KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. 200 Acc. No. 13051

Author GEO-V
ജോർജ്ജ് കെ.

Title വി. [illegible] സ്മിതിശേഷം.

789

. MATTHEW

(A COMMENTARY)

PART I

13051

ി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം

വ്യാഖ്യാനം

(ഒന്നാം ഭാഗം)

കെ. ജോൎജ്ജ് ബി. ഏ.

ട്ടുയാർഡ് ചീഫ് സിക്രട്ടറി (തിരുവിതാംകൂർ)

Published by

The Malayalam Christian Literature Committee
with the help of the National Christian Council

1946

ന്നേകാൽ രൂപാ] [Price Re. 1. 4 as

Printed at the K. P. Works, Trivandrum.

NATIONAL BOOK STALL SPCS LTD. BR. KOTTAYAM

TO
THE MEMORY OF
MY FATHER

വി. മത്തായി എഴുതിയ സുവിശേഷം

ഉപക്രമം

1. പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സ്വഭാവം

"കാലസംപൂർത്തി വന്നപ്പോൾ ദൈവം തന്റെ പുത്രനെ സ്ത്രീയിൽനിന്നു ജനിച്ചവനായി, ന്യായപ്രമാണത്തിൻ കീഴിൽ ജനിച്ചവനായി, നിയോഗിച്ചയച്ചു." (ഗലാ. ൪:൪)

ദൈവം പണ്ടു ഭാഗംഭാഗമായിട്ടും വിവിധമായിട്ടും പ്രവാചകന്മാർ മുഖാന്തരം പിതാക്കന്മാരോടു അരുളിച്ചെയ്തിട്ടു ഈ അന്ത്യകാലത്തിൽ പുത്രൻ മുഖാന്തരം നമ്മോടു അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു' (എബ്രാ. ൧:൧). പഴയ നിയമത്തിൽ ദൈവം മനുഷ്യജാതിക്കു കൊടുത്ത വാഗ്ദത്തം നിവൃത്തിക്കപ്പെട്ടു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോടുള്ള തന്റെ ദൂതു് അറിയിക്കേണ്ടതിനായി ദൈവം ഒരു ജാതിയെ (യിസ്രായേൽ) തിരഞ്ഞെടുത്തതും ആ ദൂതു് അവരെ ഭാരമേല്പിച്ചതും അവർ മുഖാന്തരം ലോകരക്ഷിതാവിന്റെ പ്രത്യക്ഷതയ്ക്കായി ലോകത്തെ ഒരുക്കിയതും പഴയ നിയമപുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദൈവവും യിസ്രായേലും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം ഒരു സന്ധി നിയമം ആയിട്ടാണു് പഴയ നിയമം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്. ദൈവഭാഗ്യത്തിനും, തന്റെ ജനത്തിന്റെ പാപത്തിൽനിന്നും കഷ്ടങ്ങളിൽനിന്നും വിടുതലും തന്റെ പ്രത്യേകകൃപയും സംരക്ഷണയും വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നു. യിസ്രായേലിന്റെ ഭാഗ്യത്തിനും തദ്നിമിത്തമായ സ്നേഹവും ഭയഭക്തിയോടുകൂടെയുള്ള അനുസരണയും സേവനവും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ദൈവവും യിസ്രായേലും തമ്മിലുള്ള ഈ സംബന്ധത്തെ വ്യവഹരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് ക്രിസ്തീയസഭ 'പഴയനിയമം' എന്നു പേർ കൊടുത്തു. ദൈവവും മനുഷ്യനുമായി നവീനവും നിത്യവും ആയ ഒരു നിയമം ഏർപ്പെടുത്തുമെന്നു യിരെമ്യാവു പ്രവചിച്ചു. (യിരെമ്യാ. ൩൧:൩൧–൩൪). 'പഴയനിയമം' ഈ നവനിയമത്തിന്റെ നിഴലും അടിസ്ഥാനവും ആയിരുന്നു. ക്രിസ്തുവഴി മനുഷ്യജാതിയോടു ദൈവം ചെയ്ത നിയമത്തിനാണു് 'പുതിയ നിയമം' എന്നു പേർ. ദൈവപുത്രൻ തന്റെ മനുഷ്യാവതാരം, ഉപദേശം, പാപരഹിതജീവിതം, ക്രൂശുമരണം, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം എന്നിവയാൽ നമ്മുടെ രക്ഷയെ സമ്പാദിച്ചു. അപ്രകാരത്തെ തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു പരിശുദ്ധാത്മാനന്തരം വിജയപരവും സൌഭാഗ്യം നിറ

ഞ്ഞതുമായ ഒരു ജീവിതത്തെ അനുഭവമാക്കി കൊടുക്കയും ചെയ്തു. പരിശുദ്ധാത്മാവു കൊടിയ കാറ്റടിക്കുന്നതുപോലെ ശക്തിരമായ മുഴക്കത്തോടെ പ്രത്യക്ഷനായി അഗ്നിജ്വാലപോലെ പിളർന്നിരിക്കുന്ന നാവുകളായിട്ടു ശിഷ്യന്മാരിൽ ഓരോരുത്തരുടെ മേലും അവസരിച്ചു. കൊടിയ കാറ്റു നവജീവന്റെ ശക്തിയേയും അഗ്നിനാവുകൾ നവീനമായ ഉപദേശത്തിന്റെ പ്രകാശനത്തേയും ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ആത്മാവു് എല്ലാ വിശ്വാസികളിലും പ്രത്യേകമായി അപ്പോസ്തലന്മാരിലും ഈ നവശക്തി ആവേശിപ്പിച്ചു. ക്രിസ്തുവിൽ അവരുടെ ജീവിതത്തെ രൂപീകരിക്കയും ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു 'ക്രിസ്തുസഭ' എന്ന നാമത്തോടുകൂടിയ ഒരു നവസമുദായത്തെ സൃഷ്ടിക്കയും ചെയ്തു. പഴയ നിയമം ഏതു പ്രകാരം യേശുവിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു എന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് പരിശുദ്ധാത്മാവു ശിഷ്യന്മാരുടെ അന്തഃകരണത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു.

സഭയുടെ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ശേഷം കുറെ കാലത്തേക്കു പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. അപ്പോസ്തലന്മാരും അവരുടെ അനുയായികളും സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിലും പുതു ശിഷ്യന്മാരുടെ പരിശീലനത്തിലും ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. അവർ കർത്താവിന്റെ വരവിന്നായി വളരെ ഉൽക്കണ്ഠയോടും പ്രത്യാശയോടും കൂടെ നോക്കിപ്പാർത്തിരുന്നതുകൊണ്ടു തന്റെ ഉപദേശങ്ങളേയും വീണ്ടുവിചാരത്തിനേയും രേഖപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധപതിക്കാഞ്ഞതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. എന്നാൽ യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിനും ഉപദേശങ്ങൾക്കും സാക്ഷികളായിരുന്ന ആദ്യതലമുറ നീങ്ങിപ്പോയശേഷം അപ്രകാരമുള്ള രേഖകളുടെ ആവശ്യം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായി പലർക്കും ബോധപ്പെട്ടു. ക്രിസ്തുസഭയിലെ ആദിമഗ്രന്ഥങ്ങൾ അപ്പോസ്തലന്മാരും വേറെ ചില സഭാനേതാക്കന്മാരും പൊതുവേയും ചില പ്രാദേശിക സഭകൾക്കും എഴുതിയ എഴുത്തുകളായിരുന്നു. സഭയുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനും വിശ്വാസികളെ ഉപദേശങ്ങളിൽനിന്നു പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനും വിശുദ്ധജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനുമായിട്ടാണ് ഈ എഴുത്തുകൾ എഴുതിയതു്. അതേസമയം മറ്റു ചിലർ യേശുവിന്റെ ജീവചരിത്രം, ഉപദേശങ്ങൾ, സഭയുടെ സ്ഥാപനം, വളർച്ച തുടങ്ങിയ സംഗതികളെ സംക്ഷിപ്തമായി വിവരിക്കുന്നതിനും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രേരിതരായി: (ലൂക്കോ: ഫ്രം നോക്കുക). നമ്മുടെ സുവിശേഷങ്ങളും അപ്പോസ്തലപ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകവും ഇങ്ങനെയാണു് രചിക്കപ്പെട്ടതു്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രചരണത്തിനു് ഒരു നിശ്ചിതമാർഗ്ഗം ഇല്ലായിരുന്നു അവ യഥാകാലം ഓരോ ദേശീയസഭകളിൽ അറിയപ്പെട്ടുവരികയും അചിരേണ സഭ ഒട്ടുക്കു പ്രചരപ്പെടുകയും ചെയ്തതായി വിചാരിക്കാം. തൽസമയം ഈ സംഗതികൾ തന്നെ പ്രതിപാദിച്ചു വേറെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളും സഭയിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്നു. ഇവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടു് എബ്രായരുടെ സുവിശേഷം (ക്രി.പി. ൧൦൦), 'പത്രോസിന്റെ സുവിശേഷം' (൧൦൦—൧൫൦), എന്ന രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രണ്ടാം

ശതകത്തിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ക്രമേണ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു ഗുണദോഷവിവേചനം ഉണ്ടായി. അവയിൽ ചിലതെല്ലാം സഭ നിരാകരിക്കയും മററുചിലതെല്ലാം സ്വീകരിക്കയുംചെയ്തു. ഇപ്പോൾ നിലവിലിരിക്കുന്ന നാലു സുവിശേഷങ്ങൾ, അപ്പോസ്തലപ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകം, ലേഖനങ്ങൾ, വെളിപ്പാട് എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അങ്ങനെ സ്വീകരിച്ചതാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥസമൂഹത്തെ 'പുതിയ നിയമം' എന്ന് അഭിധാനംചെയ്തിരിക്കുന്നു. പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങൾ അപ്പോസ്തലികകാലത്തും സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കാലത്തും രചിച്ചിട്ടുള്ള മററു കൃതികളുമായി തമ്മിൽ ഒത്തുനോക്കുമ്പോൾ കാനോനികഗ്രന്ഥങ്ങളുടെമെച്ചം വെളിപ്പെടുന്നതാണ്. പുതിയനിയമകാനോനെസംബന്ധിച്ച് ആദ്യസഭയുടെ തീരുമാനം ക്രി. പി. ൩൯ൽ കാർത്തേജിൽ കൂടിയ സൂനാദോസിൽ സുസ്ഥിരമാക്കപ്പെട്ടു. കാനോനികഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേരുകൾ ക്രി.പി. ൧൮൦ നും, ൨൦൦ നും ഇടയിൽ എഴുതപ്പെട്ട 'മൂററേറാറിയൻ ഫ്രാഗ്മെൻറ്' എന്ന നാമത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു (പൊടിവു തട്ടിയ) പട്ടികയിൽ ആണു ആദ്യം കാണപ്പെടുന്നത്. പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പഴക്കവും കർത്തൃത്വവും തെളിയിക്കുന്ന വേറെ സാക്ഷികളും ധാരാളമുണ്ട്. അവ രചിച്ച കാലത്തു അതിനടുത്തും ജീവിച്ചിരുന്ന പലരുടെയും കൃതികളിൽ അവയിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരണികളും അവയെപ്പററി സൂചനകളും കാണുന്നുണ്ട്. പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിവിധമാണെങ്കിലും അവയിൽ പൊതുവെ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ കത്താവായ യേശുക്രിസ്തുമൂലം ലോകത്തിനു നൽകപ്പെട്ട രക്ഷാദാനം എന്ന ഏക വിഷയമാണ്. ഈ ദിവ്യഗ്രന്ഥാവലിയിൽ പല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരാൽ പലകാലങ്ങളിൽ രചിക്കപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്.

2. പുതിയനിയമ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വാക്യശുദ്ധി

പ്രാചീനകാലത്തു നാം ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന മാതിരി കടലാസ്സുകൾ ഇല്ലായിരുന്നു. എഴുത്തുകൾ എഴുതുന്നതിനും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിനും അക്കാലത്തു 'പപ്പൈറസ്' എന്ന ഒരുതരം ഞാങ്ങണയുടെ തണ്ടിനകത്തെ ചോറിൽനിന്ന് ഉണ്ടാക്കിയ കടലാസാണ് ഉപയോഗിച്ചുവന്നതു്. ചർമ്മപത്രങ്ങളും അപൂർവമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പപ്പൈറസ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എജിപ്തിലും അയൽപ്രദേശങ്ങളിലുംനിന്ന് ഇപ്പോഴും കണ്ടുപിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. പുതിയനിയമഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പപ്പൈറസ് കടലാസ്സുകളിലാണു തങ്ങളുടെ കൃതികൾ രചിച്ചതു്. അവർ എഴുതിയ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല. ആദ്യത്തെ മൂന്നു ക്രിസ്തീയശതകങ്ങളിൽ സഭയ്ക്ക് ഉഗ്രമായ പീഡ ഉണ്ടായി. ആ പീഡകളിൽ മിക്ക ക്രിസ്തീയമതഗ്രന്ഥങ്ങളും റോമാഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തേടിപ്പിടിച്ചു നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. എന്നാൽ പല സഭകളിലും ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പകർപ്പുകൾ എഴുതി സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല

കൊൻസ്റ്റൻറൈൻചക്രവർത്തിയുടെ ഭരണകാലത്തു (ക്രി. പി. ൩൦൭-൩൩൭) സഭയ്ക്കു സമാധാനവും ശ്രേയസ്സും ലബ്ധമായി. അതിൻെറ ശേഷം പുതിയ നിയമഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രത്യേകമായി തയ്യാർചെയ്യപ്പെട്ട തോൽകടലാസ്സുകളിൽ പകർത്തുന്നതു പതിവായിത്തീൎന്നു. നാലാംശതകത്തിനു മുമ്പുള്ള കയ്യെഴുത്തു പ്രതികൾ ദുർല്ലഭമാണ്. ആ ശതകത്തിലും പല്ക്കാലങ്ങളിലും ഗ്രേക്കുഭാഷയിലുള്ള പുതിയനിയമത്തിൻെറ പ്രതികൾ കൂടുതലായി കിട്ടീട്ടുണ്ട്. ഇവ പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ നടപ്പിലിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പകർപ്പുകളാണെന്നുള്ളതു നിർവിവാദമാണ്.

മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്ന് ആദ്യം പകർത്തുകയും പിന്നീടു പകർപ്പുകളിൽനിന്നു വീണ്ടും പകർത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നിസ്സാരമായ കൈപ്പിശകുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതു സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ഗുരുതരമായ വീഴ്ചകൾതന്നെ ഉണ്ടായാലും അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. എന്നാൽ പുതിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇമ്മാതിരിയുള്ള അബദ്ധങ്ങൾ ചുരുക്കമാണ്. അബദ്ധങ്ങളെ കണ്ടുപിടിച്ചു തിരുത്തുന്നതിനു ധാരാളം സൌകൎയ്യങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. മതഗ്രന്ഥങ്ങളെ തർജ്ജിമചെയ്തു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന രീതി ക്രിസ്തീയസഭയിൽ ആദ്യകാലംമുതൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. നമ്മുടെ കൎത്താവിൻെറ ജീവിതകാലത്തു റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ ലത്തീൻ, യവന (ഗ്രേക്ക്), എബ്രായ (അരമൈക്ക്) എന്ന മൂന്നു ഭാഷകൾക്കു പ്രാമാണ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ ലത്തീൻ രാജ്യഭരണഭാഷയും നിയമഭാഷയും ആയിരുന്നു. ഗ്രേക്കുഭാഷ ലോകവ്യവഹാരത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും മുന്നണിയിൽ നിന്നു. എബ്രായ (അരമൈക്ക്) യഹൂദന്മാരുടെ ഭാഷ ആയിരുന്നു. പലസ്തീൻനാട്ടിൽ യഹൂദന്മാർ അവരുടെ സ്വന്തഭാഷ ഉപയോഗിച്ചുഎങ്കിലും സാമ്രാജ്യത്തിൽ ചിതറിപ്പാൎത്തിരുന്ന യഹൂദന്മാർ പുറജാതികളുമായ എടപാടുകളിൽ ഗ്രേക്കുഭാഷയാണ് ഉപയോഗിച്ചതു്. എഴുത്തുകൾ എഴുതുന്നതും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുന്നതും സാധാരണയായി ആ ഭാഷയിൽതന്നെ ആയിരുന്നു.

ഇപ്രകാരം ദേശാന്തരവ്യാപ്തിയുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രേക്കുഭാഷയിലാണു ക്രിസ്തീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ മിക്കതും രചിക്കപ്പെട്ടതു് എന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ട്. എന്നാൽ രണ്ടാംശതകത്തിൽ ലത്തീനിലും സുറിയാനിയിലും അനന്തരം എജിപ്ത്, അൎമ്മേന്യ, കോപ്ടിക്കു മുതലായ ഭാഷകളിലും തൎജ്ജിമകൾ ഉണ്ടായതായി കാണുന്നു. ഈ തൎജ്ജമകളെ അന്യോന്യം ഒത്തുനോക്കുമ്പോൾ പുരാതന ഗ്രേക്കു കയ്യെഴുത്തുപ്രതികളുടെ വാക്യശുദ്ധി വെളിപ്പെടുന്നതാണ്.

ഇതുകൂടാതെ ആദ്യസഭാപിതാക്കന്മാർ രചിച്ച അനേകം കൃതികൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ പുതിയനിയമത്തിൽനിന്ന് അസംഖ്യം വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ഈ ഉദ്ധാരണികൾ ആദ്യമായി കാണുന്നതു ബൎന്നബാസിൻെറ ലേഖനത്തിലും റോമയിലെ ക്ലമന്തിൻെറ ലേഖനങ്ങളിലുമാണ് (ക്രി. പി. ൧൦൦). രണ്ടാംശതകത്തിൻെറ പൂർവാർദ്ധ

ത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഇഗ്നാത്യോസിന്റെയും ജസ്റ്റിൻസഹദായുടെയും കൃതികളിലും ഹെർമാസിന്റെ 'ഇടയനിലും' ഒട്ടുവളരെ പുതിയനിയമവാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ രചിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഇങ്ങനെയുള്ള ഉദ്ധൃതങ്ങൾ സുലഭമാണ്.

ഇപ്രകാരമുള്ള പരിശോധനമൂലം ഇപ്പോൾ നിലവിലിരിക്കുന്ന ഗ്രീക്ക പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വാക്യങ്ങളും പദങ്ങളും അവയുടെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പ്രയോഗിച്ച വാക്യങ്ങളും പദങ്ങളും തന്നെ ആണെന്നു വെളിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്ലേറ്റോ, തൂസിഡൈഡ്സ്, വേർജിൽ, റ്റാസിറ്റസ് (Plats, Thucydides Vergil, Tacitus) മുതലായ സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കൃതികളുടെ പാഠശുദ്ധിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള തെളിവുകളെക്കാളും ഉപരിയായ തെളിവുകളും പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി ഉണ്ടെന്നുള്ളതു നിർവിവാദമായ സംഗതിയാണ്. ഇതിനെപ്പറ്റി മഹമ്മദീയർ പുറപ്പെടുവിക്കാവുള്ള ആക്ഷേപങ്ങളും അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ തരമില്ല.

യൂറോപ്പിൽ മദ്ധ്യകാലം അഥവാ അന്ധകാരവൃത്തം എന്നു് അറിയപ്പെടുന്ന ശതാബ്ദങ്ങളിൽ (൫൫൦—൧൫൦൦) വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകം സഭയിലും സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിലും മറഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ഒരു പുസ്തകം ആയിരുന്നു. പട്ടക്കാർക്കുപോലും വേദപുസ്തകപരിജ്ഞാനം ഇല്ലായിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രതികളും അങ്ങുമിങ്ങും ചില ദേവാലയങ്ങളിലും സന്ന്യാസി ആശ്രമങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥപ്പുരകളിലും സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എങ്കിലും അതു തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണെന്നു് ആരെങ്കിലും വിചാരിക്കയോ അതു വായിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ആരെങ്കിലും ശ്രദ്ധപതിക്കയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. അഞ്ചാം ശതകത്തിൽ വി. ജെറോം തർജ്ജമചെയ്ത ലത്തീൻ പുതിയനിയമം മാത്രമേ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. ജനങ്ങൾ പൊതുവെ വിദ്യാവിഹീനന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഇതുതന്നെ അവർക്കു് ഒരു മുദ്രയിടപ്പെട്ട പുസ്തകമായിട്ടാണു് ഇരുന്നതു്. എന്നാൽ ഉർക്കിടം കുസ്തന്തീനപുരം പിടിച്ചടക്കിയശേഷം (൧൪൫൩) ഗ്രീക്കുപണ്ഡിതന്മാർ അവിടെനിന്നും യൂറോപ്പിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും ചിതറിപ്പോകേണ്ടിവന്നു. തൻമൂലം ഗ്രീക്കുഭാഷയ്ക്കു് ഒരു നവമായ പ്രചാരം സിദ്ധിക്കയും ഗ്രീക്ക പുതിയനിയമത്തിന്റെ പ്രതികളും ജർമ്മനി, ഫ്രാൻസ്, ഇംഗ്ലണ്ടു മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധമാകയും ചെയ്തു. അതേകാലത്തു അച്ചടിസമ്പ്രദായം നടപ്പിൽവന്നതിനാൽ ഗ്രീക്ക പുതിയനിയമത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനു് ഒരു സാരമായ അനുകൂല്യം ലഭിച്ചു. എങ്കിലും ഇപ്പോൾ നമുക്കു കണ്ടുകിട്ടിയിരിക്കുന്ന പുരാതന ലിഖിതങ്ങളിൽ ഒന്നും അക്കാലത്തു വെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം അന്നു് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്ത പതിപ്പുകളെല്ലാം താണതരം പകർപ്പുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയവ ആയിരുന്നു. അധികൃത പരിഭാഷ (Revised Version) എന്നു പറയുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് ബൈബിളും ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രതികളിൽനിന്നു

ഭാഷാന്തരംചെയ്തതാണ്. എന്നാൽ പതിനെട്ടാംശതകത്തോടുകൂടെ പഴക്കം കൂടുതലുള്ള ചില പകർപ്പുകൾ കണ്ടുകിട്ടുകയും അവയെ പണ്ഡിതന്മാർ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി പഴയ പതിപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന അബദ്ധങ്ങളെ പരിഷ്ക്കരിച്ച് ഒരു പുതിയ പതിപ്പ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഇടയാകയുംചെയ്തു. ഇങ്ങനെ പരിഷ്ക്കരിച്ച പതിപ്പാണ് ഇംഗ്ലീഷിലെ പുനഃശോധിത പരിഭാഷ. (Revised, Version)

3 നാലു സുവിശേഷങ്ങൾ

പുതിയ നിയമം ഏകപ്രബന്ധമായിട്ടു രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടതുമുതൽ നാലു സുവിശേഷങ്ങൾക്കും അതിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നു. അവയെ സശ്രദ്ധം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അവ ഒന്നും നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സംപൂർണ്ണ ജീവചരിത്രങ്ങളല്ല എന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. അവ യേശുവിന്റെ ഉപദേശത്തിന്റെയും പ്രവൃത്തികളുടെയും സംക്ഷിപ്തസംഗ്രഹങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അവയെ രചിച്ചതിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശ്യം പുതു ശിഷ്യന്മാർക്ക് ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ആവശ്യമായ അറിവു നൽകുന്നതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു അപ്രധാനോദ്ദേശനിവൃത്തിക്കു വേണ്ടതായ സംഗതികൾ മാത്രമേ സുവിശേഷകർത്താക്കന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളൂ. ആദ്യത്തെ മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളും നാലാമത്തേതും തമ്മിൽ സാരമായ വ്യത്യാസമുള്ളതു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തന്നെ വെളിപ്പെടുന്നതാണ്. എന്നാൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളും തമ്മിൽ ആകൃതിയിലും സ്വഭാവത്തിലും വളരെ യോജിപ്പു കാണുന്നുണ്ട്. വിഷയങ്ങളുടെ ക്രമീകരണത്തിലും വാചകരീതിയിലും പദപ്രയോഗങ്ങളിലും ഈ പൊരുത്തം പ്രത്യക്ഷമാണ്. നാലാമത്തെ സുവിശേഷകൻ മറ്റു മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളിലും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വിഷയങ്ങളെ ആദ്ധ്യാത്മികരൂപത്തിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കയാണെന്നു ഒരു തരത്തിൽ പറയാം. മത്തായിയും മർക്കോസും ലൂക്കോസും യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ ഐകരൂപ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവയ്ക്കു വേദപണ്ഡിതന്മാർ സിനോപ്റ്റിക്സ് (ഏകാലോക സുവിശേഷങ്ങൾ) എന്ന നാമം കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

4. സിനോപ്റ്റിക്സ് (ഏകാലോക) സുവിശേഷങ്ങളുടെ കർത്തൃത്വം.

'സുവിശേഷം' എന്ന പദം ആദ്യമായി പ്രയോഗിച്ചപ്പോൾ കേൾവിക്കാർ എന്താണ് മനസ്സിലാക്കിയത്? അതു പേർ എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി? ഒന്നാമതായി ഗ്രഹിക്കാനുള്ളതു പുതിയ നിയമഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന തലക്കെട്ടുകൾ അതാതു ഗ്രന്ഥങ്ങളോടു ചേർന്നതല്ല എന്നുള്ളതാണ്. അവ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയുന്നതിനുവേണ്ടി പകർത്തെഴുത്തുകാർ ഓരോ പുസ്തകച്ചുരുളിന്റെയും മുകളിൽ

കൊടുത്ത ലക്ഷ്യങ്ങൾ മാത്രമാണ്. പുരാതന ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ നാല് സുവിശേഷങ്ങളും ഒന്നായിച്ചേർത്തു് ആ ഗ്രന്ഥസമുച്ചയത്തിനു് "ഏവൻഗേലിയോൻ" [സുവിശേഷം (Evangelion) എന്ന അർത്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നു.] എന്നാൽ വെവ്വേറെയായി ഓരോ കൃതിയുടെയും ആരംഭത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പേർ (മത്തായിയുടെ, മർക്കോസിന്റെ) ഇത്യാദി കൊടുത്തിരുന്നു. ഇതിൽ കൂടുതലായ പ്രാധാന്യം ഈ തലക്കെട്ടുകൾക്കില്ല. "ഏവൻഗേലിയോൻ" എന്ന ഗ്രീക്കു പദത്തിനു "നല്ല വർത്തമാനം" എന്നാണു അർത്ഥം. പുതിയ നിയമത്തിൽ ഈ പദം നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവും അപ്പോസ്തലന്മാരും അവരുടെ അനുയായികളും പ്രസംഗിച്ച രക്ഷാദൂതിനെ കുറിക്കുന്നു. (മത്താ. ൪: ൨൩; ൯: ൩൫; ൨൪: ൧൪; മർക്കോ. ൧: ൧, അപ്പോ. പ്ര. ൧൫: ൭). ഈ പ്രയോഗം യെശയ്യാ പ്രവാചകൻ "യഹോവയുടെ ദാസന്റെ" പ്രവൃത്തി പദ്ധതിയെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഭാഗത്തിൽനിന്നു ഉത്ഭവിച്ചതാണെന്നു വിചാരിക്കാം.

യെശ. ൫൨: ൧ "എന്റെ യവരോട് (ബാബിലോനിലെ വിശ്വസ്തരായ പ്രവാസികളോടു) സദ്വർത്തമാനം ഘോഷിപ്പാൻ യഹോവ എന്നെ അഭിഷേകം ചെയ്തിരിക്കകൊണ്ടു യഹോവയായ കർത്താവിന്റെ ആത്മാവു എന്റെ മേൽ ഇരിക്കുന്നു." യഹോവ നേരിട്ടു ഇടപെട്ടു യഹൂദാപ്രവാസികളുടെ ശീഘ്രത്തിൽ രക്ഷനൽകും എന്നായിരുന്നു യെശയ്യാവു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ നല്ലവർത്തമാനം. അതായിരുന്നു യഹോവയുടെ പ്രസാദവർഷം. (യെശ. ൬൧: ൧). ഈ രണ്ടുവാക്യങ്ങളും പുതിയ നിയമത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'നന്മ സുവിശേഷിക്കുന്നവരുടെ കാൽ പർവതങ്ങളിൽ എത്ര മനോഹരം' (റോമാ. ൧൦: ൧൫; യെശ. ൫൨: ൭). നമ്മുടെ കർത്താവു നസ്രേത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽ തന്റെ പരസ്യ ശുശ്രൂഷയുടെ പരിപാടി ആയിട്ടു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. 'ഇന്നു് ഈ വചനം നിങ്ങളുടെ ചെവികളിൽ നിവൃത്തി ആയിരിക്കുന്നു' എന്നു താൻ അറിയിക്കുന്നു (ലൂക്കോ. ൪: ൨൧). ഭരിദ്രന്മാർക്കും എളിയവർക്കും വിശേഷാൽ ന്യായപ്രമാണമണ്ഡലത്തിൽനിന്നു പുറത്തു തള്ളപ്പെട്ടവർക്കും രക്ഷയുടെ സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നതാണു തന്റെ പ്രഥമ കൃത്യം എന്നു താൻ പ്രസ്താവിച്ചു.

അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ കാലത്തു് 'സുവിശേഷം' എന്ന പദത്തിനു് ഒരു പുസ്തകം എന്ന അർത്ഥമില്ലായിരുന്നു. വാമൊഴിയായി അറിയിച്ച ഒരു ദൂതിനെയാണു് അതു കുറിച്ചതു്. അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ പ്രസംഗവിഷയം 'ക്രിസ്തു' തന്നെ ആയിരുന്നു. യേശു ലോകരക്ഷിതാവായിട്ടു ദൈവം വാഗ്ദത്തം ചെയ്ത ക്രിസ്തു (മശിഹാ) ആണെന്നും, അവൻമുഖാന്തരം വീണ്ടെടുപ്പും രക്ഷയും ദൈവം ലോകത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നും ആയിരുന്നു അപ്പോസ്തലന്മാർ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്ത 'സദ്വർത്തമാനം.' ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതവിവരങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു സുവിശേഷങ്ങൾ എന്ന പേരു് രണ്ടാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലാണ് ഉണ്ടായതു്. എ. ഡി. ൧൫൦ നോടു അടുപ്പു

രചിക്കപ്പെട്ട "പന്ത്രണ്ടു അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ" എന്ന പുസ്തകത്തിലും ജസ്റ്റിൻസഹദായുടെ (എ.ഡി. ൧൬൦) കൃതികളിലും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവചരിത്രപ്രബന്ധങ്ങൾക്കു 'സുവിശേഷങ്ങൾ' എന്നു പേർ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

സിനോപ്ററിക്ക് സുവിശേഷങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ ആരെന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയ തെളിവുകൾ ഇവിടെ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കേണമെന്നു ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. അവയെ ചുരുക്കമായി താഴെ വിവരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

൧. വി. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തെപ്പററിയുള്ള ഏററവും പുരാതനമായ തെളിവു പാപ്പിയാസ് എന്ന ചരിത്രകാരന്റെ ഒരു പ്രസ്താവനയാണ്. അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശം എ.ഡി. ൧൨൫ ൽ കർത്താവിന്റെ ആദ്യശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരുവനായിരുന്ന 'മൂപ്പനായ യോഹന്നാൻ' എന്ന ആളിന്റെ സാക്ഷ്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. 'മർക്കോസ് പത്രോസിന്റെ ദ്വിഭാഷിയായിത്തീർന്നശേഷം അവന്റെ ഓർമ്മയിൽ വന്നതോ അഥവാ പത്രോസു പ്രസംഗിച്ചതോ ആയ കാര്യങ്ങളെ ക്രമമായിട്ടല്ലെങ്കിലും സൂക്ഷ്മതയോടെ രേഖപ്പെടുത്തി തന്റെ ശ്രോതാക്കളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു അനുസരണമായിട്ടു പത്രോസ്തന്റെ പ്രസംഗത്തെ രൂപീകരിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും കർത്താവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ ക്രമമായി കൂട്ടിച്ചേർത്തിരുന്നില്ല. മർക്കോസു ഒരു പ്രമാണം നിർബന്ധമായി പാലിച്ചു. അവൻ കേട്ട ഒരു സംഗതിയും വിട്ടുകളകയോ അവയുടെ വിവരണത്തിൽ ലേശമെങ്കിലും വ്യാജപ്രസ്താവന ചെയ്കയോ ചെയ്തില്ല.

വി. ഐറീനിയൂസ് (ഏ ഡി. ൧൭൦) ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:— 'ഇവരുടെ (പത്രോസിന്റെയും പൗലോസിന്റെയും) നിർയ്യാണശേഷം പത്രോസിന്റെ ശിഷ്യനും, അനുയായിയും ആയിരുന്ന മർക്കോസ്, പത്രോസ് പ്രസംഗിച്ച സുവിശേഷത്തെ രേഖപ്പെടുത്തി നമുക്ക് സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഏ. ഡി. ൨൨൦ ൽ നിർയ്യാതനായ അലക്സന്ത്യക്കാരൻ ക്ലെമന്തും ഇതിനെ ഉറപ്പിച്ചുപറയുന്നു.

൨. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തെ സംബന്ധിച്ചു പാപ്പിയാസു പറയുന്നതു്:— മത്തായി അരുളപ്പാടുകളെ (Oracles) എബ്രായഭാഷയിൽ രചിച്ചു, ഓരോരുത്തൻ അവനവന്റെ കഴിവുപോലെ അവയെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുവന്നു. ജസ്റ്റിൻസഹദായുടെ കാലത്തു ഗ്രേക്കുഭാഷയിലുള്ള സുവിശേഷമാണ് പ്രചരിച്ചിരുന്നതു്. അതിൽനിന്നാണ് ജസ്റ്റിനും മററു എഴുത്തുകാരും വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചതു്. ഈ സുവിശേഷം എബ്രായഭാഷയിൽ രചിച്ചിരുന്നോ എന്നുള്ളതുതന്നെ ഒരു തർക്ക സംഗതിയാണ്. ഇതിന്റെ കർത്തൃത്വത്തേപ്പററി കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ്.

൩. ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തെപ്പററി ഏ. ഡി. ൨൦൨ ൽ അന്തരിച്ച ഐറീനിയൂസു 'പൌലോസിന്റെ അനുയായി ആയിരുന്ന ലൂക്കോസ് 'അവൻ (പൌലോസ്) പ്രസംഗിച്ചുവന്ന സുവിശേഷത്തെ ഒരു പ്രബന്ധമായി ചമച്ചു' എന്നു എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

5. സിനോപ്ടിക്ക് സുവിശേഷങ്ങളുടെ രചനാരീതി

സിനോപ്ടിക്ക് സുവിശേഷങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് രചിച്ചത്? അവ തമ്മിൽ വല്ല സംബന്ധവും ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്ത്?

'എല്ലാ തിരുവെഴുത്തും ദൈവനിശ്വാസീയമാകയാൽ ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യൻ സകല സൽപ്രവൃത്തിക്കും വക പ്രാപിച്ചു തികഞ്ഞവൻ ആകേണ്ടതിന് ഉപദേശത്തിനും ശാസനത്തിനും ഋണീകരണത്തിനും നീതിയിലെ അഭ്യസനത്തിനും പ്രയോജനമുള്ളതാകുന്നു' (2 തിമൊ. 3:16, 17). 'ദൈവനിശ്വാസ്യം അഥവാ ദൈവപ്രേരിതം' (Inspiration) എന്ന പദത്തിൽ നിന്നു നമ്മുടെ പൂർവന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയതു ദൈവം വാക്കു വാക്കായിട്ടും വാചകം വാചകമായിട്ടും പറഞ്ഞുകൊടുത്തു എഴുതിച്ചു എന്നായിരുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ വെള്ളം ഒഴുകുന്ന വാവും കുഴലുകളും മാത്രമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പരിശുദ്ധാത്മാവു പറഞ്ഞുകൊടുത്തു എഴുതിച്ചതുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ യാതൊരു പിശകും ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല. അവയിലുള്ള അർത്ഥവിരാമവും പൂർണ്ണവിരാമവും പരിശുദ്ധാത്മപ്രേരിതമായിരുന്നു). ഇക്കാലത്തു് ഈ അഭിപ്രായം പിടിച്ചുനിൽക്കുന്ന ചിന്തകന്മാർ ആരുംതന്നെയില്ല. തിരുവെഴുത്തുകൾ എല്ലാറ്റിലും ദൈവഭാഗവും മനുഷ്യഭാഗവും ഉണ്ടു്. പരിശുദ്ധാത്മാവു മനുഷ്യരുടെ ആത്മബോധത്തെയും അന്തഃകരണശക്തിയെയും ജ്ഞാനത്തെയും ഉപയോഗിച്ചു് അവയിൽക്കൂടെ തന്റെ ദിവ്യസത്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. തിരുവെഴുത്തുകളിൽ ഇതിഹാസങ്ങൾ, പുരാണങ്ങൾ, കെട്ടുകഥകൾ, ചരിത്രങ്ങൾ, ദൈവസ്തോത്രങ്ങൾ, ധ്യാനങ്ങൾ, പ്രവചനങ്ങൾ മുതലായ പലതരം സാഹിത്യരീതികളുണ്ടു്. അവയെല്ലാം ഒരേ വിലകൽപ്പിക്കുന്നതു സാഹസമായിരിക്കും. എന്നാൽ അവയിൽ എല്ലാറ്റിലുംകൂടി ദൈവവെളിപ്പാടിന്റെ ആരംഭവും വളർച്ചയും സമ്പൂർണ്ണവികസനവും പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടു്. പഴയനിയമകാലത്തു് ഈ വെളിപ്പാടു് അപൂർണ്ണമായിരുന്നു. 'ദൈവം പണ്ടു ഭാഗംഭാഗമായിട്ടും വിവിധമായിട്ടും പ്രവാചകന്മാരോടു് അരുളിച്ചെയ്തിട്ടു് ഈ അന്ത്യകാലത്തു പുത്രൻ മുഖാന്തിരം നമ്മോടു് അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു' (എബ്രാ. 1:1,2). ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവം തന്നെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായി വെളിപ്പെടുത്തി. സുവിശേഷനിർമ്മാണത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പരിശുദ്ധാത്മപ്രേരിതരായിരുന്നു. എന്നാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവു് അവരുടെ തൂവലുകളിൽ വ്യാപരിച്ചു് എഴുതിച്ചില്ല. അവർ അപ്രമാദിതരല്ലായിരുന്നു. അവർക്കു ലഭിച്ച അറിവുപോലെ അതേ എഴുതിയതു്. എങ്കിലും അതിശയോക്തി പ്രയോഗിക്കയോ അസത്യപ്രസ്താവന ചെയ്കയോ ചെയ്തില്ല. അവയിൽ ചരിത്രസംബന്ധമായും മറ്റുംചില പിശകുകൾ കണ്ടേക്കാം. എങ്കിലും അവ ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവം മനുഷ്യജാതിക്കു പ്രദാനംചെയ്ത രക്ഷയെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളാണു്. അവ 'ഉപദേശത്തിനും ശാസനത്തിനും ഋണീകരണത്തിനും നീതിയിൽ അഭ്യസനത്തിനും' പ്രയോജനമുള്ളവയാകുന്നു.

സുവിശേഷങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം താഴെ പറയുന്ന വിധത്തിലായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. പെന്തിക്കൊസ്തദിവസത്തിലും അതിൽ പിന്നീടും നടന്ന പ്രസംഗങ്ങൾമൂലം അനേകായിരം യഹൂദന്മാർ മാനസാന്തരപ്പെട്ടു സഭയിൽ ചേർന്നു. അവർ അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ ഉപദേശം കേട്ടും കൂട്ടായ്മ ആചരിച്ചും അപ്പം നുറുക്കിയും പ്രാർത്ഥന കഴിച്ചുപോന്നു എന്നു നാം വായിക്കുന്നു (അ. പ്ര. ൨: ൪൨). ഈ പുതു ശിഷ്യന്മാർ യഹൂദന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവരെ പഴയനിയമ സത്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ അവർക്കു യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തേയും ഉപദേശങ്ങളേയും പറ്റി പരിമിതമായ അറിവു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നൊള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു അവരെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതിന് അപ്പോസ്തലന്മാർ ക്ലാസുകൾ ഏർപ്പെടുത്തി എന്നു വിചാരിക്കാം. ശിഷ്യന്മാരുടെ എണ്ണം പെരുകിയതോടുകൂടെ ക്ലാസുകളുടെ എണ്ണവും വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ഈ ക്ലാസുകൾ നടത്തിയതു ദൈവാലയത്തിലാണ് (അ. പ്ര. ൨: ൪൬). ഈ ശുശ്രൂഷയിൽ മുഖ്യസ്ഥാനം വഹിച്ചതു പത്രൊസ് ആയിരുന്നു. മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരായിട്ട് അപ്പോസ്തലന്മാരും "കർത്താവായ യേശു യോഹന്നാന്റെ സ്നാനംമുതൽ ആരോഹണം ചെയ്തനാൾവരെ" തന്നോടുകൂടെ സഞ്ചരിച്ച ശിഷ്യന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവരെല്ലാം എല്ലാ സംഗതികളും ഒരുപോലെ ഓർത്തിരുന്നു എന്നുവരികയില്ല. ചിലർ ചില ഉപദേശങ്ങളും ചില അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളും ഓർക്കും; മറ്റുചിലർ വേറെചിലതെല്ലാം ഓർക്കും. ഇങ്ങനെ അവരുടെ ഉപദേശത്തിൽ അവർ അന്യോന്യം പൂരിപ്പിച്ചു യേശുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസയോഗ്യമായ ഐതിഹ്യങ്ങൾ അപ്പോസ്തലികസഭയിൽ സംജാതമാക്കി. യേശുവിന്റെ ഉപദേശരീതിയും ഇതിനു ഏറ്റവും അനുകൂലമായിരുന്നു. തന്റെ ഉപദേശത്തിൽ ഉപമകളും കടമൊഴികളും ശൈലികളും സംജ്ഞകളും ലഘുകാവ്യങ്ങളും താൻ ധാരാളം പ്രയോഗിച്ചു. ഇവയെല്ലാം സുദൃഢമായി മനസ്സിൽ പതിയുന്നതാകകൊണ്ടു കേൾവിക്കാർ അവയെ അനുപദം മനനംചെയ്തു എന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല.

ആധുനികകാലത്തു ഏതെങ്കിലും ഒരാളിന്റെ ജീവചരിത്രം എഴുതണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർക്കു അതിനു ആവശ്യമായ വസ്തുതകളും ചരിത്രവിവരങ്ങളും ശേഖരിക്കുന്നതിനു വലിയ ശ്രമമില്ല. ആ ആളിന്റെ സ്വന്തവും സമകാലീനന്മാരുടെയും ആയിട്ടു അനേകം എഴുത്തുകളും പ്രമാണങ്ങളും ദിനക്കുറിപ്പുകളും വർത്തമാനപത്രനിരൂപണങ്ങളും നിഷ്പ്രയാസം ലഭിക്കാം. ഇങ്ങനെ കഥാപുരുഷന്റെ ജീവചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചു ധാരാളമായ അറിവുരേഖാമൂലംതന്നെ സിദ്ധിക്കുന്നതാണു. കുമാരകാലത്തേയും യൌവനകാലത്തേയുംപറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ ബന്ധുക്കളിൽനിന്നും സുഹൃത്തുക്കളിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ജീവചരിത്രനിർമ്മാണത്തിനു ആദ്യം പറഞ്ഞതൊരു രേഖകളും ആധാരമായിട്ടില്ലായിരുന്നു. തന്റെ അത്ഭുത ജനനത്തെപ്പറ്റിയും ശൈശവകാലത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള അറിവു വി. കന്യക മറിയാമിൽനിന്നും സഹോദര സഹോദരിമാരിൽനിന്നും മറ്റു ബന്ധുക്കളിൽനിന്നും

ആയിരിക്കണം ലഭിച്ചതു്. തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയുടെ കാലത്തു നടന്ന സംഭവങ്ങളുടേയും ഉപദേശങ്ങളുടേയും വിവരങ്ങൾ അപ്പോസ്തലന്മാരിൽ നിന്നും തന്നെ അനുഗമിച്ച മറ്റു ശിഷ്യന്മാരിൽനിന്നും ലഭിച്ചിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ കർത്താവിനെക്കുറിച്ചു വിശ്വാസയോഗ്യമായ വർത്തമാനം അപ്പോസ്തലിക കാലത്തു പലസ്തീൻസഭയിൽ ധാരാളം പ്രചരിച്ചിരുന്നു എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ഇതായിരുന്നു സുവിശേഷങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലായിരിക്കാം.

പുതുവിശ്വാസികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നകാര്യത്തിൽ പങ്കുണ്ടു അപ്പോസ്തലന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്ന മത്തായിക്കും പങ്കുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ശിഷ്യന്മാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി അവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു കൂടുതൽ അദ്ധ്യാപകന്മാർ ആവശ്യമായിവന്നു. അങ്ങനെയാണ് സഭയിൽ "ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാർ" എന്നൊരുകൂട്ടം ആളുകളും നിയമിതരായതു (അ. പ്ര. മനു: ഫ്: ൧ കൊരി മറു: ൧൨,൨൮). കർത്താവിനെ അഭിമുഖമായി കാണുകയും തന്റെ ജീവിതത്തിനും മൊഴികൾക്കും സാക്ഷികളായിരിക്കയുംചെയ്ത അപ്പോസ്തലിക തലമുറ കടന്നുപോയശേഷം സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിനു് അടിസ്ഥാനമായ സത്യങ്ങളെ പുസ്തകരൂപേണ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതു അത്യന്താപേക്ഷിതമായിത്തീർന്നു. ഈ കടമ പരിഹരിക്കുന്നതിനു പലരും ഉദ്യമിച്ചതായിട്ടു വി. ലൂക്കോസു തന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. "ആദിമുതൽക്കുള്ള സാക്ഷികളും വചനത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകന്മാരും ആയവർ നമ്മെ ഭരമേല്പിച്ചതുപോലെ നമ്മുടെ ഇടയിൽ പൂർണ്ണമായി പ്രമാണിച്ചുവരുന്ന കാര്യങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന ഒരു ചരിത്രം ചമെപ്പാൻ പലരും തുനിഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ടു" എന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതിൽ ഈ കാര്യം വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്.

സുവിശേഷം പലസ്തീൻ രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തി കടന്നു ഗ്രേക്കുഭാഷ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലുള്ള പുറജാതികളുടെ ഇടയിൽ പരന്നു. സുവിശേഷപ്രചരണത്തിനുള്ള പ്രധാനമാർഗ്ഗം പ്രസംഗങ്ങൾ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ അതോടുകൂടെ നിരന്തരമായ ഉപദേശവും ഗ്രേക്കുഭാഷയിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. വി. പൗലോസും സഹപ്രവർത്തകന്മാരും തങ്ങൾസന്ദർശിച്ച പട്ടണങ്ങളിൽ സുവിശേഷം അറിയിച്ചുകൊണ്ടു് അനേകമാസങ്ങളും—ചിലപ്പോൾ സംവത്സരങ്ങളും—താമസിച്ചതായി നാം വായിക്കുന്നു. പൗലോസ് എഫേസ്യസഭയിലെ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരോടു യാത്ര പറയുമ്പോൾ "ഞാൻ മൂന്നു സംവത്സരം രാപ്പകൽ ഇടവിടാതെ കണ്ണുനീർ വാർത്തുകൊണ്ടു ഓരോരുത്തനെ ബുദ്ധിപറഞ്ഞുതന്നതു ഓർത്തുകൊൾവിൻ" എന്നും 'ഞാൻ പ്രയോജനമുള്ളതു് ഒന്നും മറെച്ചുവെക്കാതെ പരസ്യമായും വീടുതോറും നിങ്ങളോടു് അറിയിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു" എന്നും അവരെ ഓർപ്പിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളുടെ ഒരു സംഗ്രഹം (ലോഗിയാ) വി. മത്തായി എബ്രായഭാഷയിൽ എഴുതിയുണ്ടാക്കി എന്നു പാപ്പിയൂസു പറയുന്നതായി യൂസിബിയസ്സ് തന്റെ ഒരു കൃതിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"മത്തായി ലോഗിയാ (അരുളപ്പാടുകൾ) എബ്രായയിൽ രചിച്ചു; ഓരോരുത്തനും തനിക്കു കഴിവുള്ളതുപോലെ അതിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു (തർജ്ജമചെയ്തു) എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്. കർത്താവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളും അവയോടു ചേർന്ന സംഭവങ്ങളും ക്രമമായി വിവരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം വി. മത്തായി രചിച്ചു എന്നൊരു ഐതിഹ്യം ആദിമകാലംമുതൽ സഭയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു പുതുശിഷ്യന്മാരുടെ പരിശീലനത്തിനുവേണ്ടി രചിച്ചതായിരിക്കാം. ഇതു് എഴുതിയതു് അറമയിക്കുഭാഷയിലാണെന്നു ചിലരും എബ്രായയിലാണെന്നു മറ്റുചിലരും വാദിക്കുന്നുണ്ടു്. ആധുനിക വേദപണ്ഡിതന്മാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായക്കാരാണു്. യരൂശലേമിന്റെ അധഃപതനശേഷം പലസ്തീനിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന യഹൂദക്രിസ്ത്യാനികൾ ചിതറിപ്പോയതിനാൽ ഈ എബ്രായഗ്രന്ഥം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. ഇപ്പോൾ നിലവിലിരിക്കുന്ന മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരു കൃതിയാണു്. അതു എബ്രായയിൽനിന്നു തർജ്ജമചെയ്തതല്ല. എന്നാൽ വി. മത്തായിയുടെ നാമം വഹിക്കുന്ന പ്രഥമ സുവിശേഷത്തിൽ എബ്രായ Logia യുടെ സാരാംശം ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ടു് എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

ആദിമ ക്രൈസ്തവരിൽ ഒരുവനായിരുന്ന യോഹന്നാൻ മർക്കോസ് ബർന്നബാസിനോടും പൌലൊസിനോടുംകൂടെ അവരുടെ ഒന്നാമത്തെ മിഷ്യനറിയാത്രയിൽ സഞ്ചരിച്ചതായി നാം വായിക്കുന്നു. മർക്കോസ് യെരൂശലേം സഭയിലും പത്രോസിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനും ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു് (1 പത്രോ. 5: 13) ആദ്യത്തെ സുവിശേഷക്രിസ്തുകളിൽ അപ്പൊസ്തലന്മാർക്കു സഹായിയായി പ്രവർത്തിച്ചുകാണണം. ഈ വേലയിൽ മർക്കോസിനുണ്ടായിരുന്ന പരിചയംകൊണ്ടു് ആയിരിക്കണം അയാളെ രണ്ടുകൂട്ടരുടെയും ക്രൈസ്തവകനായി ബർന്നബാസും പൌലൊസും തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു സഹായിയിൽനിന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടതു് അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ പ്രഭാഷണമാത്രമല്ല, പുതുക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു സുവിശേഷസത്യങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും ക്രമമായിരിക്കണം. ഒന്നാമത്തെ മിഷ്യനറിയാത്രയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽവച്ചു മർക്കോസ് അപ്പൊസ്തലന്മാരെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു തിരികെ യരൂശലേമിലേക്കു പോയി. രണ്ടാമത്തെ മിഷ്യനറിയാത്രയിൽ മർക്കോസിനെ ക്രൈസ്തവകനായി കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു പൌലൊസിനു സമ്മതമില്ലായ്കനിമിത്തം പൌലൊസും ബർന്നബാസുംതമ്മിൽ പിരിയുകയും മർക്കോസ് ബർന്നബാസിനോടുകൂടെ സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിനായി കുപ്രൊസ് ദ്വീപിലേക്കു പോകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞശേഷം വി. പൌലൊസിനു മർക്കോസിനെപ്പറ്റി നല്ല അഭിപ്രായം ഉണ്ടാകയും അദ്ദേഹം വീണ്ടും അപ്പൊസ്തലന്റെ

ശുശ്രൂഷകനായി ചെന്നുചേരുകയും ചെയ്തു (കൊലൊ. ൪: ൧൦). മർക്കോസ് തനിക്കു ശുശ്രൂഷയ്ക്കു പ്രയോജനമുള്ളവനാണെന്നു വിശ്വസ്തപൗലൊസ് തിമൊഥെയോസിനു് എഴുതിയ തന്റെ അന്ത്യലേഖനത്തിൽ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു (൨ തിമൊ. ൪: ൧൧).

താൻ സേവിച്ച രണ്ടു് അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെയും മരണശേഷം മർക്കോസ് തന്റെ ആത്മികപിതാവായ പത്രൊസ് പ്രസംഗിച്ച സുവിശേഷത്തെ പുതുക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉപദേശത്തിനായി എഴുതി എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇതിനെസംബന്ധിച്ചു് അലക്സാണ്ഡ്രിയായിൽ താഴെപ്പറയുന്ന വിധത്തിൽ ഒരൈതിഹ്യം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതായി അലക്സാണ്ഡ്രിയാക്കാരൻ ക്ലേമന്റു് (൨൦൦) പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. പത്രൊസു് റോമയിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചുകാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗസാരം ഒരു പുസ്തകമായി എഴുതണമെന്നു പലരും മർക്കോസിനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. പത്രൊസ് അതിനു് അനുകൂലിക്കയോ പ്രതികൂലിക്കയോ ചെയ്തില്ല വി. പത്രൊസ് സഭകളിൽ വായിക്കുന്നതിനായി ഒരു പുസ്തകം ചമയ്ക്കുന്നതിനു മർക്കോസിനോടു് ആജ്ഞാപിച്ചു എന്നു ക്ലേമന്റു പ്രസ്താവിക്കുന്നതായിട്ടു യൂസിബ്യിയസ് തന്റെ സഭാചരിത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ സുവിശേഷം അപ്പൊസ്തലികപരമ്പരയേയും പ്രത്യക്ഷിച്ചു് പത്രൊസിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളെ മേലും അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു രചിച്ചതു് ഏ. ഡി. ൬൦ൽ ആയിരിക്കണം. ''ദൈവപുത്രനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ആരംഭം'' എന്നാണു് അതിനു തലക്കെട്ടു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. കർത്താവായ യേശു യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ നാമധേയൻ താൻ എടുക്കപ്പെട്ട നാൾവരെ ഉപദേശിച്ചതും പ്രവർത്തിച്ചതും'' ആണു സുവിശേഷത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

വി. ലൂക്കോസിന്റെ പ്രാരംഭവാക്യങ്ങളിൽനിന്നു സുവിശേഷരചനയുടെ സമ്പ്രദായം ഗ്രഹിക്കാം. ആ മുഖവുരയുടെ ആദ്യത്തെ നാലു വാക്യങ്ങളും ഒരു ഗ്രീക്കു സാഹിത്യപണ്ഡിതന്റെ ഭാഷയിലാണു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു് സുവിശേഷം മുഴുവനും ഇതുപോലെയുള്ള പണ്ഡിതഭാഷയിൽ രചിക്കുന്നതിനു ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു ശ്രമം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ശേഷം ഭാഗമെല്ലാം റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന ഗ്രാമീണ ഗ്രീക്കുഭാഷയിലാണു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. സാമാന്യഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്ന മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളെ വാചകഭേദക്കൂടാതെ ഗ്രന്ഥകർത്താവു തന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ എടുത്തു് എഴുതിയതാണു് ഇതിന്റെ കാരണം. വി. ലൂക്കോസ് ഒരു യവനനായിരുന്നു താൻ ഒരു വിദഗ്ദ്ധനായ ചരിത്രകാരനായിരുന്നു എന്നു താൻ രചിച്ച രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാം. യവനസമുദായത്തിൽ കുലീനനായിരുന്ന തെയോഫിലോസിന്റെ ഉപയോഗത്തിനായി ആദ്യമായി യേശുവിന്റെ വിപുലമായ ഒരു ജീവചരിത്രവും രണ്ടാമതായിട്ടു റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രചരണചരിത്രവും വി. ലൂക്കോസ് ചമച്ചു. ഈ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിൽ അദ്ദേഹം

"ആദിമുതൽ കണ്ട സാക്ഷികളും വചനത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകന്മാരും" (വാമൊഴിയായും രേഖാമൂലവും) ഭരമേല്പിച്ച കാര്യങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കുകയും 'സകലവും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കയും' ചെയ്തതായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു (ലൂക്കൊ. ൧: ൨ – ൪. ഇതിനുംപുറമെ ലൂക്കോസ് പൌലൊസിനോടുകൂടെ ചെയ്ത മിഷ്യനറിയാത്രകളിൽ മററു രണ്ടു സുവിശേഷകന്മാർക്കും ലഭിക്കാഞ്ഞതായ ചില ഐതിഹ്യങ്ങളും രേഖകളും തന്റെ കൈവശം വന്നുചേർന്നതായി വിചാരിക്കാം. നല്ലശമര്യന്റെ ഉപമ, മുടിയൻ പുത്രന്റെ ഉപമ മുതലായ വിശിഷ്ട ഉപമകളും യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെയും യേശുവിന്റെയും ജനനവൃത്താന്തങ്ങളും തന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനു സാധിച്ചതു് ഇങ്ങനെയാണ്. യേശുവിന്റെ ആർദ്രതയും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സാർവ്വഭൌമസ്വഭാവവും വി. ലൂക്കോസ് മററു രണ്ടു സിനോപ്ടിക്ക് സുവിശേഷകന്മാരെക്കാൾ കൂടുതലായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് എന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

ഇനി ആദ്യത്തെ മൂന്നു(സിനോപ്ടിക്ക) സുവിശേഷങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെപ്പററി ആലോചിക്കാം.

ഉദ്ദേശം അമ്പതു വർഷങ്ങളോളമുള്ള വേദപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി താഴെപറയുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ മിക്കവാറും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളിൽവെച്ചു കൂടുതൽ പഴക്കം മക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിനാണ്. ഈ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും മത്തായിയും ലൂക്കോസും അല്പസ്വല്പമായ ഭേദഗതികളോടുകൂടെ അവരുടെ സുവിശേഷങ്ങളിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. മൂന്നുസുവിശേഷങ്ങളും ഒത്തുനോക്കിവായിച്ചാൽ ഈ വാസ്തവം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണു. മാക്കോസിന്റെസുവിശേഷത്തിൽ അപ്രധാനമായ മുപ്പതോ നാല്പതോ വാക്യങ്ങൾ ഒഴിച്ചാൽ ശേഷംഭാഗം മുഴുവനും മത്തായിയിലോ ലൂക്കോസിലോ, അഥവാ രണ്ടിലുമോ, കാണുന്നുണ്ടു. ശേഷമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ ആ രണ്ടു സുവിശേഷകന്മാരുടെ സ്വന്തമാണ്. മക്കോസിൽ ൬ ശതമാനവും മത്തായിയിൽ ൪൨ ം, ലൂക്കോസിൽ ൫൯ ം ഓരോ സുവിശേഷകനും പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ളതാണ്.

ഇതിൽനിന്നു മത്തായിയും ലൂക്കോസും മക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽനിന്നും പകർത്തി തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നു അനുമാനിക്കാം.

ഒരു സുവിശേഷത്തിൽനിന്നു മററുസുവിശേഷങ്ങൾ പകർത്തീട്ടുണ്ടെന്നു താഴെഉദ്ധരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്:—

[മക്കോ ൧൩, ൧൪—മത്താ. ൨൪: ൧൫, ൧൬]

"ഇവിടെ വായിക്കുന്നവൻ ചിന്തിച്ചുകൊള്ളട്ടെ" എന്നുള്ള ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ നിർദ്ദേശം നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സംഭാഷണമദ്ധ്യേഒരേസ്ഥാനത്തു

ഒരേരൂപത്തിൽ (ആവരണവാക്യമായി) ഒരേപദപ്രയോഗത്തോടെ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു യാദൃച്ഛികമാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ തരമില്ല. രണ്ടു ഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ ഒരാൾ മറ്റേ ആളിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു പകർത്തി എന്നു വിധിക്കുന്നതിനു ന്യായമുണ്ട്.

[മർക്കോ. ൧൩: ൨൨, ൨൩—മത്താ. ൨൪: ൨—൫]

ഇവിടെ രണ്ടു ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ മരണസംഗതി ആ സംഭവം നടന്നതിന്റെ ക്രമംവിട്ടു സുവിശേഷചരിത്രത്തിന്റെ ഒരേഘട്ടത്തിൽചേർത്തുവിവരിച്ചിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു് അവരിൽ ഒരാൾ മറ്റേ ആളിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും പകർത്തി എഴുതി എന്നു നിശ്ചയമായി പറയാം.

[മർക്കോ. ൧: ൧൪—മത്താ. ൪. ൧൭].

'അവർ മീൻപിടിത്തക്കാരായിരുന്നു' എന്നുള്ള വർണ്ണന രണ്ടു സുവിശേഷങ്ങളിലും കാണുന്നു. ഇതു രണ്ടുപേരും യാദൃച്ഛികമായി ഒരേസന്ദർഭത്തിൽ എഴുതിച്ചേർത്തു എന്നു് അനുമാനിക്കുന്നതു യുക്തിപൂർവ്വമല്ല.

ഇസ്കര്യോത്തു യൂദായെക്കുറിച്ചു മർക്കോ. ൩: ൧൯ ലും, മത്താ. ൧൦: ൪ ലും, ലൂക്കോ. ൬: ൧൬ ലും നോക്കുക.

മൂന്നു ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ ലിസ്റ്റു് എഴുതുമ്പോൾ യൂദായെ ദ്രോഹിയായിട്ടു വർണ്ണിക്കുന്നതു യാദൃച്ഛികമായിരിക്കയില്ല. അതുപോലെതന്നെ യേശുവിന്റെ ഖണ്ഡനത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നഭാഗത്തുതന്നെ കാണിച്ചുകൊടുത്ത ഇസ്കര്യോത്താ യൂദാ പന്തിരുവരിൽ ഒരുവനായിരുന്നു എന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു യാദൃച്ഛികമാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ തരമില്ല. (മർക്കോ ൧൪: ൧൦; മത്താ. ൨൬: ൧൪; ലൂക്കോ. ൨൨: ൩)

[മർക്കോ. ൫: ൨൪—മത്താ. ൯: ൧൮—ലൂക്കോ. ൮: ൪൨, ൪൩]

യായിറോസിന്റെ മകളെ ഉയർപ്പിച്ചകഥ വിവരിക്കുമ്പോൾ ആ വർണ്ണന നിറുത്തിവെച്ചു രക്തസ്രവമുണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീയെ സംബന്ധമാക്കിയ വസ്തുത വിവരിക്കുന്നു. ഇവൾ പന്ത്രണ്ടുസംവത്സരം രോഗി ആയിരുന്നു എന്നു മൂവരും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ പൊരുത്തം യാദൃച്ഛികമോ? ഒരു വിശേഷംകൂടി കാണുന്നുണ്ടു്. ആ സ്ത്രീ "പല വൈദ്യന്മാരാൽ ഏറിയോന്നു സഹിച്ചു" എന്നു മർക്കോസു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ലൂക്കോസു "മുതൽ എല്ലാം വൈദ്യന്മാർക്കുകൊടുത്തിട്ടു ആരാലും സൗഖ്യംവരുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല" എന്നു പൊലിപ്പിച്ചു എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നു മത്തായിയും ലൂക്കോസും മർക്കോസിൽനിന്നു പകർത്തിയതാണു എന്നു അനുമാനിക്കാം.

[മർക്കോ. ൧: ൩൨—മത്താ. ൮: ൧൬—ലൂക്കോ. ൪: ൪൦]

ഇവിടെ മത്തായിയും ലൂക്കോസും മർക്കോസിൽനിന്നു പകർത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണു്. മർക്കോസു് 'വൈകുന്നേരം' എന്നും 'സൂര്യൻ

അസ്തമിച്ചശേഷം' എന്നുള്ള രണ്ടു പദപ്രയോഗങ്ങളിൽ സമയം കുറിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു പ്രയോഗങ്ങളിൽ മത്തായി ഒന്നും ലൂക്കോസ് മറ്റേതും എടുത്തിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഇതിൽനിന്ന് ഈ ഭാഗത്തിന്റെ മൂലം മർക്കോസാണെന്നു തെളിയുന്നു. സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ അനവധിയുണ്ട്. സാധാരണയായി മർക്കോസിന്റെ വർണ്ണനകൾ വിപുലവും സൂക്ഷ്മവുമാണ്. ഇവയിൽ ചിലതെല്ലാം മത്തായിയും മറ്റു ചിലതെല്ലാം ലൂക്കോസും ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളിൽ മർക്കോസിനാണു കൂടുതൽ പഴക്കം എന്നു കാണിപ്പാൻ വേറെയും തെളിവുകളുണ്ട്. (1) മർക്കോസിന്റെ സംഭവക്രമം ചിലപ്പോൾ മത്തായിയും ചിലപ്പോൾ ലൂക്കോസും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. മർക്കോസിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ക്രമം അവർ സ്വീകരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം അവർ തമ്മിൽ യോജിപ്പില്ലാതാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. (2) മത്തായിയും ലൂക്കോസും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തം അവർ മർക്കോസിനോടു യോജിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ മാത്രം കാണുന്നു. ഇവരവർക്കു പ്രത്യേകമായ സംഗതികളിൽ അവർ തമ്മിൽ സ്വാരമായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. യേശുവിന്റെ ജനനവർണ്ണനയിലും പർവതപ്രസംഗത്തിലും അവർ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ ഗൗരവതരമാണ്. ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം ഒരു ഗ്രീക്കു കൃതിയാണ്. ഈ കാനോനികഗ്രന്ഥം തന്നെയാണു മത്തായിയും ലൂക്കോസും തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചതു്. മൂന്നുസിനോപ്റ്റിക്കുസുവിശേഷങ്ങൾക്കും മുമ്പായി മർക്കോസിന്റെ ഗ്രീക്കു സുവിശേഷത്തേക്കാൾ പുരാതനമായിരുന്ന വേറൊരു ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള ഇടക്കാലങ്ങളിലെ വാദം ആധുനികവിഭാഗക്കാരാൽ നിരാകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. എന്നാൽ മത്തായിയും ലൂക്കോസും ഉപയോഗിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മർക്കോസിന്റെ ഗ്രീക്കുസുവിശേഷത്തിന്റെ പ്രത്യേകപകർപ്പുകളായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്.

വിശുദ്ധനായ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം

മുഖവുര

അദ്ധ്യായം 1

നാലു കാനോനിക സുവിശേഷങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യം ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ ആ സുവിശേഷത്തിനു മറ്റു മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ചില പ്രത്യേക ആദർശങ്ങളും സഭാവങ്ങളും ഉള്ളതു സംഗതി ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. അവ എന്തെല്ലാം ആണെന്നു വഴിയേ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതായിരിക്കും. തല്ക്കാലം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മൌലികമായ ആദർശത്തെ വിശദീകരിക്കണമെന്നുമാത്രം വിചാരിക്കുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു യെഹൂദ-ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷം എന്നു പേരു കൊടുക്കുന്നതു ഉചിതമായിരിക്കും. പഴയനിയമ പ്രവാചകന്മാർ മുന്നറിയിച്ച സംക്ഷേപമായി മശിഹാ യേശു ആണെന്നും തന്റെ മശീഹാ സ്ഥാനത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ആളുകളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു ഒരു നവസമുദായത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു താൻ ദൈവത്താൽ നിയുക്തനായിരുന്നു എന്നും ഈ സമുദായം ജഡപ്രകാരമുള്ള പഴയ യിസ്രായേലിന്റെ പദവികൾക്കു അവകാശി ആയ പുതിയ യിസ്രായേലാണെന്നും സ്ഥാപിക്കുന്നതാണ് ഈ സുവിശേഷത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശം.

തന്റെ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിനു സുവിശേഷകൻ ചില പൂർവ്വരേഖകളെ ഉപയോഗിക്കയും അവയെ തന്റെ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനുവേണ്ടി രൂപഭേദപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ സുവിശേഷത്തിന്റെ രചനയിൽ രണ്ടുപ്രധാന മൂലരേഖകളാണ് അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളതു്. ഒന്നാമതു് അപ്പൊസ്തല പരമ്പര്യം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന മർക്കൊസിന്റെ സുവിശേഷം; അതു ഇപ്പോഴും നിലവിലിരിക്കുന്ന രണ്ടാം കാനോനിക സുവിശേഷം തന്നെ ആയിരിക്കണം. രണ്ടാമതായി ഉപയോഗിച്ച മൂലരേഖ, ക്യു (ഉറവു) എന്നു അഭിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഒരു അതിപ്രാചീന ഗ്രന്ഥമായിരുന്നു. വി. മത്തായിയും ലൂക്കൊസും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടുപതിപ്പുകളും ഉപയോഗിച്ചതായിട്ടു ശാസ്ത്രീയ നിരൂപകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നുണ്ട്.

യേശുവിന്റെ മൊഴികളെ അവയോടു സംബന്ധിച്ച ചരിത്രവിഷയങ്ങളോടു സംഘടിപ്പിച്ചു രചിച്ച ഒരു കൃതി ആയിരുന്നു ക്യു എന്നു പറയുന്ന മൂലഗ്രന്ഥം. ഗ്രന്ഥകാരൻ വേറെയും ചില മൂലരേഖകളും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നമ്മുടെ കത്താവിനെ സംബന്ധിച്ചു പലസ്തീനിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന പല ഐതിഹ്യങ്ങളെയും ഗ്രന്ഥകാരൻ ശേഖരിച്ചിരിക്കണം. ഈ ഐതിഹ്യങ്ങൾ തന്റെ മുമ്പാകെ ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. ഇവകൂടാതെ വേറൊരു രേഖയും സുവിശേഷകർത്താവു ഉപയോഗിച്ചതായി കാണുന്നുണ്ട്. അതു പഴയനിയമത്തിൽ നിന്നു ഉദ്ധരിച്ചതും അറമയിക്ക് ഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതുമായ ഒരു "തെളിവുവാക്യ" സംഗ്രഹത്തിന്റെ ഗ്രീക്കു തർജ്ജമ ആയിരുന്നു. ഇതിലെ വാക്യങ്ങൾ നിലവിലിരിക്കുന്ന എബ്രായ പഴയനിയമത്തിലെ (Masoretic) വാക്യങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ വേറൊരു പതിപ്പിൽനിന്നു ശേഖരിച്ചതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ഇടയുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്കു മേൽപറഞ്ഞ ഗ്രീക്കുതർജ്ജമ സെപ്റ്റുജന്റിൽനിന്നും വിഭിന്നമായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നതു. ഈ തെളിവുവാക്യസംഗ്രഹത്തിൽനിന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു ഉദ്ധരിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം അതു ഒരു പ്രത്യേക പ്രസ്താവനയോടു (അതായതു "നിവൃത്തി ആകേണ്ടതിനു") കൂടി ചെയ്യുന്നതായിട്ടുകാണാം. ഈ തെളിവുവാക്യസംഗ്രഹത്തിൽനിന്നു മാത്രമല്ല, എബ്രായവേദപുസ്തകത്തിന്റെ ഗ്രീക്കുതർജ്ജമ (Septuagint)യിൽനിന്നും സുവിശേഷകൻ തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പഴയനിയമവാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുവിശേഷനിർമ്മാണത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടവ ആയിരുന്നു. ആ ഭാഷയിൽതന്നെ ആയിരുന്നു സുവിശേഷവും രചിക്കപ്പെട്ടതു എന്നു നിസ്സംശയംപറയാം. ഇതു ഒന്നാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ (AD 80–100) എഴുതപ്പെട്ടു എന്നു പലരും വിചാരിക്കുന്നു. വിശ്വാസമനുസരിച്ചു അപ്പൊസ്തലനായ മത്തായി എബ്രായഭാഷയിൽ യേശുവിന്റെ ജീവിതചരിത്രം എഴുതി എന്നും അതുപിന്നീടു ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ തർജ്ജമചെയ്തുഎന്നും അങ്ങനെ തർജ്ജമചെയ്ത ഗ്രീക്കുപതിപ്പാണു നിലവിലിരിക്കുന്ന പ്രഥമസുവിശേഷത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം എന്നും പ്രാചീനകാലം മുതൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയിടയിൽ നിലനിന്നുവന്നിരുന്ന വിശ്വാസം ശരിഅല്ലെന്നു ആധുനികപണ്ഡിതന്മാരിൽ ചിലരെല്ലാം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൨ — വിശദീകരണവും വിഷയവിവരവും.

സാഹിത്യപരമായും അദ്ധ്യാത്മപരമായും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനുള്ള മാഹാത്മ്യം അറിയുന്നതിനു അതിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന മുഖ്യലക്ഷ്യം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു. ആദ്യവസാനം അതിൽ ഒരു മതസിദ്ധാന്തം കാണുന്നുണ്ട്. പഴയനിയമത്തിൽ പ്രവാചകന്മാരാൽ മുന്നറിയിക്കപ്പെട്ട മശീഹാ നസ്രായനായ യേശു ആണെന്നും ആ യെഹൂദ ന്യായപ്രമാണത്തെ നിവർത്തിച്ചതുകൂടാതെ സാർവ്വഭൌമിക വ്യാപ്തിയുള്ള ഒരു ആത്മികരാജ്യം സ്ഥാപിച്ചു എന്നുമാണു ഗ്രന്ഥകർത്താവു വായനക്കാരെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നതു. ഗ്രന്ഥം ഒരു

ചരിത്രരൂപത്തിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്; എന്നാൽ ചരിത്ര സംഭവങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുമ്പോഴും തന്റെ പ്രത്യേക ലക്ഷ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ക്രമമായും വിവരമായും യേശുവിന്റെ ജീവചരിത്രം എഴുതുന്നതല്ല ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശം. താൻ വിവരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽക്കൂടെ യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെയും ഉപദേശത്തിന്റെയും ചില പ്രത്യേക വശങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ താല്പര്യം. 'ഇതുപോലെ ചില അദ്ധ്യാത്മതത്വങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി എഴുതീട്ടുള്ള ചരിത്രപ്രബന്ധങ്ങൾ പഴയനിയമത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്. പഴയ നിയമത്തിലുള്ള ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം മതസംബന്ധമായ ചില ഉപദേശങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി രചിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. (1 രാജാ; 2 രാജാ; 1 ദിനവൃത്താന്തം. 2. ദിനവൃത്താന്തം ..). പുതിയനിയമചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രചനോദ്ദേശവും ഇതുതന്നെയാണ്(ഉദാ: —അപ്പോ: പ്രവൃത്തികൾ). സുവിശേഷങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും ഈ പ്രസ്താവന വാസ്തവമാണ്. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഉപദേശസാദ്ധ്യം അതിന്റെ ആരംഭത്തിങ്കൽ തന്നെ വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. യേശുവിന്റെ ജനനവും ശൈശവവും വർണ്ണിക്കുന്ന പ്രാരംഭ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള ഓരോ സംഭവവും പ്രവചന നിവൃത്തി ആയിരുന്നു എന്നു ഗ്രന്ഥകരേൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വംശാവലിയിലും ഈ ഉദ്ദേശം നിഴലിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വംശാവലി പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ കൃത്രിമമായി ചമച്ച വെറും നാമസഞ്ചയമാണെന്നുതോന്നുമെങ്കിലും അതിലും സുവിശേഷത്തിന്റെ മൌലികതത്വം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. യേശു പഴയനിയമത്തിൽ മുന്നറിയിക്കപ്പെട്ട ദാവീദിന്റെ പുത്രനായ സത്യമശിഹായാണ്. ദാവീദുസ്ഥാപിച്ചതും പ്രവാസകാലത്തു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയതുമായ രാജ്യം യേശു പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. യേശുവിന്റെ ശലീഹന്മാരുടെ വിവരിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം താൻ ദൈവരാജ്യപ്രവൃത്തനം ചെയ്തതും അതിനു യെഹൂദന്മാരിൽ നിന്നുണ്ടായ എതിർപ്പും കാണിക്കുന്നതാണ്. ഈ എതിർപ്പു ക്രൂശിൽ അവസാനിക്കുമെന്നും സൂചനയുണ്ട്. യേശുവിന്റെ കഷ്ടാനുഭവത്തിനുമുമ്പു നടന്ന സംഭവങ്ങളും ഈ പ്രത്യേക ഉദ്ദേശത്തെ മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടത്രെ വർണ്ണിക്കുന്നതു. ക്രിസ്തുവിനേയും തന്റെ രാജ്യത്തേയും യെഹൂദന്മാരുടെ അംഗീകരണത്തിനായി പ്രത്യക്ഷമായും സുവ്യക്തമായും അവരുടെ മുമ്പാകെ സമർപ്പിച്ചു എന്നും അതു ദുതിനെ നിഷേധിക്കുന്ന പക്ഷം അവർക്കുണ്ടാകാവുന്ന ആപത്തിനെക്കുറിച്ചു അവരെ ബോധപ്പെടുത്തി എന്നും ഇതിന്റെ ശേഷവും അവർ യേശുവിനേയും അവന്റെ ദൂതിനേയും തള്ളിക്കളഞ്ഞു എന്നും സുവിശേഷകൻ കാണിക്കുന്നുണ്ട്.

സുവിശേഷം യെഹൂദന്മാരോടാണ് ആദ്യം പ്രസംഗിച്ചതു എന്നുമത്തായി സമർത്ഥിക്കുന്നു. പ്രഥമമായി യേശു "യിസ്രായേൽ ഗൃഹത്തിലെ കാണാതെ

പോയ ആടുകളുടെ അടയിൽ" മാത്രം തന്റെ ദൂതനെ അയയ്ക്കുന്നു. (15: 24). ശിഷ്യന്മാരും അതുപോലെ ചെയ്യണമെന്നു അവരോടു ആജ്ഞാപിക്കുന്നു (10:5,6). സുവിശേഷം ആദ്യവസാനം യെഹൂദജാതിയുടെ പ്രത്യേകതാല്പര്യത്തെ പ്രസരിപ്പിക്കുന്നു. യെഹൂദഭാഷ പ്രയോഗങ്ങളും അതിൽ ധാരാളം കാണുന്നുണ്ട്. സുറിയായിൽ അധിവസിച്ചിരുന്ന യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പ്രത്യേകസ്ഥിതികളെ പരിഗണിച്ചാണു സുവിശേഷകൻ തന്റെ ഗ്രന്ഥം രചിച്ചതു എന്നതിനു സംശയമില്ല. എങ്കിലും അതിൽ യെഹൂദപക്ഷപാതം അശേഷം കാണുന്നില്ല. നേരേമറിച്ചു യെഹൂദതാല്പര്യങ്ങൾക്കു എതിരായ ഒരു മനസ്ഥിതി പലപ്പോഴും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. യെഹൂദമതനേതാക്കന്മാരെ, പ്രത്യേകിച്ചു പരീശന്മാരെ, കഠിനമായി ആക്ഷേപിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ ഭൂലോകത്തിൽ എങ്ങുംപോയി സകല ജാതികളേയും ശിഷ്യരാക്കുവിൻ" എന്നുള്ള കർത്താവിന്റെ അന്ത്യകല്പനയേ പ്രസ്താവിക്കുന്നതോടുകൂടെ അധികൃതയെഹൂദമതത്തോടുള്ള വൈമുഖ്യം അതിന്റെ ഉച്ചസ്ഥാനത്തു് എത്തിയതായി വിചാരിക്കാം. രണ്ടുഗതികളും സുവിശേഷത്തിൽ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരുവശത്തു യെഹൂദൻ പഴയ നിയമവാഗ്ദത്തങ്ങളുടെ അവകാശി ആണെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു; സത്യമശിഹാ അതയേ യേശു ന്യായപ്രമാണത്തെ നശിപ്പിപ്പാനല്ല, നിവൃത്തി ആക്കുവാനത്രേ വന്നതു്. അവൻ യെഹൂദന്മാർ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന മശിഹായാണു്. മറുവശത്തു യെഹൂദമതത്തിന്റെ ശ്രുദ്ധ്യവും ജാത്യൈകവുമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഉടച്ചു ഒരു സാർവ്വത്രികസുവിശേഷത്തെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. ഈ വിഭിന്നമായ അന്തരീക്ഷങ്ങളും സുവിശേഷത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചതിന്റെ കാരണം എന്തായിരിക്കും?

ഗ്രന്ഥകർത്താവു ഒരു പ്രത്യേക സന്ദർഭത്തെ കരുതിയാണു് ഈ സുവിശേഷം എഴുതിയതു്. യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനികളും അതു സമയം ഒരു വിഷമഘട്ടത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരുന്നതായി തോന്നുന്നു. അവർക്കു പ്രയോജനകരമായ ബുദ്ധിയുപദേശം അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു സന്ദർഭത്തിലായിരിക്കണം എബ്രായലേഖനകർത്താവും തന്റെ ലേഖനം എഴുതിയതു്. സത്യത്തിന്റെ പരിജ്ഞാനം പ്രാപിച്ചിരുന്നവർ—യേശുവിനെ മശിഹാ അയിട്ടു കൈക്കൊണ്ടിരുന്നവർ—തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നു പിന്മാറിപ്പോകുവാൻ ഇടയുണ്ടെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിവന്നു. (എബ്രാ 9: 19-39). ഇതുപോലുള്ള ഒരു അപായഘട്ടത്തിലാണു ഈ സുവിശേഷവും എഴുതിയതു എന്നു ഊഹിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ടു്. ക്രി. പി. 70-ൽ യെരൂശലേമും ദൈവാലയവും റോമർ നശിപ്പിച്ചു. യെഹൂദജാതിയെ ചിതറിച്ചു, യെഹൂദരാജ്യവും രാജാവുമില്ലാതാക്കി. ഈ സംഭവങ്ങളും നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പ്രവചനനിവൃത്തി ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു അവനിമിത്തം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു

ഇടർച്ചക്ക വഴിഇല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ സംഭവങ്ങളോടുചേർന്ന് അവർ ക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരാഗമനവും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഈ പ്രത്യാശക്ക ഭംഗം വന്നപ്പോൾ അവരുടെ മനസ്സു ചഞ്ചലിച്ചു, ധൈര്യം ക്ഷയിച്ചു; അവർ വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നു പിന്മാറുമെന്ന പതനത്തിലായി. കാലാന്തരത്തിൽ അധികൃത യെഹൂദമതം പുനർജീവിക്കയും ഒരു നവചൈതന്യം പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു. ഈ സമയം യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇടറിപ്പോകാതെ ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നതിന അവരുടെ മനസ്സിൽനിന്നു യെഹൂദമതവും ക്രിസ്ത്യാനിമതവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ വിടർത്തുകയും യേശുവിനെ പ്രവചന നിവൃത്തി ആയ മശിഹായായി ഉയർത്തിക്കാണിക്കയും ചെയ്യുന്നതു മുൻചൂണ്ടിക്കാട്ടേണ്ട ഒരാവശ്യമായിത്തീർന്നു. ഇതാണു വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശം. സുവിശേഷകന്റെ വീക്ഷണഗതി ഇപ്രകാരമാണു—യേശുവിന്റെ ഉപദേശത്തിൽനിന്നും നടപ്പിൽനിന്നും യെഹൂദനും പൂർവ്വവ്യവസ്ഥ അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നുഎന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. മശിഹായെ തള്ളിക്കളഞ്ഞ ജാതിയെ ദൈവം തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു; യഹൂദകർമ്മാചാരങ്ങളോടുള്ള ആരാധനയുടെയും കേന്ദ്രമായ ആലയം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു; 'അവരുടെ ഭവനം അവർക്ക പാഴായിഭവിച്ചു;" ദൈവരാജ്യം അവർ നിന്നെടുക്കപ്പെട്ട് അതിന്റെ ഫലം കൊടുക്കുന്ന ജാതിയുടെ കയ്യിൽ ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പഴയ നിയമ അടിസ്ഥാനത്തെ സുവിശേഷകൻ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ സകലജാതികളിൽ നിന്നും കൂട്ടിവിളക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തുസഭയാണ് ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ അവകാശികൾ എന്നു സുവിശേഷകൻ പഴയനിയമത്തിൽനിന്നും യേശുവിന്റെ ഉപദേശത്തിൽനിന്നും സ്ഥാപിക്കുന്നു.

സുവിശേഷം ഒരു ഖണ്ഡിതമായ പ്ലാൻ അനുസരിച്ചു ആറുഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു:

1. യേശുവിന്റെ ജനനവും ശൈശവവും (അദ്ധ്യാ 1, 2)

ജനനവിവരണത്തിനു പ്രാരംഭമായി യേശുവിന്റെ വംശാവലി ചേർത്തിരിക്കുന്നു (1: 1–17). ഇതിൽ യേശു അബ്രാഹാമിന്റെയും ദാവീദിന്റെയും സന്തതിയാണെന്നു കാണിക്കുന്നു. അതിന്റെശേഷം യേശുവിന്റെ കന്യകാജനനത്തേയും (1: 18–25) അതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ സംഭവങ്ങളേയും വിവരിക്കുന്നു. അതായതു, വിദ്വാന്മാരുടെ വരവു (2: 1–12), എജിപ്തിലേക്കുള്ള ഓടിപ്പോക്ക (2: 16–18), ബേത്ലഹേമിലെ ശിശുക്കളുടെ വധം (2:16–18), എജിപ്തിൽനിന്നു തിരികെവന്നതും നസറേത്തിലേക്കു താമസം മാറിയതും (2:19–23)—ഇവ ഓരോന്നും പ്രവചനനിവൃത്തി ആണെന്നു കാണിക്കുന്നു.

2. യേശുവിന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷക്കായുള്ള ഒരുക്കം (3:1—4:11)

ഈ ഭാഗത്തിൽ യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ പ്രവർത്തനം, യേശുവിന്റെ ബപ്തിസ്മ (3: 1–17), പരീക്ഷ (4: 1–11) എന്നിവ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

3. ഗലീലയിലെ പരസ്യശുശ്രൂഷ (4:12-18.35)

യോഹന്നാൻ തടവിലാക്കപ്പെട്ടശേഷം യേശു ഗലീലയിൽ തിരികെ ചെന്ന കപ്പർന്നഹൂമിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെനിന്നു ശുശ്രൂഷ നടത്തുന്നു: (4:12—17). ശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭത്തിൽ നാലുപേരെ (പത്രോസു, അന്ത്രയാസു, യാക്കോബു, യോഹന്നാൻ) ശിഷ്യന്മാരായി വിളിക്കുന്നു (4:18:—22). പുതിയ ഗുരുവിന്റെ പ്രഖ്യാതിയെ വിവരിക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ ഉപദേശത്തിനും രോഗശാന്തിവരത്തിനുമുള്ള സ്ഥാനം സംക്ഷിപ്തമായി പ്രസ്താവിക്കയുംചെയ്യുന്നു (4:23—25). അനന്തരം ഗുരുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുന്നതിനു സുവിശേഷത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ഏഴു പ്രസംഗസമുച്ചയത്തിൽ ഒന്നാമത്തേതിനെ സവിസ്തരം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു (ഉപദേശങ്ങളെ സംഗ്രഹിച്ചു എഴുതുന്നതു ഈ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷണമാണ്). ഇതാണ ജഗൽപ്രസിദ്ധമായ പർവ്വതപ്രസംഗം (5—7). അതിന്റെശേഷം യേശുവിന്റെ രോഗശാന്തിശുശ്രൂഷയെ ഉദാഹരിക്കുന്നതിനു ചില അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളെ വർണ്ണിക്കുന്നു (8:1—9:34). ഇതിനെ തുടർന്നു (9:35 മുതൽ) യേശുവിന്റെ വേലയുടെ ഒരു ചുരുക്കവും പന്ത്രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരെ മിഷ്യനറിവേലയ്ക്കു അയച്ചപ്പോൾ അവർക്കു കൊടുത്ത സന്ദേശവും രേഖപ്പെടുത്തുന്നു (10:1—42). അനന്തരം യേശുവിന്റെ വേലയും യോഹന്നാന്റെ വേലയും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധവും (11:1—19) ഗലീലശുശ്രൂഷയുടെ അനുകമാനമായുള്ള ഫലവും പ്രസ്താവിക്കുന്നു (11:20-30). ഇതുവരെ സുവിശേഷത്തിൽ യേശുവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും ശിഷ്യന്മാരെ വിളിച്ചു അവരെ സുവിശേഷവേലയ്ക്കായി നിയമിച്ചതുമാണ പ്രധാനമായി വ്യവഹരിച്ചതു. ഇതിന്റെശേഷം പരീശന്മാരിൽനിന്നുണ്ടായ എതിർപ്പിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും വളർച്ചയേയും വ്യക്തപ്പെടുത്തുന്നു (12:1—42). അശുദ്ധാത്മാവു വിട്ടുപോയ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ഭയങ്കരമായ അനന്തരാവസ്ഥയെ വർണ്ണിച്ചു യെഹൂദജാതിയുടെ അുപൽസ്ഥിതിയെ വർണ്ണിക്കുന്നു (12:43-45). 13-ാംഅദ്ധ്യായത്തിൽ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ വിവിധമുഖങ്ങളെ വിശദമാക്കുന്ന ചില ഉപമകളെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 12:46—50-ൽ യേശുവിന്റെ ചാർച്ചക്കാർക്കും, 13:53—58ൽ ഗ്രാമക്കാർക്കും ഉണ്ടായ വിശ്വാസത്തെ കാണിക്കുന്നു.

ഈ എതിർപ്പുകളെല്ലാം ഒരു ദുർഘടദശയിൽ പരിണമിക്കുന്നു. യോഹന്നാൻസ്നാപകന്റെ വധംനിമിത്തം (14:1—12) യേശു അന്തിപ്പാസിന്റെ അധികാരസീമയിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങുന്നു. ഈ കാലത്തുണ്ടായ അപ്പത്തിന്റെ അത്ഭുതവും (14:13—22) കടലിന്മേൽ നടന്ന അത്ഭുതവും പ്രവർത്തിച്ചതു (14:23—36). യേശുവിനോടു പ്രമാണികമാക്കുള്ള എതിർപ്പു

മൂഴുള്ള തന്റെ ശുശ്രൂഷക്ക വിഘ്നം നേരിടുന്നു. പരീശന്മാരോടും ശാസ്ത്രിമാരോടും (15:1—14), പരീശന്മാരോടും സദൂക്യരോടും (16:11—12) രൂക്ഷമായ വാഗ്വാദം നടക്കുന്നു.

മതഭ്രാന്തന്മാരുടെ ഏതിഷ്ഠിന്റെ അവസാനം തന്റെ മരണമാണെന്നു യേശുവിനു വ്യക്തമാകുന്നു. ഈ വിഷമസന്ധിയിൽ യേശു ശിഷ്യന്മാരോടൊന്നിച്ചു വിദൂരമായ ഫീലിപ്പോസിന്റെ കൈസര്യയ്ക്കു രഹസ്യമായി യാത്രചെയ്യുന്നു. അവിടെ വച്ചു ശിഷ്യന്മാരോടു താൻ ചോദിച്ച അതിപ്രധാനമായ ചോദ്യത്തിനു പത്രോസിന്റെ വിശ്വാസപ്രസ്താവന ഉണ്ടാകുന്നു (16:13—20). ഈ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനത്തിനു ശേഷം തനിക്കു നേരിടാനിരിക്കുന്ന കഷ്ടാനുഭവത്തെപ്പറ്റി ആദ്യമായി ശിഷ്യന്മാരോടു സംസാരിക്കുന്നു (16:21—28). പിന്നീടു മലമേൽവെച്ചു യേശു രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു (17:1—13). തന്റെ കഷ്ടാനുഭവത്തെ വീണ്ടും മുന്നറിയിക്കുന്നു (17:22—23). ദൈവാലയനികുതി കൊടുക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചു പത്രോസുമായിട്ടു ഒരു സംഭാഷണം നടക്കുന്നു (17:24—27). അതിന്റെ ശേഷം ഉന്നതകാംക്ഷ, വിനയം, ക്ഷമ, ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ പാലിക്കേണ്ട നടപടി മുതലായവയെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ 18-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതോടുകൂടി ഗലീലയിലെ ശുശ്രൂഷയുടെ ചരിത്രം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

യെഹൂദ്യയിലെ പരസ്യ ശുശ്രൂഷ നാലും അഞ്ചും ഭാഗങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

4. യെരുശലേമിലേക്കുള്ള യാത്രാമദ്ധ്യേ നടന്ന സംഭാഷണങ്ങൾ (19—20)

ഗലീലയിൽനിന്നു യാത്ര ആരംഭിക്കുന്നു (19:1, 2); വിവാഹമോചനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപദേശം (19:3—12), ധനികനായ യുവാവിനോടുണ്ടായ സംഭാഷണം (19:16—22), ധനത്തെ സംബന്ധിച്ചു (19:23—26) ശിഷ്യന്മാർക്കുവരുവാനിരിക്കുന്ന പ്രതിഫലം (19:27—20:6). ഈ യാത്രയിലാണു യേശു ശിശുക്കളെ അനുഗ്രഹിച്ചതും (19:13—15), യാക്കോബും യോഹന്നാനും ദൈവരാജ്യത്തിൽ മുഖ്യസ്ഥാനങ്ങൾ ചോദിച്ചതും (20:20—28), യെരിഹോയിൽവച്ചു രണ്ടു കുരുടന്മാരെ സൗഖ്യമാക്കിയതും (20:29—34, 20:17—19 ൽ യേശു തനിക്കുണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്ന കഷ്ടാനുഭവത്തെ ശിഷ്യന്മാരോടു മൂന്നാം പ്രാവശ്യം തെളിവായി അറിയിക്കുന്നു.

5. യെരുശലേമിലെ അന്ത്യശുശ്രൂഷ (21—27)

മശിഹാ ആയിട്ടു യേശു യെഹൂദന്മാർക്ക അവസാനമായി വെളിപ്പെടുകയും അവസാനമായി അവർ അവനെ തള്ളിക്കളകയും ചെയ്യുന്നു.

അന്ത്യരംഗം യേശുശലേമിലേക്കുള്ള ഘോഷയാത്രയും ദൈവാലയ ശുദ്ധീകരണവും കൊണ്ടു ആരംഭിക്കുന്നു (21:1—17). ശിഷ്യന്മാരേ രഹസ്യമായും ജനങ്ങളെ ദൈവാലയത്തിൽ വെച്ചു പരസ്യമായും ഉപദേശിക്കുന്നു. യഹൂദപ്രമാണികളോടു ദൈവാലയത്തിൽവെച്ചു സംഭാഷണങ്ങളും വാഗ്വാദങ്ങളും നടക്കുന്നു 21:18—22:46). പരീശന്മാരെയും ശാസ്ത്രിമാരെയും കഠിനമായി ശാസിക്കുന്നു (23). ഇതു നിമിത്തം അവർക്കു ശത്രുതയും വൈരാഗ്യവും മൂഴക്കുന്നു. യേരുശലേമിന്റെ നാശവും അന്ത്യകാലസംഭവങ്ങളും പ്രവചിക്കുന്നു (24, 25-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ അന്ത്യകാലത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ഉപമകൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 25—27 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ കഷ്ടാനുഭവ സംഭവങ്ങൾ സവിസ്തരം വർണ്ണിക്കുന്നു. ശതശമനാതോട്ടത്തിൽവെച്ചു യേശുവിനെ ബന്ധനസ്ഥൻ ആക്കുന്നതിനു മുമ്പുനടന്ന സംഭവങ്ങൾ (26:1—56). ഈ ഭാഗത്തു അന്ത്യ അത്താഴവും (17—30) ശതശമനായിലെ വ്യഥയും (36—46) വർണ്ണിക്കുന്നു. യേശുവിന്റെ വിസ്താരം (26:57—27:31) ക്രൂശീകരണം (27:32—56) ശവസംസ്കാരം (27:57—60) ഈ സംഭവങ്ങളുടെ വർണ്ണനയോടെ ഈ ഭാഗം അവസാനിക്കുന്നു.

6. പുനരുത്ഥാനശേഷം ഉണ്ടായ പ്രത്യക്ഷതകൾ (28). രണ്ടു പ്രത്യക്ഷതകൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു (1) യേരുശലേമിൽ വെച്ചു, സ്ത്രീകൾക്കു (1—10); (2) ഗലീലയിൽവെച്ചു പതിനൊന്നു ശിഷ്യന്മാർക്കു (16-മുതൽ)

യേശുവിന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷ ഗലീലയിലെ ഒരു മലമുകളിൽ വെച്ചു ശിഷ്യന്മാർക്കു മഹാസന്ദേശത്തോടുകൂടെ ആരംഭിച്ചതു "സകലജാതികളേയും ശിഷ്യരാക്കുവിൻ" എന്ന അന്ത്യകല്പനയോടുകൂടെ ഗലീലയിൽ ഒരു മലമുകളിൽ വെച്ചു അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു (28:19—20).

അദ്ധ്യായം 3

സുവിശേഷത്തിന്റെ മൂലരേഖകളും രചനാരീതിയും

മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ രചനയിൽ മുഖ്യമായി രണ്ടു മൂലരേഖകൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവയിൽ ഒന്നു, മിക്കവാറും അതിന്റെ പൂർവ്വരൂപത്തിൽതന്നെ ഇന്നും നിലവിലിരിക്കുന്നു. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷമാണു. ഇതുകൂടാതെ വേറൊരു മൂലവും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ ഇല്ലാത്ത ചില ഭാഗങ്ങൾ മത്തായിയിലും ലൂക്കോസിലും കാണുന്നതിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണു. ഈ പൂരകരേഖ കണ്ടുകിട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും അതുകൊണ്ടു അതിന്റെ അസ്തി

തിയും സ്വഭാവവും എന്തെന്നു നിർണ്ണയിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു വേദപണ്ഡിതന്മാർ പല നാളുകളായി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എങ്കിലും ഇതുവരെ തൃപ്തികരമായ നിലയിൽ എത്തീട്ടില്ല. എന്നാൽ അവരുടെ സൂക്ഷ്മനിരൂപണത്തിന്റെ ഫലമായി ഈ മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആകമാനമായുള്ള പ്രകൃതി ഏതാണ്ടു രൂപപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു. ഈ പ്രാചീനരേഖക്കു Q (ഖ്യൂ) എന്നു പേരുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

മത്തായി Q ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു പതിപ്പും ലൂക്കോസ് വേറൊരു പതിപ്പുമാണ് ഉപയോഗിച്ചതു എന്നു അനുമാനിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. മത്തായി ഉപയോഗിച്ച Q പൂർവ്വഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും പുതു ശിഷ്യന്മാരുടെ അദ്ധ്യയനത്തിനുവേണ്ടി പരിഷ്കരിച്ചതായിരിക്കണം. പ്രഥമസുവിശേഷത്തിന്റെ രചകൻതന്നെ ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ ആയിരുന്നിരിക്കാം. അഥവാ പലസ്തീനിലുള്ള യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉപയോഗത്തിനായി ഉപദേഷ്ടാക്കളുടെ ഒരു സംഘം രചിച്ചതായിരിക്കാം.

Q ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും മത്തായി ലൂക്കോസിനേക്കാൾ കൂടുതലായി ഭാഗങ്ങൾ എടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു അനുമാനിക്കാൻ ന്യായമുണ്ടു. രണ്ടു സുവിശേഷകന്മാരും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ഈ മൂലത്തേ മുഴുവനും പകർത്തീട്ടില്ലെന്നു നിശ്ചയമാണ് നേരേ മറിച്ചു രണ്ടു ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും ഉപയോഗിച്ച വേറൊരു മൂലം (മക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം) മിക്കവാറും മുഴുവനായി അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

Q മക്കോസിനും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നും തന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ രചനയിൽ അതിൽനിന്നു സ്വല്പമെല്ലാ എടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു.

മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ Q-ൽ നിന്നു എടുത്ത ഭാഗങ്ങളെ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ സാദ്ധ്യവും പ്രത്യേകതയും വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവ അന്യോന്യസംബന്ധമില്ലാത്ത വെറും വാക്യസമുച്ചയങ്ങളല്ല. പുതുശിഷ്യന്മാരുടെ അദ്ധ്യയനത്തിന്നായി ദൈവരാജ്യത്തേ സംബന്ധിച്ചുള്ള കർത്താവിന്റെ മൊഴികൾ ശേഖരിച്ചു എഴുതിച്ചേർത്തതാണു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു രണ്ടു വിശേഷലക്ഷണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമതായിട്ടു യേശു പലസ്ഥലത്തും പല സന്ദർഭങ്ങളിലും കൊടുത്ത ഉപദേശങ്ങളെ അതിൽ ശേഖരിച്ചു ഒരേ ഭാഗത്തു രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. രണ്ടാമതായിട്ടു അതിൽ ചില ഖണ്ഡങ്ങളിൽ യെഹൂദീയക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആദർശം ശക്തിയായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു.

Q ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രഥമപ്രതിയാണു ലൂക്കോസു ഉപയോഗിച്ചതെന്നും അതു പരിഷ്കരിച്ചു വിപുലപ്പെടുത്തിയ പതിപ്പാണു മത്തായി ഉപയോഗിച്ചതെന്നും ചില പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു. കഷ്ടാനുഭവവും കുശി

പ്പം Q-ൽ നിന്നു വിട്ടുകളഞ്ഞതിന്റെ കാരണം എന്തായിരിക്കും? ഒരു പണ്ഡിതൻ അതിനെ കുറിച്ചു ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "കർത്താവിന്റെ ക്രൂശിപ്പിനെ സംബന്ധിച്ചു ഒരക്ഷരം പറയാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞ Q-യും തന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ എത്രയും ലോഭമായിട്ടു മാത്രം കൊടുത്തിരിക്കുന്ന മക്കോസിന്റെ സുവിശേഷവും സംപൂർണ്ണ ജീവചരിത്രങ്ങളല്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണ്. അതിപ്രാചീന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ന്യൂനതകൾ സ്വാഭാവികമായി വരാവുന്നതാണ്. സഭയുടെ ആദിമകാലത്തു അവർ ദിനം പ്രതി എന്നപോലെ കർത്താവിന്റെ പുനരാഗമനത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ഭാവിതല മുറകൾക്കുവേണ്ടി ഒരു ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കുന്നതിനു ആവശ്യപ്പെട്ട സാമഗ്രികൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനോ അവയെ സങ്കലനം ചെയ്യുന്നതിനോ ഉദ്യമിക്കാഞ്ഞതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. അതിനും പുറമേ, ആ കാലത്തു കണ്ടസാക്ഷികളായി വളരെപേരുണ്ടായിരുന്നു; കർത്താവിനെ പററിയുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ സുലഭവും അവയ്ക്കു ധാരാളം ചൈതന്യവും പുതുമയുമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ഒരു സംപൂർണ്ണമായ ജീവചരിത്രം ചമെക്കുന്നതു ദുസ്സാദ്ധ്യമായിരുന്നു. എഴുതാനുദ്യമിച്ചവർ കർത്താവിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേക വശങ്ങളെ മാത്രം പ്രത്യേക ഉദ്ദേശത്തെ മുൻനിർത്തി എഴുതുകയാണു ചെയ്തതു. "സുവിശേഷം" എന്നുവെച്ചാൽ യേശുവിന്റെ ജീവചരിത്രമെന്നല്ല തന്റെ ദൂതിന്റെ സംഗ്രഹം എന്നാണു ആ കാലത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മനസ്സിലാക്കിയതു്. ആദ്യസുവിശേഷകന്മാർ സുവിശേഷദൂതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു ഒരു ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യം പ്രമാണിച്ചായിരുന്നു. അവർ ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു ആത്മാക്കളെ ആദായപ്പെടുത്തുന്നതിനു തീക്ഷ്ണതയോടെ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന മിഷ്യനറിമാർ ആയിരുന്നു. കർത്താവിന്റെ വരവു ആസന്നമായിരിക്കുന്നു, അവർ യിസ്രായേൽ പട്ടണങ്ങളെ സഞ്ചരിച്ചു തീരുന്നതിനു മുമ്പെ മനുഷ്യപുത്രൻ വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷനാകും; പിന്നീടു മാനസാന്തരത്തിനു അവസരം കാണുകയില്ല; ഇപ്പോഴാകുന്നു പ്രസാദകാലം; ഇപ്പോഴാകുന്നു രക്ഷാദിവസം; അതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾതന്നെ മാനസാന്തരപ്പെട്ടു സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്ക. ഇതായിരുന്നു ആദ്യശിഷ്യന്മാരുടെ വിശ്വാസവും ദൂതും. ഒരു പുതിയ ധാമ്മികപദ്ധതി, അഥവാ, ശാസ്ത്രിമാരുടേയും പരീശന്മാരുടേയും നീതിയെ കവിയുന്ന ഒരു നീതി സ്വീകരിക്കുന്നതാണു "മാനസാന്തരം ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കു ആവശ്യം നേരിട്ടപ്പോൾ യേശുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ സംഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം അത്യന്താപേക്ഷിതമായി കണ്ടു. മുഖ്യമായി മൂന്നുസംഗതികളെ കുറിച്ചു യെഹൂദ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് പ്രബോധനം ആവശ്യമായിരുന്നു.

(I) യേശുവിന്റെ ഉപദേശവും യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ ഉപദേശവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം എന്തു്?

(II) പരീശന്മാരുടെ ഉപദേശവുമായുള്ള സംബന്ധം എന്തു്?

(iii) യേശുവിന്റെ മശിഹാ രാജത്വവും തന്റെ ലൌകികതാഴ്ചയും തമ്മിൽ അനുയോജിപ്പിക്കുന്നതു എങ്ങനെയാണു?

സാരവത്തായ ഈ മൂന്നു ചോദ്യങ്ങളുടെ ഉത്തരം Q ഗ്രന്ഥത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശത്തിൽ ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ യേശുവിന്റെ ക്രൂശുമരണം Q ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിക്കാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞതു എന്തുകൊണ്ടാണു് എന്നുള്ള പ്രശ്നത്തിനു ഒരു സമാധാനം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുഖ്യ ഉദ്ദേശം ശിഷ്യാഭ്യസനം ആയിരുന്നു എന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനുവേണ്ടി കാലാന്തരത്തിൽ മറന്നു പോകാൻ ഇടയുള്ള സംഗതികളെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനുമാത്രമേ തൽകാലം ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. യേശു ക്രൂശിന്മേൽ മരിച്ച സംഗതി ആരും മറന്നു പോകാൻ ഇടയുള്ളതായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം Q ൽ ആ സംഭവം വർണ്ണിക്കാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞതു്. ഇതിനെപററി സ്ത്രീററർ എന്ന വേദപണ്ഡിതൻ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു (Canon Streeter):—"ഈ ചരിത്രം പുനരാവർത്തിക്കുന്നതിനല്ല, പൊതുവെ അറിയപ്പെടാതിരുന്ന സംഗതികൾക്കു വിശ്വാസയോഗ്യമായ ഒരു രേഖ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു Q രചിക്കപ്പെട്ടതു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സമകാലീനന്മാരുടെ ഇടയിൽപ്രചരിച്ചിരുന്നതും സജീവമായിരിക്കുന്നതുമായ ഐതിഹ്യങ്ങളെ പൂരിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി എഴുതിയ ഒരു പ്രബന്ധമായിട്ടു Q ഗ്രന്ഥത്തെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ സാദ്ധ്യം വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു. സംഭവാനന്തരം പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരം കഴിയുമ്പോൾ അങ്ങനെ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിനു ആവശ്യം നേരിടുന്നതാണും മുപ്പതോ നാല്പതോ സംവത്സരം കഴിഞ്ഞു ഒരു പുതിയ തലമുറയുടെ ദർശനവീഥിയിൽ പെടാതിരുന്ന സംഗതികളെ വിട്ടുകളയുന്നതു ആശാസ്യമല്ലായിരുന്നു."

സുവിശേഷ നിർമ്മാണത്തിൽ ഉപയോഗിച്ച ഏററവും പുരാതന മൂലം Q ആണെന്നുള്ളതു് സംശയമില്ല. അതു പലസ്തീനിലെ ജീവിത സമ്പ്രദായങ്ങളെ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന ഒരു കൃതി ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു പലസ്ത്യ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ അതിനോടു പ്രത്യേക അനുഭാവം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. എന്നിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതത്തേയും ഉപദേശങ്ങളേയും സംഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു ഏക ഗ്രന്ഥമായി പ്രയോജനപ്പെടണമെങ്കിൽ അതു വിപുലമാക്കയും പരിഷ്കരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ആയിരിക്കണം സുവിശേഷ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചതു്. മത്തായി ഉപയോഗിച്ച രണ്ടാമത്തേ പ്രധാന മൂല രേഖ മാർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷമാണു. ഇതും Qഉം തമ്മിൽ പ്രകൃതിയിലും അതു സ്പഷ്ടമാക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിലും സാരമായ അന്തരം കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതിന്റെ വായനക്കാർ യോഹന്നാൻ സ്നാപകനേയും നസറായ പ്രവാചക

നേയും അറിഞ്ഞിരുന്ന പലസ്തീൻകാരല്ല. ഇതു യെഹൂദന്മാരേ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല പുറജാതി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് വേണ്ടിയാണ് എഴുതിയതു്. ഇതിൽ യെഹൂദ സമ്പ്രദായങ്ങളെ വിശദമാക്കുന്നതായി കാണാം (മക്കോ 7:3—4). ഇതുകൂടാതെ യേശുവിന്റെ പരസ്യ ശുശ്രൂഷ മുഴുവനും വിവരിച്ചുമിരിക്കുന്നു.

"യേശു എങ്ങനെയുള്ളവൻ ആയിരുന്നു, അവൻ തന്റെ ശക്തികളെ എങ്ങനെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു, അവൻ ഏതു പ്രകാരം മരിച്ചു, അവൻ ഉയർത്തെഴുന്നേററ സംഗതി വെളിപ്പെടുത്തിയതു എങ്ങനെയാണു, എന്നീ വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു ജീവചരിത്രം ആയിരുന്നു പുറജാതി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ആവശ്യമായിരുന്നതു്. ൧ന്റെ ഉദ്ദേശം യേശു യെഹൂദമശിഹാ ആണെന്നു സാക്ഷിപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു; മക്കോസു യേശു ദൈവപുത്രനാണെന്നു പുറജാതികളേ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. മക്കോ 1:1). ൧ൽ രണ്ടു മൂന്നു അതിശയപ്രവൃത്തികളെമാത്രം വിവരിക്കുന്നു, (ശതാധിപന്റെ ഭൃത്യൻ ഈമബാധിതൻ, ശബ്ബതിൽ നടന്ന ഒരത്ഭുതം ലൂക്കോ. 14:1—6 നോക്കുക) ഈ അത്ഭുതങ്ങളെ തുടർന്നുണ്ടായ സംഭാഷണങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ടിയാണു അവയെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു. മക്കോസിൽ അനേകം അത്ഭുതങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു. ൧ൽ അത്ഭുതങ്ങൾക്കു വലിയ സ്ഥാനമില്ലായിരുന്നു; മക്കോസിൽ അങ്ങനെയല്ല." (Streeter. കർത്താവിന്റെ കഷ്ടാനുഭവ വിവരങ്ങൾ ൧ൽ ഉൾപെടുത്തീട്ടില്ല എന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചല്ലോ. ഈ സാരമായ കുറവു മക്കോസിൽ പരിഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. "ക്രൂശിന്റെ വചനം" അഥവാ "ക്രൂശിന്മേൽ ആരോഹണം ചെയ്ത രാജാവു" വി. പൌലോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ കാതലത്രേ. "ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടവനായി യേശുക്രിസ്തുവിനെ അല്ലാതെ മറെറാന്നും അറിയാത്തവനായി നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇരിക്കേണം എന്നു ഞാൻ നിർണ്ണയിച്ചു" എന്നു അപ്പോസ്തലൻ കൊരിന്ത്യർക്കു എഴുതിയിരിക്കുന്നു (1 കോരി: 2.2). ഈ മഹത്തായ സംഭവത്തിന്റെ സംപൂർണ്ണവിവരം പുറജാതിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ആവശ്യമായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടാണു കഷ്ടാനുഭവചരിത്രം സവിസ്തരം എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്.

എന്നാൽ മക്കോസിൽ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾക്കു പരിമിതമായ ഒരു സ്ഥാനം മാത്രം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു എന്തു കൊണ്ടാണു എന്നൊരു ചോദ്യത്തിനു അവകാശമുണ്ടു. അവ നിസ്സാരമാണെന്നുവെച്ചു ഉപേക്ഷിച്ചതല്ല. എന്തെന്നാൽ യേശുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ ശ്രോതാക്കളിൽ നിസ്സീമമായ അത്ഭുതം ജനിപ്പിച്ചു എന്നു മക്കോസു പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ടു. തന്റെ സുവിശേഷം രചിച്ചകാലത്തു യേശുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളുടെ ഒരു സംഗ്രഹം (അതു ൧ ആയിരുന്നിരിക്കാം) സഭയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. അതു വാസ്തവമാണെങ്കിൽ മക്കോ

സിൽ ഉപദേശങ്ങൾ ചുരുങ്ങിയതിനു മതിയായ കാരണമാണു. രണ്ടാംസുവിശേഷം രചിച്ചതിനു ഇരുപതു സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു Q പ്രചരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അതു ആ സുവിശേഷ കർത്താവിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വന്നുകാണണം.

തന്റെ സുവിശേഷ നിർമ്മാണത്തിൽ മർക്കോസു Qൽ നിന്നു കുറെയെല്ലാം എടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ഉദ്ധരിപ്പുകൾ മിക്കവാറും Qൽ നിന്നു ചുരുക്കിയാണു ചേർത്തിരിക്കുന്നതു. ഗ്രന്ഥകർത്താവു പകർത്തി എഴുതുക അല്ലായിരുന്നു, ഓർമ്മയിൽ നിന്നു എഴുതുക ആയിരുന്നു എന്നു ഊഹിക്കാം. ഇതിൽനിന്നു സുവിശേഷം Q ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പൂരാണമായിട്ടു മർക്കോസു ഉദ്ദേശിച്ചു എന്നു തോന്നുന്നു. യേശുവിന്റെ ജീവചരിത്രം എഴുതുമ്പോൾ Qൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ചില പ്രധാന സംഭവങ്ങൾ വിസ്മരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടു യേശുവിന്റെ പരീക്ഷ, ശിഷ്യന്മാരുടെ സുവിശേഷയാത്ര, ബേൽസബൂബുതർക്കം, ഇവയെല്ലാം Q-ലും സുവിശേഷത്തിലുമുണ്ടു. എന്നാൽ സുവിശേഷത്തിൽ ഈ വിഷയങ്ങളെ വളരെ ചുരുക്കത്തിൽ മാത്രം വിവരിക്കുന്നു ഒന്നാം തലമുറയിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന യേശുവിന്റെ ജീവിത പരമ്പരകളെ പൂരിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടു Q രചിക്കപ്പെട്ടതുപോലെതന്നെ, മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം Q ഗ്രന്ഥത്തിനു പകരമായിട്ടല്ല, അതിനു അനുബന്ധമായിട്ടത്രെ എഴുതപ്പെട്ടതു്.

Qയും ഒന്നാമത്തേയും സുവിശേഷങ്ങളും തമ്മിൽ സന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ചങ്ങലക്കണ്ണിയാണു മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം എന്നു മേൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഗത്തു നിന്നു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ രണ്ടു സുവിശേഷങ്ങളും തങ്ങളുടെ ആശയത്തിലും വ്യാപ്തിയിലും മൂലരേഖകളിൽനിന്നു ഏററവും വിഭിന്നമാണു്. മത്തായിയും ലൂക്കോസും പൂർവ്വകൃതികളുടെ പൂരണങ്ങളല്ല. പൂർവ്വരേഖകളെ ഉപയോഗിച്ചു യേശുവിന്റെ പൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവചരിത്രം ചമെക്കുന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശം. എന്നാൽ അവ വെറും സാഹിത്യകൃതികളല്ല. രണ്ടിനും പ്രത്യേക താല്പൎയ്യങ്ങളുണ്ടു്. സുവിശേഷത്തേ അവരുടെ തലമുറയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ആളുകളോടു ഹൃദ്യമായും ശക്തിയായും അറിയിക്കുന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ലാക്കു്.

'മത്തായിയുടെ ഉദ്ദേശം നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സംപൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവിത വിവരണം യഥോചിതമായ ഒരു ഗ്രന്ഥപരിധിക്കുള്ളിൽ എഴുതി ഉണ്ടാക്കി അതിൽ തന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ വിസ്തൃതമായും ക്രമമായും വിവരിക്കയും താൻ വാഗ്ദത്ത മശിഹാ ആണെന്നു സ്ഥാപിക്കയും ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു. പരീശമതത്തെ സജീവമായ ഒരു ശക്തി ആയിട്ടും അതിന്റെ ചില വശങ്ങളെ വെറുപ്പോടും മററു ചിലതിനെ അനുഭാവത്തോടും വീക്ഷിച്ചുവന്ന ഒരുകൂട്ടം ആളുകളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു് ഈ ഗ്രന്ഥം രചിച്ചതെന്നു അതു ആദ്യവസാനം

വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു. അബ്രാഹാം തുടങ്ങി ദാവിദ്ദ് വഴിയായി ചമെച്ചിരിക്കുന്ന വംശാവലി യോസേപ്പിനോടുള്ള ദൂതസന്ദേശം, ബേത്ലഹേമിലെ ജനനം, ശൈശവകാലസംഭവങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലും പ്രവചന നിവൃത്തി കാണുന്നതു്, ഇവ എല്ലാം ഒരു പ്രത്യേക മതസിദ്ധാന്തത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. "തന്റെ വർണ്ണനയ്ക്കിടയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു 'പ്രവാചകനാൽ പറയപ്പെട്ടതു നിവൃത്തി ആകുവാൻ ഇതു സംഭവിച്ചു" എന്നു വീണ്ടും വീണ്ടും ഉരുവിടുന്നതിൽ നിന്നു ഈ വസ്തുത വെളിപ്പെടുന്നു. ക്രിസ്തു ദാവീദിനേക്കാളും മോശയേക്കാളും ശ്രേഷ്ഠനാണെന്നു മാത്രമല്ല, അവൻ ഒരു പർവ്വതത്തിൽ നിന്നു അഥവാ ഒരു പുതുസീനായിൽ നിന്നു തന്നെ, തന്റെ മഹനീയമായ ന്യായപ്രമാണത്തെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന ഒരു ന്യായദാതാവുമാണു്. സർവ്വോചരി, അവൻ താമസംകൂടാതെ വെളിപ്പെടുവാനിരിക്കുന്ന വിധികർത്താവുമാണു.—" Canon Streeter.

മക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം മത്തായി തന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടായി ഉപയോഗിച്ചു; അതോടൊന്നിച്ചു Q ൽ നിന്നെടുത്ത രേഖകളും കൂട്ടിച്ചേർത്തു തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തേ വിസ്തൃതമാക്കി. ഗ്രന്ഥരചനയിൽ സുവിശേഷകൻ ചിലവ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു. ഇതുകൂടാതെ താൻ ശേഖരിച്ചിരുന്ന ചില പലസ്തീൻ ഐതിഹ്യങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു. ഒന്നും രണ്ടും അദ്ധ്യായങ്ങളിലെ ശൈശവവൃത്താന്തം ഇതിനു് ഉദാഹരണമാണു്. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ മത്തായി സുവിശേഷകൻ മക്കോസിൽ നിന്നു ചുരുക്കുകയും വാചകരീതി ഭേദപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷവാതക്കാരന്റെ സംഗതി നോക്കുക (മത്താ. 9:1,2 മക്കോ 2:1—5). മത്തായിയിൽ ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള ഭക്തി ഒന്നിനൊന്നു വർദ്ധിച്ചു വരുന്നതായികാണുന്നു. മക്കോസിൽ അടിക്കടി കാണുന്ന പ്രകാരം യേശു മനുഷ്യസഹജമായ ചേതോവികാരങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടോ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതായിട്ടോ മത്തായിയിൽ കാണുന്നില്ല. ഉദാഹരണം:—മക്കോ. 1:41 "മനസ്സലിഞ്ഞു;" 1:43. "അമർച്ചയായി ശാസിച്ചു;" 3:21. "അവന്നു ബുദ്ധിഭ്രമം ഉണ്ടു്;" 6:6 "അവൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു;" 7:12 "ആത്മാവിൽ ഞരങ്ങി" 10:14 'മുഷിഞ്ഞു" ഇത്തരത്തിലുള്ള വികാരപ്രകടനകൾ മത്തായി വിട്ടുകളയുകയോ ഭേദപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.

അതുപോലെതന്നെ ശിഷ്യന്മാരുടെ അഭിമാനത്തിനു ക്ഷയം വരാമെന്നു സംശയമുള്ള വാക്യങ്ങളും മക്കോസിലുള്ളതു് മത്തായിവിട്ടുകളയുന്നു.

(ഉദാഹരണം:—മക്കോ. 4:13 മത്താ 13:16 നോക്കുക);

മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ മറെറാരു മുഖ്യ ആധാരം യേശുവിനെപ്പററി പലസ്തീനിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന സ്മരണകൾ ആണെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇവ അക്കാലത്തു രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. യേശുവിന്റെ

ജനനവൃത്താന്തം (അദ്ധ്യാ 1,2) ഇങ്ങനെ ലഭിച്ചതായിരിക്കണം. 1:1—17 വരെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വംശാവലി പ്രസിദ്ധകർത്തന്നെ യവനന്മയ പഴയ നിയമത്തിൽ നിന്നു (സപ്തതീയം) ചമച്ചതാണെന്നു ഗ്രഹിക്കാം. മത്തായി ഉപയോഗിച്ച വേറെരു മൂലരേഖ യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആവശ്യത്തിനായിട്ടു പഴയനിയമത്തിൽ നിന്നു സമാഹരിച്ചു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വാക്യമാല ആയിരുന്നു. ഈ വാക്യങ്ങളും ഗ്രീക്കുബൈബിളിൽ (സെപ്തജിൻറ) നിന്നല്ല എടുത്തിരിക്കുന്നതു്. എബ്രായവേദപുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു അരാമ്യ പരിഭാഷയിൽ നിന്നാണ ഉദ്ധരിപ്പുകളും എന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ടു്. ഈ വാക്യമഞ്ജരിയിൽനിന്നു പതിനൊന്നു വാക്യങ്ങളും പ്രഥമ സുവിശേഷത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവ ഒരോന്നും ..... "നിവൃത്തി ആകേണ്ടതിനു" എന്നോ "അപ്പോൾ നിവൃത്തി ആയി" എന്നോ ഉള്ളവാക്യപ്രയോഗത്തോടുകൂടെയാണു് എടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ഈ പതിനൊന്നുവാക്യങ്ങളും താഴെ കുറിക്കുന്നു—1:22; 2:6, 15,17,23; 4:14; 8:17; 12:17; 13:35; 22:1മുതൽ;17:9.

അവസാനമായിട്ടു പിലാത്തോസിനെക്കുറിച്ചു കേട്ടിരുന്ന ചിലവൃത്താന്തങ്ങളും കഥകളും സുവിശേഷകൻ തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടു (27:19; 24—25, 62—66; 28:11—15) [മത്തായി ഉപയോഗിച്ച ഉറവു മത്തായിയുടെ ലോഗിയാ (അരുളപ്പാടുകൾ) എന്ന ഗ്രന്ഥവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെപ്പറ്റി പുറകെ വിമർശിക്കുന്നതാണു.]

പ്രഥമ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഉല്പത്തി ഏകദേശം ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. അവയുടെ വിവിധഭാഗം ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏകതയ്ക്കു ഹാനിക്കുന്നില്ല. അതിനെ സംബന്ധിച്ചു ഒരു വേദപണ്ഡിതൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—

"മന്നാംവാക്യത്തിൽയേശു അബ്രാഹാമിന്റെ പുത്രനായ ദാവീദിന്റെ പുത്രനായ ക്രിസ്തുവാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നതുമുതൽ തന്റെ പുനരുത്ഥാനശേഷം "സകലജാതികളെയും ശിഷ്യരാക്കുവിൻ" എന്ന അപ്പോസ്തലന്മാർക്കു കല്പന കൊടുത്തതുവരെ ഏകലക്ഷ്യത്താൽ ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രബുദ്ധമായിരിക്കുന്നു. വിഭിന്ന ആശയങ്ങളുള്ളപല ആളുകളാൽസമാഹരിക്കപ്പെട്ടതോ, കൈയ്യിൽ കിട്ടിയ സകലസാമഗ്രികളും വിവേചനം ചെയ്യാതെഉപയോഗിച്ച ഒരു പ്രസാധകനാലോ നിർമ്മിതമായ ഒരു വികൃതസൃഷ്ടിയല്ല ഇതു്. ഗ്രന്ഥകാരൻ എവിടെനിന്നെല്ലാം കുറേകൂടെ ശേഖരിച്ചു എന്നിരുന്നാലും അവയെല്ലാം അദ്ദേഹം ഏകചിന്താഗതിയുള്ളതും ഏകലക്ഷ്യമുള്ളതുമായ ഏകഗ്രന്ഥമായ ചമച്ചു."

———[o]———

അദ്ധ്യായം 4

സുവിശേഷത്തിന്റെ വേദസിദ്ധാന്തങ്ങൾ

(1) ക്രിസ്തോപദേശം.

സുവിശേഷത്തിൽ ആദ്യവസാനം യേശു യെഹൂദമശിഹാ ആണെന്നുള്ള വാദം അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നു. യേശു പഴയനിയമപ്രവചനങ്ങളിൽ മുന്നറിയിച്ച ദാവീദിന്റെയും അബ്രഹാമിന്റെയും പുത്രനായ മശിഹാരാജാവാണ് (1:1). അവൻ യേരുശലേമിൽ രാജാവായി പട്ടണപ്രവേശം ചെയ്തു (21:4—5) "യെഹൂദന്മാരുടെ രാജാവായി" മരിച്ചു (27:11,29,37,42). അവന്റെ ജനിസ്സമയം ദൈവാത്മാവു ഇറങ്ങി അവന്മേൽ ആവസിക്കയും അവൻ ദൈവത്തിന്റെ പ്രിയപുത്രനാണെന്നു സ്വർഗ്ഗീയ ശബ്ദത്താൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു (3:7). ഇതുപോലെതന്നെ പ്രഖ്യാപനം മറുരൂപമലയിൽവെച്ചു ഉണ്ടായി (17:5). തനിക്കു പിതാവിനോടു അദ്വിതീയമായ പുത്രസംബന്ധം ഉണ്ടെന്നുള്ള മനോബോധം യേശുവിനുണ്ടായിരുന്നു (11:27). തന്റെ പരീക്ഷയുടെ ചരിത്രത്തിലും പുത്രത്വം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു (4:1—12).

മശിഹാവിന്റെ അദ്ഭുത ജനനം (1:24) മുതൽ തന്റെ പരസ്യ ജീവിതത്തിലും, പ്രവർത്തനത്തിലും, എന്നുവേണ്ടാ, തന്റെ എല്ലാ ജീവിതഭാഗത്തിലും താൻ പ്രവാചകവചനങ്ങളെ നിവർത്തിച്ചു എന്നു സുവിശേഷകന്മാർ പ്രകടമാക്കുന്നുണ്ടു. "ശമര്യയിലെ തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷ രോഗശാന്തി ജനസ്തുതിയിലുള്ള വിരക്തി (12:17), ശ്രോതാക്കളുടെ അവജ്ഞ (13:14) ഉപമപ്രയോഗം (13:35), യേരുശലേമിലേക്കുള്ള പരസ്യപ്രവേശനത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം (21:4) ഒറ്റിക്കൊടുക്കൽ (26:24), നിരാകരിക്കപ്പെടൽ (26:31), ബന്ധനം (26:54,56) ദ്രോഹിയായ യൂദാസ് അന്യായമുതൽ ചിലവായ വിധം (27:7)— ഇവയെല്ലാം പഴയനിയമത്തിൽ പ്രവചിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു മത്തായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

യേശു പഴയനിയമത്തിൽ മുന്നറിയിച്ച തേജോമയനായ മശിഹാ ആണെന്നു സുവിശേഷം ഏകലക്ഷ്യമായി കാണിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഈ സത്യം തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു വെളിപ്പെട്ടതായതു തന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ മാത്രമാണെന്നു മത്തായി സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ടു. യേശു ശിഷ്യന്മാരുമായി പീലിപ്പോസിന്റെ കൈസര്യയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ "ഞാൻ ആരാണെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നു?" എന്നു അവരോടു ചോദിച്ചു. "നീ ജീവനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനായ ക്രിസ്തു ആകുന്നു" എന്നു പത്രോസു നിസ്സന്ദേഹം ഉത്തരം പറഞ്ഞു (16:16 മുതൽ). ഈ വിശ്വാസപ്രകടനം യേശു സന്തോഷപൂരസ്സരം സ്വീകരിക്കയും (16:17) അത് തന്നെ തുടർന്നു

തന്റെ കഷ്ടാനുഭവത്തിന്റെ കാര്യം ശിഷ്യന്മാർക്ക് ആദ്യമായി വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത എന്നുള്ള സംഗതി സ്മരണീയമാണ്. (മത്താ. 16.21 വായിച്ചുനോക്കുക).

തങ്ങളുടെ ജാതിയെ വിദേശശത്രുക്കളിൽനിന്നു വിടുവിച്ചു പ്രതാപത്തോടെ രാജ്യഭാരംചെയ്യുന്ന ഒരു ഐഹികമശിഹായിക്കായിട്ടാണ് സാധാരണ യെഹൂദന്മാർ കാത്തിരുന്നതു. ''കഷ്ടപ്പെടുന്ന മശിഹാ'' എന്ന ആദർശം അപ്പോസ്തലന്മാർക്കുപോലും സുഗ്രഹമല്ലായിരുന്നു. യെശയ്യാ 53-ൽ കഷ്ടപ്പെടുന്ന യഹോവാ ഭൃത്യനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രവചനം തന്നിൽ നിവൃത്തിയായി എന്നു യേശു വിശ്വസിച്ചു. എങ്കിലും 'വ്യഥയിൻപാത' മഹത്വത്തിലേക്കുള്ള വഴി ആയിരുന്നു. കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഭൃത്യൻ പിതാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ ആരോഹണംചെയ്തശേഷം മേഘവാഹനനായി വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷനാകും. (16:27: 24.30 നോക്കുക). യേശുവിന്റെ ചിന്താഗതി ഈ വിധത്തിലായിരുന്നു എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതുല്യവും അഗാധവുമായ ഈ നവാദർശം 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരിൽ പ്രകടമാകുന്നു. യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഈ പേരിനു് അന്ത്യകാലസംബന്ധമായ അനുസ്മരണകളുണ്ടായിരുന്നു; അതു മശിഹായുടെ ഒരു സ്ഥാനപ്പേരായിട്ടു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു സാധാരണ അല്ലായിരുന്നു. യേശു അതുകൊണ്ടു, തന്റെ മശിഹാസ്ഥാനത്തെയും സ്വഭാവത്തേയും സ്പഷ്ടമാക്കുന്ന ഒരു പേരായിട്ടു് അതിനെ സ്വീകരിച്ചു.

['മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്നു് അഭിധാനംചെയ്തിരിക്കുന്ന ഒരു ദിവ്യപുരുഷനെ ആദ്യമായി നാം കാണുന്നതു് ദാനിയേൽ 7.13-ലാണ്. അവിടെ മനുഷ്യപുത്രനോടു് സദൃശനായ ഒരുത്തൻ ആകാശമേഘങ്ങളോടു വരുന്നതു് പ്രവാചകന്റെ ദർശനത്തിൽ കാണുന്നു. ഇതുപോലുള്ള ഒരു സങ്കല്പമൂർത്തിയെ ''ഹാനോക്കിന്റെ സാദൃശ്യങ്ങൾ'' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലും കാണുന്നുണ്ടു്. അവിടെ മനുഷ്യരേയും ദൈവദൂതന്മാരേയും ന്യായംവിധിപ്പാൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗീയമശിഹായ്ക്കാണ് ഈ പേരു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ദാനിയേൽ ദ്രോഹകമഹല്ലക്തികളെ ക്ഷോരമൃഗങ്ങളോടും യിസ്രായേലിനെ ''മനുഷ്യപുത്രനോടു് സദൃശനായവനോടും'' ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ദാനിയേലിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ ''മനുഷ്യപുത്രനോടു് സദൃശനായവൻ'' ഒരു വ്യക്തിയല്ല എന്നു തീർത്തുപറയാൻ സാധിക്കയില്ല. പ്രവാചകൻ ദർശനത്തിൽ കണ്ട ആദാം യിസ്രായേലിന്റെ പ്രതിപുരുഷൻ എന്ന നിലയിൽ യിസ്രായേലിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു ദൈവദൂതൻ (മീഖായേൽ) ആയിരുന്നേക്കാം. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ആ ദർശനമൂർത്തിയെ ഒരു സാദൃശ്യമായിട്ടും വ്യക്തി ആയിട്ടും ഗണിക്കാം. ഈ മനുഷ്യപുത്രനോടു് സദൃശനായ ആളിനെ യഹോവയ്ക്കു മാത്രം സങ്കല്പിക്കാവുന്ന ഗുണങ്ങളോടു

കൂടിയ ഒരു സ്വർഗ്ഗീയമൂർത്തിയോ അഥവാ ദൈവദൂതനോ ആയിട്ടാണു ദാനിയേൽ ദർശിക്കുന്നതു്.

പഴയ നിയമ വെളിപ്പാടുപുസ്തകങ്ങളിൽ ഹാനോക്കിന്റെ പുസ്തകം എന്നു പേരോടുകൂടിയ ഒരു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥമുണ്ടു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന "മനുഷ്യപുത്രൻ" എന്ന വാക്കുകൊണ്ടുതന്നെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഇവിടെ ഈ സ്വരൂപം ഒരു സാദൃശ്യമല്ല, അമാനുഷശക്തികളോടുകൂടിയ ഒരു സ്വർഗ്ഗീയമൂർത്തിയത്രെ. അവൻ മശിഹായാണു്. സകല സൃഷ്ടിയേയും ന്യായംവിധിക്കയും അധർമ്മികളായ യഹൂദന്മാരേയും പുറജാതികളേയും പാതാളത്തിലേക്കു് ആട്ടിക്കളഞ്ഞശേഷം ഒരു നവയുഗത്തെ ആവിർഭവിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ദിവ്യപുരുഷനാണു് അദ്ദേഹം. ഇങ്ങനെ ദാനിയേലിന്റെ ദർശനത്തിൽ കണ്ട യിസ്രായേലിന്റെ പ്രതിപുരുഷനായ മീഖായേൽ ദൂതപ്രഭുപിൽക്കാലത്തു് അഖിലാണ്ഡന്യായാധിപനും നവയുഗസ്ഥാപകനുമായ മശിഹാ ആയി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. മശിഹായെപ്പറ്റി ഈ വിധത്തിലുള്ള ധാരണ യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ പൊതുവേ ഉണ്ടായിരുന്നതായി വിചാരിപ്പാൻ ലക്ഷ്യങ്ങളില്ല. അങ്ങുമിങ്ങും, പ്രത്യേകിച്ചു, ഗലീലയിൽ "യിസ്രായേലിന്റെ ആശ്വാസത്തിന്നായി" കാത്തിരുന്ന ചില യഹൂദഭക്തന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഈ ധാരണ ഉണ്ടായിരുന്നായിരിക്കാം. ആദ്യക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ചിലർ ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഉള്ളവർ ആയിരുന്നേക്കാം. ഈ ആദർശം യേശുവിനു ചെറുപ്പത്തിലേ ചിന്താവിഷയമായിരുന്നു എന്നു സംശയമില്ല. ഏതായാലും ആ നാമം താൻ സ്വീകരിച്ചതോടുകൂടി അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയത്തിനു് അനല്പമായ വ്യാപ്തിയും വികാസവും ഉണ്ടായി. യെശ. 53-ൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്ന "കഷ്ടമനുഭവിക്കുന്ന യഹോവഭൃത്യന്റെ" ലക്ഷണങ്ങളും യേശു "മനുഷ്യപുത്രൻ" എന്ന പേരിൽ സങ്കല്പിച്ച അതു തന്റെ മശിഹാസ്ഥാനത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതായ ഒരു സ്ഥാനപ്പേരായിട്ടു പ്രയോഗിച്ചു.

ക്രിസ്തുവിനു "മനുഷ്യപുത്രൻ" എന്ന പദം സുവിശേഷങ്ങളിൽ വളരെ പ്രാവശ്യം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. മത്തായിയിൽ 33 പ്രാവശ്യവും മർക്കോസിൽ 14 പ്രാവശ്യവും ലൂക്കോസിൽ 90-ൽപരം പ്രാവശ്യവും ഈ പദപ്രയോഗം കാണുന്നുണ്ടു്. മത്തായിയിൽ "മനുഷ്യപുത്രൻ" മഹത്വത്തോടെ പ്രത്യക്ഷനാകുന്ന ഭാവിസംഭവത്തെ സംബന്ധിച്ചാണു് ഈ പേരു പല പ്പോഴും പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. യേശു മനുഷ്യപുത്രനായിട്ടു (10:23) തന്റെ പിതാവിന്റെ മഹത്വത്തിൽ (16:27) ആകാശമേഘങ്ങളിന്മേൽ മഹാശക്തിയോടും തേജസ്സോടുംകൂടെ വരും (24:30). അപ്പോൾ അവൻ തന്റെ ദൂതന്മാരെ അയച്ചു തന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരെ കൂട്ടിച്ചേർക്കും. അവൻ മഹത്വത്തിന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുന്നു (19:28;

25:31) ഓരോരുത്തന്നും അവനവന്റെ പ്രവൃത്തിക്കു തക്കവണ്ണം പകരം കൊടുക്കും (16:27). സകല ജാതികളും അവന്റെ മുമ്പാകെ ന്യായവിസ്താരത്തിന്നു കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെടും (25:32).

ഭാവിയിൽ വെളിപ്പെടുവാനിരിക്കുന്ന പ്രത്യക്ഷതയെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമേ യേശു ഈ പേരു് ഉപയോഗിച്ചുള്ളു എന്നു ചില വേദപണ്ഡിതന്മാർ വാദിക്കുന്നുണ്ടു്. അവരുടെ വാദം ഏതാണ്ടു് ഈ രൂപത്തിലാണു്:—യേശു ഇപ്പോൾ 'വരുവാനിരിക്കുന്ന മനുഷ്യപുത്രനാണെന്നു' വിചാരിച്ചില്ല. അവൻ അന്ത്യനാളിൽ മനുഷ്യപുത്രനായിട്ടു് "ആകാശമേഘങ്ങളിൽ" വരും. ഇപ്പോൾ അവൻ വന്നിരിക്കുന്നതു കഷ്ടപ്പെടുന്ന യഹോവ ഭൃത്യനായിട്ടത്രെ. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ഭാവി സൂചനയില്ലാത്ത പ്രയോഗങ്ങളും ധാരാളം കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കത്തക്കതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഉദാഹരണമായിട്ടു "മനുഷ്യപുത്രന്നു തലചായിപ്പാൻ സ്ഥലമില്ല" (8:20); "മനുഷ്യപുത്രൻ തിന്നും കുടിച്ചുംവന്നു" (11.9); ഈ വാക്യങ്ങൾ ലൂക്കോസിലും കാണുന്നതുകൊണ്ടു് അവ Q-ൽ നിന്നു് എടുത്തതായിരിക്കണം. തീർച്ച ആയിട്ടും സുവിശേഷകന്മാർ സ്വമേധയായി ഉപയോഗിച്ചതല്ല.

മററു ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഈ പദം 'മനുഷ്യൻ', "മനുഷ്യവംശം", "മാതൃകമനുഷ്യൻ" എന്നു് അർത്ഥംവരത്തക്കവിധത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "ഭൂമിയിൽ പാപങ്ങളെ മോചിപ്പാൻ മനുഷ്യപുത്രന്നു് അധികാരമുണ്ടു്" (മത്താ. 9:6); "മനുഷ്യപുത്രൻ ശബ്ബതിന്നും കർത്താവാകുന്നു" (12:8). ഈ പ്രയോഗങ്ങളാൽ യേശു തന്റെ മശിഹാസ്ഥാനം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായി വിചാരിക്കാം. ഇവിടെ ഒരു ഭാവി പ്രത്യക്ഷത സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. "യേശു ഭാവിയിൽ മാത്രമല്ല, തന്റെ ഐഹികജീവിതകാലത്തും മനുഷ്യപുത്രനാണെന്നു ഇതിൽനിന്നു വരുന്നു." ഈ പുത്രത്വം ഭാവിയിൽ തനിക്കു പ്രദാനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു അധികാരമല്ല; ഇപ്പോൾതന്നെ അനുഭവിക്കുന്ന അവകാശമാണു്. ക്രിസ്തു പ്രകൃത്യാ മനുഷ്യപുത്രനാണെന്നും ആ പേരിൽ തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ഒരു നിഗൂഢമർമ്മം മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നും മത്തായി വിശ്വസിച്ചു എന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല.

'മനുഷ്യപുത്രൻ എന്ന പദത്തിന്നു മേൽവിവരിച്ച അർത്ഥങ്ങൾ യേശു സങ്കല്പിച്ചിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. അതിന്റെ അസ്പഷ്ടതതന്നെ ആ പേരെടുക്കുന്നതിനു യേശുവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു കാണും. സാക്ഷാൽ മനുഷ്യനായിരുന്ന തന്റെ വിനയവും കഷ്ടപ്പാടും അനുസ്മരിക്കുന്നതിനു അതു പര്യാപ്തമായിരുന്നു. തദവസരത്തിൽ തന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ അതുല്യസ്വഭാവവും തന്റെ അനന്തമായ ദിവ്യജീവിതവും മശിഹായ്ക്കുള്ള കർമ്മങ്ങളെ നിവർത്തിക്കു

ന്നതിനും അവന്റെ മഹത്വത്തെ പ്രഘോഷിക്കുന്നതിനുമായുള്ള ദൈവതിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ മർമ്മവും ആ പദത്തിൽ സംഗ്രഹിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനാണെന്നു സുവിശേഷകൻ സ്ഥാപിക്കുന്നു (3: 17; 1:18–25). അവൻ മശിഹായുടെ മുറകളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ദൈവത്തിനു പ്രിയനായ മശിഹാരാജാവാണ് (3:17). അവൻ ദൈവത്തേയും മനുഷ്യനേയും സംയോജിപ്പിക്കുന്നവനും ഭാവിയേൽ പ്രവചിച്ച പ്രകാരം സ്വർഗ്ഗരാജ്യം പ്രോൽഘാടനം ചെയ്വാനായി ആകാശമേഘങ്ങളിന്മേൽ വരാനിരിക്കുന്ന ''ജഗത്പുരുഷനു' മാണു.

സുവിശേഷകന്റെ ജന്മവാസന ഇവിടെ പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്. യേശുവിന്റെ മറ്റു രൂപം മറവു മനുഷ്യക്കു ആക്കമില്ലാത്തതായ പുത്രസംബന്ധം തനിക്കു ദൈവത്തോടുണ്ടെന്നുള്ള അഗാധ മനോബോധംനല്കി. മശിഹായുടെ വേലയെ നിവർത്തിക്കുന്നതിനു യേശുവിനുണ്ടായ ദിവ്യവിളി ഈ മനോബോധത്തെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു. ഇതോടുകൂടെ മശിഹായ്ക്കു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന കൃത്യങ്ങളെ നിവർത്തിക്കുന്നതു കഷ്ടത സഹിക്കുന്ന ദൈവഭൃത്യന്റെ അനുഭവങ്ങളിൽകൂടെയാണെന്നു യേശുവിന്റെ അന്തഃകരണത്തിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. 'മശിഹാ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുകൊണ്ടു യേശുവിനു തന്നെക്കുറിച്ചുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന മനോബോധവും മനുഷ്യരുടെ മേൽ തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അധികാരാവകാശവും സംപൂർണ്ണമായി ലക്ഷ്യപ്പെട്ടുന്നില്ല. അവൻ ക്രിസ്തു ആയിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാലും പോരാ. അവൻ മനുഷ്യരിൽനിന്നു ഭക്തിയും ആരാധനയും ആത്മസമർപ്പണവും സ്വീകരിപ്പാൻ അവകാശമുള്ള ദിവ്യമൂർത്തി ആയിരുന്നു. പ്രാരംഭം മുതൽ സഭ യേശുവിനെ ദൈവാവതാരമായി സ്വീകരിച്ചതും ഈ വിശ്വാസംമൂലമായിരുന്നു.

(ii) മറ്റു ചില ആദർശങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും.

സ്വർഗ്ഗരാജ്യം, അഥവാ ദൈവരാജ്യം, എന്ന ഒരു ശ്രേഷ്ഠാദർശം മൂന്നു സിനോപ്ടിക്ക് സുവിശേഷങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നതിൽ യേശു ആ കാലത്തു യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന പദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയിൽ നവവും അഗാധവുമായ അദ്ധ്യാത്മതത്വങ്ങളെ സംക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട് അവയുടെ വ്യാപ്തിയും മേന്മയും തന്റെ വിപുലമാക്കി. 'സ്വർഗ്ഗരാജ്യം' എന്ന പദം മത്തായിക്കു പ്രത്യേകമാണ്; എന്നാൽ ചിലപ്പോഴെല്ലാം ''ദൈവരാജ്യം' എന്ന പദവും സുവിശേഷകൻ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ആദ്യത്തെ പദം മുപ്പത്തിരണ്ടു പ്രാവശ്യവും രണ്ടാമത്തേതു നാലോ അഞ്ചോ പ്രാവശ്യവും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. (12:28; 19:24; 21:31, 43; 6:33 നോക്കുക.)

ഇതുകൂടാതെ താഴെ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രയോഗങ്ങളുമുണ്ട്.

'രാജ്യം'—4:23; 8:12; 9:35; 13:9.
'അവന്റെ രാജ്യം'—6:33; 13:41; 16:28.
'നിന്റെ രാജ്യം''—6:10; 20:21.
'അവരുടെ പിതാവിന്റെ രാജ്യം'—13:43.
'എന്റെ പിതാവിന്റെ രാജ്യം'—26:29.

യെഹൂദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചു പറയുമ്പോൾ രാജ്യം എന്നു തർജ്ജമചെയ്തിരിക്കുന്ന എബ്രായപദത്തിനു 'രാജകീയഭരണം' അഥവാ, 'രാജത്വം' എന്നാണു അർത്ഥം കൊടുക്കേണ്ടതു്. ദൈവത്തിന്റെ 'രാജകീയഭരണം' എന്നു പറയുമ്പോൾ 'സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലുമുള്ള സകലത്തെയും അടക്കി ഭരിക്കുന്ന ആധിപത്യം' എന്നാണു അർത്ഥമാക്കുന്നതു്. (സങ്കീ: 103:19—'അവന്റെ ആധിപത്യം സകലത്തെയും ഭരിക്കുന്നു'; ദാനി.4:34. 'അവന്റെ ആധിപത്യം നിത്യ ആധിപത്യവും അവന്റെ രാജത്വം തലമുറ തലമുറയായും ഉള്ളതല്ലോ). ദൈവത്തിന്റെ വാഴ്ചയെ സംബന്ധിച്ചു യെഹൂദന്മാരുടെ ധാരണ അതു കാലാന്ത്യത്തിങ്കൽ സുസ്ഥാപിതമാകുന്ന ഒരു ഭൂവസ്ഥ ആയിട്ടാണു്. വർത്തമാനകാലത്തു ദൈവത്തിന്റെ വാഴ്ചയ്ക്കു എതിരായിട്ടു ദൈവശത്രുവിനാൽ പ്രേരിതരായ മഹാശക്തികളും മുതിർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ യുഗാന്ത്യത്തിങ്കൽ അവൻ ലോകശക്തികളെ കീഴ്മേൽ മറിച്ചു് ഏകച്ഛത്രാധിപതിയായി വാഴും. ഇതായിരുന്നു യെഹൂദന്മാരുടെ പ്രതീക്ഷ. പ്രഥമസുവിശേഷത്തിലും ഈ ധാരണതന്നെ ധ്വനിക്കുന്നുണ്ടു്, ലോകാവസാനത്തിങ്കൽ ദൈവത്തിന്റെ വാഴ്ചയെ ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതു സ്വർഗ്ഗീയ മനുഷ്യപുത്രനാണെന്നു മത്തായി സമർത്ഥിക്കുന്നു.

യേശു സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ ആഗമനത്തെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. അതു സമീപമായിരിക്കുന്നു (4:17). ഈ ദൂതു ഒരു സദ്വർത്തമാനം (സുവിശേഷം) ആണു് (4:23; 9:35). രാജ്യത്തിന്റെ വരവിനായിട്ടു് ശിഷ്യന്മാർ പ്രാർത്ഥിക്കണം (6:10). എന്നാൽ അതു മശിഹായുടെ ജീവിതകാലത്തു സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയില്ല. അവൻ മരിച്ചിട്ടു മനുഷ്യപുത്രനായി വീണ്ടും വരുമ്പോഴായിരിക്കും അതു സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതു് (16:28; 16:21 നോക്കുക). അതിന്റെ ആഗമനത്തോടെ ഈ യുഗം അവസാനിക്കും (24:3). യേരുശലേമിന്റെ നാശം കഴിഞ്ഞിട്ടു് മഹാകഷ്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാകും (24:15,16). അതിന്റെ ശേഷം മനുഷ്യപുത്രൻ മേഘങ്ങളിൽ വെളിപ്പെട്ടുവന്നു തന്റെ രാജ്യത്തെ സ്ഥാപിക്കും (24:29 മുതൽ). അന്നത്തെ തലമുറ നീങ്ങിപ്പോകുന്നതിനു മുമ്പെ ഇതെല്ലാം സംഭവിക്കും (24:34; 16:28—ം നോക്കുക). അതിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ നാളും നാഴികയും ദൈവത്തിന്റെ ആലോചനയിൽ

മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നു (24:36). എന്നാൽ അതു സംഭവിക്കുന്നതിനു മുമ്പായിട്ടു സുവിശേഷം സകല ജാതികളുടെ ഇടയിലും പ്രസംഗിക്കപ്പെടണം (24: 14; 28:19 നോക്കുക). ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ടു അന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ലോകം മുഴുവനും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു പ്രയാസമുള്ളതായി മത്തായിക്കു തോന്നുന്നില്ല (10:23). രാജ്യസ്ഥാപനത്തെ ഒരു പുനർജനനമായിട്ടു വർണ്ണിക്കുന്നു (19:28). ഈ പുനർജനനത്തിൽ അപ്പോസ്തലന്മാർ പന്ത്രണ്ടു സിംഹാസനങ്ങളിന്മേൽ ഇരുന്നു യിസ്രായേലിന്റെ പന്ത്രണ്ടു ഗോത്രങ്ങളേയും ന്യായം വിധിക്കും.

ഇങ്ങനെ ദൈവരാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു യെഹൂദന്മാക്കുണ്ടായിരുന്ന ധാരണയെ യേശു അംഗീകരിച്ചു എങ്കിലും രാജ്യത്തിന്റെ സാന്മാർഗ്ഗികസിദ്ധാന്തങ്ങളേയും ആത്മികസ്വഭാവത്തേയും ദൃഢീകരിച്ചു അവ അശയത്തെ അശേഷം രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി എന്നു നാം കാണുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ അധിപത്യം മേലിൽനിന്നു സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതാണു; എങ്കിലും അതിന്റെ വ്യാപാരരംഗം ഭൂമിയും അതിന്റെ സ്വഭാവം ആത്മികവുമാണു. രാജ്യത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അതിലെ പൌരന്മാരുടെ ആത്മികജീവൻമൂലം പ്രത്യക്ഷമാക്കപ്പെടുന്നു. ഹൃദയവിശുദ്ധിയുള്ളവർമാത്രം അതിനെ അവകാശമാക്കും (5:8). വിനയബുദ്ധിയോടെ ശിശുക്കളെപ്പോലെ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്നവർ, നീതിക്കായിട്ടു വിശക്കുന്നവർ, മനസന്തോഷത്തിനു യോഗ്യമായ ഫലങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നവർ, ശാസ്ത്രിമാരുടെയും പരിശന്മാരുടെയും നീതിയെ കവിയുന്ന നീതിയുള്ളവർ — ഇങ്ങനെയുള്ളവക്കു മാത്രമേ രാജ്യത്തിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കയുള്ളൂ.

രാജ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം ആത്മികമാണു. അതു ദൈവത്തിന്റെ നീതിയോടുള്ള വാഴ്ചയാണു. രാഷ്ട്രീയമായോ ഭൌതികമായോ യാതൊരു ലാഭേഛനയും അതിനില്ല. 'എന്റെ രാജ്യം ഐഹികമല്ല' എന്നു ക്രിസ്തു പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽനിന്നു ഈ സത്യം പ്രത്യക്ഷമാണു. ഇപ്പോഴും ലോകാധിപത്യം ബലാല്ക്കാരമായി അപഹരിച്ചിരിക്കുന്നതു കൈസറല്ലാ പിശാചാണു. സാത്താനെന്നും അവന്റെ സകല പ്രവൃത്തികളുടെയും നാശം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ആഗമനം യേശു കാണുന്നു. രാജ്യം ഒരു 'പ്രതിഫലം' അഥവാ 'ദൈവദാനം' ആയിട്ടു നിരൂപിക്കുന്നു. അതു ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഏതു ത്യാഗവും കൃതഭംഗമായി പോകയില്ല. നീതിനിമിത്തം ഉപദ്രവം സഹിക്കുന്നവർ അതിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ യോഗ്യരായി എണ്ണപ്പെടുന്നു (5:10). അതിന്റെ പേക്ഷ ജീവൻതന്നെയും ബലികഴിപ്പാനുള്ള സന്നദ്ധത പ്രദർശിപ്പിക്കേണം (16:24-26). അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു ഒരുത്തനെ യോഗ്യനാക്കുന്നതു മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണം അന

പദം അനുസരിക്കുന്ന ബാഹ്യമായ നീതിപ്രവൃത്തികളല്ല, ശാസ്ത്രിമാരുടെ പാരമ്പര്യത്തെ അനുസരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമല്ല, ന്യായപ്രമാണത്തിൽ അന്തർലയിച്ചിരിക്കുന്ന ശാശ്വതമായ ആദ്ധ്യാത്മതത്വങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ചു അവയെ ജീവിതത്തിൽ പ്രായോഗികമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശ്രേഷ്ഠമായ നീതിയെ അനുകരിക്കുന്നതിനത്രെ. ആത്മതൃപ്തം എന്ന പ്രമാണത്തിന്മേൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സ്വഭാവമാണ അത്യന്താപേക്ഷിതമായിട്ടുള്ളതു്. പാരത്രികമായ ഈ സ്വഭാവം മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ രഹസ്യമായി രൂപീകരിക്കപ്പെടുകയും പിണ്ഡത്തിൽ ഒളിച്ചുവെക്കപ്പെട്ട പുളിച്ചമാവെന്നപോലെ അതിൽ രഹസ്യമായി വ്യാപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. "ദൈവം നിയോഗിച്ചയപ്പാനിരിക്കുന്ന പ്രതിനിധിമൂലം ലോകത്തെ—നീതിമാന്മാർ മാത്രം അധിവസിക്കുന്ന ലോകത്തെ—ഭരിപ്പാനിരിക്കുന്ന ദൈവദിവസം ആസന്നമായിരിക്കുന്നു; അതു ആ തലമുറയിൽത്തന്നെ സംഭവിക്കും. എന്നാൽ അതു എപ്പോൾ ഉണ്ടാകും എന്നു ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. അവന്റെ മഹത്പ്രത്യക്ഷത മിന്നൽപോലെ പൊടുന്നനവെ ആയിരിക്കും. അതു കള്ളൻ രാത്രിയിൽ വരുന്നതുപോലെയും മണവാളൻ കല്യാണാനന്തരം മണവാട്ടിയെയുംകൊണ്ടു വരുന്നതുപോലെയും നിനച്ചിരിയാത്ത സമയത്തായിരിക്കും. അതിനുവേണ്ടി ഉണർന്നും ജാഗരിച്ചും ഇരിക്കണം.

മനുഷ്യപുത്രൻ വരുമ്പോൾ ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും? നന്മയോടുകൂടെ ഒട്ടുവളരെ തിന്മയും ഇടകലന്നിരിക്കും. ഇതു കോയ്ത്തിനോടു ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു. അവസാനംവരെ വിതയിലും കോയ്ത്തിലും നന്മയോടുകൂടെ തിന്മയും കാണും എന്നു 'കളകളുടെ ഉപമ'യിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു (13:30).

യേശു സ്വർഗ്ഗരാജ്യസുഖത്തെ കല്യാണവിരുന്നിനോടു ഉപമിക്കുന്നു. ആ വിരുന്നിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതിനു യോഗ്യതയില്ലാത്തവരെ പുറത്തുള്ള ഇരുട്ടിലേക്കു തള്ളപ്പെടുവരായും അതിവേദന അനുഭവിക്കുന്നവരായും ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ഇതു യെഹൂദന്മാർക്കു പരിചയമുള്ള ഒരു ചിത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ യേശു അതിൽ ധാർമ്മികവും ആദ്ധ്യാത്മപരവുമായ ഘടകങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു അതിന്റെ പരിധിയെ വികസിപ്പിച്ചു. പെന്തിക്കോസ്തു് നാളിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട രാജ്യം യുഗകാലം നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഒരു പരിണാമം ആയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു, ക്രിസ്ത്യാനികൾ ജീവിതത്തിന്റെ വർത്തമാനമായ വൈഷമ്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ അതിന്റെ പ്രമാണങ്ങളെ കാലോചിതമായി വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതാണു്.

സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെ കുറിച്ചും അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവക്കു വേണ്ടിയിരുന്ന ദൈവനിർദ്ദിഷ്ടമായ യോഗ്യതകളെ കുറിച്ചും യേശുവിന്റെ ധാരണ ഇപ്രകാ

രമായിരുന്നു. ഒരുവശത്തു പരിപൂർണ്ണമായ സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗവും മറുവശത്തു ദൈവത്തോടും മനുഷ്യരോടും സജീവമായ സ്നേഹവും സ്നേഹപ്രവർത്തനങ്ങളും ഈ നവനീതിയെ സംഫലമാക്കുന്നതിനുള്ള തന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥസ്ഥാനത്തെ കുറിച്ചു യേശുവിനുണ്ടായിരുന്ന ചിന്തയും യഥാർത്ഥത്തിൽ അത്ഭുതകരമാണു്. അവനെ പിന്തുടരുന്നവർ അവന്റെനിമിത്തം തങ്ങളെത്തന്നെ വെറുക്കണം. തനിക്കുമാത്രം പിതാവിനോടു അതുല്യമായപുത്രസംബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടത്തെ പൂർണ്ണമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനും അതിനെ മനുഷ്യർക്കു പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനുമുള്ള യോഗ്യതയോ കഴിവോ മറാരുക്കുമില്ല എന്നുള്ള ബോധം യേശുവിനുണ്ടായിരുന്നു.

(10:32-മുതൽ, 37-39; 11:27; 21:37 നോക്കുക)

യേശുവിന്റെ ചിന്തയിൽ തന്റെ കഷ്ടപ്പാടിനും മരണത്തിനും വലുതായസ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു തർക്കമറ്റ സംഗതിയാണു്. അതിനെ അനേകരുടെ ജീവന്റെ വീണ്ടെടുപ്പിനായുള്ള മറുവിലയായിട്ടു താൻ വർണ്ണിക്കുന്നു (20:28; മർക്കോ 10:43) "നിങ്ങളിൽ ഒന്നാമൻ ആകുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവൻ നിങ്ങളുടെ ദാസൻ ആകേണം. മനുഷ്യപുത്രൻ ശുശ്രൂഷചെയ്യാനല്ല ശുശ്രൂഷിപ്പാനും അനേകർക്കുവേണ്ടി തന്റെ ജീവനെ മറുവിലയായി കൊടുപ്പാനും വന്നതുപോലെ തന്നെ". ഈ മൊഴിയുടെ സാരം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു അതു യശയ്യാ 53-ൽ കഷ്ടംസഹിക്കുന്ന യഹോവയുടെ ദാസനെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രവചനവുമായി ഒത്തുനോക്കേണ്ടതാണു്. അതിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ യേശു പഠിപ്പിക്കുന്നതു ദൈവരാജ്യത്തിൽ സ്ഥാനമവലിപ്പം അളക്കുന്നതിനുള്ള അളവുകോൽ സേവനം ഒന്നുമാത്രമാണെന്നും ആ പ്രമാണത്തിനു രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും രാജ്യസ്ഥാപകനായ മനുഷ്യപുത്രനും ഒരുപോലെ വിധേയരാണെന്നാണു്. മശിഹായുടെ ശുശ്രൂഷ വിനീതമായ സേവനമാണെന്നും അതിന്റെ അവസാനം മരണമാണെന്നും ആ മരണം ഒരു കലഹമല്ല, നേരേമറിച്ചു അനേകർക്കും ശാശ്വതമായ നന്മയെ പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ഒന്നാണെന്നും അതിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

തന്റെ മരണം മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പരിഹാരബലിയാണെന്നു യേശു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ അറിയിച്ചു. യഹോവയുടെ ദാസനെപ്പോലെ അവൻ പലതും സഹിക്കയും തൃജിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്. അവനെപോലെ അവൻ അനേകരുടെ പാപംവഹിച്ചും അതിക്രമക്കാർക്കുവേണ്ടി ഇടനിന്നുകൊണ്ടും അതിക്രമക്കാരോടുകൂടെ എണ്ണപ്പെടേണ്ടതാണു് (യെശ. 53:12).

തന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ അർത്ഥവും വിലയെ സംബന്ധിച്ചു യേശുവിനുണ്ടായിരുന്ന ചിന്ത പിതാവുമായി താദാത്മ്യമുണ്ടായിരുന്ന അസാധാരണ സംബന്ധത്തിന്മേൽ അടിയുറച്ചിരുന്നു. ഈ രണ്ടു ധാരണകളും (താൻ മനുഷ്യ

രുടെ വീണ്ടെടുപ്പിനുവേണ്ടിയുള്ള പരമയാഗമാണെന്നും, തനിക്കു പിതാവിനോടു അതുല്യമായ പുത്രസംബന്ധം ഉണ്ടെന്നുമുള്ള ധാരണകൾ, യേശുവിന്റെ അമാനുഷത്വത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. യേശുവിന്നു മനുഷ്യാത്മാക്കളുടെ മേലുള്ള കർത്തവ്യവും അവരുടെ ആരാധനയ്ക്കുള്ള അവകാശവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു ഈ മനോബോധത്തിലാണ്.

13051

യേശുവിന്റെ ചിന്തയിൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അഥവാ ദൈവത്തിന്റെ വാഴ്ച എന്ന ആശയത്തിന്റെ അർത്ഥം എന്തായിരുന്നു എന്നു മേൽവിവരിച്ച സങ്കല്പങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതു്. രാജ്യത്തിന്റെ സംപൂർണ്ണമായ ആവിഷ്കരണം യുഗാന്ത്യത്തിലായിരിക്കും; എങ്കിലും ഇപ്പോൾതന്നെ അതു സ്ഥാപിതമായിട്ടുണ്ടു്. തേജോമയനായ മനുഷ്യപുത്രനേയും കഷ്ടം സഹിക്കുന്ന യഹോവയുടെ ദാസനേയും പററിയുള്ള പ്രവചനങ്ങൾ തന്നിൽ നിവർത്തിച്ചതായി യേശു നിരൂപിച്ചു. സ്വർഗ്ഗീയരാജ്യം വർത്തമാനകാലത്തിൽ തന്നെ ആവിർഭാവമായി എന്നു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽനിന്നു തെളിയുന്നു.

> "എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ കണ്ണു കാണുന്നതുകൊണ്ടും നിങ്ങളുടെ ചെവി കേൾക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഭാഗ്യമുള്ളവ. ഏറിയ പ്രവാചകന്മാരും നീതിമാന്മാരും നിങ്ങൾ കാണുന്നതു കാണ്മാൻ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടും കണ്ടില്ല; നിങ്ങൾ കേൾക്കുന്നതു കേൾപ്പാൻ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടും കേട്ടില്ല എന്നു ഞാൻ സത്യമായിട്ടു നിങ്ങളോടു പറയുന്നു" (മത്താ. 13:16,17; ലൂക്കോ. (10.23,24).

സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ സംപൂർണ്ണമായ ആവിഷ്കരണം ഒരു ഭാവി സംഭവമാണെങ്കിലും അതു ഇപ്പോൾതന്നെ യഥാർത്ഥമാണ്. ശിഷ്യന്മാർക്കു ഈ വർത്തമാനകാലത്തുതന്നെ തന്നോടുള്ള സംസർഗ്ഗംമൂലം ദൈവത്തിന്റെ വെളിപ്പാടു ലഭിച്ചതിനെപററി യേശു അവരെ അനുമോദിക്കുന്നു. രാജ്യത്തിന്നു ഏററവും ശ്രേയസ്കരമായ ഭാവി ഉണ്ടായിരിക്കും എന്നു അവരുടെ ഈ അനുഭവം സാക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. അനേകകാലങ്ങളായി യെഹൂദജാതി പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷ യേശുവിൽ നിവർത്തിക്കപ്പെട്ടു എന്നു ശിഷ്യന്മാർക്കു ബോധപ്പെട്ടു. മനുഷ്യരോടുള്ള സദ്വർത്തമാനദൂതിന്റെ മൃദുലശബ്ദം അവരുടെ ചെവികളിൽ ധ്വനിച്ചു. ഈ നവയുഗത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ യേശുവാണ്. ദൈവത്തിന്റെ വാഴ്ച ഭാവിയിൽ നടക്കാനിരിക്കുന്ന ഒരു സംഭവമായിട്ടല്ല യേശു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതു്. ആ വാഴ്ച ഇപ്പോൾതന്നെ തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവും പ്രവർത്തനങ്ങളുംമൂലം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണു യേശു സമർത്ഥിക്കുന്നതു്. ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചും ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശത്തെ സംബന്ധിച്ചും യേശുവിന്റെ ചിന്തയുടെ ആഴവും

വിശദമായും മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വാക്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. "ദൈവാത്മാവു മൂലം ഞാൻ ഭൂതങ്ങളെ പുറത്താക്കുന്നു എങ്കിൽ ദൈവരാജ്യം ഇപ്പോൾതന്നെ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വന്നിരിക്കുന്നു സംഭവിച്ചു" (മത്താ. 12:28; ലൂക്കോ. 11:20) എന്നു യേശു പരീശന്മാരോടു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം പുതിയ രാജ്യവും ലോകത്തിൽ പ്രാബല്യത്തോടിരിക്കുന്ന ദുരാത്മശക്തികളും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടം ഇപ്പോഴേ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണു്. [മത്താ. 11:11; ലൂക്കോ. 7:28 "സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ ഏറ്റവും ചെറിയവനോ അവനിലും (യോഹന്നാനിലും) വലിയവൻ"; മത്താ. 11:12-13; ലൂക്കോ. 16:16. "യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ നാളുകളും മുതൽ ഇന്നുവരെ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെ ബലാല്ക്കാരം ചെയ്യുന്നു. ബലാല്ക്കാരികൾ അതിനെ പിടിച്ചടക്കുന്നു. സകല പ്രവാചകന്മാരും ന്യായപ്രമാണവും യോഹന്നാൻ വരെ പ്രവചിച്ചു.].

രാജ്യത്തിന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള ഭാവിവശങ്ങൾ യെഹൂദരബ്ബിമാരുടെ ഉപദേശങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ടു്. സാരാംശത്തിൽ ദൈവവാഴ്ച സ്വർഗ്ഗത്തിലേതുമാണു്; അതിന്റെ മഹത്വത്തോടുകൂടിയ പൂർത്തീകരണം യുഗാന്ത്യത്തിലായിരിക്കും; എങ്കിലും ഇപ്പോൾതന്നെ ദൈവം ലോകത്തെ ഭരിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യഭാരം യിസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തോടും ശ്രേയസ്സിനോടും ദൃഢമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ വാഴ്ചയെ അത്യന്തം മനസ്സിലാക്കിയതും ലോകത്തെ അറിയിച്ചതും അബ്രാഹാമാണു്. "നമ്മുടെ പിതാവായ അബ്രാഹാമിനു മുൻപു ഒരു കണക്കിൽ ദൈവം സ്വർഗ്ഗത്തിൽമാത്രം വാണിരുന്നു; അബ്രാഹാം വന്നപ്പോൾ അവൻ സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെയും ഭൂമിയുടെയും രാജാവായി വാഴ്ച ആരംഭിച്ചു" എന്നു് ഒരു യെഹൂദഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അബ്രാഹാമിന്റെ കാലശേഷം ദൈവവാഴ്ചയ്ക്കു സാമ്രാജ്യമായി കീഴ്പ്പെട്ട ഒരു ജാതി (യിസ്രായേൽ) തന്നിൽ നിന്നുണ്ടായിവന്നു. അവർ പിന്നീടു ദൈവത്തോടു മത്സരിച്ചു എങ്കിലും അവരോടുള്ള ദൈവസംബന്ധം ഛേദിക്കപ്പെട്ടില്ല. ഒരു ജാതി ആയിട്ടു അവർ ദൈവത്തിന്റെ വാഴ്ചക്കു കീഴ്പ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും എല്ലാ തലമുറയിലും ഒരു നീതിയുള്ള ശേഷിപ്പു യിസ്രായേലിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ ദൈവസംബന്ധം പൂർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ദൈവരാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ശ്രേഷ്ഠമായ പ്രത്യാശ അസ്ഥാനത്തിലാകയില്ല. ദൈവത്തിന്റെ രാജത്വം നിത്യരാജത്വമാണെങ്കിലും അതു യിസ്രായേലിൽ അപൂർണ്ണമായ വിധത്തിൽ മാത്രമേ യഥാർത്ഥമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളൂ. അതിന്റെ സംപൂർണ്ണമാക്കത്തെയും ഇതുവരെയും വെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതു യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു പ്രാർത്ഥന യെഹൂദപള്ളിയിൽ ഉള്ളതു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:—

"ഞങ്ങളുടെ കർത്താവായ ദൈവമേ, നീ ലോകത്തിലെ സകല ജ്ഞാതികളേയും നശിപ്പിക്കയും വിഗ്രഹങ്ങളെ നിർമ്മൂലമാക്കയും സർവ്വശക്തനായ അവിടത്തെ ആധിപത്യത്തിൽ (രാജത്വത്തിൽ) ഭൂമിയെ സംപൂർണ്ണമാക്കയും സകല ജാതിയും നിന്നെ നോക്കി വിളിക്കയും ഭൂമിയിലെ സകല ദുഷ്ടന്മാരേയും നിങ്കലേക്കു തിരിക്കയും ചെയ്യുന്ന നിന്റെ ശക്തിയുടെ മഹത്വത്തെ ശീഘ്രം കാണേണ്ടതിന്നു ഞങ്ങളും നിന്നിൽ പ്രത്യാശവെക്കുന്നു. സകല മുങ്കാലും നിന്റെ മുമ്പാകെ മടങ്ങുകയും സകല നാവും നിന്നെ ഏറ്റുപറകയും ചെയ്യും എന്നുള്ള സത്യം ഭൂമിയിലുള്ള സകല മനുഷ്യരും കാണുകയും ഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യട്ടെ. ഞങ്ങളുടെ കർത്താവായ ദൈവമേ, അവർ കമ്പിട്ടു നമസ്കരിക്കട്ടെ; നിന്റെ മഹത്വമുള്ള നാമത്തെ അവർ പുകഴ്ത്തട്ടെ. നിന്റെ രാജത്വത്തിന്റെ നുകത്തെ അവർ സ്വീകരിക്കട്ടെ. നീ ശീഘ്രമായും എന്നന്നേക്കും അവരുടെമേൽ വാഴുകയും ചെയ്യേണമേ. എന്തെന്നാൽ രാജത്വം നിനക്കുള്ളതാകുന്നു; നീ നിത്യതയോളം വല്ലഭത്വത്തിൽ വാഴുകയുംചെയ്യും. "യഹോവ എന്നേക്കും വാഴും" (പുറ. 15:18). "യഹോവാ സർവ്വഭൂമിക്കും രാജാവാകും; അന്നാളിൽ യഹോവ ഏകനും അവന്റെ നാമം ഏകവുമായിരിക്കും (സെ ഖ. 14:9) എന്നും എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു."

ഈ അദ്ധ്യായം ഇങ്ങനെ ഉപസംഹരിക്കാം. "സിനോപ്ടിക്" സുവിശേഷങ്ങളിൽ ലോകാവസാനത്തിങ്കൽ സംഭവിപ്പാനിരിക്കുന്ന പരിവർത്തനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വചനങ്ങൾക്കു പ്രാമാണ്യം ഉണ്ടെന്നിരുന്നാലും യേശു ദൈവത്തിന്റെ വാഴ്ചയെ അന്ത്യകാലത്തു നടക്കുന്നതിരിക്കുന്ന പ്രവൃത്തിശൂന്യമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നു പ്രവൃത്തിമൂലം ചരിത്രകാലത്തു സ്ഥാപിക്കേണ്ടതും പരിപുഷ്ടിപ്പെടുത്തേണ്ടതുമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിട്ടു രൂപമാറ്റം ചെയ്തു. അങ്ങനെ അവൻ യെഹൂദമതശാസ്ത്രത്തിൽ ദൈവവാഴ്ചയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചിരുന്ന ഭാവാശയങ്ങളെ (ബാഹ്യവും ആഭ്യന്തരവും) ഏകീഭവിപ്പിച്ചു. അന്ത്യകാലപരിവർത്തനത്തെ കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശത്തിനു സമാന്തരമായ ഒരു സംഗതി (ചൈതന്യം) ഉണ്ട്. അതു ദൈവരാജ്യം ജീവചൈതന്യംകൂടാതെ മന്ദം മന്ദമായി പൂർണ്ണതയിലേക്കു പരിണാമം ആണെന്നുള്ള നിർജ്ജീവമായ ആദർശത്തിൽനിന്നു അതിനെ സജീവവും പ്രായോഗികവുമായ ഒരു പ്രവൃത്തിപദ്ധതിയിലേക്കു ആനയിച്ചു."

അദ്ധ്യായം 5

സുവിശേഷത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേക ലക്ഷണങ്ങളും രചനാരീതിയും.

പ്രഥമസുവിശേഷത്തിന്റെ ചില മുഖ്യലക്ഷണങ്ങളെ പൂർവ്വാദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. യേശുവിനെ മശിഹാരാജാവായി വിവരിക്കുന്നതിൽ ഒരു യെഹൂദഭാവന ദ്യോതിക്കുന്നതായിട്ടു നാം കണ്ടു. രചനാരീതിയെപ്പറ്റി നോക്കിയാൽ മർക്കോസിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരിപ്പുകളും ചിലപ്പോഴെല്ലാം ചുരുക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഗ്രന്ഥകർത്താവു രുചിക്കാത്ത ചില സംഭവങ്ങളെ വിട്ടുകളയുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ചുരുക്കങ്ങൾക്കും ലോപങ്ങൾക്കും വേറൊരു കാരണം ഊഹിക്കാം. മത്തായിയുടെ മുഖ്യ ഉദ്ദേശം നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ വിസ്തൃതമായി രേഖപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു. ഗ്രന്ഥം മുഴുവനും ഒരു "പരപ്പൊരസ്" ചുരുളിൽ ഒതുക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കാം. അതു വാസ്തവമാണെങ്കിൽ മർക്കോസിന്റെ വർണ്ണനകളിൽ ചിലതെല്ലാം വിട്ടുകളകയോ ചുരുക്കുകയോ ചെയ്യാതെ തരമില്ലായിരുന്നു. തന്റെ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിനു ആവശ്യമില്ലാത്ത ഭാഗങ്ങളെയാണു് വിട്ടുകളഞ്ഞതെന്നു വിചാരിക്കാം.

പ്രഥമസുവിശേഷത്തിനുള്ള ചില പ്രത്യേക ലക്ഷണങ്ങളെ താഴെ ചുരുക്കമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു —

(a) 4; 23 മുതൽ 13 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിഷയങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു് എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

(b) കർത്താവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെയും സംഭാഷണങ്ങളെയും സമാഹരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം.—ഇങ്ങനെയുള്ള ഉപദേശശേഖരിപ്പുകൾ പ്രധാനമായി അഞ്ചുണ്ടു്. അവയിൽ ഓരോന്നിന്റെയും കടവിൽ "യേശു ഈ വചനങ്ങളെ (ഉപമകളെ) പറഞ്ഞുതീർന്നശേഷം" എന്നൊരു വാചകം കാണാം. (7: 28., 11; 1, 13: 3; 19: 1; 26: 1).

മേൽ സൂചിപ്പിച്ച അഞ്ചു ഉപദേശസംഗ്രഹങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാണു്.

(1) പർവ്വതപ്രസംഗം. (5:1—8:21 ;

(2) ശിഷ്യന്മാർക്കു കൊടുത്ത മിഷ്യനറിസന്ദേശം. (10:5-42)

(3) ഉപമാവലി (13:1-52)

(4) ഉൽകർഷേച്ഛയെപ്പറ്റിയും ക്ഷമിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയുമുള്ള സംഭാഷണങ്ങൾ (18)

(5) പരീശന്മാരേയും ശാസ്ത്രിമാരേയും ശാസിക്കുന്ന വചനങ്ങളും (23), അതിനെ തുടർന്നു യെരൂശലേമിന്റെ നാശത്തേയും ലോകാവസാനത്തേയും സംബന്ധിച്ച പ്രവചനങ്ങളും ഉപമകളും (24, 25 അദ്ധ്യായങ്ങളും)

താഴെ പറയുന്ന രണ്ടു സംഭാഷണങ്ങളും ഇവയുടെകൂടെ ചേർക്കാം.—

(6) യോഹന്നാൻ സ്നാപകനെക്കുറിച്ചുള്ളതു് (11)

(7) ശാശ്വതരണംചെയ്യാൻ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്ന ഉപമകൾ (21:28–22:14

(ഒ) സംഭവങ്ങളും മൊഴികളും മൂന്നു, അഞ്ചു, ഏഴു എന്നീ സംഖ്യകൾ അനുസരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായം. ഉദാഹരണം:—

വംശാവലിക്കു മൂന്നു വിഭാഗങ്ങൾ. (1:17)

മൂന്നു ദിവ്യകാലസംഭവങ്ങൾ (2)

പരസ്യശുശ്രൂഷയ്ക്കുമുമ്പു നടന്ന മൂന്നു സംഭവങ്ങൾ (3:1–4:11)

മൂന്നു പരീക്ഷകൾ (4:1–11)

നീതിയെ ഉദാഹരിക്കുന്ന മൂന്നു വിഷയങ്ങൾ (6:1–18)

മൂന്നു നിരോധനാജ്ഞകൾ (6:19–7:16)

മൂന്നു കല്പനകൾ (7.7–20)

മൂന്നു രോഗികളെ സൌഖ്യമാക്കുന്നതു (8:1–15)

മശീഹായുടെ വല്ലഭപ്രവൃത്തി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന മൂന്നു അത്ഭുതങ്ങൾ (8:23–9:8)

പൂർവ്വാവസ്ഥയിൽ വരുത്തുന്ന മൂന്നു അത്ഭുതങ്ങൾ (9:18–34)

"ഭയപ്പെടേണ്ടാ" എന്നു മൂന്നുപ്രാവശ്യം (10:26,28,31)

ഉപവാസത്തെപ്പറ്റി മൂന്നുവിധത്തിലുള്ള ഉത്തരം (9:14–17)

പരീശന്മാരുടെ മൂന്നു ആക്ഷേപങ്ങൾ (9:1–17)

"എനിക്കു യോഗ്യനല്ല" എന്നു മൂന്നു മൊഴികൾ (10:37–38)

വിധിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു മൂന്നു ഉപമകൾ (13:1–32)

"ഈ ചെറിയവരെ" സംബന്ധിച്ചുള്ള മൂന്നു മൊഴികൾ (18:6,10,14)

മൂന്നു പ്രവചനോപമകൾ (21:28–22:14)

മൂന്നു ചോദ്യങ്ങൾ (22.15–40)

ശാശ്വതരണം നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മൂന്നു ഉപമകൾ (24.43–25:30)

ശത്രുശമനയിലെ മൂന്നു പ്രാർത്ഥനകൾ (26:39–44)

പത്രോസു മൂന്നുവട്ടം തള്ളിപ്പറയുന്നു (26:69–75)

പീലാത്തോസിന്റെ മൂന്നു ചോദ്യങ്ങൾ (28:17,21,22,23)

പരീശന്മാരെ വിരുദ്ധപ്പെടുത്തിയ മൂന്നു സംഭവങ്ങൾ (12:1–24)

കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ മൂന്നു അപേക്ഷകൾ (6:11–13)

അഞ്ചു മുഖ്യപ്രസംഗങ്ങൾ. (b) നോക്കുക.

ന്യായപ്രമാണനിവൃത്തി കാണിക്കുന്ന അഞ്ചു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ (5:21-48)

ഏഴ് ശോകോച്ചാരണങ്ങൾ (23)

ഇവയ്ക്കു പുറമെ—

ഏഴ് ദുരാത്മാക്കൾ (12:45)

ഏഴുവട്ടം ക്ഷമിക്കണം (18:21-22)

ഏഴ് സഹോദരന്മാർ (22:25)

ഏഴ് അപ്പം (15:34)

ഏഴ് കൂട്ട (15:37)

കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഏഴപേക്ഷകളും പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ ഏഴ് അനുഗ്രഹങ്ങളും ഉള്ളതായി ചിലർ കണക്കാക്കുന്നു.

മത്തായി ചിലപ്പോൾ ഇരട്ടിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്.

ഉദാ: രണ്ടു ഭ്രാന്തർ (8:28); രണ്ടു കഴുതകൾ (20:20, 9:27), രണ്ടു കള്ളസാക്ഷികൾ (26:61)

ഈ വിധത്തിലുള്ള സംഖ്യാക്രമീകരണം തികച്ചും യഹൂദസമ്പ്രദായമാണ്.

ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ട് ചില യഹൂദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു.

ഭൂമിയെ പത്തു പ്രാവശ്യം കൊണ്ടു സൃഷ്ടിച്ചു.

ആദാം മുതൽ നോഹവരെ പത്തു തലമുറകളുണ്ട്. നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർക്കായിട്ടു ഈജിപ്തിൽ പത്തു അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചു.

ഏഴ് ഗുരുതരമായ ലംഘനങ്ങൾക്ക് ഏഴുതരം ശിക്ഷകൾ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

മൂന്നു:—രാത്രി മൂന്നു യാമങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു.

യിസ്രായേലിനു ന്യായപ്രമാണം, പലസ്തീൻനാട്ട്, വരുവാനിരിക്കുന്ന ലോകം, എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ദാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. യിസ്രായേലിനു മൂന്നു സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളുണ്ട്, അതായതു, ജനകത്വം, വിനയം, പുരോപകരം.

സദൃശവാക്യങ്ങൾ 30:15, 18, 21, 29 നോക്കുക.

അഞ്ചു:—യഹൂദഗ്രന്ഥങ്ങളെ അഞ്ചു ഖണ്ഡങ്ങളായിട്ടു വിഭജിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. മോശയുടെ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങൾ, സങ്കീർത്തനങ്ങൾക്ക് അഞ്ചു വിഭാഗങ്ങൾ, ഇത്യാദി. പുരാതനക്രിസ്തീയഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഈ സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. പാപ്പിയൂസിന്റെ "കർത്താവിന്റെ അരുളപ്പാടുകളുടെ വ്യാഖ്യാനം." എന്ന പുസ്തകത്തിനു അഞ്ചു കാണ്ഡങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി യൂസീബിയസ് പറയുന്നു.

മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ അഞ്ചു മുഖ്യപ്രസംഗങ്ങളുള്ളതായി നാം കണ്ടു. ഈ പ്രസംഗങ്ങളും ഓരോന്നും അവസാനിക്കുന്നതു് ഒരു പ്രത്യേകവാക്യംകൊണ്ടാണു്. ഇതിൽനിന്നു മത്തായിയുടെ സുവിശേഷവും അഞ്ചു കാണ്ഡങ്ങളോടുകൂടെ രചിച്ചതാണെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരുണ്ടു്. ഓരോ വിഭാഗവും ഒരു ചരിത്രവൃത്താന്തംകൊണ്ടു് ആരംഭിക്കുന്നു; ഓരോന്നും ഒരു സുദീർഘമായ ഭാഷണംകൊണ്ടു് ഉച്ചാവസ്ഥ പ്രാപിക്കുന്നു. ഓരോന്നിനും ഒരു അവതാരികയും ഒരുപസംഹാരവുമുണ്ടു്. സുവിശേഷത്തെ ഈ വിധത്തിൽ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അതിനെ യേശുവിന്റെ പ്രവൃത്തികളും സംഭാഷണങ്ങളും വിവരിക്കുന്ന അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളായി വിഭാഗിക്കാം. അവ എന്തെന്നാൽ:—

(a) മുഖവുര. അദ്ധ്യായങ്ങൾ 1, 2.

(b) പ്രവൃത്തികളും മൊഴികളും വിവരിക്കുന്ന അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങൾ:—

	പ്രാരംഭപ്രസ്താവന.	പ്രസംഗം.
(1)	അദ്ധ്യായങ്ങൾ 3–4	5-7-പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ പൂർത്തിയാകുന്നു.
(2)	,, 8·1–10–4	10. ശിഷ്യന്മാർക്കു കൊടുത്ത സന്ദേശം.
(3)	,, 11–12	13:1–52 ഉപമാ സംഗ്രഹം.
(4)	,, 13:53–17:27	18 വിനയത്തേയും ക്ഷമയേയും കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ.
(5)	,, 19:1–22·45	23–25. പരീശന്മാരെ ശാസിക്കുന്നു. യെരുശലേമിന്റെ നാശത്തെക്കുറിച്ചും ലോകാവസാനത്തെക്കുറിച്ചും ഉള്ള സംഭാഷണങ്ങളും ഉപമകളും.

(c) ഉപസംഹാരം. അദ്ധ്യായങ്ങൾ 26–28.

ഇങ്ങനെ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മൊഴികളെ ക്രോഡീകരിച്ചിരിക്കുന്ന അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളുടെ സംഗ്രഹമായിട്ടു ഗണിക്കാം. "ഞാൻ നിങ്ങളോടു കല്പിച്ചതു ഒക്കെയും പ്രമാണിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടു സകല ജാതികളേയും ശിഷ്യരാക്കിക്കൊൾവിൻ" എന്നു കർത്താവു അവസാനമായി കല്പിക്കുന്നു. ഇതും ഈ അഭിപ്രായത്തിനു അനുയോജ്യമാണു്. മോശയുടെ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളും ഇതുവിധത്തിൽ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവസാനസംഭാഷണം 25:1–ൽ പതിവുപോലെയുള്ള വാക്കുകളോടു "ഈ വചനങ്ങളും ഒക്കെയും പറഞ്ഞുതീർന്നശേഷം" അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. 26–28 അദ്ധ്യായങ്ങൾ കർത്താവിന്റെ മരണത്തേയും ഉയർപ്പിനേയും സ്വർഗ്ഗീയസിംഹാസനത്തിങ്കലേക്കു എഴുന്നള്ളിയതിനേയും വർണ്ണി

ക്കുന്ന ഉപസംഹാരമാണു്. 1-2 അദ്ധ്യായങ്ങളും തന്റെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ച സംഗതി വർണ്ണിക്കുന്ന മുഖവുര ആയിട്ടു വിചാരിക്കാം.

മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം പുതിയ നിയമത്തിലുള്ള മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളെ കവിഞ്ഞു യെഹൂദജീവിതസമ്പ്രദായത്തെയും ചിന്താഗതിയേയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഒരു യെഹൂദപണ്ഡിതൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇതു യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു എഴുതിയതാണെന്നും ഇതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ ഒരു പൂർവ്വാഗമിയക്കു് ഗ്രന്ഥത്തെ ധാരാളം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുമാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. അതിപുരാതനമായി യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന അനേക പദപ്രയോഗങ്ങളും ഇതിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ ചിലതെല്ലാം താഴെ കുറിക്കുന്നു.

സ്വർഗ്ഗരാജ്യം (അഥവാ ദൈവരാജ്യം)=22 പ്രാവശ്യം.

ദാവീദിന്റെ പുത്രൻ=മശിഹാ (12:23) ഇതു യെഹൂദരഞ്ജിമാർ മശിഹായ്ക്കു കൊടുത്തുവന്ന സ്ഥാനപ്പേരാണു്. "ദാവീദിന്റെ പുത്രനായ യേശുക്രിസ്തു" (1:1).

വിശുദ്ധനഗരം (4:5; 27:53). മഹാരാജാവിന്റെ നഗരം (5:35) (യെരൂശലേം).

യിസ്രായേലിന്റെ ദൈവം (15:31).

സ്വർഗ്ഗത്തിലിരിക്കുന്നവനായ പിതാവു് 13 പ്രാവശ്യം (മറ്റു സുവിശേഷങ്ങളിലില്ല).

സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ (നിങ്ങളുടെ) പിതാവു അഞ്ചോ ആറോ പ്രാവശ്യം.

ലോകാവസാനം. (13:39,40,49)

അവിടെ കരച്ചിലും പല്ലുകടിയും ഉണ്ടാകും. ആറുപ്രാവശ്യം (ലൂക്കോസിൽ ഒരിക്കൽ)

താഴെ കാണിക്കുന്ന പദപ്രയോഗങ്ങളും നോക്കുക:—

നീതി (6 പ്രാവശ്യം). പ്രതിഫലം (10 പ്രാവശ്യം). ക്രിസ്തു തന്റെ സംഭാഷണത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചതായി കാണിക്കുന്നു.

നായ്ക്കൾ, പന്നികൾ (7:6)— ഇവ പുറജാതികളേയും അവിശ്വാസികളേയും യഹൂദന്മാർ വിളിക്കുന്ന അധിക്ഷേപവാക്കുകളാണു്.

നരകം (യഹൂദഭക്തർ) 11:29,30—'ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ നരകം' എന്നും 'രാജ്യത്തിന്റെ നരകം' എന്നുമുള്ള പദങ്ങളും യഹൂദന്മാർ ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. ജ്ഞാനസ്നാനങ്ങൾ, പാദപ്രക്ഷാളനം, കെട്ടുക, അഴിക്കുക (16:17-19)

ശാസ്ത്രി (ക്രിസ്തീയ ഉപദേഷ്ടാവു) 13:52; 23:34.

നീതിമാന്മാർ=തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ. 13:43,49; 25:37,46.

പുറത്തുള്ള ഇരുട്ടു. 8:12; 22:13; 25:30.

മഹത്വത്തിന്റെ സിംഹാസനം. 19:23; 25:31.

ഇഷ്ടംചെയ്ക. മൂന്നുപ്രാവശ്യം.

ഇതുപോലെയുള്ള അനേക യഹൂദപദപ്രയോഗങ്ങൾ സുവിശേഷത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.

പരീശന്മാരോടു പ്രതികൂലമായ മനോഭാവം മത്തായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. 3:9; 5:20; 6:2,5,16; 15:2-14; 23 (മുഴുവനും) നോക്കുക.

രണ്ടാമത്തെ സുവിശേഷത്തിലും പരീശന്മാരോടുള്ള എതിർപ്പുകാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണു്. എന്നാൽ മത്തായിയിൽ ഈ പ്രതികൂലഭാവം കൂടുതൽ ശക്തിയോടും തെളിവോടും പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സുവിശേഷ രചനയിൽ താൻ ഉപയോഗിച്ച മൂലങ്ങൾക്കു (മക്കോസു, Q) ഈ സ്വഭാവമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അദ്ദേഹം ഈ മനോഗതിയെ തന്റെ കൃതിയിൽ ബലപ്പെടുത്തി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

താഴെപറയുന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇതു തെളിയിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശം ശാസ്ത്രിമാരുടെ ഉപദേശംപോലെ അല്ലായിരുന്നു എന്നു മക്കോസു പറയുമ്പോൾ (ശാസ്ത്രികളുടെയും) പരീശന്മാരുടെയും എന്നു മത്തായി എഴുതുന്നു. മക്കോസിൽ പരീശന്മാരുടെ ശാസ്ത്രികൾ എന്നു പറയുന്നിടത്തു മത്തായിയിൽ പരീശന്മാരുടെ എന്നു മാത്രം കാണുന്നു (മക്കോ 2:16)

മക്കോ. 3:22=മത്താ. 12:24 മക്കോ. 12:28=മത്താ. 22:34 മക്കോ 12:35=മത്താ. 22:41 ഈ വാക്യങ്ങളെല്ലാം മക്കോസിൽ 'ശാസ്ത്രിമാർ' എന്ന പദം മത്തായിയിൽ പരീശന്മാർ എന്നു മാററിയിരിക്കുന്നു, 21:23—22:16; ഈ ഭാഗം മുഴുവനിലും പരീശന്മാരോടുള്ള എതിർപ്പു പ്രത്യക്ഷമാണു്. ഇതു് 23-ാംഅദ്ധ്യായത്തിൽ ഉച്ചസ്ഥിതിയിൽ എത്തുന്നു.

27:62-ൽ—യേശുവിന്റെ കല്ലറ മുദ്രവെച്ചു ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും കാവലിടുന്നതിനും പീലാത്തോസിനോടു അപേക്ഷിക്കാനായിട്ടു മഹാപുരോഹിതന്മാരോടുകൂടെ പരീശന്മാരും പോയതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മത്തായി അന്ത്യനാളുകളെ വളരെ ചമൽക്കാരത്തോടാണു വർണ്ണിക്കുന്നതു്. ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രഥമസുവിശേഷത്തിനു മററു രണ്ടു സിനോപ്ടിക്കു് സുവിശേഷങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു കൂടുതൽ പ്രസക്തി കാണുന്നുണ്ടു്.

''ലോകാവസാനം'', 'കരച്ചിലും പല്ലുകടിയും', ''പുറത്തുള്ള ഇരുട്ടു'', ഈ വക പ്രയോഗങ്ങൾ പ്രഥമസുവിശേഷത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷണ

മാണെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ ലക്ഷണം മറ്റുവിധത്തിലും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണങ്ങൾ:—

മർക്കോ. 8

38. വ്യഭിചാരവും പാപവും ഉള്ള തലമുറയിൽ ആരെങ്കിലും എന്നെയും എന്റെ വചനങ്ങളേയും കുറിച്ചു നാണിച്ചാൽ അവനെക്കുറിച്ചു മനുഷ്യപുത്രനും തന്റെ പിതാവിന്റെ തേജസ്സിൽ വിശുദ്ധ ദൂതന്മാരുമായി വരുമ്പോൾ നാണിക്കും.

മത്താ. 16

26. [തന്റെ ജീവനെ വീണ്ടുകൊൾവാൻ മനുഷ്യൻ എന്തു മറുവിലകൊടുക്കും?]

27. മനുഷ്യപുത്രൻ തന്റെ പിതാവിന്റെ മഹത്വത്തിൽ തന്റെ ദൂതന്മാരുമായിവരും. അപ്പോൾ അവൻ ഓരോരുത്തനും അവനവന്റെ പ്രവൃത്തിക്കു തക്കവണ്ണം പകരം നൽകും.

ഇവിടെ "എന്നെയും എന്റെ വചനങ്ങളേയും കുറിച്ചു നാണിച്ചാൽ" എന്നു മർക്കോസിൽ കാണുന്ന വാക്കുകൾ മത്തായി വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു (അതു വേറൊരു ഭാഗത്തു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട് മത്താ 10:33=ലൂക്കോ 10:3). എന്നാൽ ന്യായവിധിയെക്കുറിച്ചുള്ള വാചകം ചേർത്തു അന്ത്യനാളിന്റെ ചിത്രം മേടിപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മർക്കോ. 9.

1 പിന്നെ അവൻ അവരോടു ദൈവരാജ്യം ശക്തിയോടെ വരുന്നതു കാണുവോളം മരണം ആസ്വദിക്കാത്തവർ ചിലർ ഇവിടെ നില്ക്കുന്നവരിൽ ഉണ്ട് എന്നു ഞാൻ സത്യമായിട്ടു നിങ്ങളോടു പറയുന്നു.

മത്താ. 16

28 മനുഷ്യപുത്രൻ തന്റെ രാജ്യത്തിൽ വരുന്നതു കാണുവോളം മരണം ആസ്വദിക്കാത്തവർ ചിലർ ഇവിടെ നില്ക്കുന്നവരിൽ ഉണ്ട് എന്നു ഞാൻ സത്യമായിട്ടു നിങ്ങളോടു പറയുന്നു.

ഇവിടെ "രാജ്യത്തിന്റെ വരവു" എന്നു മർക്കോസിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന അവ്യക്തപദങ്ങൾക്കു പകരം മത്തായി "മനുഷ്യപുത്രൻ തന്റെ രാജ്യത്തിൽ വരുമ്പോൾ" എന്ന വാക്കുകളാൽ ക്ലിപ്തമായ ഒരു കാലത്തെ കുറിക്കുന്നു. (ലൂക്കോസിലും "ദൈവരാജ്യം കാണുവോളവും" എന്ന പദങ്ങളാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു) മത്താ. 10:23 ൽ "നിങ്ങൾ മനുഷ്യപുത്രന്റെ വരവിനുമുമ്പെ യിസ്രായേൽ പട്ടണങ്ങളെ സഞ്ചരിച്ചുതീരുകയില്ല" എന്നു എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഈ വാക്യം മറ്റു സുവിശേഷങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ല. ഇതും ഈ ഉപപാദനത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിനുംപുറമെ കളകളുടെ ഉപമയും (13:24—30) വലയുടെ ഉപമയും (13:47—48) അവയുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും (13:36—43; 13:49—50) മത്തായിക്കു പ്രത്യേകമാണെന്നുള്ള വസ്തുതയും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഈ രണ്ടുപമകളും

അന്ത്യനാളിനെ സംബന്ധിക്കുന്നതാണ്. കളകളുടെ ഉപമയും പകർ മക്കോസിൽ "രഹസ്യമായി വളരുന്ന വിത്തിന്റെ ഉപമ"യാണ് കൊടുത്തിരിക്കുന്നത് (മക്കോ. 4:26—29) എന്നു കാണുമ്പോൾ മത്തായി അന്ത്യനാളുകളേ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉപദേശത്തിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നുണ്ടു എന്നു വ്യക്തമാണ്. ആദ്യമായി Q ഉം, രണ്ടാമതായി മക്കോസും അതിന്റെ ശേഷം മത്തായിയും (ലൂക്കോസും) രചിക്കപ്പെട്ടു എന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പടിപടിയായി അന്ത്യനാളുകളെ കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശത്തിനു പ്രാധാന്യവും വ്യാപ്തിയും സിദ്ധിച്ചുതായി ചില പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ദൈവരാജ്യം വളരുവാൻ കാലയളവിൽ സംപൂർണ്ണാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കും എന്നുള്ള ഉപദേശം അചിരേണ സഭയിൽ നിന്നു മാഞ്ഞുപോകയും അതു പൊടുന്നനവേ വിശ്വവ്യാപകമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും എന്നുള്ള ഉപദേശം പ്രബലപ്പെടുകയും ചെയ്തതായി അവർ വിചാരിക്കുന്നു.

മത്തായിയുടെ സുവിശേഷവും Q ഗ്രന്ഥവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെപ്പറ്റി ഇനി അല്പം വിമർശിക്കാം. ക്രിസ്തുസഭയുടെ ആദിമകാലം മുതൽ പ്രഥമസുവിശേഷം രചിച്ചതു അപ്പോസ്തലനായ മത്തായി ആണെന്നു ഒരൈതിഹ്യം പ്രചരിച്ചിരുന്നു. വി. മത്തായി മുഖ്യ അപ്പോസ്തലന്മാരിൽ ഒരുവനല്ലായിരുന്ന സ്ഥിതിക്കു ഈ ഐതിഹ്യത്തിനു തക്കതായ എന്തെങ്കിലും ഒരു കാരണം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. മിക്ക ആധുനികപണ്ഡിതന്മാരുടെയും അഭിപ്രായം പ്രഥമ സുവിശേഷം രചിക്കുന്നതിനു ഉപയോഗിച്ച പ്രത്യേകമൂലം (Q) വി. മത്തായിയുടെ ലോജിയാ (Logia കർത്താവിന്റെ വാക്കുകളുടെ പ്പാടുകളുടെ സംഗ്രഹം) ആയിരുന്നു എന്നാണ്. മത്തായി പൗരശിഷ്യന്മാരുടെ പരിശീലനം പ്രമാണിച്ചു ഇങ്ങനെ ഒരു കൃതി രചിച്ചുതായിട്ടു രണ്ടാംശതകത്തിൽ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പാപ്പിയൂസു പറയുന്നുണ്ടു. (ഈ പ്രസ്താവന യൂസീബിയൂസു എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാരന്റെ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു). "മത്തായിയുടെ ലോജിയ പ്രഥമമായിട്ടു് ഉപയോഗിച്ചതുകൊണ്ടല്ല, അതിൽ കൊടുത്തിരുന്ന കർത്താവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ ധാരാളം പകർത്തിയതുകൊണ്ടാണ് പ്രഥമസുവിശേഷത്തിനു മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം എന്ന പേരുണ്ടായതു്." (മേഫാറ്റ്) Q (ലോജിയാ) അതിന്റെ സംപൂർണ്ണവ്യാപ്തിയിൽ ഈ സുവിശേഷത്തിലാണ് കാണുന്നതെന്നു് ഇതിൽനിന്നു് അനുമാനിക്കാം. എന്നാൽ Q ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെയും ഒരു പ്രധാനമൂലമായിരുന്നു. Q ൽ നിന്നെടുത്ത വചനങ്ങൾ മത്തായിയിൽ ഒരേ സ്ഥലത്തു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു ലൂക്കോസിൽ വ്യത്യസ്തസന്ദർഭങ്ങളിൽ അങ്ങുമിങ്ങുമായിട്ടാണ് കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ഇതിന്റെ കാരണം എന്തായിരിക്കും എന്ന ഒരു ചോദ്യത്തിനു

വകയുണ്ട്. അതിനു പണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്ന സമാധാനം ലൂക്കോസു ഉപയോഗിച്ചു മൂലഗ്രന്ഥം മത്തായിയുടെ ലോജിയ അല്ല അതിലെ വിഷയങ്ങളും അടങ്ങിയ Q ന്റെ വേറൊരു പതിപ്പായിരുന്നിരിക്കണം എന്നാണ്. അങ്ങനെയുള്ള പല ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും ലൂക്കോസിനു പരിചയമുണ്ടായിരുന്നതായി മൂന്നാം സുവിശേഷത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽനിന്നു കാണാം. ലോജിയയിൽ കർത്താവിന്റെ മൊഴികളെ ഏകസംഗ്രഹമാക്കി എഴുതിയിരുന്ന സമ്പ്രദായം പ്രഥമസുവിശേഷത്തിൽ അനുകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മത്തായി ലൂക്കോസിനേക്കാളും കൂട്ടുതലായി ലോജിയാ ഉപയോഗിച്ച എന്നുള്ളതും സ്പഷ്ടമാണ്. പരീശന്മാരോടുള്ള എതിർപ്പു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളും ലൂക്കോസു പലപ്പോഴും വിട്ടുകളയുന്നുണ്ട്. അതുപോലെയുള്ള ലോജിയായുടെ യഹൂദരായ മത്തായി പരിരക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ലൂക്കോസു അതു വിട്ടുകളകയോ ഭേദപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നു.

ലോജിയാ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്. മത്തായിയിലും ലൂക്കോസിലും അതു് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവ രണ്ടിൽനിന്നും ലോജിയ പുനർനിർമ്മിക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ അതു ദുഷ്കരം വിഫലമാകേയുള്ളു. രണ്ടു സുവിശേഷങ്ങളിലും ഒരുപോലെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾ Q ൽനിന്നു് ഉദ്ധരിച്ചതാണെന്നുവെച്ചാലും രണ്ടിലും ഇല്ലാതെ ഒന്നിൽ മാത്രം കാണുന്നതായ ചിലതെല്ലാം Q ൽനിന്നു് എടുത്തിരിക്കാം. അവ ഏതെല്ലാം ആണെന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു മാർഗ്ഗമില്ല. ലോജിയാ (അഥവാ Q) മത്തായിയിൽ കൂട്ടുതലായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു മാത്രം നിസ്സംശയം പറയാം.

"ഈ വചനങ്ങളെ (ഉപമകളെ) യേശു പറഞ്ഞുതീർന്നശേഷം" എന്ന ഒരു വാക്യം മത്തായിയിൽ അഞ്ചു സ്ഥലത്തു് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് (7:28; 11:1; 13:53; 19:1; 26:1). ഈ പ്രയോഗം Q-നെ അനുകരിച്ചുള്ളതായിരിക്കാം. ഈ അനുമാനം ശരിയാണെങ്കിൽ മത്തായി ലോജിയായിലെ ഉപദേശസംഗ്രഹങ്ങളും തത്സംബന്ധമായ പ്രവൃത്തനശകലങ്ങളും ഒന്നോടെ പകർത്തി എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ അസംഗത്യമില്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അഞ്ചായിട്ടു പിരിക്കുന്നതു യഹൂദസാഹിത്യസമ്പ്രദായമായിരുന്നു എന്നു മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഗ്രന്ഥകാരൻ ലോജിയായിലെ ഭാഷണങ്ങളെ മർക്കോസിൽനിന്നെടുത്ത സാമഗ്രികളെക്കൊണ്ടു കൊലിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽമർക്കോസിന്റെ ചില കരണങ്ങൾ (വസ്തുക്കൾ) ലോജിയയിലും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. 'മത്തായിയുടെ ലോജിയ' എന്നു പാപ്പിയൂസു പറയുന്ന ഗ്രന്ഥം മശിഹയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പഴയ നിയമപ്രവചനങ്ങളെ വി. മത്തായി എബ്രായഭാഷയിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തു് എഴുതിയ ഒരു കൃതിയാണെന്ന ചില പണ്ഡിത

ന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായം സ്വീകാര്യമാണെന്നു തോ
ന്നുന്നില്ല. പഴയ നിയമത്തിൽനിന്നുദ്ധരിച്ച 'തെളിവുവാക്യമാല'യെ
ലോജിയാ എന്ന് അഭിധാനംചെയ്യാൻ വഴിയില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, ഗ്രന്ഥ
രചനയിൽ ആകൃതി പ്രയോഗിച്ചതുകൊണ്ടു സുവിശേഷകർത്താവ് അപ്പോ
സ്തലനായ മത്തായി ആണെന്നുള്ള ഐതിഹ്യം ഉണ്ടാകാനും ഇടയില്ല."
(മോഫാററ) സുവിശേഷകർത്താവു വെളിപ്പാടുവർണ്ണനയിൽ പ്രസക്തി കാണിക്ക
ന്നതുലോജിയായുടെ ഗതി അനുകരിച്ചായിരിക്കാം. ആദിമസഭയിൽ ലോകാ
വസാനത്തെപ്പററിയുള്ള വിശ്വാസത്തിനു ഏകരീതി ഇല്ലായിരുന്നു. ചില
സ്ഥാനങ്ങളിൽ അതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ചിന്ത മേൽക്കുമേൽ ലൌകികവും
പ്രാകൃതവുമായി വളർന്നുവന്നു. എന്നാൽ വേറെ ചില സ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രാപ
ഞ്ചികധാരണ വിട്ടു ആദ്ധ്യാത്മികമായ വഴിയിൽ അതു പുരോഗമിച്ചു.

അദ്ധ്യായം 6

സുവിശേഷത്തിന്റെ യഹൂദഛായ.

പ്രഥമസുവിശേഷത്തിന്നു ആകമാനം ഒരു യഹൂദനിറം ഉണ്ടെന്നു ഇതിനു
മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതു ഒരു ചുരുങ്ങിയ അളവിൽ വിസ്തരിക്ക
ന്നതു എളുപ്പമല്ല. എന്നാൽ ആദ്യവസാനം കലർന്നുകിടക്കുന്ന യഹൂദസാഹ
ചര്യങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതു സുവിശേഷപഠനത്തിനു അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.
ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഒന്നുരണ്ടു പ്രസ്പഷ്ടമായ ലക്ഷണങ്ങളെ വിശദീകരി
ക്കുന്നതിനു മാത്രമേ ഉദ്യമിക്കുന്നുള്ളു. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കാലത്തു
പലസ്തീനിൽ ന്യായപ്രമാണമെന്നും ദേവാലയമെന്നും രണ്ടു വലിയ മത
സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു യേശു
വിന്റെ ഉപദേശം ഏതുവിധമായിരുന്നു എന്നു മത്തായി പ്രത്യേകം വർണ്ണിക്ക
ന്നുണ്ട്. മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണത്തോടു യേശു പ്രദർശിപ്പിച്ച മനോഭാവം
പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. അവൻ ന്യായപ്രമാ
ണത്തെ നീക്കുവാനല്ല, നിവർത്തിപ്പാനത്രേ വന്നതു്. എങ്ങനെയാണു
നിവർത്തിക്കുന്നതു എന്നു 5:21–48 വാക്യങ്ങളിൽ വിശദീകരിക്കുന്നു. ന്യായ
പ്രമാണത്തിന്നു അക്കാലത്തു ശാസ്ത്രിമാർ കൊടുത്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ പോ
രായ്ക യേശു ആ ഭാഗത്തു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ന്യായപ്രമാണത്തോടു യേശു
വിനു ബഹുമാനമാണ്; അതിന്റെ ദുർവ്യാഖ്യാനത്തേയാണു താൻ ആക്ഷേ
പിക്കുന്നതു്. ഉൽകൃഷ്ടമായ നീതിയുടെ തോതനുസരിച്ചു മോശയുടെ ന്യായ
പ്രമാണത്തെ എങ്ങിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതാണെന്നു ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ
കൊണ്ടു താൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ നിബന്ധനകളെ അക്ഷ

രംപ്രതി പറയുന്ന കാര്യത്തിൽ യേശു യാതൊരു താല്പര്യവും പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. അതിനു പരിശിഷ്ടമായി ശാസ്ത്രിമാർ വകഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ ചട്ടങ്ങളെയേശു അവജ്ഞയോടെ വീക്ഷിച്ചു. ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതാണു് എന്നായിരുന്നു യേശുവിന്റെ മതം. അതുകൊണ്ടു് അതിൽ ഉൾക്കൊണ്ടുകിടക്കുന്ന ദൈവഹിതവും ദൈവചിന്തയും അറിഞ്ഞു അനുസരിക്കുന്നതാണു് സുപ്രധാനമായ സംഗതി എന്നു താൻ പഠിപ്പിച്ചു. ശാസ്ത്രിമാരുടെ ധർമ്മവാദത്തിലും കയ്യുക്തികളിലും ഈ കാതലായ സത്യത്തെ വിസ്മരിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നുള്ളതാണു് ദുഷ്യം. ശാസ്ത്രിമാർ ന്യായപ്രമാണത്തിനു പരിശോഷണമായി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ പൊടിപ്പും തൊങ്ങലുമെല്ലാം യേശു ശക്തിയോടെ പ്രതിക്ഷേധിച്ചു എന്നു സുവിശേഷത്തിൽ നിന്നു വ്യക്തമാണു്. (15:3 മുതൽ; 23:4, 16.....) ഈ കൃട്ടിച്ചേർപ്പുകളുടെയും ഉർവ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും ദുഷ്യഫലം അവ ന്യായപ്രമാണത്തിൽ ഘനമേറിയ തത്വങ്ങളെ (ന്യായം, കരുണ, വിശ്വസ്തത) മറച്ചുകളഞ്ഞു എന്നുള്ളതായിരുന്നു. ഇതുനിമിത്തം ന്യായപ്രമാണം പലർക്കും വഹിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു ഭാരമായിത്തീർന്നു (23:23). ന്യായപ്രമാണത്തെയല്ല, ശാസ്ത്രിമാരുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളെയാണു കഠിനവു അക്ഷേപിക്കുന്നതു്. യേശു ന്യായപ്രമാണത്തെ അലക്ഷ്യമായി വിചാരിച്ചില്ല; ശാസ്ത്രിമാരുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളെ താൻ നിരാകരിച്ചു എങ്കിലും മോശയുടെനിയമങ്ങളെ അനുസരിച്ചു എന്നുകാണിക്കുന്നതിനു മത്തായി പ്രത്യേകം കരുതുന്നതായി കാണാം. 15-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കൈകഴുകാതെ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഉണ്ടായ തർക്കത്തിൽ ശാസ്ത്രിമാരുടെ പാരമ്പര്യത്തെയാണു യേശു കുറ്റപ്പെടുത്തിയതു്. ശുദ്ധഭോജ്യം, അശുദ്ധഭോജ്യം എന്നിവയെപ്പറ്റി ന്യായപ്രമാണത്തിൽ നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്ന ചട്ടങ്ങളെ താൻ അധിക്ഷേപിച്ചില്ല. ഇതുതന്നെയാണു ശബ്ബത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും. ശബ്ബത്താചാരത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു ശാസ്ത്രിമാർ വളരെ ഉപചട്ടങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തി. അവയിൽ പലതും ബാലിശവും പരിഹാസപാത്രവുമായിരുന്നു. ഈ ഉപചട്ടങ്ങളെ യേശു കാര്യമാക്കിയില്ല; എന്നാൽ ശബ്ബത്തു പ്രസ്ഥാനത്തെ ബഹുമാനിച്ചു. (12:1 മുതൽ 10 മുതൽ; മർക്കോ 2:27 മുതൽ–നോക്കുക). ന്യായപ്രമാണത്തിൽ സാക്ഷികളെ സംബന്ധിച്ചു ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ചട്ടങ്ങളെ ക്രിസ്തു സഭയിൽ സ്വീകരിക്കുന്നതായി കാണിക്കുന്നു. (18:16; അവ. 19:15 നോക്കുക. അതുകൂടാതെ മർക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും വിവാഹമോചനം പൂർണ്ണമായി വിരോധിച്ചിരിക്കെ ഈ നിയമത്തിന്റെ കാഠിന്യം മത്തായിയിൽ ലഘുപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. (പരസംഗം ഹേതുവായി ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനു മത്തായി അനുവദിക്കുന്നു). ഇതു പലസ്തീനിൽ യെഹൂദക്രൈസ്തവസമുദായം ആചരിച്ചുവന്ന ഒരു നിയമമായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കും.

വേറൊരു കാര്യവും ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ ശാസ്ത്രിമാരേയും പരീശന്മാരേയും കുററപ്പെടുത്തി സംസാരിക്കുന്നതു വെവ്വേറെ വാക്യങ്ങളിലാണ്. 'കപടഭക്തിക്കാർ' എന്ന പദം പരീശന്മാരേ ഉദ്ദേശിച്ചുമാത്രമേ പ്രയോഗിക്കുന്നുള്ളു. ശാസ്ത്രിമാരെ "കപടഭക്തിക്കാർ" എന്നു ഒരിടത്തും വിളിക്കുന്നില്ല. (6:1-13) അ. 23 ൽ ഈ വ്യത്യാസം ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. 'കപടഭക്തിക്കാരായ ശാസ്ത്രിമാരും പരീശന്മാരുമായുള്ളോരേ നിങ്ങൾക്കു ഹാ കഷ്ടം" എന്നു അവിടെ പലവട്ടം വിളിച്ചുപറയുന്നു ശാസ്ത്രിമാരേയും പരീശന്മാരേയും കുറിച്ചു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഖണ്ഡികകളുണ്ടായിരുന്നതു ഒന്നിച്ചുചേർത്തു ഏകഭാഷണമായി ചമച്ചതാണു ഇതിന്റെ കാരണം എന്നു 23-ാം അദ്ധ്യായം സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ വെളിപ്പെടുന്നതാണ്.

ഈ സംകലനം പ്രഥമസുവിശേഷകർത്താവു വരുത്തിയതാണോ അതോ അതു മത്തായിയുടെ ലോജിയായിലും ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നു പറയുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ല. ലോജിയായുടെ ആദ്യപതിപ്പുകളിൽ ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടു പിന്നീടു കാലാനുസരണഭേദഗതി ചെയ്തതായിരിക്കാം. ഒന്നാംശതകത്തിന്റെ അത്യന്തഘട്ടങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രിമാരും പരീശന്മാരും തമ്മിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ വ്യത്യാസമില്ലായിരുന്നു. പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ യേശുവിന്റെ കാലത്തെ സ്ഥിതിഗതികളെയാണു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു്. അന്നു ശാസ്ത്രിമാർ (ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാർ) എല്ലാവരും പരീശവർഗ്ഗത്തിൽപെട്ടിരുന്നില്ലാഞ്ഞതിനാൽ രണ്ടു കൂട്ടരും തമ്മിലുള്ള പിരിവു കുറെക്കൂടെ വ്യക്തമായിരുന്നു. പലസ്തീനിലുണ്ടായിരുന്ന രാഷ്ട്രീയസംഘങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിത്രീകരണം മത്തായിയിലും മർക്കോസിലും വ്യത്യസ്തമാണ്. മർക്കോസിൽ യേശുവിന്റെകാലത്തേ സ്ഥിതികളും മത്തായിയിൽ പിൽകാലത്തെ സ്ഥിതികളുമാണു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു്. മത്തായിയുടെ നോട്ടത്തിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ മുഖ്യ ശത്രുക്കൾ പരീശന്മാരായിരുന്നു. ക്രി. പി. 80-100 ൽ പരീശന്മാർ വെളിപ്പാടുപദേശങ്ങളെ മിക്കവാറും മുഴുവനായി തള്ളിക്കളഞ്ഞു. ദാനിയേൽ ഒഴികെ മറെറല്ലാ വെളിപ്പാടുഗ്രന്ഥങ്ങളേയും അവർ യഹൂദവേദത്തിൽനിന്നു നിഷ്കാസനംചെയ്തു. പ്രഥമസുവിശേഷത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ഒരു വെളിപ്പാടു വിശ്വാസി ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു പരീശന്മാരോടുണ്ടായിരുന്ന വിരോധത്തിനു ഒരു കാരണം ഇതായിരുന്നു എന്നു ഊഹിക്കാം.

പലസ്തീനിലുണ്ടായിരുന്ന വേറൊരു വലിയ യൂദമതസ്ഥാപനം യേരുശലം ദേവാലയമായിരുന്നു. ഈ സ്ഥാപനത്തോടു യേശു ഒരു സ്വതന്ത്രമനോഭാവം പ്രദർശിപ്പിച്ചു എന്നു ഒന്നാം സുവിശേഷം പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നു. "താൻ ദൈവാലയത്തെക്കാൾ വലിയവൻ" ആണെന്നു യേശു പ്രസ്താവിച്ചു (12:6). തന്റെ പിതാവിന്റെ ഭവനത്തേ കള്ളന്മാരുടെ ഗുഹയാക്കിയവരെ

അവൻ പുറത്താക്കി ആലയത്തെ ശുദ്ധീകരിച്ചു (21:12 മുതൽ). പൂർണ്ണനായുള്ള നിലയിൽ അവൻ ദൈവാലയനികുതിയിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞവനാണു (17:25). ജനങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്നതിനു അവൻ ദൈവാലയത്തിന്റെ പ്രാകാരങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു (21:23 മുതൽ) ദൈവാലയത്തിൽ അർപ്പിച്ചുവന്ന ബലികർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചു യേശു അഭിപ്രായം ഒന്നും പറഞ്ഞതായി കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ അതു താമസിയാതെ മാറിപ്പോകുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽപെട്ട സ്ഥാപനമാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല, 25-ാംഅദ്ധ്യായത്തിൽ ദൈവാലയത്തിന്റെ നാശം ആസന്നമായിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രവചിച്ചു. താൻ ദൈവാലയത്തെ അപലപിച്ചു എന്നായിരുന്നല്ലോ യേശുവിന്റെ വിസ്താരസമയം തന്നിൻമേൽ ആരോപിച്ച ഒരു കാര്യം (26:61). ദൈവാലയത്തോടു യേശുവിനു ഈ മനോഭാവം തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭം മുതൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു യോഹ. 2:19, 4:21-ൽനിന്നും അനുമാനിക്കാം. ലോജിയായിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന യേശുവിന്റെ മൊഴികൾക്കു എന്നുമായകവിതയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ സുവിശേഷത്തിന്റെ യെഹൂദന്മാരായുള്ള ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണു (മത്ത. 23:8-12 നോക്കുക).

അദ്ധ്യായം 7.

ഗ്രന്ഥകർത്തൃത്വവും കാലനിർണ്ണയവും.

പ്രഥമസുവിശേഷം ആരെഴുതിയെന്നും എപ്പോൾ എഴുതിയെന്നുമുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സുവിശേഷത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥകർത്തൃത്വത്തെപ്പറ്റി മുന്നദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ചുരുക്കമായി വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ടു. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം പല മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളും പരിശോധിച്ചു അവയിൽനിന്നു ഉപകരണങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണു. ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധകർ ആരാണെന്നു നിശ്ചയമില്ല. സുവിശേഷത്തിന്റെ തലക്കെട്ടിൽ (പുരാതന കൈയെഴുത്തുപ്രകർപ്പുകളിൽ തലക്കെട്ടു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഭാഗമല്ല) മത്തായിയുടെ പേരുകാണുന്നതുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥകർത്താവു മത്തായി ആണെന്നു വരുന്നില്ല. ആ അപ്പോസ്തലനല്ല സുവിശേഷം രചിച്ചതു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ കാരണങ്ങളുണ്ടു. എന്നാൽ വി. മത്തായിയുടെ പേരു സുവിശേഷത്തോടു പുരാതനകാലംമുതൽ സംബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു ഒരുകാര്യം അനുമാനിക്കാം. ഈ സുവിശേഷത്തിൽ അന്തർലയിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ വി. മത്തായിയുടേയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യശാഖയുടെ

ളടേയോ ഉപദേശരീതിയോടു അനുയോജിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. വി. മത്തായി നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മൊഴികളും (അഥവാ ''അരുളപ്പാടുകളും'') കൂട്ടിച്ചേർത്തു ഒരു 'ലോഗിയാ' എഴുതിയുണ്ടാക്കി എന്നു അതിപുരാതനമായ ഒരൈതിഹ്യമുണ്ടു. ക്രിസ്താബ്ദം 333-ൽ മരിച്ച ക്രൈസ്തവചരിത്രകാരനായിരുന്ന യൂസിബിയൂസു, രണ്ടാം ശതകത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഹീരാപ്പോലിയിലെ ബിഷോപ്പായിരുന്ന പാപ്പിയൂസു (ക്രി. പി. 125) എഴുതിയ ''കർത്താവിന്റെ വചനങ്ങളുടെ ഒരുവ്യാഖ്യാനം'' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ താഴെപറയുന്ന വാക്കുകളും ഉണ്ടായിരുന്നതായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ''വി. മത്തായി (യേശുവിന്റെ) വചനങ്ങളെ എബ്രായഭാഷയിൽ എഴുതി; ഓരോരുത്തൻ കഴിവുപോലെ അതിനെ തർജ്ജമചെയ്തു''. പാപ്പിയൂസു അപ്പോസ്തലനായ യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്ന സ്ഥിതിക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാക്ഷ്യം ഏറ്റവും പുരാതനവും വിശ്വാസയോഗ്യവുമാണു. പാപ്പിയൂസിന്റെ വാക്കുകളിൽ രണ്ടു സംശതികളും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു. (i) മത്തായിയുടെ ലോഗിയായിൽ യേശുവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. (തന്റെ മൊഴികളുടെ പ്രസക്തി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി തൽസംബന്ധമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും ചുരുക്കമായി ചേർത്തിരുന്നു എന്നു വരാം). (ii) ലോഗിയ എബ്രായഭാഷയിലാണു രചിച്ചതു. പ്രഥമസുവിശേഷം കർത്താവിന്റെ ഏറെക്കുറെ സംപൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവചരിത്രമാണെന്നു തന്നെയല്ല അതിന്റെ മൂലഭാഷ-ഗ്രീക്കാണു; എബ്രായഭാഷയിൽനിന്നു തർജ്ജമയുമല്ല. പ്രഥമസുവിശേഷത്തിന്റെ രചനയിൽ ലോഗിയും (Q) ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതും ലോഗിയായും ഒന്നല്ല എന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. ആ സുവിശേഷത്തിന്റെ രചനയിൽ ലോഗിയാക്കു പുറമേ മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷവും പലസ്തീനിലുണ്ടായിരുന്ന യെഹൂദ ക്രിസ്തീയ സഭയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന പരമ്പരകളും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു. മത്തായി പലസ്തീനിലുള്ള ക്രിസ്തുസഭയിൽ പുതുശിഷ്യന്മാരുടെ അഭ്യുദയനത്തിനുവേണ്ടി യേശുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തി. (ഇതാണു ലോഗിയാ അഥവാ Q). മത്തായിയുടെ ശിഷ്യന്മാർ അവയെ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കയും വ്യാഖ്യാനിക്കയും ചെയ്തുവന്നു. എന്നാൽ പലസ്തീൻ രാജ്യത്തിനുവെളിയിൽ അനേകം ആളുകളും ക്രിസ്തുസഭയിൽ ചേർന്നു. ഇവരുടെ ഭാഷ ഗ്രീക്കായിരുന്നതു കൊണ്ടു എബ്രായഭാഷയിൽ രചിച്ച ലോഗിയ അവർക്കു പ്രയോജനപ്പെട്ടില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല, അവർക്കു യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തെയും പ്രവൃത്തികളേയും സംബന്ധിച്ചും യഥാർത്ഥമായ ജ്ഞാനമില്ലായിരുന്നു. ഈ ആവശ്യം പ്രമാണിച്ചു ലോഗിയായും മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷവും മറ്റു വിശ്വാസയോഗ്യമായ ഐതിഹ്യങ്ങളും ചേർത്തു ഒരു പ്രബന്ധം ആരോ ഒരുത്തൻ എഴുതിയുണ്ടാക്കി. അതാണു നിലവിലിരിക്കുന്ന മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം.

പ്രഥമസുവിശേഷത്തിന്റെ രചനയിൽ രണ്ടാം സുവിശേഷം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു രണ്ടാം സുവിശേഷത്തിന്റെ ശേഷമാണു അതു എഴുതപ്പെട്ടതു് എന്നു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലൊ. രണ്ടാം സുവിശേഷം യേരുശലേമിന്റെ നാശത്തിനു (ക്രി. പി. 70) അല്പം മുമ്പോ പിമ്പോ രചിച്ചതാണെന്നാണു് വേദപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം 70-ാം ആണ്ടിനുശേഷമാണു് എഴുതപ്പെട്ടതു് എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിൽ തെററില്ല. എന്നാൽ അനന്തരകാലം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു മാർഗ്ഗമില്ല.

ബാഹ്യതെളിവുകൾ:—സ്മർന്നായിലെ ബിഷോപ്പായിരുന്ന ഇഗ്നാത്തിയൂസും (110-115) എഫേസൂസിലേ ബിഷോപ്പായിരുന്ന പൊലിക്കാർപ്പും എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിൽ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ നിന്നു ഉദ്ധരിപ്പുകൾ കാണുന്നുണ്ടു്. ക്രി. പി 100-ാം ആണ്ടിനോടടുത്തു രചിക്കപ്പെട്ട "പന്ത്രണ്ടു അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ" എന്ന കൃതിയിലും ഈ സുവിശേഷത്തിൽ നിന്നു ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതായി പറയുന്നു. 130-ൽ എഴുതിയ "ബർന്നബാസിന്റെ ലേഖന"ത്തിൽ "വിളിക്കപ്പെട്ടവർ അനേകർ; തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ ചുരുക്കം" എന്ന വാക്കുകൾ വേദവാക്യമായി ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു് (മത്താ. 22:14).

ഐറീനിയൂസു (202) "ഇടത്തൂട്ടുകാരെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനു" എന്ന പേരിൽ എഴുതിയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—"വി. പത്രോസും പൌലോസും റോമയിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സമയം വി: മത്തായി എബ്രായരുടെ പേർക്കായി അവരുടെ സ്വന്തഭാഷയിൽ ഒരു സുവിശേഷം എഴുതി." ഐറീനിയസിന്റെ കാലത്തു സുവിശേഷത്തിനു നല്ല പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു ജസ്റ്റിൻ (166) അതിൽനിന്നു പല വാക്യങ്ങളും ഉദ്ധരിക്കുന്നതു കൊണ്ടു അനുമാനിക്കാം.

"ഒന്നാം സുവിശേഷം ആദ്യം ഒരു ചുങ്കക്കാരനും പിന്നീടു യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ അപ്പോസ്തലനുമായ മത്തായിയുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടെ എഴുതപ്പെട്ടു; അതു യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിലുള്ള വിശ്വാസികളുടെ ആവശ്യത്തിലേക്കായി എബ്രായഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി" എന്നു ഓറിഗൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നതായി യൂസീബിയൂസു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

യൂസീബിയൂസു വേറൊരിടത്തു ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—

"വി. മത്തായി എബ്രായരോടു ആദ്യം സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു. അനന്തരം തന്റെ ദൂതു മററുള്ളവരെ അറിയിപ്പാൻ യാത്രപുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പായി അദ്ദേഹം സ്വന്തഭാഷയിൽ എഴുതിയ സുവിശേഷം അവരെ ഭരമേല്പിച്ചു. അങ്ങനെ തന്റെ വേർപാടു മൂലം ഉണ്ടാകാവുന്ന ന്യൂനതയെ പരിഹരിച്ചു."

ഒന്നും രണ്ടും നൂററാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞശേഷം എഴുതിയ ഈ വാക്കുകൾക്കു വലിയ വിലകല്പിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. വി. മത്തായി എബ്രായഭാഷയിൽ

സുവിശേഷം മൂഴുവനും രചിച്ചു എങ്കിൽ അതു കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ നിലവിലിരിക്കുന്ന ഒന്നാം സുവിശേഷം എബ്രായയിൽനിന്നു തർജ്ജമചെയ്തതല്ല. അതു ഗ്രേക്കുഭാഷയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഒരു കൃതിയാണു്. മേൽവിവരിച്ച സൂചനകളിൽ നിന്നു പ്രഥമ സുവിശേഷം ഗ്രേക്കുഭാഷയിൽ ക്രി. പി. 70-115-ൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു എന്നു നിശ്ചയിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ടു്.

ആഭ്യന്തര രേഖകളും ഖണ്ഡിതമായിട്ടില്ല. യേരുശലേം പട്ടണം റോമർ നശിപ്പിച്ചതു A. D. 70 ലാണു്. അതു ഒരു ഭാവി സംഭവമായിട്ടു കർത്താവു പ്രവചിച്ചു എന്നാണു 21:6, 7-ൽ നിന്നു കാണുന്നതു്. ആ അദ്ധ്യായത്തിൽ യേരുശലമിന്റെ നാശത്തെക്കുറിച്ചും കർത്താവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വരവിനെ കുറിച്ചും സമ്മിശ്രമായി എഴുതിയിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു ഈ രണ്ടു സംഭവങ്ങളും ഒരേസമയത്തു നടക്കാനിരിക്കുന്നതായി ഗ്രന്ഥകർത്താവു വിചാരിച്ചു എന്നു അനുമാനിക്കാം. യേരുശലേമിന്റെ നാശത്തിനുശേഷമാണു എഴുതിയതു് എന്നുവർകിൽ രണ്ടു സംഭവങ്ങളും സംഘടിപ്പിച്ചു എഴുതുകയില്ലായിരുന്നു എന്നു ചില നിരൂപകന്മാർ വാദിക്കുന്നു. ആ വാദത്തിനു ചില എതിർവാദങ്ങളില്ലാതില്ല. മത്താ. 18:17 ൽ സജീവവും വ്യവസ്ഥിതവുമായ ഒരു സഭാസ്ഥാപനത്തേയും സഭാഭേദം എന്ന ഏർപ്പാടിനേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇവ അപ്പോസ്തലികകാലത്തിനുശേഷം ഉണ്ടായ വികാസങ്ങളെ അനുസ്മരിക്കുന്നു എന്നാണു പല കൃത്തിപ്പുകാരുടെയും അഭിപ്രായം. 7:15-22-ൽ 'കള്ള പ്രവാചകന്മാരെ സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളുവിൻ' എന്നു പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നു. ആദ്യശതകത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗത്തിലാണു കള്ള പ്രവാചകന്മാരിൽ നിന്നുള്ള ആപത്തു സഭയ്ക്കു അധികമായി നേരിട്ടതു്. വേറൊരു ഭാഗം 27:52—53-ൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ പുരാണസൃഷ്ടിയാണെന്നും അങ്ങനെയൊരു കഥ ഉരുവിച്ചു പ്രചാരപ്പെടുന്നതിനു കാലതാമസം വേണ്ടിയിരുന്നു എന്നുമാണു്. മുറുക്കിപറഞ്ഞാൽ പ്രഥമസുവിശേഷം അതിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ രൂപത്തിൽ ചമെച്ചതു ക്രിസ്താബ്ദം 80 നും 100 നും ഇടയ്ക്കായിരുന്നു എന്നു വിധിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലായിരിക്കും.

അദ്ധ്യായം 8

വി. മത്തായിയുടെ ജീവചരിത്രം

അല്പായിയുടെ മകനായ ലേവി കപ്പർന്നഹൂമിൽ ചുങ്കം പിരിക്കുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. ഗലീലക്കടലിൽ മീൻപിടുത്തംമൂലം അഹോവൃത്തിക ഴിച്ചുവന്നിരുന്നവരിൽനിന്നും ഡമാസ്ക്കോസിൽനിന്നും കപ്പർന്നഹൂം വഴി തെക്കോട്ടു യാത്ര ചെയ്യുന്ന വ്യാപാരികളിൽനിന്നും നികുതിയും പിരിക്കുന്നതിനു ഒരു ചുങ്കസ്ഥലം ആ പട്ടണത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ആ ചുങ്കസ്ഥലത്തിന്റെ മേൽ വിചാരകനായിരുന്നു ലേവി. ഒരു ദിവസം യേശു കടല്പുരയിൽക്കൂടെ നടന്നു ലേവി ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു എത്തി, "എന്നെ അനുഗമിക്ക" എന്നു അവനോടു ആജ്ഞാപിച്ചു. തൽക്ഷണം അവൻ സകലവും ഉപേക്ഷിച്ചു യേശുവിന്റെ പിന്നാലെ പോയതായി നാം വായിക്കുന്നു. ഇതിനുമുമ്പു യേശു അവനോടു സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളതായി സുവിശേഷങ്ങളിൽ പറയുന്നില്ല; എങ്കിലും അവൻ യേശുവിന്റെ ഉപദേശത്തെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നും തന്നെ ക്ഷണിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ യേശുവിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നു എന്നും ക്ഷണനാം വരുമ്പോൾ അവനെ അനുഗമിക്കുന്നതിനു മടുങ്ങിയിരിക്കയായിരുന്നു എന്നും വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ട്. ലേവി യേശുവിന്റെ ശിഷ്യനായപ്പോൾ മത്തായി (ദൈവത്തിന്റെ ദാനം) എന്നപേരെടുത്തു. ഇങ്ങനെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വിശേഷസന്ദർഭങ്ങളുടെ ഓർമ്മയെ നിലനിറുത്തുന്നതിനു പുതിയ പേരെടുക്കുന്നതു അസാധാരണമല്ലായിരുന്നു. ശിമോന്റെ പേരു പത്രോസെന്നും ശൗലിന്റെതു പൌലോസെന്നും മാറ്റിയതു ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണു.

"ചെറിയ യാക്കോബു" എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ട അപ്പൊസ്തലൻ അല്പായി എന്ന ഒരാളിന്റെ മകനായിരുന്നു. ഇതിൽനിന്നു യാക്കോബും മത്തായിയും സഹോദരന്മാരായിരുന്നു എന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു.

മത്തായി യേശുവിന്റെ ശിഷ്യനായ ദിവസം അവൻ ഒരു സുദിനമായികരുതി. ആ ദിവസം കെണ്ടാടുന്നതിനും അവന്റെ പൂർവ്വമിത്രങ്ങളോടു യാത്ര പറയുന്നതിനുമായി അവൻ ഒരു വിരുന്നുസല്ക്കാരം നടത്തി. അതിൽ യേശുവും ശിഷ്യന്മാരും അതിഥികളായിരുന്നു. അനേകം ചുങ്കക്കാരും പാപികളും യേശുവിനോടും അവന്റെ ശിഷ്യന്മാരോടുംകൂടെ പന്തിയിൽ ഇരുന്നു (മർക്കൊ 2:15). അവിടെവെച്ചു നടന്ന സംഭാഷങ്ങളും യേശുവിന്റെ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ മൊഴികളും മത്തായിയുടെ സ്വാമിഭക്തിയെ ദൃഢമായി ഉറപ്പിച്ചു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം മത്തായിയേക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകമായി യാതൊന്നും സുവിശേഷങ്ങളിൽ പറയുന്നില്ല. അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ കൃത്തിൽ മത്തായി മുന്നണിയിൽ നിന്നിരുന്നില്ല. അവരുടെ വാഗ്വാദങ്ങളിലും സംഭാഷണങ്ങളിലും മത്തായി പങ്കെടുത്തതായി കാണുന്നില്ല. കർത്താവു അവനോടു പ്രത്യേകമായി ഏതെങ്കിലും സംസാരിച്ചതായിട്ടും പറയുന്നില്ല. അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ പ്രസംഗയാത്രയിൽ മത്തായി ഒരു സഹശിഷ്യനോടു കൂടെ സഞ്ചരിച്ചു വേലചെയ്തു എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ ലിസ്റ്റിൽ മൂന്നു സിനോപ്ടിക്കു സുവിശേഷങ്ങളിലും അപ്പോസ്തലപ്രവൃത്തികളിലും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. മർക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും ഏഴാമതും മത്തായിയിൽ എട്ടാമതുമാണു്. ഈ ലിസ്റ്റുകളിൽ മത്തായിയുടെ അടുത്ത ചേരുകാരൻ 'ദിദിമൂസു' എന്ന മറുപേരുള്ള" തോമാസാണു്. 'ദിദിമൂസു' എന്ന വാക്കിനു "ഇരട്ട" എന്നർത്ഥമാകകൊണ്ടു മത്തായിയും തോമസും ഇരട്ടപ്പിള്ളകളായിരുന്നു എന്നു ചിലർ അനുമാനിക്കുന്നു. അപ്പോസ്തല പട്ടിക നന്നാലു പേരു ചേർന്ന മൂന്നു ഉപവകുപ്പുകളായിട്ടത്രെ വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അവയിൽ മത്തായിയുടെ പേർ രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിലാണു കാണുന്നതു്. മത്തായിയുടെ സഹശിഷ്യന്മാർ ഫീലിപ്പോസും ബർത്തൊലോമായും തോമസുമാണു്. കപ്പർന്നഹൂംഹേരോദാവിന്റെ സംസ്ഥാനത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടു മത്തായി ആ ഇടപ്രഭുവിന്റെ കീഴിലുള്ള ഒരു ജീവനക്കാരനായിരുന്നു. താൻ റോമാപ്രഭോഗസ്ഥനല്ലായിരുന്നു. മത്തായി പലസ്തീനിൽ ജനിച്ചു വളർന്നു; തന്റെ ജാതിയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെയും ചരിത്രത്തെയുംപറ്റി പരിജ്ഞാനമുള്ളവനും യിസ്രായേലിന്റെ യഥാസ്ഥാനത്തിന്നായി കാത്തിരുന്ന ഒരു അസൽ എബ്രായനും ആയിരുന്നു. മത്തായിയിൽ രണ്ടു സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ വിളങ്ങുന്നുണ്ടു്. യെഹൂദന്മാർ ചുങ്കക്കാരെന്റെ ജോലി വളരെ നികൃഷ്ടമായ ഒന്നായി വിചാരിച്ചുവന്നു. ജാത്യാഭിമാനമുള്ളവർ ആരും ആ തൊഴിൽ സ്വീകരിക്കയില്ല. പരീശന്മാരും സാമാന്യജനങ്ങളും ചുങ്കക്കാരെ പരസ്യമായി ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന "പാപികളെ" എന്ന കൂട്ടരോടു സമമായി വിചാരിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങനെ പൊതുജനങ്ങളുടെ നിന്ദയേ അവഗണിച്ചു ചുങ്കക്കാരന്റെ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടതിനു അവനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു ധനലാഭ ചിന്ത ഒന്നുമാത്രമായിരിക്കണം. എന്നാൽ ഇതരന്മാരുടെ ആക്ഷേപത്തെ തൃണവല്ഗണിക്കത്തക്ക മനഃസ്ഥിതിയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യക്ഷമാണു്. മത്തായി പ്രകൃത്യാശാന്തശീലനും വിശ്രമകാംക്ഷിയുമായിരുന്നു. ഉൽപതിഷ്ണുക്കളും വിപ്ലവകാരികളുമായ ശലീലക്കാരുടെ അഭിലാഷങ്ങൾക്കു തൻ വഴിപ്പെട്ടില്ല. ദിവസം മുഴുവനും ചുങ്കസ്ഥലത്തു സപ്രസ്ഥമായിരുന്നു് അത്യുത്തമവിഷയങ്ങളിൽ തന്റെ ചിന്തയേ നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. യേശുനാഥൻ തന്നെ വിളിച്ചപ്പോൾ യാതൊരു

മടിയും കൂടാതെ ആ വിളിയെ സ്വീകരിച്ചു. തന്റെ ജാതിയുടെ പ്രത്യാശ യേശുമൂലം സാദ്ധ്യമാകുമെന്നു മത്തായി വിശ്വസിച്ചു പൂർണ്ണമനസ്സോടെ അവനു ശിഷ്യപ്പെട്ടു. തന്റെ ധനവും ഐശ്വര്യവും ഐഹികകാംക്ഷകളും എല്ലാം യേശുവിന്റെ തൃപ്പാദത്തിങ്കൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു്, സന്തോഷപൂർവ്വം അവനെ അനുഗമിച്ചു. പൌലോസിനേപ്പോലെ തനിക്കു ലാഭമായിരുന്നതെല്ലാം ക്രിസ്തുവിന്റെപേക്കു ചേതം എന്നെണ്ണി.

കർത്താവിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണശേഷം യേരൂശലേം മാളികമുറിയിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടിയ ശിഷ്യന്മാരിൽ മത്തായിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീടു മത്തായിയെക്കുറിച്ചു പുതിയ നിയമത്തിൽ യാതൊരു സൂചനയും കാണുന്നില്ല. ആദ്യസഭയിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും വചനശുശ്രൂഷയിലുംശേഷം അപ്പോസ്തലന്മാരോടൊന്നിച്ചു മത്തായിയും ശുശ്രൂഷിച്ചു. താൻന്യായാധിപസംഘത്തിന്റെ മുമ്പാകെ വിസ്തരിക്കപ്പെടുകയും ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു. യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ കഷ്ടം സഹിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യമുണ്ടായതുകൊണ്ടു അവനും സന്തോഷിച്ചു. പുതുശിഷ്യന്മാരുടെ പരിശീലനത്തിനുവേണ്ടി മത്തായി കർത്താവിന്റെ വചനങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു ഒരു 'ലോജിയാ' (അരുളപ്പാടുകൾ) നിർമ്മിച്ചതായിട്ടു ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടു്.

ചില പുരാതന ക്രൈസ്തവ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മത്തായിയെക്കുറിച്ചു ചുരുക്കം ചില സ്മരണകൾ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്.

മററുള്ള അപ്പോസ്തലന്മാർ പലസ്തീൻ വിട്ടുപോയശേഷവും മത്തായി അവിടെ താമസിച്ചു യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനികളെ യേശുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളേയും ശുശ്രൂഷയേയും പഠിപ്പിച്ചുഎന്നു അവർ സാക്ഷിക്കുന്നു. യുസീബിയൂസു ഇങ്ങനെ പറയുന്നു—"വി. മത്തായി ദൂരദേശങ്ങളിൽസഞ്ചരിച്ചു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ പുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പെ പലസ്തീനിലുള്ള യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉപയോഗത്തിന്നായി അവരുടെ മാതൃഭാഷയായ അഠമയിക്കിൽ ദൈവത്തിന്റെ പുതിയ നിയമത്തിന്റെ ചരിത്രം എഴുതി അവർക്കു സമർപ്പിച്ചു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ അന്ത്യദാനം സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനമായിത്തീർന്നു"

അപ്പോസ്തലൻ എത്യോഫ്യ, പാർത്ഥിയാ, എജിപ്തു, മക്കദോന്യ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു സുവിശേഷവേല ചെയ്തതായിട്ടു ഐതിഹ്യമുണ്ടു്. വി. മത്തായി മത്സ്യമാംസഭക്ഷണങ്ങൾ വർജ്ജിച്ചു് ഒരു തപസ്വി ആയിട്ടു ജീവിച്ചു എന്നു അലക്സന്ത്രിയാക്കാരൻ ക്ലേമന്തു പറയുന്നതു വാസ്തവമായിരിക്കാം.

മത്തായി വാർദ്ധക്യത്തിൽ സ്വാഭാവികമരണം പ്രാപിച്ചു എന്നാണു ഏററവും പുരാതനമായ ഐതിഹ്യം. പൌരസ്ത്യസഭകളിൽ പരക്കെ ഈ അഭിപ്രായമാണുള്ളതു്. എന്നാൽ റോമാസഭയും ഇററലിക്കാരായ ചില

ചിത്രമെഴുത്തുകാരും വി. മത്തായി ഒരു രക്തസാക്ഷിയായി മരിച്ചു എന്നു സമർത്ഥിക്കുന്നു.

വി. മത്തായി വിനീതനായി അപ്പോസ്തലരംഗത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു, നിശ്ശബ്ദനായി നിത്യതയിൽ പ്രവേശിച്ചു. എങ്കിലും തന്റെ പേരിനാൽ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ്രഥമസുവിശേഷം മൂലം തന്റെ പ്രശസ്തി യുഗാന്തം വരെ സുരക്ഷിതമാണ്.

അദ്ധ്യായം 9.

പ്രഥമസുവിശേഷത്തിൽമാത്രം കാണുന്ന ഭാഗങ്ങൾ.

(a) അതിശയങ്ങൾ

(i) രണ്ടു കുരുടന്മാരെ സൗഖ്യമാക്കിയതു. 9:27—31

(ii) മീനിന്റെ വായിൽനിന്നു ദ്രമ്മപ്പണം എടുത്തതു (അതിശയം ആണ് എന്നു പറയുന്നില്ല) 17:24—27

(b). ഉപമകൾ

(i) കളകളുടെ ഉപമ. 13:24—30

(ii) ഒളിക്കപ്പെട്ടനിക്ഷേപം. 13:44

(iii) വിലയേറിയമുത്തു 13:45,46

(iv) വലയുടെഉപമ. 13:47—50

(v) ദുഷ്ടനായ ഭൃത്യൻ 18:23—25.

(vi) മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിലെ വേലക്കാർ 20:1—16

(vii) രണ്ടു പുത്രന്മാർ 21:28—32.

(viii) രാജപുത്രന്റെകല്ല്യാണം 22:1—14

(ix) പത്തുകന്യകമാർ 25:1—13

(x) താലന്തുകൾ 25:14—30

[ലൂക്കോസു 19:11—24ൽ കാണുന്ന രത്നത്തിന്റെ ഉപമ താലന്തുകളുടെ ഉപമയുടെ ഒരു വകഭേദം ആയിരിക്കണം]

(c) ഉപദേശങ്ങൾ, സംഭാഷണങ്ങൾ, മൊഴികൾ

(i) പർവ്വതപ്രസംഗത്തിന്റെ വലിയഭാഗം. (5:4,5;7,8,9,10, 13a,14,16,17,19,20,21—24,27,28,31,33— 37,38—39a,41, 43;6:1—7,10b,13b 16—18,34;7:6,12b,15,19,20,22.

(ii) ശിഷ്യന്മാരുടെ മിഷനറി സന്ദേശത്തിലെ ഭാഗങ്ങൾ.

10:5—8,10b,16b,23,25b,36,41

(iii) ഏലിയാ—11:14.

(iv) ഭാരപ്പെട്ടവർക്ക് ക്ഷണനം 11:28—30.

(v) വ്യർത്ഥവാക്കുകൾ 12:33,37.

(vi) കളകളുടെ ഉപമയുടെ വ്യാഖ്യാനം.

(vii) ക്രിസ്തീയശാസ്ത്രി 13:51,52.

(viii) പത്രോസിനുകൊടുത്തവാഗ്ദത്തം 16:17—19.

(ix) താഴ്മയേയും ക്ഷമയേയും കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ (a) ശിശുവിനെപോലെ, 18:4

(b) ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുവൻ, 18:14

(c) സഭ—18:16—20.

(x) യെഹൂദന്മാർ തള്ളപ്പെട്ടു—21:43

(xi) പരീശന്മാരെ ശാസിക്കുന്നു 23:1—3,5,7b—11,15—22, 24,28,32,33.

(xii) കള്ളപ്രവാചകന്മാർ 24:10—12

(xiii) മനുഷ്യപുത്രന്റെ അടയാളം 24:30a

(xiv) അന്ത്യന്യായവിസ്താരം 24:31—46

(xv) അവസാനകല്പനയും വാഗ്ദത്തവും 28:18—20

(d) സംഭവങ്ങൾ

(i) ശൈശവസംഭവങ്ങൾ. (അ: 1-ം, 2-ം)

(a) യോസേപ്പിന്റെ സ്വപ്നം 1:18—25

(b) വിദ്വാന്മാരുടെ വരവു (അ. 2.)

(c) ശിശുക്കളുടെ വധം ,,

(d) എജിപ്തിലേക്കുള്ള ഓടിപ്പോക്കു ,,

(e) തിരികെ വരുന്നതും നസറേത്തിൽ താമസിക്കുന്നതും

(ii) പരീശന്മാരും സദൂക്യരും യോഹന്നാന്റെ സ്നാനത്തിനു വരുന്നതു 3:7.

(iii) പത്രോസു കടലിന്മേൽ നടക്കുന്നതു 14:28—31

(iv) കാനാനുഭവസംഭവങ്ങൾ.

(a) യെഹൂദാ 30 വെള്ളിക്കാശിനു ഒറ്റിക്കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടതു 26:14—16.

(b) യെഹൂദായുടെ പശ്ചാത്താപവും സ്വയഹത്യയും 27:3—10

(c) പീലാത്തോസിന്റെ ഭാര്യയുടെ സ്വപ്നം 27:19.

(d) പീലാത്തോസു കൈകഴുകുന്നതു 27:24,25

(e) വിശുദ്ധന്മാരുടെ പുനരുത്ഥാനം 27:51a—53

(f) കല്ലറക്കു കാവൽവച്ചതു 27:62—66

(v) പുനരുത്ഥാനസംഭവങ്ങൾ

(a) ഭൂകമ്പം 28:2.

(b) പടയാളികൾക്കു കൈക്കൂലി കൊടുത്തതു 28:11—15

(e) മർക്കോസിന്റെ വിവരണത്തോടുള്ളുകുട്ടിച്ചേർപ്പുകൾ

3:14-15; 9:13a; 12:5-7,11,12a; 14:28-31; 15:12, 13,23,24,29-31 (മർക്കോ 7;31ന്റെ പകരം); 16:2,3,17-19; 17:20; 18:6; 19:28; 21:10,11,14,15, 16; 26:52—54

(f) പഴയ നിയമത്തിൽ നിന്നു ഉദ്ധരിച്ചുവാക്യങ്ങൾ.

4:13-16;8:17;12:17-21; 13:14-15,25; 27:9,10.

അദ്ധ്യായം 10.

വിഷയസംഗ്രഹം

1. മശിഹായുടെ തിരുവവതാരവും ശൈശവവും 1—2:23.

1:1—17. യേശുവിന്റെ വംശാവലി

1:18—25. ജനനം.

2:1—12. വിദ്വാന്മാരുടെ വരവു്.

2:13—15 എജിപ്തിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നു.

2:16—19 നിഷ്കളങ്കരുടെ വധം.

2:19—23. നസറേത്തിൽ താമസിക്കുന്നു.

യേശുവിനെ അബ്രാഹാമിന്റെയും ദാവീദിന്റെയും സന്തതിയായി പിറന്ന രാജാവായിട്ടു വർണ്ണിക്കുന്നു; അവൻ പരിശുദ്ധാത്മ ജാതനും പ്രവചനനിവൃത്തിയുമാണു്; പുറജാതികളും അവനെ രാജാവായി വണങ്ങുന്നു; ഹെരോദാവായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ലോകാധികാരികളും അവനെ ഉപദ്രവിക്കുന്നു, എങ്കിലും എജിപ്തിൽ അവനു അഭയം ലഭിക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ യേശുവിന്റെ ചരിത്രവും യെഹൂദജാതിയുടെ ചരിത്രവും തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ടു്. അവൻ രാജാവെങ്കിലും ഒരു കഴുതപ്പുറത്തിൽ വരുന്നു.

2 ദൈവരാജ്യസ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രാരംഭപടങ്ങൾ 3:1-4:11

3:1-12 യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ ശുശ്രൂഷ.

3:13-17 യേശു സ്നാനപ്പെടുന്നു.

4:1-11 പരീക്ഷ.

രാജകീയവിളംബരം; രാജാവു വാഴ്ച ആരംഭിക്കുന്നു; രാജ്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ സ്വഭാവം.

3. ഗലീലയിലെ ശുശ്രൂഷ 4:12-16:12.

(a) ഗലീലയിലെ പ്രവർത്തനം 4-17-13:58

(b) എതിർപ്പ് ഗലീല്യം വിട്ടുപോകുന്നു. I4:16—12

4:12-17 ഗലീലയിൽ തിരിച്ചുവരുന്നു.

4:18-22 നാലു ശിഷ്യന്മാരെ വിളിക്കുന്നു.

4:23-25 യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ നിരൂപണം

5-7 പർവ്വതപ്രസംഗം.

8:I-17 പരമവൈദ്യന്റെ രോഗശമന ശുശ്രൂഷകൾ

(i) കുഷ്ഠരോഗി 8:1-14

(ii) ശതാധിപന്റെ ഭൃത്യൻ, 8:5-13.

(iii) പത്രോസിന്റെ അമ്മാവിയമ്മ 8:14,15.

(iv) അനേകവ്യാധിക്കാർ 8:16,17.

8:18-34. ഗലീലക്കടലിനു അക്കരെ.

(i) അക്കരെ പോകുന്നതിനു ആജ്ഞാപിക്കുന്നു 8:18.

(ii) ശിഷ്യത്വത്തിനുള്ള യോഗ്യത 8:19—22.

(iii) തടാകത്തിൽ കൊടുങ്കാറ്റു ശമിപ്പിക്കുന്നു 8:23—27

(iv) ഗദരായയിലെ ഭൂതഗ്രസ്തർ. 8:28—34.

9:1—8. പക്ഷവാതക്കാരൻ.

9:9. മത്തായിയെ ശിഷ്യനാക്കുന്നു.

9:10—16. മത്തായിയുടെ വീട്ടിൽവിരുന്നു—യേശു ചുങ്കക്കാരോടും പാപികളോടും സ്നേഹിതൻ.

9:14-17 ഉപവാസത്തെക്കുറിച്ചു.

9:18-26 യായിരോസിന്റെ മകൾ, രക്തസ്രവമുള്ള സ്ത്രീ.

9:27-31 രണ്ടു കുരുടന്മാർ.

9:32-34 ഊമനായ പിശാചു ബാധിതൻ.

9:35-10.4. ശിഷ്യന്മാരെ മിഷ്യനറിമാരായിട്ടു അയക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാരംഭം.

9:35 യേശുവിന്റെ നന്മപ്രവൃത്തികൾ.

36—38 വേലക്കാർ ചുരുക്കം.

10:1 പന്ത്രണ്ടു ശിഷ്യന്മാർക്കുകൊടുത്ത അധികാരം.

10:2—4 അവരുടെ പേരുകൾ

10:5—42 ശിഷ്യന്മാർക്കുകൊടുത്ത സന്ദേശം.

11:1 യേശുവിന്റെ പ്രസംഗസഞ്ചാരം.

11:2—19 (a) 2—6 യോഹന്നാന്റെ ദൂതന്മാർ

(b) 7—19 യോഹന്നാന്റെ പ്രവാചകപദവി

11:20—24 മാനസന്തരപ്പെടാത്തപട്ടണങ്ങളുടെ ഭാവി.

11:25—30 ദൈവസ്തുതി, യേശുവിന്റെ സാർവ്വത്രികക്ഷണനം—അവന്റെ നുകം.

12:1—13 ശബ്ബതാചാരം

12.14—21 പരീശന്മാരുടെ കൂട്ടുകെട്ടു. യേശുമാറിപ്പോകുന്നു.

12:22—23 ഉമനും കുരുടനും.

12:24—37 പരീശന്മാരുടെ ദൈവദൂഷണം

12:38—42 അടയാളം ചോദിച്ചവരെ ശാസിക്കുന്നു.

12:43—45 അടിച്ചുവാരിയ വീടു.

12:46—50 യേശുവിന്റെ ചാർച്ചക്കാർ ആരു്.

13:1—52 ഉപമകൾ.

13:53—58 നസറേത്തിൽ സ്വന്തക്കാർ ത്യജിക്കുന്നു.

14:1—16:12 ഗലീലയിൽ സഞ്ചരിച്ചു വേലചെയ്യുന്നു.

14:1—2 ഹേരോദാവു

14:3—12 യോഹന്നാൻസ്നാപകന്റെ മരണം.

14:13,14 യേശു മാറിപ്പോകുന്നു.

14:15—21 അഞ്ചപ്പത്തിന്റെ അതിശയം.

14:22,33 യേശു കടലിന്മേൽ നടക്കുന്നു.

14:34—36 ഗനസറേത്തിൽനിന്നു തിരികെ കപ്പർന്നഹൂമിൽ—രോഗികളെ സൌഖ്യമാക്കുന്നു.

15:1—20 പൂർവ്വന്മാരുടെ ആചാരങ്ങൾ കപടഭക്തി.

15:21—28 കനാന്യസ്ത്രീ.

15:29—31 അനേകരോഗികൾ

15:32—38 നാലായിരംപേരെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതു.

16:1—4 അടയാളം ചോദിക്കുന്നു.

16:5—12 പരീശന്മാരുടെയും സദൂക്യരുടെയും പുളിച്ചമാവു്.

4:12—8:17 ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള യോഗ്യതമാനസാന്തരവും പുതിയജീവനുമാണു്. രാജ്യത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾ ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ പൂർണ്ണനിവൃത്തിയാണു്.

8:18—34 രാജ്യത്തിന്റെ പ്രജകൾക്കു വേണ്ടിയ സ്വഭാവം സ്വയത്യാഗമാണു്. പ്രപഞ്ചത്തിന്മേലും ദുരാത്മപോകത്തിന്മേലും യേശു തന്റെ അധികാരത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

9:1—13:52 ദൈവരാജ്യവും യോഹന്നാൻസ്നാപകൻ വഴിയായി പ്രവാചകന്മാരുമായുള്ള സംബന്ധത്തേയും പരീശന്മാരുടെ പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള മനോഭാവത്തേയും മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ഒരു ശിഷ്യഗണത്തെചേൎത്തു സഭയ്ക്കു അടിസ്ഥാനമിടുന്നു അതിന്റെ ഭാവിഗതിയെ ശിഷ്യന്മാൎക്കു കൊടുത്ത സന്ദേശത്താലും ഉപമകളാലും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.

13:53—16:12 പരീശന്മാർ മാത്രമല്ല, തനിക്കുസ്വന്തമായുള്ളവരും യേശുവിനെ തള്ളുന്നു. ദൈവരാജ്യവും ഹെരോദാവിന്റെ രാജ്യവും ബാഹ്യാചാരങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വൈപരീത്യം. ദൈവരാജ്യ ജാതികളുടെ ഇടയിൽ പ്രസിദ്ധമാക്കപ്പെടുമെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. യേശുവിന്നു പ്രപഞ്ചത്തിന്മേലും അധികാരമുണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നു.

4. യേശുവിന്റെ കഷ്ടാനുഭവത്തിന്റെ ഒരുക്കങ്ങളും.

നവസമുദായത്തിന്റെ സ്ഥാപനവും 16:13—20:34

16:13—28 കൈസൎയ്യഫിലിഹ്യയ്ക്കു സമീപം

13—20. പത്രോസു യേശുവിനെ ക്രിസ്തുവെന്നു ഏററു പറയുന്നു.

21—കഷ്ടാനുഭവത്തെകുറിച്ചുള്ള ഒന്നാമത്തെ മുന്നറിയിപ്പു.

22—23 പത്രോസിനെ ശാസിക്കുന്നു.

24—28 ശിഷ്യത്വത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ.

ശിഷ്യന്മാരുടെ പരിശീലനത്തിൽ പത്രോസിന്റെ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനം സൎവ്വപ്രധാനമായ ഒരു സംഗതി ആയിരുന്നു. 'അന്നുമുതൽ" ആണു യേശുതന്റെ കഷ്ടാനുഭവത്തെകുറിച്ചു ശിഷ്യന്മാരോടു പറഞ്ഞതു്. താൻ മശിഹാരാജാവാണെന്നു അവൎക്കു വെളിപ്പെട്ടപ്പോൾ, മശിഹാ കഷ്ടം സഹിക്കേണ്ടവനാണെന്നു അവരെ മനസ്സിലാക്കി. തന്റെ കഷ്ടാനുഭവത്തിലും രണ്ടു സംഗതികൾ കാണുന്നു. (i) നിന്ദയുടെയും താഴ്ചയുടെയും അനുഭവം. (ii) മഹത്വീകരണം.

17:1—8 മറുരൂപം

17:9—13 മലയിൽനിന്നു ഇറങ്ങുന്നു.

17:14—21 ചന്ദ്രരോഗമുള്ള ബാലൻ.

17:22—23 കഷ്ടാനുഭവത്തെ രണ്ടാമതും അറിയിക്കുന്നു.

17:24—27 ദൈവാലയനികുതി

18:1—5 താഴ്മയേപററിയുള്ള ഉപദേശം

18:6—9 ഇടർച്ചകൾ

18:10—14 ദൈവത്തിന്റെ ചെറിയവർ

18:15—20 തെററിപ്പോകുന്ന സഹോദരനോടു പെരുമാറുന്നവിധം

18:21,22 ക്ഷമയേപററി

18:23—25 കഠിനദാസന്റെ ഉപമ

ഈ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മാഹത്ത്യത്തെ ഒരു വശത്തും ലോകത്തിന്റെ അരിഷ്ടാവസ്ഥയെ മറുവശത്തും കാണിക്കുന്നു.

ശിക്ഷ്യന്മാർക്ക് ഇപ്പോഴും രാജ്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു പ്രാപ്തിയില്ല.

19:1—20:34 യേരുശലേമിലേക്കുള്ള യാത്ര

19:1,2, പിരിയയിൽക്കൂടെ യാത്രചെയ്യുന്നു.

19:3—12 ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി

19:13—15 ശിശുക്കളെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു.

19:16—22 ധനവാനായ യുവാവു്.

19:23—30 ലോകധനവും ദൈവരാജ്യത്തിലെ പ്രതിഫലവും.

20:1—16 മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിലെ കൂലിക്കാരുടെ ഉപമ.

20:17—19 കഷ്ടാനുഭവം മൂന്നാംപ്രാവശ്യം അറിയിക്കുന്നു.

20:20—21 ശലോമിയുടെ അപേക്ഷ. സ്നോൽക്കർക്കേല്പിയും ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യവും

20:29—34 യെരിഹോവിൽവെച്ചു രണ്ടു കുരുടന്മാരേ സൌഖ്യമാക്കിയതു്. കഷ്ടാനുഭവം മൂന്നാംപ്രാവശ്യം മുമ്പിലത്തേതിലും വെളിവായിട്ടു അറിയിക്കുന്നു. ദൈവരാജ്യത്തിലെ സാമൂഹ്യജീവിതം (വിവാഹം, ധനത്തിന്റെ ഉപയോഗം etc) രാജ്യത്തിന്റെ തത്വത്തെ അനുസരിച്ചുമായിരിക്കണം: ക്രിസ്തുവിന്റെ വിശ്വസ്ത ദാസന്മാർക്കു വലുതായ പ്രതിഫലം ലഭിക്കും.

5. യെഹൂദ്യയിലെ ശുശ്രൂഷ.

രാജാവിന്റെ ഇഹത്തിലും പരത്തിലുമുള്ള സ്ഥാനത്തെ യേശു യേരുശലേമിൽ അവകാശപ്പെടുന്നു 21:1—25:46.

ന്യായാധിപനും തിന്മകളുടെ ന്യായാധിപനും നീതിമാൻ. 9,10.

21:1—11 രാജാവിന്റെ പട്ടണപ്രവേശം

21:12,13 ദൈവാലയത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നു.

21:14—16 ശിശുക്കളുടെ സ്തുതി

21:17—22 വൈരുദ്ധ്യം— ഫലം കായ്ക്കാത്ത അത്തി.

21:23—23 രാജാവിന്റെ വിജയങ്ങൾ

(i) 21:23—27 സന്നിദ്ധിം അധികാരികളുടെമേൽ

21:28—32 രണ്ടു പുത്രന്മാരുടെ ഉപമ.

21:33—46 മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിലെ പാട്ടക്കാർ

22:1—14 കല്ല്യാണ വിരുന്നിന്റെ ഉപമ.

(ii) പരീശന്മാരുടെമേൽ

22:15—22 കൈസരിനു കരം കൊടുക്കുന്നതു വിഹിതമോ?

(iii) സദുക്യരുടെമേൽ.

22:23—35 പുനരുത്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച്.

(iv) 22:34—40 ഒരു ന്യായശാസ്ത്രി— മുഖ്യകല്പന

(v) 22:41—46 മറുചോദ്യം. ദാവീദിന്റെ പുത്രൻ

(vi) 22:1—33 പരീശന്മാരുടെയും ശാസ്ത്രിമാരുടെയും സൂക്ഷ്മരുടെയും മേൽ ക്ഷോഭവർഷം.

(vii) 23:34—36 യെരുശലേമിനുവരാനിരിക്കുന്ന ന്യായവിധി

23:37—39 യെരുശലേമിന്മേൽ വിലാപം

24 യെരുശലേമിന്റെ നാശത്തെയും ലോകാവസാനത്തെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ.

24:1—30 രണ്ടാമത്തെ വരവിനെ കുറിച്ചുള്ള ഉപമകൾ

(a) 1—13 പത്തു കന്യകമാർ

(b) 14—30 താലന്തുകൾ

25:31—46 അന്ത്യന്യായ വിസ്താരത്തിന്റെ ചിത്രം

ഈ ഭാഗത്തു യേശുവിനെ (a) ജയവീരനായരാജാവായും

(b) സകല ശത്രുക്കളുടെമേലും ജയശാലിയായും (c) യെരുശലേമിൽവെച്ചു കൊല്ലപ്പെടേണ്ട പ്രവാചകനായും ചിത്രീകരിക്കുന്നു.

6. കഷ്ടാനുഭവം. 26, 27.

ബുധൻ—വെള്ളി നീസാൻ 12-14

26:1,2 കഷ്ടാനുഭവം നാലാംപ്രാവശ്യം മുന്നറിയിക്കുന്നു.

26:3—5 സഹിദ്രിന്റെ ക്രൂരിയാലോചന

26:6—13 ശിമോന്റെ വീട്ടിൽ വിരുന്നു. മറിയ തൈലംപൂശുന്നു.

26:14—16 യൂദായുടെ വഞ്ചന

26:17—20 പെസഹായുടെ ഒരുക്കങ്ങൾ

26:21—25 ഒറിക്കൊടുക്കുന്നതിനെ മുന്നറിയിക്കുന്നു.

26:26—30 തിരുവത്താഴം നിയമിക്കുന്നു.

26:31—35 പത്രോസിന്റെ വീഴ്ച മുന്നറിയിക്കുന്നു.

26:36—46 ഗത്ത്ശമനയിലെ വ്യഥ

26:47—56 യേശുവിനെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കുന്നു.

26:57—68 കയ്യഫാവിന്റെ മുമ്പിൽവിസ്താരം.

26:69—72 പത്രോസു തള്ളിപ്പറയുന്നു.

27:1. സഹിദ്രിന്റെ മുമ്പിൽ വിസ്താരം

27:2 പിലാത്തോസിന്റെ അടുക്കലേക്ക.

27:3—10. യൂദായുടെ ആത്മഹത്യ.

27:11—26 പിലാത്തോസിന്റെ മുമ്പിൽ വിസ്താരം.

27:27—31 പടയാളികൾ പരിഹസിക്കുന്നു.
27:32—50 ക്രൂശിപ്പും മരണവും.
27:51—56 മരണസമയത്തു നടന്ന അത്ഭുതങ്ങൾ.
27:57—61 കബസംസ്കാരം.
27:62—66 കല്ലറ കാവലിട്ടു ഉറപ്പിക്കുന്നു.

7. ഉത്ഥാനം 28

28:1—8 ഒഴിഞ്ഞ കബക്കല്ലറ.
28:9, 10 സ്ത്രീകൾക്കു പ്രത്യക്ഷനാകുന്നു.
28:11—15 കാവല്ലാർക്കു കൈക്കൂലികൊടുക്കുന്നു.
28:16—17 യേശു ശിഷ്യന്മാർക്കു ഗലീലയിൽ പ്രത്യക്ഷനാകുന്നു.
28:18—20 യേശുവിന്റെ അന്ത്യകല്പന

മരണത്തിൽനിന്നു വിജയം പ്രാപിച്ച രാജത്തിന്റെ സുവിശേഷം ഉപസംഹരിക്കുന്നു. കർത്താവായ യേശു തന്റെ സർവ്വാധികാരത്തെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നും തന്റെ സുവിശേഷം സകലജാതി കാരോടും പ്രസംഗിക്കുന്നതിനു കല്പനകൊടുക്കുന്നും ചെയ്യുന്നു.

വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം

അദ്ധ്യായം 1.

തലക്കെട്ട്:—മത്തായിഎഴുതിയസുവിശേഷം. പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ തലക്കെട്ടുകൾ അവയുടെ ഭാഗമല്ല. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ നാലുസുവിശേഷങ്ങളും ഒന്നിച്ചുചേർത്തുകെട്ടി പുറത്തു "സുവിശേഷം" എന്നു എഴുതിയിരുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിഭാഗങ്ങൾക്കു "മത്തായിയുടെ", "മർക്കോസിന്റെ" "ലൂക്കോസിന്റെ" "യോഹന്നാന്റെ" എന്ന തലക്കെട്ടുകൾ ഓരോന്നിന്റെയും ആരംഭത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നു. ഇതു ഓരോ വിഭാഗത്തെയും വേർതിരിക്കുന്നതിനു പകർത്തിഴുത്തുകാർ ചെയ്തതാണു.

സുവിശേഷം:—(ഗ്രീക്കു. ഏവൻഗേലിയോൻ) ഈ പദത്തിനു ആദ്യം "സദ്വർത്തമാനം കൊണ്ടു വരുന്ന ആൾക്കു കൊടുക്കുന്ന സമ്മാനം" എന്നായിരുന്നു അർത്ഥം. കാലാന്തരത്തിൽ അതിനു 'സദ്വർത്തമാനം' എന്നു തന്നെ അർത്ഥമായി. ക്രിസ്ത്യീയഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഈ അർത്ഥത്തിലാണു ഏവൻഗേലിയോൻ എന്നപദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു.

ഈ പ്രയോഗത്തിന്റെ ഉത്ഭവം യെശയ്യാവു 61:1-ൽ കാണുന്ന പ്രവാചകവാക്യമാണെന്നു വിചാരിക്കാം. ആ വാക്യത്തിൽ "എളിയവരോടു സദ്വർത്തമാനം അറിയിപ്പാൻ യഹോവ എന്നെ അഭിഷേകം ചെയ്തിരിക്കുന്നു" എന്നു പ്രവാചകൻ പറയുന്നു. ബാബിലോണിൽ അടിമകളായി നിരാശാകൂപത്തിൽ ആണ്ടുകിടന്നിരുന്ന യിസ്രായേൽ ജനങ്ങളെ യഹോവയുടെ ശക്തിയിൽ വേഗം വിടുതൽ ചെയ്യും എന്നായിരുന്നു പ്രവാചകൻ ഘോഷിച്ച സദ്വർത്തമാനം. (യെശ. 52:7) അതു യഹോവയുടെ പ്രസാദവർഷമായിരുന്നു. ഈ പ്രവചനവാക്യം തന്നെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണെന്നു യേശു നസറേത്തിലെ പള്ളിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. ഇവിടെ സദ്വർത്തമാനം യേശുവിന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യത്തെയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു. അതു ദരിദ്രന്മാർക്കും എളിമപ്പെട്ടവർക്കും പ്രത്യേകിച്ചു, ന്യായപ്രമാണപരിധിയിൽ നിന്നു പുറത്തു തള്ളപ്പെട്ട ജാതിഭ്രഷ്ടർക്കും ആശ്വാസപ്രദമായ ദൂതായിരുന്നു. 'സുവിശേഷം' എന്ന പദത്തിൽ യേശു നിർദ്ദേശിച്ച അർത്ഥം സാധുക്കൾക്കും, എളിമപ്പെട്ടവർക്കും പാപത്തിന്റെ) അടിമയിൽ വലയുന്നവർക്കും താൻ കൊണ്ടുവന്ന വിടുതലിന്റെ ദൂതു എന്നായിരുന്നു. അപ്പോസ്തലികകാലത്തും സുവിശേഷത്തിനു ഒരു പുസ്തകം എന്നർത്ഥമില്ലായിരുന്നു. അവർ സുവിശേഷം എന്നു പറയുന്നതു ക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ച ദൂതിനെയത്രെ. ആ ദൂതിന്റെ വിഷയം യേശുവാണു. യേശു മശീഹാ ആണെന്നും അവൻമൂലം മനുഷ്യജാതിക്കു വീണ്ടെ

ടുപ്പും രക്ഷയും ദൈവവാഗ്ദത്തങ്ങളുടെ നിവൃത്തിയും സാധിച്ചു എന്നായിരുന്നു അപ്പോസ്തലന്മാരും അവരുടെ പിൻഗാമികളും പ്രസംഗിച്ച സുവിശേഷം. പ്രഥമസുവിശേഷത്തിൽ ഈ പദം നാലുസ്ഥലത്തു ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു (4:23; 9:35; 24:14; 26:13). ആദ്യത്തെ മൂന്നുവാക്യങ്ങളിൽ "രാജ്യത്തിന്റെ സുവിശേഷം" എന്നവാക്കുകളാണു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിലും യാക്കോബിന്റെ ലേഖനത്തിലും ഈ പദം കാണുന്നില്ല. വി. പൌലോസിനു 'സുവിശേഷം' ഒരു ഹൃദയാകർഷകമായ വാക്കാണു്. "സുവിശേഷത്തെകുറിച്ചു എനിക്കു ലജ്ജയില്ല" (റോമ. 1:16). രണ്ടാം ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യദശയിലാണു സുവിശേഷം എന്നപദം യേശുവിന്റെ ജീവചരിത്രങ്ങൾക്കു ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നതു്. 'സുവിശേഷങ്ങൾ' എന്നുപേരുള്ള അപ്പോസ്തലിക വൃത്താന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചു ജസ്റ്റിൻ സഹദാ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

1:1—17 യേശുവിന്റെ വംശാവലി

യെഹൂദന്മാർ യേശുവിന്നെതിരായി രണ്ടു അപശ്രുതികളാണു പറഞ്ഞു പരത്തിയതു്. അവൻ ഒരു വേശ്യയുടെ മകനായിരുന്നുഎന്നും അവൻ മരിച്ചു അടക്കപ്പെട്ടശേഷം അവന്റെ ശിഷ്യന്മാർ കല്ലറയിൽ നിന്നു അവന്റെ ശവം മോഷ്ടിച്ചു എന്നുമായിരുന്നു ഈ അപശ്രുതികൾ. ഈ രണ്ടും താൻ മശിഹാ അല്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു അവർ പ്രചരിപ്പിച്ചവ്യാജ പ്രസ്താവനകളാണു്. വി. മുത്തായി ആദ്യത്തെ ദൂഷണത്തെ ഈ അദ്ധ്യായത്തിലും രണ്ടാമത്തേതിനെ 28-ാം അദ്ധ്യായത്തിലും ഖണ്ഡിക്കുന്നു.

1 അബ്രാഹാമിന്റെ പുത്രനായ ദാവീദിന്റെ പുത്രനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ വംശാവലി:—വേദപുസ്തകത്തിലെ ആദ്യത്തെ വംശാവലിയും ഇതുപോലെയാണു ആരംഭിക്കുന്നതു്. "ആദാമിന്റെ വംശപാരമ്പര്യമാവിതു്." (ഉല്പത്തി 5:1) യെഹൂദന്മാർ രാജാക്കന്മാരുടെയും പുരോഹിതന്മാരുടെയും വംശാവലികൾ വളരെ കാര്യമായി വിചാരിച്ചുവന്നു. (എസ്രാ. 2:62, നെഹ. 7:5; 1ദിനവൃ 5:1) ഈ ലിസ്റ്റിൽ പ്രധാനപേരുകൾ ദാവീദും അബ്രാഹാമുമാണു്. ഒരു യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനി യേശു മശിഹാ ആണെന്നു വിശ്വസിക്കണമെങ്കിൽ അവൻ ദാവീദിന്റെ സന്തതിയാണെന്നു തെളിയിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് അപ്പോസ്തലന്മാർ യെഹൂദന്മാരോടുള്ള ആദ്യ പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഈ സത്യത്തിന്നു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തതു (അ. പ്ര. 2.30,13:23, റോമ. 1:3; 2 തീമോ. 2:8, വെളി 22:16)

അബ്രഹാമിന്റെ പുത്രനായ യെഹൂദജാതിയുടെയും മതത്തിന്റെയും സ്ഥാപകൻ, "നിന്നിൽ ഭൂമിയിലെ സകലവംശങ്ങളും അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടും" എന്നുള്ള വാഗ്ദത്തം ദൈവത്തിൽനിന്നു പ്രാപിച്ചവൻ (ഉല്പ. 22:18)

ദാവീദിന്റെ പുത്രനായ യേശു ദാവീദ് രാജവംശത്തിൽപെട്ട ഒരു കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചവനായിരുന്നു എന്നു സമകാലികന്മാരുടെ ഇടയിൽ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. "യേശുവേ, ദാവീദിന്റെ പുത്രാ" എന്നു കുരുടന്മാർ വിളിച്ചു; "ദാവീദിന്റെ പുത്രനു ഹോശന്നാ" എന്നു ജനങ്ങളും ആർത്തഘോഷിച്ചു. സർവ്വലോകരാജാവായ മശീഹാ ദാവീദിന്റെ കുലത്തിൽ ജനിക്കുമെന്നു ദൈവവാഗ്ദത്തം ഉണ്ടായിരുന്നു. (2 ശമൂ 7:12—16; സങ്കീ. 132:11). "ദാവീദ് പുത്രൻ" എന്നതു മശീഹായുടെ ഒരു സ്ഥാനപ്പേരായിട്ടു യെഹൂദന്മാർ വിചാരിച്ചു.

യേശുക്രിസ്തു:—യേശു എന്നതു പേരും ക്രിസ്തു എന്നതു സ്ഥാനപ്പേരുമാണ്. 'ക്രിസ്തു' എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിനു "അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടവൻ" എന്നാണ് അർത്ഥം. യെഹൂദരാജാക്കന്മാരെ സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്യുമ്പോൾ അവരെ എണ്ണകൊണ്ടു അഭിഷേകം ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു (1 ശമൂ 16:13, സങ്കീ 2:2,6). യെഹൂദഭാഷയിൽ "മശീഹാ" എന്ന പദത്തിനും ഇതേ അർത്ഥം.

2—17. ഈ വാക്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന ലിസ്റ്റ് ഗ്രന്ഥകാരൻതന്നെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു എഴുതിയതായിരിക്കണം. അതിന്റെ സമാഹരണം കൃത്രിമമാണെന്നുള്ളതും അതിനു ഒരു പ്രത്യേക മതസിദ്ധാന്തം ഉണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രത്യക്ഷമാണ്. ഈ വംശാവലിക്കു, പതിന്നാല്വു തലമുറകൾവീതമുള്ള മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. 2—6a; 6b—11; 12—15).

ഈ ലിസ്റ്റും ലൂക്കോ 3:15-ൽ കാണുന്ന ലിസ്റ്റും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയിക്കുന്നതു പ്രയോജനകരമായിരിക്കും.

(i) രണ്ടു ലിസ്റ്റും യേശുവിന്റെ പിതൃസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന യോസേപ്പിന്റെ കുടുംബചരിത്രമാണ് 16 ാം വാക്യം; ലൂക്കോ 3:23)

(ii) മത്തായിയുടെ ലിസ്റ്റു ദൈവവാഴ്ച സൂചകമാണ്. അതു യേശുവിനെ പഴയനിയമപ്രകാരം ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പൂർവ്വസ്ഥാപകന്മാരായ അബ്രാഹാമിന്റെയും ദാവീദിന്റെയും പിന്തുടർച്ചാവകാശിയായി കാണിക്കുന്നു. മതസംബന്ധമായി അബ്രാഹാമും രാഷ്ട്രീയമായി ദാവീദും യേശുവിന്റെ പിതൃക്കളാണെന്നാണ് മത്തായി സ്ഥാപിക്കുന്നതു. ലൂക്കോസിന്റെ വംശാവലി യേശുവിനെ അവന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ രണ്ടാമത്തെ ആദാമായും മനുഷ്യജാതിയുടെ സഹോദരനായും ചിത്രീകരിക്കുന്നു. (ലൂക്കോ. 1:38)

(iii) മത്തായി അബ്രാഹാം മുതൽ താഴോട്ടു യോസേപ്പുവരെയും ലൂക്കോസു യോസേപ്പുമുതൽ മേലോട്ടു ആദാംവരെയും കൊടുക്കുന്നു. അബ്രാഹാം മുതൽ ദാവീദുവരെ രണ്ടു ലിസ്റ്റും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ല. അതിന്റെ ശേഷം രണ്ടും തമ്മിൽ താഴെകാണിക്കുന്ന പ്രകാരമുള്ള വ്യത്യാസമുണ്ട്.

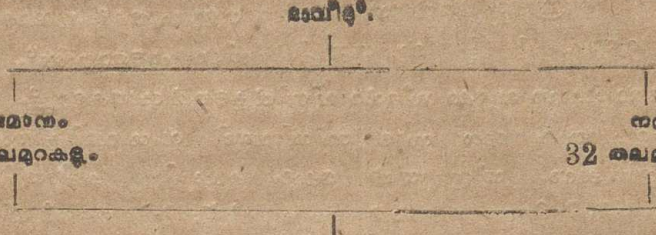

യോസേപ്പ് യാക്കോബിന്റെ മകൻ എന്നു മത്തായിയും ഹേലിയുടെ മകൻ എന്നു ലൂക്കോസും പറയുന്നതു യോജിപ്പിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ്? യാക്കോബും ഹേലിയും സഹോദരന്മാർ ആയിരുന്നു എന്നും അവരിൽ ഒരാൾ മക്കളില്ലാതെ മരിച്ചിട്ടു സഹോദരൻ ദേവരവിവാഹം കഴിച്ചു അതിൽ ജനിച്ചതാണു യോസേപ്പു എന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം വിദ്വാന്മാരുടെ ഒരു മനസ്സൃഷ്ടിയാണെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. ലൂക്കോസിലെ വംശാവലി കന്യക മറിയയുടെ ആണെന്നാണു വേറൊരഭിപ്രായമുള്ളതു്. ഇതും സ്വീകാര്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. യോസേപ്പും മറിയയും അടുത്ത ചാർച്ചക്കാരായിരുന്നേക്കാം എങ്കിലും സ്ത്രീവഴിക്കു വംശാവലി ചേരുന്നതു യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പില്ലായിരുന്നു. രണ്ടു വംശാവലികളും യോസേപ്പിന്റെയാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. മത്തായിയിൽ രാജസ്വത്തിനുള്ള പിന്തുടർച്ചാവകാശവും ലൂക്കോസിൽ സംക്ഷേപമായുള്ള കുടുംബചരിത്രവും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നാണു ചിലരുടെ അഭിമതം. ഇതായിരിക്കാം ശരിയായ സമാധാനം.

(iv) ലൂക്കോസിൽ സ്ത്രീകളുടെ പേരുകാണുന്നില്ല. മത്തായിയുടെ ലിസ്റ്റിൽ നാലുസ്ത്രീകളുണ്ടു്. താമർ, രാഹാബു, രൂത്ത്, ബെത്ശേബ. ഇവരിൽ രാഹാബും രൂത്തും അന്യജാതിക്കാരായിരുന്നു; താമാരും രാഹാബും ബെത്ശേബയും സംശയമുള്ളവരുമായിരുന്നു. തദ്വാരാ സുവിശേഷകന്റെ രണ്ടുപ്രാധാന്യവും ഉദ്ദേശിക്കുന്നു എന്നു അനുമാനിക്കാം. (i) യെഹൂദശാസ്ത്രിമാർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നമശിഹായുടെ വംശാവലിയിൽ അശുദ്ധിയിൽ ജീവിച്ച സ്ത്രീകൾക്കു ഒരു സ്ഥാനം ദൈവം തന്റെ കൃപയാൽ ഭാഗം ചെയ്തു എങ്കിൽ പരിശുദ്ധ കന്യക ആയ മറിയയെ കുറിച്ചു പറയുന്ന അപവാദം സർവ്വഥാ ആക്ഷേപാർഹമാണു്. (i) യെഹൂദരാജവംശത്തിൽ പരദേശസ്ത്രീകൾക്കു കായ്മയായ സ്ഥാനം സിദ്ധിച്ചതിൽനിന്നു ദൈവരാജ്യത്തിൽ ജാതിഭേദം കൂടാതെ സകലമനുഷ്യർക്കും — പുരുഷന്മാർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും — അവകാശമുണ്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണു്.

v) അബ്രഹാം മുതൽ യെഖോന്യാവരെയുള്ള പേരുകൾ ഗ്രന്ഥകർത്താവു 1. ദിനവൃത്താ. 1—3 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ നിന്നു എടുത്തതാണു്. ദാവീദു മുതൽ മത്ഥാൻവരെ ലൂക്കോസിന്റെ ലിസ്റ്റിൽകൂടുതൽ പേരുകളുണ്ടു്. മത്തായിതന്റെ പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ സാദ്ധ്യത്തിനുവേണ്ടി വംശാവലിക്രിത്രിമമായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. യിസ്രായേൽ മക്കൾ കനാനിൽ കടിയേറിപ്പാർത്ത കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന നാശോൻ (സംഖ്യ 1:7; 2:3) തുടങ്ങി യിശ്ശായിവരെ നിശ്ചയമായിട്ടും രണ്ടിലധികം തലമുറകളുണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ യോരാമിനും ഉസ്സിയായ്ക്കും ഇടയിൽ അഹസിയാ, യോവാശു, അമസിയാവു എന്നീ മൂന്നരാജാക്കന്മാരെ മത്തായി വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യെഖോന്യാവിനു മക്കളില്ലായിരുന്നു എങ്കിലും ഷെൽത്തിയേലിന്റെ പിതാവായി അഭിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു രാജ്യാവകാശം കണിക്കുന്നതാണു് മത്തായിയുടെ ഉദ്ദേശം എന്നു പ്രത്യക്ഷമാണു്. മത്തായിയുടെ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങൾ താഴെകുറിക്കുന്നു:—

(1) അബ്രഹാംമുതൽ ദാവീദുവരെ—അതായതു എബ്രായജാതിയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുമുതൽ ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദത്തം പ്രാപിച്ചു് കുടുംബത്തിൽ രാജത്വം സ്ഥാപിച്ചുകഴിയുംവരെ.

(2) ദാവീദുമുതൽ യെശയ്യാവുവരെ. യെശയ്യായുടെ ശേഷം യെഹൂദ പ്രവാസത്തിലേക്കുപോയി. അവരുടെ രാജത്വവും നശിച്ചു. എങ്കിലും ആ സങ്കടകരമായ സംഭവംമൂലം അവരെ ലോകത്തിനു മിശ്ശൻഭൂമിയാക്കുന്നതായിരുന്ന ദൈവത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശം.

(3) യെഖോന്യാവുമുതൽ യേശുവരെ. നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ രാജ്യം യേശു പുനഃസ്ഥാപനം ചെയ്യുന്നു എന്നു മത്തായി പഠിപ്പിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജത്വം സുവിശേഷത്തിൽ ആദ്യവസാനം ദ്യോതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

യേശുവിന്റെ വംശാവലി ചമച്ചു അതിനു രണ്ടുദ്ദേശങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. (1) യേശു ദാവീദിന്റെ രാജകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചവനാണു് (2) അവൻ ഒരു കന്യകപുത്രനാണു്. യേശുവിനെയും അവന്റെ അമ്മയേയും യോസേപ്പിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ എടുത്തതു നിമിത്തം യെഹൂദനിയമപ്രകാരം യേശു യോസേപ്പിന്റെ മകനായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടാണു യോസേപ്പു യേശുവിനെ ജനിപ്പിച്ചു എന്നു വംശാവലിയിൽ പറയുന്നതു്.

2 യെഹൂദായെയും അവന്റെ സഹോദരന്മാരെയും. ശേതു പിതാവായ യാക്കോബു തന്റെ പുത്രന്മാരിൽ യെഹൂദായിക്കാണു രാജത്വം വാഗ്ദത്തം ചെയ്തതു (ഉല്പ49:10). യാക്കോബിന്റെ പന്ത്രണ്ടു മക്കളുടെയും പേരുകൾ 1 ദിന. 2:1, 2 ൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

3. തമാറിൽ പാരേസിനേയും സാരഹിനേയും. ഇവർ തമാറിന്റെ പാപത്തിൽ ജനിച്ച ഇരട്ടിപ്പിള്ളകളാണ് (മല്പ. 38). പേരേസു വഴിയാണു യെഹൂദ രാജകുഡുംബം തങ്ങളുടെ വംശാവലി കണക്കാക്കിയതു്. (രൂഥ്. 4:18—22). സ്ത്രീകളെ കുഡുംബചാർത്തുകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതു യെഹൂദ നടപ്പിനു എതിരായിരുന്നു. സുവിശേഷകന്റെ ആ പതിവു ഭേദപ്പെടുത്തിയതിനു പ്രത്യേക ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു മുമ്പെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

5. ശല്മോൻ രാഹാബിൽ ബോവാസിനെ ജനിപ്പിച്ചു. ബോവാസു് ശല്മോന്റെ മകനായിരുന്നു എന്നു രൂഥ് 4:20 ലും 1 ദിന. വൃ. 2:11 ലും പറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അവന്റെ അമ്മ രാഹാബായിരുന്നു എന്നു പഴയനിയമത്തിൽ ഒരിടത്തും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. യിസ്രായേൽ യെരിഹോ പിടിച്ചശേഷം ബോവാസിനുമുമ്പു പല തലമുറകളും കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. രാഹാബിനെ സംബന്ധിച്ചു പല പുരാണകഥകളും യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. (എബ്രാ 11:30; യാക്കോ. 2:25). രാഹാബു ഏട്ടു പ്രവാചകന്മാരുടെ മാതാവായിരുന്നു എന്നു താല്മൂദിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യിരമ്യാവു അവരിൽ ഒരുത്തനായിരുന്നു.

രൂഥു. ഒരു മോവാബ സ്ത്രീ ആയിരുന്നു. ഇക്കൂട്ടർ യിസ്രായേലിന്റെ ശത്രുക്കളായിരുന്നു (ആവ. 23:3; നെഹ. 13.1)

6. ദാവീദുരാജാവിനെ. "രാജാവു" എന്ന പദം വംശാവലിയിൽ ദാവീദിനുള്ള പ്രത്യേക സ്ഥാനം കാണിക്കുന്നു. ദാവീദു സമ്പാദിച്ച രാജത്വം പ്രവാസത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി എങ്കിലും അതു മശിഹാ ആയ യേശു വീണ്ടും സ്ഥാപിച്ചു എന്നാണു മത്തായി സമർത്ഥിക്കുന്നതു്. ആദ്യത്തെ പതിന്നാലു തലമുറകൾ ദാവീദിൽ അവസാനിക്കുന്നു. ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഒടുക്കത്തേ പത്തു പേരുകൾ രൂഥ 4:18—21 ൽ പറയുന്ന പേരുകൾ തന്നെയാണു്. രണ്ടു ലിസ്റ്റിന്റെയും മൂലം 1 ദിന. വൃത്തം 1—ം, 2—ം അദ്ധ്യായങ്ങളായിരിക്കാം.

6—11 ലിസ്റ്റിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ യിസ്രായേൽ രാജവംശത്തേ ശലോമോൻ മുതൽ പ്രവാസത്തിലേക്കു അടിമയായിപോയ യെഖ്യോന്യാവുവരെ പതിന്നാലു തലമുറകളായി കണക്കാക്കുന്നു. ഈ സംഖ്യ ഒത്തുവരേണ്ടതിനു ആസായുടെ ശേഷം മൂന്നു രാജാക്കന്മാരുടെ പേരു വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

6. ഉറിയാവിന്റെ ഭാര്യ ആയിരുന്നവളിൽ (2ശമു. 11 നോക്കുക). 1 ദിന വൃ 3:5ൽ ശലോമോന്റെ അമ്മയുടെ പേരു അമ്മീയേലിന്റെ മകളായ ബത്ത്-ശൂവാ എന്നാണു്.

* * * *

യെഹോയഹാസും സെദക്കിയാവും യെഹൂദായിൽ രാജാക്കന്മാരായിരുന്നു. സെദക്കിയാവായിരുന്നു ദാവീദു വംശത്തിലെ അന്ത്യരാജാവു്. ഇവ

വംശാവലി ശൃംഖലാംഗങ്ങളല്ലാത്തതു കൊണ്ടാണ് അവരുടെ പേരുകൾ വിട്ടുകളഞ്ഞതു്.

12—16. ലിസ്റ്റിന്റെ മൂന്നാം വിഭാഗം യെഖോന്യാവിൽ തുടങ്ങി യേശുവിൽ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. സെരുബാബേൽ മുതലുള്ള പന്ത്രണ്ടുപേരുകൾ സുവിശേഷ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു എവിടെ നിന്നു ലഭിച്ചു എന്നു അറിയാൻ നിവർത്തിയില്ലാ. പക്ഷേങ്കിൽ യോസേഫിന്റെ ഭവനത്തിൽ കുടുംബച്ചാർത്തു സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നുവരാം. ലൂക്കോ 3:23ൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഹേലി യോസേപ്പിന്റെ പിതൃസഹോദരനും കന്യക മറിയയുടെ അച്ഛനുമായിരുന്നു എന്ന അഭിപ്രായമുള്ളവരുണ്ടു്.

12. ശെയല്തിയേൽ സെരുബാബേലിനെ ജനിപ്പിച്ചു. 1. ദിനവൃ 3:19 ൻ പ്രകാരം പെദായാവാണു സെരുബ്ബാബേലിന്റെ അച്ഛൻ. എന്നാൽ നെഹമ്യാ 12:1 ലും ഹഗ്ഗായി 1:1ലും സെരുബ്ബാബേലിന്റെ അച്ഛന്റെ പേർ ശെയല്തീയേൽ എന്നാണു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്.

16. യാക്കോബു മറിയയുടെ ഭർത്താവായ യോസേപ്പിനെ ജനിപ്പിച്ചു. യോസേപ്പു യേശുവിനെ ജനിപ്പിച്ചു എന്നു പറയുന്നില്ല. യേശുവിനു ഇഹലോക പിതാവില്ലായിരുന്നു എന്നു മത്തായി ഇതിനാൽ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു.

1-18-25. യേശുവിന്റെ ജനനം:— യേശുവിന്റെ വംശാവലി ഒരു യെഹൂദവായനയക്കാരനു കേവലം പേരുകളുടെ ലിസ്റ്റല്ല. അതിൽ തങ്ങളുടെ ജാതിയുടെ ഒരു സംക്ഷിപ്തചരിത്രം അടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. അബ്രഹാമിന്റെയും ദാവീദിന്റെയും മഹനീയമായ പദവികളുടെ സാക്ഷാൽ അവകാശി മശിഹാ ആയ യേശു ആണു്. ആ യേശുവിന്റെ ജനനവൃത്താന്തമാണു ഗ്രന്ഥകർത്താവു വിവരിപ്പാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതു്. യിസ്രായേലിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രം ഈ സംഗതി പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടുണ്ടു്. യേശുവിന്റെ ജനനവിധം ദൈവം മുമ്പുകൂട്ടി നിയമിച്ചിരുന്നു. യേശു ദാവീദിന്റെ വംശത്തിൽ ജനിച്ച രാജാവു മാത്രമല്ല, അവൻ പാപത്തിൽനിന്നു വിടുവിക്കുന്ന ഒരു രക്ഷിതാവും മനുഷ്യരുടെ ഇടയിലുള്ള ദൈവാധിവാസത്തിന്റെ സ്വരൂപവുമാണു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അവൻ പാപരഹിതനായ ഈശ്വരാവതാരമാണെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

ലൂക്കോസിൽ മത്തായിയിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ താഴെപറയുന്ന സംഭവങ്ങൾ കൂടുതലായി രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. (1) മറിയയോടു ഗബ്രിയേൽ ദൈവദൂതന്റെ അരുളപ്പാടു (2) മറിയ ഏലിശബേത്തിനെ സന്ദർശിക്കുന്നതു്. (3) യോസേപ്പും മറിയയും യേരുശലേമിലേക്കു യാത്ര ചെയ്തതു (4) ദൈവദൂതന്മാർ ആട്ടിടയന്മാർക്കു കാണപ്പെട്ടതും, ആട്ടിടയന്മാർ യേശുവിനെ വണങ്ങിയതും.

പുതിയനിയമം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വ്യവഹാരത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. പഴയനിയമത്തിൽ യഹോവയുടെ ആത്മാവു സൃഷ്ടികർത്താവും (ഉല്പ 1:2)

ആത്മികശുശ്രൂഷയ്ക്കു വൈഭവം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നവനുമാണ്. (സംഖ്യ. 11: 17–26). ഒരു രാജാവിനുവേണ്ട ശ്രേഷ്ഠഗുണങ്ങൾ ദൈവാത്മാവിന്റെ ദാനമാണു (1 ശമു 17:13–14). (പ്രവചനശക്തി ആത്മാവിന്റെ വരമാണു യെശ 61:3: യോവെ 2:28). പാപത്തിൽ മരിച്ചുപോയവരെ ജീവിപ്പിക്കുന്നതു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിശ്വാസം കൊണ്ടായിരുന്നു (യെഹ 37:14); ജീവന്റെ വഴികാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും ദൈവാത്മാവാണു (സങ്കീ 143:10). സകല ശക്തിക്കും കാരണഭൂതനും ദൈവാത്മാവത്രെ (സെഖ 4:6). ഇവിടെയും ലൂക്കോ. 1.30-ലും മശിഹാ ദൈവപുത്രനായി പിറന്നതു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിശ്വാസത്താലാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മശിഹാ പരിശുദ്ധാത്മാവുകൊണ്ടും അഗ്നികൊണ്ടും സ്നാനപ്പെടുത്തും (3:11). പരിശുദ്ധാത്മാവു പ്രാവുപോലെ ഇറങ്ങി യേശുവിന്മേൽ ആവസിച്ചു (3:16). പരിശുദ്ധാത്മാവു യേശുവിനെ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതിനായി മരുഭൂമിയിലേയ്ക്കു നടത്തി (4:1). ശിഷ്യന്മാരെ ന്യായാധിപസംഘം വിസ്തരിക്കുമ്പോൾ പ്രതിവാദിക്കുന്നതിനുള്ള വാക്കുകൾ പരിശുദ്ധാത്മാവുകൊടുക്കും (10:20). യേശു ദൈവാത്മാവിനാൽ നടത്തപ്പെടുന്ന യഹോവയുടെ ദാസനാണു (12:18). അവൻ ദൈവാത്മാവുകൊണ്ടു ഭൂതങ്ങളെ പുറത്താക്കി (12:2); ദൈവാത്മാവിനു വിരോധമായുള്ള പാപം ഒരുനാളും ക്ഷമിക്കപ്പെടുകയില്ല (12:32). പരിശുദ്ധാത്മാവു പിതാവിനോടും പുത്രനോടും കൂടെ ത്രിത്വത്തിൽ ഒരാളാണു (28:19). പരിശുദ്ധാത്മാവു. യോഹന്നാൻസ്നാപകന്മേലും വി: കന്യകമറിയമേലും സെഖയ്യാവിന്മേലും എലിശബത്തിന്മേലും ശിമ്യോന്മേലും കഞ്ഞാവായ യേശുവിന്മേലും ആവസിച്ചതായിട്ടു വി ലൂക്കോസിൻ പറയുന്നുണ്ട്. യേശു പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ ആനന്ദിച്ചു (ലൂക്കോ 10:21). വി: യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തിയെ വിസ്താരമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലോകം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തിരംഗമാണ്. ക്രിസ്തു സഭയുടെ നായകനും നടത്തിപ്പുകാരനും പരിശുദ്ധാത്മാവാണ്. വി: പൌലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിലും മററു ലേഖനങ്ങളിലും പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശം വിസ്തൃതമായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

18. അവന്റെ അമ്മയായ മറിയയോ സേഫിനു വിവാഹം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടശേഷം. പുരാതന യെഹൂദ നിയമപ്രകാരം വിവാഹനിശ്ചയം വിവാഹത്തിനു മുമ്പു നടക്കേണ്ടിയിരുന്ന ഒരു ചടങ്ങായിരുന്നു. പുരുഷൻ സ്ത്രീയെ സ്വന്തഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതു വിവാഹാനന്തരം മാത്രമായിരുന്നു. നിശ്ചയം കഴിഞ്ഞ പുരുഷനേയും സ്ത്രീയേയും ഭർത്താവും ഭാര്യയുമായി ഗണിച്ചുവന്നു. അവർതമ്മിലുള്ള ബന്ധം നീക്കേണമെങ്കിൽ വിവാഹമോചനത്തിനു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള (അതായതു ഒരു ഉപേക്ഷണ പത്രം കൊടുക്കുകയും പ്രായശ്ചിത്തംചെയ്യുകയും വേണം) സകല ചടങ്ങുകളും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ. ഇവിടെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് എന്ന പദം ത്രിത്വത്തിൽ ഒരാളെ കുറിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന ദൈവത്മേശക്തി എന്ന പഴയനിയമ അർത്ഥത്തിലാണു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതും.

ഗർഭിണി ആയി എന്നുകണ്ടു. വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീകൾ മറിയയുടെ സ്ഥിതികണ്ടു യോസേഫിനെ അറിയിച്ചു. ഇതിന്റെ രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു മറിയയ്ക്കു നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. അവളുടെ ശിശു പരിശുദ്ധാത്മ സൃഷ്ടിയായിരുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുത അവൾക്കു അറിയാമായിരുന്നു. എങ്കിലും മനുഷ്യരുടെ അപവാദത്തിനു അവൾ തലകുനിച്ചുകൊടുത്തു. സംഗതിയുടെ വാസ്തവം ദൈവം യോസേഫിനെ ഒരു സ്വപ്നംമൂലം ഗ്രഹിപ്പിച്ചു.

19. അവളുടെ ഭർത്താവായ യോസേഫു നീതിമാനായിരുന്നതിനാൽ യോസേഫു യെഹൂദന്യായപ്രമാണം കാക്കുന്നതിൽ വളരെ ഭക്തിയുള്ളവനായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ന്യായപ്രമാണത്തിൽ നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്ന പ്രകാരം ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ യോസേഫ് ദയാലുവും മറിയയെ ഹൃദയപൂർവം സ്നേഹിച്ചിരുന്നവനുമായിരുന്നു. അവളുടെ ഉള്ളുതെളിഞ്ഞ സ്വഭാവ വിശുദ്ധിക്കു അവൻ അനുഭവസാക്ഷിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു മറിയയുടെ സ്ഥിതിയെപ്പററി അവനു വളരെ അത്ഭുതവും മനോവേദനയും ഉണ്ടായിക്കാണണം. വ്യഭിചാരിണിയായ ഒരു ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷണപത്രം കൊടുത്തു ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നു ന്യായപ്രമാണം നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു (ആവ. 24:1). അതുചെയ്യാതെ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ അവൾക്കും കുടുംബത്തിനും പരസ്യമായ ആക്ഷേപം വരാത്തവിധത്തിൽ അവളെ ഗൂഢമായി ഉപേക്ഷിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

കർത്താവിന്റെ ദൂതൻ അവനു സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. സ്വപ്നങ്ങൾ മൂലവും സ്വർഗ്ഗവാസികളായ ദൈവദൂതന്മാർ മൂലവും ദൈവം തന്റെ ഹിതം വെളിപ്പെടുത്തുമെന്നു പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ പ്രബലമായ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. യോസേഫു ഉറക്കത്തിൽ കണ്ട ദർശനം ആന്തരികമായ ഒരു ബോധമായിരുന്നു എന്നു വേണം വിചാരിക്കാൻ. "സ്വപ്നത്തിൽ" എന്ന പദം മത്തായിയിൽ ആറുപ്രാവശ്യം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് (അഞ്ചുപ്രാവശ്യം ഒന്നുംരണ്ടും അദ്ധ്യായങ്ങളിലും ഒരിക്കൽ 27:19 ലും). ദൈവം തന്റെ ഇഷ്ടത്തെ പലപ്രകാരത്തിലും തന്റെ ദാസന്മാരെ അറിയിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ സ്വപ്നങ്ങൾ മൂലവും ചിലപ്പോൾ തന്റെ വചനംമൂലവും മററുചിലപ്പോൾ ദൈവദൂതന്മാർ മൂലവും ആയിരിക്കാം. വി. പൌലോസിനു ദർശനങ്ങളുണ്ടായതായി നാം വായിക്കുന്നു (അ. പ്ര. 22. 18; 27. 23 നോക്കുക).

20(b), 21 യോസേഫിനുണ്ടായ അരുളപ്പാടു.

ഈ വാക്യങ്ങൾക്കു എബ്രായകവിതയുടെ സകല ലക്ഷണങ്ങളുമുണ്ട്. ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ യേശുവിന്റെ ജനനചരിത്രത്തോടു സംബന്ധിച്ച പല കവിതകളും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

ദാവീദിന്റെ മകനായ യോസഫേ. യേശുസേഫ് ദാവീദിന്റെ വംശത്തിൽ പെട്ടവനാണെന്ന അവനെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ സംബന്ധത്തിൽനിന്നുള്ള മഹത്തായ സാദ്ധ്യതകളും യോസേഫിന്റെ മനസ്സിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകാണണം.

അവളിൽ ഉല്പാദിതമായതു പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ആകുന്നു. അവളെപ്പറ്റിയുള്ള നിന്റെ ഭയങ്കര അടിസ്ഥാനരഹിതമാണു്. അവിശ്വർഭിണിയായതു പുരുഷസംസർഗ്ഗം മൂലമല്ല; അത്യുന്നതനായവന്റെ ശക്തി അവളുടെ മേൽ നിഴലിച്ചതു നിമിത്തമാണു(ലൂക്കോ. 1:35).

21. അവൻ തന്റെ ജനത്തെ അവരുടെ പാപങ്ങളിൽ നിന്നു രക്ഷിപ്പാനാകുന്നു. യെഹൂദജാതി റോമരുടെ മേൽകോയ്മയിൽനിന്നു വിടുവിക്കപ്പെടുന്നതിനാണു ആഗ്രഹിച്ചതു്. മശിഹാ രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം അവർക്കു കൊടുക്കും എന്നു അവർ വിശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ മശിഹായുടെ പ്രവർത്തനം ആത്മികമാണെന്നും അതു മനുഷ്യരെ പാപത്തിൽ നിന്നു ഉദ്ധരിക്കുന്നതാണെന്നും സുവിശേഷകൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു (സങ്കീ. 130.8 നോക്കുക). പഴയ നിയമത്തിൽ യഹോവയുടെ പ്രവൃത്തിയായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു യേശുവാണു സാധിപ്പിക്കുന്നതു എന്നു ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. മശിഹായുടെ പ്രവർത്തനം പാപത്തിൽനിന്നുള്ള വീണ്ടെടുപ്പാണെന്നു പ്രവാചകന്മാരും സാക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "അവനു യഹോവ നമ്മുടെ നീതി എന്നു പേർ പറയും" (യെരെ. 23:6)

മശിഹാമൂലമുള്ള വീണ്ടെടുപ്പു ആത്മികമാണെന്നുള്ളതു ഒരു യെഹൂദ ക്രിസ്ത്യീയ വിശ്വാസമായിരുന്നു. പൊതുവെ അക്കാലത്തു യെഹൂദന്മാരുടെ അഭിപ്രായം മശിഹാ ഒരു ഐഹികരാജാവായിരിക്കും എന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ വൃദ്ധനായ ശിമ്യോൻ, സെഖര്യാവു, മുതലായ ചുരുക്കം ചില കേതന്മാർക്കു മശിഹായുടെ വേലയെക്കുറിച്ചു ശരിയായ ധാരണ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു. സെഖര്യാവിന്റെ സ്തോത്രഗീതത്തിൽ നിന്നു രാഷ്ട്രീയവും ആത്മികവുമായ രണ്ടുവിധം വിടുതലും മശിഹാ യിസ്രായേലിനു അനുഭവമാക്കും എന്നു അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു എന്നു കാണാം (ലൂക്കോ. 1-73,77.)

അവൻ തന്റെ ജനത്തെ. പ്രഥമമായിട്ടു ഇതു യിസ്രായേൽ ജാതിയെ കുറിച്ചാണു ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ മശിഹാ സർവ്വമാനുഷരുടെയും രക്ഷിതാവാണു്. 'അവനെ കൈക്കൊണ്ടു അവന്റെ നാമത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഏവർക്കും ദൈവമക്കളാകുവാൻ അവൻ അധികാരം കൊടുത്തു'' (യോഹ. 1:12)

നീ അവന്നു യേശുഎന്നു പേർ ഇടേണം. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പിതൃസ്ഥാനം നീ വഹിക്കണം. യെഹൂദ ആൺ ദൈവങ്ങൾക്കു പേരിടുന്നതു അവരുടെ പരിശുദ്ധതന സമയത്തായിരുന്നു. ഗബ്രീയേൽ ദൂതൻ ഈ കല്പന മറിയക്കും കൊടുത്തു. "നീ ഗർഭം ധരിച്ചു ഒരു മകനെ പ്രസവിക്കും; അവന്നു യേശു എന്നു പേർവിളിക്കണം"(ലൂക്കോ 1:31). യേശു, യേശുവാ, യഹോശുവാ—ഈ പേരുകൾ യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണ ആയിരുന്നു. "യഹോവ രക്ഷ ആകുന്നു" എന്നാണു പേരിന്റെ അർത്ഥം. "യഹോവ എന്റെ വെളിച്ചവും എന്റെ രക്ഷയും ആകുന്നു" (സങ്കീ 27:1).

22. "കന്യകഗർഭിണിയായി.....ഇമ്മാനുവേൽ എന്നു പേർവിളിക്കും"

ഈ വാക്യം യെശ. 7:14ൽ നിന്നു ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടെ പ്രവാചകൻ ആഹാസു രാജാവിന്റെ അവിശ്വാസത്തെ ശാസിച്ചുകൊണ്ടു ദൈവം അവന്നു ഒരടയാളം കൊടുപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. 'ഒരു ശിശു ജനിക്കും; ശിശുവിന്റെ പേർ "ദൈവം നമ്മോടുകൂടെ" എന്നർത്ഥമുള്ള ഇമ്മാനുവേൽ എന്നായിരിക്കും'. 'കന്യക' എന്നു ഭാഷാന്തരം ചെയ്തിരിക്കുന്ന പദത്തിനു എബ്രായഭാഷയിൽ വിവാഹപ്രായം ആയ ഒരു യുവതി എന്നാണർത്ഥം. അവൾ കന്യക ആയിരിക്കണമെന്നില്ല.

മത്തായി കൊടുക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'ഈ പ്രവചനവാക്യം യെഹൂദപണ്ഡിതന്മാർ വ്യാഖ്യാനിച്ചതായി യാതൊരു തെളിവുമില്ല. യേശുവിന്റെ കന്യകാജനനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യം ക്രിസ്തീയ സഭയിൽ പ്രചരിപ്പെട്ടശേഷം മാത്രമാണു ഈ വാക്കിനു 'കന്യക' എന്ന അർത്ഥം കൊടുപ്പാൻ ഇടയായതു.

യെശയ്യാവിൽ ശിശുവിന്റെ മാതാവിനെപ്പറ്റിയല്ല നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു. ഇമ്മാനുവേൽ' (ദൈവം നമ്മോടുകൂടെ) എന്ന പദത്തിലാണു പ്രവാചകന്റെ മുഖ്യ ആശയം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു. ജനിപ്പാനിരിക്കുന്ന ശിശു അവന്റെ പേരിനാൽ യഹോവയുടെ സന്നിദ്ധ്യത്തെ പ്രകടമാക്കും എന്നാണു പ്രവാചകൻ അറിയിക്കുന്നതു.

ഇമ്മാനുവേൽ. മശിഹായുടെ തത്വത്തെ(അതായതു മശിഹാ തത്വത്തിൽ ദൈവാവതാരമാണെന്നു)ഇവിടെ ധ്വനിപ്പിക്കുന്നില്ല. മശിഹായുടെ പ്രവൃത്തിയെയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു. മനുഷ്യർക്കു ആത്മരക്ഷ നൽകുന്നതിനായി ദൈവം ക്രിസ്തു എന്ന രക്ഷിതാവിനെ ലോകത്തിലേക്കു അയച്ചു എന്നാണു 'ഇമ്മാനുവേൽ" എന്ന പദത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു. ഇമ്മാനുവേൽ ദൈവനിയുക്തനായ മദ്ധ്യസ്ഥൻ.

22: പ്രവാചകൻ.....സംഭവിച്ചു. ഈ പ്രയോഗം പ്രഥമസുവിശേഷത്തിനു പ്രത്യേകമാണ്. അതു 2:15,23; 4:14; 8:17; 12:17; 13,35; 21:4ലും കാണുന്നുണ്ട്. "പ്രവാചകൻ മുഖാന്തരം അരുളിച്ചെയ്തതു നിവൃത്തിയായി" എന്ന വേറൊരു പ്രയോഗം 2:17ലും 27:9ലും കാണുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രവചന വാക്യങ്ങളും അടങ്ങിയ ഒരു സമാഹരണഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു സുവിശേഷകർത്താവു ഈ രണ്ടു വാക്യങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ട്.

യേശുവിനെ യെഹൂദർക്കുള്ള മശീഹാ ആയിട്ടു ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ അവൻ പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രത്യാശയേയും വാഗ്ദത്തങ്ങളേയും നിവർത്തിച്ചു എന്നും അവർ വരച്ച മായ അവനിൽ കാണപ്പെട്ടു എന്നും വ്യക്തമാക്കുന്നതായിരുന്നു മത്തായിയുടെ ഉദ്ദേശം. യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിലുള്ള ഓരോ സംഭവവും ദൈവം തന്റെ വിശ്വസ്തപ്രവാചകന്മാർ മുഖാന്തരം മുന്നറിയിച്ചിരുന്നു എന്നു സുവിശേഷകൻ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

24 ജോസേഫ് ഉത്തരംകൊണ്ടു വിവാഹകർമ്മം നടത്തി മറിയയെ തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി അവർ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരായിജീവിച്ചു.

25. മകനെ പ്രസവിക്കുംവരെ അവൻ അവളെ പരിഗ്രഹിച്ചില്ല. യേശുവിന്റെ ഉല്പാദനത്തിനും ജനനത്തിനും യോസേഫു കാരണഭൂതനല്ലായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു. മറിയക്കു യോസേഫിൽ നിന്നു വേറെ കുട്ടികളുണ്ടായോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ള സംശയം ഇവിടെ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുന്നില്ല. പുരുഷസംസർഗ്ഗം കൂടാതെയാണു മശീഹാ ജനിച്ചതു എന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. യേശുവിനു സഹോദരന്മാരും സഹോദരികളും ഉണ്ടായിരുന്നതായി മർക്കോസു 6:3ൽ പറയുന്നുണ്ട് (മത്താ 12:46, യോഹ. 7:5 നോക്കുക). മറിയ ഒരു നിത്യകന്യക ആയിരുന്നു എന്നുള്ള വിശ്വാസം അപ്പോസ്തലികകാലത്തില്ലായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരുധാരണ ആ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ യേശുവിന്റെ "സഹോദരന്മാർ" മറിയയുടെ മക്കൾ അല്ലായിരുന്നു എന്ന സംശയം സുവിശേഷകന്മാർ വെളിപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു.

നോട്ടുകൾ

(i) യേശുവിന്റെ ജനനസംഭവങ്ങളുടെ ക്രമം

ലൂക്കോ 1:26—56: 2:1—20

മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ യോസേഫിന്റെ ഭാഗത്തു നിന്നുണ്ടായ അറിവിനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മറിയയുടെ സ്മൃതിയെപ്പറ്റി

ഉൽക്കണ്ഠയും ഉണ്ടായതും അതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വെളിപാടുണ്ടായതും യോസേഫിനാണ്. ലൂക്കോസിൽ മറിയയുടെ ഭാഗമാണ് വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഗബ്രിയേൽ ദൈവദൂതൻറെ അരുളപ്പാടും മറിയ ഏലിശബേത്തിനെ മലനാട്ടിൽ പോയി സന്ദർശിച്ചതും മറിയയുടെ പാർശ്വത്തിൽ നിന്നു ലഭിച്ച അറിവായിരിക്കണം.

യേശുവിൻറെ ജനന സംഭവങ്ങളുടെ ക്രമം താഴെകുറിക്കുന്നു.

(a) യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻറെ ജനനത്തെകുറിച്ച് സെഖര്യാവിനുണ്ടായ ദർശനം. (1:8—25)

(b) ആറുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഗബ്രിയേൽ ദൂതൻ മറിയയെ സന്ദർശിച്ചു യേശുവിൻറെ ജനനത്തെ അറിയിക്കുന്നു (ലൂക്കോ 1:26

(c) മറിയ ഏലിശബേത്തിനെ സന്ദർശിച്ചു അവളോടുകൂടെ മൂന്നുമാസം താമസിക്കുന്നു (ലൂക്കോ 1:56)

(d) യോഹന്നാൻറെ ജനനം (ലൂക്കോ 1:57)

(e) മറിയ ഗർഭിണിയാണെന്നു യോസേഫ് ഗ്രഹിക്കുന്നു (മത്താ 1:18)

(f) യോസേഫിൻറെ സ്വപ്നം (മത്താ 1:20—23)

(g) യോസേഫ് മറിയയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നു (മത്താ 1:24

(h) യോസേഫും മറിയയും ബേത്ലഹേമിലേക്കു യാത്രചെയ്യുന്നു (ലൂക്കോ. 2:4)

(i) യേശുവിൻറെ ജനനം (മത്താ 1:25, 2:1; ലൂക്കോ, 2:7)

(ii) കന്യകാജനനം

ആധുനികകാലത്തു യേശുവിൻറെ കന്യകാജനനം നിഷേധിക്കുന്നതാണെങ്കിലും ചില പണ്ഡിതന്മാരും എഴുന്നേറ്റിട്ടുണ്ട്. മത്തായിയിലും ലൂക്കോസിലും കാണുന്ന വിവരങ്ങൾ സാക്ഷാൽ ചരിത്രമാണെങ്കിലും പ്രാചീനകാലത്തു ക്രിസ്തുസഭയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന ചില കെട്ടുകഥകൾ ആണെന്നാണ് അവർ പറയുന്നു. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു തല്ക്കാലം ഒന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല.

ദൈവം വസ്തുവത്തിൽ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു എങ്കിൽ ഒരു കന്യകയിൽ പുരുഷ വ്യാപാരംകൂടാതെ ജനിക്കുന്നതാണ് തൻറെ അവതാരത്തിൻറെ ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായവിധം. സാധാരണ മനുഷ്യോല്പാദനത്തിൽ ഒരു പുതിയവ്യക്തി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ദൈവപുത്രൻറെ ജനനം അങ്ങനെയല്ല. അനാദിയായി ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരുവൻ ജനനംമൂലം മനുഷ്യാനുഭവത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കയാണ് ചെയ്തത്. കൂടാതെ സകലമനുഷ്യരും ജന്മനാ പാപികൾക്കും ഉള്ളവരാണ്. പാപമില്ലാത്ത ആദം ഒർത്തുത

പുരുഷനാണ്. ആ സ്ഥിതിക്ക് ആ ആളിന്റെ ജനനവും ഒരത്ഭുതമായിരിക്കുന്നതു ഉചിതമായിരിക്കും, ഭൂലോകത്തിൽ അത്ഭുതത്തിൽ അത്ഭുതമായിരിക്കുന്നതു യേശു എന്ന വ്യക്തിതന്നെയാണ്. തന്റെ സ്വഭാവം, വ്യക്തിത്വം, ജീവിതം എന്നിവയുടെ രഹസ്യം ആലോചിക്കുമ്പോൾ അമാനുഷമായ ജനനം തനിക്കു ചേർച്ചു ആയിട്ടുള്ളതാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. ഒന്നാം ശതകം മുതലുതന്നെ യേശുവിന്റെ കന്യകാജനനം സഭയുടെ വിശ്വാസമായിരുന്നു. A. D. 100നോടടുത്തു സഭയിൽ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്ന അപ്പോസ്തലിക വിശ്വാസ പ്രമാണത്തിൽ കന്യകാജനനം സ്ഥാപിച്ചു ചൊല്ലുന്നുണ്ട്.

(ii) യേശുവിന്റെ ശൈശവത്തിന്റെ പൊരുൾ

പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ ദൈവപുത്രൻ ഒരു സ്ത്രീയിൽ ഉല്പാദിക്കപ്പെട്ടു ജനിക്കയും മാനുഷജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളിലും കൂടെ കടക്കയും ചെയ്യുന്നതു തന്റെ സ്ഥാനത്തിനുപോരത്തതാണെന്നു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ അതിനെകുറിച്ചു ഗാഢമായി പര്യാലോചിക്കുന്ന പക്ഷം അങ്ങനെയുള്ള ധാരണ നീങ്ങുന്നതാണ്. ആകാശം ഭൂമിയിൽ നിന്നു അകന്നിരിക്കുന്നതു പോലെയാണു ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള അന്തരം. ആ സ്ഥിതിക്കു ദൈവം ഭൂമിയിൽ അവതരിക്കുന്നതു പ്രായപൂർത്തിയുള്ള ആളായിട്ടുവേണമെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതിൽ യുക്തിയില്ല. ദൈവം ജഡം ധരിക്കുന്നതു തന്നെയാണു മഹാവലിയ അത്ഭുതം. താൻ ഒരു ശിശുവായി ജനിക്കുന്നതു അതിൽ കടന്ന അത്ഭുതമല്ല. മനുഷ്യജാതിയുടെ വീണ്ടെടുപ്പു നിവർത്തിക്കേണ്ടതിനു യഥാർത്ഥമായ മനുഷ്യാനുഭവം ദൈവപുത്രനു ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായിരുന്നു എന്നു നാം സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം മനുഷ്യനായി അവതരിക്കുന്നതിനു തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ച ആ അഗാധസ്നേഹം മനുഷ്യ ജന്മത്തിനു സഹജമായ ബലഹീനതകളിൽകൂടെ കടക്കുന്നതിനു തന്നെ പ്രെരിപ്പിച്ചു എന്നു നമുക്കു വിചാരിക്കാം.

യേശുവിന്റെ ജനനം ലോകത്തിനു പല ഉൽകൃഷ്ടമായ നന്മകളെ പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. (ഉ) ശിശുക്കളെപ്പോലെ വിലയേറിയതായി യാതൊന്നും ലോകത്തിൽ ഇല്ല എന്നു പ്രഖ്യാപനംചെയ്തു. തന്മൂലം പുരാതനകാലങ്ങളിൽ നടപ്പായിരുന്നശിശുവധം മുതലായ മഹാപാപങ്ങളെ അചിരേണ നീക്കം ചെയ്തു. (ഉ) അതു സ്ത്രീകളുടെ ശ്രേഷ്ഠതയെ സ്ഥാപിച്ചു വർദ്ധമാനമാക്കി. പൂർവ്വിന അക്രൈസ്തവലോകത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ സ്ഥാനം പൊതുവേ ശോചനീയമായിരുന്നു. ദൈവപുത്രൻ ഒരു സ്ത്രീയിൽ നിന്നു ജനിച്ചതുകൊണ്ടു സ്ത്രീകൾക്കു ഒരുൽകൃഷ്ടസ്ഥാനം സിദ്ധമായി. സ്ത്രീകൾക്കു പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം ദൈവരാജ്യത്തിൽ അവകാശം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു ഒരു ക്രിസ്തീയ

സത്യമാണ്. (൩) അതു മാതൃകാപരമായും കുടുംബജീവിതത്തെയും പരിശുദ്ധമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്. (൪) അതു ഏദെയവിശുദ്ധിയെ (അഥവാ പാതിവ്രത്യത്തെ) ക്രിസ്തീയ സുകൃതങ്ങളുടെ മുന്നണിയിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്.

"യേശു എല്ലാവരേയും രക്ഷിപ്പാനായിവന്നു; അതുകൊണ്ടു അവൻ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളിലും കൂടെ കടന്നു. ശിശുക്കൾക്കു വേണ്ടി അവൻ ശിശുവായി; പ്രായം ചെന്നവർക്കുവേണ്ടി പ്രായം ചെന്നവനായി. ഇങ്ങനെ സകല മനുഷ്യർക്കും തന്റെ സംപൂർണ്ണ മാതൃകയാകത്തക്കവണ്ണം അവൻ ജീവിച്ചു." (ഐറീനിയസ്)

——(o)——

അദ്ധ്യായം 2.

ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ നാലു സംഭവങ്ങളും വർണ്ണിക്കുന്നു.

(i) വിദ്വാന്മാരുടെ സന്ദർശനം. 1—12

(ii) ഏജിപ്തിലേക്കുള്ള ഓടിപ്പോക്ക 13—15

(iii) ശിശുക്കളുടെ വധം. 16—19

(iv) നസറേത്തിൽ താമസം ഉറപ്പിച്ചതു 19—23

ഈ സംഭവങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നതു ഒരു പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ സാദ്ധ്യത്തിനായിട്ടാണ്. ക്രിസ്തീയ മശിഹായുടെ ജീവിതവും യെഹൂദജാതിയുടെ ചരിത്രവും തമ്മിൽ ബഹുവിധമായ യോജിപ്പുള്ളതായിട്ടു സുവിശേഷകൻ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ യേശുവിന്റെ വംശാവലി രേഖപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ഉദ്ദേശം മശിഹാരാജാവിന്റെ ജനനം യെഹൂദ ചരിത്രത്തിന്റെ മകുടമായെന്നു കാണിക്കുന്നതായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ഏജിപ്തിലേക്കുള്ള ഓടിപ്പോക്കും തിരിച്ചു വരവും വിവരിക്കുന്നതിന്റെ സാദ്ധ്യം യേശുവിന്റെ ശൈശവവും യിസ്രായേലിന്റെ യുവദശയും തമ്മിലുള്ള ഐതരുത്തം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനാണ്. യഹോവയ്ക്കു യിസ്രായേലിനോടുണ്ടായിരുന്ന പിതൃസംബന്ധം (ഹോശ. 32:18) യേശുവിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ കൂടുതൽ യഥാർത്ഥമായും അനുപമമായും നിവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സുവിശേഷകൻ സമർത്ഥിക്കുന്നു. യേശു ദാവീദിന്റെ വംശത്തിൽ ജനിച്ച "ദാവീദിൻ പുത്രനാ"ണെങ്കിലും അവൻ മാനുഷ ഇടപാടുകൾകൂടാതെ പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെട്ട

സംക്ഷേപം ദൈവപുത്രനാണോ". ഈ അർത്ഥത്തിൽ ഹോശ. 11:1 ("എജി പ്പിൽ നിന്നു എന്റെ മകനെ ഞാൻ വിളിച്ചു") ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു ഉചിത മായിരിക്കുന്നു.

2:1—12 വിഭ്രാന്മാരുടെ സന്ദർശനം.

അഗാധമായ ഒരു ആത്മികരഹസ്യം ഈ സംഭവത്തിൽ അന്തർലയി ച്ചിരിക്കുന്നു. യിസ്രായേലിനെ തന്റെ ദാസനായിട്ടു ദൈവം തിരഞ്ഞെ ടുത്തു എന്നു യശ. 49:6-ൽ കാണുന്നു. യിസ്രായേലിനെ സംബന്ധിച്ചു ദൈവത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഈ പരമോദ്ദേശം യിസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ പൂർണ്ണമായി നിവർത്തിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും സത്യയിസ്രായേലിന്റെ പ്രതിപുരുഷ നായ യേശു തന്റെ സ്വയബോധമില്ലാത്ത ശിശുപ്രായത്തിൽതന്നെ ദൈവോ ദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിച്ചു എന്നു സുവിശേഷകൻ ഈ ചരിത്രംമൂലം വ്യക്തമാ ക്കുന്നു. "ജാതികൾ നിന്റെ പ്രകാശത്തിലേക്കും രാജാക്കന്മാർ നിന്റെ ഉദയ ശോഭയിലേക്കും വരും" (യെശ. 60:3) എന്നുള്ള പ്രവചനവാക്യം യേശുവിൽ നിവർത്തിയായി. കിഴക്കുനിന്നു യേശുവിനെ നമസ്കരിപ്പാനായി വന്ന വിഭ്രാ ന്മാർ "സകലജാതികളിലും ഗോത്രങ്ങളിലും വംശങ്ങളിലും ഭാഷകളിലുംനിന്നു ള്ളതായി സിംഹാസനത്തിന്റെയും കുഞ്ഞാടിന്റെയും മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന അള വ്വ് എണ്ണിക്കൂടാത്ത ഒരു മഹാപുരുഷാരത്തിന്റെ" (വെളി. 9:7) ആദ്യഫലമാ യിരുന്നു. ഈ പൌരസ്ത്യ ജ്ഞാനികൾക്കു യെഹൂദ പ്രത്യാശയെ കുറിച്ചു സാ ല്പമായ ജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കും. അതുമാത്രമല്ല. അധർ അക്കാലത്തെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായിരുന്നു. ഈ ശാസ്ത്രത്തോടുകൂടെ അവർ ഗണിതവും അഭ്യസിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ വിദ്യ ആധുനികകാലദൃഷ്ടിയിൽ മൌഢ്യമാണെ ന്നുവെച്ചാലും അതിനെ ദൈവം പ്രയോജനകരമായി വിനിയോഗിച്ചു. ശാസ്ത്രീ യമല്ലാത്തതെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടാവുന്ന വഴികളിൽ കൂടിയും "ഏതുമനുഷ്യ നേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന സത്യ വെളിച്ചം ലോകത്തിലേക്കു വന്നുകൊണ്ടി രുന്നു" എന്നുള്ളിസത്യം ഈ സംഭവത്തിൽ നിന്നു നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാം. ക്രിസ്തീയ സഭയിൽ പ്രാചീനകാലം മുതൽ വിഭ്രാന്മാരുടെ സന്ദർശനകഥ പ്രത്യാശയുടെ യും ആശ്വാസത്തിന്റെയും ഒരു തീരാത്ത ഉറവായി വിചാരിച്ചുവന്നു. സഭ യിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജന്മനാളായ ക്രിസ്തുമസ് ഒരു മഹാദിനമായി ആഘോഷി പ്പാൻ തുടങ്ങിയതിനുമുമ്പുതന്നെ പാശ്ചാത്യസഭയിലും പൌരസ്ത്യസഭ യിലും ക്രിസ്തു പുറജാതികൾക്കു വെളിപ്പെട്ട "മഹാതപ്രകാശനാൾ" ഒരു മഹോ ത്സവദിനമായി കൊണ്ടാടിവന്നു എന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. ആദിമസഭയുടെ അനുഭവത്തെ സുവിശേഷകൻ ഈ സംഭവവിവരണംമൂലം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഹേരോദാവും യെഹൂദജനവും (ഇവരെ തന്റെ സ്വന്തക്കാരെന്നായി വിചാരിക്കാം) മശീഹയുടെ ജനനത്തെപ്പറ്റി അജ്ഞരായി

അന്വേഷിക്കയോ അറികയോ ചെയ്തില്ല; എന്നാൽ സംഗതി അവരുടെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിച്ച നിമിഷംമുതൽ അവർ മശിഹായോടു വൈരുദ്ധ്യം നീരസവും പ്രദർശിപ്പിക്കയുണ്ടായുണ്ടായുണ്ടായ

പ്പെട്ടു. മുപ്പത്തിമൂന്നു വർഷത്തെ ഭരണശേഷം അദ്ദേഹം ക്രി. മു. 4-ാം ആണ്ടിൽ നാടുനീങ്ങി. ഹേരോദാവു ഒരു ഏദോമ്യകുടുംബത്തിൽ പെട്ടവനായിരുന്നു. അവന്റെ വല്ല്യച്ഛൻ അന്തിപത്രോസു ഏദോം രാജ്യത്തിന്റെ അധിപതിയായിരുന്നു. മക്കബീയവംശത്തിൽ പെട്ട യോഹന്നാൻ ഹിർക്കാനിയൂസു ഏദോമ്യരോടു യുദ്ധംചെയ്തു അവരെ കീഴടക്കി. ഹേരോദാവിന്റെ അച്ഛൻ അന്തിപത്രോസു യെഹൂദമതം സ്വീകരിച്ചു. ഒന്നാം ഹേരോദാവു ഒരു യെഹൂദനായിട്ടാണു വളർന്നതു്. യൂലിയൂസുകൈസർ ക്രി. മു. 47-ൽ അന്തിപത്രോസിനെ പലസ്തീന്റെ നാടുവാഴി ആയി നിയമിച്ചു. അന്തിപത്രോസു മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പെ രാജ്യം തന്റെ നാലുപുത്രന്മാർക്കായിട്ടു വിഭാഗിച്ചു കൊടുത്തു. ഹേരോദാവു ഗലീലിയയുടെ ഇടപ്രഭു ആയിരുന്നു. ക്രി. മു. 40-ൽ റോമർ അവനെ പലസ്തീൻരാജ്യത്തിന്റെ ഏക രാജാവായി നിയമിച്ചു. നൂററിരുപത്താറു സംവത്സരം രാജ്യം ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മക്കബീയ രാജകുടുംബത്തോടായിരുന്നു യെഹൂദന്മാർക്കു് ഭക്തിയും ആദരവും. അതുകൊണ്ടു ഹേരോദാവിനു പലസ്തീൻ രാജ്യം മുഴുവനും കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനു ഉടനേ സാധിച്ചില്ല. ക്രി. മു 37-ൽ അവൻ യേരുശലേം പിടിച്ചു അന്നുണ്ടായിരുന്ന സഹിദ്രിം സഭയിൽരണ്ടു പേരൊഴികെ എല്ലാവരേയും വധിച്ചു. മക്കബീയകുടുംബത്തിലെ അന്തിഗോനസിന്റെ പാർശ്വത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ആളുകളേയും നശിപ്പിച്ചു. അന്തിഗോനസിനെ റോമാസേനാധിപനായ അന്തോണി ശിരഛേദംചെയ്തു. ഹേരോദാവു ക്രി. മു. 37-4വരെ പലസ്തീൻ രാജ്യത്തിന്റെ ഏകാധിപതിയായി റോമസാമ്രാജ്യത്തിൽ ഒരധീശ രാജാവായി ഭരിച്ചു.

ഹേരോദാവു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനും വിദൂരർദ്ദഷ്ടിയുള്ളവനും യെഹൂദന്മാരുടെ മൌഢ്യാചാരങ്ങളെ ആദരിക്കാത്തവനുമായ ഒരു കർമ്മകുശലനായിരുന്നു. റോമരുടെയും യവനരുടെയും വിദ്യയേയും സംസ്കാരത്തേയും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അവൻ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. എന്നാൽ അവൻ നീചനും നിഷ്ഠുരനുമായിരുന്നു. ആ വാഴ്ചയുടെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ അവന്റെ ഘാതക കൃത്യങ്ങൾമൂലം അവൻ മനുഷ്യരക്തം ഒരു നദിപോലെ പ്രവഹിപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ അവനു ഭ്രാന്തായിരുന്നു എന്നൂഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവന്റെ പ്രിയപത്നിയായ മറിയാമ്നിയേയും അവളുടെ സഹോദരൻ അറിസ്തോബുലസിനേയും മുത്തച്ഛൻ അന്തിപത്രോസിനേയും അവൻ കൊല്ലിച്ചു. പട്ടണങ്ങൾ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ, കൊട്ടാരങ്ങൾ മുതലായ എടുപ്പുകൾ പണിയുന്നതിനു അവൻ ഉത്സുകനായിരുന്നു. ക്രി. മു. 20-ാം മാണ്ടിൽ യേരുശലേം ദൈവാലയത്തിന്റെ പണി ആരംഭിച്ചു. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കാലത്തു പണി പൂർത്തി ആയിരുന്നില്ല. യേരുശലേം പട്ടണവും ദൈവാലയവും റോമർ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു അഞ്ചുവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പാണു 65 A. D ആ വേല പൂർത്തി ആയതു്.

ഹേരോദാവു ക്രി. മു. 4-ൽ മരിച്ചു. അവൻ രാജ്യം തന്റെ മൂന്നു പുത്രന്മാരായ അർക്കേലിയൂസിനും അന്തിപ്പാസിനും ഫീലിപ്പോസിനും വിഭാഗിച്ചു കൊടുത്തു. അർക്കേലിയൂസ് യെഹൂദ്യയുടെയും അന്തിപ്പാസിന ഗലീലിയയുടെയും പീറിയയുടെയും ഫീലിപ്പോസിന ഇത്തൂര്യ, ത്രക്കോനിറ ദേശങ്ങളുടെയും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരായി. അർക്കേലിയൂസിന്റെ പേരിൽ യെഹൂദ്യയിലെ ജനങ്ങൾ റോമ ചക്രവർത്തിയുടെ അടുക്കൽ പരാതിപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി അവൻ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ടു. അതിന്റെശേഷം യെഹൂദ്യ റോമാ നാടുവാഴികളാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടു.

യേശു എന്നു ജനിച്ചു എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി വേദപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ട്. യേശുവിന്റെ ജന്മനാൾ മുതലാണല്ലോ ശതാബ്ദങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതു്. ക്രി. പി. ആറാം ശതാബ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ദിവന്നാസ്യോസു എക്സിജൂവസു എന്ന ഒരു ക്രിസ്തീയ സന്ന്യാസിയേശു റോമാനഗരസ്ഥാപനം കഴിഞ്ഞു 753-ാം ആണ്ടിലാണു ജനിച്ചതു എന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അതനുസരിച്ചാണു ഇപ്പോൾ ക്രിസ്തീയ ശതാബ്ദങ്ങൾ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഹേരോദാവു റോമാവർഷം 749-ൽ മരിച്ചു എന്നു ചരിത്രരേഖകളിൽ നിന്നു കാണുവുന്നതാണു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു, ഇപ്പോഴത്തെ ക്രിസ്താബ്ദം കുറഞ്ഞപക്ഷം നാലുവർഷങ്ങൾ പിമ്പിലാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. ഹേരോദാവു രണ്ടുവയസ്സിന്നു താഴെയുള്ള ശിശുക്കളെ വധിപ്പിച്ചതിൽ നിന്നു ഹേരോദാവിന്റെ മരണത്തിനു മിക്കവാറും രണ്ടുവർഷം മുമ്പു യേശു ജനിച്ചുകാണുമെന്നു അനുമാനിക്കാം. ശിശുവിനേയുംകൊണ്ടു എജിപ്തിലേക്കു ഓടിപ്പോയി അവിടെ കുറെനാൾ വിശുദ്ധ കുടുംബം താമസിച്ചശേഷമാണു ഹേരോദാവുമരിച്ചതു്. ആ സ്ഥിതിക്കു ഇപ്പോഴത്തെ കണക്കിൽ കുറഞ്ഞപക്ഷം 6 വർഷത്തെ പിശകുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒകഫ്മർ എന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപണ്ഡിതൻ ക്രി. മു. 7-ാം ആണ്ടിൽ വ്യാഴവും ശനിയും വളരെ അടുത്തതായ വിധത്തിൽ ചേർന്നുവന്നു എന്നും അനന്തരം മീനത്തും കുടിചേർന്നു എന്നും ഈ മൂന്നിന്റെയും സംയോജിപ്പിന്റെ ശേഷം ഒരു താല്ക്കാലിക നക്ഷത്രം കുറെക്കാലത്തേക്കു പ്രകാശിച്ചു എന്നും പറയുന്നുണ്ടു്. ഇതായിരിക്കാം വിദ്വാന്മാർ കണ്ട നക്ഷത്രം എന്നതത്രേ ഒകഫ്മറിന്റെ അഭിപ്രായം.

യേശുവിന്റെ ജനനനാൾ ഖണ്ഡിതമായി നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു വേറൊരു പ്രയത്നംകൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം. പി. ചക്രോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽനിന്നു കുറേന്യൂസ്സുസ്സൂര്യനമസ്കാരഗോപുരത്തിന്മേൽ ഉണ്ടായ ഒന്നാമത്തെ ചന്ദ്രഗ്രഹണത്തിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി യോസഫും മറിയയും ബേത്ത്ലഹേമിലേക്കുപോയി എന്നും അവിടെവെച്ചു യേശു ജനിച്ചുവെന്നും പറഞ്ഞി

രിക്കുന്നു. കുറേന്യോസു ക്രിസ്താബ്ദം ആറാമാണ്ടിൽ സുറിയായുടെ ഗവർണ്ണരായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം ഒരു ചാർത്തൽ നടത്തി എന്നും അതിനെതിരായി ചില ലഹളകളെല്ലാം ഉണ്ടായെന്നും ജോസീഫസിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിനു എന്താണു സമാധാനം പറയാനുള്ളതു്. സുവിശേഷകന്മാരുടെ പ്രസ്താവനകൾ അബദ്ധമായിരിക്കുമോ? കുറേന്യോസിന്റെ രണ്ടാമത്തേ ഭരണമാണു ജോസീഫസ് സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ക്രി. മു. 10-ാം ആണ്ടിൽ അദ്ദേഹം സുറിയാ നാടുവാഴി ആയിരുന്നു എന്നു ചില പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇതു ശരിയായിരിക്കാം.

ഇതെല്ലാംകൂടി ആലോചിച്ചാൽ യേശുവിന്റെ ജനനം ഇപ്പോഴത്തേ കണക്കിനു ആറോ ഏഴോ വർഷങ്ങൾ മുമ്പായിരിക്കണം സംഭവിച്ചതു എന്നു അനുമാനിക്കുന്നതിൽ ദൂഷ്യമില്ല.

യെഹൂദ്യയിലെ ബേത്ത്‌ലഹേമിൽ ജനിച്ചശേഷം. യേശുജനിച്ചതു യെഹൂദ്യയിലെ ബേത്ത്‌ലഹേമിലാണെന്നു സുവിശേഷകൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു ന്യായാ. 17:7;19:1, രൂഥ് 1:1 നോക്കുക. ഇവിടെ ആയിരുന്നു ദാവീദു ജനിച്ചതു (1 ശമു: 17,12,). ഇതിനു "ദാവീദിന്റെ പട്ടണം" എന്നു പേർ പറഞ്ഞുവന്നു (ലൂക്കോ 2.5) യെഹൂദ്യയിലല്ലാതെ ഗലീലയിലും ബേത്ത്‌ലഹേം എന്നു പേരുള്ള ഒരു ഗ്രാമം ഉണ്ടായിരുന്നു (യോശു. 19:15). യേശുവിന്റെ കുടുംബക്കാർ ബേത്ത്‌ലഹേം അവരുടെ പിതൃനഗരമായി വിചാരിച്ച പേർ വഴിചാർത്തലിനു അവിടേക്കുപോയി എന്നു ലൂക്കോസിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യെഹൂദ്യയിലെ ബേത്ത്‌ലഹേം യേരുശലേമിനു അഞ്ചു മൈൽ തെക്കു വളരെ ഫലപുഷ്ടിയുള്ള ഒരു പ്രദേശത്തു സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നു.

മശിഹാ ബേത്ത്‌ലഹേമിൽ ജനിക്കുമെന്നു യെഹൂദന്മാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ അങ്ങനെ തന്നേ സംഭവിച്ചു എന്നു സുവിശേഷകൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

കിഴക്കുനിന്നു വിദ്വാന്മാർ യേരുശലേമിൽ എത്തി.

പേർഷ്യാ ബാബിലോന്യ, കൽദയാ മുതലായ പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലെ പുരോഹിത കൂട്ടത്തേ വിദ്വാന്മാർ എന്നു അഭിധാനം ചെയ്തുവന്നു. അവർ ദൂരദർശനം, ജ്യോത്സ്യം, വൈദ്യം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിപുണന്മാരായിരുന്നു. യെരമ്യാ 39.3 ൽ റബ്ബ്—മാഗും എന്നു വിളിച്ചിരിക്കുന്ന ആൾ ഒരു വിദ്വാനായിരുന്നു. ബാബിലോൻ രാജാവായ നെബൂഖദനസർദാനിയേലിനെ ബാബേലിലേ സകല വിദ്വാന്മാർക്കും പ്രധാന വിചാരകനാക്കിവെച്ചു എന്നു ദാനി. 2-48-ൽ നാം വായിക്കുന്നു. ഇവിടെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന "വിദ്വാന്മാർ" ജ്യോത്സ്യ ശാസ്ത്രത്തിൽ നിപുണന്മാരും ഗുണസമ്പന്നന്മാരുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ പേരെടുത്തിട്ടുള്ളവരിൽ ചിലർ ക്ഷുദ്രക്കാരും

വഞ്ചകന്മാരുമായിരുന്നു. ഒരു അഭിചാരകനായ ശീമോൻ (അ. പ്ര. 8:9), ഏലീമാസു എന്ന വിദ്വാൻ (അ. പ്ര. 13:8). 'കിഴക്കുനിന്നു' എന്നു പറയുന്നതു ബാബിലോനെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കാം. ക്രി. പി. ഒന്നാംശതകത്തിൽ കിഴക്കുനിന്നുള്ള വിദ്വാന്മാർ പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളെ സന്ദർശിച്ചതായിട്ടു പല റോമ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പറയുന്നുണ്ട്. തിരിഡാററീസു എന്ന വിദ്വാൻ തന്റെ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടെ നീറോ കൈസരിനെ സന്ദർശിച്ചതായിട്ടു സ്റ്റേറാനിയൂസു എന്ന റോമാ ചരിത്രകാരൻ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ആ കാലത്തു ഒരു ലോകരക്ഷിതാവിന്റെ വരവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പലരാജ്യക്കാരും പ്രത്യാശയോടെ കാത്തിരുന്നതായിട്ടു ചരിത്രങ്ങളിൽനിന്നു കാണുന്നു അതു ആ ഗസ്തൂസു കൈസരാണെന്നു വേർജിൽ എന്ന കവി തന്റെ മഹാകാവ്യത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ആ കാലത്തു പരിഷ്കൃതലോകത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരുന്ന ഈ ആകാംക്ഷയുടെ ഫലമായി ആ മഹാസംഭവത്തിനു സൂചകമായി വല്ല ലക്ഷ്യങ്ങളും ആകാശത്തു കാണപ്പെട്ടും എന്നു വിചാരിച്ചു പല ജ്യോത്സ്യന്മാരും ഗ്രഹങ്ങളുടെയും നക്ഷത്രങ്ങളുടെയും നില പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. അങ്ങനെ ഗണിച്ചവരിൽ ചിലരാണു യേശുവിനെ സന്ദർശിപ്പാൻ ഇറങ്ങി പുറപ്പെട്ടതു്.

'യേശു അഭിചാരത്തെ നശിപ്പിച്ചു' എന്നൊരർത്ഥമാണു സഭാപിതാക്കന്മാർ ഈ സംഭവത്തിനു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ചില ആധുനികപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മിത്രൈയ മതത്തിന്മേൽ ക്രിസ്ത്യാനിമാർഗ്ഗത്തിനുണ്ടായ വിജയത്തേയാണു ഇതു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ഈ രണ്ടു അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും അശേഷം സാംഗത്യമില്ല. മശിഹായേ സംബന്ധിച്ചു പഴയനിയമപ്രവചനങ്ങളിൽ മുന്നറിയിച്ചിരുന്നപ്രകാരം പുറജാതി ലോകം മശിഹായെ വണങ്ങി എന്നു കാണിക്കുന്നതാണു സുവിശേഷകന്റെ ആന്തരം എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ''ജാതികൾ നിന്റെ പ്രകാശത്തിലേക്കുവരും'' (യെശ. 60:3). പൊന്നും കന്തിരിക്കവും മൂരും കാഴ്ചദ്രവ്യങ്ങളായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും പ്രവചനവാക്യങ്ങളുടെ നിവൃത്തി ആയിട്ടാണു്. ''ജാതികളുടെ സമ്പത്തു നിന്റെ അടുക്കൽ വരും.....പൊന്നും കുന്തുരുക്കവും അവർ കൊണ്ടുവന്നു യഹോവയുടെ സ്തുതിയെ ഘോഷിക്കും'' (യെശ 60:5,6). ''നിന്റെ വസ്ത്രമെല്ലാം മൂറും ചന്ദനവും ലവംഗവും കൊണ്ടു സുഗന്ധമായിരിക്കുന്നു'' (സങ്കീ, 45:8). ''ശേബ പൊന്നു അവന്നു കാഴ്ചവരും'' (സങ്കീ 72:15). ഈ വിദ്വാന്മാർ മൂന്നു രാജാക്കന്മാരായിരുന്നു എന്നാണു് പിൽകാലങ്ങളിലെ ക്രിസ്തീയപാരമ്പര്യം. ഇങ്ങനെ ഒരു പാരമ്പര്യം ഉത്ഭവിച്ചതു യെശ. 60:3 (ജാതികൾ നിന്റെ പ്രകാശത്തിലേക്കും രാജാക്കന്മാർ നിന്റെ ഉദയശോഭയിലേക്കും വരും'') വെളി 21:24 ലും (ഭൂമിയുടെ രാജാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ മഹത്വം അതിലേക്കു കൊണ്ടുവരും'') നിന്നായിരിക്കാം.

നേരെ യെരൂശലേമിൽ എത്തി. രാജകുമാരൻ തല്സ്ഥാനം നഗരിയിൽ രാജകൊട്ടാരത്തിൽ ജനിച്ചു എന്നു വിചാരിച്ചു അവർ യെരൂശലേമിൽ ചെന്നു അന്വേഷിച്ചു.

2. യെഹൂദന്മാരുടെ രാജാവായി പിറന്നവൻ എവിടെ?

യെഹൂദന്മാരുടെ രാജാവായി ഒരുവൻ പിറന്നിട്ടുണ്ടെന്നു അവക്കു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. എവിടെയാണു ജനിച്ചതു എന്നാണു അവർ തിരക്കിയതു്.

ഞങ്ങളും അവന്റെ നക്ഷത്രം കിഴക്കു കണ്ടു്. 'കിഴക്കു' എന്ന പദം "അതിന്റെ ഉദയത്തിങ്കൽ" എന്ന അർത്ഥത്തിലാണു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. "യാക്കോബിൽ നിന്നു ഒരു നക്ഷത്രം ഉദിക്കും" (സംഖ്യാ. 24:17). ഗ്രന്ഥകാരൻ ഈ വാക്യം അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ടു്. സംഖ്യാപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന "നക്ഷത്രം" മശിഹായെയാണു കുറിക്കുന്നതു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു മേൽപറഞ്ഞ വ്യാഖ്യാനം യുക്തിപൂർവ്വമല്ല.

വിദ്വാന്മാർ ഒരു നക്ഷത്രമാണു കണ്ടതു്. എന്നാൽ ഹേരോദാവിനും ജനങ്ങൾക്കും ഇതു ഒരു പുതുമ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു നക്ഷത്രത്തിനു വലിയ തേജസ്സു ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. ഈ നക്ഷത്രം കാണുന്നതിനു ജ്യോതിശാസ്ത്രത്തിൽ പരിചയമുള്ളവർക്കുമാത്രം സാധിച്ചു എന്നു തോന്നുന്നു. കിഴക്കു കണ്ടതുകൊണ്ടു് ഇതു ഉദയനക്ഷത്രമായിരുന്നു എന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു.

ലോകമഹത്തുക്കളുടെ ജനനത്തിങ്കൽ ഗ്രഹങ്ങളുടെയും നക്ഷത്രങ്ങളുടെയും നില പ്രത്യേകമായിരിക്കുമെന്നു പ്രാചീനലോകം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഇൻഡ്യയിൽ ഈ വിശ്വാസമില്ലാത്തവർ ഇന്നും ചുരുക്കമാണു്. മഹാനായ അലക്സാന്തർ ജനിച്ചപ്പോൾ അതി തേജസ്സുള്ളൊരു നക്ഷത്ര സഞ്ചയം ആകാശത്തു പ്രകാശിച്ചുതായും അതു കണ്ടു വിദ്വാന്മാർ "ആസ്യയുടെ വിനാശകൻ" ജനിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രവചിച്ചുതായും സിസറോ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

3. ഹേരോദാവു.....ഭ്രമിച്ചു. ഹേരോദാവു ഏഭോമ്യനായിരുന്നതുകൊണ്ടു യെഹൂദന്മാർക്കു അവനോടു പ്രീതിയോ ഭക്തിയോ ഇല്ലായിരുന്നു. അവനെയും അവന്റെ വംശത്തെയും രാജസ്ഥാനത്തുനിന്നു നീക്കം ചെയ്യുന്നതിനു അവർ ഏതുനേരവും പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. യെഹൂദന്മാരുടെ രാജാവായിട്ടു ഒരു ശിശു ജനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടപ്പോൾ ഹേരോദാവിനു സംഭ്രമം ഉണ്ടായതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ഹേരോദാവു കോപാന്ധനായി എന്തൊക്കെ ചെയ്യുന്നതു് എന്നറിയാതെ ജനങ്ങളും ഭയപ്പെട്ടു. ഇതിനു രണ്ടു

വർഷം മുമ്പ അവൻ പരീക്ഷപ്രമാണികളിൽ പലരേയും വധിച്ചു കാണും അവർ മറന്നുകളയാൻ ഇടയില്ല.

4. ജനത്തിന്റെ മഹാപുരോഹിതന്മാരേയും.....ചോദിച്ചു. ഹേരോദാവു സൻഹിദ്രിം സഭയേ വിളിച്ചുകൂട്ടി. ഈ സഭയിൽ അംഗങ്ങളായിട്ട മഹാപുരോഹിതന്മാരും ശാസ്ത്രിമാരും മൂപ്പന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. മൂപ്പന്മാരുടെ പേരു് ഇവിടെ വിട്ടകളഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു സഭയുടെ ഔദ്യോഗികമായ ഒരു യോഗം വിളിച്ചുകൂട്ടിയോ എന്നുള്ള സംശയത്തിനു വകയുണ്ടു്. എന്നാൽ സൻഹിദ്രിം സഭയുടെ എല്ലാ അംഗങ്ങൾക്കും "മൂപ്പന്മാർ" എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുണ്ടായിരുന്നു. മഹാപുരോഹിതന്മാരും ശാസ്ത്രിമാരും "മൂപ്പന്മാർ" ആയിരുന്നു (ലൂക്കോ. 22:66. "ജനത്തിന്റെ മൂപ്പന്മാരായ മഹാപുരോഹിതന്മാരും ശാസ്ത്രിമാരും വന്നുകൂടി")

മഹാപുരോഹിതന്മാർ. പ്രധാനാചാര്യൻ, പ്രധാനാചാര്യസ്ഥാനത്തുനിന്നു നീക്കപ്പെട്ടവർ, കലീനപുരോഹിതകുടുംബക്കാർ—ഇവരെല്ലാമാണു് ഈ പേരിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതു്. (അ. പ്ര. 4:6).

ശാസ്ത്രിമാർ. ഇവർ: മിക്കവാറും സദ്ഗുണവർത്തനത്തിൽപെട്ടവരും ദൈവികന്മാരും ആയിരുന്നു. അക്കാലത്തു പരീശന്മാർ സൻഹിദ്രിമിൽ അംഗങ്ങളായിട്ടുണ്ടായിരുന്നോ, എന്നു സംശയമാണു്. ന്യായപ്രമാണവും പ്രവാചകപുസ്തകങ്ങളും പഠിക്കുക, പകർത്തി എഴുതുക, വ്യാഖ്യാനിക്കുക മുതലായ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരുകൂട്ടം ആളുകളെ ശാസ്ത്രിമാർ എന്നു വിളിച്ചുവന്നു. ഒന്നാമത്തെ ശാസ്ത്രി എസ്രാ ആയിരുന്നു എന്നാണു പറയുന്നതു്. "എസ്രാ യിസ്രായേലിന്റെ ദൈവമായ യഹോവ നൽകിയ ന്യായപ്രമാണത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധനായ ശാസ്ത്രി ആയിരുന്നു" (എസ്രാ. 7:6).

ക്രിസ്തു എവിടെ ജനിക്കും? നിങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ക്രിസ്തു എവിടെ ജനിക്കുമെന്നാണു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്? ഈ ചോദ്യത്തിൽ ഹേരോദാവിന്റെ പരിഭ്രമം കാണാം. ഭരണരംഗത്തിൽ നവമായി പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്ന ശക്തിയോടു് ഭീകരരാജാവിനു പ്രകൃത്യാ ഉള്ള എതിർപ്പു് ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. "യഹോവയ്ക്കും അവന്റെ അഭിഷിക്തനും" വിരോധമായി ഭൂമിയിലെ രാജാക്കന്മാർ എഴുന്നേല്ക്കുന്നു, അധിപതികൾ തമ്മിൽ ആലോചിക്കുന്നു." (സങ്കീ. 2:2)

5. യെഹൂദ്യയിലെ ബേത്ത്‌ലേഹേമിൽ തന്നെ. ലേശവും സംശയംകൂടാതെ അവർ മറുപടി പറയുന്നു. ക്രിസ്തു ബേത്ത്‌ലേഹേമിൽ ജനിക്കുമെന്നായിരുന്നു പൊതുജനവിശ്വാസം (യോഹ. 7:42). എന്നാൽ മശിഹാ പ്രത്യക്ഷനാകുന്നതു ചെട്ടന്നായിരിക്കുമെന്നും അവന്റെ

ഉത്ഭവം നിഗൂഢമായിരിക്കുമെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. "ക്രിസ്തു വരുമ്പോഴും അവൻ എവിടെനിന്നു എന്നു് ആരും അറികയില്ല" (യോഹ. 7:27). മലാഖി 3:1 (നിങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്ന കർത്താവും നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന നിയമദൂതനുമായവൻ വരട്ടെന്നു തന്റെ മന്ദിരത്തിലേക്കു വരും). ഇതായിരുന്നു ഈ വിശ്വാസത്തിനു് ആധാരം.

6. "യെഹൂദ്യദേശത്തുള്ള ബേത്ത്ലേഹേമേ.....പുറപ്പെട്ടു വരും. ഈ വാക്യം മീഖാ. 5:2-ൽനിന്നു് ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. യേശുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പ്രവചനവാക്യസംഗ്രഹം മത്തായി ഉപയോഗിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ടു്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നാണു് ഈ വാക്യം എടുത്തിരിക്കുന്നതു്. മീഖാ. 5:2. "നീയോ ബേത്ത്ലേഹേം എഫ്രാത്തേ, നീ യെഹൂദാസഹസ്രങ്ങളിൽ ചെറുതായിരുന്നാലും യിസ്രായേലിനു് അധിപതിയായിരിക്കേണ്ടുന്നവൻ നിന്നിൽനിന്നു് ഉത്ഭവിച്ചുവരും". മശിഹായുടെ ജനനസ്ഥലം ബേത്ത്ലേഹേമായിരിക്കും എന്നാണു് ഈ വാക്യത്തിനു കൊടുത്തുവന്ന അർത്ഥം.

7-8. തന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ എതിരാളി ജനിച്ച സ്ഥലം യെഹൂദവൈരികന്മാരിൽനിന്നു ഗ്രഹിച്ചശേഷം ഹേരോദാവു വിദ്വാന്മാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി അവരോടു നക്ഷത്രം കാണപ്പെട്ട സമയവും മറ്റും വിവരമായി ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. അവർ ശിശുവിനെ കണ്ടശേഷം തിരികെ വന്നു വിവരങ്ങൾ അവനെ അറിയിക്കുമെന്നു് ഏല്പിച്ചെയ്തു. അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിറഞ്ഞിരുന്ന ഭീതിയും അസൂയയും അവൻ മറച്ചുവെച്ചു ശിശുവിനെ നമസ്കരിക്കുന്നതിനു് അവനും ആഗ്രഹമുണ്ടു് എന്നു് അവരെ ധരിപ്പിച്ചു

9. രാജാവു പറഞ്ഞതുകേട്ടു അവർ പുറപ്പെട്ടു..... പൊയ്കൊണ്ടിരുന്നു. കുറെനാളത്തേക്കു മാഞ്ഞിരുന്ന നക്ഷത്രം വീണ്ടും ദൃശ്യമായതു ഒരു ശുഭലക്ഷണമായി വിദ്വാന്മാർ വിചാരിച്ചു. അവർ ബാബിലോനിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ നക്ഷത്രത്തിന്റെ ഗതി പടിഞ്ഞാറോട്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതു അവരെ തെക്കുകിഴക്കോട്ടു ബേത്ത്ലേഹേമിലേക്കു വഴിനടത്തി. അവർ ആ ഗ്രാമത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ നക്ഷത്രം ശിശുകിടക്കുന്ന വീട്ടിന്റെ മുകളിൽവന്നു നിന്നതായിട്ടു അവക്കുതോന്നി.

11. ആ വീട്ടിൽ ചെന്നു. യോസേഫും മറിയയും ബേത്ത്ലേഹേമിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവക്കു വഴിയമ്പലത്തിൽ സ്ഥലം കിട്ടിയില്ല. അതുകൊണ്ടു അവർ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കന്നുകാലിപ്പുരയിൽ രാത്രിപാർക്കേണ്ടിവന്നു. ഇവിടെ വെച്ചാണു യേശു ജനിച്ചതു (ലൂക്കോ. 2:7). അവിവാഹിതയായ സ്ത്രീക്കു ജനിക്കുന്നതിനു കിട്ടിയസ്ഥലം രാജധാനിക്കുപകരം പശുത്തൊട്ടി ആയിരുന്നു. "പശുത്തൊട്ടി" കന്നുകാലികളെ കെട്ടുന്ന ഒരു

ഉണ്ട അയിരുന്നു എന്നു ചിലർ പറയുന്നു. വിശുദ്ധകൂടാരത്തിൽ അവിടെ അധിക ദിവസം താമസിക്കേണ്ടി വന്നു കാണുകയില്ല. പേർവഴി ചാർത്തിനു വന്ന വരെല്ലാം അവരവരുടെ സ്വദേശത്തിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയപ്പോൾ അവർക്കു താമസത്തിനു ബേത്ത്ലഹേമിൽ ഒരു വീട്ടുകിട്ടി. ഈ ഭവനത്തിൽ വെച്ചാണ് വിദ്വാന്മാർ ശിശുവിനെകണ്ടതു്. അവർ ഒരു രാജാവിന്റെ മുമ്പിലെന്ന പോലെ യേശുവിന്റെ മുമ്പിൽ കമിഴ്ന്നുവണങ്ങി. ഈ ശിശുലോകത്തിന്റെ ആത്മീയരാജാവാണെന്നു അവർ ഗ്രഹിച്ചതുമായി ഇതിൽ നിന്നു അനുമാനിക്കാം. അവർ വിശുദ്ധ കന്യക മറിയയെ നമസ്കരിച്ചില്ല.

പൊന്നും കുന്തുരുക്കവും മൂരും. ഈ വിശിഷ്ട ദ്രവ്യങ്ങളെല്ലാം അറബിരാജ്യത്തു ലഭിക്കുമായിരുന്നു. വഴിയാത്രയിൽ ഇതെല്ലാം ഒട്ടകപ്പുറുകളിലോ സഞ്ചികളിലോ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഒരു രാജാവിനെ ആദ്യമായി മുഖം കാണിക്കുമ്പോൾ (നസർ) കാഴ്ചവെക്കുന്നതു എല്ലായിടത്തും പതിവുള്ളതാണു്.

കുന്തുരുക്കവും മൂരും. വിലയേറിയ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ.

"പൊന്നും കുന്തുരുക്കവും അവർ കൊണ്ടുവന്നു യഹോവയുടെ സ്തുതിയെ ഘോഷിക്കും" (യെശ 9:6; സങ്കീ. 62:10,11,15 നോ). കുന്തുരുക്കവും മൂരും (ഉത്പ:ഗീ. 3:6 "ഭൂമിയിലെ സകല ജാതികളും മശിഹാരാജാവിനു കാഴ്ചകളും കൊണ്ടുവരും." എന്നു ഒരു യെഹൂദ റബ്ബി പറയുന്നുണ്ടു്.

നമ്മുടെ കർത്താവിനെ ആരാധിക്കുന്നതു എത്രയും ഭംഗിയോടുകൂടെ വേണ്ടതാണെന്നു ഈ ഭാഗം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

12. സ്വപ്നം മൂലമുള്ള വെളിപ്പാടുകൾ ഈ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഒന്നും രണ്ടും അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും കാണുന്നു.

2:13—15 എജിപ്തിലേക്കുള്ള ഓടിപ്പോക്കു്.

യേശുവിനു അതിശയങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള വരം എജിപ്തിലെ മന്ത്രവാദികളിൽ നിന്നു കിട്ടിയതാണെന്നു യെഹൂദന്മാർ അപവാദം പറഞ്ഞു പരത്തിയിരുന്നതിൽ നിന്നു ഈ സംഭവം യഥാർത്ഥമാണെന്നു നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാം. യിസ്രായേലിന്റെ ഉത്ഭവവും മശിഹായുടെ ശൈശവകാലവും തമ്മിലുള്ള ഐകരൂപ്യം കാണിക്കുന്നതാണു സുവിശേഷകർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശം.

ബേത്ത്ലഹേമിൽ നിന്നു ഹേരോദാവിന്റെ അധികാരത്തിൽ ഏറ്റവും അടുത്തസ്ഥലം എജിപ്തായിരുന്നു. അവിടെ പതിനായിരക്കണക്കു യെഹൂദന്മാർ അക്കാലത്തു വസിച്ചിരുന്നു. അവർ പലസ്തീനിലുള്ള യെഹൂദന്മാരേക്കാൾ വിദ്യയിലും സമ്പത്തിലും മുതിർന്നവരായിരുന്നു. എജിപ്തു പലപ്പോഴും യിസ്രായേലിനു ഒരു കണി ആയി തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതു

അവക്ക് ഒരു പോറ്റമ്മയും ആയിരുന്നു. യാക്കോബും പുത്രന്മാരും എജിപ്തിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചതുപോലെ മശിഹായും ജീവരക്ഷക്കായി അവിടേക്ക് ഓടിപ്പോകേണ്ടിവന്നു.

15. ഹേരോദാവിന്റെ മരണത്തോളവും അവൻ അവിടെ പാർത്തു. ഹേരോദാവു മരിച്ചതു ബി. സി. 4-ൽ പെസഹാ പെരുന്നാളിനു മുമ്പായിരുന്നു. യിശ്ശായി കുടുംബം എജിപ്തിൽ ഒരു വർഷകാലം മാത്രമേ താമസിച്ചുള്ളൂ എന്നു ചിലർക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. എന്നാൽ അഫോക്രിഫാ എന്നു പുരാണഗ്രന്ഥത്തിൽ അവർ ഏഴുവർഷത്തോളം താമസിച്ചു എന്നു പറയുന്നു.

മിസ്രയമിൽനിന്നു ..... നിവൃത്തിവന്നു.

ഇതു ഹോശ. 11:1-ൽ നിന്നു ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതും തെളിവുവാക്യ സംഗ്രഹത്തിൽ (Testimonia) നിന്നു എടുത്തതാണു്. ഹോശയായുടെ പ്രവചനം യിസ്രായേൽ ജാതിയെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു. അതു മശിഹായ്ക്കും യോജിച്ചതാണെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. യഹോവ യിസ്രായേലിനെ തന്റെ മഹനീയ ഉദ്ദേശത്തെ നിവർത്തിക്കുന്നതിനു എജിപ്തിൽ നിന്നു വാഗ്ദത്ത നാട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. അവരുടെ അവിശ്വസ്തതമൂലം തന്റെ അന്തർഗ്ഗതം ശിഥിലീഭവിച്ചു; എന്നാൽ ദൈവപുത്രൻ എജിപ്തിൽ നിന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടകയും ദൈവത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശത്തെ സംപൂർണ്ണമായി സാധിപ്പിക്കയും ചെയ്തു എന്നു മത്തായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

16—18. ബെത്ത്ലഹേമിലെ ശിശുക്കളുടെ വധം

ഇങ്ങനെ ഒരു ക്രൂരകൃത്യം നടന്നതായിട്ടു ജോസീഫസിന്റെ ചരിത്രത്തിൽപറഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഹേരോദാവിനു ആളുടെ പേരിലെങ്കിലുംസംശയമോ വിരോധമോ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഇതുപോലെയുള്ള അക്രമങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ഒരു മടിയുമില്ലായിരുന്നു. അവൻ പല പ്രാവശ്യം ഇതിനേക്കാളും ഭയങ്കരമായ വധങ്ങളും നടത്തീട്ടുണ്ടു്. അവന്റെ സ്വന്തകുടുംബത്തിലുള്ള വരേയും അവൻ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം വധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ട കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ എണ്ണം കുറയായിരുന്നതു കൊണ്ടായിരിക്കാം അതു ചരിത്രകാരന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ വരാഞ്ഞതു്. ഫറവോൻ യിസ്രായേലിന്റെ വീണ്ടെടുപ്പുകാരനായ മോശയെ നശിപ്പിപ്പാൻ എടുത്ത വ്യർത്ഥമായ ശ്രമവും, ഹേരോദാവിന്റെ ഈ കൃത്യവും തമ്മിൽ ഒരു ഐകരൂപ്യം സുവിശേഷകൻ കാണുന്നു.

കന്യാസുതനായ യേശു ശിശുക്കളുടെ ജീവൻ വിലയേറിയതാക്കിത്തീർത്തു. ഈ സത്യം ഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടാണു ക്രിസ്തുസഭ "നിർമ്മല ശിശുക്കളുടെ" ഒരു പെരുന്നാൾ ആചരിക്കുന്നതു്. ആ ശിശുക്കളാണു നമ്മുടെ കർത്താ

വിന്റെ നാമത്തിൽ (അവർ അറിയാതെയെങ്കിലും) ആദ്യം രക്ത സാക്ഷികളായി മരിച്ചതു്.

16. വിദ്വാന്മാർ അവന്റെ കപടം അറിഞ്ഞു അവനെ ഭോഷനാക്കി എന്നു വിചാരിച്ചു ഹേരോദാവിനു സഹിച്ചുകൂടാത്ത അരിശമുണ്ടായി. അവന്റെ മൂഢവിശ്വാസവും ഭീതിയും അവന്റെ ക്രൂരകൃത്യത്തിൽ നിന്നു കാണാം. ദൈവ നിശ്ചയത്തെ തന്റെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും അധികാരംകൊണ്ടും പരാജിതപ്പെടുത്താമെന്നു ആ ഭോഷൻ നിരൂപിച്ചു. മനുഷ്യന്റെ ക്രോധം ദൈവത്തിന്റെ ആലോചനയേ വിഫലമാക്കാൻ അവൻ സമ്മതിക്കയില്ല.

17. അന്നു നിവൃത്തിയായി. ഈ വാക്കുകളോടാണു ഇവിടെയും 27:9ലും യരമ്യാവിൽനിന്നു വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്. (യര. 31:15). രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലും ശത്രുക്കളുടെ വ്യർത്ഥമായ പരിശ്രമത്തേയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു. ഭാഷ സെപ്തജിന്റെ പതിപ്പിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; എങ്കിലും എബ്രായയോടു ചേർച്ചയുണ്ടു്.

യെരമ്യാവു യെഹൂദാ പ്രവാസത്തിലേക്കു പോകുന്നതു വർണ്ണിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. യൊസേപ്പിന്റെയും ബെന്യാമിന്റെയും അമ്മയായ റാഹേൽ അവളുടെ ശ്മശാന സ്ഥലത്തുനിന്നു അവളുടെ മക്കൾ ആ വഴിയേ പ്രവാസത്തിലേക്കു പോകുന്നതുകണ്ടു വിലപിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദുഃഖിക്കുന്ന മാതാവിനോടു യഹോവ അരുളിച്ചെയ്യുന്ന ആശ്വാസവാക്കുകളും മത്തായിയുടെ ഓർമ്മയിൽ വന്നിരിക്കണം. യെരമ്യാ 31:16,17 നോക്കുക).

റാമാ യേരുശലേമിനു അഞ്ചുനാഴിക വടക്കു ബെന്യാമിന്റെ ഉത്തരാതൃത്തിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു. റാഹേലിന്റെ കല്ലറ ബെന്യാമിന്റെ അതിരിങ്കലെ സെൽഹസിലാണെന്നു 1 ശമും 10:2 ൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "റാഹേൽ മരിച്ചിട്ടു അവളെ ബേത്ത്‌ലഹേം എന്ന എഫ്രാത്തിനു പോകുന്ന വഴിയിൽ അടക്കം ചെയ്തു." (ഉല്പ. 35:19); "ഞാൻ പദ്ദനിൽനിന്നു വരുമ്പോൾ, കനാനിൽ എഫ്രാത്തിനു എത്തുവാൻ അല്പം ദൂരം മാത്രമുള്ളപ്പോൾ വഴിയിൽവച്ചു റാഹേൽ മരിച്ചു; ഞാൻ അവളെ അവിടെ ബേത്ത്‌ലഹേം എന്ന എഫ്രാത്തിനുള്ള വഴിയരികെ അടക്കം ചെയ്തു" (ഉല്പ. 48:7). റാഹേലിന്റെ കല്ലറ റാമായിലായിരുന്നു എന്നും ബേത്ത ലഹേമിനു സമീപേ ആയിരുന്നു എന്നും ഇങ്ങനെ രണ്ടു ഐതിഹ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ഈ വാക്യങ്ങൾ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. ഇവയിൽ ഒന്നിനെ സുവിശേഷകൻ സ്വീകരിച്ചു യെരമ്യാദിന്റെ പ്രവചന വാക്കുകളെ ഉദ്ധരിച്ചു തന്റെ വർണ്ണനയേ ഫലിപ്പിക്കുന്നു.

10—23 നസറേത്തിൽ താമസം ഉറപ്പിക്കുന്നു.

വി. കന്യകമറിയ മുമ്പു നസറേത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാര്യം സുവിശേഷകൻ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എജിപ്തിൽ നിന്നു തിരികെവന്നപ്പോൾ

യെഹൂദ്യയിലെ പരിതസ്ഥിതികൾ തൃപ്തികരമല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു നസറേത്തിൽ പോകണമെന്നു യോസേഫു നിശ്ചയിച്ചതായിട്ടാണു മത്തായി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്.

യോസേഫും മറിയയും ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാടു അനുസരിച്ചു എജിപ്തിൽനിന്നു തിരികെവന്നു. യെഹൂദ്യയിൽ അന്നു ഭരിച്ചിരുന്നതു ഹേരോദാവിന്റെ മകൻ അർക്കേലായോസായിരുന്നു. ഇയാൾ തന്റെ പിതാവിനെപ്പോലെതന്നെ ധൂർത്തനും നിഷ്ഠുരനുമായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവിടെ താമസിക്കുന്നതു അപകടകരമായിരിക്കുമെന്നു യോസേഫു നിരൂപിച്ചു. സ്വപ്നംമൂലം ദൈവേഷ്ടം എന്തുണ്ടെന്നു ഗ്രഹിച്ചു ഗലീലയിലെ നസറേത്തിൽ പോയി താമസിക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചു. യേശുവിന്റെ ജനനത്തിനുമുമ്പു യോസേഫും മറിയയും ആ ഗ്രാമത്തിലാണു താമസിച്ചിരുന്നതു്. അതു കൊണ്ടാണു അങ്ങോട്ടു പോകാൻ നിശ്ചയിച്ചതു്.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശ്യം ഈ സംഭവങ്ങളിലെല്ലാം പ്രവചനനിവൃത്തി കാണുന്നുണ്ടു് എന്നുള്ളതാണു്.

20. തിരുവിനു പ്രാണഹാനി വരുത്തുവാൻ നോക്കിയവർ മരിച്ചുപോയതുകൊണ്ടു്. "നിനക്കു ജീവഹാനി വരുത്തുവാൻ നോക്കിയവർ എല്ലാവരും മരിച്ചുപോയി" (പുറ. 4:19) എന്നു ദൈവം മോശയോടു മിദ്യാനിൽവച്ചു അരുളിച്ചെയ്തപ്രകാരം നാം വായിക്കുന്നു.

ഹേരോദാവിന്റെ മരണശേഷം രാജ്യം നാലായിട്ടുവിഭജിച്ചു: രണ്ടുഭാഗം അർക്കലയോസിനും ഒരു ഭാഗം അവന്റെ സഹോദരനായ അന്തിപ്പാസിനും നാലാമത്തെ ഭാഗം വേറൊരു സഹോദരൻ ഫീലിപ്പോസിനും കൊടുക്കണമെന്നായിരുന്നു അവസാനത്തെ കല്പന. ഇങ്ങനെ അർക്കലയോസിനു യെഹൂദ്യയും ശമര്യയും ഏദോമ്യയും 'രാജാവു' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരും സിദ്ധിച്ചു. അന്തിപ്പാസു് ഗലീലയ്ക്കും ഫിലിപ്പോസു യോർദ്ദാനക്കരയ്ക്കുള്ള ഖണ്ഡങ്ങൾക്കും, ത്രക്കോനിത്യാ, ഗൌലോനിത്യാ, എന്നീ നാടുകൾക്കും മേൽ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരായി. ഹേരോദാവിന്റെ മരണപത്രിക നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനു ആഗസ്തൂസു കൈസരിന്റെ സമ്മതം അവശ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ ചക്രവർത്തി അർക്കലിയോസിനെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യവസ്ഥ സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയില്ല. പ്രജാക്ഷോഭകരമായ രാജ്യഭരണത്താൽ അവൻ യോഗ്യനാണെന്നു കണ്ടശേഷം മാത്രമേ അവനെ രാജസ്ഥാനത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയുള്ളു എന്നു ചക്രവർത്തി തീരുമാനിച്ചു. അർക്കലിയോസിന്റെ നിഷ്ഠുരത താമസിയാതെ വെളിപ്പെട്ടു. അവനും രാജസ്ഥാനം കിട്ടി കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു കൂട്ടക്കൊല നടത്തിയതായിട്ടു ജോസീഫസ് പറയുന്നു. അവന്റെ ദുസ്സഹമായ ദുർഭരണത്തെപ്പറ്റി പ്രജകൾ കൈസരോടു പരാതിപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി

ക്രി. പി 6-മോണ്ടിൽ രാജസ്ഥാനത്തുനിന്നു നീക്കപ്പെട്ടു. അന്നുമുതൽ യെഹൂദ്യരോമാനാടുവാഴികളാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടു. പൊന്തിയൂസ് പീലാത്തോസ് 26-36 വരെ നാടുവാഴി ആയിരുന്നു.

23. നസറെത്ത് എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ചെന്നു പാർത്തു.

ഇന്നു ഈ ഗ്രാമത്തിനു എൽനസിറാ എന്നാണു പേരു. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു പഴയനിയമത്തിലും ജോസീഫസിന്റെ ചരിത്രത്തിലും യെഹൂദതാൽമൂദിലും (Talmud) യാതൊരു സൂചനയും കാണുന്നില്ല. അതു അപ്രധാനമായ ഒരു ഗ്രാമമായിരുന്നു നസറേത്ത് (യോഹ. 1:46). ഇപ്പോഴും നസറേത്തു തെക്കേ ഗലീലയിൽ എസ്ദ്രലോൻ സമഭൂമിക്കുവടക്കും താബോർ പർവ്വതത്തിനു അല്പദൂരമകലെ പടിഞ്ഞാറുമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഉദ്ദേശം ഏണ്ണായിരത്തോളം ജനങ്ങളുള്ള ഒരു ഗ്രാമമാണ്. യേശുവിന്റെ കാലത്തു നസറേത്തു ഒരു കുന്നിന്മേൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു (ലൂക്കോ 4:25). നസറേത്തിന്റെ ചുറ്റുപാടുകളും വളരെ മനോഹരവും ഫലപുഷ്ടിയുള്ളതുമായ ഒരു ഭൂപ്രദേശമായിരുന്നു. അതു പെരുവഴികളിൽ നിന്നു സല്പം അകലെ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു അതിന്റെ അത്തിയിൽക്കൂടെ ജനസഞ്ചാരം വളരെ കുറവായിരുന്നു. നസറേത്തിൽ നിന്നും തീബേര്യാസിനും കപ്പർന്നഹൂമിനും കാൽനടയ്ക്കു ഒരു ദിവസത്തെ വഴിദൂരമുണ്ടായിരുന്നു.

അവൻ നസറായൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടതു.....

ഈ വാക്യത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം വളരെ ദുർഘടമാണ്. ഇതു ഒരു പകർപ്പെഴുത്തുകാരൻ കൂട്ടിച്ചേർത്ത ടിപ്പണി ആണെന്നാണു ഒരഭിപ്രായം. അതു ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അങ്ങനെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ സംഗ്രഹകൻ ഗലീലയിലേ താമസത്തെ ആയിരിക്കണം വീക്ഷിച്ചതു. അതിനു യോജിച്ച വാക്യങ്ങളും 4:14,15-ൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നവയാണ്. എന്നാൽ ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ഘടന നോക്കിയാൽ ഓരോ സംഭവ വിവരണവും ഒരു പഴയ നിയമവാക്യം പൂരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ആ സ്ഥിതിക്കു ഇവിടെയും ഒരു പഴയ നിയമവാക്യം ഉദ്ധരിക്കുന്നതിൽ സാംഗത്യമുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്. ഈ ഭാഗത്തു ഇന്ന "പ്രവാചകനാൽ' എന്ന പറയുന്നതിനുപകരം "പ്രവാചകന്മാരാൽ" എന്ന അനിശ്ചയാത്മ ബഹുവചന പദമാണു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു, ഇതിൽനിന്നു സമാഹരണകാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒന്നിലധികം പ്രവചനവാക്യങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. അഥവാ ഒരു പ്രവാചകഗ്രന്ഥത്തിലും ഈ വാക്കുകൾ കാണാത്ത സ്ഥിതിക്കു ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രവചനങ്ങളുടെ പൊതുവേയുള്ള താല്പര്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു എഴുതിയതാണെന്നും വരാം.

പുതിയ നിയമത്തിൽ "നസറായൻ" എന്നു കാണുന്ന പദത്തിനു ഗ്രേക്കു ഭാഷയിൽ രണ്ടു പദങ്ങളാണു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്:—

1. നസറേനോസു. നസറേത്തിൽ നിന്നുള്ളവൻ. ഈ പ്രയോഗം മുക്കോസിൽ മാത്രം കാണുന്നു.

2. നസോറിയോസു=നസറായൻ. ഈ സുവിശേഷത്തിലും ലൂക്കോസിലും (4:34 ഒഴിച്ചു) യോഹന്നാനിലും അപ്പോ. പ്രവൃത്തികളിലും ഈ പ്രയോഗമാണു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ ഭാഗത്തിന്റെ മുഖ്യവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ താഴെ വിമർശിക്കുന്നു.

(i) യെശ 11:1 ൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന 'നേസർ' എന്ന എബ്രായ പദത്തിനു "ശാഖ" അഥവാ "മുള" എന്നാണു അർത്ഥം. ഇതു മശിഹായുടെ ഒരു സ്ഥാനപ്പേരാണു (യെശ. 4:2; യെര. 23:5; സെഖ. 3:8; 6:12). നസോറിയോസു എന്ന ഗ്രേക്കുപദവും നേസർ എന്ന എബ്രായപദവും ഒരു ധാതുവിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ചതായിട്ടു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം മത്തായി യേശുവിനെ "ശാഖപ്പട്ടണത്തിൽ നിന്നുള്ളശാഖ" (മുള) എന്നു വിളിക്കുന്നതായി അർത്ഥമാക്കാം; ഗലീലയിലെ ഒരു കുഗ്രാമത്തിൽ മശിഹാ വളർന്നതിനു ഒരു കാരണം മത്തായി യെഹൂദ്യ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മനസ്സിലാക്കി കൊടുക്കയാണു്.

(ii) യെശയ്യാവിൽ യഹോവയുടെ ദാസനേപററിയുള്ള കവിതകൾ യേശുവിന്റെ വേലയേകുറിക്കുന്നു എന്നു യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനികൾ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു. ആ കവിതയിൽ ഒരു ഭാഗത്തു (49:6) "(യിസ്രായേലിൽ) സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരേ തിരിച്ചു വരുത്തേണ്ടതിന്നു" എന്ന വാക്കുകൾ കാണുന്നു. സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരേ എന്നു തർജ്ജമചെയ്തിരിക്കുന്ന പദത്തിനു എബ്രായയിൽ 'നസറോയി' എന്ന പദമാണു ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ പ്രയോഗം അനുസരിച്ചു യെശ. 49:6 ഇങ്ങനെ പരിഭാഷപ്പെടുത്താം:— "നീയാക്കോബിന്റെ ഗോത്രങ്ങളെ എഴുന്നേല്പിക്കേണ്ടതിന്നു എനിക്കു ദാസനായിരിക്കുന്നതും യിസ്രായേലിനെ തിരിച്ചു വരുത്തേണ്ടതിന്നു് നസറോയൻ ആയിരിക്കുന്നതും പോരാ."

(iii) സുവിശേഷകാലത്തു 'നസറേത്തു' ഒരു ഗ്രാമത്തിന്റെ മാത്രമല്ല ഒരു ഡിസ്ട്രക്ററിന്റെയും പേരായിരുന്നു. നസറായൻ എന്ന പദത്തിനു ഗലീലക്കാരൻ എന്നാണു അർത്ഥം

(i) ശരി ആയിരിക്കാം. (ii) 1-ന്റെ ഒരു വകഭേദമാണു്. ഒന്നിലധികം പ്രവചനവാക്യങ്ങൾ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടായിരിക്കാം 'പ്രവാചകന്മാർ' എന്നു ബഹുവചനം ഉപയോഗിച്ചിരി

ക്കുന്നതു്. 'നസറേയൻ' എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥവും ഈ വിധത്തിലായിരിക്കും.

ഈ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം 'നസറായൻ' എന്ന പദത്തിനു ഒരു സ്ഥലസംബന്ധം കല്പിക്കുന്നതിനു സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ മത്തായി അതു 'നസറേത്തു' എന്ന സ്ഥലവുമായി സംബന്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പരിണാമം ഉണ്ടായതു എങ്ങനെ ആണെന്നു ആലോചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പുറജാതിക്കാർ യേശുവിന്റെ അനുയായികളെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നു വിളിച്ചതുപോലെ യെഹൂദന്മാർ യേശുവിനെ 'നസറായക്കാരൻ' എന്നും തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ നസറായനായ യേശുവിന്റെ അനുയായികൾ എന്നും വിളിച്ചു വന്നു.

'നസറായർ' എന്ന പേരു പലസ്തീനിലുള്ള യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനികൾ സ്വയംവരിച്ചതല്ല. അതു ക്രിസ്തീയസമുദായത്തിൽ ഉൾപ്പെടാതിരുന്നവർ അവർക്കു ആക്ഷേപമായി കൊടുത്ത പേരായിരുന്നു. അചിരേണ ''നസറായൻ'' (മർക്കോസിൽ 'നസറേനോസു') എന്ന വാക്കിനു 'നസറേത്തു എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നോ ഡിസ്ട്രിക്ടിൽ നിന്നോ വരുന്നവൻ' എന്നർത്ഥമുണ്ടായി (മത്താ 21:11, യോഹ 1:45, അ. പ്ര. 10:35 നോക്കുക). ശത്രുക്കൾ അവർക്കു ആക്ഷേപമായി കൊടുത്ത പേരിനെ യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനികൾ അഭിമാന സൂചകമായ 'നസോറിയൻ' എന്നു മാറ്റി. 'നസറേയൻ' എന്നു വെച്ചാൽ ശാഖ (മുള) എന്നാണർത്ഥം. ഇതു മശിഹായുടെ ഒരു സ്ഥാനപ്പേരായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഈ പേരുമാറ്റംമൂലം യെഹൂദ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മശിഹായുടെ സത്യ അനുയായികളാണെന്നു സമർത്ഥിച്ചു.

അനുബന്ധം.

യേശു കേവലം ഒരു ആദർശമൂർത്തിയല്ല. മനുഷ്യനായി ജനിച്ച നസറേത്തിൽ വളർന്ന ഒരു യഥാർത്ഥ ചരിത്രപുരുഷനാണെന്നു പുതിയ നിയമത്തിന്റെ ആരംഭംമുതൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതായി കാണാം. അവൻ യെഹൂദജാതിയിൽ ''ഉണങ്ങിയ നിലത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരു വേരുപോലെ'' മുളച്ചുവരുന്നു; ആ ജാതിയുടെ പൂർവ്വാദർശങ്ങൾക്കു അവൻ അവകാശിയും അതിന്റെ ശ്രേഷ്ഠനേമായ ഭാവിയെ യഥാർത്ഥമാക്കുന്നവനുമാണു്. അവൻ യെഹൂദജാതിയുടെ പ്രത്യേകവാസനകളേയും ആദർശങ്ങളേയും തന്റെ സാന്നിധ്യത്തൽ പാവനമാക്കി ലോകത്തിനു പ്രദാനംചെയ്യുന്നു. കിഴക്കുനിന്നു വിദ്വാന്മാർ കൊണ്ടുവന്ന കാഴ്ചകളെ അവൻ സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും തന്റെ സ്വന്തജാതിയിൽനിന്നു ലഭിച്ച പിതൃധനത്തെ നിരസിക്കുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ''രക്ഷ യെഹൂദന്മാരിൽനിന്നാണെ വരുന്നതു്'' (യോഹ. 4:20). അവൻമൂലം നടപ്പിൽ വരുത്തിയ പുതിയ നിയമത്തൽ പഴയ നിയമത്തിന്റെ ജനമായ

യിസ്രായേലിനോട്ടു ലോകത്തിലെ സകല ജാതികളും അളിന്നമായി സംബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

യേശുവിന്റെ ശൈശവം, ബാല്യം, യൌവനം, മദ്ധ്യവയസ്സ് എന്നിവയുടെ ഒരു വിവരം ഇവകളെപ്പറ്റി വിവരമായ അറിവു സുവിശേഷങ്ങളിൽ കൊടുത്തിട്ടില്ല. ശിശുവായിരുന്നപ്പോൾ യേശുവിനെക്കുറിച്ചു വി. ലൂക്കോസ് ഇത്രമാത്രം പറയുന്നു. "ശിശു വളർന്നു ജ്ഞാനംനിറഞ്ഞു, ആത്മാവിൽ ബലപ്പെട്ടുപോന്നു; ദൈവകൃപയും അവന്മേൽ ഉണ്ടായിരുന്നു"! (ലൂക്കോ. 2.40). ബാല്യദശയിലെ ഒരു വിശേഷസംഭവം ലൂക്കോസു വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. തന്റെ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ യേശു മാതാപിതാക്കന്മാരോടൊന്നിച്ചു പെസഹാ പെരുനാളിനു യെരുശലേമിലേക്കു പോയ വൃത്താന്തം ലൂക്കോ. 2.41-51 ൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സംഭവം ബാലനായ യേശുവിന്റെ ദൈവപ്രീതി, അനുസരണം, വിചാരശക്തി മുതലായ സംഗതികളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.

യേശുവിന്റെ യൌവനദശയെക്കുറിച്ച് "അവൻ ജ്ഞാനത്തിലും വളർച്ചയിലും ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും കൃപയിലും മുതിർന്നവന്നു" എന്നു മാത്രം വി. ലൂക്കോസു പറയുന്നു (ലൂക്കോ. 2:41. തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷ ആരംഭിക്കുമ്പോൾ യേശുവിനു മുപ്പതുവയസ്സു പ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നു (ലൂക്കോ. 3:23). അതുവരെയുള്ള തന്റെ നസറേത്തിലെ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചു സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഒന്നും പറയുന്നില്ല. മർക്കോ. 6:3-ൽ ഇങ്ങനെ ഒരു സൂചന കാണുന്നുണ്ട്. യേശു തന്റെ ചിരപരിചിതനഗരമായ നസറേത്തിൽ ചെന്നു് അവിടെയുള്ള പള്ളിയിൽ പ്രസംഗിച്ചപ്പോൾ ജനങ്ങൾ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. "ഇവൻ മറിയയുടെ മകനും യാക്കോബു, യോസേ, യൂദാ, ശിമോൻ എന്നവരുടെ സഹോദരനുമായ തച്ചനല്ലയോ? ഇവന്റെ സഹോദരികളും ഇവിടെ നമ്മോടുകൂടെ ഇല്ലയോ? എന്നു തമ്മിൽ തമ്മിൽ പറഞ്ഞു". ഈ വാക്കുകളിൽനിന്നു താഴെ പറയുന്ന സംഗതികൾ അനുമാനിക്കാം. (1) യോസേഫ് മരിച്ചുപോയി. (2) കുടുംബത്തിൽ യേശുവിന്റെ അമ്മയും സഹോദരസഹോദരിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. (3) ഇവരെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ഭാരം വഹിച്ചതു യേശു ആയിരുന്നു. ഇവർ മറിയയ്ക്കു യോസേഫിൽനിന്നു ജനിച്ചവരായിരുന്നോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. അവർ യേശുവിന്റെയും അമ്മയുടെയും കൂടെയാണു താമസിച്ചതു. (4) യേശു തന്റെ പിതാവിന്റെ തൊഴിൽ (ആശാരി) ചെയ്തു കുടുംബം സംരക്ഷിച്ചു. മുപ്പതു വയസ്സായപ്പോൾ യേശു ഭവനംവിട്ടു തന്റെ പ്രവൃത്തി ആരംഭിച്ചതിൽപിന്നെ കുടുംബഭാരം ഏല്പുന്നതിനു പ്രായം തികഞ്ഞ സഹോദരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു എന്നുവരുന്നു.

യേശുവിന്റെ നസറേത്തിലെ ജീവിതത്തിൽനിന്നു നമുക്കു പല വിലയേറിയ പാഠങ്ങളും പഠിക്കാം:—

(1) യേശു ഒരു പാവപ്പെട്ടവനായിരുന്നു. ഒരു കുഗ്രാമത്തിൽ ആശാരിവേലചെയ്യുന്ന ആളിന്റെ വരുമാനം തീരെ തുച്ഛമായിരിക്കാനെ തരമുള്ളു. എല്ലാ കാലത്തും മനുഷ്യർക്കു ധനം ആർജ്ജിക്കുന്നതിന് അമിതമായ മോഹമുണ്ട്. സമ്പന്നന്മാരെ വലിയ ബഹുമാനമാണ്. അവരെ അനുകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രാണത്യാഗംചെയ്യുന്നു. ജീവിതസുഖത്തിനും സൌഭാഗ്യത്തിനും ധനം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണെന്ന് അവർ തെററായി നിരൂപിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ആളുകളും നിത്യവൃത്തി ഞെരുങ്ങി കഴിക്കുന്നവരാണ്. എല്ലാവരുടെയും സ്നേഹിതനും രക്ഷകനുമായ സർവ്വലോകാധിപനായ യേശു സാധുക്കളുടെ ജീവിതരീതി സ്വമേധയായി വരിച്ച് അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു.

(2) യേശു കുടുംബജീവിതത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അതിന്റെ ഭാരം താൻ വഹിച്ചതിനാൽ ഗൃഹജീവിതത്തിന്റെ ചുമതലകളേയും സൌഭാഗ്യത്തേയും നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നു.

(3) തന്റെ പിതാവു തന്നെ ഭരമേല്പിച്ച ജോലി നിറവേററുന്നതിനുള്ള ആകാംക്ഷ തന്നിൽ ശക്തിയായി പ്രവർത്തിച്ചുകാണണം. എന്നാൽ താൻ ഒന്നുകൊണ്ടും അക്ഷമനാകാതെ പിതാവു നിശ്ചയിച്ച സമയത്തിന്നായി കാത്തിരുന്നു. ഈ കാലമെല്ലാം തന്റെ പ്രവൃത്തിക്കായി താൻ ഒരുങ്ങുക ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. തിരുവെഴുത്തുകളെ പാരായണം ചെയ്കയും ധ്യാനിക്കയും തന്റെ പിതാവുമായുള്ള നിരന്തരസംസർഗ്ഗത്തിൽ ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്തിരിക്കണം. ദൈവമഹത്വത്തേയും അഗാധസ്നേഹത്തേയും ദൈവത്തിന്റെ അഗോചരമായ വഴികളേയും താൻ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ദർശിച്ചിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ യാതൊരു പിറുപിറുപ്പും അക്ഷമതയും കൂടാതെ യേശു നസറേത്തിൽ തന്റെ മദ്ധ്യപ്രായംവരെ അജ്ഞാതവാസംചെയ്തു.

(4) ആഡംബരവും അലസതയും കുലീനത്വത്തിന്റെ മുദ്രയാണ്; ശരീരംകൊണ്ടുള്ള അദ്ധ്വാനം ഹീനമാണ്; അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവർ മററുള്ളവരേക്കാൾ താണവരാണ്; എന്നിങ്ങനെയുള്ള തെററായ ധാരണ ലോകത്തിൽ സർവ്വസാധാരണയാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ കർത്താവു തന്റെ കൈകൊണ്ടു തന്നെ അദ്ധ്വാനിച്ചു. അവൻ കലപ്പകളും മററു ഉഴവുസാമഗ്രികളും അവയെ ആവശ്യമുള്ളവർക്ക് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ഇങ്ങനെ ശരീരംകൊണ്ടുള്ള അദ്ധ്വാനത്തെ അവൻ ഉൽകൃഷ്ടമാക്കി.

(4) യേശു മുപ്പതു സംവത്സരക്കാലം ഒരു സാധാരണക്കാരന്റെ ജീവിതമാണു ജീവിച്ചത്. താൻ അക്കാലത്തു വിശ്വകൃത്യങ്ങൾ ഒന്നും പ്രവർത്തിച്ചില്ല. ദൈവമുമ്പാകെ നമ്മുടെ സാക്ഷാൽ ജീവിതം ബാഹ്യമല്ല,

മാനസികവും ആത്മികവുമാണെന്നു് ഇതു കാണിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വീരന്മാരും രാപ്പാർക്കായ്യുടെ സകതന്മാരും വയിച്ച ചിന്തകന്മാരും യോദ്ധാക്കളും മാത്രമാണു് ആരാധ്യപുരുഷന്മാരായിട്ടുള്ളതു്. ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടെ സംഖ്യ എല്ലാക്കാലത്തും തുച്ഛം പരിമിതമാണു്. അനേകലക്ഷം മഴത്തുള്ളികളിൽ ഒരു മഴത്തുള്ളി എന്നപോലെ അത്രയ്ക്കു നസ്സാരമാണു് സാധാരണക്കാരുടെ ജീവിതം. എന്നാൽ വലിയവനും ചെറിയവനും ശ്രേഷ്ഠനും നിസ്സാരനും മരിക്കുന്നു; അവരുടെ സ്മരണ പിന്നെ അവരെ അറിയുന്നുമില്ല". എന്നാൽ ദൈവദൃഷ്ടിയിൽ എല്ലാവരും ഒരുപോലെ വിലയുള്ളവരാണു്. സാക്ഷാൽ ജീവിതമെന്നുദ്ദേശ്യത്തിനു് അത്യന്തമത്സരവും ഉഴപ്പുസചലമായ പ്രവൃത്തനവും വിസ്തൃതമായ സേവനവും മഹത്തായ വിജയവുമല്ല ആസ്പദമായിട്ടുള്ളതു് എന്നു യേശുവിന്റെ അവിഛിന്നമായ മുപ്പത്തുവർഷത്തെ ജീവിതം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. "ധർമ്മമാണു സ്വർഗ്ഗം" എന്ന വിഭാഗനായ കൊൻഫ്യൂഷ്യസു പറയുന്നു. നിഷ്കൾമ്മകർമ്മമാണു് ജീവിതസുഖത്തിനു് ആധാരമായിട്ടുള്ള ഈ തോതിൽ യേശുവിന്റെ നസറേത്തിലെ ജീവിതം ഒരു ഉദാത്ത ജീവിതമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

(5) യേശു തന്റെ മാനസികജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചു് അത്യുത്തമനല്ലായിരുന്നു. അവൻ നസറേത്തിലെ സുന്നഗോഗിനോടു ചേർന്നു നടത്തിയിരുന്ന പള്ളിക്കൂടത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥി ആയി എഴുത്തും വായനയും പഠിച്ചു. ന്യായപ്രമാണവും മറ്റു ജാതിയുടെ ചരിത്രവും മറ്റു മതഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റും സേഫ പഠിപ്പിച്ചു (അപ്പ. 11:19). അക്കാലത്തു് ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അഭിരുചിയുള്ളവർ കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ മക്കളെ യേരുശലേമിലുള്ള പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഗുരുക്കന്മാരുടെ അടുക്കൽ അയയ്ക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസം യേശുവിനു ലഭിച്ചില്ലെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണു്. "വിദ്യ അഭ്യസിക്കാത്ത ഇവനു് ഈ ജ്ഞാനം എവിടെനിന്നു" എന്നു തദ്ദേശീയർ ശത്രുക്കൾ പരിഹാസ്യമായി ചോദിച്ചു. റബ്ബിമാരുടെ എല്ലുകീറുന്ന യുക്തിവാദസമ്പ്രദായവും മനസ്സിനെറ ഉന്മേഷത്തെ കെടുത്തുന്ന വിദ്യാരീതിയും യേശു അഭ്യസിച്ചില്ല. തന്നിമിത്തം റബ്ബിമാരുടെ ഉപദേശകുത്തിപ്പിടുത്തം നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതിനും അവയിൽ നിന്നു് പ്രയോജനമുള്ളതിനെ തള്ളിക്കളയുന്നതിനും വേണ്ട മനോവികാസം തനിക്കു സിദ്ധിച്ചു. റബ്ബിമാരുടെ അടിമനുകത്തിൻകീഴിൽ അകപ്പെടാഞ്ഞതു തനിക്കു വലിയ രക്ഷ ആയിട്ടാണു തീർന്നതു്.

———(o)———

അദ്ധ്യായം 3.

3:1—4:11. പരസ്യ ശുശ്രൂഷക്കുള്ള ഒരുക്കം.

3:1—12. യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ ശുശ്രൂഷ. (മർക്കോ. 1:1—8; ലൂക്കോ. 3:1—17; യോഹ 1:6—31)

യേശുവിന്റെ വംശാവലിയും ജനനവുമായ സംഭവങ്ങളും വിവരിച്ചശേഷം "യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ നാൾമുതൽ" (അ. പ്ര. 1:12) അവൻ ചെയ്ത ശുശ്രൂഷയെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനു സുവിശേഷകൻ ആരംഭിക്കുന്നു. ഈ ഭാഗത്തിന്റെ പ്രധാനമൂലം മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷമാണ്. എന്നാൽ ആ സുവിശേഷത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളെ 'Q' മുതലായ പൂർവ്വ സാമഗ്രികളും ചേർത്തു സുവിശേഷകൻ അവ പൂരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾക്കു ശേഷം ഉദ്ദേശം മുപ്പതു സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. യേശു പരസ്യ ശുശ്രൂഷ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ ഏകദേശം മുപ്പതു വയസ്സു പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കാലമെല്ലാം യേശു നസറേത്തിൽ മിക്കവാറും അജ്ഞാതമായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഇതിനിടയിൽ നടന്ന ഒരു സംഭവമാത്രം ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. (ലൂക്കോ. 2:41—51).

ബാലനായ യേശുവിന്റെ ദൈവപ്രീതി, അനുസരണം, ചിന്താശക്തി മുതലായ വിശേഷഗുണങ്ങളെ ആ ചരിത്രം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. യേശുവിന്റെ യൗവനത്തെക്കുറിച്ചു "അവൻ ജ്ഞാനത്തിലും വളർച്ചയിലും ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും കൃപയിലും മുതിർന്നുവന്നു" എന്നല്ലാതെ വേറൊരു പ്രസ്താവനയും സുവിശേഷങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ല. (ലൂക്കോ 2:52). യേശുവിന്റെ നസറേത്തിലെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ ഒരു സൂചനയുള്ളതും ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. മർക്കോ. 6:3 "ഇവൻ മറിയയുടെ മകനും യാക്കോബു, യോസേ, യൂദാ, ശിമോൻ എന്നവരുടെ സഹോദരനുമായ തച്ചനല്ലയോ? ഇവന്റെ സഹോദരികളും ഇവിടെ നമ്മോടുകൂടെ ഇല്ലയോ" എന്നു നസറേത്തുകാർ ആക്ഷേപമായി പറഞ്ഞു. ഈ വാക്കുകളിൽനിന്നു മറ്റൊരുണ്ടു സംഗതികളും അനുമാനിക്കാം.

(i) യോസേഫു മരിച്ചുപോയിരുന്നു. (ii) യേശു തന്റെ അമ്മയോടും സഹോദരന്മാരോടുംകൂടെ ഒരു ഭവനത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. സഹോദരിമാരെ നസറേത്തിൽതന്നെ വിവാഹംചെയ്തുകൊടുത്തിരിക്കാം. (iii) യേശു ആയിരുന്നു ഗൃഹനാഥൻ. (iv) തന്റെ സഹോദരന്മാർക്കു പ്രായമാകുന്നതുവരെ യേശുവാണു കുടുംബം സംരക്ഷിച്ചതു. (v) യേശുവിന്റെ തൊഴിൽ ആശാരിപ്പണി ആയിരുന്നു. (vi) ഒരു കുഗ്രാമത്തിലെ ആശാരിയുടെ

വരുമാനം തുച്ഛമായിരുന്നതുകൊണ്ടു യേശുവിന്റെ കുടുംബത്തിൽ ഞെരുക്കവും ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നു.

1. ആ കാലത്തു. സമയം ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്നില്ല; എങ്കിലും വായനക്കാർക്ക് അതു നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു വിഷമമില്ലായിരുന്നു. യോഹന്നാന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭം "തീബെര്യോസുകൈസരുടെ വാഴ്ചയുടെ പതിനഞ്ചാം ആണ്ടിൽ പൊന്തിയോസു പീലാത്തോസു യെഹൂദ്യനാടു വാഴുമ്പോൾ, ഹേരോദാവു ഗലീലയിലും അവന്റെ സഹോദരനായ ഫീലിപ്പോസു ഇതൂര്യ ത്രെഖോനിത്തിദേശങ്ങളിലും ലുസന്യാസു അബിലേനയിലും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരായും ഹന്നാവും കയ്യാഫാവും മഹാപുരോഹിതന്മാരായും ഇരിക്കും കാല" ത്തായിരുന്നു (ലൂക്കോ. 3:1,2).

യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻ. യോഹന്നാന്റെ ജനനം ലൂക്കോസു ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവൻ മശിഹായുടെ മുന്നോടി ആയിട്ടു ഗർഭംമുതലെ തിരഞ്ഞെടുത്തു വിശുദ്ധീകരിച്ചു (ലൂക്കോ. 1:13, 76 മുതൽ). യോഹന്നാന്റെ അമ്മ ഏലിശബേത്തു വി. കന്യക മറിയാമിന്റെ ചാർച്ചക്കാരി ആയിരുന്നു. യോഹന്നാൻ യേശുവിനു ആറുമാസം മുമ്പെയാണു ജനിച്ചതു്. അവർ ചാർച്ചക്കാരായിരുന്നെങ്കിലും തമ്മിൽ മുഖപരിചയം ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നു സംശയമാണ്. ബാല്യത്തിൽതന്നെ യോഹന്നാൻ തന്റെ ജീവിതോദ്ദേശം എന്താണെന്നു ഗ്രഹിച്ചു. ആ വേലയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കത്തിന്നായി അവൻ ഒരു തപസ്വിയായി യെഹൂദ്യയിലെ മരുഭൂമിയിൽ യിസ്രായേലിനു വെളിപ്പെടുന്നതുവരെ ഏകാന്തവാസംചെയ്തു.

യോഹന്നാൻ പഴയ നിയമപ്രവാചകന്മാരിൽ മുഖ്യനായിരുന്ന ഏലിയാവിന്റെ മാതൃകയാണ് അനുകരിച്ചതു് ആ കാലത്തു പല യെഹൂദ ഭക്തന്മാരും സന്യാസവ്രതം സ്വീകരിച്ചു മരുഭൂമിയിൽ തപസ്സചെയ്തുവന്നു എന്നു ജോസീഫസു പറയുന്നുണ്ട്. ജോസീഫസിൽ യോഹന്നാന്റെ ശുശ്രൂഷയെപ്പററി പ്രസ്താവനയുണ്ട്. അവനു വളരെ ജനസ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും അനേകർ അവന്റെ പ്രസംഗം കേൾപ്പാൻ കൂട്ടമായി ആ മരുഭൂമിയിൽ ചെന്നു എന്നും അവൻ അവർക്കു "പരസ്പരം നീതിയോടുള്ള പെരുമാററവും ദൈവത്തോടുള്ള ഭക്തിയും" ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു എന്നും ജോസീഫസു സാക്ഷിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ യോഹന്നാനു "സ്നാപകൻ" എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു കൊടുത്തു. യെഹൂദന്മാർ പുറജാതിക്കാരെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനുമുമ്പു അവരെ സ്നാനപ്പെടുത്തുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. യോഹന്നാൻ സ്നാനപ്പെടുത്തിയതു യെഹൂദന്മാരിൽ മനംതിരിഞ്ഞവരെ ആയിരുന്നു. രണ്ടും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം പ്രവാചകനു "സ്നാപകൻ" എന്ന പ്രത്യേകപേരു സിദ്ധിച്ചതു്. യോഹന്നാൻ ഒരു തപസ്വി ആയി

വർജ്ജനജീവിതംകഴിച്ചു. അവന്റെ ജീവിതസമ്പ്രദായവും നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സന്തുഷ്ടമായ സാമൂഹ്യജീവിതവും തമ്മിൽ സാരമായ അന്തരമുണ്ടായിരുന്നു. യേശു ജനങ്ങളോടുകൂടെ സ്വാതന്ത്ര്യമായി സമ്മേളിക്കയും അവരോടുകൂടെ ഭക്ഷിക്കയും കുടിക്കയും ചെയ്തു.

യേശുവിനു യോഹന്നാനെ വളരെ ബഹുമാനമായിരുന്നു; അവൻ സകല പ്രവാചകന്മാരിലും ശ്രേഷ്ഠനാണെന്നു യേശു പരസ്യമായി ജനങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ സാക്ഷ്യംവഹിച്ചു (മത്താ. 11:7-10)

പഴയ നിയമവും പുതിയ നിയമവും തമ്മിൽ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതു യോഹന്നാനാണ്. അവൻ യെഹൂദമതത്തിന്റെ അന്ത്യപ്രവാചകനും പുതിയ നിയമത്തിന്റെ രംഗപ്രവേശകനുമാണ്. യോഹന്നാനു പ്രവാചകൻ എന്നും മശിഹായുടെ മുന്നോടി എന്നും രണ്ടു കർത്തവ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. മലാഖി പ്രവചിച്ചിട്ട് ഏകദേശം നാന്തറ സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു; ഏങ്കിലും യെഹൂദഭക്തന്മാരും രാജാഭിമാനികളും അവരുടെ ജാതിയെ റോമരുടെ നുകത്തിൽനിന്നു വിടുവിക്കുന്നതിനു മശിഹായുടെ ആഗമനത്തിന്നായി ആകാംക്ഷയോടു നോക്കിപാർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഒരു പുതിയ പ്രവാചകൻ വന്നപ്പോൾ അനേകരും അവനെ സന്തോഷത്തോടും പ്രത്യാശയോടും കൈക്കൊണ്ടു. വേണമെങ്കിൽ താൻ മശിഹായാണെന്നു പ്രഖ്യാപനംചെയ്ത ജനങ്ങളെ പാർശ്വത്തിലാക്കാൻ യോഹന്നാനു നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുമായിരുന്നു (ലൂക്കോ. 3:15). ഏങ്കിലും അങ്ങനെയുള്ള പരീക്ഷയ്ക്ക് അവൻ അശേഷം വഴിപ്പെട്ടില്ല. "എന്റെ പിന്നാലെ എന്നേക്കാൾ വലിയവൻ വരുന്നുണ്ട്. ഞാൻ അവന്റെ വഴി ഒരുക്കുവാൻ വന്നവൻ മാത്രമാണ് എന്നു യോഹന്നാൻ യെഹൂദപ്രമാണികളോടു തുറന്നു പറഞ്ഞു. ഈ സാക്ഷ്യംമൂലമാണു യേശുവിനു തന്റെ ആദ്യശിഷ്യന്മാരെ ലഭിച്ചതു്. തന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ പ്രാരംഭപ്രസിദ്ധിക്കും വിജയത്തിനും കാരണവും ഇതുതന്നെ ആയിരുന്നു.

വന്നു "ദൈവം അയച്ചിട്ട് ഒരു മനുഷ്യൻ വന്നു. അവന്നു യോഹന്നാൻ എന്നു പേർ. അവൻ സാക്ഷ്യത്തിന്നായി വെളിച്ചത്തെക്കുറിച്ചു സാക്ഷ്യം പറവാൻതന്നെ വന്നു (യോഹ. 1:6,7)

യെഹൂദ്യമരുഭൂമിയിൽ. യെഹൂദ്യമലനാടുമുതൽ ചാവുകടൽവരെ ചരിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഭൂപ്രദേശം. ഇതിൽ യെഹൂദ്യ ഡിസ്ട്രിക്ടിലുള്ള യോർദ്ദാൻ താഴ്‌വരയും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതു വെറും മണൽതരിശല്ലായിരുന്നു. മണലും പാറക്കെട്ടുകളും കുറ്റിക്കാടുകളും അവിടവിടെ വൃക്ഷങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഭൂപ്രദേശമായിരുന്നു. അവിടെ മനുഷ്യപാർപ്പും സഞ്ചാരവും വളരെ കുറവായിരുന്നു.

പ്രസംഗിച്ചു. രാജാവിന്റെ എഴുന്നള്ളത്ത് ഒരു ഘോഷകൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ എന്നൊരർത്ഥംകൂടെ ഈ വാക്കിൽ സ്ഫുരിക്കുന്നുണ്ട്.

2. സ്വർഗ്ഗരാജ്യം സമീപിച്ചിരിക്കയാൽ മാനസാന്തരപ്പെടുവിൻ.

ഇതായിരുന്നു യോഹന്നാന്റെ പ്രസംഗത്തിന്റെ വിഷയം. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മാനസാന്തരം ആവശ്യമാണെന്നു യോഹന്നാൻ നിഷ്കർഷിച്ചു; എന്നാൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ ആവിർഭാവം ആസന്നമായിരിക്കുന്നു എന്നായിരുന്നു അവന്റെ പ്രസംഗത്തിന്റെ പ്രധാന വിഷയം. 'സ്വർഗ്ഗരാജ്യം' എന്ന പദത്തിന്റെ സാരം മുഖവുരയിൽ വിശദമാക്കീട്ടുണ്ട്. സ്വർഗ്ഗരാജ്യം ഒരു നവലോകമാണ്. ഏതുപ്രകാരം ജനനംമൂലം ഒരു ശിശു ഈ ലോകജീവിതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ തന്നെ ഒരു പുതുജനനംമൂലമാണു സ്വർഗ്ഗരാജ്യമാകുന്ന ആത്മികലോകത്തിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടതു്. "പുതുതായി ജനിച്ചില്ല എങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം കാണ്മാൻ ആർക്കും കഴികയില്ല" (യോഹ. 3 :3). യെഹൂദന്മാർ അബ്രാഹാമിന്റെ സന്തതിയും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജാതിയും ആകുകൊണ്ടു പ്രകൃത്യാ ഉള്ള അവകാശമാണെന്നു് അവർ നിരൂപിച്ചു. ഇതുഭോഷത്വമാണെന്നു യോഹന്നാൻ പ്രസ്താവിച്ചു. ഒരു ഭൌമികരാജാവു് എഴുന്നള്ളുമ്പോൾ വസ്ത്രാമാടിയോടും അലങ്കാരങ്ങളോടും പ്രജകൾ അദ്ദേഹത്തെ എതിരേല്ക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു മശിഹാരാജാവു് എഴുന്നെള്ളുമ്പോൾ ഹൃദയമാററമാണ് ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു്. മാനസാന്തരത്തിനു രണ്ടുവശങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാമതായി നാം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതോ നിസ്സാരം എന്നുവെച്ചു ഗണ്യമാക്കാതിരിക്കുന്നതോ ആയ പാപങ്ങളെ വെറുത്തു് ഉപേക്ഷിക്കണം. രണ്ടാമതായിട്ടു ദൈവത്തെ കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ തെററിദ്ധാരണകൾ—താൻ നിർദ്ദാക്ഷണ്യനായ ഒരു രാജാവും ന്യായാധിപതിയുമാണെന്നുള്ള വിചാരം—മാററിസ്നേഹമുള്ള പിതാവായി അവനെ കൈക്കൊള്ളുകയും അവന്റെ ഇഷ്ടത്തിനുനമ്മെ തന്നെ പൂർണ്ണമായി കീഴ്പ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണം. മാനസാന്തരത്തിന്റെ ബാഹ്യഫലവും ലക്ഷണവും നവമായ ഒരു ജീവിതമാണ്.

മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ 'സ്വർഗ്ഗരാജ്യം' എന്ന പദം 33 പ്രാവശ്യം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. മററുള്ള സുവിശേഷങ്ങളിൽ "ദൈവരാജ്യം" എന്ന പദമാണു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. രണ്ടിനും അർത്ഥം ഒന്നുതന്നെയാണ്. 'ദൈവത്തിന്റെ വാഴ്ച' പഴയ നിയമ യെഹൂദരാജ്യത്തിന്റെ തുടർച്ച ആണെങ്കിലും അതു സ്വഭാവത്തിൽ സ്വർഗ്ഗീയവും അദൃശ്യവുമാണ്; അതിന്റെ പ്രവൃത്തി ഹൃദയങ്ങളിലും മനുഷ്യസമുദായത്തിലുമാണ്; അതു വളർന്നു ഭാവിയിൽ സംപൂർണ്ണത പ്രാപിക്കും—എന്നീ അർത്ഥങ്ങളെല്ലാം മത്തായി

'സ്വർഗ്ഗരാജ്യം' എന്ന പദത്തിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. യേശു മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിലും ജീവിതത്തിലും ദൈവത്തിന്റെ അധികാരത്തെ സ്ഥാപിക്കയും മനുഷ്യസമുദായത്തെ ദൈവത്തിന്റെ ആത്മിക അധികാരത്തിന്ന് അധീനമാക്കുകയും ചെയ്യാനായിട്ടത്രെ വന്നതു്; അതല്ലാതെ യെഹൂദന്മാർ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതുപോലെ അവരെ റോമാ മേൽകോയ്മയിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രരാക്കി ഭൂമിയിലുള്ള സകല ജാതികളേയും അവർക്കു കീഴ്പെടുത്തി അവർക്ക് ഐഹികമായ ശക്തിയും പ്രതാപവും നൽകുവാനല്ല.

യേശുവും യോഹന്നാന്റെ പ്രസംഗംതന്നെ ആവർത്തിച്ചു. രണ്ടുപേരും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ആഗമനത്തേ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. യോഹന്നാന്റെ ദൂതിന് ഒരു ഭീഷണിസ്വരമുണ്ടായിരുന്നു. യേശുവിന്റെ ദൂതു് ഒരു സദ്വർത്തമാനമായിരുന്നു.

3. യോഹന്നാന്റെ പ്രസംഗം യെശയ്യായുടെ പ്രവചനത്തിന്റെ നിവൃത്തി ആയിരുന്നു. യെശ. 40:3-ൽനിന്നാണ് ഈ വാക്യം ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മൂന്നു സിനോപ്ടിക്ക് സുവിശേഷങ്ങളിലും ഈ ഉദ്ധരിപ്പു കാണുന്നുണ്ട്. മക്കോസിൽ "എനിക്കു മുമ്പായി വഴിനിരത്തേണ്ടതിന്നു ഞാൻ എന്റെ ദൂതനേ അയയ്ക്കുന്നു" (മലാ. 3:1) എന്നൊരു വാക്യവും ഇതോടു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

യെശയ്യാവിൽ യിസ്രായേലിന്റെ ബാബിലോണിലെ അടിമയിൽനിന്നുള്ള വിടുതലിനേയാണു പ്രവാചകൻ പ്രഖ്യാപനംചെയ്യുന്നതു്. യഹോവതന്നെ എഴുന്നെള്ളി തന്റെ ജനത്തേ വിടുവിച്ചു, മരുഭൂമിയിൽക്കൂടെ വഴിനടത്തി അവരുടെ സ്വന്തനാട്ടിലേക്ക് അവരെ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു സന്നദ്ധനായി ഇതാ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നായിരുന്നു യെശയ്യാ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ "സദ്വർത്തമാനം" അന്നത്തേ വിടുതൽ യിസ്രായേലിൽ ഒരു "ശേഷിപ്പിനു" മാത്രവും അപൂർണ്ണവും ആയിരുന്നു. മശിഹാമൂലമുള്ള സംപൂർണ്ണവും സാർവ്വത്രികവുമായ വിടുതൽ ആസന്നമായിരിക്കുന്നു. അതിന്നുവേണ്ട ആത്മികമായ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനു യോഹന്നാൻ യെഹൂദന്മാരേ ക്ഷണിക്കുന്നു.

യോഹന്നാൻ "വനത്തിൽ വിളിച്ചുപറയുന്നവന്റെ ശബ്ദം മാത്രമായിരുന്നു. (യോഹ. 1:23). അവൻ വരുവാനുള്ള മശിഹായേ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. യേശുവോ "ഞാൻതന്നെ വഴിയും സത്യവും ജീവനുമാകുന്നു", എന്ന് അരുളിച്ചെയ്തുകൊണ്ട് "പ്രയാസപ്പെടുന്നവരേയും ഭാരം ചുമക്കുന്നവരേയും" എല്ലാം തങ്കലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു. യേശു രാജാവും യോഹന്നാൻ രാജകൊട്ടാരത്തിന്റെ വാതിൽ കാവല്ക്കാരനുമായിരുന്നു.

4. യോഹന്നാനു ഒട്ടക രോമംകൊണ്ടുള്ള ഉടുപ്പും അരയിൽ തോൽവാറും ഉണ്ടായിരുന്നു. യോഹന്നാൻ പാപവും വക്രതയു

മുള്ള തപസ്സിയിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറി ഏകാന്തവാസം സ്വീകരിച്ചു ഒരു തപസ്വി ആയിരുന്നു. അവന്റെ ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും അവന്റെ സ്വഭാവത്തിനു യോജിച്ചതായിരുന്നു. പുറമേയുള്ള വേഷത്തിലും അവൻ ചെയ്ത മാനസാന്തര പ്രസംഗത്തിന്റെ ശൈലിയിലും അവൻ പ്രവാചകന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ ഏലിയാവേ അനുകരിച്ചു. ഒട്ടകരോമം കൊണ്ടു നെയ്തുണ്ടാക്കിയ പരുക്കൻ മേലങ്കി ഏലിയാവും (2 രാജാ. 1:8) മറ്റു പുരാതന പ്രവാചകന്മാരും ധരിച്ചുവന്ന വസ്ത്രമായിരുന്നു (സെഖ. 13:4).

യോഹന്നാന്റെ 'ഏലിയാവിന്റെ ആത്മാവോടും ശക്തിയോടും കൂടെ നടക്കും" (ലൂക്കോ 1:17) എന്നു ദൈവദൂതൻ സെഖര്യാവോടു അവന്റെ ജനനത്തിനു മുമ്പേ അറിയിച്ചിരുന്നതു അവന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

അവയിൽ തോൽവാറും ഉണ്ടായിരുന്നു. അരചാനിക്കുമ്പോഴും സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും മേലങ്കി ശരീരത്തോടു ഒതുങ്ങി കിടക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഇന്നും അറബിയിലുള്ള ബെഡൂവിൻ വർഗ്ഗക്കാരും ക്രൂരവേലക്കാരും മുസ്ലീം സന്ന്യാസികളും ഇതുപോലെയുള്ള തോൽവാറു ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു.

അവന്റെ ആഹാരം വെട്ടുക്കിളിയും കാട്ടുതേനുമായിരുന്നു. ഇവ രണ്ടും മരുഭൂമിയിൽ കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങളായിരുന്നു. വെട്ടുക്കിളികൾ സകലവിധമായ പച്ച സസ്യങ്ങളും ഇലകളും തിന്നു നശിപ്പിക്കുന്ന പ്രാണികളാണു. ചില തരത്തിലുള്ള വെട്ടുക്കിളികളെ തിന്നുന്നതിനു ന്യായ പ്രമാണം അനുവദിച്ചിരുന്നു (ലേവ്യ 11:22). അറബിയിലുള്ള സാധുക്കൾ ഇന്നും വെട്ടുക്കിളികളെ തിന്നുന്നവരാണു.

തേൻ. കാട്ടുതേൻ: മരുഭൂമിയിലുള്ള പാറകളുടെ വിടവുകൾ അനവധി തേനിച്ച കൂട്ടങ്ങളുടെ പാർപ്പുകളാണു. ഇവിടെ നിന്നു അറബികൾ തേൻ ശേഖരിച്ചു യെരൂശലേമിൽ കൊണ്ടുവന്നു വില്ക്കുന്ന പതിവു ഇക്കാലത്തുമുണ്ടു:

യോഹന്നാന്റെ കാലത്തു എസ്സേനികൾ എന്നൊരുകൂട്ടം സന്ന്യാസികൾ പലസ്തീനിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഏകാന്ത തപസ്വികളല്ലായിരുന്നു; കൂട്ടം കൂട്ടമായിട്ടു ഗ്രാമങ്ങളിലാണു അവർ പാർത്തതു. സകല ജീവികൾക്കും ആത്മാവുണ്ടെന്നുള്ള ധാരണയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അവർ മൃഗമാംസങ്ങളെ വർജ്ജിച്ചിരുന്നു. 'അയിത്തം' ആചരിക്കുന്നതിൽ അവർ പരീശന്മാരെക്കാൾ ശുഷ്കാന്തിയുള്ളവരായിരുന്നു. ഈ കൂട്ടർക്കു മശിഹായുടെ വരവിനെ സംബന്ധിച്ചു പ്രത്യാശയോ പ്രതീക്ഷയോ ഇല്ലായിരുന്നു. യോഹന്നാൻ ഏകാന്തവാസിയും മാംസഭോജിയും ആയിരുന്നതിനാൽമാത്രം അവനെ എസ്സീൻ വർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവൻ അല്ലായിരുന്നു. അവൻ ഭക്ഷണത്തിലും വേഷത്തിലും പഴയനിയമ പ്രവാചകന്മാരെയാണു അനുകരിച്ചതു. അവരേ

പ്പോലെ അവനും യഹോവയുടെ അരുളപ്പാടുകളെ യിസ്രായേലിൻ അറിയിച്ചു കൊടുത്തു.

യോഹന്നാൻ യോർദ്ദാന്റെ കടത്തു സ്ഥലങ്ങളിലായിരിക്കും ആദ്യമായിട്ടു പ്രസംഗിച്ചതു്. അവന്റെ വേഷവും ഉഴഞ്ഞപ്രസംഗവും അനേകം ആളുകളെ ആകർഷിച്ചു. മരുഭൂമിയിൽ ഒരു പ്രവാചകൻ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വർത്തമാനം ദിക്കെല്ലാം പരന്നു. ആളുകൾ അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം കേൾക്കുന്നതിനും അനേകായിരങ്ങളായി വന്നുകൂടി.

5. യോഹന്നാന്റെ പ്രസംഗം കേൾപ്പാൻ എവിടെ നിന്നെല്ലാം ആളുകൾവന്നു എന്നു മത്തായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. "അവൻ യോർദ്ദാന്നരികെയുള്ള നാട്ടിൽ ഒക്കെയും വന്നു" എന്നു ലൂക്കോസു പറയുന്നു. (ലൂക്കോ. 3:3)

യെരൂശലേമ്യർ. തലസ്ഥാന പട്ടണത്തിൽ താമസിച്ചവർ.

യെഹൂദ്യദേശക്കാർ. പലസ്തീൻ രാജ്യത്തിന്റെ തെക്കേ ഡിസ്ട്രിക്ടിൽ അധിവസിച്ച യെഹൂദന്മാർ.

യോർദ്ദാന്റെ ഇരുകരയിലും താമസിച്ചവർ. (മല്പ: 13: 10—11 നോക്കുക) ഇതു ഒരു ബഹുജന സംരംഭം ആയിരുന്നു എന്നു സിനോപ്ടിക്സ് സുവിശേഷങ്ങളും കാണിക്കുന്നു.

6. തങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ ഏറ്റു പറഞ്ഞു.....

സ്നാനപ്പെട്ടു. പഴയ നിയമ പ്രവാചകന്മാരേപ്പോലെ യോഹന്നാനും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അദ്ധ്യാത്മ സ്വഭാവത്തെ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ രാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവർ മാനസാന്തരപ്പെട്ടു പാപം ഏറ്റു പറഞ്ഞു ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു യോഹന്നാൻ ഉൽബോധിപ്പിച്ചു.

പാപങ്ങളെ ഏറ്റു പറഞ്ഞു. രഹസ്യമായിട്ടു യോഹന്നാനോടു ഏറ്റുപറഞ്ഞു എന്നല്ല, പരസ്യമായി ഏറ്റുപറഞ്ഞു എന്നാണു ഈ വാക്കുകളിൽ ധ്വനിക്കുന്നതു്.

സ്നാനം ഏറ്റു. 'ബപ്റ്റിസ്മ' എന്ന ഗ്രീക്കു പദത്തിനു 'വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങുക അഥവാ കുളിക്കുക' എന്നും 'കഴുകുക' എന്നും അർത്ഥങ്ങളുണ്ടു്. പൂർവ്വ ഭിക്കുകളിലും പ്രാചീനകാലങ്ങളിലും ബപ്റ്റിസ്മ ചെയ്യുന്നവരെ മുഴുവനായി വെള്ളത്തിൽ മുക്കുന്നതായിരുന്നു സാധാരണ പതിവു. വെള്ളം മുഖത്തു തളിക്കുന്നതു ഒരു കുറവായി മിക്കമതങ്ങളും ആചരിക്കുന്നുണ്ടു്. യെഹൂദന്മാർ ഇതിനു വളരെ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നു. (മർക്കോ. 7:4; 9:10) പുറജാതികളെ യെഹൂദമതത്തിൽ ചേർക്കുമ്പോൾ അവരെ സ്നാനപ്പെടുത്തുന്ന ഏർപ്പാടും അക്കാലത്തു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. പുറജാതികളും യിസ്രായേ

ലിന്റെ വാഗ്ദത്തത്തിൽനിന്നു അന്യരും ദൈവത്തോടു നിയമസംബന്ധം ഇല്ലാത്തവരും ആയിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ 'അശുദ്ധമായ' സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽനിന്നു സ്നാനകർമ്മം മൂലം ശുദ്ധീകരിച്ചാണ് അവരെ ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദത്ത ജനത്തോടു ചേർത്തത്. യെഹൂദന്മാർക്ക് ബപ്തിസ്മ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു എങ്കിലും മശിഹാ വരുമ്പോൾ അവരേയും സ്നാനപ്പെടുത്തും എന്നൊരു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നതായി 'നീ ക്രിസ്തു അല്ലെങ്കിൽ സ്നാനപ്പെടുത്തുന്നതു എന്തു'' എന്നു യോഹന്നാനെ സന്ദർശിക്കാനായിട്ടു അയക്കപ്പെട്ട പുരോഹിതന്മാരും ലേവ്യരും ചോദിച്ചതിൽനിന്നു അനുമാനിക്കാം (യോഹ. 1:25).

പരീശന്മാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും യോഹന്നാന്റെ പ്രവാചക ദൂതിനെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. അതിനു രണ്ടു കാരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. (i) മററുള്ളവരേപോലെ അവർക്കും മാനസാന്തരവും ബപ്തിസ്മയും ആവശ്യമാണെന്നു അവർക്ക് വിചാരമില്ലായിരുന്നു. അവരുടെ നിഗളവും സ്വയനീതിയും കൊണ്ടു പരസ്യമായ ഏററ പറച്ചിലും ബപ്തിസ്മയും അവർ വെറുപ്പോടെയാണു വീക്ഷിച്ചത്. മററുള്ളവരുടെ മുമ്പാകെ മഹാഭക്തന്മാരെന്നു അഭിമാനിച്ചുവന്ന അവർക്ക് തങ്ങളെത്തന്നെ വിനയപ്പെടുത്തുന്നതിനു സാധിക്കാഞ്ഞതു അത്ഭുതമല്ല. (ii) യോഹന്നാൻ അവരേ പരസ്യമായും നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായും ശാസിച്ചതു അവർക്ക് സഹിച്ചില്ല. (ലൂക്കോ. 3:7—10). യിസ്രായേലിന്റെ ഒരു ഉപദേഷ്ടാവായിരുന്ന നീക്കോദമോസിനു ''വെള്ളത്താലും ആത്മാവിനാലും ജനിച്ചില്ല എങ്കിൽ ദൈവരാജ്യത്തിൽ കടപ്പാൻ ആർക്കും കഴികയില്ല'' എന്നു യേശു പറഞ്ഞ വചനം പുത്തരി ആയിട്ടാണു തോന്നിയതു്. പരീശന്മാരുടെ പൊതുവേയുള്ള മനഃസ്ഥിതി ഇതിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കാം.

7—12. യോഹന്നാന്റെ പ്രസംഗം ഈ വാക്യങ്ങളിൽ സംക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. ലക്കോ. 3:7—14 ൽ കൂടുതലായി വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഭാഗം Q ൽ നിന്നു എടുത്തതായിരിക്കണം. ഭാഷയിൽ വെളിപ്പാടാദർശം സ്പുരിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഹൃദയപരമാർത്ഥത കൂടാതെ തന്റെ അടുക്കൽ സ്നാനത്തിനായിട്ടു വന്ന യെഹൂദനേതാക്കന്മാരെ യോഹന്നാൻ കഠിനമായി ശാസിക്കയും അവരുടെ ന്യായവിധി നാൾ അടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നു അവരെ അറിയിക്കയും ചെയ്യുന്നു. തങ്ങളുടെ ആത്മിക അവസ്ഥയെ കുറിച്ചു അസ്വസ്ഥരായിരുന്ന ജനങ്ങളെ നീതിപരമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു ബുദ്ധിയുപദേശിക്കുന്നു. തന്നേക്കാൾ തുലോം ശ്രേഷ്ഠനായ മശിഹായുടെ ആഗമനത്തെ മുന്നറിയിക്കുന്നു.

7. തന്റെ സ്നാനത്തിനായി പരീശരിലും സദൂക്യരിലും..... ഉപദേശിച്ചു തന്നതു ആർ?

പരീശന്മാരും സദൂക്യരും വന്നതു മാനസാന്തര സ്നാനം ഏല്ക്കുന്നതിനാണോ എന്നുള്ളതു സംശയമാണ്. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായ ഉണർ

ച്ചിൻറെ സ്വഭാവം എന്താണെന്നു അറിവാനുള്ള അഗ്രഹമായിരിക്കാം അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. പരീശന്മാരും സദൂക്യരും യോഹന്നാൻറെ പ്രസംഗം കേൾപ്പാൻ വന്നതായിട്ടു ലൂക്കോസിൽ പറയുന്നില്ല. തൻറെ സ്നാനം ഏല്പാൻ വന്ന പുരുഷാരത്തോടു ഒന്നാമതു് അരുളിച്ചെയ്തതായിട്ടാണു ലൂക്കോസു പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ യെഹൂദ പ്രമാണികളെ കുറിച്ചു എന്തു വിചാരിക്കുന്നതാണു ക്രിയാപദം ചേർച്ചയായിട്ടുള്ളതു്. പരീശന്മാരും സദൂക്യരും യോജിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു എന്നു മത്തായിയുടെ വിവരണത്തിൽ നിന്നു വരുന്നില്ല. അന്യോന്യം ശത്രുക്കളായിരുന്ന ഇവർ ഈ സമയത്തു യോജിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുന്നു ന്യായമില്ല. ഒരു പക്ഷേ രണ്ടു കൂട്ടരിൽ നിന്നും യോഹന്നാൻറെ ദൂതു സ്വീകരിച്ചു അവൻറെ ബപ്തിസ്മയ്ക്കു കീഴ്പ്പെട്ടവർ അന്നുമുതൽ ഒരു പുതു സമൂഹത്തിൻറെ അംഗങ്ങളായിത്തീർന്നു എന്നു് ഊഹിക്കാം.

പരീശന്മാർ. ഇവർ യേശുവിൻറെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാന മതകക്ഷി ആയിരുന്നു. 'പരീശന്മാർ' എന്നപേരു 'പെരുശ്കിം' എന്ന എബ്രായപദത്തിൽ നിന്നുരുവിച്ചതാണു്. ''വേർതിരിക്കപ്പെട്ടവർ'' എന്നാണു് ഈ പദത്തിൻറെ അർത്ഥം. മോശെയുടെ ന്യായപ്രമാണ കല്പനാചാരങ്ങളെ, പ്രത്യേകിച്ചു മാർഗ്ഗശുദ്ധീകരണത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിയമങ്ങളെ പാലിക്കുന്നകാര്യത്തിൽ സാമാന്യ ജനങ്ങളേക്കാൾ അത്യന്തം ഉത്സാഹിക്കുകയാൽ ആയിരുന്നതു കൊണ്ടാണു് അവർക്കു ഈ പേരുണ്ടായതു്. ഇതു മറവുള്ളവർ അവരെ ഹാസ്യമായി വിളിച്ചപേരായിരിക്കാം. ''ചാബേരീം'' (ചങ്ങാതികൾ അഥവാ സംയുക്തയന്മാർ) എന്നാണു് അവർ സ്വയമായി എടുത്തപേരു്. ഉള്ളറ ചിന്തന്മാർ ചേർന്നുള്ള പ്രത്യേക ആഭ്യന്തര സമൂഹം എന്നാണു് ഈ പദത്തിൻറെ ആന്തരാർത്ഥം. യിസ്രായേലിനുള്ളിലുള്ള സത്യ യിസ്രായേല്യരായ അവർ സ്വയം അഭിമാനിച്ചു. മൂപ്പന്മാരുടെ (പൂർവ്വകാലത്തെ ശാസ്ത്രിമാരുടെ) പരമ്പരകളെയും ന്യായപ്രമാണ വ്യാഖ്യാനങ്ങളേയും അക്ഷരംപ്രതി അനുഷ്ഠിക്കുന്നകാര്യത്തിൽ അവർ പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നു 'വേർപെട്ടവരായി' തങ്ങളെത്തന്നെ എണ്ണി. പൂർവ്വന്മാരുടെ പരമ്പരകളെ അവഗണിച്ചു ജീവിക്കുന്നവരെ അവർ പുറജാതിക്കാരെന്നും പാപികളെന്നും ഹാസ്യമായി വിളിച്ചുവന്നു.

യെഹൂദന്മാർ യവനരുടെയും റോമരുടെയും കൂടെ ഇടകലർന്നു അവരുടെ ആചാരങ്ങളെ പകർത്തി ഉടങ്ങിയസമയം ഉള്ളതിൽക്കൂടുതൽ കർശനമുള്ളകർമ്മങ്ങളെത്തന്നെ വേർതിരിച്ചു ഈ ശാഠ്യത്തെ ശക്തിയോടെ എതിർത്തു. മക്കബീയ രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്താണു് (167—163 B. C.) അവർ ഒരു പ്രത്യേക സംഘമായി വ്യവസ്ഥപ്പെട്ടതു്. അവരായിരുന്നു രാജ്യത്തെ പ്രധാന ജനകീയകക്ഷി. അവർ യഥാർത്ഥ ദേശഭക്തന്മാരും സ്വജാതിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി അത്യന്തം താല്പര്യമുള്ളവരുമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് പൊതു

ജനങ്ങൾക്ക് അവരെ വളരെ ബഹുമാനമായിരുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കാലത്തു പരീശകക്ഷി സ്വഭാവത്തിൽ വളരെ ദുഷിച്ചു പോയിരുന്നു. അഹങ്കാർബുദ്ധി, സ്വയനീതി, കപടഭക്തി മുതലായ ദുസ്വഭാവങ്ങളും അവരെ പൊതുവേ ബാധിച്ചിരുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ശുശ്രൂഷ പുരോഗമിച്ചതോടുകൂടെ പരീശന്മാരുടെ എതിർപ്പിനെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. യേശുവും അവരുമായി പലവാഗ്വാദങ്ങളും നടക്കുകയുംതന്മൂലം അവരുടെ വിരോധം മൂർച്ഛിക്കയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ അവർ പുരോഹിതപ്രധാനികളോടു ചേർന്നു കൂട്ടുകെട്ടുണ്ടാക്കി യേശുവിനെ കൊലപ്പെടുത്തി. എങ്കിലും അവരുടെ ഇടയിൽ ഗമാലിയേൽ, നിക്കോദേമൂസ്, ശൗൽ എന്നിവരെപ്പോലെയുള്ള ഉൽകൃഷ്ടമനസന്മാരും അപൂർവ്വമായിട്ടു ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള കാര്യം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ.

സദ്ദുക്കർ. ഇവരുടെ ഉത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചു നിശ്ചയമില്ല. ഭാവീഭിന്റെ വിശ്വസ്ത സ്നേഹിതനായി സാദോക്ക് എന്ന ആചാര്യൻ ശലോമോൻ രാജാവിന്റെ കാലത്തു പ്രധാനപുരോഹിതനായിരുന്നു (2 ശമൂ 15:24-ലും 1 രാജാ. 1:32-ലും). ഈ സാദോക്കിന്റെ സന്തതികളാണ് സദ്ദുക്കർ എന്നു ഒരഭിപ്രായമുണ്ട്. ബാബിലോൻ പ്രവാസത്തിൽ നിന്നു മടങ്ങിവന്ന ആചാര്യന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സാദോക്കിന്റെ പുത്രന്മാർക്കു പ്രമുഖസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കു യവന ജീവിത സമ്പ്രദായത്തോടും യവനസംസ്കാരത്തോടും വളരെ അനുഭാവമുണ്ടായിരുന്നു. മക്കബ്യ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അധഃപതനംവരെ ഭരണാധികാരം മിക്കവാറും ഈ കൂട്ടരുടെ കയ്യിലായിരുന്നു. അവർ എല്ലാവരും കുലീന പുരോഹിത കുടുംബങ്ങളിൽ പെട്ടവരായിരുന്നു. പരീശകക്ഷിയിൽ ഏതു മെയ്യുള്ളവനും ചേരുന്നതിനു സാധിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ സദ്ദുക്കു കക്ഷിയിൽ പുരോഹിതന്മാർ മാത്രമേ അംഗങ്ങളായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. റോമരുടെ മേൽകോയ്മയോടു അവർക്കു ആനുകൂല്യമുണ്ടായിരുന്നു. പുനരുത്ഥാനവും അന്ത്യന്യായവിധിയും അവർ നിഷേധിച്ചു. ആത്മാക്കളും ദൂതന്മാരും ഉണ്ടെന്ന് അവർക്കു വിശ്വാസമില്ലായിരുന്നു. അവർ ന്യായപ്രമാണത്തെ സ്വീകരിച്ചു എങ്കിലും പൂർവ്വന്മാരുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെ അവർ നിഷേധിച്ചു. യേശുവിനു അവരുമായി ഇടച്ചിലുണ്ടായതു തന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ അന്ത്യാഘട്ടത്തിലായിരുന്നു. യേശു പുരുഷാരത്തെ ഇളക്കി രാജ്യത്തു വിപ്ലവം ഉണ്ടാക്കിയേക്കും എന്നുള്ള ഭയമായിരുന്നു അവരുടെ എതിർപ്പിനുണ്ടായ പ്രധാനകാരണം. "ഇവനെ ഇങ്ങനെ വിട്ടേച്ചാൽ എല്ലാവരും അവനിൽ വിശ്വസിക്കും; റോമാക്കാരും വന്നു നമ്മുടെ സ്ഥലത്തെയും ജനത്തെയും എടുത്തുകളയും" ഈ ഭയമായിരുന്നു യേശുവിനെ ഒതുക്കുന്നതിനു അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു. ക്രമേണ ദൈവാലയം ശുദ്ധീകരിച്ചു അവരുടെ അനുദിനമർപ്പണം തടഞ്ഞതും പൊതുജനങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ അവരുടെ അന്ത

സ്സിനെ ലഘുപ്പെടുത്തിയതും അവരുടെ വിരോധത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ഇവരും പരീശന്മാരും തമ്മിൽ ബദ്ധ വിരോധമായിരുന്നു; എങ്കിലും യേശുവിനെ നശിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അവർ ഏകോപിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചതായി സുവിശേഷങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

സർപ്പസന്തതികളേ. കാട്ടുതീ എരിയുമ്പോൾ പാമ്പുകൾ ചൂടിൽ നിന്നു രക്ഷപെടാനായി തങ്ങളുടെ പൊത്തുകളിൽ നിന്നു ഇറങ്ങി ഓടും. യെഹൂദ നേതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ ഉപദേശം മൂലവും ദൃഷ്ടാന്തം മൂലവും ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വിഷം വ്യാപിപ്പിക്കുന്നവരാണെന്നു യോഹന്നാൻ അവരെ കുററപ്പെടുത്തുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവും പരീശന്മാരെ 'സർപ്പസന്തതികളേ' എന്നു വിളിച്ചിട്ടുണ്ട്. (മത്താ 12:34, 23:33) വേറൊരിക്കൽ അവരുടെ ഉപദേശത്തേയും കപടഭക്തിയേയും പുളിച്ചമാവിനോടു ഉപമിച്ചു. (മത്താ. 16:12; ലൂക്കോ 12:1).

വരുവാനുള്ള കോപത്തെ.....ഉപദേശിച്ചതന്നതു ആർ?

ഈ ചോദ്യത്തിൽ ഒരു ഹാസ്യസ്വരം ധ്വനിക്കുന്നുണ്ട്; എങ്കിലും അടുത്ത വാക്യത്തിൽ നിന്ന് അവർക്കും മാനസാന്തരം സാദ്ധ്യമായിരുന്നു എന്നു യോഹന്നാൻ വിചാരിച്ചു എന്നു കാണാം. പ്രവാചക പുസ്തകങ്ങളിൽ ദൈവകോപം കർത്താവിന്റെ നാളിൽ അഥവാ ന്യായവിധിയുടെ മഹാ ദിവസത്തിൽ അഗ്നിപോലെ കത്തി എരിയും എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട് (യോവേ. 3:12—16; സെഫ. 3:8; മലാ. 3:2, 4:1) മശിഹായുടെ പ്രത്യക്ഷതനാൾ പുറജാതികൾക്കു ക്രോധദിവസമായിരിക്കും. (സങ്കീ. 110:5; യെശ 13:9) ആ ക്രോധദിവസത്തിൽ ജാതികളിലും യിസ്രായേലിലും ഉള്ള "പാപികൾ" ഒരുപോലെ സംഹരിക്കപ്പെടും. പുതിയ നിയമത്തിൽ ഈ ദിവസം ലോകാവസാനത്തിൽ ഉണ്ടാകുവാനിരിക്കുന്നതായിട്ടാണു വിവരിക്കുന്നതു്. (2 തെസ്സ 1:10; റോമ. 1:18, 2:4, 5, 5:9; വെളി. 6:16, 17).

തന്റെ ജനങ്ങളെ ദർശിപ്പാൻ വരുന്ന ദിവസം കൃപയുടെ നാൾ മാത്രമല്ല ന്യായവിധിയുടെ നാളായിരിക്കുമെന്നു പ്രവാചകന്മാർ പഠിപ്പിച്ചു. അതു തന്നെ ആയിരുന്നു യോഹന്നാന്റെയും ദൂതു്. ദൈവത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരും അബ്രാഹാമിന്റെ സന്തതികളുമായ യിസ്രായേലിന്മേൽ തന്നെ ഒന്നാമതായിട്ടും മുഖ്യമായിട്ടും ന്യായവിധി നടത്തപ്പെടും എന്നു യോഹന്നാൻപറഞ്ഞതു പരീശന്മാർക്കു ക്ഷോഭഹേതു ആയിരുന്നു.

മാനസാന്തരത്തിന്നു യോഗ്യമായ ഫലം കായ്പിൻ. ദൈവകോപത്തിൽ നിന്നു തെററി ഒഴിയേണമെന്നു നിങ്ങൾ സത്യമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മാനസാന്തരപ്പെട്ടു, മാനസാന്തരത്തിന്നു യോഗ്യമായ വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിപ്പിൻ. ദൈവത്തിന്റെ

ജനങ്ങൾ അവന്റെ നടുതല ആകുന്നു. ദൈവം കൊടുത്തിട്ടുള്ള ജീവനിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്നതായ സൽപ്രവൃത്തികൾ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ കാണേണ്ടതാണ്. അല്ലാഞ്ഞാൽ അവർ ദൈവം നട്ടിട്ടുള്ള ചെടികളല്ല. "സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ എന്റെ പിതാവു നട്ടിട്ടില്ലാത്ത തൈ ഒക്കെയും വേരോടു പറിഞ്ഞു പോകും" (മത്താ. 15:13) എന്നു യേശു ഒരവസരത്തിൽ യെഹൂദമത പ്രമാണികളെ കുറിച്ചു പറഞ്ഞു. യെശയ്യാ യിസ്രായേലിനെ ഒരു മുന്തിരിത്തോട്ടത്തോട് ഉപമിക്കുന്നു "സൈന്യങ്ങളുടെ യഹോവയുടെ മുന്തിരിത്തോട്ടം യിസ്രായേൽ ഗൃഹവും അവന്റെ മനോഹരമായ നടുതല യെഹൂദാപുരുഷന്മാരും ആകുന്നു" (യെശ. 5:7). ദൈവം അവരിൽ നിന്നു നല്ല മുന്തിരിങ്ങായ്ക്കായി കാത്തിരുന്നു. എന്നാൽ അവർ കായിച്ചതു കാട്ടുമുന്തിരിങ്ങ ആയിരുന്നു. "അവൻ ന്യായത്തിന്നായി കാത്തിരുന്നു; എന്നാൽ ഇതാ അന്യായം! നീതിക്കായി നോക്കിയിരുന്നു; എന്നാൽ ഇതാ ഭീതി!" (യെശ. 5:8) യെശയ്യാവിന്റെയും എന്നല്ല സകല പ്രവാചകന്മാരുടെയും യോഹന്നാന്റെയും അനുഭവം ഇതു തന്നെ. പാപംമൂലം ക്ഷയിച്ചുപോയ ആത്മീക ജീവൻ മാനസാന്തരത്താൽ പുതുക്കേണ്ടതാണ്.

9. അബ്രാഹാം ഞങ്ങൾക്കു പിതാവായിട്ടുണ്ട്.

അബ്രാഹാമിന്റെ സന്തതികളാണെന്നുള്ള വിചാരം യെഹൂദന്മാരിൽ ദുരഭിമാനവും അഹങ്കാരവും ജനിപ്പിച്ചു (യോഹ. 8:39). ഒരു യെഹൂദ റബ്ബി പറയുന്നതു്, 'യിസ്രായേലിൽ തുലോം സാധുക്കളും കുലീനന്മാരാണ്; എന്തെന്നാൽ അവർ അബ്രാഹാമിന്റെ സന്തതികളാണ്. പിതാക്കന്മാരുടെ പുണ്യം തങ്ങളുടെ കുറവുകളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു മതിയാകുന്നതാണു എന്നൊരു അബദ്ധവിചാരവും യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. പൂർവ്വ പിതാക്കന്മാർ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള പുണ്യത്തിനു അവർ അവകാശികളാണെന്നും രക്ഷയ്ക്കു ശക്തിയുള്ള സമുദായത്തിന്റെ അംഗമായിരുന്നാൽ മതി എന്നും ചില യെഹൂദ ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാർ പഠിപ്പിച്ചു. ഈ ഉപദേശത്തെ വി. പൌലോസു റോമ. 2:17—29 ൽ വിമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ധാരണ മൂലമായിരിക്കാം "വീണ്ടും ജനിക്കാതെ ആർക്കും സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ കടപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല" എന്നു കർത്താവു പറഞ്ഞതു നീക്കോദമോസിനു പുത്തരി ആയി തോന്നിയതു.

ഈ കല്ലുകളിൽ നിന്നു ....ദൈവത്തിന്നു കഴിയും.

യോർദ്ദാൻനദിയുടെ തീരത്തു ധാരാളം കല്ലുകൾ കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നതു യോഹന്നാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. എബ്രായയിൽ കല്ലുകൾ (അബാനീം) എന്നും 'മക്കൾ' (ബാനീം) എന്നും അർത്ഥമാകുന്ന പദങ്ങൾക്കു ശബ്ദസാമ്യമുണ്ട്.

ഉളവാക്കുവാൻ. മൂലഭാഷയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പദത്തിനു "കെട്ടിപ്പണിയുക" എന്നും "ശക്തിപ്പിക്ക" എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. ഇവിടെ ഒന്നാമത്തെ അർത്ഥമാണ് യോജിച്ചതു. "അബ്രാഹാമിന്റെ സത്യ സന്തതികളെ കൊണ്ടു ദൈവത്തിനു ഒരു മന്ദിരം കെട്ടിപ്പണിയുന്നതിനു കഴിയും". (റോമ. 9:6; ഗലാ. 4:28; യോഹ. 8:39 നോക്കുക).

10. ഇപ്പോൾതന്നെ.....കോടാലി വെച്ചിരിക്കുന്നു. ന്യായവിധി ഇപ്പോഴേ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു (ദാനീ. 10:34; യെരെ. 46:22 നോക്കുക).

കോടാലി=ന്യായവിധി. മുവട്ട=അർത്ഥാന്തരജീവൻ. മരത്തിൽ ഒന്നുകിൽ ഫലമുണ്ടാകേണം. ഫലം കായ്ക്കാത്തവൃക്ഷം ആരും വളമിട്ടു വളർത്തുകയില്ല. അതിനു വെച്ചിരിക്കുന്ന വിധി തീയാണ്. ദൈവത്തിനും മനുഷ്യർക്കും പ്രയോജനമില്ലാത്ത വിധത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവരെ ദൈവം നശിപ്പിക്കും.

തീയിൽ ഇട്ടുകളയുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ കോപത്തേയും ന്യായവിധിയേയും തീയുടെയോടു ഉപമിക്കുന്നു. "ചൂളപോലെ കത്തുന്ന ഒരു ദിവസം വരുന്നു; അപ്പോൾ അഹങ്കാരികളൊക്കെയും സകല ദുഷ്പ്രവൃത്തിക്കാരും താളടിയാകും; വരുവാനുള്ള ആ ദിവസം വേരും കൊമ്പും ശേഷിപ്പിക്കാതെ അവരെ ദഹിപ്പിച്ചു കളയും" (മലാ. 4:1).

11. ഞാൻ നിങ്ങളെ.....എല്പിക്കുന്നതേയുള്ളു. 11—12 വാക്യങ്ങളിൽ യേശുവിനെകുറിച്ചു യോഹന്നാന്റെ സാക്ഷികാണുന്നു. ഈ വാക്കുകൾ യെഹൂദ പ്രമാണികളോടായിട്ടല്ല, പുരുഷാരത്തോടു പറഞ്ഞതായിട്ടത്രെ മത്തായിലും ലൂക്കോസിലും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു. (മത്താ. 1:7, ലൂക്കോ. 3.15 മുതൽ)

പ്രവാചകന്മാരെപ്പോലെയത്രെ അവന്റെ സ്ഥാനം ശ്രേഷ്ഠം. അവൻ സ്ഥാനപ്പെട്ടുന്നതു കേവലം കൊണ്ടുമാത്രമാണ്. അതു മനസാന്തരത്തിന്റെ ആവശ്യത്തേയും അന്തികരുപാന്തരത്തേയും കേവളിപ്പെടുത്തി. അതു ബാഹ്യവും തല്ക്കാലികവുമായിരുന്നു.

എന്റെ പിന്നാലെ വരുന്നവൻ. മശിഹയ്ക്കു "വരുവാനുള്ളവൻ" എന്നു പേരുണ്ടായിരുന്നു; "വരുവാനുള്ളവൻ നീയോ, ഞങ്ങൾ മറ്റൊരുത്തനെ കാത്തിരിക്കേണമോ?". (മത്താ. 11:3)

'താമസിക്കാതെ വലിയവനായ ഒരുവൻ വരുന്നു' എന്നായിരുന്നു യോഹന്നാന്റെ പ്രസംഗത്തിന്റെ മുഖ്യഭാഗം. വരുവാനിരിക്കുന്ന ഈ അതിപ്രവാചകന്മാരിൽ അഗ്രേസരനായിരുന്ന യോഹന്നാനേക്കാളും ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠ

നതെ. ഇ വാക്കുകൾ യോഹന്നാൻ ഒരവസരത്തിൽ മാത്രമല്ല, തന്റെ പ്രസംഗകാലം മുഴുവനും വിളിച്ചു പറഞ്ഞു എന്നാണ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്.

(യോഹ. 1:9,19—28; 3:28-30; 4:25; യോഹ, 5:6,etc വായിക്കുക).

അവന്റെ ചെരിപ്പുമുപ്പാൻ ഞാൻ മതിയായവനല്ല.

"ചെരിപ്പിന്റെ വാറു കുനിഞ്ഞഴിപ്പാൻ ഞാൻ യോഗ്യനല്ല" എന്നാണ മർക്കോസിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്കുകൾ (മർക്കോ. 1:7). ചെരിപ്പു മുക്കുയോ ചെരിപ്പിന്റെ വാറു അഴിക്കുയോ ചെയ്യുന്നതു അടിമകളുടെ പ്രവൃത്തിയാണു്.

മശിഹായുടെ ദാസ്യവേല ചെയ്യുന്നതിനുപോലും തനിക്കു യോഗ്യതയില്ല എന്നു യോഹന്നാൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

അവൻ നിങ്ങളെ പരിശുദ്ധാത്മാവിലും തീയിലും സ്നാനം കഴിപ്പിക്കും.

മർക്കോസിൽ "തീയിലും" എന്ന വാക്കു കാണുന്നില്ല. "ആത്മസ്നാനം" യെഹൂദന്മാർക്കു തികച്ചും പുതിയ ആശയമല്ലായിരുന്നു. "ആ നാളുകളിൽ സകല ജഡത്തിന്മേലും ഞാൻ എന്റെ ആത്മാവിനെ പകരും" (യോവേ. 3:1). പഴയനിയമത്തിൽ ദൈവാത്മാവിനെ കാറ്റിനോടും ശ്വാസത്തോടും ഉപമിക്കുന്നുണ്ടു്. (സങ്കീ. 104:29,30; യെഹ. 37:9,11) അഗ്നികൊണ്ടുള്ള സ്നാനവും യെഹൂദന്മാർക്കു പുതുമ അല്ലായിരുന്നു. പഴയ നിയമത്തിൽ തീയും വെള്ളംപോലെ ശുദ്ധീകരിക്കുവുന്ന ഒരു വസ്തുവായിട്ടാണ വർണ്ണിക്കുന്നതു്. തീ ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള (ശിക്ഷിക്കുന്നതിനും ഉപതിക്കഴിക്കുന്നതിനും) ആയുധമാണു്. പരിശുദ്ധാത്മ സ്നാനത്തിനു ഇ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളുമുണ്ടു്. മനുഷ്യർ വെള്ളംകൊണ്ടു കഴിക്കുന്ന സ്നാനം ദൈവം കൊടുക്കുന്ന അഗ്നിസ്നാനത്തിന്റെ സാദൃശമാണു്.

പരിശുദ്ധാത്മാവു നമ്മുടെ അകമേയുള്ള ജീവനിൽ പ്രവേശിച്ചു നമ്മുടെ ചിന്തകളേയും പ്രവൃത്തികളേയും വിശുദ്ധീകരിച്ചു ശക്തിപ്പെടുത്തും. ഇ ദിവ്യസ്നാനമാണു് യേശു തന്റെ വിശ്വാസികൾക്കു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

പഴയനിയമത്തിൽ 'പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ത്രിത്വത്തിൽ ഒരു മൂർത്തി ആയിട്ടല്ല വീക്ഷണം ചെയ്യുന്നതു്. "യഹോവയുടെ ആത്മാവു" "വിശുദ്ധിയുടെ ആത്മാവു" എന്ന വാക്യപ്രയോഗങ്ങളും പഴയനിയമത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ലോകത്തിൽ ജീവന്റെ ആധാരവും സകല നൽവരങ്ങളുടേയും ഉറവയുമായ ദൈവശക്തി അഥവാ ജീവചൈതന്യം എന്നാണ പഴയനിയമത്തിൽ ഇ പദപ്രയോഗത്തിന്റെ അർത്ഥം. സങ്കീർത്തനങ്ങളിലും പ്രവചനങ്ങ

ളിലും ഈ ദിവ്യശക്തിയെ മനുഷ്യരുടെ മാർഗ്ഗദർശിയും സഹായിയും അവരുടെ ജീവിതത്തെ പ്രബുദ്ധമാക്കുന്നതുമായ ഒരു വ്യക്തിയായി ചിത്രീകരിച്ചതായിട്ടു പറയാം. —ഈ ആത്മാവിന്റെ വരപ്രസാദം മൂലമാണ് മശിഹാ ദൈവത്തിന്റെ അഭിഷിക്തനായി വാഴിക്കുന്നത്. (പുറ. 31:3; ന്യായം 3:10; ഇയ്യോ. 2 :13,33:4; സങ്കീ 51:10,11; 104:30; ഏശ. 11:2; 42:1; 61:1, 63:10. മീഖാ 3:8). മശിഹായുടെ കാലത്തു സകലജഡത്തിന്മേലും ആത്മാവിന്റെ പ്രവാഹം ഉണ്ടാകുമെന്നു പ്രവാചകന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. 44:3; യെഹ 36:25; യോയേൽ 2:28). യോഹന്നാൻ പരിശുദ്ധാത്മസ്നാനം എന്നു പറയുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ നേരിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തിയാൽ ഉണ്ടാകുന്ന അഗാധമായ ആത്മിക അനുഭവത്തെ ആണ് കുറിക്കുന്നത്. ഈ അനുഭവത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു തന്റെ പിന്നാലെ വരുന്നവന്റെ പ്രത്യേക അധികാരമാണെന്നു യോഹന്നാൻ യിച്ചു പറയുന്നു.

12. വീശുമുറം അവന്റെ കയ്യിൽ ഉണ്ട്.

യീശുമുറം ധാന്യവും പതിരും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്നതിനു ഉപയോഗിച്ചു വന്ന പലകകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു ചട്ടുകമാണ്. അതു ഇപ്പോൾ തന്നെ ഉപയോഗത്തിനു തയ്യാറായിരിക്കുന്നു. മശിഹാ മനംതിരിഞ്ഞവരേയും അല്ലാത്തവരേയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കും. മനംതിരിഞ്ഞവരെ അവൻ പരിശുദ്ധാത്മാവുകൊണ്ടു സ്നാനപ്പെടുത്തി കോതമ്പു മണിയെപ്പോലെ തന്റെ രാജ്യമാകുന്ന കളപ്പുരയിൽ കൂട്ടിവെക്കും. മനംതിരിയാത്തവരെ അവൻ പതിരിനെപ്പോലെ ദഹിപ്പിച്ചു കളയും 13:41ലും 24:31 ലും ഈ വേർതിരിക്കുന്ന പ്രവൃത്തി ദൈവദൂതന്മാർ ചെയ്യുന്നതായിട്ടാണ് പറയുന്നതു.

കെടാത്തതീ. പതിർ ദഹിപ്പിച്ചു ചുരമാകുന്നതുവരെ എരിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കും.

യേശുവിനെ കണ്ടുമുട്ടുന്ന എല്ലാവരിലും ഒരു ന്യായവിധി നടക്കുന്നുണ്ട്. "അവനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവനു ന്യായവിധി ഇല്ല; വിശ്വസിക്കാത്തവൻ ദൈവത്തിന്റെ ഏകജാതനായ പുത്രനിൽ വിശ്വസിക്കാത്തതു കൊണ്ടു ന്യായവിധിവന്നുകഴിഞ്ഞു" (യോഹ 3:18) "കാണാത്തവർ കാണ്മാനും കാണുന്നവർ കുരുടരാവാനും ഇങ്ങനെ ന്യായവിധിക്കായി ഞാൻ ഇഹലോകത്തിൽ വന്നു" (യോഹ. 9:39).

13—17. യേശുവിന്റെ സ്നാനം (മത്തേ. 1:9—11; ലൂക്കോ 3:21,22; യോഹ. 1:32—34 നോക്കുക).

തന്റെ പിന്നാലെ വരുന്നവൻ (മശിഹാ) ദൈവത്തിന്റെ ജനങ്ങളെ ആത്മാവുകൊണ്ടു സ്നാനപ്പെടുത്തും എന്നുള്ള യോഹന്നാന്റെ പ്രവചനം നിവൃത്തിയാകുന്നതിനുമുമ്പേ അവൻതന്നെ വിശിഷ്ടമായ വിധത്തിലും അളവിലും

ആത്മസ്നാനത്താൽ ദൈവത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവനായി, അവന്റെ പ്രിയപുത്രനായി അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാണ്. യേശുവിന്റെ ബപ്തീസ്മയുടെ ആന്തരാർത്ഥം അതാണ്. ബപ്തീസ്മ യേശുവിനെ മശിഹായുടെ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടു പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. ബപ്തീസ്മമൂലം യേശു തന്റെ ശുശ്രൂഷയെ യോഹന്നാന്റെയും അവനിൽകൂടെ സകല പഴയ പ്രവാചകന്മാരുടെയും ശുശ്രൂഷയോടു സംഘടിപ്പിക്കുന്നു. യേശുവിന്റെ ബപ്തീസ്മയോടെ യോഹന്നാന്റെ ശുശ്രൂഷ അതിന്റെ പരിപൂർണ്ണ നിലയെ പ്രാപിച്ചു. പൂർവ്വകാലത്തു ദൈവഭൃത്യന്മാർക്കു അപൂർണ്ണമായ ആത്മാഭിഷേകമേ ഉണ്ടായിരുന്നൊള്ളു. യേശുവിനു സംപൂർണ്ണമായ ആത്മാഭിഷേക ഫലം ലഭിച്ചു. തത്സമയം താൻ ദൈവപുത്രനാണെന്നുള്ള പ്രത്യേക സാക്ഷ്യവും ദൈവപുത്രൻ എന്നുള്ള നിലയിൽ തന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കു ആവശ്യമായിരുന്ന പ്രാപ്തിയും യേശുവിനു സിദ്ധിച്ചു.

നാലുസുവിശേഷകന്മാരും ഈ സംഭവം വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ നിന്നു് അതിന്റെ പ്രാധാന്യം നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാം.

13. അനന്തരം. മർക്കോസിൽ "ആകാലത്തു" എന്നാണു പറയുന്നതു്. യോഹന്നാൻ മശിഹായുടെ ആഗമനത്തെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്കയും ദൈവത്തിന്റെ ജനങ്ങളെ മശിഹായുടെ രാജ്യത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കയും തന്റെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചവരെ ബപ്തീസ്മപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു് എന്നാണു അർത്ഥം. യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അവന്നു ഏകദേശം മുപ്പതുവയസ്സു പ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു വി. ലൂക്കോസു പറയുന്നു (ലൂക്കോ. 3:23). ലേവ്യക്കാർ സമാഗമനകൂടാരത്തിൻ വേലചെയ്യാൻ സേവയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു മുപ്പതാം വയസ്സിലായിരുന്നു (സംഖ്യ. 4:43).

യേശു മുപ്പതാം വയസ്സുവരെ നസറേത്തിൽ തന്റെ സ്വർഗ്ഗസ്ഥപിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്തുകൊണ്ടു കാലം കഴിച്ചിരിക്കെ യോഹന്നാന്റെ മരുഭൂമിമിഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചു കേട്ടു. ഇങ്ങനെ ഒരു സന്ദർഭത്തിനായി താൻ കാത്തിരിക്കു ആയിരുന്നു. യോഹന്നാന്റെ പ്രസംഗത്തെകുറിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ ദൈവംതന്നെ നിയോഗിച്ചയച്ച ശുശ്രൂഷ ആരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള സമയം തികഞ്ഞു എന്നു യേശുവിനു ബോദ്ധ്യമായി. അവൻ തന്റെ വീട്ടിലുള്ളവരോടു യാത്രപറഞ്ഞു യോർദ്ദാൻ കരയിൽ യോഹന്നാന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു.

ഗലീലയിൽ നിന്നു. മർക്കോസു "ഗലീലയിലെ നസറേത്തിൽ നിന്നു"

യോർദ്ദാൻകരെ. സ്ഥലം സൂക്ഷ്മമായി പറയുന്നില്ല. യെരിഹോവിനു സമീപമായിരുന്നു എന്നാണു ഐതിഹ്യം. നസറേത്തിൽ നിന്നു ഒരു ദിവസത്തെ വഴിദൂരമായിരിക്കാം ഈ സ്ഥലം. നസറേത്തിൽനിന്നു് പുറപ്പെട്ട

എസദ്രലോൻ സമഭൂമിയിൽകൂടെ ബതശാനിൽ എത്തിയശേഷം അവിടെ നിന്നു യോർദ്ദാൻ താഴ്‌വരയിൽകൂടെ നടന്നാണു ഇവിടെ എത്തിയതു്.

യോഹന്നാനാൽ സ്നാനം ഏല്ക്കുവാൻ. തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷ തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പെ ബപ്തീസ്മയാൽ ആത്മ സമർപ്പണം ചെയ്യേണം എന്നുള്ള നിർബന്ധം തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടായി.

14—15. ഈ വാക്യങ്ങൾ മത്തായിക്കു പ്രത്യേകമാണു്. യോഹന്നാന്റെ സ്നാനം പാപമോചനത്തിനായുള്ള സ്നാനമായിരിക്കെ പാപമില്ലാത്തവനായ യേശു അതു എന്തിനായിട്ടാണു് ഏററതു എന്നു സുവിശേഷകൻ ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ഉല്പാദിക്കപ്പെട്ടവനും, മശിഹാ എന്നുള്ള നിലയിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവുകൊണ്ടും തീകൊണ്ടും സ്നാനം മററുള്ളവരെ ചെയ്യാൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടവനുമായ ആളിന്നു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അഭിഷേകം പ്രാപിപ്പാൻ യോഹന്നാന്റെ സ്നാനത്തിന്റെ ആവശ്യം എന്തായിരുന്നു എന്നാണു ചോദ്യം. ഇതിന്നു സമാധാനം സുവിശേഷകൻ 15 ാം വാക്യത്തിൽ കൊടുക്കുന്നു (ആ വാക്യത്തിന്റെ നോട്ടു നോക്കുക). യോഹന്നാന്റെ സ്നാനത്തെകുറിച്ചു ഒരു വേദപണ്ഡിതൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "യോഹന്നാന്റെ സ്നാനം വരാനിരുന്ന ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു ജനങ്ങളെ "മുദ്ര"യിടുന്നതായിരുന്നു.

ആ രാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർക്കു ധാർമ്മികയോഗ്യത ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു യോഹന്നാൻ നിഷ്കർഷിച്ചു. അതു നിമിത്തം സാമാന്യ മനുഷ്യർക്കു മാനസാന്തരം ബപ്തീസ്മയ്ക്കു ഒരു പ്രാരംഭ വ്യവസ്ഥയായി യോഹന്നാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഭൂതകാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മനസ്താപമല്ല, ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യാശയാണു് ആ കർമ്മത്തിൽ മുഖ്യമായി സ്ഫുരിച്ചതു്. രാജ്യത്തിന്റെ രാജാവു, പാപമില്ലാത്തവനായിരുന്നെങ്കിലും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിരുന്ന മഹാശയത്തോടു ഹൃദയപൂർവ്വം സഹകരിക്കുന്നതു ആവശ്യമായിരുന്നു"

14. യോഹന്നാൻ അവനെ വിലക്കി. യോഹന്നാനും യേശുവും ചാർച്ചക്കാരായിരുന്നു. യേശുവിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ചു യോഹന്നാൻ തന്റെ അമ്മ എലിശബേത്തിൽനിന്നു കേട്ടിരിക്കണം. യേശു സ്നാനം ഏല്ക്കാൻ ചെന്നപ്പോൾ "ഇതാണു തന്റെ പിന്നാലെ വരുന്ന ബലവാനായുള്ളവൻ" എന്നു പരിശുദ്ധാത്മാവു യോഹന്നാനു വെളിപ്പെടുത്തി. (യോഹ 1:32, 33).

15. ഇപ്പോൾ സമ്മതിക്കു.....നമുക്കു ഉചിതം. യോഹന്നാന്റെ സാക്ഷ്യത്തെ യേശു അംഗീകരിക്കുന്നു. യോഹന്നാൻ ബപ്തീസ്മ ചെയ്തതു ദൈവത്തിന്റെ കല്പനപ്രകാരം ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതു അനുസ

രിക്കുന്നതു "ദൈവനീതി" നിവൃത്തിക്കു ആയിരുന്നു. ദൈവം വെളിപ്പെട്ടത്തിയ തന്റെ ഹിതം അനുസരിക്കുന്നതിനു ദൈവപുത്രനും കടപ്പെട്ടവനാണു്. യേശുമയ മതാചാരങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ നാം യേശുവിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തം അനുകരിക്കേണ്ടതാണു്. (എബ്രാ. 2:10 നോക്കുക).

16. യേശു സ്നാനം കഴിഞ്ഞുടനെ വെള്ളത്തിൽ നിന്നു കയറി.

മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ പാപം ഏറ്റുപറയുന്നതിനോ ഉപദേശം കേൾക്കുന്നതിനോ യേശു താമസിച്ചില്ല.

അപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗം തുറന്നു. മത്തായിസിൽ 'ആകാശം പിളർന്നു' എന്നാണു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. മൂലഭാഷയിൽ 'സ്വർഗ്ഗങ്ങൾ' എന്ന ബഹുവചനമാണു് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. യെഹൂദന്മാരുടെ ധാരണ തട്ടിനു മീതേ തട്ടായിട്ടു പലസ്വർഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും അവയിൽ ഏറ്റവും മേലത്തെതട്ടിൽ യഹോവ തന്റെ സിംഹാസനത്തെ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുമായിരുന്നു.

സ്വർഗ്ഗംതുറന്നു=സ്വർഗ്ഗങ്ങൾ അവനു (യേശുവിനു) തുറന്നു എന്നാണു ശരിയായ തർജ്ജമ. അതിൽനിന്നു ഈ കാഴ്ച യേശുവിനെ ഉദ്ദേശിച്ചുമാത്രമായിരുന്നു എന്നു അനുമാനിക്കാം.

പ്രാവുപോലെ. ഈ വാക്കുകൾ ചിത്രോപമ ആയിട്ടാണു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്. "സാത്താൻമിന്നൽപോലെ ആകാശത്തു നിന്നു വീഴുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു" (ലൂക്കാ. 10:18) എന്നു യേശു ഒരവസരത്തിൽ പറഞ്ഞു. ഇതു അലങ്കാരപ്രയോഗമായിരിക്കുന്നതുപോലെ ആണു ഈ ഭാഗത്തിലും. ഏതായാലും ഇതൊരു ബാഹ്യമായ കാഴ്ച അല്ലായിരുന്നു; ആന്തരികമായ അനുഭവമായിരുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാണു്.

യോഹന്നാൻ ഈ ദർശനം കണ്ടു എന്നു യോഹ. 1:33-ൽ നിന്നും അനുമാനിക്കാം.

പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ പ്രാവിനോടു ഉപമിക്കുന്നതു യേശുവിന്റെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന യെഹൂദന്മാർക്കു പരിചയമായിരുന്നു. നോഹയുടെ കാലത്തു പഴയഭൂമിയെ അതിന്റെ സകല ദുഷ്പ്രവൃത്തികളോടുംകൂടെ നശിപ്പിച്ചിട്ടു സമാധാനത്തിന്റെയും പ്രത്യാശയുടെയും ദൂതു പെട്ടകത്തിൽ നിന്നു അയക്കപ്പെട്ട പ്രാവു തിരികെകൊണ്ടുവന്നു. പ്രാവു സൌമ്യതയുടെ അടയാളമാണു്. പ്രാവിനെപോലെ കളങ്കമില്ലാത്തവർ. (മത്താ. 10:6 . "ദൈവാത്മാവു വെള്ളത്തിന്റെമീതെ പരിവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു" എന്നു ഉല്പ. 1:1 ൽ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു പക്ഷി തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പോറ്റുന്നതുപോലെ ദൈവാത്മാവു സൃഷ്ടിയെ പരിരക്ഷിച്ചു എന്നാണെന്നു ചില റബ്ബിമാർ

ത്ത്യാഖ്യാനിച്ചു. ഈ മഹത്തീർത്തത്തിൽ വസ്തുതിച്ചിരിക്കുന്ന കറ പ്രാവിന്റെ ശബ്ദത്തെ യിസ്രായേല്യനെ രക്ഷയിലേക്കു വിളിക്കുന്ന ആത്മാവിന്റെ ശബ്ദത്തോടു അവർ ഉപമിച്ചു. യേശുവിന്റെ സമകാലീനനായിരുന്ന ഒരു ഫരിശേയപ്രാവിനെ ദിവ്യജ്ഞാനത്തിന്റെ ചിന്നമായിട്ടവസ്തുക്കുന്നുണ്ട്. ബാബിലോന്യ തൽമൂദിൽ ദൈവത്തിന്റെ അരുളും നിറഞ്ഞ സചേതനത്തെ പ്രാവിന്റെ കുറുകുന്ന ശബ്ദത്തോടു സമീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. "തങ്ങളുടെ പാപങ്ങളും യഹോവയെ എന്റെ ആലയത്തെ നശിപ്പിപ്പാൻ യഹോവാക്കിയ മക്കളുടെ മഹാകഷ്ടം" എന്നു യഹോവ പ്രവാചകന്റെ മുമ്പിൽ പോലുള്ള ദീനസചേതനത്തിൽ അരുളിച്ചെയ്യുന്നതായിട്ട് അവിടെ പറയുന്നു. യേശുവിനെമേൽ പ്രാവുരൂപത്തിൽ ആത്മാവു അവസിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു യേശുവിനോടുള്ള ദൈവത്തിന്റെ മനോഭാവം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. ഇതുവരെയും സംപൂർണ്ണമായ പുത്രസംബന്ധത്തിൽ ജീവിക്കയും സചേതനത്തിൽ ദൈവപുത്രനായി കാണപ്പെടുകയും ചെയ്ത ആദിമ ദൈവത്തിൽനിന്നു തന്റെ ഗുരുക്ഷയെ സംബന്ധിച്ചു അധികൃതമായുള്ള ഒരു ഉത്തരം അതു നിവർത്തിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയ ശക്തി തനിക്കു ധാരാളമായി ലഭിക്കും എന്നുള്ളതിനു ഒരു ഉറപ്പും അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. ഇവരണ്ടും ഈ ദർശനം മൂലം നമ്മുടെ കർത്താവിനു സിദ്ധിച്ചു.

17. ഇവൻ എന്റെ പ്രിയപുത്രൻ...ഒരു ശബ്ദവും ഉണ്ടായി.

മർക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും ദൈവശബ്ദം യേശുവിനെമാത്രം അഭിസംബോധന ചെയ്തതായിട്ടു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. "നീ എന്റെ പ്രിയപുത്രൻ; നിന്നിൽ ഞാൻ പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നാണു മർക്കോസിലുള്ള വാക്യം (മർക്കോ. 1:11; ലൂക്കോ. 3:22) 'സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നുള്ള ശബ്ദം' ചില പ്രാചീന യെഹൂദകൃതികളിൽ ദൈവ രഥപ്പടിന്റെ ഒരു വാഹനമായിട്ടും വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുണ്ടാകുന്ന ഉച്ചാരണങ്ങൾ വേദവാക്യങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികളായിട്ടാണു കാണുന്നതു.

ആത്മികലോകത്തിൽനിന്നു ദൈവത്തിന്റെ ശബ്ദം യേശുകേട്ടു. ആ ശബ്ദം യേശുവിനു തന്റെ പിതാവിനോടുള്ള അതുല്യമായ പുത്രസംബന്ധത്തെ തന്റെ ഉള്ളിൽ ശക്തിയായി ബോധപ്പെടുത്തി. ഇതുപോലുള്ള സ്വർഗ്ഗീയ ശബ്ദം യേശുവിനു തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയുടെ കാലത്തു രണ്ടു പ്രാവശ്യംകൂടെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്—മറുരൂപ സമയത്തും തന്റെ കഷ്ടാനുഭവ അവസ്ഥയിൽ യവനന്മാർ തന്നെ കാണാൻ വന്നപ്പോഴും.

ഇവിടെ പഴയനിയമത്തിൽ നിന്നു രണ്ടു വാക്യങ്ങൾകൂട്ടി ഇണക്കിയിരിക്കുന്നതായി കാണാം. (സങ്കീ 2:7, യെശ. 42:1).

യേശു തന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ കാണുകയും തന്റെ അകമേയുള്ള ചെവികൊണ്ടു പിതാവു തന്നെ മശിഹാസ്ഥാനത്തിലേക്കു നിയമിക്കുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കുകയും ചെയ്തു.

'പ്രിയൻ' എന്നു തർജ്ജമചെയ്തിരിക്കുന്ന എബ്രായ പദത്തിനു 'തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവൻ' എന്നും 'ഏകജാതൻ' എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഈ പദം യേശുവിനു പിതാവിനോടുള്ള അനന്യമായ പുത്രസംബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നതിനു പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. (എന്റെ പുത്രൻ; എന്റെ വൃതൻ. ലൂക്കോ 9:35). യോഹന്നാനിൽ "ഏകജാതൻ" എന്നുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പദത്തിനും മിക്കവാറും ഈ അർത്ഥമാണുള്ളതു്.

എന്റെ പ്രിയപുത്രൻ—എന്റെ പുത്രൻ—എന്റെ പ്രിയൻ=മശിഹാ. മശിഹായുടെ സ്ഥാനമല്ല, ദൈവത്തോടുള്ള തന്റെ പ്രത്യേക സംബന്ധമാണു ഇവിടെ പ്രഘോഷിക്കുന്ന അർത്ഥം. ഈ സംബന്ധമാണു മശിഹായുടെ പ്രവർത്തനത്തിനു തന്നെ യോഗ്യനാക്കുന്നതു്. മശിഹാ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനാണെന്നും യെശയ്യായുടെ പ്രവചനപ്രകാരമുള്ള ദൈവദാസനാണെന്നും ഈ 'പ്രിയപുത്രൻ' എന്ന പദപ്രയോഗത്തിൽ സ്ഫുരിക്കുന്നുണ്ട്. യോഹന്നാനിൽ 'ഏകജാതൻ' എന്ന വാക്കിൽ യേശുവിനു പിതാവിനോടുള്ള തത്സംബന്ധം സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കാം (യോഹ. 1:14; 3:16—18)

അനുബന്ധം.

യേശു മശിഹാ ആണെന്നു തന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭത്തിങ്കൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തോ? മത്താ. 16:16 ൽ "നീ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനായ ക്രിസ്തു" ആകുന്നു എന്നു പത്രോസു പറഞ്ഞപ്പോൾ അതു സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവു അവനു കവളിപ്പെടുത്തിയ നൂതന അറിവാണെന്നു യേശുവിന്റെ വാക്കുകൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അങ്ങനെവരെ യേശു ഒരു പ്രവാചകനാണെന്നല്ലാതെ അതിൽ കൂടുതലായ അറിവു അവർക്കു ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യേശു മശിഹായാണെന്നുള്ള സത്യം താൻ തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയുടെ അന്ത്യപ്രവർത്തനംവരെ മറച്ചുവെച്ചിരുന്ന ഒരു രഹസ്യമായിരുന്നു എന്നാണു് സിനോപ്റ്റിക്കു് സുവിശേഷങ്ങളിൽ നിന്നു കാണുന്നതു്. ദൈവപുത്രത്വവും മശിഹാസ്ഥാനവും ഏകാർത്ഥമല്ല എന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. താൻ ദൈവപുത്രനാണെന്നുള്ള സത്യം ശിഷ്യന്മാർക്കു ആദ്യം വെളിപ്പെടുത്തുകയും (11:27) പിന്നീടു തൻ മശിഹാ ആണെന്നു അവർ മനസ്സിലാക്കുകയും (16:16 മുതൽ) ചെയ്തു എന്നു വിചാരിക്കാം. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ അന്തഃകരണത്തിലും ഈ സത്യം ദൃശ്യമായതു ക്രമേണ ആയിരിക്കാം.

യേശുവിന്റെ ബപ്തിസ്മയിങ്കൽ ഉണ്ടായ സ്വർഗ്ഗീയദർശനവും ശബ്ദവും തന്റെ ഉള്ളിൽ തനിക്കുമാത്രം ഉണ്ടായ ഒരു ആത്മിക അനുഭവമാണെന്നു

സങ്കല്പിക്കുന്നതായിരിക്കും യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതു്. ക്രിസ്തീയുകൾ യേശു തന്നെത്തന്നെ മശിഹായുടെ പ്രവർത്തനത്തിനായി ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്തു. തത്സമയം തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിറഞ്ഞ ആനന്ദപരമായ അനുഭവം തന്നെ ദിവ്യദർശനത്തിനും ദിവ്യ ശബ്ദത്തിനും വിധേയനാക്കിത്തീർത്തു. "നീ എന്റെ പുത്രനാകുന്നു" എന്ന വാക്കുകൾക്കു "നീ ഇന്നുമുതൽ" എന്റെ പുത്രനാകുന്നു എന്നല്ല അർത്ഥം സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നുള്ള ശബ്ദം തന്നെ പുത്രനായിട്ടോ മശിഹാ ആയിട്ടോ തിരഞ്ഞെടുക്കുക അല്ലായിരുന്നു. മുപ്പതു വർഷക്കാലം ഈ കാര്യം തന്റെ ചിന്താവിഷയമായിരുന്നു. തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പടിപടിയായി ശക്തിപ്പെട്ടുവന്ന ബോധത്തിനു സ്വർഗ്ഗീയദർശനത്താലും വാക്കുകളാലും മുദ്രണം ലഭിച്ചു. ഇതാണു് തന്നെ പരസ്യശുശ്രൂഷയിലേക്കു ഉദ്യമിപ്പിച്ചതു്.

അദ്ധ്യായം. 4.

1—11. പരീക്ഷ. മർക്കോ. 1:12—13; ലൂക്കോ. 4:1—13, ഇവ ഒത്തുനോക്കുക.

മർക്കോസിൽ പരീക്ഷകളെ വിവരിക്കുന്നില്ല. പരീക്ഷകൾ മൂന്നാണു്. അവയെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മത്തായിയും ലൂക്കോസും തമ്മിൽ ക്രമവ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഈ സംഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവു യേശുവിൽ നിന്നു തന്നെ സിദ്ധിച്ചതായിരിക്കണം. യേശുവിന്റെ ക്രിസ്തീയുടെ ശേഷം ആത്മാവു തന്നെ മരുഭൂമിയിലേക്കു പോകുവാൻ നിർബന്ധിച്ചു എന്നാണു മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. യെഹൂദ്യമരുഭൂമിയിൽ വെച്ചാണു് ഈ അനുഭവം യേശുവിനുണ്ടായതു്.

യേശുവിന്റെ പരീക്ഷകൾ ഈ ഒരു സമരംകൊണ്ടു അവസാനിച്ചില്ല. (ലൂക്കോ. 4:13) അവൻ പാപം ഒഴികെ സകലത്തിലും നമ്മെപ്പോലെ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ട (എബ്രാ. 2:18) ഈ പരീക്ഷകൾ യേശുവിന്റെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടായ പോരാട്ടമായിരുന്നു. അവയെ ഒരു നാടകംപോലെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തെ ആദാം പരീക്ഷയിൽ പരാജിതനായി. രണ്ടാമത്തെ ആദാം തന്റെ മാനസികതലത്തിൽതന്നെ സാത്താന്റെ വശീകരണങ്ങളെ എതിർത്തു് അവന്റെമേൽ പൂർണ്ണജയം പ്രാപിച്ചു. പാപത്തിനു അടിമപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യകുലത്തിനു അവൻ മാർഗ്ഗദർശിയാണു്. ഒന്നാമത്തെ ആദാമിന്റെ പരീക്ഷ ഒരു തോട്ടത്തിൽവെച്ചു്, എന്നു വെച്ചാൽ, പാപത്താൽ മലിനപ്പെടാത്ത ലോകത്തിൽവെച്ചു് നടന്നു. രണ്ടാമത്തെ ആദാം മരുഭൂമിയിൽവെച്ചു്, അതായതു ആദ്യപിതാവിന്റെ വീഴ്ചയാൽ

അലങ്കോലമാക്കപ്പെട്ട ലോകത്തിൽവെച്ചു പരീക്ഷിതനായി. നാല്പതു ദിവസം അവൻ കാട്ടുമൃഗങ്ങളോടുകൂടെ ആയിരുന്നു (മക്കോ. 1:13) കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ അവനെ ഉപദ്രവിച്ചില്ല.

മൂന്നുപരീക്ഷകളും നമ്മുടെ കൎത്താവിന്റെ പുത്രവിശ്വാസത്തെ ആസ്പദമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

കൎത്താവിന്റെ പരീക്ഷയും യിസ്രായേൽ ജാതിയുടെ അനുഭവവും തമ്മിൽ സ്പഷ്ടമായ പൊരുത്തമുണ്ടു്. ഇതു യേശുവിന്നു ഒരു വ്യക്തിയെന്നുള്ള നിലയിലുണ്ടായ ഒരനുഭവമായിട്ടല്ല ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്. അതു തന്റെ ജാതിയുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഒരാവൎത്തനമാണു്. താൻ മശിഹായാണു്; തന്റെ ജാതിയുടെ മഹത്തേറിയ ലക്ഷ്യത്തേ സാധിപ്പാനായിട്ടു ദൈവം തന്നെ ആക്കിയിരിക്കുന്നു; ഈ കാൎയ്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന വഴി എന്താണു്? ഇതു കണ്ടു പിടിക്കുന്നതായിരുന്നു. യേശുവിന്റെ മരുഭൂമി വാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. നാല്പതാണ്ടു് യിസ്രായേലിനെ ദൈവം മരുഭൂമിയിൽ പരീക്ഷിക്കയും ശോധന ചെയ്കയും ചെയ്തു. ദൈവത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ പുത്രനായ യേശുവിനേയും ഈ അനുഭവത്തിൽകൂടെ വഴിനടത്തി. യേശു നാല്പതു ദിവസവും ദൈവം തന്റെ രാജത്വത്തേ സ്ഥാപിക്കുന്നതു ഏതു പ്രകാരമായിരിക്കുമെന്നും രാജ്യം എങ്ങനെയാണു വരുന്നതെന്നും ചിന്തിക്കയും ധ്യാനിക്കയും ചെയ്തു ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. മൂന്നു പരീക്ഷകൾക്കും ഉള്ള പ്രത്യുത്തരങ്ങൾ ആവൎത്തന പുസ്തകത്തിൽനിന്നു് ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. (ആവ. 8:3; 6:16; 6:13;) മൂന്നിലും യിസ്രായേലിന്റെ വനസഞ്ചാരത്തിൽ ദൈവം അവൎക്കുവേണ്ടി പ്രവൎത്തിച്ച വൻകാൎയ്യങ്ങളെയാണു് സ്മരിക്കുന്നതു്. യേശുവിന്റെ നാല്പതു ദിവസത്തേ ധ്യാനത്തിൽ ഇപ്രകാരം ചിന്തിച്ചു. ദൈവം ഞാൻ മുഖാന്തരമായി എങ്ങനെയാണു പ്രവൎത്തിക്കാൻ പോകുന്നതു്. അവന്റെ രാജ്യം എപ്പോൾ സ്ഥാപിപ്പാൻ പോകുന്നു? യിസ്രായേലിന്റെ വനയാത്രയിൽ ചെയ്തതുപോലെ "ശക്തിയുള്ള ഭുജത്തോടും നീട്ടപ്പെട്ട കൈകളോടും" കൂടെ അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവൎത്തിച്ചു് ആയിരിക്കുമോ? അന്നു അവൻ തന്റെ ജനങ്ങളെ സ്വർഗ്ഗീയഭോജനം കൊണ്ടു പോഷിപ്പിച്ചു; അന്നു രാജാക്കന്മാരേയും രാജ്യങ്ങളേയും അവൻ തകൎത്തു് കനാൻ ദേശത്തേ അവൎക്കു അവകാശമായി കൊടുത്തു. അവൻ ഇപ്പോഴും ആ വിധത്തിൽതന്നെ പ്രവൎത്തിക്കുമോ? അങ്ങനെ ഒരു മശിഹായ്ക്കായിട്ടാണു ജനങ്ങൾ കാത്തിരിക്കുന്നതു്. മോശയെപോലെ അടയാളങ്ങളും അത്ഭുതങ്ങളും പ്രവൎത്തിച്ചു അവരുടെ സകല ശത്രുക്കളേയും സംഹരിച്ചു റോമരുടെ നുകത്തിൽ നിന്നു അവരെ സ്വതന്ത്രരാക്കുന്ന ഒരു യുദ്ധവീരനായ മശിഹായ്ക്കായിട്ടാണു അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

ഈ വികാരങ്ങളെല്ലാം സാത്താന്റെ പരീക്ഷകളായിട്ടു യേശു തള്ളിക്കളഞ്ഞു. താൻ നിശ്ചയിച്ച സമയത്തു തനിക്കു ബോധിച്ചവഴിയിൽക്കൂടെ ദൈവം പ്രവർത്തിക്കും. അവന്റെ സമയത്തിനു മുമ്പു പ്രവർത്തിക്കയോ അവനു ബുദ്ധി ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കയോ ചെയ്യുന്നതു വലുതായ പാപമാണ്. അതിശയം ചെയ്തു അവന്റെ ശക്തിയെ പ്രദർശിപ്പിക്കണമെന്നു ആവശ്യപ്പെടുന്നതും ജീവിതത്തിന്റെ പ്രകൃത്യാലുള്ള അസൌകര്യങ്ങളെ നീക്കം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി അതിശയം പ്രവർത്തിക്കണമെന്നതും ദൈവത്തെ പരീക്ഷിക്കയാണ്. യിസ്രായേൽ "മരുഭൂമിയിൽവെച്ചു അത്യന്തരമായി മത്സരിച്ചു. (സങ്കീ. 78:18—20 നോക്കുക). അതുപോലെ തന്നെ ഇഹലോകരാജാക്കന്മാർ യുദ്ധം ചെയ്തു രാജ്യങ്ങൾ കീഴടക്കുന്നതുപോലെ ദൈവരാജ്യം ഒരു സൈന്യബലം കൊണ്ടു സ്ഥാപിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു സാത്താനെ ആരാധിക്കുന്നതുപോലെയാണ്; ഭൂമി സാത്താന്റെ ന്യായമായ അവകാശമാണെന്നു സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട മകനായ യേശു സാത്താന്റെ സകല പരീക്ഷകളേയും ശക്തിയോടെ എതിർത്തു അവന്റെമേൽ സംപൂർണ്ണ ജയം പ്രാപിച്ചു.

1. അനുഭവം. യേശുവിന്റെ ബപ്തിസ്മസമയം അവനു സംപൂർണ്ണമായ ആത്മാഭിഷേകം ലഭിച്ചു. "ദൈവമേ നിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്വാൻ ഞാൻ വരുന്നു" എന്നു താൻ ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്തു. ആ ഇഷ്ടം എന്തൊന്നെന്നും അതെങ്ങനെയാണു നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതെന്നും ഏകനായി ദൈവസംസർഗ്ഗംമൂലം നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതിനു പരിശുദ്ധാത്മപ്രേരിതനായി അവൻ മരുഭൂമിയിലേക്കു പോയി. (ലൂക്കോ. 4:1 നോക്കുക).

പരീക്ഷിക്കപ്പെടുവാനായിട്ടു. യേശു പരീക്ഷയാൽ ശോധനചെയ്യപ്പെടേണമെന്നു ദൈവനിർണ്ണയമായിരുന്നു. അവൻ പരീക്ഷിതനല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമുക്കു മാതൃക ആകയില്ലായിരുന്നു. "നമുക്കു മഹാപുരോഹിതൻ ..... (എബ്രാ. 4:15).

2. അവൻ നാല്പതു പകലും നാല്പതു രാവും ഉപവസിച്ചുശേഷം അവനു വിശന്നു. നാല്പതുദിവസവും സാത്താൻ യേശുവിനെ പരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നാണു മത്തായി പറയുന്നതു. തന്റെ പരിശോധനയുടെ കഠിനത്വംകൊണ്ടു ശാരീരികആവശ്യങ്ങൾ തല്ക്കാലം തന്നെ ഭാരപ്പെടുത്തിയില്ല. വിസ്മൃതമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന മൂന്നു പരീക്ഷകളും നാല്പതുദിവസങ്ങളിലും തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന പോരാട്ടത്തിന്റെ മാതൃക ആണെന്നു വിചാരിക്കാം. മത്തായിയിലും ലൂക്കോസിലും ഈ മൂന്നു പരീക്ഷകളും ഉപവാസത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ നടന്നതായിട്ടാണു കാണിക്കുന്നതു. 'നാല്പതുരാവും" എന്ന വാക്ക

കൾ മത്തായിക്കു പ്രത്യേകമാണ്. 'നാല്പതു' എന്നുള്ള സംഖ്യ മോശയേയും ഏലിയാവിനേയും കുറിച്ചും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. (പുറ. 24:18; 34:28) (1 രാജാ. 19:8). ഉപവാസം വിലയേറിയ ആത്മിക അനുഭവത്തിനു പ്രകൃത്യാ ഉള്ള പ്രാരംഭമായിട്ടാണു സങ്കല്പം.

യേശു ഉപവാസംമൂലം വിശന്നുക്ഷീണിച്ചിരുന്നപ്പോൾ പരീക്ഷകൾ മൂർദ്ധന്യമായി. അതു സാത്താന്റെ അവസാന കൈയ്യേററമായിരുന്നു.

3. ഒന്നാമത്തേപരീക്ഷ.

നീ ദൈവപുത്രൻ എങ്കിൽ. ദൈവത്തിൽ അവിശ്വാസം ജനിപ്പിക്കുന്നതിനായിരുന്നു സാത്താന്റെ ശ്രമം. പരീക്ഷയുടെ പോക്കു ഈ വിധമായിരുന്നു: "നീ ദൈവപുത്രനാണെന്നു നിന്റെ ബപ്തിസ്മസമയം നിനക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടല്ലോ. അതു വാസ്തവമാണോ അതോ മിഥ്യാബോധമാണോ എന്നു ഒന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കേണ്ടതല്ലേ? നീ ഉപവാസംകൊണ്ടു വിശന്നും ക്ഷീണിച്ചും ഇരിക്കയാണല്ലോ. നീ ദൈവപുത്രനാണെങ്കിൽ അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി കാണണം. വിശപ്പടക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തികാണണം. വിശപ്പടക്കുന്നതിനു ചുററുപാടു കിടക്കുന്ന കല്ലുകൾ അപ്പമായിത്തീരട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞാൽ നിനക്കു അതിശയം പ്രവർത്തിപ്പാനുള്ള വരം ഉണ്ടോ എന്നു അറിയാം; അതു നീ ദൈവപുത്രനാണെന്നുള്ളതിനു സാക്ഷ്യമായിരിക്കും. നിനക്കു വിശപ്പു അടക്കുകയും ചെയ്യാം". യേശുവിനു അതിശയങ്ങൾ പ്രവർത്തിപ്പാനുള്ള ശക്തി ദൈവത്തിൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നു ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വരം സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനായിട്ടു ദുരുപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രേരണയാണു സാത്താൻ കൊണ്ടുവന്നതു്. "ഞാൻ ദൈവപുത്രനാണ്. എനിക്കു അതിശയം ചെയ്യാനുള്ള ശക്തിയും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്; പിന്നെ ഞാൻ എന്തിനു വിശന്നിരിക്കുന്നു", എന്നിങ്ങനെ യേശുവിനു തോന്നിയിരിക്കണം. അതു ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തോടു മറുതലിക്കു ആയിരിക്കും എന്നു യേശുവിനു ഉടൻതന്നെ ബോധപ്പെട്ടു. തക്കസമയത്തു തനിക്കു ആഹാരം തരുവാൻ ദൈവത്തിനു കഴിയും; അതുവരെ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ചു ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നതാണു ദൈവപുത്രന്റെ മുറ എന്നു താൻ ഹൃദയനിർണ്ണയംചെയ്തു. യേശു ഒരിക്കലെങ്കിലും തന്റെ സ്വന്ത ആവശ്യത്തിനോ സുഖത്തിനോ വേണ്ടി തന്റെ ശക്തി ഉപയോഗിച്ചില്ല. "അവൻ മററുള്ളവരെ രക്ഷിച്ചു, തന്നെത്താൻ രക്ഷിപ്പാൻ വഹിയാ" എന്നു ക്രൂശിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ശത്രുക്കൾ പരിഹസിച്ചതു വാസ്തവം ആയിരുന്നു. തന്റെ ശക്തി മററുള്ളവരുടെ ആവശ്യത്തിനും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കും വേണ്ടി ദൈവം ഭരമേല്പിച്ച അധികാരമായിട്ടാണു ആ ശക്തിയെ യേശു ഉപയോഗിച്ചതു്.

4. മനുഷ്യൻ അപ്പംകൊണ്ടു.....ജീവിക്കുന്നതു എന്നു എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

ഓരോ പരീക്ഷയും വേദവാക്യം ആയുധമാക്കിയാണു യേശു നേരിടേണ്ടതു്. ഈ തന്റെ ആത്മാവിന്റെ വാളായിരുന്നു. നാമും പരീക്ഷയെ ഇപ്രകാരമാണു ജയിക്കേണ്ടതു്.

യേശുവിന്റെ ഉത്തരം ആവ. 8:3 ൽ നിന്നു ഉദ്ധരിച്ചതാണു്. അവിടെ യിസ്രായേലിനെ ദൈവം മരുഭൂമിയിൽ വെച്ചു പേടിപ്പിച്ചു കായ്മാനം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. യേശുവിനെപോലെ അവർക്കു ഒരു സമയം ആഹാരമില്ലായിരുന്നു. ആ സമയം ദൈവം അവരെ മന്നാകൊണ്ടു പോഷിപ്പിച്ചു. യേശുവിന്റെ പ്രത്യുത്തരം ഇപ്രകാരമായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം: "എനിക്കു ആഹാരമില്ല എന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെ. എങ്കിലും ഞാൻ ദൈവകല്പന അനുസരിച്ചാണു ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു്. ആഹാരമില്ലാതെ എന്നെ സംരക്ഷിപ്പാൻ അവനു കഴിയും. ഞാൻ അവന്റെ സമയത്തിന്നായി ക്ഷമിച്ചിരിക്കാതെ എന്റെ സുഖത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു അതിശയം പ്രവർത്തിച്ചാൽ അതു ദൈവത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിൽ നിന്നു എന്നെത്തന്നെ വിട്ടുകളക ആയിരിക്കും". മുഖ്യ ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യത്തേയും അതിന്റെ നീതിയേയും അന്വേഷിക്കുന്നവർക്കു തങ്ങളുടെ സകല ശാരീരിക ആവശ്യങ്ങളും ദൈവം തരുന്നു നോക്കിക്കൊള്ളും.

5. രണ്ടാമത്തെ പരീക്ഷ. ഇതു ലൂക്കോസിൽ മൂന്നാമത്തേതാണു്. ഈ പരീക്ഷകളും യേശുവിന്റെ ഏകയവഭിയിൽ ഒരു ചലന ചിത്രംപോലെ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

പിന്നെ പിശാചു അവനെ വിശുദ്ധനഗരത്തിൽ കൊണ്ടു പോയി.

വിശുദ്ധനഗരം യെരൂശലേമാണു്. യെരൂശലേമിനെ വിശുദ്ധനഗരം എന്നു മത്താ 27:53 ലും വെളിപ്പാടുപുസ്തകത്തിൽ നാലുപ്രാവശ്യവും വിളിച്ചിരിക്കുന്നു (വെളി. 11:2; 21:2,10; 22:19). മത്താ 5:35 ൽ യെരൂശലേമിനെ "മഹാരാജാവിന്റെ നഗരം" എന്നു പറയുന്നു.

ദൈവാലയത്തിന്റെ അഗ്രത്തിന്മേൽ നിറുത്തി. ദൈവാലയഗോപുരത്തിന്റെ പൂരോഭാഗത്തെയാണു കുറിക്കുന്നതു. ദൈവാലയത്തിന്റെ തെക്കുവശത്തു വളരെ ഉന്നതമായ ഒരു വെണ്മാടം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ജോസീഫസ് പറയുന്നു. അതിന്റെ മുഖവട്ടത്തിൽ നോക്കെത്താത്തവണ്ണം അഗാധമായ ഒരു താഴ്വര ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗോപുരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു നിന്നു നോക്കിയാൽ ദൈവാലയത്തിൽ ആരാധനയ്ക്കായി വരുന്ന പുരുഷാരത്തെ കാണുമായിരുന്നു.

6. നീ ദൈവപുത്രൻ എങ്കിൽ താഴത്തോട്ടു ചാടുക.

ഈ പരീക്ഷ ഒന്നാമത്തേതിലും ഉപായം കൂടിയതായിരുന്നു. ഒന്നാമത്തേതു ജഡത്തിന്റെ ഉന്മേഷത്തേയാണു സ്പർശിച്ചതു്. രണ്ടാമത്തേ പരീക്ഷയിൽ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്താൽ പരിശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മന്ദിരത്തിൽവെച്ചുതന്നെ ദൈവത്തേ പരീക്ഷിക്കുന്നതിനു യേശുവിനേ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു സാത്താന്റെ ലാക്കു. "നീ ദൈവപുത്രനും ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിപ്പാനായി വന്നവനുമാണല്ലോ. അതിനു ഏററവും യോജിച്ച മാർഗ്ഗം ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം. ഇതാ ഈ ദൈവാലയത്തിന്റെ മുററത്തു വലിയ പുരുഷാരം വന്നു കൂടിയിരിക്കുന്നു. നീ താഴോട്ടു അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിലേക്കു ചാടിയാൽ നീ മശിഹാ ആണെന്നു അവർ വിശ്വസിക്കും. "നിങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന നിയമദൂതൻ പെട്ടെന്നു തന്റെ മന്ദിരത്തിലേക്കുവരും" എന്നു പ്രവാചകവാക്യമുണ്ടല്ലോ. 'മലാ. 3:1 ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ ദൈവരാജ്യം നിനക്കു നിഷ്പ്രയാസം സ്ഥാപിക്കാൻ കഴിയും. ചാടുമ്പോൾ നിനക്കു യാതൊരു അപകടവും ഉണ്ടാകയില്ല. ആകാശത്തുനിന്നു ഒരടയാളം കാണിപ്പാൻ യെഹൂദന്മാർ പലപ്പോഴും യേശുവിനോടു ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. തനിക്കു ലഭിച്ച അത്ഭുതം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി പ്രയോഗിച്ചു മനുഷ്യരെ ആകർഷിച്ചു് അങ്ങനെ ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിച്ചുകൂടായോ എന്നായിരുന്നു യേശുവിനുണ്ടായ മനോവികാരം.

സാത്താൻ ഒരു ഒന്നാംതരം വൈദികനാണു്. വേദവാക്യങ്ങൾ ഭംഗിയായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു് അവന്നു നല്ല വാസനയുണ്ടു്. ഈ വാക്യങ്ങൾ സങ്കീ. 91:11-12-ൽനിന്നു് ഉദ്ധരിച്ചതാണു്.

7. യേശുവിന്റെ മറുപടി ആവർത്ത. 6:16-ൽനിന്നു് എടുത്തിരിക്കുന്നു. യിസ്രായേൽ മസ്സായിൽവെച്ചു ദൈവത്തേ പരീക്ഷിച്ച സംഗതിയാണു അവിടെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ദൈവം അവർക്കു കൊടുത്ത വെളിപ്പാടുകളേയും അവരുടെ മദ്ധ്യേ പ്രദർശിപ്പിച്ച വിടുതലുകളേയും അവർ നിരാകരിച്ചു ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയേ അക്ഷമയോടും അനുസരണക്കേടോടും വെല്ലുവിളിക്കയാണു ചെയ്തതു്. ക്ഷമയോടുകൂടെ ദൈവഇഷ്ടത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിനു പകരം കുറുക്കുവഴി ഉപയോഗിച്ചു സ്വന്ത ഇഷ്ടം ചെയ്തു കാര്യസാദ്ധ്യം നേടുന്നതു പലപ്പോഴും നമുക്കുണ്ടാകുന്ന പരീക്ഷയാണു്. ഈ പരീക്ഷയെ യേശു ശക്തിയോടെ എതിർത്തു. അത്ഭുതങ്ങളും അടയാളങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചു മനുഷ്യരെ വശീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിക്കപ്പെടും എന്നു താൻ നിരൂപിച്ചില്ല. ദൈവരാജ്യം ഐഹികമല്ല; ആത്മികമത്രേ. ഹൃദയമാററമില്ലാത്തവർ അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു യോഗ്യരല്ല. അത്ഭുതങ്ങൾമൂലം ഹൃദയമാററം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. തന്റെ പരിശുദ്ധമായ ജീവിതം

കൊണ്ടും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഉപദേശംകൊണ്ടും കൃപാപ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടും മനുഷ്യാത്മാക്കളെ ആകർഷിക്കുന്നതാണു താൻ സ്വീകരിച്ച മാർഗ്ഗം. അതിശയങ്ങൾക്കു തന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനമില്ലായിരുന്നു. അവയുടെ മുഖ്യഉദ്ദേശം രോഗപരിഹാരമായിരുന്നു. എങ്കിലും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിന് അതു് ഒരു ലക്ഷ്യമാണെന്നു യേശു പ്രസ്താവിച്ചു.

8. മൂന്നാമത്തേ പരീക്ഷ.

ഏററവും ഉയർന്നോരു മലമേൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി സകല രാജ്യങ്ങളേയും അവയുടെ മഹത്വത്തേയും കാണിച്ചു. ലൂക്കോസിൽ "മേലോട്ടു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി" എന്നാണു പറയുന്നതു്. സർവ്വലോകാധിപത്യം എന്ന ഐഹികപ്രതാപമാണു യേശുവിന്റെ അന്തരംഗത്തിൽ പെട്ടെന്നുണ്ടായ ദർശനം. ദൈവരാജ്യത്തെ കരബലം പ്രയോഗിച്ചു സ്ഥാപിക്കാമെന്നാണു യേശുവിനുണ്ടായ പരീക്ഷ.

9. റോമാസാമ്രാജ്യത്തെയും ജയിക്കുന്ന സർവ്വലോകാധിപത്യമാണു സാത്താൻ യേശുവിനു വാഗ്ദാനംചെയ്യുന്നതു്. "അതു് എങ്കൽ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു; എനിക്കു മനസ്സുള്ളവനു ഞാൻ കൊടുക്കുന്നു" എന്നും അവൻ പറഞ്ഞതായിട്ടു ലൂക്കോസിൽ കാണുന്നു. പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും ഇപ്പോൾ സാത്താന് അധീനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു യെഹൂദശാസ്ത്രികൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പുതിയ നിയമത്തിലും ഈ അഭിപ്രായം കാണുന്നുണ്ടു് (യോഹ. 12.31; 14.30. എഫെ. 6.12; 1 യോഹ. 5.19–നോക്കുക).

സാത്താന്റെ ആധിപത്യത്തെ തകർത്തു ലോകത്തെ ദൈവത്തിന്റെ അധികാരത്തിനു കീഴ്പെടുത്തുന്നതിനാണു മശിഹാ വന്നതു്. ശിഷ്യന്മാരുടെ സേവനംമൂലം സാത്താനു സ്ഥാനഭ്രംശം വന്നതു താൻ കണ്ടു എന്നു യേശു ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞതായി നാം വായിക്കുന്നു. (ലൂക്കോ. 10:18).

സാത്താന്റെ അധികാരത്തെ സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തു്, ആ അധികാരത്തിനു കീഴ്പെട്ടു്, അവന്റെ വഴികളെ അവലംബിച്ചു് ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിക്കരുതോ? ദുഷ്ടതയെ പരിച്ഛേദം ജയിക്കുന്നതു ദുസ്സാദ്ധ്യമാണു്. ദുഷ്ടതയുമായി ഒരുടമ്പടി ചെയ്യണം. ഒരു വലിയ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി തിന്മയ്ക്കു് അല്പം വഴിപ്പെട്ടാലെന്താണു്? ഈ വിധത്തിലായിരുന്നു യേശുവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നടന്ന പോരാട്ടം.

ഇതുപോലുള്ള ഒരു പരീക്ഷയിൽ മഹമ്മദുനബി വീണുപോയി. ദൈവത്തിന്റെ സത്യമാർഗ്ഗം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു, പൊതുവേ അറബികളുടെയിടയിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന മതത്തേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു മതം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും സാധിച്ചു. എന്നാൽ യുദ്ധംചെയ്തു മതപ്രചരണം നടത്തിയ കാര്യത്തിലും, ബഹുഭാര്യത്വം, അടിമവ്യാപാരം മുതലായ

മോക്ഷങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതത്തിൽ സ്ഥാനം കൊടുത്തതുമൂലവും തന്റെ ഉൽകൃഷ്ടാശയങ്ങൾക്ക് സാരമായ കേടുപറ്റി.

ക്രിസ്തീയസഭയും ഈ പരീക്ഷയിൽ പലപ്പോഴും അധഃപതിച്ചിട്ടുണ്ട്. സഭയുടെ പേരു പറഞ്ഞു് എന്തെല്ലാം അക്രമങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്! ഇക്കാലത്തും സഭയുടെ ജനസംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ജാതിഭേദം മതമായ അനാചാരങ്ങളെ ചില സഭാനേതാക്കന്മാർ അനുവദിക്കുന്നുണ്ട്. സഭയുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു ചെയ്യുന്ന തിന്മകൾ അധർമ്മമല്ല എന്നു സമർത്ഥിക്കുന്നവരില്ലേ? ഇതെല്ലാം ഈ മൂന്നാമത്തെ പരീക്ഷയുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണു്.

10. ഇവിടെ അദ്ധ്യായം 6:13 ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. തന്റെ പിതാവിനോടു തനിക്കുള്ള ഏകാഗ്രമായ സ്നേഹവും ഭക്തിയും ഈ പരീക്ഷയെ തട്ടിക്കളയുന്നതിനു യേശുവിനെ പ്രാപ്തിപ്പെടുത്തി.

യേശുവിന്റെ ഈ പരീക്ഷകളും മൂന്നുവിധത്തിലായിരുന്നു.

(1) ആത്മികരാജ്യത്തിനു പകരം ലൌകികമായ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുക,

(2) ദൈവരാജ്യം വളരുന്നു ശക്തിപ്പെടുന്നതിനു പകരം അതു പെട്ടെന്നു കൈവശമാക്കുക,

(3) ഈ ലോകത്തിന്റെ അധിപതി ആയ സാത്താനു കീഴ്പെട്ടു് അവന്റെ പ്രതിപുരുഷനായി ഭരണംനടത്തുക.

സാത്താനേ, എന്നെ വിട്ടുപോ—കൈസര്യ ഫിലിപ്പിയായിൽവച്ചു യേശു തന്റെ കഷ്ടാനുഭവത്തെ മുന്നറിയിച്ചപ്പോൾ പത്രോസു അവനെ വേറിട്ടു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. കർത്താവേ, "അതരുതേ" എന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയപ്പോൾ യേശു തിരിഞ്ഞു പത്രോസിനെ ശാസിച്ചു (മത്താ. 16:22,23). സാത്താനെ എതിർത്തതും പത്രോസിനെ ശാസിച്ചതും ഒരേവാക്കുകളാണു്.

അപ്പോൾ പിശാചു അവനെ വിട്ടു പോയി. ദൂതന്മാർ.....ശുശ്രൂഷിച്ചു. ദൂതന്മാർ ശുശ്രൂഷചെയ്തതു മർക്കോസിലും ഉണ്ടു്; ലൂക്കോസിൽ കാണുന്നില്ല. പിശാചു കുറേക്കാലത്തേക്കു യേശുവിനെ വിട്ടുമാറി എന്നാണു ലൂക്കോസു പറയുന്നതു്. ഇതുപോലുള്ള ഉഗ്രമായ പരീക്ഷ യേശുവിനു കൈസര്യഫിലിപ്പിയായിൽവെച്ചും ഗതശമനത്തോട്ടത്തിൽവെച്ചും പിന്നീടു ഉണ്ടായി.

4:12 അ:18—ഗലീലയിലെ ശുശ്രൂഷ (മർക്കോ. 1:14—7:23)

ഈ ഖണ്ഡികയ്ക്കു മൂന്നു ഉപവിഭാഗങ്ങളുണ്ടു്.

(a) 4:17—13:53. ഗലീലയിലെ പ്രവർത്തനം.

(b) 14—16:12 വിരോധം മൂർക്കുന്നു: ഗലീലയിൽനിന്നു മാറുന്നു.

(c) 16:13-18:35. ശിഷ്യന്മാരുടെ അഭ്യസനം

ഈ ഖണ്ഡികയുടെ രചനയിൽ മക്കോസിന്റെ സുവിശേഷവും Q ഗ്രന്ഥവും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതിനുപുറമേ സുവിശേഷകനു പ്രത്യേകമായുള്ള മററു വസ്തുതകളും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

4:12-27 ഗലീലയിൽ തിരിച്ചുവരുന്നു. (മക്കോ. 14:-15; ലൂക്കോ. 4:14-15 യോഹ 4.43-45-നോക്കുക.)

സമവീക്ഷണസുവിശേഷങ്ങളിൽനിന്നു യേശുവിന്റെ ബപ്തിസ്മയും പരീക്ഷയും കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഗലീലയിൽ വന്നു ശുശ്രൂഷ ആരംഭിച്ചു. എന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നാനിടയുണ്ട്. "യേശു ആത്മാവിന്റെ ശക്തിയോടെ ഗലീലെയ്ക്കു മടങ്ങിച്ചെന്നു" എന്നു ലൂക്കോസിൽ പറയുന്നു (ലൂക്കോ 4:14). എന്നാൽ ഗലീലയിലെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കുമുമ്പെ യേശു കുറേനാൾ യെഹൂദ്യയിൽ വേലചെയ്തു എന്നു നാലാം സുവിശേഷകൻ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. അവന്റെ പരീക്ഷയ്ക്കുശേഷം യേശു യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ പ്രസംഗസ്ഥലത്തു വീണ്ടും ചെന്നു. അവിടെവെച്ചു യോഹന്നാൻ യേശു "ലോകത്തിന്റെ പാപങ്ങളെ നീക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കുഞ്ഞാട്" എന്നു തന്റെ ശിഷ്യഗണങ്ങളോടുകൂടി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. തൽഫലമായി യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാരായ അന്ത്രയോസും യോഹന്നാനും യേശുവിനെ സന്ദർശിച്ചു; പിന്നീടു അവരും പത്രോസും ഫിലിപ്പോസും നഥനയേലും യേശുവിന്റെ ശിഷ്യരായിത്തീർന്നു. അനന്തരം അവരോടു ഒന്നിച്ചു യേശു ഗലീലക്കു യാത്രചെയ്തു. കാനായിലെ വിവാഹവിരുന്നിൽ സംബന്ധിച്ചു തന്റെ ഒന്നാമത്തേ അതിശയം പ്രവർത്തിച്ചു. അതിന്റെശേഷം യേശുവും തന്റെ അമ്മയും സഹോദരന്മാരും ശിഷ്യന്മാരും കൂടെ കർപ്പർന്ന ഹൂമിലേക്കുപോയി (യോഹ.2:12). അവിടെനിന്നു യേശു ശിഷ്യന്മാരോടൊന്നിച്ചു പെസഹാപെരുനാളിനു യേരുശലേമിലേക്കു പോയി. ദൈവാലയം ശുദ്ധീകരിച്ചു; നീക്കോദിമൂസുമായുള്ള സംഭാഷണം നടന്നു. പിന്നീടു കുറേനാൾ യെഹൂദ്യയിൽ സ്നാനംകഴിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു താമസിച്ചു (യോഹ.3:22). അതിന്റെ ശേഷം ശമർയ്യവഴി ഗലീലയ്ക്കുപോയി. സുഖാറിൽ കിണററിന്നരികെവെച്ചു ശമർയ്യക്കാരി സ്ത്രീയോടു സംഭാഷിച്ചു. താൻ മശിഹാ ആണെന്നു അവൾക്കു വെളിപ്പെടുത്തി. സുഖാറിൽ രണ്ടുദിവസം താമസിച്ചശേഷം അവിടംവിട്ടു ഗലീലയ്ക്കു പോയി. ഈ സംഗതികളെല്ലാം ആദ്യത്തെ മൂന്നു സുവിശേഷകന്മാരും വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

12. യോഹന്നാൻ തടവിൽ ആയി എന്നു കേട്ടാറെ യേശു യഹൂദ്യവിട്ടു ഗലീലയ്ക്കു പോകാനുള്ള കാരണം യോഹന്നാനെ തടവിലാക്കിയതാണെന്നു ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മക്കോസിൽ ഇതു ഒരു കാരണമായിട്ടു പറയുന്നില്ല; യോഹന്നാനെ തടവിൽ ആക്കിയശേഷം അതാ

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പ്രവാചകന്റെ ശുശ്രൂഷ അവസാനിച്ചതോടുകൂടി യേശു ഗലീലയ്ക്കുപോയി തന്റെ ശുശ്രൂഷ അവിടെ ആരംഭിച്ചു എന്നുമാത്രം പറയുന്നു. യോഹന്നാനെ തടവിൽ ആക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ യേശുവിന്റെ ഗലീലശുശ്രൂഷ ആരംഭിച്ചു എന്നു ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽനിന്നു അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്.

ഗലീലയ്ക്കു വാങ്ങിപ്പോയി. യേശുവിന്റെ ഭവനം ഇവിടെ ആയിരുന്നു. അവന്റെ ആദ്യശിഷ്യന്മാരുടെ സ്വദേശവും ഗലീല ആയിരുന്നു. പലസ്തീനിൽ യോർദ്ദാൻനദിക്കു പടിഞ്ഞാറെക്കരയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന രാജ്യം മൂന്നു ഡിസ്ട്രിക്ടുകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അവയിൽ വടക്കേഡിസ്ട്രിക്ടായിരുന്നു ഗലീല. ഇതു ഹേരോദ രാജാവിന്റെ അധികാരത്തിൽപെട്ടിരുന്നു. 'ഗലീല' എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം 'വൃത്തം' എന്നാണ്. ഈ പേരു മററു സ്ഥലങ്ങൾക്കും കൊടുത്തിരുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടു യേരുശലേമിനു കിഴക്കു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന സ്ഥലത്തെ യെഹസ്തിയേൽ 'കിഴക്കേഗലീല' എന്നു വിളിക്കുന്നു. മുൻകാലങ്ങളിൽ ഗലീലഡിസ്ട്രിക്ടു 'ജാതികളുടെ ഗലീല' എന്ന പേരിലാണു അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു് (യെശ. 9:1). ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ വടക്കും കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും പുറജാതികൾ അധിവസിച്ചിരുന്നു. യെശയ്യായുടെകാലത്തു 'ജാതികളുടെ ഗലീല' ഗനസരേത്തു തടാകത്തിനു തെക്കുവരെ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. മക്കബീയരുടെകാലത്തു എസ്ദ്രലോൻ സമഭൂമിവരെയുള്ള സ്ഥലം അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതായിരുന്നു നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെകാലത്തേ ഗലീല. ഗലീലയിൽ അനേകം പുറജാതികൾ അധിവസിച്ചിരുന്നു. അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും യവനഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന സുറിയക്കോരായിരുന്നു. ഇക്കാരണത്താലും ഗലീലിയ യറുശലേമിൽനിന്നു അകന്നിരുന്നതിനാലും യെഹൂദ്യയിൽ പാർത്തിരുന്നവർ, പ്രത്യേകിച്ചു, പരിശന്മാർ മുതലായേ മതനേതാക്കന്മാർ, ഗലീലക്കാർ നടപടിയിലും ഭാഷയിലും തങ്ങളേക്കാൾ താണവരായി ഗണിച്ചുവന്നു. (മത്താ 26:69,73; മക്കോ 14:70; ലൂക്കോ. 13:1). ഗലീലക്കാർ അപരിഷ്കൃതരും മതതീഷ്ണതഇല്ലാത്തവരും ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു അവിടെനിന്നു ഒരു പ്രവാചകനും വരാൻ ഇടയില്ലെന്നും ഈകൂട്ടർ സമർത്ഥിച്ചു (യോഹ. 7.52). യേശു ഗലീലക്കാരനായിരുന്നതുനിമിത്തം തന്നെ ഒരു പ്രവാചകനാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതുപോലും യെഹൂദമതപ്രമാണികൾക്കു അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഗലീലക്കാർ പുരോഹിതന്മാരുടേയും പരീശന്മാരുടേയും അധികാരത്തിനു യെഹൂദ്യരേപ്പോലെ അധീനരല്ലായിരുന്നു. അവരെപ്പോലെ ഗലീലക്കാർക്കു പൂർവന്മാരുടെ ആചാരങ്ങളിൽ പ്രതിപത്തി ഇല്ലായിരുന്നു; അവർക്കു യെഹൂദ്യരേക്കാൾ മനോവികാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. യെഹൂദമതത്തിൽ യഥാർത്ഥവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും മതദ്വേഷമില്ലായിരുന്നു. അവർ യെഹൂ

ദ്യയിലുള്ളവരേക്കാൾ പരിശ്രമശീലന്മാരും, ഐശ്വര്യമുള്ളവരും നല്ല വ്യവസായികളും ആയിരുന്നു.

ഈ കാരണങ്ങളാൽ യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കു യെഹൂദ്യയേക്കാളും പറ്റിയ സ്ഥലം ഗലീല ആയിരുന്നു. അവർ വിശാലമനസ്കന്മാർ ആയിരുന്നതിനാൽ യേശുവിന്റെ നവമായ ആദർശങ്ങളേയും ഉപദേശങ്ങളേയും സഹീകരിക്കുന്നതിനു യെഹൂദ്യരേക്കാളും സന്നദ്ധരായിരുന്നു. വലിപ്പത്തിൽ ഗലീലക്കു തിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരു ഡിവിഷന്റെ വിസ്തീർണ്ണതുല്യമേയുള്ളൂ. അതു പുൽമേടുകളെക്കൊണ്ടും ഉദ്യാനങ്ങളെക്കൊണ്ടും വയലുകളെക്കൊണ്ടും അലംകൃതമായ ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലപുഷ്ടിയെക്കുറിച്ചും ജനസമൃദ്ധിയെക്കുറിച്ചും ജോസീഫസ് വിധരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിസൌഭഗംകൊണ്ടും ജനപ്പെരുപ്പംകൊണ്ടും ഐശ്വര്യംകൊണ്ടും അതു പലസ്തീൻ രാജ്യത്തിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിച്ചിരുന്നു എന്നതിനു തർക്കമില്ല.

13. നസറേത്തു വിട്ടു. തന്റെ പിതൃനഗരമായ നസറേത്തിലാണ് യേശു ആദ്യം സുവിശേഷം അറിയിച്ചതു്. നസറേത്തു പള്ളിയിൽ ശബ്ബത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചതും നഗരവാസികൾ തന്നെ കൊല്ലാൻ ശ്രമിച്ചതും ലൂക്കോ. 4:16-30-ൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നസറേത്തുകാർ തന്നെ തൃജിച്ചശേഷം കർത്താവു സമീപത്തുള്ള കാനായിൽ ചെന്നു. അവിടെ ഹേരോദാവിന്റെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ യേശുവിനെക്കണ്ടു കഫർന്ഹൂമിൽ മരിക്കാറായി കിടക്കുന്ന അവന്റെ മകനെ സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിനു യേശു അത്രടം ചെല്ലേണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു. ഒരു വാക്കുകൊണ്ടു യേശു രോഗിയെ സുഖപ്പെടുത്തി രാജഭൃത്യനെ സന്തുഷ്ടനായി മടക്കി അയച്ചു. കാനായിൽനിന്നു യേശു ശിഷ്യസഹിതം ഗലീല കടൽത്തീരത്തുള്ള കഫർന്ഹൂമിൽ വന്നു് അവിടെ താമസിച്ചു വേലചെയ്തു. കഫർന്ഹൂം ഗലീലയിൽ തന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു. ഈ കാരണംകൊണ്ടു് അതു "യേശുവിന്റെ സ്വന്തപട്ടണം" എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു (മത്താ. 9:1).

കഫർന്ഹൂം=നാഹൂമിന്റെ ഗ്രാമം. ഇതു് ഇപ്പോഴത്തെ ഖാൻമിനേയ അല്ലെങ്കിൽ ഠെറൽഹൂം ആണെന്നു് ഊഹിക്കുന്നു. ഠെറൽഹൂം ഗലീല കടലിന്റെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറു്, യോർദ്ദാൻനദി കടലിൽ സമ്മേളിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനു് ഉദ്ദേശം രണ്ടുനാഴിക തെക്കുപടിഞ്ഞാറു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഖാൻമിനേയും ഇവിടെനിന്നു രണ്ടുനാഴിക തെക്കുപടിഞ്ഞാറു കടൽത്തീരത്താണു്. ഭദ്സൈദാസിൽനിന്നുള്ള വലിയ രാജപാത ഇതിനു തൊട്ടുകിടന്നിരുന്നു. ഇവിടെ ഒരു ചുങ്കസ്ഥലവും ഒരു റോമാ കാവൽപട്ടാളവും ഉണ്ടായിരുന്നു. കുന്നുകൾക്കും തടാകത്തിനും ഇട്ടയ്ക്കു മൂന്നുനാഴിക നീളവും ഒന്നരനാഴിക വീതിയുമുള്ള ഏറ്റവും ഫലവത്തായ ഒരു പ്രദേശത്താണു കഫർന്ഹൂം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നതു്. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കാലത്തു ജനബാഹുല്യംകൊണ്ടും

കച്ചവടംകൊണ്ടും വളരെ അഭിവൃദ്ധിയുള്ള ഒരു ഗ്രാമമായിരുന്നു അതു്. ഇതു യേശുവിന്റെ ശലീല ശുശ്രൂഷയുടെ കേന്ദ്രമായിരുന്നു എങ്കിലും അവിടെയുള്ള അളുകൾ അവനിൽ വിശ്വസിച്ചില്ല. "സ്വർഗ്ഗത്തോളം ഉയർന്ന" കപ്പർന്നഹൂമിനേലും സമീപത്തുള്ള കൊരാസിനേലും ബത്സയിദേലും അവർ മാനസാന്തരപ്പെടായ്കനിമിത്തം കഷ്ടകാല ന്യായവിധി ഉച്ചരിച്ചതായി നാം വായിക്കുന്നു.

14-16. ഈ വാക്യങ്ങൾ യെശ. 9:1,2. ഉദ്ധരിച്ചതാണു്. വാക്യങ്ങൾ അവയുടെ പൂർവ്വാപരസംബന്ധംവിട്ടു യേശുവിന്റെ ശലീലസേവനത്തെ അനുസ്മരിച്ചു് ഇവിടെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. യെശയ്യാവിൽ 'കടല്പുറം' എന്ന പദത്തിൽ മദ്ധ്യധരണ്യാഴിക്കടലിനേയാണു പ്രവാചകൻ ഉദ്ദേശിച്ചതു്. ഇവിടെ ആ പദം കപ്പർന്നഹൂമിനു സമീപമുള്ള ഡിസ്സിക്കുനേയാണു കുറിക്കുന്നതു്. മുൻകാലങ്ങളിൽ സെബുലൂനും നപ്താലിയും ഇവിടെ അധിവസിച്ചിരുന്നു. ഈ ദേശത്തുകൂടെ സുറിയക്കാരുടേയും അസ്സുറിയക്കാരുടേയും ആക്രമണങ്ങൾമൂലം വളരെ നാശം സംഭവിച്ചു. യിസ്രായേലിൽ ഒരു രാജാവു് എഴുന്നേറ്റു ശത്രുക്കളെ തോല്പിച്ചു് ഈ സംഘക്കളുടെ കഷ്ടങ്ങളെ പരിഹരിക്കുമെന്നാണു യെശയ്യാവു പ്രവചിച്ചതു്. ആ പ്രവചനം യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷമൂലം നിവൃത്തി ആയി എന്നു സുവിശേഷകൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

യോർദ്ദാന്നക്കരെ. തടാകത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗവും യേശുവും ശിഷ്യന്മാരും പല പ്രാവശ്യം സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്റെ തെക്കുകിഴക്കു കിടന്ന സ്ഥലം പീറിയാ ഡിസ്സിക്കിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു.

16. ഇരുട്ടിൽ ഇരിക്കുന്ന ജനം വലിയോരു വെളിച്ചം കണ്ടു. (ലൂക്കോ. 1:72 നോക്കുക)=അസ്സുറിയക്കാരുടെ ആക്രമണംനിമിത്തം ഭീതിയിലും സങ്കടത്തിലും കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്ന യിസ്രായേല്യർ. ആത്മിക അന്ധകാരവും മരണവുമാണു് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

യേശു യോഹന്നാന്റെ പ്രസംഗത്തെ തുടരുന്നു. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ആഗമനം അടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നും അതിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മാനസാന്തരം ആവശ്യമാണെന്നും ഈ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ യേശു പ്രഖ്യാപനംചെയ്തു.

18-22. നാലു ശിഷ്യന്മാരെവിളിച്ചതു (മത്തായി 4:18-22; ലൂക്കോ 5:1-11). മത്തായി അല്പം വ്യത്യാസത്തോടുകൂടെ മർക്കോസിന്റെ വിവരണത്തെ അനുവർത്തിക്കുന്നു. ശിമോനേയും യാക്കോബിനേയും യോഹന്നാനേയും വിളിച്ചതിന്റെ കഥ വേറൊരുവിധത്തിലാണു ലൂക്കോസിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. അവിടെ നടന്ന അത്ഭുതമായ മീൻപിടിത്തത്തിന്റെശേഷം യേശു ശിമോനേയും യാക്കോബിനേയും യോഹന്നാനേയും തന്റെ ശിഷ്യന്മാരാക്കി

യെന്നാണ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അന്ത്രയോസിന്റെ കുടുംബം ഒന്നും പറയുന്നില്ല. മത്തായിയിലും മർക്കോസിലും വിവരിക്കുന്ന സംഭവവും ലൂക്കോസിൽ വിവരിക്കുന്നതും രണ്ടാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. യേശു കപ്പർന്നഹൂമിൽ താമസിച്ചു പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ നാലുശിഷ്യന്മാരും തങ്ങളുടെ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. യേശുവിന്റെ വിളി അവർ സ്വീകരിച്ചുവെങ്കിലും സകലവും ഉപേക്ഷിച്ചു അവനെ അനുഗമിച്ചിരുന്നില്ല. യേശു കപ്പർന്നഹൂമിന്റെ പുറപ്രദേശങ്ങളിൽ വേല ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അവർ അവരുടെ ജോലി ഉപേക്ഷിച്ചു സ്ഥിരമായി അവനെ അനുഗമിപ്പാൻ അവരെ ക്ഷണിച്ചു. ഈ രണ്ടാമത്തെ വിളി ആയിരിക്കാം ലൂക്കോസു വിവരിക്കുന്നത്.

18. അവൻ ഗലീലക്കടപ്പുറത്തു നടക്കുമ്പോൾ—യേശു നാലു ശിഷ്യന്മാരെ വിളിച്ചതു രമണീയമായ ഗലീലത്തടാകത്തിന്റെ തീരത്തുവെച്ചായിരുന്നു. ഇതു ഗലീലയിലെ തന്നെ പരസ്യശുശ്രൂഷയുടെ ഒരു പ്രധാന കേന്ദ്രമായിരുന്നു. ഈ കടലിന്റെ തീരത്തുവെച്ചു യേശു പലപ്പോഴും ഉപദേശിക്കയും അനേക അതിശയപ്രവൃത്തികളും ചെയ്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഗലീലക്കടൽ—ഈ തടാകത്തിനു പഴയ നിയമത്തിൽ "കിന്നേരെത്തുകടൽ" എന്ന പേരുകൊടുത്തിരുന്നു. (സംഖ്യ.34:11; യോശു.13:27). ജോസീഫസിൽ അതിന്റെ പേർ ഗന്നെസർ എന്നാണ്. പുതിയ നിയമത്തിൽ ഈ തടാകത്തിനു നാലിലധികം പേരുകളുണ്ട്. മത്തായിയിലും മർക്കോസിലും 'ഗലീലക്കടൽ' എന്നും ലൂക്കോസിൽ "തടാകം" എന്നു മാത്രവും ഒരിക്കൽ ഗന്നസരേത്തു തടാകം എന്നും (ലൂക്കോ 5:1) യോഹന്നാനിൽ "തിബെര്യാസുകടൽ" (21:1) എന്നും അഭിധാനംചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഹേരോദാ അഗ്രിപ്പാ തിബെര്യാസുകൈസരിന്റെ നാമത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച തിബെര്യാസുപട്ടണം ഇതിന്റെ കരയിലായിരുന്നു. തടാകത്തിനു പന്ത്രണ്ടരനാഴിക നീളവും വീതി കൂടിയഭാഗത്തു എട്ടുനാഴിക വീതിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനു 150-അടി ആഴവും സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നു 600-അടി താഴ്ചയും ഉണ്ടായിരുന്നു. യോർദ്ദാൻനദി വടക്കേഅറ്റത്തായിൽ തടാകത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു തെക്കേഅറ്റത്തിയിൽ അതിനെവിട്ടു തെക്കോട്ടൊഴുകുന്നു.

പത്രോസുഎന്ന പേരുള്ള ശിമോൻ, അവന്റെ സഹോദരനായ അന്ത്രയാസ്. അന്ത്രയാസും ശിമോനും ആദ്യം യേശുവിനോടു പരിചയപ്പെട്ടതു യോഹ. 1:35—42-ൽ വിവരിക്കുന്നു. അവർ ആദ്യം യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു. ഇവർ 'യോനാ'യുടെ മക്കളായിരുന്നു. ഇവരുടെ സ്വദേശം ബത്സയിദാ ആയിരുന്നെങ്കിലും കപ്പർന്നഹൂമിലായിരുന്നു അവരുടെ സ്ഥിരതാമസം. ശിമോൻ

എന്ന മുഖ്യായവാക്കിന്റെ ഗ്രീക്കുതർജ്ജമയാണ് ശിമോൻ എന്ന പേര്. (2 പത്രോ 1:1). ശിമോനും യേശു പത്രോസ് (കേഫാ—പാറ) എന്ന പേരു കൊടുത്തു. (യോഹ. 1:42). അന്ത്രയാസ് ഒരു യവനനാമമാണ്. യവന പേരുകളും ഗലീലക്കാരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണയായിരുന്നു.

മീൻപിടിത്തക്കാരായ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ കടലിൽ വല വീശുന്നതു കണ്ടു. മക്കോസിൽ ശിമോനും അവന്റെ സഹോദരനായ അന്ത്രയാസും കടലിൽ വലവീശുന്നതു കണ്ടു. അവർ മീൻപിടിക്കുന്നവർ ആയിരുന്നു. മത്തായി ഈ ഭാഗം മർക്കോസിൽനിന്നു പകർത്തിയതാണെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണ്. ഗലീല തടാകത്തിൽ കരയോടടുത്തു ആഴം കുറഞ്ഞ ഭാഗത്തു വീശുന്നതിനു കൈവലയും ആഴമുള്ളേടത്തു ക്ലുട്ടമായി പോകുന്ന മീനിനെ പിടിപ്പാൻ വലിയവലയും ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. ശിമോനും അന്ത്രയാസും കരയ്ക്കുനിന്നു കൈവല വീശുക ആയിരുന്നു.

19. **എന്റെ പിന്നാലെ വരുവിൻ.** എന്റെ ശിഷ്യന്മാരായി എന്ന അനുശാസിപ്പിൻ. ശിഷ്യന്മാർ ഉള്ളിൽ ഭക്തിയുള്ളവരും പുറമേ അനുസരണമുള്ളവരുമായിരിക്കണം.

മനുഷ്യരെ പിടിക്കുന്നവർ. ഈ രൂപക അലങ്കാരത്തിനു ദൃഷ്ടാന്തം യിരമ്യാ. 16:16-ൽ കാണാം. ഈ വിളി ഒരു പ്രാരംഭപ്പേടി ആയിരുന്നു. അനന്തരം യേശു എട്ടുപേരേയുംകൂടെ വിളിച്ചു അവരെ സുവിശേഷവേലയ്ക്കു ആയുക്തരാക്കുന്നതിനുമുമ്പു അവർക്കു വേണ്ട പരിശീലനം കൊടുത്തു. 'ഇനിമുതൽ നീ മനുഷ്യരെ പിടിക്കുന്നവനാകും" എന്നു പത്രോസിനോടു പറഞ്ഞതായിട്ടു ലൂക്കോസിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു (ലൂക്കോ. 5:10). "ഇതിനോടു സംഭ്രമമുള്ളു, എന്നാൽ ഇതിൽശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു വേലയ്ക്കു ഞാൻ നിങ്ങളെ നിയമിക്കുന്നു ഇതുവരെ നിങ്ങൾ മീൻപിടിച്ചു. ഇനിമുതൽ നിങ്ങൾ മനുഷ്യരെ പിടിക്കും"

20. **ഉടനെ അവർ വലവിട്ടു അവനെ അനുഗമിച്ചു.** നിശ്ചയമായിട്ടും ഇങ്ങനെ ഒരു വിളിക്കായിട്ടു അവർ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇതുവരെ അവർ ശിഷ്യത്വത്തോടുകൂടെ സ്വന്ത കാര്യങ്ങളും നോക്കിവന്നു. ഇനിമുതൽ അവർ സകലവും ഉപേക്ഷിച്ചു യേശുവിനെ പിൻതുടർന്നു.

21—22. **യാക്കോബും യോഹന്നാനും പത്രോസിന്റെയും അന്ത്രയാസിന്റെയും പങ്കുകാരായിരുന്നു.** (ലൂക്കോ 5:7). സെബദിക്കു കൂലിവേലക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നു (മർക്കോ. 1:10). സിനോപ്ടിക്ക് സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഈ രണ്ടു സഹോദരന്മാരുടെയും പേർ പറയുമ്പോഴെല്ലാം യാക്കോ

ബിന്റെ പേരുണ്ട് മുമ്പിൽ പറയുന്നതു്. അതിൽനിന്നു യാക്കോബു ജ്യേഷ്ഠനായിരുന്നുഎന്നു ഊഹിക്കാം. അവർ യേശുവിന്റെ ചാർച്ചക്കാരായിരുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ടു്. അവരും യേശുവും തമ്മിൽ പരിചയമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

23—25. യേശുവിന്റെ ഗലീലയിലെ ഉപദേശത്തേയും പ്രവൃത്തിയേയും സംക്ഷിപ്തമായി വർണ്ണിക്കുന്നു:

മർക്കോ 1:21,22-ൽ യേശു കപ്പർന്നഹൂമിൽചെന്നു അവിടെ പള്ളിയിൽ അധികാരത്തോടെ ഉപദേശിച്ചു സംഗതി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മത്തായിയുടെ ചരിത്രവും ആ ഭാഗംവരെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. സുവിശേഷകൻ ഈ മൂന്നു വാക്യങ്ങളിൽ ഗലീല ശുശ്രൂഷയുടെ രീതി മുമ്പേമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. തന്റെ വേല മൂന്നുവിധത്തിലായിരുന്നു. (1). യെഹൂദന്മാർ ആരാധനയ്ക്കായും ദൈവവചനം കേൾക്കുന്നതിനായി കൂടിവരുന്ന പള്ളികളിൽ ഉപദേശിച്ചു; (2). രാജ്യത്തിന്റെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു. (3) ജനത്തിലുള്ള സകലരോഗത്തേയും വ്യാധിയേയും രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയെ ഉജ്ജീവനീകരിക്കുന്നു. തന്റെ കീർത്തി പലസ്തീനിലും ചുറവപാടുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും പരന്നു. അവരെ സംബന്ധിച്ചു, തന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണു്? താൻ അവരുടെ മശിഹായും രാജാവും ആയിട്ടു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്ത അവരുടെ നായകത്വം വഹിക്കുമോ? ആ പ്രശ്നം യേശു തന്റെ പരീക്ഷാസമയത്തുതന്നെ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ഉത്സാഹപ്രകടനങ്ങളിൽനിന്നു യേശു എല്ലായ്പോഴും പിന്മാറിക്കളഞ്ഞതായി സുവിശേഷങ്ങളും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. തന്റെ അതിശയപ്രവൃത്തികളെ കണ്ണന്നതിനും ഇഹലോകനന്മകൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനും മാത്രം താല്പര്യമുള്ള അനുയായികളെ തനിക്കു ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. ശാരീരികവും മാനസികവുമായ സുഖത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു തന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ ഒരു പ്രധാനഭാഗമായിരുന്നു അതു പിശാചിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ നശിപ്പിക്കുന്ന തന്റെ ജോലിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ സാമാന്യജനങ്ങൾ ചെയ്തതുപോലെ അവയ്ക്കു അമിതമായ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതു തെറ്റായിരുന്നു.

23. പള്ളികളിൽ. യെഹൂദാ പ്രവാസത്തിലേക്കു പോകുന്നതുവരെ അവർക്കു യെരൂശലേമിലുള്ള ദൈവാലയം അല്ലാതെ മറ്റു ആരാധനസ്ഥലങ്ങളില്ലായിരുന്നു. സുന്നഗോഗ് ആരാധനാ അവർ ബാബിലോനിൽ താമസിച്ച കാലത്താണു ആരംഭിച്ചതു്. അവിടെ ഒരുമിയുള്ള യെഹൂദന്മാർ ദൈവാരാധനയ്ക്കായി കൂടിച്ചേരുന്നതു പതിവായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങനെ കൂടി

ന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു ചില സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം കെട്ടിടങ്ങളും പണിതിരുന്നു. ബാബിലോണിൽനിന്നു തിരികെ വന്നശേഷം അവർ യെരുശലേമിൽ ദൈവാലയം വീണ്ടും പണിതു. എന്നാൽ അവിടെയും മറ്റു പല സ്ഥലങ്ങളിലും അവർ പള്ളികൾ സ്ഥാപിച്ചു ആരാധനകൾ നടത്തിവന്നു. യാഗകർമ്മങ്ങളും വലിയ പെരുനാളുകളും ദൈവാലയത്തിൽമാത്രം ആചരിച്ചു. യെഹൂദന്മാർ എവിടെല്ലാംചിതറിപ്പാർത്തോ, അവിടെല്ലാം അവർ സുന്നഗോഗുകളും സ്ഥാപിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനിമാർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനു ഇതു ഒരു വലിയ സഹായമായിരുന്നു എന്നു അപ്പൊസ്തലപ്രവൃത്തികളിൽനിന്നു കാണാം. യെരുശലേമിൽ ഒരുകാലത്തു 480 സുന്നഗോഗുകളുണ്ടായിരുന്നു. തീബെര്യാസിൽ പതിമ്മൂന്നും ദമസ്കൊസിൽ പത്തും മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ യെഹൂദന്മാരുടെ എണ്ണം അനുസരിച്ചും സുന്നഗോഗുകളുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണയായി സുന്നഗോഗുകൾ പുഴവക്കത്തോ കുന്നുകളിന്മേലോ മറ്റു മാന്യസ്ഥലങ്ങളിലോ ആണു പണിതതു്. ക്രൈസ്തവവിവാഹങ്ങളും സുന്നഗോഗിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു പണിയപ്പെട്ടിരുന്നതു് എന്നു പറയുന്നതിൽ അവയുടെ ആകൃതി ഏതു വിധത്തിലായിരുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കാം. സാധാരണയായി ഈ കെട്ടിടങ്ങൾക്കു നാലുനിരത്തുണകളും അഞ്ചു പാർശ്വങ്ങളും കാണും. ചെറിയ വിവാഹങ്ങൾക്കു രണ്ടുനിരത്തുണവും മൂന്നുപാർശ്വങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രവേശനത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു വലിയ വാതിലും അപ്പുറവും ഇപ്പുറവും ഓരോ ചെറിയ വാതിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ചെറിയ സുന്നഗോഗുകൾക്കു് ഒരു പ്രവേശനവാതിൽ മാത്രമുണ്ടായിരുന്നു. കതകിന്റെ മുകളിലായിട്ടു പൊൻനിലവിളക്കിന്റെയോ മന്നാ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന കലത്തിന്റെയോ ചെസഹാകുഞ്ഞാടിന്റെയോ മുന്തിരിവള്ളിയുടെയോ രൂപം കൊത്തുപണി ചെയ്തിരിക്കും. തറ സാധാരണയായി ചവിട്ടുകല്ലുകൾകൊണ്ടു പാകിയിരുന്നതിന്റെ ആകൃതിയിലായിരുന്നു. പ്രവേശനസ്ഥലത്തു സാധാരണയായി ഒരു പൂമുഖം കാണും. അകത്തു പിറകിലുള്ള ഭാഗം ആരാധനക്കായി തിരിച്ചിരുന്നു. കെട്ടിടത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തോടടുത്തു യാഗപീഠത്തിനു സമമായിട്ടു ഒരു കൽത്തട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു ആരാധനകൾ നടത്തുന്ന ശുശ്രൂഷകന്റെ സ്ഥാനമായിരുന്നു. ഏറ്റവും ഉള്ളിൽ മതിലിനോടു ചേർന്നു ഒരു മദ്ബഹാപോലുള്ള മുറി തിരശ്ശീലകൊണ്ടു മറച്ചിരുന്നു. ഇതു ദൈവാലയത്തിലെ വിശുദ്ധസ്ഥലത്തിനു തുല്യമായിരുന്നു. മദ്ബഹായുടെ അകത്തു മതിലിനോടു ചേർന്നു ഒരു ഉള്ളറ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ തിരുവെഴുത്തു ചുരുൾ നേരിയ വസ്ത്രത്തിലും പട്ടിലും പൊതിഞ്ഞു സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. മദ്ബഹായുടെ മുമ്പിൽ ഒരു വിളക്കു എപ്പോഴും എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനു സമീപത്തു ദൈവാലയത്തിലെ പൊൻനിലവിളക്കിനു തുല്യമായി എട്ടു തിരിയുള്ള ഒരു

നിലവിളക്കും സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. സന്ധ്യനമസ്കാരസമയത്തു കൊടുത്തുന്നതിനു കെട്ടിടത്തിൽ മററു വിളക്കുകളും തൂക്കിയിരുന്നു. സുന്നഗോഗിന്റെ മദ്ബഹായ്ക്കു വെളിയിൽ റബ്ബിമാർക്കും സുന്നഗോഗിലെ മൂപ്പന്മാർക്കും ഇരിക്കുന്നതിനായിട്ടു ഇരിപ്പിടങ്ങൾ ഉയർത്തിക്കെട്ടിയിരുന്നു. പുരുഷന്മാർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും പ്രത്യേക സ്ഥലങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവർ അന്യോന്യം കാണാതിരിക്കത്തക്ക വണ്ണം ഒരു തട്ടികൊണ്ടു മറച്ചിരുന്നു. അമാവാസി ദിവസങ്ങളും പള്ളിഭൃഷ്ടകളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള കാഹളങ്ങൾ ഉപകരണങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. പൂമുഖത്തു രണ്ടു കൽപലകകൾ വെച്ചിരുന്നു. ഇവയിൽ ഒന്നിൽ രാജാവിനു വേണ്ടിയുള്ള പ്രർത്ഥനകളും മറേറതിൽ മുടക്കപ്പെട്ടവരുടെ പേരും രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ധർമ്മപ്പെട്ടികളും പൂമുഖത്തു വെച്ചിരുന്നു.

മൂപ്പന്മാരുടെ ഒരു യോഗമാണു പള്ളി ഭരണത്തിനു ചുമതലപ്പെട്ടിരുന്നതു്. അവർ എല്ലാവരും സമന്മാരായിരുന്നെങ്കിലും അവരിൽ ഒരാൾ കാര്യസ്ഥനായിട്ടു ജോലിനോക്കി. പള്ളിപ്രമാണിയേ ആ സ്ഥാനത്തേക്കു അവരോധം ചെയ്തതു കൈവെപ്പു ശുശ്രൂഷ മൂലമായിരുന്നു. മൂപ്പന്മാർക്കു ചില കാര്യങ്ങളിലും അധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. സിവിൽകുററക്കാരേ മുടക്കുകയോ അവർക്കു മററുശിക്ഷ കല്പിക്കയോ ചെയ്തു, സഭയുടെ ദാനകർമ്മങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുക, പരദേശികളുടെ കാര്യം അന്വേഷിക്കുക, ഇത്യാദി ചുമതലകൾ മൂപ്പന്മാർ നിർവ്വഹിച്ചു.

മൂപ്പന്മാരുടെ കീഴിൽ പല ജീവനക്കാരുണ്ടായിരുന്നു. പള്ളിയിലുള്ള ദാസ്യവേലകൾ ചെയ്തതു ഹാസ്സൻ അഥവാ ശുശ്രൂഷകൻ എന്ന ഒരു സേവകനായിരുന്നു. കെട്ടിടം സൂക്ഷിക്കുക, വിളക്കുകൾ തുടക്കുക, പള്ളിതുറന്നിടുകയും പൂട്ടുകയും ചെയ്തു, വായനക്കാർക്കു് പുസ്തകച്ചുരുൾ കൊടുക്കുക, പ്രമാണികളുടെ ഉത്തരവുകൾ കൊണ്ടുപോകുക, മുതലായ ദാസ്യജോലികൾക്കു ചുമതലക്കാരൻ ശുശ്രൂഷകനായിരുന്നു. വായനക്കാരൻ സഭയുടെ ആൾപേരു എന്ന നിലയിൽ അമവാസിയിൽ കാഹളം ഊതുന്നതിനു ചുമതലപ്പെട്ടിരുന്നു. സഭയുടെ ദാനങ്ങളും വഴിപാടുകളും പിരിക്കുന്നതിനും അവയെ വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനും പ്രത്യേക ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. പിരിക്കുന്നതിനു രണ്ടുപേരും വീതിക്കുന്നതിനു മൂന്നുപേരും വേണമെന്നായിരുന്നു ചട്ടം. പ്രർത്ഥനകൾ ചൊല്ലുന്നതിനു പ്രത്യേക ആളുകൾ ഇല്ലായിരുന്നു. അതതു സമയംകൂടിവന്ന ആരാധനക്കാരിൽ ഒരാൾ ആ ജോലി നിർച്ചഹിക്കും; എങ്കിലും. സാധരണമായി ചൊലുത്തു ആരംഭിക്കുന്നതും ക്രമപ്രകാരമുള്ള പാഠം വായിക്കുന്നതും ശുശ്രൂഷകനായിരുന്നു എല്ലാപള്ളികളിലും വിശേഷവിധിയായിട്ടു് ഒരു സംഗതി ഉണ്ടായിരുന്നതു എല്ലാ ശുശ്രൂഷകളിലും ആദ്യവസാനം സംബന്ധിക്കുന്നതിനു പത്തുപേരേ ശമ്പളംകൊടുത്തു ആക്കി

യിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. യോഗത്തിൽ പത്തു ആളുകളെങ്കിലും ഹാജരില്ലാതിരുന്നാൽ യോഗം നടത്തിക്കൂടാ എന്നൊരു നിയമം ഉണ്ടായിരുന്നതാണ് ഈ ഏർപ്പാടിന്റെ കാരണം.

ദിനംപ്രതിയുള്ള ആരാധനയിൽ പ്രാർത്ഥനകളും ന്യായപ്രമാണത്തിൽ നിന്നും പ്രവാചകഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള വായനയും മാത്രമേ നിർബന്ധമായിട്ടു ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ആരാധനക്കാരിൽ ഒരു റബ്ബിയോ മറ്റാരെങ്കിലുമോ ജനങ്ങളെ പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നതിനു ക്ഷണിക്കുന്ന പതിവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ആരംഭത്തിൽ എല്ലാവരും നിന്നുകൊണ്ടു മെഴുനമായി പ്രാർത്ഥിക്കും. പ്രാർത്ഥനകളും എല്ലാം നിന്നുകൊണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ആരംഭിക്കുന്നതായി താഴെപ്പറയുന്ന പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടിയായിരുന്നു: അതു വായനക്കാരൻ പള്ളിയുടെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള തറമേൽ നിന്നുകൊണ്ടു ചൊല്ലും:—'തന്റെ അജ്ഞതയാൽ സർവ്വലോകത്തെയും സൃഷ്ടിച്ചവനേ, നിന്റെ നാമം വാഴ്ത്തപ്പെടട്ടേ; എന്നേക്കും വാഴ്ത്തപ്പെടട്ടേ, ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നു സകലവും ഉണ്ടാക്കിയ നിനക്കു സ്തോത്രം. തന്റെ കല്പനകളെ അനുസരിക്കയും അവയെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നവനു സ്തോത്രം. ലോകത്തോടു ഭയമുള്ളവനു സ്തോത്രം; തന്റെ സകലസൃഷ്ടിയോടും ഭയമുള്ളവനു സ്തോത്രം, തന്റെ വിശ്വസ്തന്മാർക്കു നന്മകൾ ചൊരിയുന്നവനു സ്തോത്രം. മനുഷ്യരുടെ രക്ഷിതാവിനു സ്തോത്രം, നിന്റെ നാമം വാഴ്ത്തപ്പെടട്ടേ. നിത്യനായ ഞങ്ങളുടെ ദൈവമേ, അഖിലാണ്ഡത്തിന്റെ രാജാവേ, സർവ്വദയാലുവായുള്ള പിതാവും ദൈവമേ, നിന്റെ നാമം വാഴ്ത്തപ്പെടട്ടെ. നിന്റെ ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ അധരങ്ങൾ കൊണ്ടു നിനക്കു സ്തുതികൾ കരേറ്റുന്നു; കേതിയുള്ള നിന്റെ ഭൃത്യന്മാർ നിനക്കു മഹത്വവും പ്രശംസയും ഉച്ചരിക്കുന്നു. കർത്താവായ നിത്യ ദൈവമേ, നിന്റെ ഭൃത്യനായ ദാവീദിന്റെ കീർത്തനങ്ങൾ കൊണ്ടു ഞങ്ങൾ നിനക്കു സ്തുതി പാടുന്നു. സ്തുതിയും സ്തോത്രവുമാകുന്ന ഗീതങ്ങൾകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ നിന്റെ നാമത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നു. ഞങ്ങളുടെ രാജാവും ഞങ്ങളുടെ ദൈവവും എന്നന്നേക്കും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവനുമായ ഏകദൈവമേ, എന്നന്നേക്കും മഹത്വമുള്ളവനുമായ കർത്താവേ, ഞങ്ങൾ നിന്നെ നമസ്കരിക്കുന്നു. അനാദി ആയുള്ളവനേ, നിനക്കു സ്തോത്രം. കർത്താവേ, സ്തുതിഗാനങ്ങളാൽ ഞങ്ങൾ നിന്നെ വാഴ്ത്തുന്നു.' ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ യോഗം മുഴുവനും 'ആമേൻ' എന്ന പ്രതിവാക്യം ചൊല്ലുന്നു. അനന്തരം തിരുവെഴുത്തിൽ നിന്നു ചിലഭാഗങ്ങൾ വായിക്കുന്നു. അവ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ ചൊല്ലിയശേഷം ഒരു പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ഈ പ്രാരംഭശുശ്രൂഷ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. അതിന്റെ ശേഷം വായ

നക്കാരനും ജനങ്ങളും ദൈവത്തിന്നു സ്തുതിവാക്യമായും പ്രതിവാക്യമായും ചൊല്ലുന്നു. എല്ലാ യെഹൂദനും രാവിലേയും സന്ധ്യക്കും "ഷേമാ" (കേൾക്കുക, യിസ്രായേലേ, കേൾ) എന്ന പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലണമെന്നു നിഷ്ക്കർഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. സുന്നഗോഗ ശുശ്രൂഷയിലും ഈ വാക്കുകൾ ചൊല്ലണം. അതിനുമുമ്പം പിമ്പും പ്രാർത്ഥനകളുണ്ടായിരുന്നു. ശുശ്രൂഷയുടെ ഒന്നാംഭാഗം താഴെ താഴെപറയുന്ന വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു അവസാനിപ്പിച്ചു.

"യിസ്രായേലിന്റെ പാറ ആയുള്ളോവേ, യിസ്രായേലിന്റെ സഹായത്തിന്നായി എഴുന്നേല്ക്കു; നിന്റെ വാഗ്ദത്തപ്രകാരം യൂദായേയും യിസ്രായേലിനേയും രക്ഷിക്ക. നിത്യനായ ദൈവമേ, യിസ്രായേലിന്റെ പരിശുദ്ധനെന്ന നാമമുള്ള നിത്യനായ സൈന്യങ്ങളുടെ യഹോവേ, ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്ക. പൂർവ്വകാലത്തു യിസ്രായേലിനെ വീണ്ടെടുത്ത നിത്യനായ യഹോവേ, നീ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവൻ ആകുന്നു." ആരാധനക്കാർ മദ്ബഹായോടു ദർശനമായിട്ടു നിന്നുകൊണ്ടാണു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു്. വായനക്കാരൻ ചൊല്ലുകയും സഭ 'ആമേൻ' എന്നു പറകയും ചെയ്യും.

അതിന്റെ ശേഷം ശുശ്രൂഷയുടെ രണ്ടാംഭാഗം ആരംഭിക്കുന്നു. 'പതിനെട്ടു അനുഗ്രഹവാക്കുകൾ' ചൊല്ലുന്നതാണു ഇതിന്റെ സ്വഭാവം. ഇതു ആദ്യം "പ്രധാനസുന്നഗോഗുകാർ" എഴുതി ഉണ്ടാക്കുകയും പിന്നീടു ഒന്നു രണ്ടു പ്രാർത്ഥനകളുംകൂടെ ചേർത്തു ക്രി. പി. 100 ാം ആണ്ടോടടുത്തു പൂർത്തിആക്കയും ചെയ്തു. സഭമുഴുവനും മുദുസ്വരത്തിൽ ഇതു ചൊല്ലിയ ശേഷം വായനക്കാരൻ ഉച്ചത്തിൽ ചൊല്ലുന്നു. എല്ലായിസ്രായേല്യനും ഈ പ്രാർത്ഥനകൾ ദിവസം മൂന്നുപ്രാവശ്യം ചൊല്ലണമെന്നു ചട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമത്തേയും പതിനാറാമത്തേയും പ്രാർത്ഥനകൾ ചൊല്ലുമ്പോൾ എല്ലാവരും മുട്ടുകുത്തി തങ്ങളുടെ തലകളെ നിലംവരെ കുനിക്കും. ജനങ്ങൾ മന്ദമായി പ്രാർത്ഥിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ വായനക്കാരൻ "കത്താവേ ഞങ്ങളുടെ അധരങ്ങളെ തുറക്കേണമേ, എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ നാവു നിന്റെ സ്തുതിയെ വർണ്ണിക്കും." ഞാൻ കത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ വിളിച്ചപേക്ഷിക്കും. ദൈവത്തിന്നു മഹത്വം കൊടുപ്പിൻ എന്നു വിളിച്ചുപറയും. പതിനെട്ടു പ്രാർത്ഥനകളിൽ ആദ്യത്തേ മൂന്നുദൈവസ്തുതിയും, ഒടുവിലത്തേ മൂന്നു കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രങ്ങളുമാണു്. ശേഷം പന്ത്രണ്ടുപ്രാർത്ഥനകളും ജാതിക്കും വ്യക്തികൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള അപേക്ഷകളാണു്. "ഇവിടെ താഴെയുള്ള ഞങ്ങൾ, സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്റെ നാമം മഹത്വപ്പെടുന്നതുപോലെ നിന്നെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നു.

പ്രവാചകന്മാർ . എഴുതിയിരിക്കുന്നതുപോലെ — ഒരുത്തനോടു ഒരുത്തൻ: "സൈന്യങ്ങളുടെ ദൈവമായ യഹോവ പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ; ഭൂമിമുഴുവനും തന്റെ മഹത്വംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു" എന്നു ജനം പ്രതിവാക്യമായി ചൊല്ലും.

വായനക്കാരൻ "അവന്റെ സന്നിധിയിൽ നില്ക്കുന്നവർ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവർ എന്നു വിളിച്ചുപറയുന്നു"

ജനം:—"തന്റെ സ്ഥലത്തുനിന്നു കർത്താവിന്റെ മഹത്വം വാഴ്ത്തപ്പെടട്ടേ"

വായനക്കാരൻ "നിന്റെ വിശുദ്ധതിരുവെഴുത്തുകളിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു.....

ജനം—സീയോനേ, ദൈവം, നിന്റെ ദൈവം തലമുറതലമുറയായി എന്നേക്കും വാഴും; ഹല്ലേലൂയ്യാ."

തിങ്കളാഴ്ചയും വ്യാഴാഴ്ചയും ശബ്ബത്തിലും ഉള്ള ശുശ്രൂഷകളിൽ ന്യായപ്രമാണം വായിക്കും. മോശയുടെ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളും ഏഴേഴുപാഠങ്ങളുള്ള അമ്പതു ഖണ്ഡങ്ങളായിട്ടു തിരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഓരോഖണ്ഡം ശബ്ബതുതോറും വായിക്കും. ഇങ്ങനെ ഒരാണ്ടുകൊണ്ടു ന്യായപ്രമാണം മുഴുവനും വായിച്ചു തീർക്കും. ഓരോപാഠത്തിനുമുമ്പും അതു കഴിഞ്ഞാട്ടും ഒരു പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലും. പാഠം വായിക്കുമ്പോൾ സഭയിൽനിന്നും ഒരാളൊടു ആവശ്യപ്പെടുന്നപക്ഷം അയാൾ അതു വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊടുക്കും. ഒന്നുകിൽ ഒരു ആചാര്യൻ ആചാര്യനില്ലെങ്കിൽ ഒരു ലേവ്യൻ രണ്ടുപേരും ഇല്ലാത്തപക്ഷം ന്യായപ്രമാണം അറിയാവുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു സഭാംഗം ആയിരുന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു്.

പ്രാർത്ഥനകഴിഞ്ഞിട്ടു് പുസ്തകച്ചുരുൾ പ്രാസംഗികന്റെ പക്കൽ കൊടുക്കുന്നു. ഓരോ ശുശ്രൂഷയിലും ചുരുക്കമായ പ്രബോധനങ്ങൾ കാണും. ഒരു പ്രാസംഗികന്റെ ന്യായപ്രമാണത്തിൽനിന്നു വായിച്ച ഭാഗത്തേ ആസ്പദമാക്കി ബുദ്ധി ഉപദേശംചെയ്യുന്നു. വേറൊരുത്തൻ അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഗുപ്താർത്ഥങ്ങളെ വിമർശിക്കുന്നു; വേറൊരുവൻ ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തേപ്പററി പൊതുവേ പ്രസംഗിക്കുന്നു. ഏതുപ്രസംഗവും യെഹൂദഭക്തിയുടെ മൂന്നു മൊലികലക്ഷണങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതാണു്. (1) ദൈവസ്നേഹം. (2) സുകൃതജീവിതം (3) ഇതരന്മാരൊടുള്ള സ്നേഹം. പുരാതന യെഹൂദപ്രസംഗങ്ങൾ ആധുനികകാലത്തെ പ്രസംഗങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായത്തിലല്ലായിരുന്നു. "അവൻ എന്നെ രക്ഷാവസ്ത്രം ധരിപ്പിച്ചു" (യെശ. 61:10) എന്ന വാക്യം ആധാരമാക്കി നടത്തിയ ഒരു പ്രസംഗം താഴെപ്പറയുന്ന വിധമായിരുന്നു. പരിശുദ്ധനായവൻ (അവന്റെ നാമം വാഴ്ത്തപ്പെടട്ടേ) ലോകം സൃഷ്ടിച്ചതിന്റെ ശേഷം അല്ലെങ്കിൽ അഭക്തരായ ഏദോ

മൃരിന്മേൽ തന്റെ കോപത്തേ ചൊരിയുമ്പോൾ ഏഴു വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തേ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ അവൻ "ബഹുമാനവും മഹത്വവും അണിഞ്ഞു." ചെങ്കടലിങ്കൽ അവൻ വെളിപ്പെട്ടപ്പോൾ അവൻ പ്രഭാവത്തേ ധരിച്ചിരുന്നു. ന്യായപ്രമാണത്തേ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തപ്പോൾ അവൻ ശക്തി ധരിച്ചു; എന്തെന്നാൽ യഹോവ ശക്തിയേ അരക്കച്ചപോലെ കെട്ടി എന്നു എഴുതിയിരിക്കുന്നു. യിസ്രായേലിന്റെ പാപങ്ങളെ അവൻ ക്ഷമിച്ചപ്പോഴൊക്കെയും അവൻ വെള്ള ധരിച്ചു. "എന്തെന്നാൽ അവന്റെ ഉടുപ്പു ഹിമംപോലെ വെണ്മയുള്ളതായിരുന്നു" എന്നു തിരുവെഴുത്തു പറയുന്നു. ഭൂജാതികളെ ശിക്ഷിക്കുമ്പോൾ അവൻ പ്രതികാരത്തിന്റെ വസ്ത്രംധരിക്കുന്നു. "അവൻ പ്രതികാരത്തെ വസ്ത്രമായിട്ടും തീക്ഷ്ണതയേ മേലങ്കിയായും ധരിക്കുന്നു" എന്നു എഴുതിയിരിക്കുന്നു. മശിഹാ വെളിപ്പെടുമ്പോൾ അവൻ ആറാമത്തേ വസ്ത്രംധരിക്കുന്നതാണു. അന്നു അവൻ നീതി എന്ന വസ്ത്രംധരിക്കും. എന്തെന്നാൽ അവൻ നീതിയെ മാരകവചമായിട്ടും രക്ഷയെ ശിരസ്ത്രമായിട്ടും ധരിച്ചു" എന്നു എഴുതിയിരിക്കുന്നു. അവൻ ഏദോമിനെ ശിക്ഷിക്കുമ്പോൾ ഏഴാമത്തെ വസ്ത്രംധരിക്കും. അന്നു അവൻ ആദോം (ചുമുപ്പു) അണിയും. "എന്തെന്നാൽ നിന്റെ വസ്ത്രം ചുവന്നിരിക്കുന്നതു എന്തു" എന്നു എഴുതിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും അവൻ മശിഹായെ ഉടുപ്പിക്കുന്ന വസ്ത്രം ഭൂമിയുടെ അറുതികൾവരെയും പ്രകാശിക്കും. എന്തെന്നാൽ "ആചാര്യനെപ്പോലെ തലപ്പാവു അണിയുന്ന ഒരു മണവാളനു തുല്യം" എന്നു എഴുതിയിരിക്കുന്നു. യിസ്രായേൽ പുത്രന്മാർ അവന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഉല്ലസിച്ചുകൊണ്ടു "മശിഹാ ജനിച്ച നാഴിക വാഴ്ത്തപ്പെടട്ടേ; അവനെ പ്രസവിച്ച ഉദരം വാഴ്ത്തപ്പെടട്ടേ; അവനെ കാണാൻ യോഗ്യതയുള്ള കണ്ണുകൾ ഭാഗ്യമുള്ളവ; എന്തെന്നാൽ അവന്റെ അധരങ്ങൾ അനുഗ്രഹവും സമാധാനവും പ്രദാനംചെയ്യുന്നു; അവന്റെ വാക്കുകൾ ആത്മാവിനു സ്വസ്ഥതകൊടുക്കുന്നു; അവന്റെ ഹൃദയത്തിലെ ധ്യാനം ധൈര്യവും സന്തോഷവും കൊടുക്കുന്നു; അവന്റെ പ്രാർത്ഥന യാഗത്തിന്റെ മാധുര്യമായ സുഗന്ധവാസനയ്ക്കു തുല്യമാകുന്നു; അവന്റെ അപേക്ഷകൾ വിശുദ്ധിയാൽ അലംകൃതമാകുന്നു. ഇത്ര മഹത്തേറിയ ഒരു പദവിക്കു അവകാശിയായ യിസ്രായേലിന്റെ ഭാഗ്യം എത്ര ശ്രേഷ്ഠം; "നീ നിന്നെ ഭയപ്പെടുന്നവർക്കായിട്ടു സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന നന്മ എത്ര വലുതാകുന്നു" എന്നു എഴുതിയിരിക്കുന്ന പ്രകാരംതന്നെ.

കുറെ പ്രാർത്ഥനകൾക്കൂടെ വായിച്ചശേഷം ശുശ്രൂഷ അവസാനിക്കുന്നു. അതിന്റെശേഷം ആചാര്യൻ (ആചാര്യൻ ഇല്ലാത്തപക്ഷം വായനക്കാരൻ) കൈയ്യുയത്തി ജനങ്ങളെ ആശിരവദിച്ചു അവരെ പറഞ്ഞയക്കുന്നു.

പ്രഭാതനമസ്കാരം ഈ വിധത്തിലായിരുന്നു. ഉച്ചതിരിഞ്ഞു സന്ധ്യാനമസ്കാരത്തിനു ജനങ്ങൾ വന്നുകൂടും. ശുശ്രൂഷ കുറെക്കൂടെ ചുരുങ്ങി

യിരിക്കും; എങ്കിലും ജനങ്ങൾ സന്ധ്യാവിളക്കുകൊളുത്തുന്നതുവരെ താമസിക്കും.

ഈ പ്രാർത്ഥനകൾക്കു പുറമേ ഓരോ യഹൂദനും പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനകളും ചൊല്ലുന്നതിനു നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനയിൽ വ്യർത്ഥവാക്കുകൾ ചൊല്ലരുതു എന്നു കർത്താവു പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ പഠിപ്പിച്ചതിന്റെ അർത്ഥം ഇതിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കാം. യഹൂദന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ അസംഖ്യം ആയിരുന്നു. ഷേമായും ആശീർവാദവാക്യങ്ങൾ അയ്യഞ്ചുപ്രാവശ്യവും ദിനംപ്രതി ചൊല്ലുന്നതിനു പുറമേ ഭക്ഷണത്തിനു മുമ്പും പിമ്പും കഴുകൽ മുതലായ നിരവധി കർമ്മങ്ങൾക്കു മുമ്പും പിമ്പും അവർക്കു പ്രാർത്ഥനകളുണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ, അമാവാസി, നവവത്സരം, പെരുനാളുകൾ നോമ്പുകൾ മുതലായ വിശേഷദിവസങ്ങൾക്കു ഓരോന്നിന്നും പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനകൾ കല്പിച്ചിരുന്നു. ഈ പ്രാർത്ഥനകൾ കാലപ്പഴക്കത്തിൽ നിർജ്ജീവജല്പനങ്ങളായി പരിണമിച്ചതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. ഇതിൽ ആത്മാർത്ഥത ഇല്ലാത്ത പ്രാർത്ഥനകളുടെ ഭവിഷ്യം കപടഭക്തിയും അന്ധവിശ്വാസവുമായിരുന്നു.

സുന്നഗോഗു ശുശ്രൂഷകൾ യഹൂദന്മാരുടെ രാഷ്ട്രീയവും മതപരവുമായുള്ള ജീവിതത്തേ ഗാഢമായി സ്പർശിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തിയില്ല. അവർ ചെറുപ്പംമുതൽ ന്യായപ്രമാണവും പ്രവചനങ്ങളും വായിച്ചുകേൾക്കുകയും തങ്ങളുടെ ജാതിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തേകുറിച്ചു ഗ്രഹിക്കയുംചെയ്തു. അവരുടെ ശ്രേഷ്ഠതയേ കുറിച്ചു വി. പൌലോസു ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. "അവർ യിസ്രായേല്ല്യർ; പുത്രത്വവും തേജസ്സും നിയമങ്ങളും ന്യായപ്രമാണവും ആരാധനയും വാഗ്ദത്തങ്ങളും അവർക്കുള്ളവ; പിതാക്കന്മാരും അവർക്കുള്ളവ തന്നെ; ജഡപ്രകാരം ക്രിസ്തുവും അവരിൽ നിന്നല്ലോ ഉത്ഭവിച്ചതു്". (റോമാ. 9:4,5).

യേശുവിന്റെ ബാല്യംമുതൽ താൻ സുന്നഗോഗു ശുശ്രൂഷയിൽ സംബന്ധിച്ചു എന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹമില്ല. തന്റെ സ്വജാതിയോടുള്ള സ്നേഹവും സഹതാപവും, അവരുടെ അവകാശങ്ങൾ, മുറകൾ, അവർക്കായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാവിശ്രേയസ്സ്— ഇവകളെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധവും തനിക്കു അവിടെനിന്നാണു ലഭിച്ചതു്. തിരുവെഴുത്തുകളെകുറിച്ചുള്ള അഗാധമായ പരിജ്ഞാനം തനിക്കു സിദ്ധിച്ചതു സുന്നഗോഗു ശുശ്രൂഷകളിൽ നിന്നായിരിക്കണം. സുവിശേഷം ആകമാനം ഇതിനു സാക്ഷിനില്ക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗസ്ഥപിതാവിനോടുള്ള സ്നേഹത്താൽ തുളുമ്പിയിരുന്ന തന്റെ പരിശുദ്ധഹൃദയത്തിൽ റബ്ബിമാരുടെ മൌഢ്യവും കൃത്രിമവുമായ ഭാഷണങ്ങൾക്കു അർഹിക്കുന്നതായ യഥാർത്ഥ വില കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രിമാരുടെയും പരീശന്മാരുടെയും ദീർഘപ്രാർത്ഥനകൾ, അവരുടെ പരസ്യമായ ദാനകർമ്മങ്ങൾ, പള്ളി

കളിൽ മുഖ്യ ഇരിപ്പടങ്ങൾക്കായുള്ള മത്സരിപ്പിടിത്തം, അവരുടെ നിഗളം, കപട ഭക്തി മുതലായ സ്വഭാവവൈകല്യങ്ങൾ തനിക്കു ചെറുപ്പംമുതലെ പരിചയമായിരുന്നു.

മതോപദേഷ്ടാക്കന്മാരായ ശമ്മായിയുടെ കർശനത്വവും ഹില്ലേലിന്റെ മഹാമനസ്കതയും താൻ ഏറെക്കുറെ അറിഞ്ഞിരിക്കണം. യഹൂദരുടെ മതഭ്രാന്തും ഗലീലക്കാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും സൗഹാർദ്ദവും സദ്ദുക്യരുടെ അഭക്തിയും ലോകമയത്വവും തനിക്കു ദൃശ്യമായിരുന്നു. കാമ്മികസ്തുതി, പ്രവൃത്തികൾമൂലമുള്ള നീതി, ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യം, യിസ്രായേലിന്റെ വീണ്ടെടുപ്പ് എന്നീവക മതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പറ്റിയുള്ള ഉപദേശങ്ങളും താൻ ദിവസംതോറും ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കണം. സുന്നഗോഗിൽ യേശു തന്റെ ജാതിയുടെ വിവിധമുഖമായ മർത്ത്യജീവിതത്തെ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കി. തന്നെ തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയിൽ ഒരു റബ്ബിയെപ്പോലെ ഉപദേശിച്ചു. മറ്റു റബ്ബികളുമായി താൻ സുന്നഗോഗുകളിലും ചന്തസ്ഥലങ്ങളിലും വിരുന്നുകളിലും കണ്ടുമുട്ടി സംവാദങ്ങളും നടത്തി. തങ്ങളുടെ ജാതിയെ അടിമപ്പെടുത്തിയിരുന്ന റോമരുടെമേൽ ദൈവം പ്രതിക്രിയ നടത്തേണമെന്നുള്ള അഭിവാഞ്ഛ സകല യെഹൂദന്മാരേയും ഭരിച്ചിരുന്ന വസ്തുത തനിക്കു സുഗ്രാഹ്യമായിരുന്നു. പാപമയമായ സകലത്തിലും മറ്റു മനുഷ്യരെപ്പോലെ ആയിരുന്ന തനിക്കു—സുന്നഗോഗിലെ ശുശ്രൂഷകളും വേദഭാഗങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും—മാനസികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ പരിശീലനത്തിന് ഏറ്റവും ഉതകുന്നതായിരുന്നു.

രാജ്യത്തിന്റെ സുവിശേഷം. ദൈവരാജ്യം സമീപമായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള സന്ദേശമാണ് (17-ാം വാക്യം നോക്കുക).

ജനത്തിലുള്ള സകല ദീനത്തേയും. ഈ ശുശ്രൂഷ യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിലായിരുന്നു. മുക്കാൽ പങ്കും പല പുറജാതിക്കാരും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. യിസ്രായേലിലെ കണക്കറ്റപോയ അടുക്കളുടെ ഇടയിലായിരുന്നു യേശു ഒന്നാമതായി സേവനംചെയ്തത്.

24. കുറേക്കാലം നടത്തിയ ശുശ്രൂഷയെ സംക്ഷിപ്തമായി വർണ്ണിക്കുന്നു.

സുറിയാ. ആ കാലത്തു 'സുറിയാ' ഒരു റോമസംസ്ഥാനമായിരുന്നു. പലസ്തീൻ രാജ്യം അതിന്റെ ഒരു വിഭാഗമായിരുന്നു. ഇവിടെ പലസ്തീന്റെ വടക്കും വടക്കുകിഴക്കുമായി കിടന്ന സ്ഥലങ്ങളെയാണ് ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു. ഈ ഡിസ്ട്രിക്ടിൽ പുറജാതികൾ പാർത്തിരുന്ന പ്രദേശത്തെ സുറിയാ എന്നും യെഹൂദന്മാർ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തെ ഗലീല എന്നും വിളിച്ചുവന്നു.

മഹാദൈവത്തിന്റെ പ്രഖ്യാതി പുറജാതിക്കാരുടെ ഇടയിലും പരന്നു. ഇവിടെയും ലൂക്കോ. 2:2—ലും അല്ലാതെ 'സുറിയാ' എന്ന പദം സുവിശേ

ക്കങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ല. ഈ പദപ്രയോഗത്തിൽനിന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു അന്നത്തെക്കുള്ള സമീപത്തു താമസിച്ചിരുന്ന ക്രിസ്തീയ സമുദായത്തിന്റെ ഒരംഗമായിരുന്നു എന്നും ആ കൂട്ടരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു ഈ സുവിശേഷം എഴുതിയതെന്നും അനുമാനിക്കുന്നതിൽ അസംഗതിയില്ല.

നേരേമറിച്ചു റോമാക്കാരുടെ സൂര്യാസംസ്ഥാനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന പലസ്തീൻരാജ്യം—അതായതു് വടക്കു ലബാനോൻ മുതൽ തെക്കു സീനായിവരെ കിടന്ന പ്രദേശത്തു—പൊതുവേയാണു ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിലും ദുഷ്യമില്ല.

സകല ദീനക്കാരേയും. മൂന്നു തരത്തിലുള്ള വ്യാധിക്കാരെ എടുത്തു പറയുന്നു. (1) ഭ്രാന്തഗ്രസ്തർ (2) ചന്ദ്രരോഗികൾ (3) പക്ഷവാതക്കാർ.

25. അവൻ അവരെ സൗഖ്യമാക്കി. സുവിശേഷങ്ങളിൽ യേശുവിന്റെ രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയ്ക്കു ഒരു വലിയ സ്ഥാനം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അതു തന്റെ രക്ഷാപ്രവർത്തനത്തിന്റെ കാതലായ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു. താൻതന്നെ ഈ ശുശ്രൂഷചെയ്യുന്നതു മാത്രമല്ല, തന്റെ അനുയായികളും അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനു അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും അവക്കു അതിനു ആവശ്യമുള്ള ശക്തി ദാനംചെയ്കയും ചെയ്തു. ഇതിൽനിന്നു നമുക്കു പല പാഠങ്ങളും പഠിക്കാനുണ്ടു്. (1) ജീവനും സൗഖ്യവും സമ്പൂർണ്ണശക്തികളും പ്രയോഗിച്ചു പരിപാലിക്കുന്നതു് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ മുഖ്യമാണു്. "സുഖമുള്ള ശരീരത്തിൽ സുഖമുള്ള മനസ്സു" എന്നുള്ള പ്രമാണം സകല മനുഷ്യരേയും സംബന്ധിച്ചു സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണു്. ആസ്പത്രികളും, രോഗനിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങളും, പൊതുജനാരോഗ്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന പ്രവൃത്തനങ്ങളും—മുതലായ എല്ലാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ഈ പ്രമാണത്തെയാണു അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. (2) ശരീരത്തിനു ശുശ്രൂഷചെയ്യുന്നതുമൂലം ആത്മാക്കളെ ആദായപ്പെടുത്തുന്നതിനു സാധിക്കും. രോഗശാന്തിസേവനംമൂലം ക്രിസ്തുവും ശിഷ്യന്മാരും അനേക ആത്മാക്കളെ ദൈവത്തിങ്കലേക്കു നടത്തി. ഈ സത്യം മനസ്സിലാക്കിയാണു് മിഷ്യനറിസമൂഹങ്ങളും, ആസ്പത്രികളും, സൗഖ്യസങ്കേതങ്ങളും മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. (3) രോഗം, വേദന, മരണം എന്നിവ മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ദൈവഹിതമല്ല. പാപം എന്നതുപോലെ ഇവയും ദൈവേഷ്ടത്തിനു എതിരായി ഭൂമിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. രോഗത്തേയും വേദനയേയും മരണത്തേയും നശിപ്പിപ്പാനായിട്ടാണു് ദൈവപുത്രൻ വന്നതു്. എന്നാൽ മറ്റു ഭോഷങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ ദൈവം രോഗങ്ങളേയും അനുവദിക്കുന്നു; അവയിൽക്കൂടെ ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നു; അവയെ തന്റെ മക്കൾക്കായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു. പലപ്പോഴും രോഗം ആത്മികാനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു മാർഗ്ഗങ്ങളായിത്തീ

തന്നെ. എങ്കിലും രോഗം ദൈവത്തിന്റെ പ്ലാനിൽ ചേർന്നതല്ല. സംപൂർണ്ണ മാക്കപ്പെട്ട തന്റെ രാജ്യത്തിൽ രോഗവും മരണവും കാണപ്പെടുകയില്ല.

ദെക്കപ്പൊലി. പത്തു പട്ടണങ്ങൾ—അഭൃമായിട്ട ഈ പേരു് പത്തു പട്ടണങ്ങൾ ചേർന്നുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രസംഘത്തിനായിരുന്നു കൊടുത്തിരുന്നതു്. ഈ പട്ടണങ്ങളെ പോംപെയി എന്ന റോമൻസൈന്യാധിപൻ യെഹൂദാക്കായ്മയിൽനിന്നു വിമോചിപ്പിച്ചു സ്വതന്ത്രമാക്കി. പ്ലിനിയുടെ ചരിത്രപ്രകാരം ഇവയുടെ പേരുകൾ താഴെ പറയുന്നവയാണു്:—സ്കിതോപൊലീസ്, ഹിപ്പോസ്, ഗദാറാ, പെല്ലാ, ഫിലദെൽഫിയാ, യൂറാസാ, ദീയോൻ, കനാത, ദെമെസ്കോസ്, റഫാനാ. ഇവയിൽ സ്കിതോപോലിസ് (പഴയ ബെത്ശാൻ) ഒഴിച്ചു ശേഷം ഒമ്പതു പട്ടണങ്ങളും യോർദ്ദാന്റെ കിഴക്കു്, ഗലീലയുടെ തെക്കുകിഴക്കായി ഗിലെയാദിലും ബാശാനിലും സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു.

അനുബന്ധം. "സാത്താൻ"

യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ പൂർവ്വകാലംമുതൽ പലതരം ദുഷ്ടാത്മാക്കളെ കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ദുഷ്ടാത്മസേനയെ ഭരിക്കുന്ന ഒരു നായകൻ ഉണ്ടു് എന്നുള്ള വിശ്വാസം ബാബിലോൻ അടിമക്കു ശേഷമാണു് ഉത്ഭവിച്ചതു്.

പഴയ നിയമത്തിൽ സാത്താനെ മൂന്നു സന്ദർഭങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്:— (1) ഇയ്യോബു 1, 2. സാത്താൻ ദൈവപുത്രന്മാരോടുകൂടെ യഹോവയുടെ സന്നിധിയിൽ നിന്ന യോബിനെ കുറ്റംചുമത്തുന്നു. (2) സെഖ. 3:1. പ്രധാനാചാര്യനായ യോശുവയുടെ പ്രതിയോഗി ആയി കാണുന്നു. (3) 1 ദിനവൃത്താ. 21:1. ജനങ്ങളെ എണ്ണുവാൻ ദാവീദിനെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. ഇവ ബാബിലോൻ അടിമയ്ക്കുശേഷം എഴുതപ്പെട്ട കൃതികളാണു്.

പുതിയ നിയമത്തിൽ സാത്താനു കൂടുതൽ പ്രാമാണ്യം കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. അവന്റെ പ്രവർത്തനം എല്ലായിടത്തും വ്യാപരിക്കുന്നതായും അവൻ ഇഹലോകരാജ്യങ്ങളെ ഇഷ്ടംപോലെ മനുഷ്യർക്കു കൊടുക്കുന്നതായും പറയുന്നു. അവൻ അന്ധകാരത്തിന്റെ ആധിപത്യം വഹിക്കുന്നു. അവന്റെ അധികാരത്തെ തകർക്കുന്നതിനു് ക്രിസ്തു മരണത്തോളം പോരാടേണ്ടിവന്നു. ശരീരികമായ വിപത്തുകൾക്കു് കാരണക്കാരൻ അവൻതന്നെയാണു്. വേദനയും രോഗവും മർണവും ദുഷ്ടാത്മാക്കളുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമാണു്. ദുഃഖവും രോഗവും ദൈവം ചിലപ്പോഴെല്ലാം തന്റെ മക്കളുടെ ആത്മികാഭ്യസനത്തിനായി അയക്കുന്നതായിട്ട പുതിയ നിയമത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്ന എല്ലാ ദോഷത്തിന്റെയും കാരണഭൂതൻ സാത്താൻ ആണെന്നാണു് പൊതുവേ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. "നിങ്ങ

ളുടെ പ്രതിയോഗിയായ പിശാചു അലറുന്ന സിംഹം എന്നപോലെ ആരെ വിഴുങ്ങേണ്ടു എന്നു തിരഞ്ഞു ചുററിനടക്കുന്നു'' എന്നു വി. പത്രോസു എഴുതിയിരിക്കുന്നു (പത്രോ. 5:8). നമ്മുടെ കൎത്താവു സാത്താൻ എന്നൊരു സുത്വം ഉള്ളതായിട്ടു വിശ്വസിച്ചതായി പുതിയ നിയമത്തിൽനിന്നു നമുക്കു കാണാം. തൻെറ സമകാലീനന്മാരുടെ വിശ്വാസത്തിനു അനുരൂപമായി സംസാരിച്ചതാണെന്നോ ദോഷത്തിനു വ്യക്തിത്വം കല്പിച്ചതാണെന്നോ ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കാറുണ്ടു്. ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾ അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൎത്തിയില്ല. സാത്താനെയും അവൻെറ ദൂതന്മാരെയും വ്യക്തികളായിട്ടു് താൻ പലപ്പോഴും സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദൈവത്തിനു വിരോധമായി ഒരു ദോഷമൂൎത്തി ലോകത്തിൽ പ്രവൎത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസം ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമാണെന്നു പറയാൻ ആവശ്യമില്ല. സൽഗുണസംപൂൎണ്ണനും സൎവ്വശക്തനുമായ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച ഈ ലോകത്തിൽ ദോഷം വിളയാടുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടാണു് എന്നുള്ള കാൎയ്യം ഒരു വിഷമപ്രശ്നമാണെന്നുള്ളതിനു് തൎക്കമില്ല. ദൈവത്തിൻെറ ശത്രുവായ ഒരു ദുഷ്ടാത്മാവു പ്രവൎത്തിക്കുന്നുണ്ടു് എന്നുള്ള വിശ്വാസം ആ വിഷമത്തെ ഒട്ടു ലഘുപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. അതു ശാസ്ത്രീയമല്ലെന്നു പറഞ്ഞു് തള്ളിക്കളയാവുന്നതല്ല.

——(*)——

അദ്ധ്യായം 5—7.

പൎവ്വതപ്രസംഗം.

5—7 (ലൂക്കോ. 6:20—49) -

ഈ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വി. മത്തായി യേശുവിൻെറ ഉപദേശങ്ങളെ ശേഖരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തി സുദീൎഘമായ ഒരു പ്രസംഗം എഴുതിച്ചേൎത്തിരിക്കുന്നു. ഈ ഉപദേശസംഗ്രഹം ഇവിടെ ചേൎക്കുന്നതിനു ഗ്രന്ഥകാരനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു മൎക്കോ. 1:21-ം 22-ം വാക്യങ്ങളായിരിക്കണം. സുവിശേഷ നിൎമ്മാണത്തിൽ മൎക്കോസു 1:20വരെയുള്ള ഭാഗം മത്തായി രേഖപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. മൎക്കോ. 1:21 ലും 22ലും യേശുവിൻെറ ഉപദേശത്തിൻെറ സ്വഭാവത്തെയും അതെപ്പററി ശ്രോതാക്കളുടെ ഇടയിൽ ഉളവായ ജിജ്ഞാസയേയും കീൎത്തിയേയും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ ഘട്ടം പ്രഥമസുവിശേഷ നിൎമ്മാതാവു യേശുവിൻെറ ഉപദേശത്തിൻെറ മുഖ്യസാരങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചു് വിസ്തരിച്ചു് ഒരു പ്രസംഗം എഴുതിച്ചേൎക്കുന്നതിനു വിനിയോഗി

ക്കുന്നു. പർവ്വതപ്രസംഗം തീർന്നശേഷം (7:29) ഗ്രന്ഥകാരൻ വീണ്ടും മക്കോ. 1:21 ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നുള്ള വസ്തുതയും ശ്രദ്ധേയമാണു.

പ്രസംഗത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ചരിത്രസംബന്ധം ലൂക്കോ. 6-ൽ ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കാം. യേശുവിന്റെ ഗലീല ശുശ്രൂഷയുടെ ഇടയിൽ ഒരുദിവസം അവൻ പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതിന്നു ഒരു മലയിൽചെന്നു ദൈവത്തോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയിൽ രാത്രികഴിച്ചു. പ്രഭാതമായപ്പോൾ അവൻ ശിഷ്യന്മാരേ അടുക്കൽ വിളിച്ചു, അവരിൽ പന്ത്രണ്ടുപേരേ തിരഞ്ഞെടുത്തു, അവർക്ക് അപ്പോസ്തലന്മാർ എന്നു പേർവിളിച്ചു" അതിന്റെ ശേഷം അവൻ അവരോടുകൂടെ ഇറങ്ങി സമഭൂമിയിൽനിന്നു," അവന്റെ ശിഷ്യന്മാരും അവന്റെ വചനം കേൾപാനും രോഗശാന്തി കിട്ടുവാനും വന്ന ഒരു വലിയ പുരുഷാരവും അവന്റെമുമ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന രോഗികളെ സൌഖ്യമാക്കിയശേഷം അവൻ ഇരുന്നു ശിഷ്യന്മാർക്ക് ഉപദേശിച്ചു. അവന്റെ ഉപദേശത്തിന്റെ ചുരുക്കമാണു പർവ്വതപ്രസംഗം. പ്രസംഗരചനയിൽ മത്തായിയും ലൂക്കോസും തമ്മിൽ പല വ്യത്യാസങ്ങളുമുണ്ടു്.

മത്തായി പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചു എഴുതിയിരിക്കുന്ന പല വാക്യങ്ങളും ഇതരസന്ദർഭങ്ങളിൽ കത്താവു ഉച്ചരിച്ചതായിട്ടാണു ലൂക്കോസിൽ കാണുന്നതു് ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടു കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥന. മത്തായിയുടെ ഉദ്ദേശം നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ വിഷയക്രമത്തിനു ഒന്നിച്ചു കൂട്ടിച്ചേർത്തു പഠിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു.

കർത്താവു് ആവശ്യപ്പെടുന്ന സ്വഭാവഗുണങ്ങൾക്കു് സംപൂർണ്ണമാതൃകയാണു അവൻ. വിനയം, വിശുദ്ധി, നിസ്വാർത്ഥത, ദൈവാശ്രയം മുതലായ സൽഗുണങ്ങൾ അവനിൽ പരിപൂർണ്ണമായി വിളങ്ങുന്നു.

ഈ പ്രസംഗവും യോഹന്നാൻ 17-ൽ കാണുന്ന യേശുവിന്റെ സ്വയപ്രകാശനവും തമ്മിൽ പല സാമ്യങ്ങളുമുണ്ടു്. എന്നാൽ അവ തമ്മിൽ ഗൌരവമായ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ടു്. യോഹന്നാൻ 17-ൽ യേശു പിതാവിനോടു ദൈവപുത്രൻ എന്നുള്ള നിലയിൽ സംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്നു. പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ അവൻ തന്റെ സംപൂർണ്ണമായ മനുഷ്യത്വത്തിൽ മനുഷ്യപുത്രനായി വെളിപ്പെടുന്നു. അതിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന മാതൃകയെ നമുക്കു അനുകരിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണു്. ഈ പ്രസംഗത്തിൽ ക്രിസ്തു നമ്മോടു ഏററവും അടുത്തിരിക്കുന്നു. വിനയമുള്ളവർക്കും കരുണയുള്ളവർക്കും ഹൃദയവിശുദ്ധിയുള്ളവർക്കും സമാധാനം നടത്തുന്നവർക്കും നീതിക്കുവേണ്ടി ഉപദ്രവം സഹിക്കുന്നവർക്കും അവൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്ത അനുഗ്രഹങ്ങൾ പ്രാപിക്കുന്നതു പ്രാർത്ഥനമൂലമാണു്. പർവ്വതപ്രസംഗത്തിന്റെ തലേരാത്രി മുഴുവനു്

കൎത്താവു പ്രാൎത്ഥനയിൽ കഴിച്ചതായി ലൂക്കോസു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ആ കൎയ്യത്തിലും അവൻ നമുക്കു മാതൃക ആയിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ദൈവരാജ്യത്തെപ്പററി ക്രിസ്തുവിന്റെ ആദൎശം എന്താണെന്നു ഈ പ്രസംഗം സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. അതു സ്വൎഗ്ഗീയരാജ്യം അഥവാ ദൈവത്തിന്റെ വാഴ്ചയാണ്. അതു ഇപ്പോൾ സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ സംപൂൎണ്ണമായ നിലയിലിരിക്കുന്നു. അവിടെ ദൈവദൂതന്മാരും വിശുദ്ധന്മാരും, ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്തും അവന്റെ മഹത്വത്തേ വാഴ്ത്തിയും കൊണ്ടു നിരന്തരമായി ആനന്ദിക്കുന്നു. സ്വൎഗ്ഗത്തിലെ ഈ പാപരഹിതമായ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ജീവൻ ക്രിസ്തു ലോകത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരികയും അതു അവൻ നമ്മുടെ അനുഭവമാക്കിത്തരികയും ചെയ്യുന്നു. സ്വൎഗ്ഗരാജ്യത്തിലെ ജീവിതത്തിന്റെ ലാക്കും അളവും ദൈവത്തേപോലെയുള്ള സൽഗുണ സംപൂൎണ്ണതയാണ്. രാജാവിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ് യേശു. അവനെ രാജ്യത്തിന്റെ രാജാവായിട്ടും ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട് (മത്താ 25:34). അവൻ പുതിയ നിയമത്തിന്റെ കൎത്താവും (5:21) ജീവനുള്ളവരുടെയും മരിച്ചവരുടെയും ന്യായാധിപതിയും (7:21-23) ആയിട്ടു മത്തായി വൎണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്.

ദൈവരാജ്യം ആദ്ധ്യാത്മികം ആണെങ്കിലും അതു ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ട്. രാജ്യസ്ഥാപനത്തിനു കൎത്താവു ഏൎപ്പെടുത്തിയ മുഖാന്തരം തന്റെ ദൃശ്യമായ സഭയാണ്. ദൈവമക്കളിൽ ആത്മിക ജീവൻ നടുകയും അതിനെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ചുമതല സഭയേ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

സുവിശേഷകൻ നമ്മുടെ കൎത്താവിന്റെ മൊഴികളുടെ ഒരു സംഗ്രഹം ഇവിടെ എഴുതിച്ചേൎത്തതു് ഒരു പ്രത്യേക ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടെയാണ്. അവന്റെ ശുശ്രൂഷ രണ്ടുവിധമായിരുന്നു എന്നു 4:24-ൽ പ്രസ്താവിച്ചു. (1). രാജ്യത്തിന്റെ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കു. (2) സകല ദീനത്തേയും വ്യാധിയേയും സൌഖ്യമാക്കുക. ചുവ്വതപ്രസംഗം ഒന്നാമത്തേതിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമത്രെ എങ്കിലും ഈ പ്രസംഗം ശ്രദ്ധയോടെ വായിക്കുമ്പോൾ അതിൽ രാജ്യത്തിന്റെ ദൂതു് വ്യക്തമായി കാണുന്നില്ല. ദൈവം തന്റെ ജനത്തോടു സമീപിക്കുന്ന ദൂതല്ല അതു്. നേരേമറിച്ചു അതു ദൈവം സീനായി പൎവ്വതത്തിൽവെച്ചു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്ത ന്യായപ്രമാണത്തിനു പകരമുള്ള ഒരു നൂതനപ്രമാണമാണ്. ആ പ്രമാണം താൻ ശിഷ്യന്മാൎക്കാണ് ഉപദേശിച്ചു കൊടുത്തതു്, പുരുഷാരത്തിനല്ല (5:2). മോശ യിസ്രായേല്യൎക്കു കൊടുത്തതുപോലെ ഒരു നിയമസംഹിതയല്ല യേശു കൊടുക്കുന്നതു്. അവന്റെ ഉപദേശം ജീവിതത്തിനു ഒരു പോരവിളിപോലെ മുഴങ്ങുന്നു. ജീവനും ചൈതന്യവും ലാവണ്യംനിറഞ്ഞതുമായ പദസമുച്ചയങ്ങളെക്കൊണ്ടു് പരമാദൎശമായ ഒരു ജീവിതരീതിയേയാണു അവൻ പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നതു്.

മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണം യിസ്രായേലിന്റെ ആത്മികമാല്യകാലത്തു കൊടുത്ത കല്പനകളായിരുന്നു. അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വം എന്താണെന്നു യേശു പഠിപ്പിക്കുന്നു. പാപം എന്നതു പ്രവൃത്തിയിലോ പ്രവൃത്തിയിലോളത്തിലോ അല്ല അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. പാപത്തിന്റെവിത്തു ഹൃദയത്തിലാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. കോപത്തിൽനിന്നു കൊലപാതകവും ദുഷ്ടമായ കണ്ണുകളിൽനിന്നു വ്യഭിചാരവും മുളച്ചുവരുന്നു. അവൻ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ ദൈവസ്വഭാവത്തോടു് ഉപമിച്ചു അവതമ്മിലുള്ള ഭയങ്കരമായ അന്തരത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. അവൻ പിതാവിന്റെ സ്വഭാവത്തെ പടം വരച്ചു കാണിച്ചുകൊണ്ടു പറയുന്നതു് "നിങ്ങളും ഇപ്രകാരമുള്ള ആകണം. അതിൽ തന്നെ ഒരു പടിയും നിങ്ങളെ തുപ്തിപ്പെടുത്തരുതു്". ക്രിസ്ത്യാനി മാർഗ്ഗം അഥവാ സുവിശേഷത്തെ മുഴുവനും പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ ചുരുക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നു ചിലർ അബദ്ധമായി പറയാറുണ്ടു്. പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കു; എന്നാൽ സകലവും ശുഭമായിരിക്കും എന്നു അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതിൽ സുവാർത്തയെവിടെ? പർവ്വതപ്രസംഗത്തിന്റെ അതിമഹത്തായ ആദർശങ്ങളെ സംപൂർണ്ണമായി അനുസരിക്കുന്നതു നമ്മുടെ ശക്തിക്കും ബുദ്ധിക്കും അപ്പുറമാണെന്നു ഏതു നിഷ്പക്ഷവാദിയും സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന ചില ആദർശങ്ങളെ അനുകരിപ്പാൻ ചിലരെല്ലാം പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "ദുഷ്ടനോടു എതിർക്കരുതു്", "അശേഷം സത്യംചെയ്യരുതു്" എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രമാണങ്ങളെ ചിലർ പാലിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഒട്ടു സാധിച്ചു എന്നും വരാം. എന്നാൽ കർത്താവു നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന എല്ലാ പ്രമാണങ്ങളേയും അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ആർക്കു പറവാൻ കഴിയും? "നിന്റെ വലതുകൈ ചെയ്യുന്നതു ഇടതുകൈ അറിയരുതു്" "വഴക്കരുതു്" എന്നുള്ള ഉപദേശങ്ങളെ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ആർക്കെങ്കിലും പറയുന്നതിനു സാധിക്കുമോ? "ഒരുത്തൻ ന്യായപ്രമാണം മുഴുവനും അനുസരിച്ചു നടന്നിട്ടും ഒന്നിൽ തെറ്റിയാൽ അവൻ സകലത്തിനും കുറ്റക്കാരനായിത്തീരുന്നു" (യാക്കോ. 2-10) എന്നു വി. യാക്കോബു വെച്ചിരിക്കുന്ന അളവുതോതിൻപ്രകാരം ലംഘനക്കാരല്ലാത്തവർ ആരുണ്ടു്? അങ്ങനെയല്ല, പർവ്വതപ്രസംഗം നമ്മുടെ ആത്മികജീവനെ അപേക്ഷിക്കുന്ന ഒരളവുകോലാണു്. "ന്യായപ്രമാണത്താൽ പാപത്തിന്റെ പരിജ്ഞാനമത്രേ വരുന്നതു്." എന്നു വി. പൌലോസു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ കർത്താവു കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നതിനു ഉദ്യമിക്കുന്ന ഏതു സത്യശിഷ്യനും മനസ്സിലാകുന്നതാണു്. ശാസ്ത്രിമാരും പരിശമ്മാരും ഇതു ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. ന്യായപ്രമാണത്തെ ബുദ്ധികൊണ്ടു ഗ്രഹിക്കയും അതിന്റെ ബാഹ്യമായ

കൎമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിൎക്കയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ അവർ നീതി പ്രാപിക്കും എന്നായിരുന്നു അവരുടെ ധാരണ. അവർ ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന അതിമഹത്തായ ആശയത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലിച്ചുപോയി. ദൈവത്തിന്റെ നീതിയെകുറിച്ച പ്രവാചകന്മാർ വെളിപ്പെടുത്തിയ സത്യം അവരുടെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽനിന്നു മറഞ്ഞുപോയി. ഈ സത്യമാണു യേശു അവൎക്കു വീണ്ടും പ്രകാശിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുന്നതു്. "മാനസാന്തരപ്പെടുക എന്നു അവൻ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ മുറകളെ അനുഷ്ഠിക്ക എന്നല്ല അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അൎത്ഥം. നിങ്ങളുടെ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിന്റെ പരിശുദ്ധമായ ആദർശങ്ങളിൽനിന്നു നിങ്ങൾ ഏത്ര പരിതാപകരമായ വിധത്തിൽ തെററിയിരിക്കുന്നു. ആ ആദർശങ്ങളെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വീകരിക്ക" എന്നാണു അവൻ പറയുന്നതിന്റെ സാരം. മാനസാന്തരം എന്ന പടികടക്കാത്തവൻ ദൈവരാജ്യത്തിൻ പ്രവേശിക്കയില്ല. അവരുടെ അവസാനം ഭയങ്കരമാണു്. അവർ ആത്മികമരണത്തിനു വിധേയരായിത്തീരുന്നു.

മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ യേശുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾക്കു ഒരു വീൎയ്യവും കാഠിന്യവും കാണുന്നുണ്ടു്. ഈ ലക്ഷണം മററു സുവിശേഷങ്ങളിലും ഇല്ലാതില്ല; എന്നാൽ മത്തായിയിലെപോലെ അത്ര പ്രകടമല്ല. ഹൃദയസ്പർശകമായ സംഭവങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും ഈ സുവിശേഷത്തിൽ അധികം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടില്ല. പാപിയായ സ്ത്രീ കൎത്താവിന്റെ പാദത്തിൽ വീണു കരയുന്നതും (ലൂക്കോ 7:36-50) മുടിയൻ പുത്രന്റെ കഥയും (ലൂക്കോ 15:11-24); "പിതാവേ അവരോടു ക്ഷമിക്കേണമേ" എന്നു കൂശിൽ നിന്നു അപേക്ഷിച്ചതും (ലൂക്കോ. 28:34) മത്തായി വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

കൎത്താവിന്റെ വിവിധമുഖമായ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരുവശംമാത്രമാണു മത്തായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു്. യേശുവിന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ ചിത്രം നാലു സുവിശേഷങ്ങളിലുംകൂടെയാണു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു എന്നുള്ള സത്യം ഇതിൽനിന്നു നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാം. യേശുവിന്റെ ഉപദേശത്തിന്റെ കാഠിന്യം മത്തായി എടുത്തു കാണിക്കുന്നുണ്ടു്.

പർവ്വതപ്രസംഗത്തിന്റെ പ്രഥമവാക്യങ്ങളിൽ ഒരു സദ്വൎത്തമാനം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ടു്. സ്വയനീതിയിൽ ആശ്രയിക്കാതിരിക്കുന്ന ആത്മിക ദരിദ്രന്മാർ, വിനയമുള്ളവർ, ദുഃഖിക്കുന്നവർ, ഹൃദയവിശുദ്ധിയുള്ളവർ, നീതിക്കായി വിശപ്പും ദാഹവുമുള്ളവർ, എന്നിവൎക്കു് യേശു പ്രത്യാശ നല്കുന്നു. അവർ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവരാണു്. മനുഷ്യർ അവരെ നിന്ദിക്കയും പീഡിപ്പിക്കയും ചെയ്യുക്കാം; അതുനിമിത്തം അവരുടെ മനസ്സു ഇളകിപ്പോകരുതു്. അവർ പൂർവ്വകാലത്തേ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകന്മാരുടെ കാൽചുവടുക്ക

ളിൽ നടക്കുന്നവരാണെന്നു ഓർത്തു സന്തോഷിക്കയാണു വെണ്ടതു്. ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നസമയം അവർക്കു ആശ്വാസംലഭിക്കും; അവർ ദൈവത്തേ കണ്ടു ആനന്ദം അടയും. ഇതാണു യേശു പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ പ്രസിദ്ധിപ്പെടുത്തിയ രാജ്യത്തിന്റെ സുവിശേഷ ദൂതു്.

പർവ്വത പ്രസംഗം ശ്രോതാക്കളെ അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കി. "അവൻ ശാസ്ത്രിമാരേപ്പോലെയല്ല, അധികാരമുള്ളവനായിട്ടത്രേ ഉപദേശിച്ചതു" (7:29). ശാസ്ത്രിമാർ പൂർവ്വന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കമാത്രം ചെയ്തു. നീതി, കരുണ, ദൈവസ്നേഹം മുതലായ മഹദ്‌വിഷയങ്ങളെ കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനുപകരം അവർ വിശുദ്ധതിരുവെഴുത്തുകളെ ഒരു കർമ്മ സംഗ്രഹമായിട്ടു രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി. വസ്ത്രത്തിന്റെ തൊങ്ങലിന്റെ വീതി, പ്രാർത്ഥനാസമയം സ്വീകരിക്കേണ്ട ശരീരനില, ഉപവാസത്തിന്റെ കാലഅളവ്, ശബ്ബതു ദിവസത്തിൽ എത്രദൂരം നടക്കാം, മുതലായ ബാലിശ സംഗതികളായിരുന്നു അവരുടെ പ്രസംഗവിഷയങ്ങൾ. യേശു പൂർവ്വന്മാരുടെ അധികാരത്തേയും വ്യാഖ്യാനങ്ങളേയും നിശ്ശേഷം പരിത്യജിച്ചു. അദ്ധ്യാത്മലോകത്തിൽ സ്വതേ ദർശിച്ച സംഗതികളെയാണു അവൻ പഠിപ്പിച്ചതു്. ദൈവത്തേകുറിച്ചോ മനുഷ്യരേകുറിച്ചോ മറ്റൊരുത്തരും അവനുപറഞ്ഞുകൊടുപ്പാൻ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. അവന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ അധികാരത്തോടുകൂടിയതായിരുന്നു. സീനായി പർവതത്തിൽ നിന്നു കാഹളനാദത്തോടും ഇടിമുഴക്കത്തോടും കൂടി അരുളിച്ചെയ്യപ്പെട്ട മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണത്തെ ക്രൂസൽ കൂടാതെ അവൻ പരിഷ്കരിക്കുന്നു. താൻ അന്ത്യനാളിൽ ലോകത്തേ ന്യായം വിധിക്കുമെന്നും തന്റെ പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യാത്തവർക്കുള്ള ശിക്ഷ തന്നിൽ നിന്നു നിത്യമായി തള്ളപ്പെടുന്നതാണെന്നും (7:22) തന്നെ അനുസരിക്കുന്നതാണു സന്മാർഗ്ഗജീവന്റെ ഉരകല്ലു് എന്നും താൻ പ്രസ്താവിച്ചു.

(പ്രസംഗത്തിന്റെ വിഷയസംക്ഷേപം)

1. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ പ്രജകൾ 5:3-16.

(i) അവരുടെ സ്വഭാവം. ദൈവത്തോടും മനുഷ്യരോടുമുള്ള അവരുടെ നില; അവർക്കുള്ള സൌഭാഗ്യം 3-12.

(ii) അവരുടെ സ്വാധീനശക്തി. അവർ ലോകത്തെ കെടുതലിൽനിന്നു രക്ഷിക്കയും ലോകത്തിനു പ്രകാശം കൊടുക്കയും ചെയ്യുന്നു. 13-16

2. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ നവപ്രമാണം 5:17-48

(i) അതു പഴയ പ്രമാണത്തിന്റെ സംപൂർണ്ണ നിവൃത്തിയാണു. 17-20.

(ii) പ്രത്യേക നിയമങ്ങൾ മൂലം അതു ഉദാഹരിക്കുന്നു. 21-48.

(a) കൊലപാതകത്തെപ്പറ്റി 21-26

(b) വ്യഭിചാരത്തെപ്പറ്റി. 27-30
(c) മറ്റുള്ളയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി 31, 32
(d) സത്യം ചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റി 33-37
(e) പ്രതിക്രിയയെപ്പറ്റി 38-42
(f) ശത്രുക്കളോട് എങ്ങനെ പെരുമാറണം 43-48

3. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലെ ജീവിതസമ്പ്രദായം.

(i) മനുഷ്യരുടെ പുകഴ്ചയല്ല, ദൈവപ്രീതിയത്രെ നോടേണ്ടതു 6:1-18.
(a) ഭിക്ഷകൊടുക്കുന്നതു 2-4
(b) പ്രാർത്ഥന; മാതൃക പ്രാർത്ഥന. 5-15
(c) ഉപവാസം. 16-18

(ii) മുറുകെ പിടിക്കേണ്ട ആദർശങ്ങൾ 6,19-34
(a) യഥാർത്ഥ നിക്ഷേപം 19-21
(b) ഏകാഗ്രതയോടുള്ള സേവനം. 22-24
(c) ഇഹലോകമില്ലാത്ത ദൈവാശ്രയം. 25-34

(iii) ക്രിസ്തീയസ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ 7:1-12
(a) വിധിക്കുന്നതിൽ ഉദാരത പ്രദർശിപ്പിക്കണം. 1-5
(b) പുറത്തുള്ളവരോടു ബുദ്ധിപൂർവം പെരുമാറണം. 6
(c) പ്രാർത്ഥനയിൽ ഉത്സാഹം കാണിക്കണം. 7:11

(iv) സ്വർണ്ണപ്രമാണം 7:12

(v) സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായ ചില ഭോഷ്കുകൾ 7:13-23.
(a) അലസത. വിസ്താരമുള്ള വഴിയും ഇടുക്കുവഴിയും 13, 14.
(b) കള്ളപ്രവാചകന്മാരും കപടഭക്തിക്കാരും 14-23.

4. രാജ്യത്തിന്റെ സത്യപ്രജകളുടെ ലക്ഷണം. അവർ പാറമേൽ പണിയപ്പെട്ട ഉറപ്പുള്ള കെട്ടിടംപോലെയാണ് 7:24-27.

5:1—12. 1,2 ശമൂവേലുകാരന്റെ മുഖവുര

1. പുരുഷാരത്തെക്കണ്ടാറെ. 4:25-ൽ വലിയ പുരുഷാരം യേശുവിനെ അനുഗമിച്ചതായി പറയുന്നു.

മലമേൽ കയറി—കർത്താവു പ്രാർത്ഥിപ്പാനായി രാത്രിയിൽ ഗലീലക്കടലിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ കരയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന മലമേൽ കയറിപ്പോയി. അവിടെ രാത്രിമുഴുവനും ദൈവത്തോടുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിൽ കഴിച്ചു. പിറേറന്നു ശിഷ്യന്മാരെ അടുക്കൽവിളിച്ചു അവരിൽനിന്നു പന്ത്രണ്ടുപേരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. "ഈ സമയംകൊണ്ടു ഒരു വലിയ പുരുഷാരം മലയുടെ ചരിവി

ലുള്ള സമഭൂമിയിൽ വന്നുകൂടി പുരുഷാരത്തെ കണ്ടു യേശു ശിഷ്യന്മാരോടു കൂടി ഇറങ്ങി സമഭൂമിയിൽ നിന്നു (ലൂക്കോ 6:17) പിന്നെ അവൻ ഇരുന്നു അവരെ ഉപദേശിച്ചു. ഈ മല "കേൺഹാറ്റിൻ" ആണെന്നാണു പാരമ്പര്യവിശ്വാസം. ഇതു തിബെര്യോസിൽനിന്നു പടിഞ്ഞാറോട്ടു മഗ്ദലെ കഴിഞ്ഞു അർബേലായ്ക്കു പോകുന്നവഴിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന 60 അടിമാത്രം ഉപാക്കമുള്ള ഒരു കുന്നാണ്.

ന്യായപ്രമാണത്തെ നിലനിൽക്കുന്ന ക്രിസ്തീയ നീതി ഒരു പുതിയ സീനായി മലമേൽനിന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

ഇരുന്നശേഷം സമഭൂമിയിൽ അല്പം പൊക്കമുള്ള ഒരു പാറമേൽ യേശു ഇരുന്നു. യെഹൂദന്മാർ ഇരുന്നുകൊണ്ടാണു പഠിപ്പിച്ചതു്. ക്രിസ്തുസഭയിലും പൂർവ്വകാലത്തു പ്രാസംഗികന്മാർ ഇരുന്നുകൊണ്ടാണു ഉപദേശിച്ചതു്. ശ്രോതാക്കൾ, ചക്രവർത്തിതന്നെയും—അതു സമയം നില്ക്കുന്നതായിരുന്നു പതിവു്.

3-12; ഭാഗ്യമൊഴികൾ. (ലൂക്കോ 6:20-23)

പർവ്വതപ്രസംഗത്തിന്റെ ആദിമ വാക്യങ്ങൾ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പഴയസ്വഭാവവും പുതിയ സ്വഭാവവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. ഒമ്പതു ഭാഗ്യമൊഴികൾ ഉള്ളതായിട്ടാണു കണക്കാക്കുന്നതു്. അഞ്ചാമത്തെവാക്യം "സൌമ്യതയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ അവർ. ഭൂമിയെ കൈവശമാക്കും" സങ്കീ. 37:11 ഉദ്ധരിച്ചതാണ്. അതു ആദ്യം ഒരു വ്യാഖ്യാനമായി ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരിടത്തു് എഴുതിയിരുന്നു എന്നും ഏതോ ഒരു കയ്യെഴുത്തുകാരൻ അതു മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ കൈപ്പിശകായി എഴുതിച്ചേർത്തതാണെന്നും ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. 11-ാമത്തെ വാക്യം "എന്റെ നിമിത്തം നിങ്ങളെ പഴിക്കയും ഉപദ്രവിക്കയും.....ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാന്മാർ" പത്താംവാക്യത്തിന്റെ അനുബന്ധമാണെന്നു വിചാരിക്കാം. ഇങ്ങനെ അഞ്ചാമത്തെയും പത്താമത്തെയും വാക്യങ്ങൾ വിട്ടുകളയുന്നപക്ഷം ഭാഗ്യമൊഴികളുടെ എണ്ണം ഏഴായിട്ടു പരിണമിക്കുന്നു. ഏഴു മത്തായിക്കു പ്രത്യേകമുള്ള സംഖ്യയാണ്. (കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ 7 വാക്യങ്ങളുള്ളതും അ. 13-ൽ ഏഴു ഉപമകളുള്ളതും അ. 23-ൽ ഏഴു ശാസനകളുള്ളതും നോക്കുക) ലൂക്കോസിൽ നാലു ഭാഗ്യമൊഴികളേ കൊടുത്തിട്ടുള്ളു (1, 4, 2, 7). സ്വർഗ്ഗീയകാര്യങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുന്നവരുടെ ഭാഗ്യമാണു ഭാഗ്യമൊഴികൾ വർണ്ണിക്കുന്നതു്. മത്തായിയിൽ ആത്മികദരിദ്ര്യം, അനുതാപം, നീതിക്കായുള്ള വാഞ്ഛ, കരുണ, സൌമ്യത, ഹൃദയവിശുദ്ധി മുതലായ സുകൃതങ്ങളെ ഭാഗ്യാവസ്ഥയുടെ ലക്ഷണങ്ങളായി വിവരിക്കുമ്പോൾ ലൂക്കോസിൽ ദരിദ്ര്യം, വിശപ്പു, ദുഃഖം, ഉപദ്രവം മുതലായ ഐഹികാവസ്ഥകളെ ദൈവരാജ്യത്തിലെ പ്രജകളുടെ അനുഗ്രഹപരമായ അനുഭവങ്ങളെ

യി വർണ്ണിക്കുന്നു എന്നുതന്നെയല്ല, ഭൌതികസമ്പത്തു, സംതൃപ്തി, സന്തോഷം, പുകഴ്ച എന്നിവ അനുഭവിക്കുന്നവർ ദൈവരാജ്യത്തിൽ നിന്നു അന്യരാണെന്നും അവരുടെ അവസാനം ദുരിതപരമായിരിക്കുമെന്നും കർത്താവു പഠിപ്പിച്ചതായി ലൂക്കോസു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. തന്റെ കേൾവിക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നതിനു കർത്താവിന്റെ മൊഴികൾ ലൂക്കോസിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ആയിരിക്കാം. ആ വാക്കുകളിൽ അന്തർലീനമായതും കർത്താവുദ്ദേശിച്ചതുമായ ആദർശങ്ങളേയാണു മത്തായി വിശദമാക്കുന്നതു്.

ഭാഗ്യമൊഴികൾ മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു:—

(1) ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യത്തിലെ പ്രജകളിൽ കാണേണ്ട സ്വഭാവം; (2) ഈ സ്വഭാവം ഉള്ളവരുടെ സൌഭാഗ്യം (3) അവ ഇല്ലാത്തവരുടെ ദുരിതാവസ്ഥ.

ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള യോഗ്യത പുറമേയുള്ള കർമ്മാചാരങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതല്ല, ആത്മിക സുകൃതങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതാണു്. രാജ്യത്തിന്റെ പ്രജകൾക്കു ലഭിക്കുന്ന പ്രതിഫലം ലൊകികഐശ്വര്യമല്ല, ആത്മികമായ സന്തുഷ്ടിയാണു്. മശിഹായുടെ രാജ്യത്തെപ്പററി ഐഹികമായ പ്രത്യാശയിൽ മുഴുകിയിരുന്ന യെഹൂദന്മാർക്കു് ഈ മൊഴികൾ അനിഷ്ടവും നിരാശാജനകവും ആയിരുന്നിരിക്കണം. ഈ പ്രസംഗംമൂലം യേശു തന്റെ ആശയങ്ങളോടു് അനുഭാവം ഉള്ളവരേയും അല്ലാത്തവരേയും, തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്നു. തന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭംമുതൽ അവസാനം വരെ ഇപ്രകാരം ഒരു പിരിച്ചിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ തന്റെ ആശയങ്ങളോടു അനുഭാവംഇല്ലാത്തവർ തന്നെ ത്യജിക്കയും അതുള്ളവർതന്നെ അനുകരിക്കയും ചെയ്തതായി കാണാം (യോഹ. 6:66).

ആത്മാവിൽ.....സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവർക്കുള്ളതു്.

ഭാഗ്യവാന്മാർ. ഹാ! അവരുടെ ഭാഗ്യം.

ഇതുപോലെയുള്ള ഭാഗ്യവചനങ്ങൾ പഴയ നിയമത്തിലും കാണാം (സങ്കീ. 1:1,2; 41,1;65:4; 89.15 etc). അനുഗ്രഹങ്ങൾ നമ്മുടെ കർത്താവു സ്ഥാപിച്ച പുതിയ നിയമത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണു്. സീനായി പർവ്വതത്തിൽനിന്നു ഇടിമുഴക്കത്തോടും കാഹളത്തിന്റെ ശബ്ദത്തോടും പത്തു ശാസനകൾ ദൈവം അരുളിച്ചെയ്തു. ഇവിടെ ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തു ശാന്തമായി സ്നേഹമാർഗ്ഗത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

സൌഭാഗ്യം സന്തോഷത്തെ കവിഞ്ഞതാണു്. സന്തോഷം ബാഹ്യമായ പരിതസ്ഥിതികളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. സൌഭാഗ്യം ദൈവസാസർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ഉണ്ടാകുന്ന ആത്മിക അനുഭവമാണു്.

ഗ്രേക്കുജ്ഞാനികൾ ഭാഗ്യജീവിതം ചുരുക്കം ചില ആളുകൾക്കു മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാകയുള്ളു എന്നു പഠിപ്പിച്ചു. അടിമകൾക്കും രോഗികൾക്കും ദരിദ്രർക്കും സൌഭാഗ്യജീവിതം ദുസ്സാധ്യം ആണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായം. സകലമനുഷ്യർക്കും—ഏററവും നികൃഷ്ടാവസ്ഥയിൽ കിടക്കുന്ന അടിമകൾക്കും—ഭയങ്കരമായ രോഗബാധിതനും, ദരിദ്രനും സൌഭാഗ്യ ജീവിതം നയിപ്പാൻ കഴിയുമെന്നു യേശു പഠിപ്പിച്ചു.

ആത്മാവിൽ ദരിദ്രരായവർ. 'ആത്മാവിൽ' എന്ന പദം ലൂക്കോസിൽ കാണുന്നില്ല. സങ്കീർത്തനത്തിൽ 'ദരിദ്രൻ' എന്ന വാക്കിനു 'ഭക്തൻ' എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. 'ലൌകികസമ്പത്തില്ലാത്തവൻ' എന്നല്ല അർത്ഥം. 'ആത്മാവിൽ' എന്ന പദം മത്തായി ചേർത്തതിൽനിന്നു കർത്താവു് ഉദ്ദേശിച്ച സാക്ഷാൽ അർത്ഥം സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു.

ഈ വാക്കുകൾക്കു താഴെപറയുന്ന അർത്ഥങ്ങൾ കൊടുക്കാം.

(1). ഐഹികധനത്തോടു ബന്ധമില്ലാത്തവർ, ത്യാഗചിത്തന്മാർ. ക്രിസ്ത്യാനി ധനികനായാലും ദരിദ്രനായാലും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ആത്മാവുള്ളവനായിരിക്കണം. ലോകത്തിന്റെ സകല ആകർഷണങ്ങളിൽനിന്നും (അവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു ധനമാണ്) അവൻ നിശ്ശേഷം വേർപെട്ടവനായിരിക്കണം. സമ്പത്തുള്ളവൻ ഇല്ലാത്തവനെപോലെ തന്നെ കരുതുകയും തന്റെ ധനത്തേ ദൈവജിതമെങ്കിൽ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനു സന്നദ്ധനായിരിക്കയും വേണം. ത്യാഗജീവിതം നയിക്കുന്നവരാണ് ആത്മാവിൽ ദരിദ്രന്മാർ.

(2). ആത്മികമായി തങ്ങൾ ഏതുമില്ലാത്തവരാണെന്നുള്ള ബോധത്തോടുകൂടെ ദൈവസന്നിധിയിൽ വിനയത്തോടും അനുതാപത്തോടും അടുത്തുവരുന്നവരാണു ആത്മാവിൽ ദരിദ്രർ; തകർന്നും നുറുങ്ങിയുമിരിക്കുന്ന ഹൃദയമുള്ളവർ (സങ്കീ. 51:17). ആത്മികദാരിദ്ര്യം നിഗളത്തിന്റെയും സ്വയനീതിയുടെയും സ്വയാശ്രയത്തിന്റെയും എതിരാണ്. അതു പരീശന്റെ ആത്മാവല്ല, ചുങ്കക്കാരന്റെ ആത്മാവാണ്. ദൈവരാജ്യത്തേ ശിശുക്കളെപ്പോലെ സ്വീകരിക്കുന്നവരാണു ആത്മാവിൽ ദരിദ്രരായവർ. യേശുവും "എനിക്കു സ്വയമായി ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിവില്ല" എന്നു പറഞ്ഞതു ഈ ആത്മാവിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കു ആയിരുന്നു.

സ്വർഗ്ഗരാജ്യം. "സമുദ്രം വെള്ളംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ ഭൂമി ദൈവത്തേകുറിച്ചുള്ള പരിജ്ഞാനംകൊണ്ടു നിറയപ്പെടും" എന്നു പഴയനിയമഭക്തന്മാർ വിശ്വസിച്ചു. യിസ്രായേൽ ജാതി ദൈവരാജ്യത്തേ ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജാതി ആയിരുന്നു. അവർ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ദൃശ്യമായ കേന്ദ്രമായിരുന്നു എന്നും അവർ ആത്മികമായി സമ്പൂർണ്ണമാക്കപ്പെടുമ്പോൾ ദൈവം അവരുടെ മദ്ധ്യേ പാക്കു

മെന്നും അവർമൂലം ദൈവത്തിന്റെ ആധിപത്യം സർവ്വത്രമിയിലും സുസ്ഥാപിതമാകുമെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചു. അവരുടെ അവിശ്വാസത്തുമൂലം ഈ രാജ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. അതു പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് മശിഹാ വന്നതു്. ഈ രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാപ്രജകൾക്കും ദൈവവുമായിട്ട് ഒരു പുതിയ സംബന്ധം ഉണ്ടാകും (യിര. 31:33,34; യെശ. 9:7; 11:5-9).

ഈ രാജ്യം ഐഹികമല്ല; ആത്മികമാണ്. ("എന്റെ രാജ്യം ഐഹികമല്ല" എന്നു യേശു പീലാത്തോസിനോടു പറഞ്ഞു). അതു നീതിയും സമാധാനവും പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ സന്തോഷവും ആയിട്ടാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. അതിന്റെ പ്രജകൾ എല്ലാവരും ദൈവമക്കളും അന്യോന്യം സഹോദരന്മാരുമാണ്. സ്നേഹമാണ് അതിന്റെ പ്രമാണം. അതു ഓരോ വ്യക്തിയേയും മനുഷ്യസമുദായത്തേയും സംപൂർണ്ണമാക്കുന്നതാണ്. ദൈവരാജ്യം കാഴ്ചപ്രകാരമായി വരുന്നില്ല. അതു മനുഷ്യഹൃദയത്തിലും മനുഷ്യസമുദായത്തിലും രഹസ്യമായി ഉല്പാദിക്കപ്പെട്ടു, രഹസ്യമായി വളരുന്നു. പിണ്ടത്തിൽ ഒളിച്ചുവെക്കപ്പെട്ട പുളിമാവെന്നപോലെ അതു സമുദായത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നു. മാനസാന്തരവും പുതുജനനവും വിശ്വാസവും കൂടാതെ ആർക്കും ദൈവരാജ്യത്തിൽ കടക്കുന്നതിനു കഴികയില്ല.

4 ദുഃഖിക്കുന്നവർ.....ആശ്വാസംലഭിക്കും.

ലൂക്കോസിൽ "ഇപ്പോൾ കരയുന്നവരായ നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാന്മാർ; നിങ്ങൾ ചിരിക്കും" എന്നാണ് കാണുന്നതു്.

കഠിനമായ ദുഃഖത്തിലും ഭാഗ്യം നിറഞ്ഞവരായിരിപ്പാൻ മനുഷ്യർക്കു സാധിക്കും എന്നുള്ള സത്യം ലോകർക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. എന്നാൽ അതു ദൈവമക്കളുടെ അനുഭവമാണ്. ലോകത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു ദുഃഖം ഉണ്ടാകയില്ല എന്നു കർത്താവു പറയുന്നില്ല. "ദുഃഖം നിങ്ങളുടെ ഓഹരി ആണു; എങ്കിലും അതിൽ നിങ്ങൾക്കു ആശ്വാസം ലഭിക്കും" എന്നാണ് അവന്റെ വാഗ്ദത്തം.

ദുഃഖം പലവിധത്തിലാണ് ഉണ്ടാകുന്നതു:—

(1). ആശാഭംഗം, തോല്വി, ഉപദ്രവം, നഷ്ടം, മരണം മുതലായ വിപത്തുകളിൽനിന്നു ദുഃഖം ഉണ്ടാകും. (2). മറ്റുള്ളവർക്കു മേൽപറഞ്ഞ അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവരെ പ്രതി ദുഃഖം ഉണ്ടാകും. (3). നമ്മുടെ സ്വന്ത പാപത്തെക്കുറിച്ചു സങ്കടപ്പെടും. (4). മറ്റുള്ളവരുടെ പാപത്തെക്കുറിച്ചു ദുഃഖിക്കും.

(1). ദൈവം അയയ്ക്കുകയോ അനുവദിക്കയോ ചെയ്യുന്ന ദുഃഖങ്ങൾ താഴ്മയോടെ സഹിക്കുന്നപക്ഷം അതു സ്വഭാവത്തെ നിർമ്മലമാക്കി ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും നമ്മെ ദൈവത്തോടു കൂടുതൽ അടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും (എബ്രാ

12:11; റോമ. 5:3,4 വായിക്ക). (2). ക്രിസ്തീയ സഹതാപംമൂലം ദുഃഖിക്കുന്നവരോടുകൂടെ ദുഃഖിക്കുന്നവക്ക് തങ്ങളുടെ ദുഃഖത്തിലും ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നവരെ ലഭിക്കും. (3). തങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ചു മനഃപൂർവ്വമായി ദുഃഖിക്കുന്നവക്ക് തങ്ങളുടെ പാപങ്ങളും ക്ഷമിക്കപ്പെടുന്നതു മൂലമുള്ള ആശ്വാസം ഉണ്ടാകും. (4). മറ്റുള്ളവരുടെ പാപാവസ്ഥകുറിച്ചു ദുഃഖിച്ച് അവക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരുടെ ദൈവം അവരുടെ പ്രാർത്ഥന കേൾക്കുന്നതു മൂലമുള്ള സന്തോഷം ഉണ്ടാകും.

ക്ഷമയോടെ ദുഃഖം സഹിക്കുന്നവക്ക് സഹിഷ്ണുതയും സ്വഭാവശുദ്ധിയും വർദ്ധിക്കും; മറ്റുള്ളവരുടെ ദുഃഖത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നവക്ക് സഹതാപശീലം വർദ്ധിക്കും; മറ്റുള്ളവരുടെ പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനചെയ്യുന്നവരുടെ പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് ഉത്തരം ലഭിക്കും.

ഈ വാക്യത്തം എല്ലാവക്കും ഉള്ളതല്ല; ചിലർ ദുഃഖാനുഭവത്തെ നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കളയുന്നു. ഒന്നുകിൽ ദുഃഖം അവരുടെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നില്ല; അല്ലെങ്കിൽ അവർ ദൈവത്തോടു മറുതലിച്ച് തങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തെ കഠിനപ്പെടുത്തുന്നു; മറുചിലർ നിരാശപ്പെട്ട് ജീവിതത്തിൽ തോല്വി അടയുന്നു. ആശ്വാസം വാക്യത്തം ചെയ്യുന്നതു ദൈവഹിതപ്രകാരം ദുഃഖം സഹിക്കുന്നവക്കാണ്.

ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതു ദൈവമാണ്. "യഹോവ സീയോനെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു..... ആനന്ദവും സന്തോഷവും സ്തോത്രവും സംഗീതധ്വനിയും അതിൽ ഉണ്ടാകും", "ഞാൻതന്നെ നിങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നവൻ" (യെശ. 51:3,12; യെശ. 57:18; വെളി. 7:17; 21:4), "മനസ്സലിവുള്ള പിതാവും സർവ്വ ആശ്വാസവും നല്കുന്ന ദൈവം ഞങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന ആശ്വാസംകൊണ്ടു കഷ്ടത്തിലിരിക്കുന്നവരെ ആശ്വസിപ്പിപ്പാൻ ശക്തരാകേണ്ടതിനു, ഞങ്ങൾക്കുള്ള കഷ്ടത്തിൽ ഒക്കെയും അവൻ ഞങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു." (2 കൊരി. 1:3,4).

ദൈവരാജ്യത്തിലുള്ള ദുഃഖിതരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതു മശീഹായുടെ പ്രവൃത്തി ആയിരുന്നു (യെശ. 61:12).

'ആശ്വസിപ്പിക്ക' എന്ന പദത്തിനു "ശക്തിപ്പെടുത്തുക" എന്നും "സമാധാനം കൊടുക്കുക" എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്.

"ഒരു വലിയ നഷ്ടമോ ആപത്തോ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഇനിമേൽ ഒരിക്കലും നമുക്കു സന്തോഷം ഉണ്ടാകയില്ല എന്നു നാം വിചാരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ നഷ്ടം തീരുന്നില്ല; നമ്മുടെ മരിച്ചവർ തിരികെവരുന്നില്ല; എങ്കിലും അല്പകാലത്തിനുശേഷം "നീതി സൂര്യൻ തന്റെ ചിറകുകളിൻകീഴിൽ രോഗശാന്തി

യോടെ ഉദിക്കും". അവയുടെ സ്പർശനത്താൽ കഠിനമായ മനഃക്ലേശം ശാന്തമായ സ്മരണ ആയിട്ടു ഭവിക്കുന്നു; പുതിയസന്തോഷങ്ങൾ പാതയിൽ കാണപ്പെടുന്നു; പുതിയതാല്പൎയ്യങ്ങളും ഉന്മേഷങ്ങളും അനുഭവമാകുന്നു. അങ്ങനെ ദൈവംതന്നെ അവരുടെ ദുഃഖംമാററി അവൎക്കു സന്തോഷം കൊടുക്കുന്നു.

5. സൌമ്യതയുള്ളവർ.....അവകാശമാക്കും.

സങ്കീ. 37:11 നോക്കുക. "സൌമ്യതയുള്ളവർ ഭൂമിയെ കൈവശമാക്കും." 'സാധുക്കൾ' അഥവാ 'ഭക്തിയുള്ളവർ' എന്ന പദവും 'സൌമ്യതയുള്ളവർ' എന്ന പദവും സങ്കീൎത്തനത്തിൽ ഒരേ തരം ആളുകളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. എബ്രായയിൽ 'സാധുക്കൾ' എന്ന വാക്കിനു 'കുനിഞ്ഞിരിക്കുന്നവർ' എന്നു അൎത്ഥം കൊടുക്കാം. 'സൌമ്യതയുള്ളവർ'—സ്വയമായി കുനിയുന്നവരാണ്. ഇവിടെ കൎത്താവു പറയുന്നതിന്റെ സാരം സൌമ്യതയുള്ളവർ ദൈവരാജ്യത്തെ കൈവശമാക്കും എന്നായിരിക്കണം.

ഭൂമി. "നീതിവസിക്കുന്ന പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും" (2) പത്രോ. 3:1; വെളി. 21:1) മാത്രമല്ല, ഇപ്പോഴത്തെ ലോകവും കൂടിയാണ്. ലോകത്തിൽ അഹങ്കാരത്തേക്കാൾ ശക്തി വിനയത്തിനാണ്. ഇതു ലോകരുടെ അഭിപ്രായത്തിനു വിപരീതമാണ്. ധനമുള്ളവരും അധികാരമുള്ളവരും കരബലമുള്ളവരും ഭൂമിയെ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതായിട്ടാണു സാധാരണ അനുഭവം. യെഹൂദന്മാർ കുലശ്രേഷ്ഠതയും പദവികളും വിലമതിച്ചു. റബ്ബിമാർ തങ്ങളുടെ വിദ്യയെപ്പററി അഭിമാനിച്ചു. ഗ്രേക്കർ അവരുടെ സംസ്കാരത്തെപ്പററി നിഗളമുള്ളവരായിരുന്നു. വിനയമുള്ളവർ പൌരുഷമില്ലാത്തവരെന്ന് പലരും വിചാരിക്കുന്നു. ലോക മഹൽശക്തികളുടെ പ്രതാപവും അധികാര ഭ്രമവും ഈ വിശ്വാസത്തിന്മേലാണ് ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നതു്. എങ്കിലും സൌമ്യതയ്ക്കു ഒരു പ്രത്യേക ആകർഷണ ശക്തിയുണ്ട്. നിഗളികളും സൌമ്യതയുള്ളവരും തമ്മിലുള്ള സമരത്തിൽ സൌമ്യതയുള്ളവരാണ് ഒടുവിൽ വിജയികളാകുന്നതു്. (ലൂക്കോ 1:52) നോക്കുക. സൌമ്യത(വിനയബുദ്ധി) ദൈവത്തോടും മനുഷ്യരോടും പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ട സ്വഭാവമാണ്. ഇന്ദ്രിയജയം അതിനു അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു. (സദൃശവാ. 16:32) നോക്കുക.

6. നീതിക്കു വിശന്നു.....തൃപ്തി വരും. ലൂക്കോസിൽ "ഇപ്പോൾവിശക്കുന്നവരായ നിങ്ങൾ" എന്നാണ്. ഭക്തിയുള്ളവരുടെ ഐഹികാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചാണു ലൂക്കോസു പറയുന്നതു്. വിശപ്പും ദാഹവും ആത്മികവാഞ്ഛയോടു സങ്കീ. 42:2ലും യെശ. 55:1ലും ഉപമിക്കുന്നുണ്ട്. യേശു ജീവന്റെ അപ്പവും ജീവന്റെ വെള്ളവും ആകുന്നു.

ആത്മാവിന്റെ ജീവനെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതു നീതിയാണ്. ദൈവത്തിനു പ്രസാദകരമായി ജീവിക്കുന്നതാണ് നീതിയുള്ള ജീവിതം. ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നവർക്ക് തങ്ങളുടെ പ്രയത്നഫലം ലഭിക്കും. (സങ്കീ 17: 15).

7. കരുണയുള്ളവർ.....കരുണ ലഭിക്കും.

പാപവും ദുഃഖവും കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ലോകത്തിൽ നമ്മെ ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തോടു തുലനപ്പെടുത്തുന്നതു 'കരുണ' ആണ്. കരുണയുള്ളവർക്കു ന്യായവിധി നാളിൽ കരുണ ലഭിക്കും. (യാക്കോ. 2:13) ദൈവത്തിന്റെ കരുണയെക്കുറിച്ചു പഴയ നിയമത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. (പുറ. 34:6, യെശ. 49: 15, സങ്കീ. 112:4, ഹോശേയ. 6:6, പ്രവൃത്തി. 3:21, ലൂക്കോ. 25:11) എല്ലാവിധഭോഗവിനോദങ്ങളും ക്രൂരശിക്ഷകളും നിർദ്ദയമായ എല്ലാ പെരുമാറ്റങ്ങളും ഈ കല്പനയ്ക്കു പ്രതികൂലമാണ്. കഠിന പ്രവൃത്തികളെപ്പോലെ തന്നെ കാഠിന്യവാക്കുകളും വിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'സഹതാപശീലം' ഒരു ബലഹീനതയായിട്ടാണ് ഗ്രീക്കുകാരും റോമാക്കാരും വിചാരിച്ചത്. "ജ്ഞാനിയായുള്ള മനുഷ്യൻ ബുദ്ധിമുട്ടിൽ സഹായിക്കുന്നു; സഹതാപം കാണിക്കുന്നില്ല" എന്നു സ്തോയിക്കുകാരുടെ ഒരു ആപ്തവാക്യമായിരുന്നു.

8. ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർ.....ദൈവത്തെക്കാണും.

ഹിന്ദുക്കളെപ്പോലെ യെഹൂദന്മാരും ശുദ്ധി എന്ന പദത്തിനു അനുഷ്ഠാനപരമായ ശുചിത്വം എന്നാണർത്ഥം കൊടുത്തതു. ഭക്ഷണം, സ്നാനം, കഴുകലുകൾ മുതലായ ബാഹ്യകർമ്മങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പല വിധികളും ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം യഥാവിധി അനുസരിക്കുന്നവനെ ശുദ്ധിയുള്ളവൻ എന്നു ഗണിച്ചു വന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവും ഹൃദയശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ പറയുന്നതു. ചാരിത്രശുദ്ധി ഹൃദയ ശുദ്ധിയുടെ ഒരു ലക്ഷണം മാത്രമാണ്. ഹൃദയശുദ്ധിയിൽ രണ്ടുസംഗതികൾ അന്തർലയിച്ചിരിക്കുന്നു.

(1) ആന്തരികമായ ശുദ്ധീകരണം. ബാഹ്യമായ യാതൊന്നും മനുഷ്യനെ അശുദ്ധമാക്കുന്നില്ല. മർക്കോ:7:20–23, സങ്കീ. 24:34 ഇവ വായിക്കുക.

(2) അന്തർഭാഗത്തിൽ സത്യം. (സങ്കീ. 51:6) സംപടിക സമാനമായ ആന്തര ശുദ്ധി–ഏകാഗ്രമായ കണ്ണു, കപടമില്ലായ്മ ഇവയെല്ലാം ഹൃദയപരമാർത്ഥതയുടെ ലക്ഷണങ്ങളാണ്. പഴയനിയമത്തിലും പുതിയ നിയമത്തിലും ഹൃദയം മനുഷ്യന്റെ ഏറ്റവും അഗാധമായ ആത്മാവിനെ കുറിക്കുന്നു. ന്യായപ്രമാണപ്രകാരമുള്ള കർമ്മശുദ്ധിയല്ല, നിരീക്ഷകമായ നടപ്പുമല്ല, വിചാരങ്ങളിലും ആഗ്രഹങ്ങളിലും ഉള്ള നിഷ്കളങ്കതയത്രേ ഇവിടെ

ആവശ്യപ്പെട്ടന്നതു് മായം ചേർന്ന വസ്തുക്കൾ അത്രേ ശുദ്ധമായിട്ടുള്ളതു്. സത്യത്തെ കലർന്ന പരോപകാരവും, പക്ഷഭേദം കലർന്ന നീതിയും, ദുർമോഹം കലർന്ന സ്നേഹവും പരിശുദ്ധമല്ല. (ഫിലി. 4:8) നോക്കുക.

അവർ ദൈവത്തെ കാണും. അശുദ്ധ ഹൃദയമുള്ളവനു് പരിശുദ്ധനായ ദൈവത്തെ കാണാൻ കഴിയുന്നതല്ല. "ശുദ്ധീകരണം ക്രൂടതെ ആരും കർത്താവിനെ കാണുകയില്ല" (എബ്രാ. 12:14—ം ഹബക്കൂക്ക് 1:13—ം നോക്കുക).

— "ദൈവത്തെ കാണും" എന്നു പറയുന്നതിൻറെ അർത്ഥമെന്താണു്? മോശയും യെശയ്യാവും കണ്ടതുപോലെ ദർശനത്തിൽ ദൈവം ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിക്കും എന്നല്ല., ദൈവത്തെ അറികയും ദൈവസംസർഗ്ഗത്തെ ആനന്ദിക്കയും ചെയ്യുമെന്നത്രെ. മനുഷ്യഹൃദയത്തിനു എല്ലാക്കാലത്തും ദൈവത്തെകാണുന്നതിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയുണ്ടു്. "കർത്താവേ, പിതാവിനെ ഞങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതരണം; എന്നാൽ ഞങ്ങൾക്കു മതി" എന്നു് തോമസ്സു യേശുവിനോടു പറഞ്ഞു. "എന്നെ കണ്ടവൻ പിതാവിനെ കണ്ടിരിക്കുന്നു" എന്നു യേശു ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ദൈവത്തിൻറെ കൃപയും സത്യവും വിശുദ്ധിയും സ്നേഹവും യേശുവിൽ നാം കാണുന്നു. "ദൈവത്തെ ആരും ഒരുനാളും കണ്ടിട്ടില്ല. പിതാവിൻറെ മടിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഏകജാതനായ പുത്രൻ അവനെ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു" (യോഹ. 1:18). ഈ ദൈവദർശനം വിശുദ്ധഹൃദയമുള്ളവർക്കുമാത്രം ലഭിക്കുന്നതാണു്. ചിത്തശുദ്ധിയുള്ള ദൈവമക്കൾക്കു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആത്മാനന്ദം ഈ ദർശനമാണു്. (1 യോഹ 3:2,3; വെളി. 22:4 നോക്കുക)

9. സമാധാനം ഉണ്ടാക്കുന്നവർ.....വിളിക്കപ്പെടും.

(1). ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്ന വ്യക്തികളെയോ സമൂഹങ്ങളെയോ രാജ്യങ്ങളെയോ രമ്യപ്പെടുത്തുന്നവർ (2) ഭിന്നതകൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുന്നവർ. (3) മനുഷ്യനെ ദൈവത്തോടു നിരപ്പിച്ച ആത്മസമാധാനം ഉണ്ടാക്കുന്നവർ യെഹൂദമതോപദേശപ്രകാരം ദൈവം മനുഷ്യർക്കു നല്കുന്ന അതിശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു ദാനമാണു് സമാധാനം. അതു മശിഹാകാലത്തിൻറെ പ്രത്യേകലക്ഷണമാണു്.

"ദൈവത്തിൻറെ നാമം 'സമാധാനം' എന്നാണു്, അബ്രഹാമിൻറെ ശിഷ്യന്മാരെപ്പോലെ സമാധാനത്തെ സ്നേഹിച്ചു് അതിനെപ്പി ഇടതടവിൻ എന്നിങ്ങനെ പല വാക്യങ്ങളും യെഹൂദ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം. ദൈവം സമാധാനത്തിൻറെ കർത്താവും അതിൻറെ അഭിവർദ്ധകനും ആകുന്നതുകൊണ്ടും ദൈവത്തിൻറെ അധിപത്യം യഥാർത്ഥമായിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗീയ രാജ്യങ്ങളിൽ സമാധാനം സർവദാ വിലസുന്നതുകൊണ്ടും സമാധാനത്തെ സ്നേഹിക്കയും പുല

ൎത്തുകയും ചെയ്യുന്നവർ ദൈവസ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരു വശത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുയാണു ചെയ്യുന്നതു്. അവർ സമീപമായിരിക്കുന്ന ദൈവരാജ്യത്തിൽ 'ദൈവത്തിന്റെമക്കൾ' (അതായതു അവരുടെ പിതാവിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ പങ്കുള്ളവർ) എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടും. മശിഹാ സമാധാനത്തിന്റെ പ്രഭുവാണു്. (യെശ. 9:6) ലൂക്കോ: 2:14, യോഹ. 14:27. വായിക്കുക.

10. നീതിനിമിത്തം.....അവൎക്കുള്ളതു്.

ഇവിടെ പഴയനിയമകാലത്തു പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഭക്തന്മാരെ കുറിച്ചല്ല പറയുന്നതു്. തന്റെ ശിഷ്യന്മാൎക്കു ഉപദ്രവം ഉണ്ടാകും എന്നു കൎത്താവു മുൻകൂട്ടി അവരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു. പലസ്തീനിലുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്തുസഭയ്ക്കു ഉപദ്രവങ്ങൾ ഉണ്ടായതിനുശേഷം ആണു് ഈ വാക്യം ഈ രൂപത്തിൽ എഴുതിയതു എന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്.

നീതിനമിത്തം. എന്റെ നിമിത്തം (വാക്യം 11)

ഭൂനസമുദായത്തിൽ അടിയുറച്ചു നില്ക്കുന്ന ദോഷസബ്രദായങ്ങളോടു പോരാടുകയോ പ്രബലന്മാരായ ആളുകളുടെ ദുരാദായമാർഗ്ഗങ്ങളെ തടയുകയോ ചെയ്യുന്നവൎക്കു ഉപദ്രവങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. അതുപോലെതന്നെ ക്രിസ്തുവിന്റെ നീതിമാർഗ്ഗത്തെ ലോകത്തിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നവൎക്കും ഉപദ്രവം സഹിക്കേണ്ടിവരും. ഇക്കാലത്തു് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ഉപദ്രവങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു അവർ ലോകത്തിന്റെ ഒഴുക്കിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണു്. സത്യത്തെകുറിച്ചു നിർബന്ധബോധം ഇല്ലാത്തവൎക്കു ഉപദ്രവങ്ങൾ ഉണ്ടാകയില്ല. എന്നാൽ ഇക്കാലത്തും നീതിനിമിത്തമുള്ള ഉപദ്രവങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നു ജൎമ്മനി, ജപ്പാൻ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ സഹിക്കുന്ന ഉപദ്രവങ്ങൾ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ടു്.

കൎത്താവു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഈ അനുഗ്രഹം ഉപദ്രവം സഹിക്കുന്ന എല്ലാവൎക്കും ഉള്ളതല്ല. നമ്മുടെ മതഭ്രാന്തിൽ നിന്നോ ദുശ്ശാഠ്യത്തിൽ നിന്നോ കലഹ സ്വഭാവത്തിൽനിന്നോ നമുക്കു ഉപദ്രവങ്ങൾ ഉണ്ടായേക്കാം. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ നീതിനിമിത്തം കഷ്ടം സഹിക്കുന്നവരല്ല; ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ വാഗ്ദത്തവും അവൎക്കുള്ളതല്ല.

ആത്മാവിൽ ദരിദ്രരായവൎക്കും നീതിനിമിത്തം ഉപദ്രവിക്കപ്പെടുന്നവൎക്കും ദൂരേ അനുഗ്രഹംതന്നെ വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിരിക്കണം. (സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവൎക്കുള്ളതാണു്.)

ക്രിസ്തുവിന്റെ കൂശു ദോഷശക്തികളോടുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നു. കൂശിന്റെ അനുഭവം എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനിക്കും നിയമിച്ചിരിക്കുന്ന അനുഭവമാത്രം.

11-12. (ലൂക്കോ. 6:22-23). ഈ വാക്യങ്ങൾ 10-ം വാക്യത്തിനേറ വിപുലീകരണമാണു്. ആ വാക്യത്തിൽ പൊതുവെ പറഞ്ഞ ഉപദ്രവങ്ങളെ ഈ രണ്ടു വാക്യങ്ങളും വിശദീകരിക്കുന്നു. ഇവിടെ 10-ം വാക്യത്തിലെ പ്രഥമ പുരുഷപ്രയോഗം മദ്ധ്യമപുരുഷപ്രയോഗമായി മാറുന്നതിൽ നിന്നു ഈ വാക്കുകൾ പ്രത്യേകമായി ശിഷ്യന്മാരോടു പറഞ്ഞതാണെന്നു തെളിയുന്നു.

11. നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു എല്ലാ തിന്മയും കള്ളമായി പറകയും ചെയ്യുമ്പോൾ. എല്ലാ ദുഷണവും കള്ളമായിട്ടുള്ളതാണു്. ലൂക്കോസിൽ "നിങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു, ഭൂഷണമാക്കിനിന്നിച്ചു, നിങ്ങളുടെ പേർ വിടുക എന്നു തള്ളുമ്പോൾ" എന്നതേ.

12. സന്തോഷിച്ചു ഉല്ലസിപ്പിൻ. ആ നാളിൽ! (അതായതു പീഡ സഹിക്കുന്നനാളിൽ) സന്തോഷിപ്പിൻ എന്നാണു് ലൂക്കോസിൽ കാണുന്നതു്. ഉപദ്രവം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനി ചഞ്ചലപ്പെടരുതു്. അവൻ സന്തോഷംകൊണ്ടു് ഉള്ളുകയാണു (ലൂക്കോ: 6:23) വേണ്ടതു്. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അവർക്കായി കരുതിയിരിക്കുന്ന പ്രതിഫലം വളരെയാണു്. യോഗ്യതയ്ക്കു അനുസരിച്ചുകൂലി എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിലല്ല "പ്രതിഫലം" എന്നവാക്കു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

നിങ്ങൾക്കു മുമ്പേയുണ്ടായിരുന്ന പ്രവാചകന്മാരേയും അവർ അങ്ങനെതന്നെ ഉപദ്രവിച്ചുവല്ലോ. യേശുശിഷ്യന്മാരെ പഴയനിയമപ്രവാചകന്മാരോടു് ഉല്ലേഖനം ചെയ്യുന്നു. "നിങ്ങൾ പ്രവാചകന്മാരുടെ വംശാവലിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാണു്. നിങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ അനുഭവം നിങ്ങൾക്കു ഉണ്ടാകുന്നതു സഹജമാണു്. പ്രവാചകന്മാരുടെ ഉത്തമസംസ്കൃതരോടുകൂടെ നിങ്ങളും മഹതീകരിക്കപ്പെടും എന്നുള്ള ചിന്ത നിങ്ങളെ സന്തുഷ്ടരാക്കട്ടെ."

13-16. ക്രിസ്തുവിനേറ ശിഷ്യന്മാരും ലോകവും.

ലൂക്കോസിനേറ പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ ഈ വാക്യങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ അവയുടെ ചിലഭാഗങ്ങൾ മറേറ സന്ദർഭങ്ങളിൽ മർക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. വാ. 13 ലൂക്കോ. 14:34-35-ൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. (മർക്കോ 9:50). മർക്കോ. 9:50 മത്തായിയിലും ലൂക്കോസിലും അനേകം യേശുഭാഷിതങ്ങൾ വാക്കുകളിലൂടെ ഇരിക്കുന്നു. വാ. 15 ലൂക്കോ. 8:16-ൽ വേറൊരു സംബന്ധത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു (മർക്കോ 4:21).

മത്തായിയിൽ ഈ ഉപദേശം സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കുന്നു. യേശുവിനേറ ശിഷ്യന്മാർക്കു നേരിടാവുന്ന ഉപദ്രവങ്ങളെപ്പറ്റി അവരെ ധരിപ്പിച്ചു

തിൻറെ ശേഷം ലോകത്തിൽ അവർക്കുള്ള മഹത്തായ പദവിയെപ്പറ്റി അവരോട് സംസാരിച്ചു അവരെ ഒരുമ്പെടുത്തുന്നു. അവർ സമുദായത്തിൻറെ ഉപ്പാണ്. ഉപ്പു മത്സ്യമാംസങ്ങളെ ദുഷിച്ചുപോകാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നു; അതു കൂടാതെ അതു ഭക്ഷണത്തിനു രുചികൊടുക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ യേശുവിൻറെ ശിഷ്യന്മാർ അവരുടെ നല്ലദൃഷ്ടാന്തത്താൽ അവർ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ജനസമുദായം ദുർമ്മാർഗ്ഗംമൂലം പക്ഷമായിപോകാതെ അതിനെ ശുദ്ധീകരിക്കേണ്ടതാണ്. അവരുടെ ക്രിസ്ത്യാനിത്വം നിഷ്കളങ്കമായിരുന്നാൽ മാത്രമേ ഇതു സാധിക്കയുള്ളൂ. അവർ ജഡികമനുഷ്യരിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടവരാണെന്നു ലോകർക്കു മനസ്സിലാകണം. കാരമില്ലാതെ പോയ ക്രിസ്ത്യാനിമാർ ഗുണവും ലൗകികത്വവും തമ്മിൽ ഭേദമില്ല. എന്തുതന്നെയല്ല, ക്രിസ്ത്യാനികൾ ലോകത്തിൻറെ സത്യവെളിച്ചമായ ക്രിസ്തുവിൻറെ (യോഹ. 8:12) പ്രതിപുരുഷന്മാരാകകൊണ്ടു അവർ ലോകത്തിൽ വെളിച്ചമായിരിക്കണം. അവർ അവരുടെ ഉപദേശംകൊണ്ടും ജീവിതാദർശം ലോകത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കണം. അവർ മലമേൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട പട്ടണംപോലെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണപ്പെടണം. ഇവിടെ യേശു ക്രിസ്തീയസമുദായം അഥവാ സഭയെ കുറിച്ചുതന്നെ പറയുന്നതു്. മലമേൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട പഴയപട്ടണം യെരൂശലേമായിരുന്നു. അതിൻറെ ഉപ്പിനു കാരമില്ലാതെ പോയതുകൊണ്ടു അതു ശൂന്യമാക്കപ്പെട്ടു. അതിൻറെ സ്ഥാനത്തു ക്രിസ്തു തൻറെ സഭയെ സ്ഥാപിച്ചു. സഭയുടെ ധാർമ്മികപ്രമാണം ലോകപ്രമാണത്തേക്കാൾ കവിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു കർത്താവു ശക്തിയായി നമ്മെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു. ശുശ്രൂഷകന്മാരുടെ അശിമതിയും സഭാംഗങ്ങളുടെ ദുർമ്മാർഗ്ഗ ജീവിതവും അലക്ഷ്യമായി വിചാരിക്കുന്ന സഭയ്ക്കു ലോകത്തിനു സാക്ഷി ആയിരിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. സഭ ലൗകിക ആത്മാവുള്ളതായി തീർന്നാൽ ഭേദം അതിനെ അതിൻറെ സ്ഥാനത്തുനിന്നു നിക്കിക്കളയും (വെളി 2:5)

13. നിങ്ങൾ ഭൂമിയുടെ ഉപ്പാകുന്നു. ഭൂമി=ജനസമുദായം.

ഉപ്പിനു കാരമില്ലാതെപോയാൽ. ഉപ്പു. ഉപ്പായിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം അതിനു കാരമുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ അന്യവസ്തുക്കൾ അതിനോടു സമ്മിശ്രപ്പെട്ടതിയാൽ അതു ഉപ്പല്ലാതെതീരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ക്രിസ്തുവിൻറെ സ്വഭാവം ഉള്ളകാലത്തോളംമാത്രമേ അവരെക്കൊണ്ടു ലോകത്തിനു പ്രയോജനം ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. ലൗകികന്മാരായിത്തീർന്നാൽ അവർ കാരംപോയ ഉപ്പുപോലെയാണ്. കാരമില്ലാത്ത ഉപ്പു വളത്തിനുപോലും ഉതകുകയില്ല. അതുപോലെതന്നെ ക്രിസ്തീയസ്വഭാവം ഇല്ലാത്ത ക്രിസ്ത്യാനികൾ പുറത്തു തള്ളപ്പെട്ടുപോകും.

14–16. ഈ വാക്യങ്ങളിൽ നാല് മൊഴികൾ ഒന്നിച്ചു ചേർത്തിരിക്കുന്നു (14 a, 14 b, 15, 16). ഇവയിൽ മൂന്നാമത്തേതു ഒഴിച്ചു് ശേഷം മൂന്നും മത്തായിക്കു പ്രത്യേകമാണു്.

14 a. നിങ്ങൾ ലോകത്തിന്റെ വെളിച്ചം ആകുന്നു.

'ഉപ്പു' എന്ന പദം സ്വഭാവത്തെ കുറിക്കുന്നതുപോലെ 'വെളിച്ചം' ഉപദേശത്തെ കുറിക്കുന്നു. യെഹൂദന്മാർ "ഇരുട്ടിലുള്ളവർക്കു വെളിച്ചം" ആണെന്നു സ്വയം അഭിമാനിച്ചുവന്നു (റോമ. 2:19).

14 b. മലമേൽ ഇരിക്കുന്ന പട്ടണം മറഞ്ഞിരിപ്പാൻ പാടില്ല.

ഒരു പട്ടണം മലമേൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നാൽ അതു താഴ്വരയിൽ നിന്നു് ഉയർന്നിരിക്കുന്നതും വളരെ ദൂരെ നിന്നു കാണാവുന്നതുമായിരിക്കും.

14 a-ഉം 14 b-ഉം തമ്മിൽ ഗാഢമായ യുക്തിസംബന്ധം കാണുന്നില്ല. ശ്രേഷ്ഠമായ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഔന്നത്യവും അതിന്റെ പ്രേരകശക്തിയും ആണു് ഈ വാക്യങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.

15. വിളക്കു കത്തിച്ചു പറയിൻകീഴല്ല; വിളക്കുതണ്ടിന്മേലത്രേ വെക്കുന്നതു്. ഈ വാക്യത്തിന്റെ സ്ഥാനം വേറെ സന്ദർഭത്തിലും വേറെ രൂപത്തിലും മർക്കൊ. 4:21-ലും ലൂക്കൊ. 8:16, 9:23-ലും കാണുന്നു. അതു ഏതു ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു (പർവ്വതപ്രഭാഷണത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു) എന്നു അനുമാനിക്കാം. ശിഷ്യന്മാർ ഭൂമിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന വിളക്കുകളാണു്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അതിശയപ്രവൃത്തികളും പ്രസംഗങ്ങളുമല്ല അവരുടെ വിശുദ്ധജീവിതമാണു ലോകത്തെ ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കു് ആകർഷിച്ചതു് എന്നു് ഓറിഗൻ മുതലായ എഴുത്തുകാർ സാക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്.

സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ നിങ്ങളുടെ പിതാവു്. "സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ എന്റെ (നിന്റെ, നിങ്ങളുടെ) പിതാവു്" എന്ന പദസമുച്ചയം മത്തായിയിൽ 20 പ്രാവശ്യം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മർക്കൊസിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രം (9:25). ലൂക്കൊസിൽ ഇല്ല.

സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ. ഈ പദം ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വവും വിശുദ്ധിയും കുറിക്കുന്നു.

നിങ്ങളുടെ പിതാവു്. "നീയോ യഹോവേ, ഞങ്ങളുടെ പിതാവാകുന്നു" (യെശ. 63:16). സ്വർഗ്ഗാധിസ്വർഗ്ഗങ്ങളിൽ വസിക്കുന്ന സർവ്വശക്തനായ ദൈവം നമ്മുടെ പിതാവാകുന്നു.

5:17–6:18. രാജ്യത്തിന്റെ ധാർമ്മികപ്രമാണങ്ങൾ, പൂർത്തിയും പഴയതുമായുള്ള താരതമ്യം.

രാജ്യത്തിന്റെ ഉപരിയായ നീതിന്യായപ്രമാണത്തേ ഖണ്ഡിക്കുന്നില്ല, അതിനെ കവിയുകയാണു ചെയ്യുന്നതു് (5:17-20). ശാസ്ത്രിമാരുടെ ഉപദേശങ്ങളും (5:21-48) പരീശന്മാരുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളും 6.1-18) ഈ തത്വത്തേ വിശദീകരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു വർഗ്ഗക്കാരേയും ഇവിടെ പ്രത്യേകമായി വകതിരിക്കുന്നു എങ്കിലും 23-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ അവരെ ആകമാനം ശാസിക്കുന്നതായി കാണാം.

5:17-20. ക്രിസ്ത്യാനിമാർഗ്ഗം ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെയും പ്രവാചകന്മാരുടെയും നിവത്തിയാണു്.

വി: മത്തായി തന്റെ സുവിശേഷം യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു് എഴുതിയതാകകൊണ്ടു് ഈ വാക്യങ്ങൾ ഇവിടെ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു യഥോചിതമാണു്. പുറജാതി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുവേണ്ടി എഴുതിയ ലൂക്കോസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ ഭാഗം കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ 18-ാം വാക്യത്തോടു യോജിച്ച ഒരു വാക്യം ലൂക്കോസിലുണ്ടു് (ലൂക്കോ. 16:17). ന്യായപ്രമാണത്തേ സംബന്ധിച്ചു ക്രിസ്തുവിന്റെ നില യാഥാസ്ഥിതികമായിരുന്നു എന്നു് ഒരുതരത്തിൽ പറയാം. മോശയും പ്രവാചകന്മാരും സ്ഥാപിച്ച മതത്തിന്റെ തുടർച്ച ആയിട്ടാണു ക്രിസ്തു തന്റെ മതത്തേ വീക്ഷിച്ചതു്. എന്നു മാത്രമല്ല, രണ്ടും തമ്മിൽ സാക്ഷാൽ അഭിന്നമായ ഏകത്വം ഉണ്ടെന്നും താൻ നിരൂപിച്ചു. പഴയ നിയമസിദ്ധാന്തങ്ങളെ തുച്ഛീകരിക്കുന്നതിനു താൻ സമ്മതിച്ചില്ല. നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളായ ബാഹ്യാചാരങ്ങൾ നശിച്ചേക്കാം, അവ നശിക്കതന്നേ വേണം; എന്നാൽ ന്യായപ്രമാണത്തിലെ കാതലായ തത്വങ്ങൾ നിത്യമാണു്. കർമ്മങ്ങളും ആചാരങ്ങളും മതത്തിന്റെ ബാല്യദശയിൽ ആവശ്യമായിരുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവു ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ മൌലികതത്വങ്ങളെ നിവർത്തിക്കയും പൂർത്തീകരിക്കയും ചെയ്തു. ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ താല്ക്കാലികനിബന്ധനകളെ അവൻ നിരാകരിച്ചു. അതിലെ രാഷ്ട്രീയ ഉപദേശങ്ങളെ ദൈവരാജ്യത്തിനു് അനുയോജ്യമായ പ്രമാണങ്ങളാൽ അവൻ സംപൂർണ്ണമാക്കി. കർമ്മാചാരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ന്യായപ്രമാണസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അവൻ നിവത്തിച്ചു. പരിച്ഛേദന:—അതു ഹൃദയപരിച്ഛേദനയുടെ നിഴൽ മാത്രമായിരുന്നു. പെസഹാ വിശുദ്ധസക്രമന്തായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. യെഹൂദശബ്ബതിനു പകരം കർത്തൃദിനം എന്ന ഏർപ്പാടു നടപ്പിൽ വന്നു. പുറമേയുള്ള സ്നാനം ആന്തരികമായ വിശുദ്ധീകരണത്തിന്റെ അടയാളമായിട്ടു സഭ സ്വീകരിച്ചു.

പ്രവാചകന്മാരേ കണ്ണാടിയിൽക്കൂടെ എന്നപോലെ മൂടലായി കണ്ടതു തനിക്കു പകൽപോലെ പ്രകാശിച്ചു. മശിഹായേക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ പ്രവചനങ്ങൾ അവൻ നിവത്തിച്ചു. യെഹൂദജാതിക്കുവേണ്ടി ഒരു ഐഹികരാജ്യം

സ്ഥാപിക്കപ്പെടുമെന്ന് അവർ പ്രത്യാശിച്ചു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ മുഴുവനായി ഉൾപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ആത്മികരാജ്യം അവൻ സ്ഥാപിച്ചു.

17. ഞാൻ ന്യായപ്രമാണത്തേയോ.....നിരൂപിക്കരുതു. 'നിരൂപിക്കരുതു' എന്ന പദം 10:34-ലും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

പ്രവാചകന്മാരേയോ. ന്യായപ്രമാണവും പ്രവാചകന്മാരും ചേരുമ്പോൾ എബ്രായവേദപുസ്തകം മുഴുവനും അതിൽ ഉൾപ്പെടും (7:12 നോക്കുക).

നീക്കേണ്ടതിന്നു=ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ അധികാരത്തേ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു. (റോമ. 14:20 നോക്കുക).

നീക്കുവാനല്ല, നിവൎത്തിപ്പാനത്രേ ഞാൻ വന്നതു്.

നിവൎത്തിക്ക=കൂടുതൽ വിസ്തൃതവും ആഴവുമായ അൎത്ഥംകൊണ്ടു പൂരിപ്പിക്ക. ന്യായപ്രമാണം പുറമേനിന്നുള്ള കല്പനകൾ ആയിരുന്നു എങ്കിലും സുവിശേഷത്തിൽ അതു് ജീവിതത്തിന്റെ ആന്തരികമായ പ്രമാണമായിത്തീന്നു.

18, 19. ഈ വാക്യങ്ങൾ 17, 20 ഇവ തമ്മിലുള്ള ചിന്താസംബന്ധത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവ ഈ സ്ഥാനത്തു വരേണ്ടതല്ല എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'നിവൃത്തിപ്പാനത്രേ' എന്നു വാ. 17-ലെ പദത്തിന്റെ സാരം വാ. 20-ൽ വിശദീകരിക്കുന്നു.

18. സത്യമായിട്ടു്. തന്റെ വാക്കുകളുടെ ഗൌരവത്തെ കാണിപ്പാനായിട്ടു് യേശു സാധാരണയായി ഉപയോഗിച്ച ഒരു വാക്കാണു്. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ സത്യമായിട്ടു്, സത്യമായിട്ടു് എന്നു ഇരട്ടിപ്പായുള്ള പ്രയോഗം ധാരാളമുണ്ടു്.

ആകാശവും ഭൂമിയും ഒഴിഞ്ഞുപോകുംവരെ... എന്നന്നേക്കും ന്യായപ്രമാണം ശാശ്വതമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു യെഹൂദശാസ്ത്രിമാർ നിഷ്കർഷിച്ചുവന്നു. "സകലത്തിന്നും അവസാനമുണ്ടു്; ആകാശത്തിന്നും ഭൂമിക്കും അവസാനമുണ്ടു്; അവസാനമില്ലാത്തതായിട്ടു് ഒന്നുമാത്രമേയുള്ളു; അതു് ന്യായപ്രമാണമാണു്." "ന്യായപ്രമാണത്തിൽനിന്നു് ഒരു അക്ഷരംപോലും നീക്കംചെയ്യപ്പെടുകയില്ല."

സകലവും നിവൎത്തിവരുവോളം—ലൂക്കോ. 16:17-ൽ ഇല്ല. ഒരുപക്ഷേ ഈ ഉപവാക്യത്തിന്റെ യഥാൎത്ഥസംബന്ധത്തിൽ "എന്നെക്കുറിച്ചു എഴുതിയിരിക്കുന്ന സകലവും നിവൎത്തിആകുവോളം" എന്ന അൎത്ഥം ആയിരിക്കാം.

19. ഈ വാക്യം ലൂക്കോസിൽ കാണുന്നില്ല. ഇതു ഇവിടെ യോജിക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളതു് സ്പഷ്ടമാണു്. കല്പനകൾ ഒന്നും ഇതേവരെ പറയാത്ത സ്ഥിതിക്കു് "ഈ ചെറിയ കല്പനകൾ" എന്ന വാക്കുകൾക്കു സാംഗത്യമില്ല. എങ്കിലും ഈ വാക്കുകൾ യേശു പറഞ്ഞതല്ല എന്നു വിചാരിപ്പാൻ കാരണമില്ല." (ലൂക്കോ. 11:41 നോക്കുക)

ഈ ഏററവും ചെറിയ കല്പനകളിൽ ഒന്നുഅഴിക്കയും വിളിക്കപ്പെടും.

അഴിക്കു—'ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടും ഉപദേശംകൊണ്ടും കല്പന നീക്കപ്പെട്ടുപോയി എന്നു കാണിക്കു'. ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടും ഉപദേശംകൊണ്ടും പുരാതന നേട്ടങ്ങളെ വിലമതിക്കുന്നതാണു് 'നിവൎത്തിക്കു' എന്നു പറയുന്നതു്. കല്പനകളെ 'ഭാരമുള്ളതെന്നും' 'ലഘുവായിട്ടുള്ളതെന്നും' രണ്ടുതരത്തിലായിട്ടു ചില യെഹൂദറബ്ബിമാർ വേർതിരിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ മതവൈരാഗിയായ ശമ്മായി ഉപദേഷ്ടാവിന്റെ അനുയായികൾ എല്ലാ കല്പനകളും ഒരുപോലെ വിലയുള്ളതാണെന്നു നിഷ്കർഷിച്ചു.

20. നിങ്ങളുടെ നീതി.....കടക്കയില്ല. ഈ വാക്യം 17-ാം വാക്യത്തോടു ചേൎത്തിരിക്കുന്നു. പിന്നാലെ വരുന്ന രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങൾക്കു (5:21-48; 6:1-19) ഒരു മൂലവാക്യമായിട്ടു അതിനെ കരുതാം. ഇതിൽ ഒന്നാംഖണ്ഡം ശാസ്ത്രിമാരേയും രണ്ടാമത്തേതു് പരീശന്മാരേയും സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രിമാർ ന്യായപ്രമാണം പഠിക്കുന്നവരും അതിന്റെ വിദഗ്ദ്ധരായ വ്യാഖ്യാതാക്കളും ആയിരുന്നതു കൂടാതെ അവർ ന്യായപ്രമാണ കാൎയ്യങ്ങളിൽ വിധികൎത്താക്കളും ആയിരുന്നു. അവർ എല്ലാവരും പരീശകക്ഷിയുടെ അംഗങ്ങളല്ലായിരുന്നു. ചിലർ പുരോഹിതന്മാരും സദൂക്യരുടെ പക്ഷക്കാരും ആയിരുന്നു. പരീശന്മാരുടെ വർഗ്ഗത്തിൽപെട്ട ശാസ്ത്രിമാരിൽ ചിലർ മിതവാദികളും (ഹില്ലേലിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ) മററുചിലർ ഉൽപതിഷ്ണുക്കളും (ശമ്മായിയുടെ ശിഷ്യന്മാർ) ആയിരുന്നു. യേശുവിന്റെ കാലത്തു് ശമ്മായിയുടെ കൂട്ടൎക്കായിരുന്നു പ്രാബല്യം എന്നു തോന്നുന്നു. പരീശന്മാർ ന്യായപ്രമാണത്തെ അക്ഷരംപ്രതി അനുഷ്ഠിക്കുന്ന കാൎയ്യത്തിൽ വൈരാഗ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചുവന്നു.

5:21—48.

21-48. ന്യായപ്രമാണവും അതിനെ കവിയുന്നതായ നീതിയും അഞ്ചു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാൽ വിശദീകരിക്കുന്നു ഈ ഭാഗം ലൂക്കോസിൽ വിട്ടിരിക്കുന്നു; എന്നാൽ അതിൽ ചില വാക്യങ്ങളോടു യോജിപ്പുള്ള വാക്യങ്ങൾ ലൂക്കോ. 6-ൽ കാണുന്നുണ്ടു്.

കൊലചെയ്യരുതു്.

21-26. കൊലപാതകത്തേ കുറിച്ചുള്ള നിയമം പരിഷ്ക്കരിക്കുന്നു. വാക്യങ്ങൾ 25, 26=ലൂക്കോ. 12:58, 59.

ന്യായപ്രമാണം ഏതുപ്രകാരമാണു അനുസരിക്കേണ്ടതു്. അഥവാ നിവർത്തിക്കേണ്ടതു് എന്നു കർത്താവു് ദൃഷ്ടാന്തസഹിതം കാണിക്കുന്നു. ന്യായപ്രമാണം കൊലപാതകകൃത്യത്തെമാത്രം ശിക്ഷിച്ചു. ക്രിസ്തുവിന്റെ നിയമം കോപവികാരത്തിന്റെ ആരംഭംതന്നെ കുററകരമാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അകാരണമായ കോപം ശിക്ഷാർഹമായ ഒരു കുററമാണു്. ഒരാളെ ആക്ഷേപമായി 'നിസ്സാരാ' എന്നു വിളിക്കുന്നതു് മരണയോഗ്യമായ കുററമാണു്; ഭോഷാ! എന്നു വിളിച്ചാലോ, അതിന്റെ ശിക്ഷ നരകത്തിലാണു്. കർത്താവ അതിശയോക്തി അലങ്കാരഭാഷ പ്രയോഗിക്കയാണു്. ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെയും സുവിശേഷത്തിന്റെയും ധാർമ്മികാദർശങ്ങൾ തമ്മിൽ എത്ര അഗാധമായ പിളർപ്പുണ്ടെന്നു താൻ കാണിക്കുന്നു.

21. കൊല ചെയ്യരുതു്. ആരെങ്കിലും കൊലചെയ്താൽ ന്യായവിധിക്കു യോഗ്യനാകും.

കൊലചെയ്യരുതു്. ന്യായപ്രമാണത്തിൽ കൊലപാതകകൃത്യത്തെ വിരോധിച്ചു; എന്നാൽ കൊലപാതകം ഉത്ഭവിക്കുന്ന കോപവികാരത്തെ അതു ശാസിച്ചില്ല.

ആരെങ്കിലും കൊലചെയ്താൽ.....യോഗ്യനാകും. ന്യായപ്രമാണത്തിലെ ആറാമത്തെ കല്പന ശാസ്ത്രിമാർ ഈവിധത്തിലാണു വിശദീകരിച്ചതു്. നീതിന്യായകോടതിമുമ്പാകെ വിസ്താരത്തിനു ഇടയാകും. ന്യായപ്രമാണത്തിലെ കല്പനകളെ സംബന്ധിച്ച ശാസ്ത്രിമാർ കൊടുത്തുവന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും സൂചിപ്പിച്ചശേഷം യേശു തന്റെ സ്വന്ത ഉപദേശത്തെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. താൻ ന്യായപ്രമാണകല്പനയെ റദ്ദ് ചെയ്യുന്നില്ല. യേശു തിരുവെഴുത്തുകളിൽനിന്നു വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുമ്പോൾ "ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു" എന്ന വാക്കുകളാണു് പ്രയോഗിച്ചതു് (4:4.6; 11:10; 21:13). "നിങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടില്ലയോ?" എന്ന പ്രയോഗം 24:15-ൽ കാണുന്നു. ഇവിടെ 'നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടില്ലയോ?' എന്ന വാക്കുകളാണു് പ്രയോഗിക്കുന്നതു്.

ന്യായവിധി. മിക്ക ഗ്രാമങ്ങളിലും വിസ്താരകോടതികൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഏഴു ജഡ്ജിമാർ ചേർന്നാണു് കേസുകൾ വിസ്തരിച്ചതു് (ആവ. 16:18; 2 ദിനവൃ. 19:5)

22. ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു.

ഈ അധികാരവാക്കുകൾ ശ്രോതാക്കളെ വിസ്മയിപ്പിച്ചു എന്നതിനു സംശയമില്ല. കേൾവിക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ശാസ്ത്രിമാരും പരീശന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ വാക്കുകൾ അവരെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചുകാണണം.

സഹോദരനോടു കോപിക്കുന്നവൻ.

സഹോദരൻ എന്ന പദത്തിൽ എല്ലാ മനുഷ്യരും ഉൾപ്പെടും. ദൈവകല്പനയുടെ അന്തരാർത്ഥം എന്താണെന്നു കർത്താവു പഠിപ്പിക്കുന്നു. 'കൊലപാതക'ക്രിയ ഉത്ഭവിക്കുന്നതു കോപത്തിൽ നിന്നാണ്. കോപം എന്ന ദോഷം പ്രവൃത്തിയിൽ വരാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം അതു് നീതിന്യായക്കോടതിയുടെ അധികാരപരിധിയിൽ വരുന്നില്ല.

നിസ്സാരൻ. അറമയിക്കിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പദം 'റാക്കാ' എന്നാണ്. അതിന്റെ അർത്ഥം 'മൂളയില്ലാത്തവൻ'. ഈ നിന്ദവാക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നവന്റെ പേരിൽ കോടതി മുമ്പാകെ മാനനഷ്ടത്തിന്നു് അന്യായം കൊടുക്കാം.

ന്യായാധിപസഭ. പ്രാദേശികസുന്നഗോഗുകളിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന വിസ്താരസഭയെയാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് (10:17; മക്കോ. 13:9).

മൂഢാ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അഗ്നിനരകത്തിന്നു യോഗ്യനാകും.

മൂഢാ. ഇതിന്റെ മൂലം 'മോറോസ്സ്' എന്ന ഗ്രേക്കുപദമാണ്. മൂഢൻ=ദൈവം ഇല്ലാത്തവനും ദുഷ്ടനുമായ മനുഷ്യൻ (സങ്കീ. 14:1).

അഗ്നിനരകത്തിന്നു യോഗ്യനാകും. ഗഹന്നായിലെ തീയ്ക്കു യോഗ്യനാകും (മത്താ. 18:9; മാർക്കോ. 9:44; ലൂക്കോ. 12:5 നോക്കുക). ഗഹന്നാ (ഹിന്നോ താഴ്‌വര) എന്ന സ്ഥലം യേരുശലേമിന്നു പടിഞ്ഞാറു പട്ടണത്തിലെ ചവറു ദഹിപ്പിക്കുന്ന ഒരു താഴ്‌വര ആയിരുന്നു മുൻകാലങ്ങളിൽ അവിടെ മോലോക്കിന്റെ പ്രതിഷ്ഠ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ അവർ മോലോക്കിന്റെ വിഗ്രഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പൈതങ്ങളെ ദഹിപ്പിച്ചു. പിൻകാലത്തു് ഈ താഴ്‌വര മരണശിക്ഷ വിധിക്കുന്ന കുററക്കാരുടെ ശവങ്ങൾ ദഹിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥലമായി ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ "ഗഹന്നാ" എന്ന പദത്തിന്നു യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ "നരകം" എന്ന അർത്ഥം ഉണ്ടായി.

ഈ വാക്യങ്ങൾക്കു കർത്താവു ദുഷ്ടതയുടെ മൂന്നു ദുഷ്ടാന്തങ്ങളെടുത്തു് അവയ്ക്കുള്ള ശിക്ഷാവിധി പ്രസ്താവിക്കു ആയിരുന്നു എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കാറുണ്ടു്. ഒന്നാമത്തേ കുററം കോപം—അതിന്റെ ശിക്ഷ, പ്രാദേശികകോടതി വിധിക്കുന്ന ശിക്ഷ; രണ്ടാമത്തേ കുററം, റാക്കാ (നിസ്സാരാ) എന്നു വിളിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ കുററക്കാരനെ പ്രധാന കോടതിയിൽ (സന്നിദ്രിമിൽ) വിസ്തരിച്ചു ശിക്ഷിക്കും; മൂന്നാമത്തേ കുററം, 'മോറി' (മൂഢാ) എന്നു വിളിക്കുന്നതു്. ഇതിനു ദൈവം നരകശിക്ഷ കൊടുക്കും. ഈ വ്യാഖ്യാനം സാധൂകരിക്കു

ത്തക്കതല്ല. ഒന്നാമത്ത് കുററങ്ങൾ പടിപടി ആയിട്ടുള്ളതാണെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. രണ്ടാമത്ത്, കോപം ഒരു കോടതിയുടെ വിചാരണയിൽ ഉൾപ്പെട്ട സംഗതിയല്ല; കോപത്തിനു ശിക്ഷ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുമില്ല.

ശരിയായ വ്യാഖ്യാനം താഴെപ്പറയുന്നപ്രകാരം ആണെന്നു തോന്നുന്നു:—1. "കൊലചെയ്യുന്നവൻ കോടതിമുമ്പാകെ വിസ്തരിച്ചു കോടതി വിധിക്കുന്ന ശിക്ഷയ്ക്കു് അർഹനാണു്" എന്നു ശാസ്ത്രിമാർ പഠിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു. "കോപിക്കുന്ന ഏതു മനുഷ്യനും ദൈവത്തിന്റെ ന്യായവിധിക്കു യോഗ്യനാകും."

2. സഹോദരനെ റാക്കാ (നിസ്സാര) എന്നു വിളിക്കുന്നവനെ കോടതിമുമ്പാകെ ന്യായവിസ്താരത്തിനു കൊണ്ടുവരാം എന്നു ശാസ്ത്രിമാർ പറയുന്നു. എന്നാൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു, സഹോദരനെ മോറോസ (മൂഢാ) എന്നു വിളിച്ചാൽ അവനെ ദൈവം നരകശിക്ഷയിലേക്കു വരുത്തും." യെഹൂദനിയമത്തിൽ ദൂഷണത്തിനും അപകീർത്തിക്കും കഠിനശിക്ഷ കല്പിച്ചിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ നവപ്രമാണം ഇതിനേയും കവിഞ്ഞിരുന്നു.

23–26. മുൻപറഞ്ഞ പ്രമാണത്തെ ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കുന്നു.

23. ആകയാൽ നിന്റെ വഴിപാടു.....നിരന്നുകൊൾക. യാഗമോ വഴിപാടോ അർപ്പിക്കുന്ന ഏതു യെഹൂദനും അർപ്പിക്കുന്ന വസ്തു ദൈവാലയത്തിന്റെ അകത്തെ പ്രാകാരത്തിൽ കൊണ്ടുവരാം. കുളിച്ചു വസ്ത്രം മാറിയശേഷമേ ഇതിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ അനുവാദമുള്ളു. "നിന്റെ സഹോദരനോടു നീ എന്തെങ്കിലും അപരാധം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ദൈവത്തിനു വഴിപാടു അർപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി നീ അവനോടു രമ്യപ്പെട്ടുകൊൾക. അല്ലാത്താൽ ദൈവം നിന്റെ വഴിപാടു സ്വീകരിക്കയില്ല."

25, 26. പ്രതിയോഗി—ഉത്തമർണ്ണൻ.

തടവിലായ്പോകും. പൊതുവേ, ദൈവത്തിന്റെ ശിക്ഷയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതു് ഈ ലോകത്തിലോ വരുവാനുള്ള ലോകത്തിലോ ആകാം.

പാതാളത്തിൽനിന്നു വിടുതൽ കിട്ടിയേക്കാം എന്നു് ഇതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവരുണ്ടു്. (12:32 നോക്കുക). നരകത്തിൽനിന്നു വിമോചനമില്ല. (18:8 നോക്കുക). സ്നേഹപ്രമാണത്തിനു് എതിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവനെ ദൈവം ശിക്ഷിക്കാതെ വിടുകയില്ല എന്നാണു് ഈ ഉപമയുടെ അർത്ഥം.

1 പത്രോ. 3:19–ൽ പാതാളത്തിനു 'തടവു' എന്നു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

27-28. വ്യഭിചാരവും അശുദ്ധാചാരവും.

27. വ്യഭിചാരം ചെയ്യരുതു. (പുറ. 20:13; അവർ. 5:17)

ശാസ്ത്രിമാർ പഠിപ്പിച്ചതു സംക്ഷേപമായിട്ട പറയുന്നില്ലെങ്കിലും സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അവർ വ്യഭിചാരകൃത്യം (അതും വിവാഹംകഴിഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീയുമായിട്ടുള്ളതു) മാത്രം കഠോരകർമമെന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ചു.

28. ഞാനോ നിങ്ങളോടു പറയുന്നതു, ഒരു സ്ത്രീയെ മോഹിക്കേണ്ടതിന്നു..... ചെയ്തുപോയി.

ശാസ്ത്രിമാർ പ്രവൃത്തികളല്ലാതെ വിചാരങ്ങളും തടഞ്ഞിരുന്നില്ല. കർത്താവു, സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള സംസർഗ്ഗം പവിത്രമായിരിക്കണമെന്നു പഠിപ്പിച്ചു. അവന്റെ ഉപദേശം ന്യായപ്രമാണത്തിലെ പത്താമത്തെ കല്പനയേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായിരുന്നു. (പത്താം കല്പനയിൽ സ്ത്രീയെ പുരുഷന്റെ സ്വത്തായിട്ടാണു ഗണിക്കുന്നതു). ഇസ്ലാമിലും സ്ത്രീയെ പുരുഷന്റെ സ്വത്തായിട്ടാണു വിചാരിക്കുന്നതു. വ്യഭിചാരപ്രവൃത്തി മാത്രമല്ല, അശുദ്ധവിചാരങ്ങളും അശുദ്ധനോട്ടങ്ങളും വ്യഭിചാരത്തോടു തുല്യമാണെന്നു അവൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അവന്റെ അപ്പോസ്തലന്മാരും ഈ ഉപദേശംതന്നെ കൊടുക്കുന്നു. 1 തിമൊ. 5:1; 1. പത്രൊ. 3:7 ഇവ നോക്കുക.

29 30. ഈ മെഴികളും മർക്കൊ. 9:43-47-ൽ കാണുന്നുണ്ട്. മത്താ. 18.8-ൽ ക്ലേശത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു എഴുതീട്ടുണ്ട്. അവിടെ മൂന്നു അവയവങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു (കൈ, കാൽ, കണ്ണു). ഭൊരവത്തരങ്ങളായ പരീക്ഷകൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അവയെ ശക്തിയോടു എതിർക്കണം. അതിനു വേണ്ടി ന്യായമല്ലെന്നു തോന്നുന്ന സുഖസന്തോഷങ്ങളെയും വർജ്ജിക്കേണ്ടിവന്നേക്കാം. ചില വിനോദങ്ങളും ചില പുസ്തകങ്ങളും നമ്മെ പാപത്തിലേക്കു വശീകരിച്ചേക്കാം. അങ്ങിനെയുള്ള വിനോദങ്ങൾ വേണ്ടെന്നുവെയ്ക്കുന്നതാണു നല്ലതു. അപ്പോലെതന്നെ മദ്യം ഉപയോഗിക്കുന്നതു അപകടകരമാണെന്നു കണ്ടാൽ അതു തൊടരുതു. ജഡവികാരങ്ങളെ അമർച്ചചെയ്തില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആത്മികജീവൻ പരാജയത്തിൽ കലാശിക്കുമെന്നു ഒരുതു നാം ജാഗരണത്തോടെ ജീവിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

നരകം. അന്ത്യശിക്ഷാവിധിയുടെ സ്ഥലം.

5:31-32.

31, 32. വിവാഹമോചനം (ലൂക്കൊ. 16:18. മത്താ. 19:9; മർക്കൊ. 10:11, 12 നോക്കുക. ലൂക്കൊസിൽ ഈ ഉപദേശം ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ ശാശ്വതസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാക്യത്തിന്റെ അനുബന്ധമായിട്ടാണു. യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ നിസ്സാരങ്ങളായ കാരണത്തിന്മേൽ

ഭാര്യയേ ഉപേക്ഷിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ദുസ്വഭാവത്തിനു കർത്താവു നിയന്ത്രിക്കുന്നു. വ്യഭിചാരം എന്ന ഏകകാരണം കൊണ്ടല്ലാതെ വിവാഹബന്ധം മോചിച്കൂടാ എന്നു അവൻ ശക്തിയായി നിഷ്കർഷിച്ചു. വ്യഭിചാരം എന്ന കാരണത്താൽ ഭാര്യയേ ഉപേക്ഷിക്കാമെന്നുള്ള അനുവാദം മത്തായിയിൽമാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ. ക്രിസ്തീയവിവാഹം നിശ്ശേഷം മോചിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ലെന്നാണു പുതിയനിയമത്തിലെ പൊതുവേയുള്ള ഉപദേശം. മത്തായിയിൽ വ്യഭിചാര കാരണത്താൽ വിവാഹബന്ധം വേർപെടുത്താമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കർത്താവിന്റെ ഉപദേശത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നും അതു പിന്നീടു യെഹൂദക്രിസ്ത്യാനികൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണെന്നും ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. യെഹൂദാബ്രാഹ്മണരിൽ ശമ്മായിയുടെ ഉപദേശം മത്തായിയിൽ പറയുന്ന പ്രകാരമായിരുന്നു. അന്യായമായ പരസംഗം ഹേതുവായിട്ടല്ലാതെ ഭാര്യയേ ഉപേക്ഷിച്കൂടാ എന്നായിരുന്ന അപ്പോസ്തലന്റെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ അതില്ലെങ്കിൽ, വിവാഹം ഒരു താല്ക്കാലിക ബന്ധമായിട്ടുമാത്രമാണു് ഗണിച്ചതു്. നിസ്സാരകാരണങ്ങളാലും ഭാര്യയേ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല എന്നായിരുന്ന അപ്പോസ്തലന്റെ ഉപദേശം. ('പരസംഗം' എന്ന മത്തായിയിൽ പറയുന്നതു കന്യകാകാലത്തു ചെയ്ത കുറ്റത്തെ ഉദ്ദേശിച്കൊണ്ടാണെന്നു ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കാറുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ള കുറ്റക്കാരേ കൊല്ലണം എന്നായിരുന്ന ന്യായപ്രമാണ ചട്ടം. ആവ. 22:13. ഈ വ്യാഖ്യാനം സ്വീകാര്യമല്ല).

വിവാഹമോചനത്തിന്റെ ശേഷം കുറ്റംചെയ്ത ആളിനു പുനർവിവാഹം കർത്താവു വിരോധിച്തായി കാണുന്നു. എന്നാൽ നിരപരാധിയായ കക്ഷിക്കു വീണ്ടും വിവാഹം ചെയ്യാമോ എന്നുള്ള കാര്യത്തേക്കുറിച്ചു സഭയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടു്. പൌരസ്ത്യസഭകൾ അതു അനുവദിക്കുന്നുണ്ടു്. പാശ്ചാത്യസഭകൾ പൊതുവേ അതിനു എതിരാണു്. ഈ കാര്യത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കാതിരിക്കുന്നതാണു് ഉത്തമം എന്നു പറയാം.

31. അതിരുകിലും ഭാര്യയേ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ.....അവളുടെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആവ. 24:1-3 നെ ആധാരമാക്കി ശാസ്ത്രിമാർ അതു കല്പിച്കൊടുത്തുവന്ന വ്യാഖ്യാനമാണു് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ആവർത്തനപുസ്തകം എഴുതിയകാലത്തിനുമുമ്പുതന്നെ വിവാഹമോചനം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതു നിയമംമൂലം നിയന്ത്രിക്കയാണു ചെയ്തതു്. അപ്രകാരം ഈ വ്യവസ്ഥകൾ യെഹൂദാബ്രാഹ്മണർ ഉണ്ടാക്കിയതല്ലെങ്കിലും ഭാര്യയേ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനു ചില ദുഷ്കാരണങ്ങളും അക്കാലത്തു അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. (മത്താ 19:7 നോക്കുക).

32. ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു. വിവാഹമോചനം ദൈവികപ്രമാണത്തിന്നു വിപരീതമാണെന്നു കർത്താവു് ശക്തിമത്തായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

പരസംഗം ഹേതുവായിട്ടല്ലാതെ. ഈ വാക്കുകൾ മക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും ഇല്ല. (1. കൊരി. 7:10 നോ). നമ്മുടെ കർത്താവു വിവാഹമോചനത്തെ പരിച്ഛേദം തടഞ്ഞു എന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ടു്. ഈ വാക്കുകൾ പലസ്തീനിലുള്ള യെഹൂദ സഭയുടെ മയ്യാദയ്ക്കു നിയമരൂപം കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഏതോ ഒരു പകർത്തെഴുത്തുകാരൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണെന്നു് ചില വേദപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതു എങ്ങനെ ആയിരുന്നാലും ക്രിസ്തുസഭ ആദ്യംമുതൽ അതു് ബന്ധിപ്പാനും മോചിപ്പാനും നല്കപ്പെട്ടിരുന്ന അധികാരം (16:19,17:18 നോക്കുക) പ്രയോഗിച്ചു ഒരു ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത സാന്മാർഗ്ഗിക ആവശ്യത്തെ പരിഗണിച്ചു ഈ ഒഴിവാക്കൽ അനുവദിച്ചുവന്നു എന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല.

ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു യേശുവിന്റെ നില ലൂക്കോ. 12:13-ൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു തന്നെയാണു്. ലൌകികകാര്യങ്ങളിൽ മദ്ധ്യസ്ഥത പറയുന്നതു തന്റെ ചുമതലയാണെന്നു താൻ വിചാരിച്ചില്ല. ലോകത്തിന്റെ അപൂർണ്ണാവസ്ഥയിൽ നിയമകർത്താവിന്റെയോ ന്യായാധിപന്റെയോ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു തനിക്കു മനസ്സില്ലായിരുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയകാഠിന്യം (സമുദായത്തിന്റെ സാന്മാർഗ്ഗിക ശൈശവം) നിമിത്തം മോശ കൊടുത്ത കല്പനയേ ആക്ഷേപിക്കുന്നില്ല. അതു കുടുംബത്തിന്റെ നന്മയെ കരുതി മനുഷ്യരുടെ ദുമ്മാർഗ്ഗ ചായ്വുകളെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതിന്നു മോശ കൊടുത്ത നിയമമായിരുന്നു. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പരിശുദ്ധമായ ആദർശത്തിന്നു അതു യോജിച്ചതല്ല. പരദിസയിൽ ആദ്യമാതാപിതാക്കന്മാരുടെ വീഴ്ചെക്കുമുമ്പായി സൃഷ്ടാവു കല്പിച്ചു ഏർപ്പെടുത്തിയ വിവാഹമാണു ദൈവരാജ്യത്തിന്നു യോജിച്ച മാതൃക. കർത്താവു പ്രസ്താവിച്ചതു ഒരു തത്വമാണു്. "പരസംഗം ഹേതുവായിട്ടല്ലാതെ" എന്ന വാക്കുകൾ ചെർക്കുമ്പോൾ തത്വമായിട്ടു താൻ ഉപദേശിച്ചതു ഒരു ചട്ടമായിത്തീരുന്നു. അതു കർത്താവിന്റെ ഉപദേശത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

5:33-37. സത്യം ചെയ്യുന്നതിനേക്കുറിച്ചു.

33. പുറ. 20:7; ലേവ്യ 19:12; സംഖ്യ 30:2; ആവ. 23:21-23-ഒന്നീ പഴയ നിയമകല്പനകളെ ആസ്പദമാക്കി ശാസ്ത്രിമാർ കൊടുത്ത ആധുനിക വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ കർത്താവു സംക്ഷേപിക്കുന്നു.

34. യേശു ന്യായപ്രമാണ കല്പനയേ റദ്ദു് ചെയ്കയോ ഭേദപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അതിൽ അന്തർലീനമായിരുന്ന മൌലികതത്വത്തെ

പ്രസ്താവിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. സംഭാഷണമദ്ധ്യേ മനുഷ്യർ അവിവേകമായും വിചാരംകൂടാതെയും ഉപയോഗിക്കുന്ന ശപഥവാക്കുകളെ മാത്രമല്ല കർത്താവു വിലക്കുന്നതു്. ദൈവരാജ്യത്തിൽ മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള ഇടപാടുകളിൽ സ്നേഹം മുൻനില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു സത്യപ്രതിജ്ഞകൾക്കു ആവശ്യം ഉണ്ടാകയില്ല. എന്നാൽ ഈ തത്വത്തിനു സമുദായത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തേ അപൂർണ്ണസ്ഥിതി പരിഗണിച്ചു എന്തെല്ലാം നീക്കുപോക്കുകൾ അനുവദിക്കണമെന്നുള്ള കാര്യം നിശ്ചയിപ്പാൻ സഭയ്ക്കു അധികാരമുണ്ടു്. ഐറീനിയൂസു, ക്രിസോസ്തം, ജെറോം മുതലായ സഭാ പിതാക്കന്മാർ, ആണയിടുന്ന നടപ്പിനെ കർത്താവു പൂർണ്ണമായി നിരോധിച്ചു എന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു. എന്നാൽ വി. പൌലോസും മററു പുതിയനിയമ എഴുത്തുകാരും സത്യം ചെയ്യുന്നതു പാപമെന്നു് വിചാരിച്ചതായി തോന്നുന്നില്ല. (1 തെസ്സ. 5:27; എബ്രാ. 7:13,17; വെളി 10:6,7)

സ്വർഗ്ഗത്തേക്കൊണ്ടു അരുതു്.

സ്വർഗ്ഗം=ആത്മികലോകം. യെഹൂദമിശ്ശായിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള സത്യത്തിനു വിലയില്ലെന്നു പറയുന്നു. യേശു പറയുന്നതു ഈ മാതിരി ശപഥവും ദൈവനാമത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ശപഥവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ല എന്നാണു്.

35. ഭൂമിയെക്കൊണ്ടു അരുതു്. "സ്വർഗ്ഗം എന്റെ സിംഹാസനവും ഭൂമി എന്റെ പാദപീഠവും ആകുന്നു" (യെശ. 66:1)

യേരുശലേമിനേക്കൊണ്ടു=യേരുശലേമിന്റെ നേരേ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടു്. 'യേരുശലേമാണ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ; യേരുശലേമിനു നേരേ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടു സത്യംചെയ്യണം അല്ലാഞ്ഞാൽ അതിനു വിലയില്ല എന്നു ഠബ്ബിമാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

മഹാരാജാവിന്റെ നഗരം. സങ്കീ. 48:2നോക്കുക.

36 നിന്റെ തലയെക്കൊണ്ടു്. ഇതു സാധാരണ ഒരു പ്രതിജ്ഞാവാചകം ആയിരുന്നു. തല മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയുടെ ഇരിപ്പിടവും ദൈവത്തിന്റെ ആയുധവും ആകുന്നു. നിന്റെ എല്ലാവാക്കുകളും ദൈവം കേൾക്കുന്നു അതുകൊണ്ടു നീ ശപഥം ചെയ്താലും ചെയ്തില്ലെങ്കിലും നിന്റെ വാക്കുകളെ നിവർത്തിപ്പാൻ കടമപ്പെട്ടവനാണു്.

37. യാക്കോ 5:12-ൽ യേശുവിന്റെ ഈ വാക്കുകളെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ അനാവശ്യമായുള്ള പ്രതിജ്ഞാവാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കരുതു്. യെഹൂദന്മാർ ദൈവനാമത്തിൽ സത്യം ചെയ്യുന്നതു വിരോധിച്ചു. എങ്കിലും അതിനുപകരം തുല്യവാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതു അനുവദിച്ചു. ഇതെല്ലാം ദോഷത്തിൽനിന്നാണെന്നു കർത്താവു പഠിപ്പിക്കുന്നു.

38-42. പ്രതികാരത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിയമം നീക്കിക്കളയുന്നു. (ലൂക്കോ. 6:27-36)

"കണ്ണിനുപകരം കണ്ണു; പല്ലിനുപകരം പല്ല്" എന്നൊരു പഴയപ്രമാണത്തെ ഒരുദ്ദേശം എങ്ങനെ അനുവദിച്ചു എന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. ആ നിയമം കൊടുത്തതുകൊണ്ടു അതു ഒരു സാന്മാർഗ്ഗിക പരിഷ്കാരം ആയിരുന്നു എന്നുള്ള സത്യം അവർ വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു. പ്രതികാരചിന്തരായിരുന്ന മനുഷ്യർ കണ്ണിനുപകരം കണ്ണുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. തങ്ങളോടു എന്തെങ്കിലും ദോഷം ചെയ്യുന്നവരെ ഒടുക്കിക്കളയുന്നതായിരുന്നു പൂർവ്വനടപ്പു. മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണം ഈ അതിരില്ലാത്ത പ്രതികാര സമ്പ്രദായത്തിനു അതിരുകല്പിക്കയാണു ചെയ്തതു. നമ്മുടെ കർത്താവു വ്യക്തിപരമായ പ്രതികാരത്തെ മുഴുവനായി എതിർക്കുന്നു. പ്രതികാരത്തിനു ഒരു നല്ലവശം ഇല്ലായ്തില്ല; അതു അനീതിയോടും അക്രമത്തോടും ഉള്ള എതിർപ്പിൽ നിന്നുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ അതു വ്യക്തിപരമായ വിദ്വേഷത്തോടു സമ്മിശ്രപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അതിൽനിന്നു മനുഷ്യർ കോപാന്ധരായി പ്രവർത്തിപ്പാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ടും കർത്താവു ആ പ്രമാണത്തെ തള്ളിക്കളയുന്നു. മനുഷ്യർ തങ്ങളോടു ചെയ്യുന്ന അപരാധങ്ങൾക്കു ക്രിസ്ത്യാനികൾ പ്രതികാരം ചെയ്യരുതു. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഭാഷയിൽ, അടിക്കുന്നവർക്കു തങ്ങളുടെ ചെകിടിനേ കാണിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതാണു. എന്നാൽ അധർമ്മികളെ ബുദ്ധി ഉപദേശിക്കുന്നതും സമുദായരക്ഷക്കുവേണ്ടി അവരെ ന്യായവിസ്താരത്തിനു കൊണ്ടുവരുന്നതും തെറ്റായിരിക്കയില്ല. (മത്താ. 18:15 നോക്കുക).

38. കണ്ണിനുപകരംകണ്ണു.....കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ഈ വാക്യം പുറ. 21:24, അവ. 19:21. ലേവ്യ 24:20-ൽനിന്നു ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ നിയമം പ്രതികാരസമ്പ്രദായത്തിനു ഒരു അതിരുകല്പിക്കയാണു ചെയ്തതു എന്നു മേൽപ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെകാലത്തു യഹൂദന്മാരുടെ പരിഷ്കാരവിദ്വേഷികളും ഇതു അക്ഷരംപ്രതി പാലിക്കേണ്ട ഒരു ചട്ടമാണെന്നു വാദിച്ചു. ശമ്മായിയും സദൃക്യരും ഈ വാദക്കാരായിരുന്നു. ഹില്ലൽ ദോഷോപദ്രവകാരത്തിനു ഉപശാന്തി ആയിട്ടു പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്താൽ മതിയാകുമെന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ കർത്താവു മോശയുടെ നിയമത്തെ ആക്ഷേപിക്കുന്നില്ല. (അതിന്റെ ഉദ്ദേശം ക്രൂരമായ രക്തപ്രതികാര ഏർപ്പാടിനേ നിയന്ത്രിക്കുന്നതായിരുന്നു). ചില ശാസ്ത്രിമണ്ഡലങ്ങളിൽ കൊടുത്ത പഴയ വ്യാഖ്യാനത്തെയാണു അവൻ എതിർക്കുന്നതു. യാതൊരുവ്യക്തിയും പകരത്തിനു പകരം ചെയ്തുകൂടാ. സാമൂഹ്യരക്ഷയെ ഉദ്ദേശിച്ചു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങളിലും പ്രതികാര

ചിന്ത പാടുള്ളതല്ല. ഇന്നും പരിഷ്കൃതലോകം ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കി വരുന്നതേയുള്ളൂ.

39. ദുഷ്ടനോട് എതിർക്കരുതു. ഇതു് രണ്ടു തരത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ടു്. (i) ദുഷ്ടൻ=പിശാചു—അല്ലെങ്കിൽ ബലാല്ക്കാരം ചെയ്യുന്നവൻ (ii). ദോഷം ഒന്നാമത്തെ പ്രയോഗമാണു പരിഷ്ക്കരിച്ചു പതിപ്പിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ദോഷത്തെ ജയിക്കുന്നതിനു പ്രായോഗികവും ക്രിസ്തീയപ്രമാണത്തിനു യോജിച്ചതും ആയമാർഗ്ഗം, സാന്മാർഗ്ഗികവും ആത്മികവും ആയ ശക്തികളെ പ്രയോഗിക്കുന്നതാണു്. യേശു നിർദ്ദേശിച്ച ഈ മഹൽ പ്രമാണം നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷി മക്തകണ്ഠം സമ്മതിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, അതിന്റെ ധാർമ്മികശക്തി ലോകചരിത്രം പരിപൂർണ്ണമായി സാക്ഷിക്കുന്നുമുണ്ടു്.

നിന്റെ വലത്തെ ചെകിട്ടത്തു.....തിരിച്ചുകാണിക്ക. (ലൂക്കോ. 6:29). ഇവിടെയും അടുത്ത വാക്യങ്ങളിലും ദോഷത്തിനു നാലുദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നു. (i) ദേഹോപദ്രവം—വലത്തെ ചെകിട്ടത്തു അടിക്ക (39). (ii) വ്യവഹാരം-വസ്ത്രം എടുപ്പാൻ ഇച്ഛിക്ക (40). (iii) അധികാരികളുടെ മർദ്ദനം—നിർബ്ബന്ധസേവനം. ചുമടുചുമന്നുകൊണ്ടു ഒരു നാഴികപോകുന്നതിനു നിർബ്ബന്ധിക്ക (41). (iv) വെറുംയാചന (42). 1 പത്രോ 2:23 നോക്കുക. അന്യായമായ ഉപദ്രവത്തിനു പ്രതികാരം ചെയ്യാതെ അതിനെ ക്ഷമയോടു സഹിക്കുന്നതിനുള്ള മനഃസ്ഥിതി യേശുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു ഉണ്ടായിരിക്കണം.

40. നിന്നോടു വ്യവഹരിച്ചു.....പുതപ്പും വിട്ടുകൊടുക്ക. (ലൂക്കോ 6:29). ക്രിസ്ത്യാനിയ്ക്കെതിരായി ഒരാൾ കോടതിയിൽ വ്യവഹാരം ചെയ്യുമ്പോൾ അവൻ പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ട മനഃസ്ഥിതിയാ ഇവിടെ പറയുന്നതു്. ക്രിസ്ത്യാനി നഷ്ടപരിഹാരത്തിനു കോടതിയിൽ വ്യവഹരിച്ചുകൂടാ. സാമൂഹ്യനീതി പാലിക്കേണ്ടതിനു ചെയ്യുന്ന വ്യവഹാരത്തെ കുറിച്ചല്ല ഇവിടെ പറയുന്നതു്. നിർദ്ദാക്ഷിണ്യനായ ഒരു ഉത്തമർണ്ണനാണു വസ്ത്രം എടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്. ന്യായപ്രമാണത്തിൽ പണയം വാങ്ങിയ വസ്ത്രം സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് മടക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു (പുറ. 22:26-27, ആവ. 24:13). 'നീ നഗ്നനാകേണ്ടിവന്നാലും ഉപദ്രവിക്കുന്നവനോടു എതിർക്കരുതു്.'

41. ഒരുത്തൻ നിന്നെ ഒരു നാഴിക.....അവനോടുകൂടെ പോക. റോമാപട്ടാളം കടന്നുപോകുമ്പോൾ അവരുടെ ചുമടു്

എടുക്കുന്നതിന് ഓരോ സ്ഥലത്തുള്ള ആളുകളെ ഹേമിച്ച സേവനം ചെയ്യിച്ചു വന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ നികുതി കൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിലും മററു രാഷ്ട്രീയ ഭാരങ്ങൾ വഹിക്കുന്നതിലും വൈമനസ്യം കാണിച്ചുകൂടാ. ആവശ്യപ്പെടുന്നതിലും കൂടുതലായി ചെയ്യുന്നുള്ള മനഃസ്ഥിതി അവർ പ്രദർശിപ്പിക്കേണം എന്നു കർത്താവു പഠിപ്പിക്കുന്നു.

42. നിന്നോട യാചിക്കുന്നവന്നു.....ഒഴിഞ്ഞുകളയരുതു. യാതൊരു നിയന്ത്രണവും ഇല്ലാതെ ധർമ്മം കൊടുക്കണമെന്നല്ല കർത്താവു പറയുന്നതു്. താൻ ഒരു പ്രമാണത്തെ പ്രസ്താവിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

വായ്പ വാങ്ങുന്നവൻ. ലൂക്കോസിൽ "നിനക്കുള്ളതു എടുത്തുകളയുന്നവൻ" എന്ന വാക്കുകളാണു കാണുന്നതു്. പിടിച്ചുപറിക്കാരൻ എന്നാണു് അർത്ഥം. നെറികെട്ട യാചകനായാലും പിടിച്ചുപറിക്കാരനായാലും അഭിമാനംവിട്ടു വായ്പചോദിക്കുന്നവനായാലും അവരോടെല്ലാം ക്ഷമയോടും ഔദാര്യമനസ്സോടും പെരുമാറണം.

5:43-48. ക്രിസ്തീയസ്നേഹപ്രമാണം—ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിക്കണം (ലൂക്കോ. 6:27,32,-36). 43-ാം വാക്യം ലൂക്കോസിൽ ഇല്ല.

43. കൂട്ടുകാരനെ സ്നേഹിക്ക. ശത്രുവിനെ പകെക്ക. 'കൂട്ടുകാരനെ സ്നേഹിക്കേണം' എന്ന വാക്കുകൾ ലേവ്യ. 19:18-ൽ കാണുന്നു. അവിടെ കൂട്ടുകാരൻ എന്നു പറയുന്നതു സ്വജാതിക്കാരനെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചാണു്. ശത്രുവിനെ പകക്കേണം എന്നു ന്യായപ്രമാണത്തിൽ കല്പിച്ചിട്ടില്ല. പുറ: 23.4 നോക്കുക. യിസ്രായേൽ ദൈവത്തിന്റെ ജനമാകകൊണ്ടു് അവരുടെ ശത്രുക്കൾ ദൈവത്തിന്റെ ശത്രുക്കളാണു്. അവരെ പകക്കുന്നതു സത്യയിസ്രായേല്യന്റെ ധർമ്മമാണു് എന്നായിരുന്നു ശാസ്ത്രിമാരുടെ അഭിപ്രായം. ശത്രുക്കളോടുള്ള കഠിനദ്വേഷം ചില സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു് (സങ്കീ 109,139,21 22). കർത്താവിന്റെ കാലത്തു പരീശന്മാരും സെലോട്ടരും (Zealots) റോമരെ കഠിനമായി ദ്വേഷിച്ചു. അതു് ഒരു സുകൃതമായിട്ടാണു് അവർ കരുതിയതു്. ശത്രുക്കളെ പകക്കേണം എന്നുള്ള ഉപദേശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ആവ. 23:4-7 വാക്യങ്ങളാണെന്നു് ഊഹിക്കാം.

44. നിങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിപ്പിൻ. (ലൂക്കോ. 6:27). വ്യക്തികളോ, ജാതികളോ, അന്യമതസ്ഥന്മാരോ ആരായിരുന്നാലും—അവരോടുള്ള പെരുമാററത്തിൽ സ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കേണം. ഈ സ്നേഹപ്രമാണം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ കാതലായ തത്വമാണു്. മറെറാരു മതത്തിലും ഈ പ്രമാണം ഇത്രയും ശക്തിയായും തെളിവായും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. 'സ്നേഹം'

എന്ന പദത്തിനു മുഖ്യാശയത്തിൽ പ്രകൃത്യാലുള്ള (സഹജമായുള്ള) സ്നേഹം എന്നല്ല അർത്ഥം. 'കൃപയാൽ ഉളവാകുന്ന അമാനുഷമായ ക്രിസ്തീയസ്നേഹം' എന്നർത്ഥമാകുന്ന 'അഗാപ്പി' എന്ന പദമാണ് അവിടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. യേശുവും തന്നെ ക്രൂശിൽ തറച്ചവരുടെ പേക്ക് പ്രാർത്ഥിച്ചു് ഈ പ്രമാണത്തെ തന്റെ ജീവിതത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചു (ലൂക്കോ. 23:34). സ്തേഫാനോസും അപ്രകാരം തന്നെ ചെയ്തു (അപ്പോ. പ്ര. 7:60).

45. ദൈവത്തിന്റെ മക്കളും ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവമുള്ളവരുമായിരിക്കേണം. യേശു പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ ദൈവത്തെ 'പിതാവു്' എന്നു് പതിനാറുപ്രാവശ്യത്തോളം ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ പുത്രത്വം ഇപ്പോൾ തന്നെ അനുഭവസിദ്ധമാക്കേണ്ടതാണു്. "ഞാൻ ദുഷ്ടന്മാരുടെമേലും ..... മഴപെയ്യിക്കയും ചെയ്യുന്നുവല്ലോ." 'ശത്രുവിനെ പകെക്ക്' എന്ന വാക്കുകളിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഇടുങ്ങിയ മനഃസ്ഥിതിയെക്കാൾ ദൈവത്തിന്റെ നന്മ എത്ര വിശാലമേറിയതാണെന്ന കാര്യവും ഈ ദൃഷ്ടാന്തം മൂലം കാണിക്കുന്നു. സ്തോയിക്കു് തത്വജ്ഞാനിയായ സെനീക്കാ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—"നീ ദൈവത്തെ അനുകരിപ്പാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നു എങ്കിൽ ദുഷ്ടനായവനോടു കൂടെ കാണിക്കു; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സൂര്യൻ ദുഷ്ടന്മാരുടെ മേലും പ്രകാശിക്കുന്നു; സമുദ്രം കടൽക്കള്ളന്മാക്കും ഉറന്നുകിടക്കുന്നു."

46. നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നവരെ സ്നേഹിച്ചാൽ..... 'ദൈവത്തെപ്പോലെ ആകു'ന്നതാണു നാം ആഗ്രഹിക്കേണ്ട പ്രതിഫലം. പ്രകൃത്യാ ഉള്ള സ്നേഹം മാത്രം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവക്കു് ഈ പ്രതിഫലം ലഭിക്കയില്ല. ലൂക്കോസിൽ ഈ അർത്ഥം കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്. "നിങ്ങളുടെ പ്രതിഫലം വലുതായി ആകും; നിങ്ങൾ അത്യുന്നതന്റെ മക്കൾ ആകും" (ലൂക്കോ. 6:35). ചുങ്കക്കാരും അങ്ങനെതന്നെ ചെയ്യുന്നില്ലയോ? ലൂക്കോസിൽ "പാപികളും" എന്ന പദമാണു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു് (6:33). സാധാരണ അയിട്ടു് ചുങ്കക്കാർ കൈക്കൂലിക്കാരും ജനദ്രോഹികളുമായി രുന്നു. റോമാശവർമ്മന്റിന്റെ നികുതി പിരിക്കുന്നവരെ രാജ്യദ്രോഹികളായി വിചാരിച്ചു. യഹൂദന്മാർ അവരെ കൊലചാതകന്മാരോടും കവർച്ചക്കാരോടും സമം കൂട്ടിവന്നു.

47. സഹോദരന്മാരെ.....എന്തു വിശേഷം ചെയ്യുന്നു. സഹോദരന്മാർ=സജാതിക്കാർ. സ്വന്ത കുടുംബത്തിലോ മതത്തിലോ വർഗ്ഗത്തിലോ ചേന്നവർ മാത്രം നമ്മുടെ ശ്രേഷ്ഠസ്നേഹയോഗ്യരായി നാം കരുതുന്നതു് സ്വാർത്ഥത്തിൽനിന്നാണു്. സമുദായസംഘടനകൾ, തൊഴിലാളി സംഘടനകൾ മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടു്. എന്നാൽ അവയെല്ലാം ക്രിസ്തീയസ്നേഹപ്രമാണത്താൽ നയിക്കപ്പെടേണ്ടതാണു്.

48. അതുകയാൽ.....സൽഗുണസമ്പൂർണ്ണരാകുവിൻ. (ആവ. 18:13 നോക്കുക) "സൽഗുണസംപൂർണ്ണൻ"—പഴയ നിയമത്തിൽ ഈ പദത്തിനു സന്മാർഗ്ഗി, ഉത്തമൻ, നീതിമാൻ, എന്ന അർത്ഥമാണുള്ളതു്. ഇവിടെ സകല മനുഷ്യരുടെയും (സ്വജാതിക്കാരുടെ മാത്രമല്ല) നന്മയെ അനേഷിക്കുന്നവനാണു സ്നേഹസംപൂർണ്ണൻ. സൽഗുണപൂർണ്ണത പാപമില്ലാത്ത ജീവിതത്തിലൊ നമ്മുടെ ശക്തികളുടെ പൂർണ്ണവർദ്ധനയിലോ അല്ല സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ദൈവം തന്റെ ശക്തിയിലും ജ്ഞാനത്തിലും നന്മയിലും അതുല്യനാണു്, ബഹുഭിന്നമനുഷ്യർ ഏതുതന്നെ ശ്രമിച്ചാലും ഈ കാര്യങ്ങളിൽ ദൈവതുല്യരാകുന്നതിനു സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ ദൈവം ക്രിസ്തുവിൽ തനിക്കു നമ്മോടുള്ള അവർണ്ണനീയമായ സ്നേഹത്തെ പ്രദർശിപ്പിച്ചതുപോലെ നാമും മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുന്നു എങ്കിൽ നാം അവന്റെ മക്കൾ ആയിരിക്കും. (1 യോഹ. 2:5,6).

അദ്ധ്യായം 6.

6:1—7:23. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലെ നവജീവിതം.

6:1—18. യഥാർത്ഥനീതി:—ആത്മികവും ബാഹ്യവുമായുള്ള ആരാധനകളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം, പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപദേശം. ഈ ഭാഗം മുഴുവനും ഗിരിപ്രഭാഷണത്തിൽനിന്നു എടുത്തതായിരിക്കണം. പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപദേശം അതിന്റെ ശരിയായ സ്ഥാനത്തുനിന്നും എടുത്തു ഇവിടെ ചേർത്തിരിക്കയാണു്. (ലൂക്കോ 11:2-4 നോക്കുക). 2-6 ലും 16-18 ലും ഭിക്ഷകൊടുക്കൽ, പ്രാർത്ഥന, ഉപവാസം എന്നീ മൂന്നുകാര്യങ്ങളും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ആചാരങ്ങളിൽ പരീശന്മാരുടെ കപടഭക്തിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ നവപ്രമാണവും ശാസ്ത്രിമാരുടെ ന്യായപ്രമാണസിദ്ധാന്തങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെ അഞ്ചാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചശേഷം ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പരീശന്മാരുടെ മതാചാരങ്ങളും ദൈവരാജ്യത്തിലെ ജീവിതരീതിയും തമ്മിൽ ഉപമിക്കുന്നു. മൂന്നുദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാം. (1). ഭിക്ഷ—സാധുക്കളോടുള്ള അനുകമ്പ (2) പ്രാർത്ഥന—ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നവിധം. (3) ഉപവാസം—ആത്മനിയന്ത്രണം.

1. മനുഷ്യർ കാണേണ്ടതിന്നു.....പ്രതിഫലമില്ല.

ഈ വാക്യം 2-18 ന്റെ മുഖവുരയാണു്. നമ്മുടെ എല്ലാപ്രവൃത്തികളിലും മനുഷ്യരുടെ ബാഹ്യമാനമല്ല, ദൈവത്തിന്റെ പ്രസാദമാണു ആഗ്ര

ഹിക്കേണ്ടതു്. ഇവിടെ 5:18—ം ഇതും തമ്മിൽ യോജിപ്പില്ലാ എന്നു പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ തോന്നിയേക്കാം. 5:18-ൽ പറയുന്നതിന്റെ സാരം നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയജീവിതം വെറും വാക്കിലല്ലാ, പ്രവൃത്തിയിൽ കാണപ്പെടേണം എന്നാണു്.

2—4. കാഹളം ഊതരുതു്.= ഓരോ യെഹൂദപള്ളിയിലും കാഹളം ഒരു ഉപകരണമായിരുന്നു. അതു് ശബ്ദതിലും വിശേഷ ദിവസങ്ങളിലും മുഴക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. കഠിന വരൾചയുള്ള കാലങ്ങളിൽ കാഹളംമൂലം ഉപവാസം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവന്നു. അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ തെരുക്കളിലും ചന്തസ്ഥലങ്ങളിലും മഴയ്ക്കായി പ്രാർത്ഥനനടത്തുന്നതു പതിവായിരുന്നു. ഓരോ പ്രാർത്ഥനയുടെയും ശേഷം കാഹളം ഊതുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രത്യേകദിവസങ്ങളിൽ ധർമ്മംകൊടുക്കുന്നതു ഭക്തിയുടെ അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഒരുലക്ഷണമായിട്ടാണു യെഹൂദന്മാർ വിചാരിച്ചതു്. ഈ നടപ്പിനെ ആയിരിക്കാം കർത്താവു ആക്ഷേപിച്ചതു്. യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ മൂന്നുവിധ ധർമ്മങ്ങൾ പരസ്യമായി ശേഖരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിരുന്നു. (1) ജാതിഭേദംകൂടാതെ സകല സാധുക്കൾക്കും വേണ്ടി വീടുതോറും നടന്നു ധർമ്മം ശേഖരിക്കും (2) രണ്ടു പള്ളി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സാധുക്കളായ യെഹൂദന്മാർക്കുവേണ്ടി അങ്ങനെ ശേഖരിക്കു. (3) ശബ്ദതുതോറും പള്ളിയിൽ ധർമ്മശേഖരം നടത്തുക. ഇങ്ങനെ ശേഖരിക്കുന്ന വഴിപാടുകളെ പരസ്യപ്പെടുത്തുന്ന പതിവു കർത്താവു ആക്ഷേപിക്കുന്നു. (മത്താ 15:7; 23:18; 23:13 നോക്കുക).

3. നീയോ ഭിക്ഷകൊടുക്കുമ്പോൾ.....അറിയരുതു്.

രഹസ്യമായി ഭിക്ഷകൊടുക്കുന്നതു് എസ്സീന്യർ എന്ന യെഹൂദ സന്യാസി സംഘം അനുവത്തിച്ചുവന്നു. "ഭിക്ഷകൊടുക്കുന്നവൻ അതു ആക്കകൊടുക്കുന്നു എന്നോ വാങ്ങുന്നവൻ അതു ആരിൽനിന്നു വാങ്ങുന്നു എന്നോ അറിയരുതു്" എന്നു ഒരു യെഹൂദശാസ്ത്രി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. "രഹസ്യമായി ഭിക്ഷകൊടുക്കുന്നവൻ മോശയേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനാണു" എന്നു വേറൊരുശാസ്ത്രി പറയുന്നു.

4. നിനക്കു പ്രതിഫലംതരും. ഒന്നുകിൽ "ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾ നിനക്കു പ്രതിഫലം ലഭിക്കും" എന്നോ അല്ലെങ്കിൽ "സകലരഹസ്യങ്ങളും വെളിപ്പെടുന്ന ന്യായവിധി ദിവസത്തിൽ നിനക്കു പ്രതിഫലംലഭിക്കും" എന്നോ വ്യാഖ്യാനിക്കാം. രഹസ്യത്തിൽ കാണുന്ന പിതാവു—അന്തർഭാഗത്തിലെ സത്യംഅറിയുന്ന ദൈവം.

6:5—15. പ്രാർത്ഥന. പ്രാർത്ഥനയെകുറിച്ചുള്ള ഉപദേശത്തെ നാലായി വിഭജിക്കാം. (1) പ്രാർത്ഥന രഹസ്യമായിരിക്കണം (5,6). (2) ഹൃദയ

ത്തിൽ നിന്നുള്ളതായിരിക്കണം (7 8) (3) മനുകപ്രാർത്ഥന (9–13). (4) പ്രാർത്ഥന ദൈവം കേൾക്കണമെങ്കിൽ അന്യരുടെ കുറ്റങ്ങളെ ഹൃദയപൂർവ്വം ക്ഷമിക്കണം (14,15). എട്ടാം വാക്യത്തിൽ "നിങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ളതു ഇന്നതെന്നു നിങ്ങൾ യാചിക്കുമുമ്പെ നിങ്ങളുടെ പിതാവു അറിയുന്നുവല്ലോ" എന്നു പറയുന്നതിൽനിന്നു പ്രാർത്ഥന കൂടാതെ ആവശ്യങ്ങളെ അറിയിപ്പാനല്ല (ദൈവം അവ അറിയുന്നു) എന്നു വ്യക്തമാണ്. ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അവങ്കൽ സന്നിധിയിൽ ചെല്ലുന്നതു വഞ്ചിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അവനോടു സംസർഗ്ഗംചെയ്യുന്നതിനു പരിശുദ്ധ ആഗ്രഹങ്ങളും ശക്തികളും പ്രാപിക്കുന്നതു ആനന്ദമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമായിരിക്കണം ക്രിസ്ത്യാനി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു.

5. പള്ളികളിലും മതകൂട്ടായ്മകളിലും. പള്ളി ആരാധനസമയത്തു മാറ്റുള്ളവരേക്കാൾ തങ്ങൾ കേമരാണെന്നു പ്രശംസിക്കുന്നവർ പരസ്യപ്രാർത്ഥനയിൽ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ തനിച്ചുമാറിനിന്നു ഉച്ചത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ദൈവാലയത്തിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചുപോയ പരീശൻ, നിന്നുകൊണ്ടു തന്നോടുതന്നെ പ്രാർത്ഥിച്ചതായിട്ടാണ് കർത്താവു ഉപമയിൽ വിവരിച്ചതു. നിന്നുകൊണ്ടു:—യെഹൂദന്മാർ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ സാധാരണയായി യേരുശലേമിനു നേരെ മുഖം തിരിച്ചു, തലമൂടി, കീഴ്പോട്ടുനോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുമായിരുന്നു. പുരാതന ക്രിസ്തീയസഭയിൽ ഞായറാഴ്ച ദിവസങ്ങളിലും പെരുനാളുകളിലും നിന്നുകൊണ്ടും നോയമ്പുദിവസങ്ങളിൽ മുട്ടുകുത്തിയും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായിരുന്നു പതിവു. പൌരസ്ത്യസഭകളിൽ ഇന്നും നിന്നുകൊണ്ടാണു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു. അറയിൽകടന്നു. ദൈവത്തോടുള്ള—രഹസ്യകൂടായ്മയാണു വിജയജീവിതത്തിന്റെ രഹസ്യം. ഒരു പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനമുറി പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമെങ്കിലും 'അറയിൽകടന്നു വാതിൽ അടെക്ക' എന്ന പ്രക്രിയകൊണ്ടു അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ എടുക്കേണ്ടതല്ല. ദൈവം എല്ലായ്പോഴും നമ്മോടു സംസർഗ്ഗം ചെയ്യാൻ വഞ്ചിക്കുന്നു. സാങ്കൽ തിരുസാന്നിദ്ധ്യത്തെ അനുഭവിക്കുന്ന അളവിനു ഹൃദയത്തെ ഏകാഗ്രമാക്കി ലോകത്തെ പുറത്തടച്ചു കളയുന്നതിനു കഴിയും. ഒരു വിശുദ്ധൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "നിന്റെ ജീവിതം, കലങ്ങിമറിയുന്ന ജലംപോലെയാകേണ്ട. എന്നാൽ നീ ദൈവത്തോടുകൂടെ ശാന്തതയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നെങ്കിൽ അതു ശുദ്ധജലം പോലെ തെളിവുള്ളതായിത്തീരും. അങ്ങനെ ഹൃദയവിശുദ്ധി ഉള്ളവർക്കു മാത്രം കാണാൻ കഴിയുന്ന ദൈവത്തെ നിന്റെ ജീവിതത്തിൽ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നതിനു നിനക്കു സാധിക്കും.

6,8. പ്രാർത്ഥനയിൽ ജല്പനം ചെയ്യരുതു. പ്രാർത്ഥന ഒരു മന്ത്രമായിട്ടാണു പുറജാതികൾ വിചാരിച്ചതു. ബുദ്ധമതക്കാർ പ്രാർത്ഥനചക്രം

തിരിക്കുന്നതും ജനിക്കുന്നതും ക്രിസ്ത്യാനികളും പ്രാർത്ഥനകളും തമ്മിലുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിൽ പെടുന്നു. ഏകാഗ്രമാക്കി മറ്റേ സംഗതിക്കായി വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനെയല്ല ഇവിടെ വിരോധിക്കുന്നത്. മാതൃകാപ്രാർത്ഥനയുടെ പരിമിതത്വവും ലളിതസ്വഭാവവും കണ്ടുവല്ലോ അതിനെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

8. പ്രാർത്ഥനയുടെ അവശ്യം ദൈവത്തിനല്ല, മനുഷ്യർക്കാണ്. ദൈവം തന്റെ മനുഷ്യരുടെ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെ മക്കൾക്കു അവ നിഷ്കർഷിച്ചു കൊടുക്കുന്നില്ല. "ചോദിപ്പിൻ; എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കുകിട്ടും". നാം ചോദിക്കുന്നതിലും നിനയ്ക്കുന്നതിലും അത്യന്തം പരമായിചെയ്യാൻ ദൈവം ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

9-13 കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥന. (ലൂക്കോ. 11:2-4)

ലൂക്കോസിൽ ഈ പ്രാർത്ഥന ശിഷ്യന്മാരുടെ, "പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ പഠിപ്പിക്കണമേ" എന്നുള്ള അപേക്ഷപ്രകാരമാണ് കർത്താവ് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ അവസാനത്തിലുള്ള സ്തുതിവാക്യം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു കണ്ടു. ലൂക്കോസിൽ അഞ്ചു അപേക്ഷകളുള്ളതിൽ (1) നിന്റെ രാജ്യം സ്വർഗ്ഗത്തിലെപോലെ ഭൂമിയിലും ആകേണമേ; (2) ഇഷ്ടങ്ങൾനിന്നു ഞങ്ങളെ വിടുവിക്കേണമേ. ഈ രണ്ടു അപേക്ഷകളും ലൂക്കോസു വിട്ടിരിക്കുന്നു. (R. V.). സ്തുതിവാക്യവും ലൂക്കോസിൽ കൊടുത്തിട്ടില്ല. ചില പണ്ഡിതന്മാർ ലൂക്കോസിൽ കാണുന്ന വാക്യങ്ങളെമാത്രമേ കർത്താവു പഠിപ്പിച്ചുള്ളു എന്നും ശേഷമുള്ളവ സഭ ഈ പ്രാർത്ഥന ക്രോഡീകരിച്ചപ്പോൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുണ്ട്; എന്നാൽ ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ യഹൂദ പശ്ചാത്തലവും രൂപവും നോക്കുമ്പോൾ അത് അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കത്തക്കതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. യെഹൂദ പ്രാർത്ഥനകൾക്കു (1) സ്തുതി (2) അപേക്ഷകൾ (3) അന്ത്യസ്തോത്രം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുവിഭാഗങ്ങൾ സാധാരണ കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ഏതു ക്രിസ്ത്യാനിയും തന്റെ ദിവസം മുഴുവനും ചൊല്ലേണ്ടതാണെന്ന് "അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ ഉപദേശം" (ക്രി. പി. 100) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വിശ്വാസപ്രമാണംപോലെ കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയും പതുശിഷ്യന്മാരെ ഏല്പിക്കയിട്ട ഒരുക്കമ്പോലെ ചൊല്ലിച്ചുവന്നു. അന്ത്യസ്തുതിവാക്യം പ്രാർത്ഥനയുടെ ഒരു ഭാഗമല്ലായിരുന്നു. പരസ്യശുശ്രൂഷയിൽ ചൊല്ലേണ്ടതിനു രണ്ടാംശതകത്തിൽ ആരാധനാക്രമത്തിൽ ചേർക്കയും അതിൽനിന്നു പ്രഥമസ്വീകരണത്തിൽ എടുക്കയും ചെയ്തതാണെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ പ്രാർത്ഥനയും യെഹൂദന്മാരുടെ 'കാദീശ്' എന്ന പ്രാർത്ഥനയും തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ട്.

കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ മൂന്നുവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. (1) ആദ്യത്തെ മൂന്നു അപേക്ഷകളുടെയും താല്പര്യം ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ നാമം, തന്റെ രാജ്യം, തന്റെ ഇഷ്ടം ഇവ സ്വർഗ്ഗത്തിലേപോലെ ഭൂമിയിലും ആകേണമേ എന്നു അപേക്ഷിക്കുന്നു. (2) നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു മൂന്നു അപേക്ഷകൾ. (a) പോഷണത്തിനുവേണ്ട ആഹാരം. (b) ചെയ്തപോയ പാപങ്ങളുടെ മോചനം (c) ഭാവിയിൽ പാപത്തിൽനിന്നു കാക്കപ്പെടുക. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതു ശരീരത്തിന്റെയും ആത്മാവിന്റെയും പോഷണത്തേയും രണ്ടാമത്തേതും മൂന്നാമത്തേതും ആത്മാവിന്റെ ആവശ്യങ്ങളേമാത്രവും ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. (3) ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യം, ശക്തി മഹത്വം എന്നിവയെ വീണ്ടും അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രാർത്ഥന അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവം, മനുഷ്യൻ, ദൈവത്തിന്റെരാജ്യം. ഈ മൂന്നുസംഗതികളുണ്ടല്ലോ യേശുവിന്റെ ഉപദേശത്തിന്റെ വിഷയം; ഇവ മൂന്നും കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിട്ടുണ്ട്.

9. നിങ്ങൾ ഇവ്വണ്ണം പ്രാർത്ഥിപ്പിൻ. കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥന നിരന്തരമായി ഉരുവിടുവിൻ; അതുകൊണ്ടു പുണ്യഫലം ഉണ്ടാകും എന്നല്ല കർത്താവു പറയുന്നതു്. "നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ സ്വന്ത ആവശ്യങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി അപേക്ഷിക്കുന്നതല്ല ഉത്തമം, സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ നിങ്ങളുടെ പിതാവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുന്നതായിരിക്കണം പ്രധാനോദ്ദേശം. ഭക്തിപൂർവ്വമായ വന്ദനവും സ്തോത്രവുമാണു പ്രാർത്ഥനയിൽ നിങ്ങളിൽനിന്നും ആദ്യമായി പുറപ്പെടേണ്ടതു്. നിങ്ങളുടെ ചിന്തയെ ദൈവത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശത്തോടു ഏകീഭവിപ്പിക്കുന്നതിനു ഇതാവശ്യം. പിന്നീടു് നിങ്ങളുടെ സ്വന്ത ആവശ്യങ്ങളെ അറിയിക്കുക". സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ—ഈ സംബോധനയിൽ ഔരസപദവും അന്തർഭവിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. സ്വർഗ്ഗസ്ഥൻ—ഈ വാക്കു ലൂക്കോസിൽ കാണുന്നില്ല. ദൈവം തന്റെ മക്കളോടുവാത്സല്യം ഉള്ളവനാകുന്നു എങ്കിലും അവൻ അവരിൽനിന്നു അത്യന്തം ഉന്നതനായിരിക്കുന്നു എന്ന സംഗതി അവർ വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. (സഭാപ്ര: 5:2 നോക്കുക). സ്വർഗ്ഗാധിസ്വർഗ്ഗത്തിൽ വസിക്കുന്നവനും തന്നെ ആരാധിക്കുന്ന ദൈവദൂതന്മാരുടെയും പ്രധാന ദൂതന്മാരുടെയും സിദ്ധന്മാരുടെയും നീതിമാന്മാരുടെയും പിതാവായ ദൈവം ഭൂമിയിൽ നമ്മുടെ പിതാവാകുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ ഒക്കെയും അവർ ഒരു സഹോദരവർഗ്ഗത്തിന്റെ അംഗങ്ങളാണെന്നുള്ള ബോധം അവർക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. പിതാവേ—അരാമ്യഭാഷയിൽ ഇതിനു തുല്യപദം 'അബ്ബാ' എന്നാണു്. യേശു തന്റെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടാണു ദൈവത്തെ സംബോധന ചെയ്തതു് (മത്താ. 11:25; 26: 39,42; ലൂക്കോ. 23:34,46). ആദിമ

സഭയിലും ഈ പ്രയോഗം സാധാരണമായിരുന്നു (റോമ. 8:15; ഗലാ 4:6). ദൈവം 'പിതാവാകുന്നു' എന്നുള്ള ആശയം പഴയ നിയമത്തിലും കാണുന്നുണ്ട് (ആവ. 32:6; യെശ. 63:16). എന്നാൽ അവിടെ ദൈവത്തിനു യിസ്രായേൽ ജാതിയോടുള്ള പിതൃസംബന്ധമാണ് അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത്; അല്ലാതെ ദൈവം ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും പിതാവാണ് എന്നുള്ള ബോധം അക്കാലത്തു വ്യക്തമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പിൽകാലത്തു രചിക്കപ്പെട്ട അപ്രോക്രിഫായിലും ചില യെഹൂദപ്രാർത്ഥനകളിലും ദൈവത്തെ 'പിതാവ്' എന്നു വിളിക്കുന്നുണ്ട്. മററു മതങ്ങളിലും ഒരു നിഴലെന്നപോലെ ഈ ആശയം കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ പിതൃത്വത്തെക്കുറിച്ച് ദൃഢമായും ആഴമായും ഉള്ള ബോധം നമുക്ക് യേശുവിൽനിന്നാണു ലഭിച്ചത്. അതു തന്റെ മാർഗ്ഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വമായിരുന്നു. ദൈവവും മനുഷ്യനുമായുള്ള സംബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് ക്രിസ്ത്യാനിമാർഗ്ഗം പഠിപ്പിക്കുന്ന രണ്ടു സത്യങ്ങൾ ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. ദൈവം മനുഷ്യനോടു തുലോം സമീപസ്ഥനാണ്; എന്നാൽ ദൈവവും മനുഷ്യനും ഏകമല്ല. അവർ വിഭിന്നമായ വ്യക്തികളാണ്. മനുഷ്യർ ദൈവത്തോടു സമീപിക്കുന്നത് ആത്മികമായ മനോസമർപ്പണത്താലാണ് യോഹ. 1:12; 2 പത്രൊ. 1:4 വായിക്ക. ദൈവം മനുഷ്യരുടെ സൃഷ്ടാവും പരിപാലകനും ആകുന്നതുകൊണ്ട് അവൻ എല്ലാവരുടെയും പിതാവാകുന്നു; എങ്കിലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ 'പിതാവേ' എന്ന പദത്തിനു ഒരു പ്രത്യേക അർത്ഥം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അവർ കർത്താവായ യേശുവിന്റെ മരണത്താൽ ദൈവത്തോടു നിരപ്പാക്കപ്പെട്ടും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ 'അബ്ബാ പിതാവേ' എന്നു ദൈവത്തെ വിളിക്കുന്നതിനു പുത്രത്വത്തിന്റെ അവകാശം പ്രാപിച്ചവരത്രെ. അതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുവിനെ കൈക്കൊണ്ട് അവന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ അംഗമായിത്തീർന്ന ഒരു വിശ്വാസിക്കു മാത്രമേ ഈ പ്രാർത്ഥന യഥാർത്ഥമായി ചൊല്ലുന്നതിനു സാധിക്കയുള്ളൂ.

നിന്റെ നാമം പരിശുദ്ധമാക്കപ്പെടേണമേ. യെഹൂദ സമ്പ്രദായം അനുസരിച്ച് എല്ലാ പ്രാർത്ഥനയും ദൈവസ്തുതികൊണ്ടു ആരംഭിക്കയും എല്ലാററിലും ദൈവനാമത്തേയും ദൈവരാജ്യത്തേയുംപററി അപേക്ഷകൾ ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. "സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലുമുള്ള സർവ്വസൃഷ്ടിയും നിന്റെ നാമത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തട്ടെ" അപ്രകാരംതന്നെ കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയും ദൈവാരാധനകൊണ്ടാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. ആരാധനയാണ് മനുഷ്യരുടെ ആത്മികസേവനത്തിന്റെ ഉച്ചസ്ഥാനം. അതു അപേക്ഷകളേക്കാൾ ഉന്നതമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഒരു ലൌകികമനുഷ്യൻ ദ്രാനങ്ങൾക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ അളവററ മഹത്വം, വിശുദ്ധി, സ്നേഹം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള അഗാധമായ ബോധത്തോടുകൂടെ ശരീ

രത്തേയും ആത്മാവിനേയും വണക്കി നമസ്കരിക്കുന്നതാണ്. സത്യ ആരാധനം ദൈവത്തെ സത്യമായി നമസ്കരിക്കുന്നവർ തന്റെ വിശുദ്ധവചനത്തേയും, തന്റെ സഭയേയും, ശുശ്രൂഷകന്മാരേയും, വിശുദ്ധന്മാരേയും ബാഹ്യമായും ആത്മിയവെളിപാടിൽക്കൂടെയും സഹായിക്കയും വിലമതിക്കയും ചെയ്യും.

10. നിന്റെ രാജ്യം വരേണമേ. ദൈവരാജ്യസ്ഥാപനം പഴയ നിയമപ്രവാചകന്മാരുടെ കാതലായ ദൂതായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യത്തെക്കുറിച്ച് അപേക്ഷയില്ലാത്ത പ്രാർത്ഥന, 'ശരിയായ പ്രാർത്ഥനയല്ല' എന്നു യെഹൂദരുടെ ഇടയിൽ ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടായിരുന്നു. 'കാദീശ്' എന്ന ആരാധനക്രമത്തിൽ ഇതിനു തുല്യമായ ഒരു പ്രാർത്ഥനയുണ്ടായിരുന്നു. "തന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം സൃഷ്ടിച്ച ഭൂമിയിൽ അവന്റെ വലിയ നാമം മഹിമപ്പെടുകയും വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യട്ടെ. അവൻ തന്റെ രാജ്യത്തെ നിന്റെ ആയുസ്സിന്റെ ദിവസങ്ങളിലും യിസ്രായേൽ ഗൃഹത്തിലുള്ള എല്ലാവരുടെയും ജീവിതകാലത്തും സ്ഥാപിക്കുമാറാകട്ടെ. നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ആമേൻ എന്നു പറവിൻ." ഇവിടെയും കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ എന്നപോലെ 'ദൈവനാമം പരിശുദ്ധമാക്കേണമേ' എന്നും 'സർവ്വലോകത്തിലും സത്യദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും ഭക്തിയും ഉണ്ടാകട്ടെ' എന്നുമാണ്. ദൈവവാഴ്ചയുടെ ദൃശ്യമായ വിജയത്തിന്മേലാണ് അതിന്റെ നിറവു ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. യെഹ. 36–38 ഭാഗത്തു കാണുന്ന അന്ത്യനാളുകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു സംഗ്രഹമായിട്ട് ഈ 'കാദീശ്' പ്രാർത്ഥനയെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം (യെഹ. 36:23; 38: 23 നോക്കുക).

നിന്റെ ഇഷ്ടം... ആകേണമേ. ലൂക്കോസിൽ ഈ അപേക്ഷ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിലെപ്പോലെ ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം ഭൂമിയിലും നടത്തപ്പെടുന്നതു് തന്റെ രാജ്യം ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു അനുഭവമാണ്.

സ്വർഗ്ഗത്തിലെപ്പോലെ ഭൂമിയിലും (സങ്കീ. 135:6). ദൈവ ഇഷ്ടത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ സർവ്വദാ വിലസുന്നതുമായ സമാധാനവും സൌഹാർദ്ദതയും ദൈവരാജ്യം സംപൂർണ്ണമായി യഥാർത്ഥമാകുന്ന ആ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട കാലത്തു് ഭൂമിയിലും അനുഭവസിദ്ധമാകുമെന്നു അന്ത്യനാളിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള യെഹൂദവിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായിരുന്നു (ലൂക്കോ. 2:14). ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽ നാം നമ്മുടെ ഇഷ്ടത്തെ ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു കീഴ്പെടുത്തുകയും ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിനു ഉത്സാഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

11. ഞങ്ങൾക്കു ആവശ്യമുള്ള ആഹാരം ഇന്നു തരേണമേ. "ഞങ്ങൾക്കു് ഇന്നത്തേക്കു ആവശ്യമുള്ള ആഹാരം ഇന്നു തരേണമേ" എന്നാ

ണ്' അനുപദതൎജ്ജമ. 'ഇന്നത്തേക്ക്'-മൂലഭാഷയിൽ ഈ പദത്തിന്റെ ശരിയായ അൎത്ഥം എന്താണെന്നു നിശ്ചയമില്ല. സാധാരണയായിട്ട് "അടുത്ത ദിവസത്തേക്ക്" എന്നുള്ള അൎത്ഥമാണു കൊടുക്കുന്നതു്. സഭയുടെ പരസ്യാരാധനയിൽ ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ പ്രഭാതനമസ്കാരത്തിൽ 'അന്നത്തേക്ക്' എന്നും സന്ധ്യാനമസ്കാരത്തിൽ "പിറ്റേ ദിവസത്തേക്ക്" എന്നും അൎത്ഥമാകും. ലൂക്കോസിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പദത്തിനു 'ദിവസംപ്രതിയുള്ള' എന്നാണു അൎത്ഥം. പുറ. 16:4-ൽ കാണുന്ന മന്നായുടെ കാര്യം ഓൎമ്മവരുന്നു. 'ജനം പുറപ്പെട്ടു ഓരോ ദിവസത്തേക്കു വേണ്ടതു അന്നന്നു പെറുക്കിക്കൊള്ളണം' എന്നായിരുന്നു യഹോവയുടെ കല്പന. ഈ കല്പന യെഹൂദറബ്ബിമാർ രണ്ടുവിധത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചുവന്നു. (1) അന്നന്നു-മന്നാ പെറുക്കുന്ന ദിവസത്തേക്കു ആവശ്യമുള്ളതു്. (2) അന്നന്നു-ദിവസംപ്രതിയുള്ള എന്നാണു വേറേചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു്. ലൂക്കോസിൽ ഈ അൎത്ഥമാണു്. ഈ പ്രാൎത്ഥനയിൽനിന്നു നമുക്ക് പല വിശേഷപാഠങ്ങൾ പഠിക്കാം. (1) നമ്മുടെ ഐഹികവും ശാരീരികവുമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും പ്രാൎത്ഥിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ ആയുസ്സിൽ ശരീരത്തിനും ആത്മാവിനും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതെല്ലാം "ദിവസംപ്രതിയുള്ള ആഹാരം" എന്ന വാക്കുകളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടു എന്നു് വി. അഗസ്തീൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. (2) ഓരോ ദിവസവും അന്നന്നത്തേക്കുള്ള ആഹാരംമാത്രം ചോദിക്കുന്നതിൽനിന്നു നാം ദിവസംതോറും ദൈവത്തിന്റെ സംരക്ഷണയിലാണു ജീവിക്കുന്നതു എന്നു നമ്മെ ഓൎമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. (3) 'സുഖഭോഗങ്ങൾ' ഈ പ്രാൎത്ഥനയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നില്ല. ഓരോ ദിവസത്തേക്കു ആവശ്യമുള്ള ആഹാരം, വസ്ത്രം, ശരീരസൗഖ്യം എന്നി വകകൾക്കായിട്ടുമാത്രം അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഇവയിൽ കൂടുതലായിട്ടു ദൈവം തന്റെ മക്കൾക്കു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നില്ല. (4) 'ആഹാരം' എന്ന പദത്തിൽ ആത്മികപോഷണവും ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടു്. പാപത്തിൽ നിന്നുള്ള വിടുതൽ, ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിലുള്ള നിലനില്പു്, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അധിവാസം, എന്നിവയ്ക്കായി നാം ഈ പ്രാൎത്ഥനയിൽ ദൈവത്തോടു യാചിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കാം. (5) എല്ലാററിലും ഉപരിയായി യേശുക്രിസ്തു എന്ന ആത്മിക ആഹാരം നാം ഓരോ ദിവസവും വിശ്വാസത്താൽ അനുഭവിക്കേണ്ടതിനും അവനോടു ഏകീഭവിച്ചു നാം അവനിലും അവൻ നമ്മിലും വസിക്കേണ്ടതിനും ഈ പ്രാൎത്ഥനമൂലം ദൈവത്തോടു അപേക്ഷിക്കുന്നു.

12. ഞങ്ങളുടെ കടക്കാരോടു...ക്ഷമിക്കേണമേ. ലൂക്കോസിൽ "ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെ ഞങ്ങളോടു ക്ഷമിക്കേണമേ; ഞങ്ങൾക്കു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന എവരോടും ഞങ്ങളും ക്ഷമിക്കുന്നു. യെഹൂദസംസാരത്തിൽ 'പാപങ്ങളെ' കടങ്ങളായി ഗണിച്ചുവന്നു. കടക്കാരൻ=കുററക്കാരൻ (പാപി) (മത്താ. 6:14).

'ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ'—ഭാവിയിൽ ക്ഷമിക്കാനിരിക്കയാണ് എന്നല്ല, ക്ഷമിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നാണ് പറയുന്നതു്. കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലുന്നതിനുമുമ്പായി നാം സകല ദൂഷണവും കൈപ്പും പകയും പ്രതികാരചിന്തയും ഹൃദയപൂർവം വെടിഞ്ഞിരിക്കണം. നാം അയൽക്കാരനെ നമ്മെപ്പോലെതന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥന വ്യർത്ഥമാകുന്നു.

13. ഞങ്ങളെ പരീക്ഷയിൽ കടത്താതെ.....വിടുവിക്കേണമേ. 'പരീക്ഷയിൽ കടപ്പാൻ അനുവദിക്കരുതേ' എന്നാണ് അർത്ഥം (26:41; മർക്കോ. 14:38; ലൂക്കോ. 22:40,46) ദൈവം ആരേയും ദോഷത്തിലേക്കു പരീക്ഷിക്കുന്നില്ല (യാക്കോ 1:13). എന്നാൽ നമ്മുടെ ആത്മാക്കളുടെ നന്മക്കായി പരിശോധനകളെ അവൻ അനുവദിക്കുന്നു. (എബ്രാ 4:15). നന്മയ്ക്കുള്ളതുപോലെ തിന്മക്കും മനുഷ്യഹൃദയത്തേ ആകർഷിപ്പാൻ ശക്തിയുണ്ട്. ..പരീക്ഷകൾ പലതരത്തിലാകാം— (1). പരിശോധന. (യോഹ. 6:6; 1 പത്രോ. 4;12)— കുടുക്കിൽ പായിക്ക. (മത്താ 16:1; 22:15). (2) ദോഷത്തിലേക്കു വശീകരിക്ക (മത്താ 4:1,3). (3). നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിനു ദൈവം വിശ്വസ്തനാണോ എന്നു അവിശ്വാസത്താലോ അനുസരണക്കേടിനാലോ ദൈവത്തേ പരീക്ഷിക്ക. (സങ്കി. 95:9; മത്താ 4:7; എബ്രാ. 3:8). പരിശോധനകളുടെ ഫലം നിശ്ചയമുള്ളതല്ലായ്കകൊണ്ടു അവ നമ്മേ വിശ്വാസത്തിലും നന്മയിലും സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനു പ്രയോജനമുള്ളതാണെന്നു ബോധമുള്ളവർ തന്നേയും അവയിൽനിന്നു വിടുതൽ പ്രാപിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു സഹജമാണ്. എന്നാൽ പരിശോധനകളിൽകൂടെ ദൈവം നമ്മെ നടത്തുന്നു എങ്കിൽ നാം പിറുപിറുപ്പുകൂടാതെ അവയേ വിശ്വസ്തതയോടുകൂടെ സഹിക്കയും അവയിൽ സന്തോഷിക്കയും ചെയ്യേണം (യാക്കോ 1:2,12). അങ്ങനെ ചെയ്താൽ നാം ഭാഗ്യവാന്മാരത്രെ. (മത്താ 5:10). എന്നാൽ ജഡം ക്ഷീണമുള്ളതാകകൊണ്ടു പരീക്ഷകളിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞിരിപ്പാനായിട്ടു പ്രാർത്ഥിപ്പാൻ കത്താവു നമ്മോടു ഉപദേശിക്കുന്നു (മത്താ 26:41). "ദുഷ്ടനിൽനിന്നു ഞങ്ങളെ വിടുവിക്കേണമേ"—ഈ അപേക്ഷ ലൂക്കോസിൽ ഇല്ല. മൂലപദം 'ദുഷ്ടൻ' എന്നോ 'ദോഷം' എന്നോ തർജ്ജമചെയ്യാം. വിശാചു ദോഷത്തിലേക്കു വശീകരിക്കുന്നു (2 തിമോ. 4:18). ദോഷം—ഈ പദത്തിനു ദോഷത്തിലേക്കുള്ളു ഹൃദയചായ്വു, എന്നും അർത്ഥം കൊടുക്കാം. "ദോഷത്തിനു ഞങ്ങളുടെ മേൽ ശക്തിയുണ്ടാകാതിരിക്കേണ്ടതിനു അതിന്റെ വശീകരണത്തിൽ നിന്നു ഞങ്ങളെ മുഴുവനായി വിടുവിക്കേണമേ" എന്നാണു ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ സാരം. യെഹൂദന്മാരുടെ കാലത്തേ പ്രാർത്ഥനയിൽ

ഇതുപോലെയുള്ള പ്രാർത്ഥന ഉണ്ടായിരുന്നു. "പാപത്തിന്റെയോ, ലംഘനത്തിന്റെയോ, അനീതിയുടെയോ പരീക്ഷയുടെയോ അപഹാസത്തിന്റെയോ അധികാരത്തിലേക്കു ഞങ്ങളെ നടത്തരുതേ. പാപത്തിന്റെ പ്രേരണ ഞങ്ങളെ കർത്തൃപ്പെടുത്തരുതേ; ദുഷ്ട മനുഷ്യരിൽനിന്നും ദുഷ്കർമ്മികളിൽ നിന്നും ഞങ്ങളെ കാത്തുകൊള്ളേണമേ." "രാജ്യവും.....നിനക്കുള്ളതല്ലോ"—ഈ സ്തുതിവാചകം പ്രഥമസുവിശേഷത്തിലെ ചില പുരാതന പതിപ്പുകളിൽ കാണുന്നില്ല. ലൂക്കോസിലും ഇല്ല. ഇതു യേശു പഠിപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥനയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ ആദിമസഭയിൽ അതു കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയോടു ചേർത്തു ചൊല്ലിവന്നു എന്നതിനു സംശയമില്ല. ഇതുപോലുള്ള സ്തുതിവാക്യങ്ങൾ 1 ദിന. 29:11-ലും സങ്കീ. 145:11 മുതലുള്ള വാക്യങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്. (2. തിമോ. 4:18).

6:14-15 ഈ വാക്യങ്ങൾ ലൂക്കോസിൽ ഇല്ല. മർക്കോ. 11:25, 26; എഫേ. 4:32; കൊലോ. 3:13.

6:16-18. ഉപവാസം. ലൂക്കോസിൽ ഇല്ല. പരസ്യമായ ഉപവാസത്തെക്കുറിച്ചല്ല കർത്താവു ഇവിടെ പറയുന്നതു. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കാലത്തു യെഹൂദന്മാർ അല്പം അധികം പ്രാധാന്യം പരസ്യമായുള്ള ആചരിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ മതതീക്ഷ്ണതയുള്ളവർ, പ്രത്യേകം പരീശന്മാർ, ആഴ്ചയിൽ രണ്ടുവട്ടം ഉപവസിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. (ലൂക്കോ. 18:12). മനുഷ്യരുടെ പുകഴ്ചയെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു അവർ ഈ ഉപവാസങ്ങൾ പരസ്യമായിട്ടാണു ചെയ്തതു. ഉപവസിക്കുന്ന ആൾ കഴുകുകയോ കുളിക്കുകയോ എണ്ണ പൂശുകയോ ക്ഷൗരം ചെയ്യുകയോ കാലിൽ ചെരിപ്പിടുകയോ ചെയ്തില്ല. നേരേമറിച്ചു തലയിൽ ചാരം വിതറുകയും മുഖത്തു വിരൂപമാക്കുകയും ചെയ്തതായിരുന്നു നേരമ്പോക്കുന്നവരുടെ അടയാളം. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉപവാസം മനുഷ്യരുടെമുമ്പാകെ അല്ല, രഹസ്യമായിട്ടു ദൈവസന്നിധിയിൽ ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു കർത്താവു പഠിപ്പിക്കുന്നു. പരസ്യമായ നോമ്പുകാരൻ സഭ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ ആചരിക്കുന്നതിനു ക്രിസ്ത്യാനികളും കടപ്പെട്ടവരാണു. ഉപവസിക്കുന്നവർ ഭക്ഷണം വെടിയുക മാത്രമല്ല, ശാരീരികമായ വിനോദങ്ങളെയും ഉല്ലാസങ്ങളെയും വർജ്ജിക്കേണ്ടതുമുണ്ടു. ആ സമയങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥന, ധ്യാനം, രോഗികളെ സന്ദർശിക്കുക, മുതലായവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ക്രിസ്തീയ ഉപവാസത്തിനു രണ്ടു ഉദ്ദേശങ്ങളുണ്ടു. (1) ജഡത്തെ ആത്മാവിനു കീഴ്പ്പെടുത്തുക. (2) പ്രാർത്ഥനയും ദൈവ സംസർഗ്ഗവുമായിട്ടു ഹൃദയത്തെ ഒരുക്കുക. പഴയപുരാതനപ്പോലെ ഭിന്നദിവസം തോറും ഉപവസിക്കണമെന്നു നിയമം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ബുധനാഴ്ചയും വെള്ളിയാഴ്ചയും ഉപവസിക്കുന്നതു യെരുശലേമിനെ സംബന്ധിച്ചു യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ

തിനായിട്ടു നാലുനോമ്പുകൾ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. (1) നാലാം മാസത്തിൽ നെബുഖദനസർ യേരുശലേം പിടിച്ചദിവസം (യെര. 52:6). (2) ഏഴാം മാസത്തിൽ ഗെദല്ല്യാവെ വധിച്ചദിവസം (യെര. 41:1). (3) ദൈവാലയം പിടിച്ചദിവസം, (യെര. 52:12). (4) പത്താംമാസത്തിൽ യേരുശലേം പട്ടണത്തിന്റെ നിരോധനം തുടങ്ങിയദിവസം. ഇവയ്ക്കുപുറമേ ആദാർ മാസം പതിമ്മൂന്നാംതിയ്യതി ഹാമാന്റെ കൂട്ടുകെട്ടിൽനിന്നു യെഹൂദന്മാർ രക്ഷപ്പെട്ട സംഗതി ഓർക്കുന്നതിന് ഒരു നോമ്പുദിവസമായി നിയമിച്ചിരുന്നു.

17. തലയിൽ എണ്ണതേച്ചു, മുഖം കഴുകുക. ഒരു വിരുന്നിന് എന്നപോലെ (ലൂക്കോ. 7:44,46; സങ്കീ. 104:15.)

6:19-39. സത്യനിക്ഷേപം. (ഭൌമികനിക്ഷേപങ്ങളും സ്വർഗ്ഗീയനിക്ഷേപങ്ങളും). ഈ ഭാഗത്തു്, നമ്മുടെ കർത്താവു് അന്യസന്ദർഭങ്ങളിൽ പലപ്പോഴായി ഉച്ചരിച്ച മൊഴികൾ മത്തായി പർവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചു ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ഭൌതികവും സ്വർഗ്ഗീയവുമായ ധനത്തേ കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ ലൂക്കോ. 12:13-34-ൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

19-21. നിക്ഷേപം. (ലൂക്കോ. 12:33,34) ഈ വാക്യങ്ങളുടെ പൊരുത്തം നോക്കുമ്പോൾ അവയ്ക്കു എബ്രായകവിതയുടെ ലക്ഷണമുള്ളതായി കാണാം. "ഉറപ്പുഴുവും തുരുമ്പും"—പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ധനം വിശേഷവസ്ത്രങ്ങളായിട്ടും സാമാനങ്ങളായിട്ടും സ്വരൂപിച്ചുവന്നു. 'തുരുമ്പു്' എന്നു് തർജ്ജമചെയ്തിരിക്കുന്ന പദത്തിന് മൂലഭാഷയിൽ 'തിന്നുകളക' എന്നും അർത്ഥമുണ്ടു്. "നിങ്ങൾ നിക്ഷേപം സ്വരൂപിക്കരുതു്". ധനസമ്പാദ്യം ജീവിതത്തിന്റെ ലാക്കാക്കിക്കൂടാം. ഐഹികധനം ശാശ്വതമല്ല. "നിന്റെ ദൃഷ്ടി ധനത്തിന്മേൽ പതിക്കുന്നതു് എന്തിന്? അതു് ഇല്ലാതെ ആയിപ്പോകുമല്ലോ. കഴുകൻ ആകാശത്തേക്കു് എന്നപോലെ അതു ചിറകെടുത്തു പറന്നുകളയും" (സദൃ. വാക്യ 23:5). നീ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന വിശേഷവസ്ത്രങ്ങളെ പുഴു നശിപ്പിക്കും. നീ ശേഖരിച്ചിരിക്കുന്ന ധാന്യം പൂത്തു കെട്ടുപോകാനും കള്ളന്മാർ അവ മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോകാനും ഇടയുണ്ടു്.

20. നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകാത്തതും ശാശ്വതവുമായ ധനത്തെ നിനക്കായി സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളുക. ദൈവികസേവനം നിന്റെ മുഖ്യലാക്കാക്കി നിന്റെ ഐഹികധനത്തെ ഭരതിനായിട്ടു് ഉപയോഗിക്ക. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ വിശ്വസ്ത ശുശ്രൂഷകന്മാർക്കായിട്ടു വെച്ചിരിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളും സന്തോഷങ്ങളും നിനക്കു ലഭിക്കും. ഇതു് ഒരു യെഹൂദ ആശയമായിരുന്നു. ഒരു യെഹൂദഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു; "മൂലധനം വരു

വാനുള്ള ലോകത്തിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുകയും അതിന്റെ പാട്ടം ഈ ലോകത്തിൽവെച്ച് അനുഭവമാകയും ചെയ്യുന്നതിനു സഹായിക്കുന്ന സംഗതികളും ഇവയാണ്:—മാതാപിതാക്കന്മാരെ വണങ്ങുക, സ്നേഹശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്യുക, മനുഷ്യർ തമ്മിൽ സമാധാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുക; എന്നാൽ ന്യായപ്രമാണം പഠിക്കുന്നതു് ഇവയുടെ യുകയോടു തുല്യമാണു്."

21. നിന്റെ നിക്ഷേപം ഉള്ളേടത്തു.....ഇരിക്കും (ലൂക്കോ. 12:34). നശിച്ചുപോകുന്ന സമ്പാദ്യങ്ങളിൽ (അതായതു്, ബഹുമാനം, കീർത്തി, ഉല്ലാസം, സുഖം, അധികാരം, അനിതരഭോഗം മുതലായവ) നിന്റെ ഹൃദയം പതിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവ ഇല്ലാതെ ആകുമ്പോൾ നിന്റെ അവസ്ഥ ഏറ്റവും നിർഭാഗ്യമായിരിക്കും. നാം എപ്പോഴാണു് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിക്ഷേപം സംഗ്രഹിക്കുന്നതു്? ഭിക്ഷ കൊടുക്കുന്നതും (വാ. 2) പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും 5) ഉപവസിക്കുന്നതും (16), നാം ദൈവത്തിനു പ്രസാദകരമായവിധത്തിൽ ചെയ്യുന്നപക്ഷം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിക്ഷേപം സംഗ്രഹിക്കയാണു്. ഈ മൂന്നു സംഗതികളും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി എടുത്തിരിക്കയാണു്. നാം ചെയ്യുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ദൈവപ്രീതി മുഖ്യലാക്കാക്കുന്നു എങ്കിൽ നാം സ്വർഗ്ഗീയനിക്ഷേപം കൂട്ടിവെക്കയാണു്. ധനത്തെ ശരിയായി ഉപയോഗിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ നമുക്കു ദൈവം നൽകിയിരിക്കുന്ന എല്ലാ ശക്തികളേയും താലന്തുകളേയും അവസരങ്ങളേയും ദൈവമഹത്വത്തിനു ചേർച്ചയായവിധത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുമ്പോൾ നാം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിക്ഷേപം സമ്പാദിക്കയാണു്. ദൈവഹിതപ്രകാരം നാം ദുഃഖവും കഷ്ടതയും സഹിക്കുമ്പോഴും അങ്ങനെതന്നെ ചെയ്യുകയാണു്. സ്വർഗ്ഗത്തിലെ നിക്ഷേപം ദൈവപ്രസാദമാണു്.

22-23. ഏകാഗ്രതയോടുള്ള ദൃഷ്ടി. (ലൂക്കോ. 11:34-36). ഈ വാക്യങ്ങളും ഏകാഗ്രസേവനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള 24-ാം വാക്യവും ലൂക്കോസിൽ ധനത്തെസംബന്ധിച്ചുള്ള ഉപദേശത്തിലല്ല കാണുന്നതു്. ഈ വാക്യങ്ങൾക്കു ഇവിടെയുള്ള ചേർച്ച (ഒരുമിക്കവും സ്വർഗ്ഗീയവുമായ ധനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉപദേശത്തിൽ) എന്താണെന്നു തെളിവില്ല. 'സ്വർഗ്ഗീയധനം സമ്പാദിക്കുന്നതു നിന്റെ ഏകലാക്കാക്കുക. അതും മാമ്മോനും തമ്മിൽ നിന്റെ സേവനത്തെ പങ്കിടരുതു' എന്നായിരിക്കും സുവിശേഷകൻ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. "ചൊവ്വുള്ളകണ്ണു്"—പ്രതിഫലത്തിന്നായി ഏകാഗ്രതയോടെ യജമാനന്റെ മേൽ ദൃഷ്ടിപതിക്കുന്നകണ്ണു് (സങ്കീ. 123:2). പിറുപിറുപ്പില്ലാതെ, ഹൃദയപൂർവ്വമായുള്ള സേവനത്തെയാണു് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിക്ഷേപം സംഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നും ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിന്നായിട്ടുമാത്രം നാം പ്രവർത്തിക്കുന്നുഎന്നും എങ്ങനെ

അറിയാം? 'നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷിയേ നിർമ്മലവും ''ശുഭാവുമായി സൂക്ഷിക്കുന്നതിലാണ്'' എന്നാണ് യേശു പറയുന്നതു്. മനസ്സാക്ഷി പാപപൂർണ്ണം ഇതുണ്ടു ലോകം എന്നുള്ള വസ്തുവും നാം മറന്നുപോകുന്നിടയുണ്ടു്. മനസ്സാക്ഷി കണ്ണിനേപ്പോലെയാണ് കണ്ണു ചുവപ്പുള്ളതാണെങ്കിൽ എല്ലാ സംഗതികളേയും അതിന്റെ യഥാർത്ഥനിറത്തിലും വലിപ്പത്തിലും സ്ഥാനത്തിലും കാണാം. കണ്ണിനു കേടുണ്ടെങ്കിൽ വസ്തുക്കളെ മുടലോടേം വിരൂപമായിട്ടോ മാത്രമേ കാണാൻ കഴികയുള്ളു.

24. ഏകാഗ്രതയോടുള്ള സേവനം (ലൂക്കോ. 16:13). ''നിങ്ങൾക്കു ഭൂമിയിലേ നിക്ഷേപവും സ്വർഗ്ഗത്തിലെ നിക്ഷേപവും ഒരേസമയത്തു സമ്പാദിക്കുന്നതിനു സാധിക്കയില്ല. നിങ്ങളുടെ സേവനം ഏകാഗ്രമല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു നിക്ഷേപം, പക്ഷേ രണ്ടുംതന്നെ, നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയേക്കാം'' എന്നാണ് ഈ വാക്യത്തിന്റെ സാരം. ഒരു അടിമ രണ്ടു ഉടമസ്ഥന്മാരുടെ സ്വന്തമായിരിക്കുന്നതു സാദ്ധ്യമല്ല. മനഃപൂർവ്വമെ നല്ലവനും ദുഷ്ടനുമായി തരംതിരിക്കുന്നതിനു നമുക്കു സാധിക്കയില്ല. എല്ലാവരിലും നന്മയും തിന്മയും സമ്മിശ്രപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണു ലോകർ പൊതുവേ വിധിക്കുന്നതു്. ഹൃദയങ്ങളെ ശോധനചെയ്യുന്ന ദൈവത്തിന്റെ നോട്ടത്തിൽ ചിലർ ദൈവത്തേ സേവിക്കുന്നവരും ചിലർ ലോകത്തേ സേവിക്കുന്നവരും ആയിട്ടു വേർതിരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നാണു കർത്താവു പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ''മാമ്മോൻ''—അറമയിക്കിൽ ഈ പദത്തിനു 'ധനം', 'ധനം' എന്നർത്ഥം. ഇവിടെ മാമ്മോനെ ധനദേവനായിട്ടു ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ഒരു മനുഷ്യന്റെ അഗ്രഹങ്ങളും ആശയങ്ങളുമാണ് അവന്റെ സ്വഭാവത്തേ രൂപീകരിക്കുന്നതു്.

25. ലൌകിക ധനത്തേയും സ്വർഗ്ഗീയധനത്തേയും നിങ്ങൾക്കു ഒരേ സമയത്തു സമ്പാദിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു സകല ലൌകിക ആവശ്യങ്ങളും ദൈവം കരുതിക്കൊള്ളും എന്നു മനസ്സിൽ ഉറച്ചു അവയെക്കുറിച്ചുള്ള സകല ആകുലചിന്തയും വെടിഞ്ഞു സ്വർഗ്ഗീയധനത്തിനായിട്ടു മുഴുഹൃദയത്തോടെ പരിശ്രമിപ്പിൻ. ''വിചാരപ്പെടരുതു്''—എല്ലാറ്റിലും പ്രാർത്ഥനയാലും അപേക്ഷയാലും നിങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ സ്തോത്രത്തോടുകൂടി ദൈവത്തേ അറിയിക്കേ അത്രേ വേണ്ടതു്.'' (ഫിലി. 4:6; 1 പത്രോ. 5:7). ജീവനും ശരീരവുംതന്ന ദൈവം അവയിൽ കുറഞ്ഞ ഭാഗങ്ങളായ ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും തരികയില്ലയോ?

26. ആകാശത്തെ പറവകളെ നോക്കുവിൻ..... ലൂക്കോസിൽ 'കാക്കകളെ' എന്നാണു്. ദൈവം പക്ഷികൾക്കു അല്പാഹാരം കൂടാതെ ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നു, മനുഷ്യരുടെ അല്പാഹാരത്തിനു ഫലം കൊടു

ക്കുന്നു. യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടായിരുന്നു: "ഒരു മൃഗത്തിന്നോ പക്ഷിക്കോ തൊഴിൽശാല ഉള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? എന്നാൽ ചിന്താകുലം കൂടാതെ ദൈവം അവയെ പുലർത്തുന്നു." "കുളപ്പുരയിൽ കൂട്ടിവെക്കുന്നതുമില്ല"—ലൂക്കോ. 12:16-21. "ഈ ധനവാന്റെ മനഃസ്ഥിതിയും കുളപ്പുരയിൽ ധാന്യം കരുതിവെക്കാത്ത കാക്കകളുടെ സ്ഥിതിയും തമ്മിൽ എന്തുമാത്രം അന്തരം ഉണ്ടെന്നു ആലോചിച്ചുനോക്കുക. അവയെ ദൈവം തീററിപുലർത്തുന്നു.; വയലിലെ താമരകളെ അവൻ മനോഹരമായ ഉടുപ്പു അണിയിക്കുന്നു! പക്ഷികൾ അലസരല്ല; എങ്കിലും അവയ്ക്കു വ്യാകുലമില്ല.

27. വിചാരപ്പെടുന്നതിനാൽ.....ആർക്കുകഴിയും? ദൈവം തന്റെ മക്കളുടെ സകല ആവശ്യങ്ങളും നിറവേററിക്കൊടുക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചു ധൈര്യപ്പെട്ടിരിക്കുക.

29. ശലോമോൻപോലും ഇഹലോകമഹിമയുടെയും ആഡംബരത്തിന്റെയും ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടാണു ശലോമോൻ രാജാവിനെ പറയുന്നതു്. സഭാപ്രസംഗിയിലെ ശലോമോൻ ഐഹികമഹിമകളുടെയും ആഡംബരത്തിന്റെയും അററംകണ്ട ആളായിരുന്നു. (സഭാ. പ്ര. 1:12, 16; 2:1-16 1 രാജാ 10:4,5).

30. ഇന്നുള്ളതും.....നിങ്ങളെ എത്ര അധികം? വയലിലെ പുല്ലു നിസ്സാരം, വിലയില്ലാത്തതും, തീയ്ക്കുമാത്രം ഉപയോഗമുള്ളതും, ഇത്തരം പുല്ലിനെ ദൈവം ഉടുപ്പിക്കുന്നു; ആ സ്ഥിതിക്കു തന്റെ മക്കൾക്കു വേണ്ട വസ്ത്രം കൊടുക്കും എന്നു വിശ്വസിക്കരുതോ? "അടുപ്പ്."—പലസ്തീനിൽ ഉണങ്ങിയ പുല്ലു അടുപ്പിൽ തീകത്തിക്കുന്നതിനു ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. "അല്പ വിശ്വാസികളെ"—മത്താ. 8:26; 14:31; 16:8 എന്നീ ഭാഗങ്ങളിൽ ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. (ലൂക്കോ. 12:28).

32. ഈ വകകളെയും ജാതികൾ അന്വേഷിക്കുന്നു. "ജാതികൾ"—സത്യ ദൈവത്തേകുറിച്ചു പരിജ്ഞാനമില്ലാത്ത പുറജാതികൾ. ലൂക്കോസിൽ "ലോകജാതികൾ" എന്ന പദമാണു ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഈ വക—ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, ഐശ്വര്യം മുതലായ ലൌകിക ആവശ്യങ്ങൾ. പുറജാതികൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയുള്ള ഐഹിക അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കായിട്ടുമാത്രമാണു്. ആര്യന്മാരുടെ വേദഗാനങ്ങൾ വായിച്ചാൽ യേശു പറഞ്ഞതു എത്ര സത്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. മിക്കഗീതങ്ങളും പ്രാകൃകിച്ചു ഇന്ദ്രനോടു ചെയ്യുന്ന അപേക്ഷകൾ, പശുക്കൾ, കുതിരകൾ, നല്ലമേച്ചിൽ സ്ഥലങ്ങൾ, സമൃദ്ധിയായ വിളവു, എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയെല്ലാം ലൌകിക അനുഗ്രഹങ്ങളെ കുറിച്ചുമാത്രമാണു്.

ഒരു മനുഷ്യന്റെ വസ്തുവകയല്ല അവന്റെ ജീവന്നു ആധാരമായിരിക്കുന്നതു്." (ലൂക്കോ. 12:15). "അപ്പമല്ലാത്തതിന്നു ദ്രവ്യവും തൃപ്തിവരുത്താത്തതിന്നു പ്രയത്നഫലവും ചിലവിടരുതു് (യെശ. 55:2) എന്നാണു യേശു ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നതു്. "മക്കളെപ്പോലെ നിങ്ങളെ വാത്സല്ല്യത്തോടെ സ്നേഹിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്നു നിങ്ങളുടെ ശാരിരികമായുള്ള സകല ആവശ്യങ്ങളേയും അറിയാം. അവയെല്ലാം സാധിച്ചു തരുന്നതിനായിട്ടു അവനെ ഭരമേല്പിക്ക. അവയെക്കുറിച്ചു വ്യർത്ഥമായി ചഞ്ചലപ്പെടരുതു്."

33. മുമ്പേ അവന്റെ രാജ്യവും.....നിങ്ങൾക്കു കിട്ടും. ലൂക്കോസിൽ 'നീതിയും' എന്ന പദം ഇല്ല. മുമ്പെ=ഒന്നാമതായിട്ടു. ഇതാണു കർത്താവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ കാണുന്ന ക്രമം. അതിൽ ആഹാരത്തിനുമുമ്പെ ദൈവത്തിന്റെ നാമം, തന്റെ രാജ്യം, തന്റെ ഇഷ്ടം എന്നിവയെക്കുറിച്ചാണു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു്. "നീതി"—ദൈവരാജ്യം വരുമ്പോൾ നീതി ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടും "നാം അവന്റെ വാഗ്ദത്തപ്രകാരം നീതിവസിക്കുന്ന പുതിയ ആകാശത്തിനും പുതിയ ഭൂമിക്കുമായിട്ടു കാത്തിരിക്കുന്നു" (2 പത്രോ 3:13). ദൈവരാജ്യത്തെ 'നീതിയും സമാധാനവും പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ സന്തോഷവുമാകുന്നരാജ്യം" എന്നു് വി പൌലോസു് വർണ്ണിക്കുന്നു. ഈ വാക്യം വേറൊരു രൂപത്തിൽ പിൽക്കാലത്തു പ്രചരിച്ചിരുന്നു. "വലിയസംഗതികളെ ചോദിക്ക; അപ്പോൾ ചെറിയ സംഗതികളും നിങ്ങൾക്കു കിട്ടും; സ്വർഗ്ഗീയകാര്യങ്ങളെ ചോദിക്ക; അപ്പോൾ ലൌകിക കാര്യങ്ങളും നിങ്ങൾക്കു കിട്ടും"—ഓറിഗൻ).

34. അതുകൊണ്ടു നാളേക്കായി വിചാരപ്പെടരുതു..... ദോഷം മതി. ഈ വാക്യം ലൂക്കോസിൽ കാണുന്നില്ല. ഈ ആശയം മുൻ പറഞ്ഞ പദേശത്തോടു പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നില്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകാൻ ഇടയുണ്ടു്. "നാളേക്കായി വിചാരപ്പെടരുതു്" എന്ന മൊഴി മുമ്പു പറഞ്ഞതിനോടു് ഒക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ വാക്യത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ വിഭിന്നമായ ഒരാശയമാണു കാണുന്നതു്. 25-33-ൽ "ദൈവത്തിൽ പൂർണ്ണമായി ആശ്രയിപ്പിൻ" എന്നു കർത്താവു പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ആശ്രയിക്കുന്നവർക്കു ദോഷം ഉണ്ടാകുന്നതു് എങ്ങനെയാണു്? അവരുടെ സകല ആവശ്യങ്ങളും ദൈവം നടത്തുമല്ലോ; ഒരുപക്ഷേ ഇതു് ഒരു യെഹൂദ പഴഞ്ചൊല്ലായിരിക്കാം. ഒരു യെഹൂദഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: "നാളെ സംഭവിക്കാവുന്ന ദോഷത്തെക്കുറിച്ചു ചഞ്ചലപ്പെടരുതു്; എന്തെന്നാൽ ഒരു ദിവസം എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നു നീ അറിയുന്നില്ല. പക്ഷേ നീ നാളെ ജീവിക്കയില്ലായിരിക്കും. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നീ ഇന്നു

ചെയ്യപ്പെടുന്നതു വ്യർത്ഥമായിരിക്കുമല്ലോ.'' ഭോഷം=ശരീരസംബന്ധമായ ഭോഷം അല്ലെങ്കിൽ ആപത്തു്. പുതിയ നിയമത്തിൽ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ ഈ പദത്തിനു സാന്മാർഗ്ഗികമോ ആത്മികമോ ആയ ഭോഷം എന്നാണു് അർത്ഥം.

അദ്ധ്യായം 7.

7:1–12. ഈ ഭാഗവും Q–ൽനിന്നും എടുത്തതാണു്.

1–5. അന്യരെ വിധിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി (ലൂക്കോ. 6:37–42). ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന വിഷയവും ആറാം അദ്ധ്യായവും തമ്മിൽ സ്പഷ്ടമായ സംബന്ധം ഇല്ല. ഈ അദ്ധ്യായം മുഴുക്കെ പർവ്വത പ്രസംഗത്തിന്റെ മറ്റു ഖണ്ഡങ്ങളുമായിട്ടു വിചാരിക്കാം. വിധിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ലൂക്കോസിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഉപദേശത്തിനു കൂടുതൽ വ്യാപ്തി ഉണ്ടു്. ലൂക്കോ. 6:36 ൽ മനുഷ്യർ അന്യോന്യം മനസ്സലിവുള്ളവർ ആയിരിക്കേണം എന്നു കല്പിച്ചു പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നു. എല്ലാ തരത്തിലുള്ള ദൂഷണത്തെയും കല്പിച്ചു ശാസിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരെ കഠിനം വിധിക്കുന്നവർ കപടഭക്തിക്കാരാണു്. പരദൂഷണം സ്നേഹമില്ലായ്മയിൽനിന്നു് ഉത്ഭവിക്കുന്നു. സ്നേഹം സമാധാനത്തിന്റെയും സകല സുകൃതങ്ങളുടെയും സാക്ഷാൽ ബന്ധനമായിരിക്കകൊണ്ടു സ്നേഹമില്ലാത്തവർക്കു ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശനമില്ല.

1. നിങ്ങളും വിധിക്കപ്പെടാതിരിക്കേണ്ടതിനു വിധിക്കരുതു്. എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ള വിദ്വേഷത്തെയും പരദൂഷണത്തെയും കല്പിച്ചു ശാസിക്കുന്നു (യാക്കോ. 4:11,12). 'വിധിക്കുക' എന്ന പദം പല അർത്ഥത്തിൽ വേദപുസ്തകത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെ ധാതുവർത്ഥം ശരിയോ തെറ്റോ എന്ന ചോദ്യത്തിനു വിധേയപ്പിക്ക എന്നാണു്. (i) വിധി അനുകൂലമായിരിക്കാം (ലൂക്കോ. 7:43). (ii) പ്രതികൂലമായിരിക്കാം (ലൂക്കോ. 19:22). (iii) താരതമ്യവിവേചനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാകാം (ലൂക്കോ. 12:57). ഇവിടെ വ്യക്തിപരമായി ദുഷിക്കുന്നതിനെയാണു കല്പിച്ചു വിരോധിക്കുന്നതു് (റോമ. 2.1,2). കൂടുവായ ഭോഷാരോപണത്തെ മാത്രമല്ല ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. സ്നേഹരഹിതമായ സകല സംസാരവും തെറ്റാണെന്നു് കല്പിച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ കൊള്ളരുതാത്തവർ എന്നു പറഞ്ഞു തള്ളിക്കളഞ്ഞ ചുങ്കക്കാരേയും പാപികളേയും അവൻ സ്നേ

തിച്ച് അവരെ കരുണ്യപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു (ലൂക്കോ. 15:1, 2). നാം സ്നേഹസ്വരൂപമായ ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സലിവുള്ള സ്വഭാവം അനുകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അവന്റെ ന്യായവിധിക്കു പാത്രവാന്മാരാകും. കരുണ കാണിക്കാത്തവനു കരുണയില്ലാത്ത ന്യായവിധി ഉണ്ടാകും (യാക്കോ. 2:13; 5.9). ദൈവത്തിന്റെ ന്യായവിധി ഇപ്പോൾ തന്നെയോ അന്ത്യന്യായവിധി നാളിലോ ആകും (1 കോരി 4:5).

2. നിങ്ങൾ വിധിക്കുന്ന വിധിയാൽ.....അളന്നുകിട്ടും. ഇതു ഒരു യെഹൂദപഴഞ്ചൊല്ലാണ്. ഈ വാക്യകർത്താവ് മർക്കോ 4:24-ൽ വേറൊരു സന്ദർഭത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടെ കർത്താവിന്റെ ഉപദേശത്തെ കേൾക്കുന്ന ആളിന്റെ മനഃസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചാണ് പറയുന്നത്. 'അളവ്' എന്നപദം നല്ല അർത്ഥത്തിലും അല്ലാതെയും ഉപയോഗിക്കാം (ലൂക്കോ 6:38). ഇവിടെ മറ്റുള്ളവരെ ക്ഷമാരഹിതമായും അവിവേകമായും കഠിനം വിധിക്കുന്നവർ ദൈവത്തിന്റെ ന്യായവിധിക്കു പാത്രമാകും" എന്നാണ് അർത്ഥം. യെഹൂദർക്ക് ന്യായിലും ഈ പഴഞ്ചൊൽ കുറവല്ല! "ഒരു മനുഷ്യൻ അളക്കുന്ന അളവിനെ ഒത്തവണ്ണം അളന്നുകൊടുക്കപ്പെടും" കരടു=രെവക്കോലിന്റെയോ ഉലക്കമരത്തിന്റെയോ ചെറു തുണ്ടം. "നിസ്സാരമായ കഠിനം എന്നർത്ഥം. കോൽ=വീടിന്റെ ഉത്തരം. അതു കണ്ണിനേക്കാൾ ആയിരംമടങ്ങ് വലിപ്പമുള്ളതാണ്. വളരെ ഗൗരവമായ കഠിനത്തെ കുറിക്കുന്നു. "നിന്റെ സഹോദരനെ ഒരു നിസ്സാരമായ സംശതിക്കു കഠിനംവിധിക്കുന്ന നിനക്കു സ്നേഹമില്ലായ്മ എന്ന ഘനമേറിയ കഠിനം ഉണ്ടെന്നുള്ള കര്യം നിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടന്നില്ല."

6. ബുദ്ധിശൂന്യമായ തീക്ഷ്ണത. ഈ ഭാഗം ലൂക്കോസിൽ കാണുന്നില്ല. ഒരുപക്ഷേ കർത്താവു ശിഷ്യന്മാരെ സുവിശേഷ പ്രസംഗത്തിനയച്ചപ്പോൾ അവരോടു പറഞ്ഞ വാക്കുകളായിരിക്കാം. ഇവിടെ സുവിശേഷകൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അർത്ഥം, "വിധിക്കരുതു എന്നു ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞുവല്ലോ; എന്നാൽ ശിക്ഷ്യനു ബുദ്ധിപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കേണ്ട ചുമതലയുണ്ട്. അല്ലാത്തപക്ഷം അബദ്ധം പറ്റിയേക്കാം." എന്നായിരിക്കാം. വിശുദ്ധമായതു:—അതുമായിക്കിലുള്ള മൂലപദത്തിനു ശരിയായ അർത്ഥം "കാതില" എന്നാണെന്നു ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ("പന്നിയുടെ വായിൽ കാതില." സദൃ. വാക്യം 11:22). വിശുദ്ധ കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ "വിശുദ്ധവസ്തുക്കൾ വിശുദ്ധർക്കുള്ളതാകുന്നു" എന്നുള്ള പ്രയോഗം കർത്താവിന്റെ ഈ കാഴ്ചയിൽനിന്നു ഉരുത്തിരിച്ചതാണ്. 'ഡൈഡാക്കെ' എന്ന പുരാതനക്രിസ്ത്യാനിഗ്രന്ഥത്തിൽ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ടവർക്കു കർത്താവിനെ കൊടുക്കരുതു എന്നു പറയുന്നതിനോടു ചേർത്തു ഈ വാക്യം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രാരംഭത്തിലുള്ള ശോർഖിയോപ്പു ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു: "ഞാൻ ഈ

ത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടമായ തത്വങ്ങളെ തെരുക്കോണുകളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു അട്ടഹസിക്കേണ്ടതല്ല. അദ്ധ്യാത്മവിഷയങ്ങളിൽ ആഗ്രഹം പ്രദർശിപ്പിക്കാത്തവർക്ക മതസത്യങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിൽ പ്രയോജനമില്ല. ഇതായിരുന്നു ആദിമക്രിസ്തീയസഭ അനുകരിച്ച നയം. അതു ലോകത്തിലേക്കു ഇറങ്ങിതിരിച്ചു; അതിന്റെ നവജീവിതത്തിന്റെ മഹിമയേ ലോകത്തിന്നു പ്രകാശിപ്പിച്ചു; എങ്കിലും അതിന്റെ മർമ്മങ്ങളെ (വിശ്വാസപ്രമാണം, കുർബാന, പ്രാർത്ഥനകൾ) അറിയുന്നതിനു ആഗ്രഹം ഇല്ലാത്തവർക്ക അതു് ഉപദേശിച്ചു കൊടുത്തില്ല.'' വിശുദ്ധമായതു്:—(ബലിപൂജയിൽ അർപ്പിക്കുന്ന മാംസം). അതായതു ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ പരിശുദ്ധമായ മർമ്മങ്ങൾ. നായ്ക്കൾ——പന്നികൾ:—യെഹൂദന്മാർ ഇവയെ അശുദ്ധമൃഗങ്ങളായി വിചാരിച്ചു. പരദേശികളേയും പുറജാതികളേയും അവർ ഈ അശുദ്ധമൃഗങ്ങളോടു ഉപമിച്ചുവന്നു (മത്താ 15.26 നോക്കുക). റബ്ബിമാരുടെ ചിലകൃതികളിൽ ദുർമ്മോഹികളേയും നിഷ്ഠൂരന്മാരേയും ''നായ്ക്കൾ'' എന്നു വിളിക്കുന്നുണ്ടു്. ''നിങ്ങളുടെ പരിശുദ്ധമായ മതതത്വങ്ങളെ ദുഷ്ടന്മാർക്കു് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു ബുദ്ധിശൂന്യമാണു്, അവർ അവയെ ചവുട്ടിക്കളകയും നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കയും ദുഷിക്കയും ചെയ്യും''. മുത്തു്:—കർത്താവു മതസത്യങ്ങളെ മുത്തിനോടു ഉപമിക്കുന്നു (13:40). ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ദൂതു പരിശുദ്ധവും പളുങ്കുപോലെ വിലയേറിയതുമാണു. ആ ദൂതിനെ നിഷിദ്ധമെന്നുവെച്ചു തള്ളിക്കളയുന്നവർ നായ്ക്കളോടും (ഫിലി. 3:2; വെളി. 22:14) പന്നികളോടും (2 പത്രോ. 2:22) തുല്യരാണു്.

7–11. പ്രാർത്ഥന. (ലൂക്കോ. 11:9–13) ലൂക്കോസിൽ ഈ ഉപദേശം അതിന്റെ യഥാർത്ഥ സന്ദർഭത്തിൽകാണുന്നു. ചോദിക്കുന്നപ്രകാരം അല്ലായിരിക്കും നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു്. നാം ചോദിക്കുന്നതിലും വിശേഷമായദാനം (തന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനേ) അവൻ നമുക്കു നൽകും. നാം അവന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം എന്തെങ്കിലും യാചിച്ചാൽ അതു അവൻ നിശ്ചയമായി നമുക്കുതരും.

7. യാചിപ്പിൻ—അന്വേഷിപ്പിൻ—മുട്ടുവിൻ:— നിർബന്ധമായ പ്രാർത്ഥനയുടെ ദൃഷ്ടാന്തം. ഒന്നാമത്തേതിൽ കവിഞ്ഞ നിർബന്ധം രണ്ടാമത്തേതും, അതിലും ഉപരിയായി മൂന്നാമത്തേതും. അതിരുവെക്കാതെ ഒരു പൊതുപ്രമാണത്തേ കർത്താവു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥന ആളാംപ്രതിയോ സാമൂഹ്യമായോ ആകാം. ജീവനുള്ള പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു വിശ്വാസം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു (21:22). എന്നാൽ എല്ലാ സത്യപ്രാർത്ഥനക്കും ''എന്റെ ഇഷ്ടമല്ല, നിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യപ്പെടട്ടേ'' (26:39) എന്നൊരു അതിരുണ്ടു്. ''മനുഷ്യർ മടുത്തുപോകാതെ എല്ലായ്പോഴും പ്രാർത്ഥി

ക്കേണം" (ലൂക്കോ 18:1) എന്നുള്ള സത്യമാണു കർത്താവു ഇവിടെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്.

8. പിതാവിന്റെ വിശേഷ ദാനങ്ങൾക്കായി വാഞ്ഛയോടും നിർബ്ബന്ധത്തോടും അപേക്ഷിക്കുന്നവർക്കു മറുപടി താമസിച്ചാലും അവ നിശ്ചയമായും തക്കസമയത്തു അവർക്കു ലഭിക്കും. നമ്മുടെ നന്മയേ ഉദ്ദേശിച്ചു മാത്രമാണു ദൈവം മറുപടി താമസിപ്പിക്കുന്നതു്.

9-10. അപ്പം—കല്ലു,...മീൻ...പാമ്പു:—ലൂക്കോസിൽ അപ്പം, കല്ലു, എന്ന പദങ്ങൾക്കുപകരം 'മുട്ടു' 'തേൾ' എന്ന പദങ്ങളാണു ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. അപ്പവും മീനും ഗലീലക്കാരുടെ സാധാരണ ഭക്ഷണമായിരുന്നു. തന്നോടു പരമാർത്ഥമായിട്ടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഒരുവനേയും ദൈവം പരിഹസിക്കയില്ല. മീനിനുപകരം പാമ്പിനെകൊടുക്കുന്നതു ഭക്ഷണത്തിനുപകരം വിഷം കൊടുക്കുന്നതുപോലെയാണു്.

11. ദോഷികളായനിങ്ങൾ.....നന്മ എത്ര അധികം കൊടുക്കും:—ദൈവസ്നേഹത്തോടു കൂട്ടി നോക്കിയാൽ എത്ര ദയാലുവായ ഒരു പിതാവിന്റെ സ്നേഹവും ദോഷസമ്മിശ്രവും അപൂർണ്ണവുമാണു്.

12. സ്വർണ്ണപ്രമാണം:—(ലൂക്കോ. 6:31). ലൂക്കോസിൽ ഇതു ശരിയായ സ്ഥാനത്താണു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. മത്തായിയിൽ ഇതിനോടു യോജിച്ചഭാഗം 5.43-48 ആണു്. മത്തായി ഈ വാക്യംകൊണ്ടു പർവ്വതപ്രസംഗം ഇവിടെ ഉപസംഹരിച്ചതായിട്ടു വിചാരിക്കാം. 7-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ശേഷിച്ചഭാഗം പർവ്വതപ്രസംഗത്തിന്റെ അനുബന്ധമാണു്. നമ്മുടെ സകല പ്രവൃത്തികളേയും ഈ തത്വത്തിന്റെ തോതുവെച്ചാണു അളക്കേണ്ടതു്. ഇതിന്റെ നിഷേധവശം യെഹൂദന്മാർക്കു് സുപരിചിതമായിരുന്നു. മഹോപദേഷ്ടാവായ ഹില്ലേൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "നിനക്കു ഇഷ്ടമില്ലാത്തതു നിന്റെ അയൽക്കാരനോടു ചെയ്യരുതു്. ഇതാകുന്നു ന്യായപ്രമാണം; ശേഷമുള്ളതെല്ലാം വ്യാഖ്യാനമാണു്" ഇതിനോടു് മിക്കവാറും തുല്യമായ മൊഴികൾ പുറജാതി ശാസ്ത്രങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ടു്. സാധാരണയായി അവ നിഷേധരൂപത്തിലാണു കാണുന്നതു്. ഗ്രേക്കുതത്വജ്ഞാനിയായ അറിസ്റ്റോട്ടൽ, "സ്നേഹിതന്മാരോടു എങ്ങനെ" പെരുമാറണം?" എന്നു ഒരാൾ ചോദിച്ചതിനു് "അവർ നമ്മോടു ഏതുവിധം വർത്തിക്കേണമെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരം അവരോടും വർത്തിക്ക" എന്നു ഉത്തരം പറഞ്ഞതായികാണുന്നു. യേശു പഠിപ്പിച്ചതു ഒരു ഖണ്ഡിത (Positive) രൂപത്തിലാണു്. "നിന്റെ അയൽക്കാരനോടു ദോഷം ചെയ്യരുതു് എന്നുമാത്രമല്ല, അവന്നു നിന്നാൽ കഴിയുന്ന എല്ലാ നന്മയും ചെയ്തു". "ന്യായപ്രമാണവും.....ഇതുതന്നെ":—ഈ വാക്യം ലൂക്കോസിൽ ഇല്ലാ യെഹൂദ

ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു വേണ്ടി സുവിശേഷം എഴുതിയമത്തായി ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ സാക്ഷാൽപൊരുൾ എന്താണെന്നു യേശു പഠിപ്പിച്ചതായി പറഞ്ഞു പർവ്വതപ്രസംഗം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

13-14. അലസത—ഇടുക്കുവാതിലും രണ്ടുതരം വഴികളും:—(ലൂക്കോ. 13:24). ലൂക്കോസിൽ "കർത്താവേ, രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നവർ ചുരുക്കമോ?" എന്ന ചോദ്യത്തിനു മറുപടി ആയി ഈ മൊഴികൾ കർത്താവു പറഞ്ഞതായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. ഒരു ഇടുങ്ങിയ വാതിലിൽകൂടി അന്ത്യനാളിൽ അനേകർ തിക്കിത്തിരക്കി കടപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഒരു ചിത്രമാണു ലൂക്കോസു കാണിക്കുന്നതു്. രണ്ടുതരം വഴികളെക്കുറിച്ചു മത്തായി പറയുന്നതു പഴയനിയമത്തേ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു്. ജീവന്റെ വഴിയും മരണത്തിന്റെ വഴിയും (യെര. 21:8); ജീവനും മരണവും; അനുഗ്രഹവും ശാപവും (ആവ 30:19). ക്രിസ്തീയജീവിതം അലസതയുള്ള ഒരു ജീവിതമല്ല. വഴിയരികെ നില്ക്കുന്ന പുഷ്പം പറിക്കുന്നതു പോലെയല്ല അതു്. സ്ഥിരോത്സാഹവും പരിശ്രമവും അതിനു അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. ആദ്യമായി മാനസാന്തരം എന്ന ഇടുക്കുവാതിലിൽകൂടെ പ്രവേശിക്കണം. ആ വാതിൽ ജീവനിലേക്കു നടത്തുന്നു. വിസ്താരമുള്ള വഴിയിൽകൂടെ നടക്കുന്നതു് എളുപ്പമാണു്; എന്നാൽ അതിന്റെ അവസാനം നാശമത്രെ. സോക്രട്ടീസിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനായിരുന്ന സീബൂസു എന്ന വിദ്വാൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "ഒരു ചെറിയവാതിലും അതിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു ഇടുങ്ങിയ പാതയും നീ കാണുന്നുവോ? അവിടെ ആൾകൂട്ടമില്ല; എന്തെന്നാൽ ചുരുക്കംപേർമാത്രം ആ വഴിയിൽ നടക്കുന്നു. ആ വഴി കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും ദുർഘടമുള്ളതും ആകുന്നതുകൊണ്ടു അതിൽകൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനു ആർക്കും ഇഷ്ടമില്ല. എങ്കിലും അതുമാനസികവും ആത്മികവുമായ പരിശീലനത്തിലേക്കു നടത്തുന്നു."

13. ഇടുക്കുവാതിലൂടെ അകത്തുകടപ്പിൻ:—"(വരുവാനിരിക്കുന്ന) ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള വാതിൽ ഇടുങ്ങിയതാണെന്നു ചിന്തിക്കുക". വിസ്താരമുള്ള വഴി തിരഞ്ഞെടുത്തവർക്കുണ്ടായ അനുഭവം 22,23 വാക്യങ്ങളിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. (അപ്പോ. പ്ര. 14:22).

14. ജീവങ്കലേക്കു:—സമൃദ്ധിയായ ജീവനിലേക്കു നയിക്കുന്ന ഇടുങ്ങിയ പാതയിൽകൂടി നടക്കുന്നതിനത്രെ കർത്താവു നമ്മെ വിളിക്കുന്നതു്.

15-23. കള്ളപ്രവാചകന്മാർ:—(ലൂക്കോ 6:43-46; 13:26-30). കള്ളപ്രവാചകന്മാരേയും സത്യപ്രവാചകന്മാരേയും അവരുടെ വാക്കുകളാലല്ല, പ്രവൃത്തികളാലത്രേ വിധിക്കേണ്ടതു്. ദുഷ്ക്കാമവും ദ്രവ്യാഗ്രഹവുമാണു്. അവരുടെ ദോഷങ്ങൾ. (2. പത്രോ. 2:2,3,14-16).

15. അടുക്കളുടെ വേഷത്തിൽ:—ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ എന്നുള്ള ഭാവനയോടു് കള്ളപ്രഭോഷ്ടാക്കന്മാർ വേഷംമാറി കണ്ടേക്കാം. (മത്താ. 13:4). "കടിച്ചു കീറുന്ന ചെന്നായ്കൾ":—'ചെന്നായ്കൾ' എന്ന പദം ഇവ അർത്ഥത്തിൽ യെഹ. 22:27; സെഫ. 3:3; യോന. 10: 12-ൽ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. സഭയിലെ മൂപ്പന്മാരുടെ ലക്ഷണം 1 പത്രോ. 5:1-4-ൽ പറയുന്നു.

16. അവരുടെ ഫലങ്ങളാൽ.....തിരിച്ചറിയാം:—ലൂക്കോ. 6:44; യാക്കോ. 3:12 നോക്കുക.

17-20. ഓരോ വൃക്ഷത്തിനും അതിന്റെ ഫലമുണ്ടാകും. (3:8-12).

18. ലൂക്കോ. 6:43, മത്താ 12:33) "തിന്മയിൽനിന്നു നന്മ ഉളവാകയില്ല" എന്നുള്ള പൊതുതത്വമാണു് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്.

19. നല്ലഫലം.....തീയിൽ ഇടുന്നു:—(3:10) യോഹന്നാൻ ബപ്തിസ്തിന്റെ പ്രസംഗംതന്നെ പദം ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. 19-20 ലൂക്കോസിൽ ഇല്ല.

21,22. മത്തായിയിൽ ഈ വാക്യങ്ങൾക്കു ഒരു അന്ത്യകാല ഭാവനയുണ്ടു്. "കർത്താവേ,കർത്താവേ" (25:11). യേശുവിനേ ജനങ്ങൾ ഗുരു എന്നും റബ്ബി എന്നും വിളിച്ചുവന്നു. ഇവിടെ അന്ത്യനാളിൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ ക്രിസ്തു ലോകത്തെ ന്യായം വിധിക്കും എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 'കർത്താവേ' എന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ യേശുവിനെ വിളിച്ചുതന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനു ശേഷമാണു്. ഈ സ്ഥാനപ്പേരിൽ ആദ്യം സഭ യേശുവിനെ ആരാധിച്ചു (അ. പ്ര.. 10:36; 1 കൊരി 12:3; ഫിലി 2:11). "സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ എന്റെ പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം":—ഇവിടെ യേശുവിനു ദൈവത്തോടുള്ള പ്രത്യേക പുത്രസംബന്ധം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. (യോഹ. 4:34; മർക്കോ 3:34,35). അന്ത്യന്യായവിധിനാൾ. (മലാ. 3:17; 2 തിമൊ. 4:8).

23. അന്നു ഞാൻ അവരോടു:.....എന്നു നീ ഉത്തരം:—ഇവിടെ യേശു, താൻ അന്ത്യന്യായാധിപതി ആയിരിക്കുമെന്നു യാതൊരു സന്ദേഹവുമില്ലാതെ പറയുന്നു. ഇതിൽനിന്നും യേശുവിന്റെ ദിവ്യത്വം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്. മാറ്റു രണ്ടു സിനോപ്ടിക്കു സുവിശേഷങ്ങളിലും മനുഷ്യപുത്രനേ ന്യായകർത്താവായി ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അവിടെ 'യേശു' എന്നു തെളിവായി പറയുന്നില്ല. "അധർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരേ, എന്നെവിട്ടു പോകുവിൻ":—സങ്കീ 6:9 10 ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

24—27. ബലിയുള്ള ഗൃഹനിർമ്മിതാക്കളും ബലികെട്ടവരും. (ലൂക്കോ. 6:47-49). പർവതപ്രസംഗം ഒരു ഉപമകൊണ്ടു ഉപസംഹരിക്കുന്നു. ഇതു് ലൂക്കോസിലും ഉണ്ടു്. അവ തമ്മിൽ പൊതുവേ സാമ്യമുണ്ടെങ്കിലും ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണേണ്ടതുണ്ടു് (യാക്കോ. 1:23,24). ഇവിടെ സ്ഥിരമായ ഒരു ആത്മികകെട്ടിടത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം എന്താണെന്നു് കർത്താവു പഠിപ്പിക്കുന്നു. പാറ ക്രിസ്തുവും അവന്റെ ഉപദേശവുമത്രേ. ആത്മികവും ഉറപ്പുള്ളതുമായ ആ പാറമേൽ പണിയുന്നതെല്ലാം നിലനില്ക്കും. ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസത്തോടെ അവന്റെ ഉപദേശം അനുസരിച്ചു് ജീവിക്കുന്ന ഏതു വ്യക്തിയുടെയും ജീവിതം വിജയകരമായിരിക്കും. സമുദായങ്ങളും രാജ്യങ്ങളും അവന്റെ ആദർശങ്ങളെ അനുഗമിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവ പുരോഗമിക്കും. ക്രിസ്തു എന്ന ആത്മികപാറമേൽ സഭ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു മഹാരാജ്യങ്ങൾ അധഃപതിച്ചപ്പോഴും അതു് ഉറച്ചുനിന്നു. അതു് ലോകമെങ്ങും വ്യാപിക്കയും സകല ജാതികൾക്കും 'മാർഗ്ഗദർശിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. 'വന്നു ചൊരിഞ്ഞു, നദികൾ പൊങ്ങി'—പലസ്തീനിൽ യോർദ്ദാനല്ലാതെ മറ്റു നദികളില്ല. എന്നാൽ വർഷകാലത്തു വെള്ളം ശക്തിയോടെ ഒഴുകുന്ന അനേക തോടുകളുണ്ടു്.

28—29 സുവിശേഷകന്റെ ഉപസംഹാരം—ശ്രോതാക്കളുടെ അഭിപ്രായഗതി. മർക്കോ. 1:21,22-ൽ യേശു കപ്പർന്നഹൂമിൽ വന്നു സുന്നഹേംദ്രിൽ അധികാരത്തോടെ ഉപദേശിച്ചതു പ്രസ്താവിച്ചു. ഈ ഭാഗത്തു എത്തിനില്പോൾ പ്രഥമസുവിശേഷകൻ യേശുവിന്റെ ഉപദേശത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഒരു സുദീർഘമായ പ്രസംഗത്താൽ വിശദമാക്കി. തദനന്തരം മർക്കോ 1:22 ൽ മടങ്ങി എത്തുന്നു.

28. ഈ വചനങ്ങളെ യേശു പറഞ്ഞുതീർന്നശേഷം.—യേശുവിന്റെ അഞ്ചു ഉപദേശസംഗ്രഹങ്ങളും സുവിശേഷകൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു് (5-7; 10; 13:1-53; 18:23-24). ഈ ഓരോ ഭാഗത്തിന്റെയും ശേഷവും ഈ വാക്യങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടു് ചരിത്രം തുടരുന്നതു്. പുരുഷാരം അവന്റെ ഉപദേശത്തിൽ വിസ്മയിച്ചു (മർക്കോ 1:22; ലൂക്കോ 4:32). പർവതപ്രസംഗം ശിഷ്യന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു പറഞ്ഞതു് (5:1). എങ്കിലും കേൾവിക്കാരായിട്ടു ജനങ്ങളും ചുറ്റും നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

29. അവരുടെ ശാസ്ത്രിമാരെപ്പോലെയല്ല.... ഉപദേശിച്ചതു്. യേശു ആദ്ധ്യാത്മവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ലളിതമായും ജീവച്ഛക്തിയോടും പ്രതിപാദിച്ചു. തന്റെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഉപമകളും കേൾവിക്കാരെ ശക്തിപൂർവം ആകർഷിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായിരുന്നു. സ്വർഗ്ഗസ്ഥപിതാവു്, ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യം, ദൈവസന്നിദ്ധ്യവും ശക്തിയും എന്നിവയെപ്പറ്റി നേരിട്ടറിവുള്ളവനായിട്ടത്രേ അവൻ സംസാരിച്ചതു് (എബ്രാ. 4:12).

അദ്ധ്യായം 8.

8:1—9:34. യേശുവിന്റെ അതിശയങ്ങളും രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയും. വി. മത്തായി 5–7 അദ്ധ്യായത്തിൽ യേശുവിന്റെ ഉപദേശം വ്യക്തമാക്കിയശേഷം തന്റെ അതിശയപ്രവൃത്തികളാൽ തന്നെത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തിയ വിവരം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. മനുഷ്യരുടെ വിവിധമായുള്ള കഷ്ടങ്ങളിൽ യേശു പ്രദർശിപ്പിച്ച സഹതാപവും അവരെ ശരീരത്തിലും ആത്മാവിലും സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള തന്റെ മനസ്സും കഴിവും സുവിശേഷകൻ ഈ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നു.

8:1–4. ഒരു കുഷ്ഠരോഗിയെ സൌഖ്യമാക്കിയതു്. (മർക്കോ 1:40–45; ലൂക്കോ 5:12–16). മർക്കോസിന്റെയും ലൂക്കോസിന്റെയും സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഈ സംഭവത്തിനു മുമ്പു യേശു കപ്പർന്നഹൂമിലെ പള്ളിയിൽവെച്ചു ഒരു പിശാചുബാധിതനെ സുഖപ്പെടുത്തിയ അതിശയം വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു്. മത്തായി അതു വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ കാരണം എന്തായിരിക്കാം? ഒരു വ്യാഖ്യാതാവു് ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു:—"വി. മത്തായിയുടെ പ്ലാൻ പലസ്തീനിൽ സാധാരണമായിരുന്ന മൂന്നുതരം രോഗങ്ങളെ സുഖപ്പെടുത്തിയ സംഭവങ്ങളും വർണ്ണിച്ചു് യേശുവിന്റെ രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയെ ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കുന്നതായിരുന്നു. ഈ രോഗങ്ങളും കുഷ്ഠം, പക്ഷവാതം, ജ്വരം എന്നിവ ആയിരുന്നു. യേശു ന്യായപ്രമാണത്തിൽ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ആചാരങ്ങളെ ബഹുമാനിച്ചു എന്നു കാണിക്കുന്നതിനായിരിക്കാം കുഷ്ഠരോഗിയെ സുഖപ്പെടുത്തിയ സംഗതി പർവ്വതപ്രസംഗത്തിന്റെ പിന്നാലെ വർണ്ണിക്കുന്നതു്." എട്ടും ഒമ്പതും അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ സുവിശേഷകൻ ഒമ്പതു അതിശയങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. 4:25 ൽ പറയുന്ന രോഗികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കുഷ്ഠരോഗികളില്ല. യേശു ആദ്യമായി സുഖപ്പെടുത്തിയതു് ഈ കുഷ്ഠരോഗിയെ ആയിരിക്കാം. യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ കുഷ്ഠരോഗം വളരെ വ്യാപിച്ചിരുന്നു (ലൂക്കോ 4:27). ന്യായപ്രമാണത്തിൽ അതിനെ സംബന്ധിച്ചു് പല ചട്ടങ്ങളും നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു (ലേവ്യ. 13). സുവിശേഷങ്ങളിൽ യേശു കുഷ്ഠരോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്തിയതായിട്ടു മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. (ലൂക്കോ 18:12; മർക്കോ. 14:3). യെഹൂദന്മാർ കുഷ്ഠരോഗം ഒരു അശുദ്ധാവ്യാധി ആയിട്ടു വിചാരിച്ചുവന്നു. അതുകൊണ്ടാണു അതു രൂപിപ്പിക്കുന്നതിനു 'ശുദ്ധമാക്കുക' എന്നവാക്കു ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ഒരാൾ കുഷ്ഠരോഗി ആണെന്നു പുരോഹിതൻ വിധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അവൻ കീറിയ വസ്ത്രം ധരിച്ചു, അധരങ്ങളും മൂടി "അശുദ്ധൻ, അശുദ്ധൻ" എന്നു വിളിച്ചു

തന്റെ കുട്ടംബത്തേയും ജനങ്ങളേയും വിട്ടു തനിച്ചു് ജനസഞ്ചാരമില്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ താമസിക്കണം (ലേവ്യ 12). രോഗശുദ്ധിമായി എന്നു കണ്ടാൽ പുരോഹിതൻ അവനേ 'ശുദ്ധൻ' എന്നു പ്രസ്താവിക്കും. അതിന്റെ ശേഷം അവൻ വഴിപാടു അർപ്പിച്ചിട്ടു് വീട്ടിലേപ്പോകാം. യേശുവിനു് രോഗശുദ്ധിമാക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് ഈ കുഷ്ഠരോഗിക്കു് ബലമായ ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. മർക്കോസിൽ "യേശു മനസ്സലിഞ്ഞു കൈനീട്ടി അവനെതൊട്ടു" എന്നു പറയുന്നു. ലേവ്യചട്ടത്തേ നിരാകരിച്ചു അവൻ യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. യേശു അവന്റെ രോഗത്തിന്റെ ഭീഭത്സതയേയും കർമ്മാചാര ശുദ്ധിയേയും വകവയ്ക്കാതെ തന്റെ "കൈനീട്ടി അവനെതൊട്ടു." തൽക്ഷണം അവനു പൂർണ്ണസുഖം ലഭിച്ചു.

4. യേശു അവനോടു നോക്കു, ആരോടും പറയരുതു്... എന്നു പറഞ്ഞു:—രോഗശുദ്ധിമാക്കിയ വിവരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധമാക്കരുതു് എന്നു യേശു അവനോടു കല്പിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ മറ്റു അവസരങ്ങളിലും തന്റെ അതിശയപ്രവൃത്തികളെ പരസ്യപ്പെടുത്തരുതെന്നു യേശു കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു് (9:30; 11:16). തന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭത്തിൽ വലിയപുരുഷാരം തന്നെ എപ്പോഴും അനുഗമിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ ഇടയിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള വാർത്തപരന്നാൽ തന്റെ ധർമ്മികപ്രചാരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് തെറ്റിദ്ധാരണക്കു ഇടയാകുമെന്നു തന്നെയല്ല, ഒരു രാഷ്ട്രീയ വിപ്ലവത്തിനും കാരണമായേക്കാമെന്നുള്ള വിചാരംകൊണ്ടായിരുന്നു യേശു തന്റെ അതിശയപ്രവൃത്തികളെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തരുതെന്നു നിഷ്കർഷിച്ചതു. (യേശു അഞ്ചപ്പം കൊണ്ടു അയ്യായിരംപേരെ പോഷിപ്പിച്ചശേഷം ജനങ്ങൾതന്നെ പിടിച്ചുരാജാവാക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചതായി നാം വായിക്കുന്നു). ന്യായപ്രമാണത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രകാരം വഴിപാടുകഴിക്കുക എന്നു് യേശു അവനോടു് ആജ്ഞാപിച്ചു. (ലേവ്യ. 14:10). ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ കർമ്മാചാര സിദ്ധാന്തങ്ങൾ, അവയേക്കാൾ ഉപരിയായ ആത്മികതത്വങ്ങൾക്കു പ്രതികൂലമല്ലാത്ത അവസരങ്ങളിൽ യേശു ഒരു യിസ്രായേല്യൻ എന്ന നിലയിൽ അവയെ പ്രമാണിച്ചു. "അവർക്കു സാക്ഷ്യത്തിന്നായി:—ആകട്ടെ ഒരു പ്രവാചകൻ (മശിഹാ തന്നെ) അവരുടെ ഇടയിൽ വന്നിരിക്കുന്നു എന്നു പുരോഹിതന്മാരെ അറിയിക്കുന്നതിനോ? അതുമല്ല ഉദ്ദേശം എന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജനങ്ങൾക്കു സാക്ഷ്യത്തിന്നോ? ഈ അതിശയം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തരുതെന്നു പറഞ്ഞ സ്ഥിതിക്കു അതും ആയിരിക്കയില്ല. "ഒരു കുഷ്ഠരോഗി സുഖപ്പെട്ടു എന്നു പൊതുജനങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതിനായി മോശെ കല്പിച്ച വഴിപാടുകഴിക്കുക" എന്നായിരിക്കാം ഇതിന്റെ വ്യാഖ്യാനം. "(അവർക്കു സാക്ഷ്യത്തിന്നായി'= രോഗം പൂർണ്ണമായി ഭേദപ്പെട്ടുഎന്നു അറിയിക്കുന്നതിനായി—അല്ലെങ്കിൽ

യേശു ന്യായപ്രമാണത്തിനു വിരോധിയല്ലെന്നു പുരോഹിതന്മാരെ കാണിക്കുന്നതിനായി. ഈ കല്പനയേ കൃഷ്ണരോഗി അനുസരിച്ചില്ല. അതുനിമിത്തം യേശു പരസ്യമായി പട്ടണത്തിൽ കടപ്പാൻ കഴിയാതെ പുറത്തു നിർജ്ജന സ്ഥലങ്ങളിൽ പാർക്കേണ്ടിവന്നുഎന്നു മർക്കൊസു പറയുന്നു (മർക്കൊ, 1:45).

8:5-13. ശതാധിപന്റെ ഭൃത്യനെ സുഖപ്പെടുത്തിയതു:— ലൂക്കോ 7:1-10; യോഹ. 4:46-53). മത്തായി 8:2-10, 13നോടു വേറെ സന്ദർഭത്തിൽ യേശു പറഞ്ഞതുമൊഴികളും ചേർക്കുന്നുണ്ടു. മത്താ 8:2-10,13=ലൂക്കോ 7:2-10. മത്താ 8:11,12=ലൂക്കോ 13: 28,29. മത്തായിയിൽ ശതാധിപൻ തന്നേ യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ വന്നതായിട്ടു പറയുന്നു. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന സംഭവവും ഇതും ഒന്നല്ലെന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ടു.

5. അവൻ കപ്പർന്നഹൂമിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ഒരു ശതാധിപൻ അവനോടു:—യോഹ 4:46-ൽ രാജഭൃത്യൻ (ഹേരോദാ അന്തിപ്പാസിന്റെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ) എന്നു പറയുന്നു. ഒരു പുറജാതിക്കാരൻ അല്ലായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. റോമാ പടയാളി സംപ്രത്തിന്റെ അരുപതിലൊരംശമായ നൂറുപടന്മാരുടെ നായകനാണു ശതാധിപൻ. ഈ ശതാധിപൻ കപ്പർന്നഹൂമിൽ താമസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു സീമന്ത രാജ്യമായ അന്തിപ്പാസിന്റെ സൈന്യത്തിൽ ഉദ്യോഗമുള്ള ഒരു പുറജാതിക്കാരൻ ആയിരുന്നിരിക്കാം. കപ്പർന്നഹൂം റോമാപട്ടാളത്തിന്റെ ഒരു താവളമല്ലായിരുന്നു. പുതിയനിയമത്തിൽ പല ശതാധിപന്മാരുടെ കാര്യം പറയുന്നുണ്ടു. അവരെ എല്ലാവരെയും നല്ല മനുഷ്യന്മാരും സൽസ്വഭാവികളുമായിട്ടാണു കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു. (മത്താ 27:54; അപ്പോ. പ്ര 10:27, 28). പുറജാതി ലോകത്തിലെ സന്മാർഗ്ഗസ്ഥാപനങ്ങളെല്ലാം ഉടഞ്ഞു തകർന്നു കിടന്നിരുന്ന ആ കാലത്തു പുരാതനറോമരുടെ സൽഗുണങ്ങളും റോമാസൈന്യത്തിൽ ഏറെക്കുറെ വിളങ്ങിയിരുന്നു. റോമാസൈന്യത്തിലെ ഭടന്മാർ റോമാ പൌരന്മാരായിരുന്നു. ഈ ശതാധിപനും റോമാപൌരൻ ആയിരുന്നിരിക്കണം. അവൻ യെഹൂദമതാനുസാരി ആയിരുന്നോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. ലൂക്കോസിൽനിന്നു അവൻ യെഹൂദന്മാരുടെ സ്നേഹിതനും അവരുടെ ഇടയിൽ നല്ല പേർ സമ്പാദിച്ചവനും ആയിരുന്നു എന്നു കാണുന്നു. "അവൻ നമ്മുടെ ജനത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കു ഒരു പള്ളിയും തീർപ്പിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു" എന്നു യെഹൂദപ്രമുഖന്മാർ യേശുവിനോടു പറഞ്ഞതായി ലൂക്കോസു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. (7:5). ശതാധിപനു വേണ്ടുവോളമുള്ള ഒരു അടിമബാലൻ—അവൻ വാതരോഗം പിടിച്ചു കിടപ്പിലായിരുന്നു! ഈ രോഗം പലസ്തീനിൽ സാധാരണ ആയിരുന്നു.

7. ഞാൻ വന്നു അവനെ സൌഖ്യമാക്കും:—"അന്യജാതിക്കാരന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്നതും അവനുമായി പെരുമാറ്റം ചെയ്യുന്നതും യെഹൂദന്നു നിഷിദ്ധം" ആയിരുന്നു. (അ. പ്ര. 10:28). ഈ ജാതിഭേദം യേശു വകവെയ്ക്കാതെ ശതാധിപന്റെ അപേക്ഷയെ തൽക്ഷണം സ്വീകരിക്കുന്നു. യെഹൂദനായ ഞാൻ പുറജാതിക്കാരനായ നിന്റെ വീട്ടിൽവന്നു നിന്റെ ഭൃത്യനെ സൌഖ്യമാക്കണമെന്നാണോ നീ പറയുന്നതു?" എന്നു യേശു ചോദിച്ചതായിട്ടു വേറൊരു ദൃഷ്ടാന്തരം ഈ വാക്യത്തിനുണ്ടു്. അതു ശരിയാണെങ്കിൽ ശതാധിപന്റെ വാക്കുകളും ഈ ചോദ്യത്തിനു ഉത്തരമായിരുന്നു.

8-10. ഒരു പുറജാതിക്കാരനെ സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിനു പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥന വേണ്ടതുണ്ടെന്നു യെഹൂദന്മാർ വിചാരിച്ചു. "ഒരു വാക്കുമാത്രം":—രോഗിയെ കാണാതെ ദൂരത്തുനിന്നു അവനെ സൌഖ്യമാക്കുവാൻ യേശുവിനു കഴിവുണ്ടെന്നു ശതാധിപൻ വിശ്വസിച്ചു. അടയാളങ്ങളും ക്രിടാതെ വിശ്വസിക്കുന്നതിനു യെഹൂദന്മാർ സന്നദ്ധരല്ലായിരുന്നു. ശതാധിപന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ വിശ്വാസത്തെ യേശു അത്ഭുതകരമായി പുകഴ്ത്തുന്നു: ശതാധിപന്റെ വിശ്വാസവും വിനയവും ഇവിടെ കാണുന്നു. യെഹൂദന്മാരുടെ അവിശ്വാസം യേശുവിനെ വളരെ സങ്കടപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. അതോടുകൂട്ടി നോക്കുമ്പോൾ ശതാധിപന്റെ വിശ്വാസം അത്ഭുതകരമായിരുന്നു. ഇവിടെയും 15:28-ലും പുറജാതികളെ പ്രതിശിപ്പിച്ച വിശ്വാസത്തെ യേശു പുകഴ്ത്തിയതായിട്ടു സുവിശേഷകൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു- യെഹൂദന്മാരിൽ ഇവരുടെ വിശ്വാസംപോലെയുള്ള നിഷ്കളങ്കമായ വിശ്വാസം യേശു കണ്ടില്ല. യേശുവിനു രോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഉണ്ടെന്നു അവർ വിശ്വസിച്ചു. (9:22,29; മർക്കൊ 10:52; ലൂക്കൊ 7:50). ശതാധിപന്റെയും കനാന്യസ്ത്രീയുടെയും വിശ്വാസം സാധാരണ അതിരിൽ കവിഞ്ഞതായിരുന്നു.

11-12. (ലൂക്കൊ 13:28-29). പുറജാതിക്കാർ ദൈവരാജ്യത്തിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടും എന്നു് ഈ വാക്യങ്ങളും കാണിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള വിശ്വാസം പ്രതിശിപ്പിക്കുന്നവർ ദൈവരാജ്യത്തിനു അവകാശികളാകുമെന്നു മത്തായി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. "കിഴക്കുനിന്നും പടിഞ്ഞാറുനിന്നും":—അതായതു ഭൂമിയുടെ എല്ലാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും. ലൂക്കൊസിൽ "വടക്കുനിന്നും തെക്കുനിന്നും" എന്ന വാക്കുകളും കാണുന്നുണ്ടു്. "അബ്രാഹാമിനോടും.....സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പന്തിയിൽ ഇരിക്കും":—മശിഹാക്കാലത്തെ ഒരു വലിയ വിരുന്നിനോടു ഉപമിച്ചുവരുന്നു. (22:1-14; 26:29; ലൂക്കൊ 14:15; 22:30; വെളി 19:9). മശിഹായുടെ മഹാ

സ്വത്തിൽ ജാതിഭേദമില്ലാതെ എല്ലാ വിശ്വാസികളും പങ്കുകൊള്ളും. അതിൽ യെഹൂദനെന്നും പുറജാതിയെന്നുമില്ല. "രാജ്യത്തിന്റെ പുത്രന്മാർ":—(12:38)=ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അവകാശികൾ, അഥവാ യെഹൂദന്മാർ. ശതാധിപനിൽ കണ്ട വിശ്വാസം ഇല്ലാത്ത യെഹൂദന്മാർക്ക് ദൈവരാജ്യത്തിൽ ഒരിടവും കാണുകയില്ല. തങ്ങളുടെ ജാതിമഹത്വത്തിൽ ശരണപ്പെട്ട് ദൈവരാജ്യത്തിനു യോഗ്യമായ ആത്മികസ്വഭാവം ഇല്ലാത്ത യെഹൂദന്മാർ നിരസിക്കപ്പെട്ടും. "ഏറ്റവും പുറത്തുള്ള"—ഇതു് അന്യ കാലവിവരണമാണു്. ഈ വാക്കുകൾ മത്തായിയിൽമാത്രം കാണുന്നു (22:13; 25:30). ദുഷ്ടന്മാർക്കും പുറത്തുള്ള ഇരുട്ടിൽ എന്നന്നേക്കും ചുറ്റി ഉഴലുകയും നീതിമാന്മാരുടെ ആത്മാക്കൾ പ്രകാശമുള്ള പാർപ്പിടങ്ങളിൽ വസിച്ചു സ്വസ്ഥത അനുഭവിക്കയും ചെയ്യും എന്നു യെഹൂദന്മാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. "പാപികളുടെ അന്തം നരകവും ക്രിയിട്ടും നാശവും ആകുന്നു" എന്നു യെഹൂദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറയുന്നുണ്ടു്. "കരച്ചിലും പല്ലുകടിയും"—മത്തായി ഈ വാക്കുകൾ പലപ്രാവശ്യങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നു. (13:42, 50; 22:13; 24:51). അന്ത്യന്യായവിധിനാളിൽ ദുഷ്ടന്മാരുടെ അനുഭവം ദുഃഖവും നിരാശയും അയിരിക്കും എന്നു ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. "ദുഷ്ടൻ പല്ലുകടിച്ചു ഉരുകിപ്പോകും" (സങ്കീ 112:20). സകലജാതികൾക്കും പ്രവേശനം നൽകുന്ന ഒരു ദൈവരാജ്യം അഥവാ സാർവ്വത്രികമായ ഒരു മതത്തിന്റെ ആവിർഭാവം യേശു മുന്നറിയിക്കുന്നു.

13. 15:28 നോക്കുക.

14-15. പത്രോസിന്റെ അമ്മാവിഅമ്മയുടെജ്വരം ഭേദമാക്കുന്നു:—(മർക്കോ 1:29-31; ലൂക്കോ. 4:38-39). മത്തായിയിൽ ഈ സംഭവം മർക്കോസിൽ നിന്നും ചുരുക്കിയിരിക്കുന്നു. "പത്രോസിന്റെ വീട്ടിൽ":—മർക്കോസിൽ "യാക്കോബും യോഹന്നാനുമായി പത്രോസിന്റെയും അന്ത്രയോസിന്റെയും വീട്ടിൽവന്നു". പത്രോസും അന്ത്രയോസും ബെത്സയിദയിൽ നിന്നുള്ളവരായിരുന്നു (യോഹ. 1:44). അവർ തങ്ങളുടെ തൊഴിൽ (മീൻപിടിത്തം) ഉപേക്ഷിച്ചു കഫർന്നഹൂമിൽ വന്നു പാർത്തിരുന്നു. പത്രോസിന്റെ അമ്മാവിയമ്മ മരുമകന്റെകൂടെ താമസിച്ചു. അവന്റെ ഭാര്യ പിൽക്കാലങ്ങളിൽ അവന്റെ മിഷ്യനറിയാത്രകളിൽ സഹചാരി ആയിരുന്നു (1 കോരി. 9:5). "കഠിനജ്വരം കൊണ്ടു വലഞ്ഞിരിക്കയിൽ" എന്നു ലൂക്കോസിൽ പറയുന്നു. ശബ്ദിക്കടലിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ തീരത്തു ഇന്നും മലമ്പനി ധാരാളമുണ്ടു എന്നു യാത്രക്കാർ പറയുന്നു.

16-17. സന്ധ്യാസമയത്തു യേശു അനേകം രോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്തുന്നു. (മർക്കോ 1:32-34; ലൂക്കോ 4:40, 41).

16. വൈകുന്നേരം ആയപ്പോൾ:—അന്നു ശബ്ബതായിരുന്നു എന്നു മക്കോസിൽ നിന്നു കാണുന്നു. ശബ്ബതിൽ സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു അരമണിക്കൂറ കഴിയുമ്പോൾ സാധാരണജോലികൾ ചെയ്യാം. യേശുവിന്നു ശബ്ബതിൽ തന്റെ പിതാവിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനു തടസ്സം ഇല്ലായിരുന്നു; എങ്കിലും രോഗികളും അവരുടെ കൂട്ടുകാരും യെഹൂദനിയമപ്രകാരം ശബ്ബതു കഴിയുന്നതുവരെ താമസിച്ചു; 'പല ഭൂതഗ്രസ്തരേയും':—'ഭൂതം' എന്നു തർജ്ജമചെയ്തിരിക്കുന്ന ഗ്രേക്കുപദത്തിനു ആദ്യം "ദേവൻ" അഥവാ മനുഷ്യനേക്കാൾ—മരിച്ചുപോയ മനുഷ്യരുടെ ആത്മാക്കളേക്കാളും—ശക്തിയുള്ള ഒരു ജീവി എന്നായിരുന്നു അർത്ഥം: യെഹൂദന്മാർ, ഭൂതങ്ങൾ സാത്താന്റെ ദൂതന്മാരാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചു (മത്താ. 8:31). യേശു ആ ശബ്ബതിൽ ഒരു ഭൂതഗ്രസ്തനെ പള്ളിയിൽവെച്ചു സൌഖ്യമാക്കിയ വർത്തമാനം കേട്ടു ആ പ്രദേശത്തു ഈ വ്യാധിപിടിപെട്ടിരുന്ന അനേകരേ യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു.

17. അവൻ നമ്മുടെ ബലഹീനതകളെ എടുത്തു..... നിവൃത്തിയാകുവാൻ തന്നെ:—ഈ വാക്യം മററ സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഇല്ല. യേശുവിന്റെ രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷയിൽ മത്തായി പ്രവചന നിവൃത്തി കാണുന്നു. ഈ വാക്കുകൾ യെശ. 53:14. ഉദ്ധരിച്ചതാണ്. അവ സെപ്തുജിന്റിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകർത്താവു ഈ വാക്യം ഒരു പ്രത്യേക വാക്യപട്ടികയിൽ (Testimonia) നിന്നു എടുത്തതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ട്. ഈ വാക്യം മശിഹായേ സംബന്ധിച്ചു ഒരു പ്രവചനമാണെന്നു യെഹൂദറബ്ബിമാരും സമ്മതിച്ചിരുന്നു. 'സന്നിദ്രം' എന്ന യെഹൂദഗ്രന്ഥത്തിൽ മശിഹാക്കാലത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—"ലേവിയുടെ മകനായ യോശുവാ റബ്ബി (200-250) ഏലിയാ പ്രവാചകനെകണ്ടു. പ്രവാചകൻ റോമ നഗരത്തിന്റെ വാതില്ക്കൽ കിടന്ന് കഷ്ടപ്പെടുന്ന സാധുക്കളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ മശിഹായേ കാണാൻ കഴിയും എന്നു പറഞ്ഞു":—'റബ്ബിയുടെ ഗൃഹത്തിലെ കുഷ്ഠരോഗി' എന്നും മശിഹായ്ക്കു പേരുണ്ട്. മശിഹായുടെ രോഗശാന്തി പ്രവർത്തനത്തേ വി. മത്തായി ശക്തിയായിഎടുത്തുകാണിക്കുന്നു. യേശു നമ്മുടെ പാപങ്ങളെ എന്നപോലെ തന്നെ നമ്മുടെ രോഗങ്ങളേയും വഹിച്ചു. രോഗികളോടുള്ള ആർദ്രത തന്റെ ഹൃദയത്തേ ഭാരപ്പെടുത്തി. അവരേ സൌഖ്യമാക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയിൽ തന്റെ ശരീരത്തിനു ക്ഷീണതയുണ്ടായി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഓരോ അതിശയം ചെയ്യുമ്പോഴും ശക്തി അവനിൽനിന്നു പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെ രണ്ടു പ്രകാരത്തിലും അവൻ നമ്മുടെ രോഗങ്ങളെ ചുമന്നു.

8:18-22. തടാകത്തിന്റെ അക്കരെ കടക്കുന്നതിനു കല്പി
ക്കുന്നു:—(മർക്കോ. 4:35; ലൂക്കോ 8:22). മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷ
ത്തിൽ യേശു ഗലീലയിൽ ഒന്നാമത്തെ മിഷ്യനറി യാത്ര ചെയ്തശേഷം കപ്പ
ർന്ഹൂമിൽ തിരികെ വന്നതായിട്ടും (മർക്കോ 2:1); അതിന്റെ അയൽഗ്രാമങ്ങ
ളിൽ പല സംഭവങ്ങളും സംഭാഷണങ്ങളും നടന്നതായിട്ടും വിവരിക്കുന്നു
(മർക്കോ 2-4.34). ഇവ മത്തായിയിൽ 9.12,13 എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങളി
ലാണു രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു. ഗലീലക്കടലിന്റെ അക്കരെക്കു പോ
യതു മർക്കോസിൽ രണ്ടാമത്തെ സുവിശേഷയാത്രയുടെ ശേഷമാണു കൊടു
ത്തിരിക്കുന്നതു. ഒന്നാമത്തെ സുവിശേഷയാത്ര കഴിഞ്ഞു ഉടനെ പോയതായി
ട്ടു മത്തായി പറയുന്നു. കഫർന്ഹൂമിന്റെ പുറം എപ്പോഴും വലിയ ജന
ക്കൂട്ടം വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ അവരെ പഠിപ്പിക്കയും അവരിലുള്ള
രോഗികളെ സൌഖ്യമാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇടവിടാതുള്ള വേലയുടെ ക്ഷീണം
നിമിത്തം തനിക്കും ശിഷ്യന്മാർക്കും വിശ്രമം അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നു. അതു
കൊണ്ടു തടാകത്തിന്റെ കിഴക്കേക്കരയിൽ പോകുന്നതിനു യേശു ശിഷ്യ
ന്മാരോടു അരുളിച്ചെയ്തു. കിഴക്കേക്കര മിക്കവാറും നിർജ്ജനപ്രദേശമായി
രുന്നു. 'ശിഷ്യനാകുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു' രണ്ടാളുകൾ':— (ലൂക്കോ
9:57-60). ലൂക്കോസിൽ ഈ സംഭവം യേശുവിന്റെ യെരൂശലേമിലേ
ക്കുള്ള അന്ത്യയാത്രയിൽ നടന്നതായിട്ടാണു വിവരിക്കുന്നതു.

19. ഒരു ശാസ്ത്രി:—ലൂക്കോസിൽ "ഒരുത്തൻ" എന്നുമാത്രം.
ഈ ശാസ്ത്രി ഒരു പുതുശിഷ്യന്റെ ഉത്സാഹവും തീക്ഷ്ണതയും പ്രദർശിപ്പിക്കു
ന്നു. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ ശിഷ്യരായിത്തീർന്ന ശാസ്ത്രിമാർ ഉണ്ടായിരുന്നതാ
യി 13:52 ൽ മത്തായി സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു. ഈ ശാസ്ത്രി യേശുവിന്റെ
ശിഷ്യനാകുന്നതിനു അഗ്രഹിച്ചു. എവിടെയും യേശുവിനെ അനുഗമിപ്പാൻ
സന്നദ്ധനാണെന്നു പറയുന്നു. ഇന്നുവരെ തന്റെകൂടെ ചേർന്ന ശിഷ്യന്മാർ
സാധുക്കളും പരിപ്പില്ലാത്തവരുമായിരുന്നു. കുലീനനും വിദ്വാനുമായ ഒരു
ശാസ്ത്രിയേ ശിഷ്യനായി ലഭിക്കുന്നതു സർവ്വദാ ആകർഷണീയമായിരുന്നു
എന്നു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ യേശു അവന്റെ പ്രതിജ്ഞയെ ഉടനടി
സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. തന്റെ ശിഷ്യനാകുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നവൻ ചില ഒഴിച്ചു
കൂടാത്ത വ്യവസ്ഥകളെ അനുസരിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു. അവൻ വീടും സമ
ത്തും ചാർച്ചക്കാരെയും സ്നേഹിതന്മാരേയും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നേക്കാം;
ദ്വിഭാഷവും ദുഷ്കരവും പീഡയും സഹിക്കേണ്ടിവന്നേക്കാം. ഇങ്ങനെയുള്ള
ഒരു ഭാവിയെ സംതൃപ്തിയോടെ അഭിമുഖീകരിക്കാൻ തയ്യാറില്ലാത്തവൻ
യേശുവിന്റെ ശിഷ്യനാകുവാൻ ഒരുമ്പെടേണ്ടതില്ല. തന്നെ എവിടെയും അനു
ഗമിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞ ശാസ്ത്രിയെ ഈ വ്യവസ്ഥകളെല്ലാം യേശു കാണി

ക്കുന്നു. "എന്നെ അനുമിക്കുന്നവൻ എന്നേപ്പോലെ ഭവനമില്ലാതെ ത്യാഗ ജീവിതം നയിപ്പാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കണം". ഈ ശാസ്ത്രിയുടെ തീരുമാനം എന്തായിരുന്നു എന്നു സുവിശേഷകൻ പറയുന്നില്ല.

20. മനുഷ്യപുത്രന്നോ തലചാനിപ്പാൻ സ്ഥലമില്ല:— "മനുഷ്യന്റെ പുത്രൻ—ഇതു് യേശു സ്വയം സ്വീകരിച്ച പേരായിരുന്നു. സുവിശേഷങ്ങൾക്കു പുറമേ ഇതു പുതിയനിയമത്തിൽ ഒരു സ്ഥലത്തുമാത്രമേ കാണുന്നുള്ളു (അപ്പോ. പ്ര. 7:56). അവിടെ സ്തേഫാനോസു മനുഷ്യപുത്രൻ ദൈവത്തിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തു നില്ക്കുന്നവനായി വർണ്ണിക്കുന്നു. യേശു ഈ പേരു എടുത്തതു പത്രോസിന്റെ സാക്ഷീകരണത്തിന്റെ ശേഷം മാത്രമാണു എന്നു ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ആ വാദം സാധൂകരിക്കത്തക്കതല്ല എന്നു സുവിശേഷങ്ങളിൽനിന്നു തന്നെ വ്യക്തമാണു്. (i). യേശു മാനുഷവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആദർശ പുരുഷനാണു്. മനുഷ്യ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഏററവും മൽകൃഷ്ടമായ വളർച്ചയും സാദ്ധ്യതകളും തന്നിൽ പരിപൂർണ്ണമായി വിളങ്ങുന്നു. മനുഷ്യരോടുള്ള തന്റെ അളവററ സഹതാപം, അവരെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിലും അവർക്കുവേണ്ടി കഷ്ടപ്പെടുന്നതിലും അവരുടെ ദുഃഖങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതിലും താൻ പ്രദർശിപ്പിച്ച സന്നദ്ധതയിലും പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. കൂടാതെ, ഉത്തമാദർശ പുരുഷനായ ഈ മനുഷ്യപുത്രന്റെ സ്വഭാവത്തേ നമുക്കും പ്രാപിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു ആ വിശിഷ്ടനാമം നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. (ii). തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയുടെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ യേശു ഈ പേരുമൂലം താൻ മശിഹാ ആണെന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തതായി വിചാരിക്കാം. ദാനി. 7:33-ൽ "മനുഷ്യപുത്രനോടു സദൃശനായവൻ" എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു മശിഹായേക്കുറിച്ചാണെന്നു യെഹൂദന്മാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പ്രവാചകൻ ദർശനത്തിൽ ഒന്നാമതായി സൈന്യബാഹുല്യത്തിലും കരബലത്തിലും ആശ്രയിച്ചിരുന്ന ലോകമഹൽ ശക്തികളെ മൃഗസ്വരൂപത്തിൽ കാണുന്നു. ഈ രാജ്യങ്ങളെല്ലാം നീക്കപ്പെട്ടശേഷം സർവ്വലോകത്തിന്റെയും രാജത്വം മനുഷ്യപുത്രനോടു സദൃശനായവന്റെ കൈയ്യിൽ ഭരമേല്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ലോകത്തിന്റെ അന്ത്യാധിപത്യം സർവ്വ ആദർശങ്ങളുടെയും മൂർത്തിയായ ഒരു ദിവ്യപുരുഷനിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെടും എന്നാണു്. ഈ പ്രവചനം തന്നിൽ നിവർത്തിയായി എന്നു് യേശു കയ്യാഫാവിനോടു സധൈര്യം പ്രസ്താവിച്ചു. (മത്താ. 26:63,64). തൽഫലമായി താൻ മരണശിക്ഷക്കു വിധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. നമ്മുടെ കർത്താവു ഈ പേരു നാല്പതുപ്രാവശ്യം പല സന്ദർഭങ്ങളിലും പല അർത്ഥത്തിലും പ്രയോഗിച്ചുതായി കാണുന്നു.

21. ശിഷ്യന്മാരിൽ വേറൊരുത്തൻ.....അടക്കംചെയ്യാൽ. അനുവാദം തരേണം എന്നുപറഞ്ഞു:—ശാസ്ത്രിയും ഒരു ശിഷ്യ

നായിരുന്നു എന്നു ഈ വാക്യത്തിൽ നിന്നു അനുമാനിക്കാം. ശാസ്ത്രി ശരിയായ ആലോചനകൂടാതെ യേശുവിന്റെ സ്ഥിരശിഷ്യനാകാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. എന്നാൽ അതിനു അവൻ ദൈവവിളി ലഭിച്ചവനല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു യേശു അവന്റെ അപേക്ഷയെ നിരസിച്ചു. മറ്റേ ആളെ കർത്താവു ശിഷ്യസ്ഥാനത്തിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു എങ്കിലും അതു സ്വീകരിക്കുന്നതിനു കുറെ കാലതാമസം വേണ്ടിവരും എന്നു അവൻ അറിയിച്ചു. അവന്റെ അപ്പന്റെ അന്ത്യകർമ്മം നടത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടു യേശുവിനെ അനുഗമിപ്പാൻ അവൻ തയാറാണെന്നാണു അവൻ പറയുന്നതു്. അപ്പന്റെ അന്ത്യകർമ്മം നടത്തുന്നതു് ഒരു മകന്റെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ധർമ്മമാണെന്നു യെഹൂദന്മാർ വിധിച്ചിരുന്നു. മതസംബന്ധമായ മറ്റെല്ലാ ജോലികളേയും വിട്ടുംവെച്ചു ആ കാര്യം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാണെന്നു യെഹൂദമിഷ്നായിൽ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പലസ്തീൻ ഒരു ചൂടുള്ള രാജ്യമായിരുന്നതുകൊണ്ടു ശവസംസ്കാരം മരണദിവസംതന്നേ നടത്തേണ്ടതായിരുന്നു. ഉടനടി ചെയ്യേണ്ടതായ ഈ നിർബ്ബന്ധകർമ്മം ചെയ്യുന്നതിനു അവസരം കൊടുക്കണമെന്നുമാത്രമേ ഈ ശിഷ്യൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുള്ളു. തന്റെ ശിഷ്യത്വം ഈ ചുമതലയെക്കാളും തിടുക്കമുള്ളതാണെന്നു യേശു പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

22. യേശു അവനോടു: നീ എന്റെ പിന്നാലേ വരിക; മരിച്ചവർ തങ്ങളുടെ മരിച്ചവരെ അടക്കം ചെയ്യട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞു. — ഈ വാക്കുകൾ കഠിനമാണെന്നു തോന്നിയേക്കാം. യേശുവിന്റെ അനുകമ്പാശീലവും മറ്റുള്ളവരോടുള്ള സഹതാപവും ആലോചിക്കുമ്പോൾ നിർദ്ദാക്ഷണ്യമായ ഈ വാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കുന്നതു എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം? ഇതിന്റെ കാലസംബന്ധം നമുക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും യേശു അവനേ ഈ വിധത്തിൽ ശാസിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു അനുമാനിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ഈ വാക്കുകൾക്കു താഴെ പറയുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ കൊടുക്കാം. (1). ആത്മികമായി മരിച്ചിരിക്കുന്നവർ (അഥവാ മരിച്ചവന്റെ മറ്റുള്ള ബന്ധുക്കൾ) അവരുടെ മരിച്ചവരെ അടക്കം ചെയ്യട്ടെ. (2). ഈ വാക്കുകൾ അരാമ്യഭാഷയിൽ ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലു ആയിരുന്നിരിക്കാം. മരിച്ചവർ തങ്ങളുടെ മരിച്ചവരെ അടക്കം ചെയ്യട്ടെ—നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയ കഴിഞ്ഞകാലത്തേ (അതിന്റെ പരാജയവും കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും) വിട്ടുകളക; നിന്റെ മുഴുശക്തികളോടും കൂടെ ഒരു നവജീവിതത്തേ അഭിമുഖീകരിക്കു. (3). "എന്നെ അനുഗമിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരു പ്രതിബന്ധങ്ങളും സ്വീകാര്യമല്ല. എനിക്കു നിന്റെ ആത്മാവിന്മേൽ പരിപൂരണമായ കർത്തവ്യംഉണ്ടു്.

എന്നെ കവിഞ്ഞു മറ്റൊരുവനേയും മറ്റൊന്നിനെയും സ്നേഹിക്കുന്നവൻ എനിക്കു യോഗ്യനല്ല. മാനുഷികമായ സകല ചുമതലകളും എന്റെ

ശിഷ്യത്വത്തോടു സാമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ നിസ്സാരങ്ങളാണ്. ഈ രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരുടെയും തീരുമാനം എന്തായിരുന്നു എന്നു സുവിശേഷകൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. മൂന്നാമതു ഒരുത്തൻ ഇതു പോലുള്ള ഒരപേക്ഷ ചെയ്തു എന്നു ലൂക്കോസു പറയുന്നു (ലൂക്കോ 9:61,62). അവിടെ അപേക്ഷകൻ യേശുവിനു ശിഷ്യപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പെ തന്റെ വീട്ടുലുള്ളവരോടു "കലപ്പെക്കു കൈവെച്ചശേഷം പുറകോട്ടുനോക്കുന്നവൻ ആരും ദൈവരാജ്യത്തിനു കൊള്ളാകുന്നവനല്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. ഈ സംഭവങ്ങൾ ശിഷ്യത്വത്തിന്റെ മുഖ്യനിബന്ധനകൾ എന്താണെന്നു വിശദമാക്കുന്നു.

(1) ഒന്നാമതായിട്ടു, അതിന്റെ ചെലവു്, അഥവാ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ വഹിപ്പാനുള്ള പരിപൂർണ്ണ സന്നദ്ധത ഉണ്ടായിരിക്കണം. (2). ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചശേഷം യാതൊരു പ്രതിബന്ധങ്ങളും അതിനെ വിഘ്നപ്പെടുത്തിക്കൂടാ.

8:23-27. തടാകത്തിൽ ചുഴലിക്കാററു. (മർക്കോ. 4:36-41; ലൂക്കോ. 8:23-25). മർക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും ഈ സംഭവം കപ്പർന്നഹൂമിൽ യേശു രണ്ടാംപ്രാവശ്യം താമസിച്ചു് ഉപദേശിക്കയും രോഗികളെ സൌഖ്യമാക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെശേഷം നടന്നതായിട്ടാണു വിവരിക്കുന്നതു് (18 ാംവാക്യത്തിന്റെ നോട്ടു നോക്കുക). മത്തായിയും ലൂക്കോസും മർക്കോസിന്റെ വിവരണത്തെ ചുരുക്കുന്നുണ്ടു്. രണ്ടിലും മർക്കോസിന്റെ വിവരണത്തിൽനിന്നു ചില വ്യത്യാസങ്ങളുമുണ്ടു്. കൊടുങ്കാററു്, ഭൂകമ്പം, മുതലായ പ്രപഞ്ചവിപ്ലവങ്ങളുടെമേൽ കരുണയും സഹതാപവും നിറഞ്ഞ ഒരു സ്വർഗ്ഗസ്ഥപിതാവിന്റെ കരങ്ങളുണ്ടെന്നു നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഈ അതിശയപ്രവൃത്തി പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നു. ഇതു് ഒരുപമയുംകൂടെയാണു്. "ഈ ആയുസ്സിൽ നീ ഒരു സമുദ്രത്തിൽകൂടെ എന്നപോലെ യാത്രചെയ്യുന്നു. പ്രയാസങ്ങളുടെയും പരീക്ഷകളുടെയും കൊടുങ്കാററു നിന്നെ ക്ലേശിപ്പിക്കുകയും ഭയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. യേശുവിൽ നിനക്കുള്ള ആശ്രയം ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നതല്ലയോ അതിനു കാരണം." തെഞ്ഞുല്യൻ എന്ന സഭാപിതാവു് ഈ സംഭവത്തെ ഇങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു:—"ചെറിയ പടകു ലോകത്തിന്റെ ഒരു ചിത്രമാണു്. ലോകത്തിൽ അതു കാററിനാലും ഓളങ്ങളാലും (ഉപദ്രവങ്ങളാലും പരീക്ഷകളാലും) പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. സഭയുടെ ആ പൽഘട്ടത്തിൽ കർത്താവു് ഉറങ്ങുന്നുവോ എന്നു് സംശയിച്ചുപോകും എങ്കിലും തന്റെ വിശ്വാസികളുടെ പ്രാർത്ഥനമൂലം അവൻ ഉണർന്നു ലോകത്തെ ശാസിച്ചു്, സഭയ്ക്കു സമാധാനം നൽകുന്നു." ക്രിസ്തു വ്യക്തികൾക്കും സഭയ്ക്കും സമാധാനത്തിന്റെയും ക്ഷേമത്തിന്റെയും ദാതാവാണു്.

23. അവൻ ഒരു പടകിൽ കയറിയപ്പോൾ.....കൂടെ ചെന്നു. മർക്കോസിൽ സന്ധ്യയായപ്പോളാണു് അവർ അക്കരെ പോയതു്

എന്നു കാണുന്നു. പകലത്തെ കഠിന അദ്ധ്വാനത്തിന്റെശേഷം വിശ്രമത്തിന്നായി മറുകരയ്ക്കു പോകാൻ യേശു ശിഷ്യന്മാരോടു കല്പിച്ചു. യേശു പടകിൽ ഇരുന്നു് ഉപദേശിച്ചശേഷം അതിൽതന്നെ ഇരിക്ക ആയിരുന്നു. കല്പന കിട്ടിയ ഉടനെ അവർ പുറപ്പെട്ടു (മക്കോ. 4:36). മററു പടവുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു മക്കോസു പറയുന്നു. ചുഴലിക്കാററു് അടിച്ചപ്പോൾ അവയെല്ലാം ചിതറിപ്പോയിരിക്കണം.

24. പിന്നെ കടലിൽ ഓളം ഉണ്ടായിട്ടു....മുങ്ങുമാറായി. "അപ്പോൾ വലിയ ചുഴലിക്കാററു് ഉണ്ടായി" (മക്കോ. 4:37). ഗലീലക്കടൽ സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നു് അറുനൂറു് അടി താഴെ ആയിരുന്നു. അതിന്റെ കിഴക്കുവശത്തു് ഉന്നതമായ സമഭൂമിയും അതിന്റെ പിന്നിലായി ഹെർമ്മോൻ പർവതവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഇവയിൽനിന്നു താഴോട്ടു കാററടിച്ചു കടലിനെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കുന്നതു് ഒരു സാധാരണ സംഭവം ആയിരുന്നു. 'അവനോ ഉറങ്ങുക ആയിരുന്നു'—"അവൻ അമരത്തു തലയിണവെച്ചു് ഉറങ്ങുക ആയിരുന്നു" (മക്കോ. 4:38). പകൽ മുഴുവനും താൻ പുരുഷാരത്തെ പഠിപ്പിക്കയും രോഗികളെ സൌഖ്യമാക്കയും ചെയ്തു് ക്ഷീണിച്ചിരുന്നു. ബോട്ടിന്റെ അമരത്തു് ഒരു തലയിണ വെച്ചു യേശു ഉടൻതന്നെ ഉറങ്ങിപ്പോയി. കൊടുങ്കാററും ഓളങ്ങളും തന്നെ ഉണത്താതവണ്ണം തന്റെ ഉറക്കം അത്രയ്ക്കു ഗാഢമായിരുന്നു. താൻ ദൈവപുത്രനായിരുന്നു എങ്കിലും മനുഷ്യർക്കു സഹജമായിരുന്ന ശാരിരികക്ഷീണം തനിക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നു സുവിശേഷകൻ കാണിക്കുന്നു.

25. അവർ അടുത്തു ചെന്നു.....അവനെ ഉണർത്തി. കാററും കോളുംകൊണ്ടു പടകു മുങ്ങാറായി. ശിഷ്യന്മാർ ഭയചരവശരായി യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ അഭയത്തിന്നായി ചെല്ലുന്നു. അവർ എന്തിനു ഭയപ്പെട്ടു? യേശു കൂടെയുള്ളപ്പോൾ അചക്ക യാതൊരു ആപത്തും വരികയില്ലെന്നു മനസ്സിൽ ഉറയ്ക്കാമായിരുന്നു. അവരുടെ ആപത്തുസമയത്തു രക്ഷിപ്പാൻ കഴിയുന്നവന്റെ അടുക്കൽ അവർ സമീപിച്ചു. ഇതു നമുക്കു് ഒരു പാഠമാണു്. ഈ ആയുസ്സിൽ, പരീക്ഷ വരട്ടെ, രോഗമോ മരണമോ വരട്ടെ; യേശു നമ്മുടെ ജീവിതതോണിയിൽ നമ്മോടൊന്നിച്ചു യാത്രചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്കു യാതൊരു ഭയത്തിന്നും കാര്യമില്ല. 'കർത്താവേ, രക്ഷിക്കേണമേ'—സഹായത്തിന്നായുള്ള അഭ്യർത്ഥന (14:30). മക്കോസിൽ "ഞങ്ങൾ നശിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു നിനക്കു വിചാരമില്ലയോ?" എന്നു പരിഭവസ്വരത്തിൽ ശിഷ്യന്മാർ യേശുവിനോടു ചോദിച്ചതായിട്ടു പറയുന്നു.

26. അവൻ അവരോടു: അല്പവിശ്വാസികളെ..... മക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും ഈ ചോദ്യം കടലിനെ ശാന്തതപ്പെടുത്തിയ

ശേഷം ചോദിച്ചതായിട്ടാണ് പറയുന്നത്. ശരിയായ ക്രമം ഇതായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. കർത്താവ് അത്യന്തം ശിഷ്യന്മാർക്കു ഭയത്തിനു ഇടയായ കാരണം ഇല്ലാതാക്കുന്നു. പിന്നീട് അവരുടെ വിശ്വാസക്കുറവിനേയും ഭീരുത്വത്തേയും ശാസിക്കുന്നു "നിങ്ങൾ ഭീരുക്കളുവാൻ എന്തു? നിങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോഴും വിശ്വാസമില്ലയോ" എന്നു കർത്താവു ശിഷ്യന്മാരോടു ചോദിച്ചതായിട്ട് മർക്കോസിൽ പറയുന്നു. ശിഷ്യന്മാർക്ക് അഭിമാനക്കുറവു സൂചിപ്പിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങളും പ്രസ്താവനകളും മത്തായി പലപ്പോഴും വിട്ടു കളകയോ ലഘുകരിക്കയോ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. 'കാറ്റിനെയും കടലിനേയും ശാസിച്ചു'—മർക്കോസിൽ "അവൻ എഴുന്നേറ്റു കാറ്റിനെ ശാസിച്ചു കടലിനോടു: അനങ്ങാതിരിക്ക, അടങ്ങുക എന്നു പറഞ്ഞു." കർത്താവു ദുരാത്മാക്കളെ ശാസിച്ചപ്രകാരംതന്നെ പ്രപഞ്ചശക്തികളേയും അമർച്ചചെയ്യുന്നു. അവന്നു സ്വർല്ലോകങ്ങളിലും ഭൂലോകത്തിലും അധോലോകത്തിലുമുള്ള സകലത്തിന്മേലും അധികാരമുണ്ട്. പിതാവിന്റെ സകല ശക്തികളേയും ധ്വംസനംചെയ്യുന്നതു ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അചിർഭാവത്തിന്റെ അടയാളമാണ്.

27. എന്നാറെ ആ മനുഷ്യർ അതിശയിച്ചു.....ഇവനെ അനുസരിക്കുന്നവല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു. മർക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും ശിഷ്യന്മാർ 'ഭയപ്പെട്ടു' എന്നാണ് പറയുന്നത്. ശിഷ്യന്മാർക്കു യേശുവിന്റെ ദിവ്യത്വത്തെപ്പറ്റി സംശയം ഉണ്ടായിരുന്നതായി മത്തായി സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് 'ആ മനുഷ്യർ' എന്നു പൊതുവേ പറയുന്നു. യേശുവിന്റെ അത്ഭുതശക്തി കണ്ടു ശിഷ്യന്മാരുടെ ഉള്ളിൽ ഭയവും കൗതുകവും ഉദിച്ചു. "ഇവൻ ആര്? കാറ്റും കടലും അവനെ അനുസരിക്കുന്നവല്ലോ" എന്നു ശിഷ്യന്മാർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ പറഞ്ഞതായി മർക്കോസു പറയുന്നു. യേശു പ്രവർത്തിച്ച ഈ അതിശയം അവരെ എത്രമാത്രം അത്ഭുതപ്പെടുത്തി എന്നു ഈ ചോദ്യത്തിൽനിന്നു കാണാം. ഇതുവരെ ഇതുപോലെ ഒരു അതിശയം യേശു ചെയ്തിട്ടില്ല. രോഗങ്ങളെ നീക്കുന്നതിനു യേശുവിനു ശക്തി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു അവർക്കു അറിയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രപഞ്ചശക്തികളിന്മേൽ തനിക്കു അധികാരമുണ്ടെന്നുള്ളതു അവർക്കു ഒരു പുതിയ അനുഭവമായിരുന്നു.

28–34. ഗദരായദേശത്തിലെ ഭൂതഗ്രസ്തർ (മർക്കോ. 5:1–20; ലൂക്കോ 8:26–39). ഈ അതിശയം മർക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും കൂടുതലായി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. വർണ്ണനയിൽ മത്തായിയും മാറാണ്ട സിനോപ്ടിക്ക സുവിശേഷങ്ങളും തമ്മിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങളുമുണ്ട്. മാറാണ്ട സുവിശേഷങ്ങളിലും ഒരു ഭൂതഗ്രസ്തന്റെ കാര്യമേ പറയുന്നുള്ളു. ഒരു വേള

പണ്ഡിതൻ ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു:—"ഗ്രന്ഥകർത്താവു മക്കോ 1:45ൽ നിന്നു 4:35–5:20–ലേക്കു കടന്ന സമയം ആ സുവിശേഷത്തിന്റെ ചുരുൾ ആ ഭാഗത്തു മുഴുവനായി വിടുർത്താതെ, ഈ അതിശയത്തെ ഓർമ്മയിൽ നിന്നു ചുരുക്കമായി വിവരിച്ചതായിരിക്കാം.

28. അവൻ അക്കരെ ഗദരേനരുടെ ദേശത്തു എത്തിയാറേ:—മക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും ഗരസേന്യരുടെ ദേശമെന്നാണു പേർകൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. 'ഗദരദേശത്തു' എന്നു രണ്ടാം സുവിശേഷത്തിന്റെ ചില പതിപ്പുകളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ചില തർജ്ജമകളിൽ ഗർഗ്ഗസേന്യരുടെ ദേശം എന്നും കാണുന്നുണ്ടു്. "ശവക്കല്ലറകളിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു":—ദുരാത്മാക്കൾ തങ്ങളെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ബോധം നിമിത്തം ശവക്കല്ലറകൾ തങ്ങൾക്കു പററിയവാസസ്ഥലമായി അവർ തിരഞ്ഞെടുത്തു. അവിടെ മരിച്ചവരുടെ ആത്മാക്കൾ അധിവസിക്കുന്നെന്നു പൊതുവെ ഒരു അന്ധവിശ്വാസം ആ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ശവക്കല്ലറകൾ പാറകളിൽ പ്രകൃത്യാലുള്ളതൊ വെട്ടിയുണ്ടാക്കിയതോ ആയ ഗുഹകൾ ആയിരിക്കാം. യെഹൂദന്യായപ്രമാണം ശവശരീരമോ കല്ലറയൊ തൊടുന്നതു അശുദ്ധമായി വിധിച്ചിരുന്നു (സംഖ്യ. 19:11,16). ഭ്രാന്തന്മാർ ശവക്കല്ലറകളിൽ പാർക്കുന്നതായിട്ടു ചിലപശ്ചിമരാജ്യങ്ങളിൽ ഇന്നുംകാണാം. വാർബർറ്റൻ എന്ന സഞ്ചാരി തന്റെ അനുഭവം ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു. "ഈ മലമുകളിൽ (ലെബാനോൻ) നിന്നു താഴോട്ടു ഇറങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ ഒരു ശവക്കോട്ടയിൽ കടന്നു. ആ സമയം ഒരു വലിയ അലർച്ചയും കൂക്കുവിളിയും രാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭേദിച്ചു. നോക്കിയപ്പോൾ നഗ്നനായ ഒരു ഭ്രാന്തൻ കുറെ കാട്ടുനായ്ക്കളുമായിട്ടു ഒരു എല്ലിനുവേണ്ടി ശണ്ഠപിടിക്കുന്നതു കണ്ടു. എന്നെ കണ്ടമാത്രയിൽ അവൻ നായ്ക്കളെവിട്ടിട്ടു് ചാടിവന്നു എന്റെ കുതിരയുടെ കടിഞ്ഞാൺ പിടിച്ചു അതിനെ തൂക്കൻ പാറയുടെ അഗ്രത്തോളം പുറകോട്ടു വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയി". യെഹൂദ താൽമൂദിൽ ഭ്രാന്തന്മാരെക്കുറിച്ചു ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—"ഒരു ഭ്രാന്തന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇവയാണു. അവൻ രാത്രിയിൽ വസ്ത്രം കീറിക്കളകയും അവന്നു എന്തുകൊടുത്താലും അതു ചവുട്ടിക്കളകയും ചെയ്യുന്നു."

8.29. അവർ നിലവിളിച്ചു: ദൈവപുത്രാ, ഞങ്ങൾക്കും നിനക്കും തമ്മിലെന്തു?—മക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും ഭൂതഗ്രസ്തൻ യേശുവിനെ "മഹോന്നതായ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രാ" എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഭൂതങ്ങൾ യേശുവിനെ കണ്ടപ്പോൾ ഒക്കെയും ഈ നാമംകൊണ്ടു സംബോധനചെയ്തതായി മക്കോസു പറയുന്നു (മക്കോ. 3:11; ലൂക്കോ. 4:41)

മക്കോ. 1:25-ൽ ഭൂതം യേശുവിനെ 'ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധൻ' എന്നു വിളിക്കുന്നു. 'ദൈവപുത്രൻ' എന്ന പദത്തിന്നു "ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വശക്തികളും ഭരമേല്പിക്കപ്പെട്ടവൻ" എന്നാണ് അർത്ഥം. ഇതിൽ യേശു, മശിഹാ ആണെന്നുള്ള സൂചന ഉള്ളതായും വിചാരിക്കാം (ലൂക്കോ. 4:41). യെഹൂദന്മാർ ദൈവപുത്രൻ എന്ന നാമം മശിഹായുടെ സ്ഥാനപ്പേരായിട്ടു വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. മശിഹാ ദൈവത്തോടു തുല്യനായ ദൈവപുത്രനാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം യെഹൂദന്മാർക്കില്ലായിരുന്നു. അതു ക്രിസ്തുസഭയിലാണു ആദ്യം ഉത്ഭവിച്ചതു്. "കാലത്തിന്നുമുമ്പെ":—'നിന്റെ പേർ എന്തു' എന്നുള്ളഭാഗം മത്തായി വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ന്യായവിധി നാൾവരെ ഭൂമിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് അശുദ്ധാത്മാക്കൾക്കു അനുവാദം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്ന് യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു ധാരണ ഉണ്ടായിരുന്നു. സാത്താനേ തോല്പിച്ചു ഇരുട്ടിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ നശിപ്പിക്കുന്നതു മശിഹായുടെ കർത്തവ്യകർമ്മമായിരുന്നു (മക്കോ 1:24,34; 3:11,12,15). ഭൂതങ്ങൾ യേശുവിനെ മശിഹാ ആണെന്ന് സമ്മതിക്കയും അവരുടെ ദണ്ഡനത്തിന്റെ കാലം ആസന്നമായിരിക്കുന്നു എന്നു ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

30. അവർക്കലെ ഒരു വലിയ പന്നിക്കൂട്ടം മേഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു "ഒരു വലിയ പന്നിക്കൂട്ടം":—രണ്ടായിരത്തോളം പന്നികളുണ്ടായിരുന്നു എന്നു മക്കോസു പറയുന്നു. ഇതു് ആ ഗ്രാമവാസികളുടെ പൊതുസ്വത്തു് ആയിരുന്നിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ധനികനായ പുറജാതിക്കാരന്റെ വക ആയിരുന്നു എന്നു വരാം. പുറജാതികളുടെ ഇടയിൽ പാർത്തിരുന്ന യെഹൂദന്മാർ പന്നികളെ വളർത്തുന്ന തൊഴിൽ ചെയ്തിരുന്നോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. പന്നിയുടെ മാംസം യെഹൂദന്നു നിഷിദ്ധമായിരുന്നു (ലേവ്യ. 11:7; ആവ. 18:8; യെശ. 65-4) അതുപോലെ തന്നെ അറബികളും മിസ്രയീമ്യരും പന്നിയേ ഒരു അശുദ്ധമൃഗമായി വിചാരിച്ചു. പുറജാതികൾ അവയേ വളർത്തുകയും മാംസം ഉപയോഗിക്കയുംചെയ്തുവന്നു.

31. ഭൂതങ്ങൾ അവനോടു.....അയക്കേണം എന്നു് അപേക്ഷിച്ചു:—

മക്കോസു:—"നാട്ടിൽനിന്നു് തങ്ങളെ അയച്ചുകളയാതിരിപ്പാൻ ഏറിയോന്നു അപേക്ഷിച്ചു.....ആ പന്നികളിൽ കടക്കേണ്ടതിന്നു ഞങ്ങളെ അയക്കേണം എന്നു അപേക്ഷിച്ചു."

ലൂക്കോസു:—"പാതാളത്തിലേക്കു പോകുവാൻ കല്പിക്കരുതു്. പന്നികളിൽ കടപ്പാൻ അനുവാദം തരേണം എന്നു അപേക്ഷിച്ചു."

അശരീരികളായ ഭൂതങ്ങൾക്കു സുഖമായി ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യരുടെയോ മറ്റു ജീവികളുടെയോ ശരീരം ആവശ്യമായിരുന്നു.

(ലൂക്കോ. 11:24). എന്നാൽ ശരീരവാഹനമില്ലാതെ ആകാശത്തിലും (എഫേ. 2:2) അധോ ലോകത്തിലും (വെളി. 9:1; 20:3) അവൎക്ക ജീവിപ്പാൻ കഴിയും എന്നിങ്ങനെ പൂൎവ്വകാലത്തു് സാമാന്യവിശ്വാസമായിരുന്നു.

32. പൊയ്യൊറുവിൻ:—മാൎക്കാസിലും ലൂക്കോസിലും "അവൻ അനുവാദംകൊടുത്തു" എന്നാണു്. ഭ്രാന്തൻ തന്നിൽ കുടിയിരുന്ന ഭൂതത്തിന്റെ പേൎക്ക ചെയ്ത അപേക്ഷക്ക യേശു ഒന്നും ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ലഎന്നു് അനുമാനിക്കാം. ഭൂതം രോഗിയെവിട്ടുപോകെണം എന്നുമാത്രം കല്പിച്ചതായിട്ട വിചാരിക്കാം. അവർ പുറപ്പെട്ട "പന്നികളിലേക്ക ചെന്നു.....മുങ്ങിച്ചത്തു":—കേർസായുടെ കിടപ്പു് ഈ സംഭവത്തിനു അനുയോജിച്ചതാണു്. പന്നിക്കൂട്ടം കടലിൽ ചാടിയതിന്റെ കാരണം എന്തായിരുന്നാലും യേശു ഭൂതത്തിനു കൊടുത്ത അനുവാദം നിമിത്തം പന്നികളുടെ ഉടമസ്ഥന്മാൎക്ക വസ്തുനഷ്ടം ഉണ്ടായേക്കുമെന്നു താൻ വിചാരിച്ചതായി സുവിശേഷകന്മാർ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല.

33-34. പന്നി എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടശേഷം അവയെ സൂക്ഷിച്ചവർ ഓടി പട്ടണത്തിൽചെന്നു് ഉണ്ടായ സംഭവം എല്ലാം പന്നിയുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരെ അറിയിച്ചു. "ഞങ്ങളുടെ സ്വത്തു എല്ലാം നശിപ്പിച്ചു. ഇനി എന്തെല്ലാം നഷ്ടങ്ങൾ ഈ മനുഷ്യൻ വരുത്തിക്കൂട്ടുമെന്നു അറിഞ്ഞുകൂടാ. അതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം ഇവിടംവിട്ടു പോകുന്നതിനു ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതാണു്." എന്നു അവർ നിശ്ചയിച്ചു. വസ്തു നഷ്ടം ഉണ്ടായതിൽ നിന്നുള്ള രോഷവും, ഭൂതഗ്രസ്തനെ സൌഖ്യമാക്കിയതിലുള്ള കൃതജ്ഞതയും യേശുവിനെ സംബന്ധിച്ച ആ ദേശക്കാൎക്ക ഉണ്ടായി. "തങ്ങളുടെ അതിർവിട്ടു പോകണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു:—അവരുടെ അപേക്ഷപോലെ യേശു ചെയ്തു. ആ ഗ്രാമക്കാർ യേശുവിനേക്കാൾ തങ്ങളുടെ ധനത്തെ സ്നേഹിച്ചു. ഇതു അവൎക്ക അപരിഹാൎയ്യമായ നഷ്ടമായിരുന്നു, യേശു പിന്നൊരിക്കലും ആ സ്ഥലം സന്ദർശിച്ചതായി പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ യേശു അവരെ അശേഷം ഉപേക്ഷിച്ചില്ല സൌഖ്യമാക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ യേശുവിനോടുകൂടെ പോകുന്നതിനു ആഗ്രഹിച്ചു എങ്കിലും കത്മാവു അവനേ അവന്റെ സ്വജനത്തിന്റെ ഇടയിൽ സേവനം ചെയ്യുന്നതിനായി നിയമിച്ചു (മക്കോ 1:19,20). ഇവൻ ദക്കപ്പോലീസിലെ ഒന്നാമത്തെ മിഷ്യനറി ആയിരുന്നു. ഈ സംഭവം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു പല വിഷമങ്ങളുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇതിൽ നിന്നു പലപാഠങ്ങളും പഠിക്കാനുണ്ടു്.

(1). പന്നികളെ നശിപ്പിച്ചതിനെപ്പററി ഇങ്ങനെ ഒരാക്ഷേപം പറയാറുണ്ടു്. അന്യന്റെ മുതലിനെ യാതൊരു കാരണവും കൂടാതെ നശിപ്പി

ച്ചതു അന്യായവും അക്രമവും ആണ്. അതിനെ യാതൊരുവിധത്തിലും നിതീകരിച്ചു കൂടാത്തതുമാകുന്നു. ഈ സംഭവത്തിന്റെ വർണ്ണനയിൽ ആ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ചില പൊതുവിശ്വാസങ്ങൾ കലർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഭ്രാന്തുരോഗം ദുരാത്മാക്കളുടെ ആവേശം മൂലമാണുണ്ടാകുന്നതെന്നും ഭൂതങ്ങൾക്കു മനുഷ്യരിൽ അല്ലെങ്കിൽ മൃഗങ്ങളിൽ ഒരു പാർപ്പുണ്ടെന്നും സാധാരണമനുഷ്യർ വിശ്വസിച്ചുവന്നു. സുവിശേഷകന്മാർ ഈ സംഭവം വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ അന്നു നടപ്പിലിരുന്ന വിശ്വാസത്തിനു യോജിച്ച പദങ്ങൾ ചേർത്തു എഴുതിയതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല.

(2). ഭൂതങ്ങൾ മനുഷ്യരിൽ പ്രവേശിച്ചു അവരുടെ ആളത്വത്തേ ഭരിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസം ഇന്നും സാധാരണയാണ്. ഒരു മനുഷ്യനിൽകൂടി ഒന്നിലധികം വ്യക്തികൾ, ഒരോ വ്യക്തിയും അവനവന്റെ പ്രത്യേക ഭാവത്തിലും ഭാഷയിലും സംസാരിക്കയും പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്ന കാഴ്ച ഇൻഡ്യയിൽ പലർക്കും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതിന്റെ രഹസ്യം ശാസ്ത്രീയമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനു ഇന്നും സാധിച്ചിട്ടില്ല. ദുഷ്ടാത്മാക്കൾ ജീവിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവർ അശുദ്ധിക്കു തങ്ങളെത്തന്നെ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്ത മനുഷ്യരിൽ പ്രവേശിച്ച് അവരിൽകൂടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നതു് കേവലം മൌഢ്യമാണെന്നു് പറഞ്ഞുകൂടാ.

(3). ദുഷ്ടാത്മാക്കൾ ഭൂമിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു് യേശു വിശ്വസിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉച്ചനിലയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്ന ഈ കാലത്തും ചില പരിതസ്ഥിതികളിലും ചില സ്ഥലങ്ങളിലും ദോഷപരമായ നിഗൂഢശക്തികൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി അന്ധവിശ്വാസത്തിനു വിധേയരല്ലാത്ത പല മഹാന്മാരുടെയും അനുഭവത്തിൽ വന്നതായിട്ടുനാം വായിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്നും സുവിശേഷത്തിന്റെ വെളിച്ചവും ക്രിസ്തുവിന്റെ ശക്തിയും കൊണ്ട് ഇരുട്ടിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ നശിപ്പിച്ച് ദുരാത്മാക്കളെ പുറത്താക്കുന്നുണ്ട് എന്നുള്ളതു് അനിഷേദ്ധ്യമായ ഒരു വാസ്തവമാണ്. ചൈനാ, ആഫ്രിക്ക, ആസ്ട്രേലിയ മുതലായ പുതിയ മിഷ്യനറി കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള നിഗൂഢശക്തികൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി പലർക്കും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം 9.

9:1-8. കപ്പർന്നഹൂമിൽവെച്ച് പക്ഷവാതക്കാരനെ സൌഖ്യമാക്കിയതു് (മക്കോ 2:1-12; ലൂക്കോ 5:17-26). ഇവിടെ സുവിശേഷകൻ മക്കോസിന്റെ ക്രമം വീണ്ടും അനുകരിക്കുന്നു. പതിവുപോലെ മക്കോസിലെ വർണ്ണനയെ ഇവിടെ ചുരുക്കുന്നു. മക്കോസിലും ലൂക്കോ

സിലും ചില കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ഉണ്ട്. യെഹൂദ്യയിൽനിന്നും യേരുശലേമിൽനിന്നും പരിശന്മാരും ശാസ്ത്രിമാരും വന്നിരുന്നതിൽ നിന്ന് യേശു ഇതിനുമുമ്പു യെഹൂദ്യയിൽ ശുശ്രൂഷ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു തെളിയുന്നു (ഈ ശുശ്രൂഷയെ യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്). പുതിയ ഗുരുവിനെ കൈക്കൊള്ളുന്നതിന് യെഹൂദ്യയിലെ പ്രമാണികൾക്ക് മനസ്സില്ലായിരുന്നു. യേശുവിന്മേൽ ദൈവദൂഷണക്കുററം അവന്റെ ശത്രുക്കൾ ആദ്യമായിട്ടു ചുമത്തുന്നതു് ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ്.

1, 2. അവൻ പടകിൽകയറി ഇക്കരെക്കു കടന്ന് സ്വന്തപട്ടണത്തിൽ എത്തി. ഈ വാക്കുകൾകൊണ്ടു മത്തായി ഈ അദ്ധ്യായവും മുമ്പിലത്തെ അദ്ധ്യായവും തമ്മിൽ സംഘടിപ്പിക്കുന്നു. മർക്കോസിൽ യേശു ഗനസരേത്തു തടാകം തിരികെ കടന്ന കാര്യം പറയുന്നില്ല. യേശു ഗലീലയിൽ സഞ്ചരിച്ചശേഷം കപ്പർന്നഹൂമിൽ വന്നതായിട്ടാണ് വിവരിക്കുന്നതു്. ലൂക്കോസിൽ ഈ അതിശയം എവിടെവെച്ചു നടന്നു എന്ന് പറയുന്നില്ല. "സ്വന്തപട്ടണം":—കപ്പർന്നഹൂം (4:13). കപ്പർന്നഹൂമിൽ യേശു വളരെനാൾ താമസിച്ചു ശുശ്രൂഷ ചെയ്തു എങ്കിലും അതു ഒടുവിൽ യേശുവിനെ ത്യജിക്കയാണ് ചെയ്തതു്. തന്മൂലം അതിനു അനുഗ്രഹത്തിനു പകരം ശാപമാണ് ലഭിച്ചതു് (11:23, 24). യേശുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവും അതിശയപ്രവർത്തികളും ദിനംപ്രതി നാം കണ്ടെന്നിരുന്നാലും അവനെ സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നാം അവന്റെ രക്ഷയിൽനിന്ന് അന്യരത്രെ. മർക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷവാതക്കാരനെ നാലുപേർ ചുമന്നുകൊണ്ടു വന്നു എന്ന് മർക്കോസ് മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളു. പല വിവരങ്ങളും മത്തായി വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്—(വലിയ ജനക്കൂട്ടം, വീട്, മേല്പുര പൊളിച്ചതു്).

3. യേശു അവരുടെ വിശ്വാസം കണ്ടു. പക്ഷവാതക്കാരന്റെയും അവനെ ചുമന്നുകൊണ്ടുവന്നവരുടെയും. പക്ഷവാതക്കാരന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ, യേശു ഒരു പ്രവാചകനും രോഗശാന്തി വരം ഉള്ളവനും ദയാലുവും ആണെന്ന് വിശ്വസിച്ചു. അവർ പക്ഷവാതക്കാരന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്ന് വിവരങ്ങൾ അവനെ ധരിപ്പിച്ചു. രോഗിക്കു സൌഖ്യമാകുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹവും ആശയും ജനിച്ചു. തടസ്സം ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് നിരുത്സാഹരായി പിന്നൊരിക്കൽ ആകട്ടെയെന്നുവെച്ച് മടങ്ങിപ്പോയില്ല. യേശു ഇരുന്ന മുറിയുടെ മുകളിലുണ്ടായിരുന്ന വെണ്മാടത്തിൽ അവർ വെളിയിൽ നിന്നുള്ള പടികൾവഴി കയറി മേൽപ്പുര പൊളിച്ച് രോഗിയെ കിടക്കയോടുകൂടെ യേശുവിന്റെ മുമ്പിലേക്ക് ഇറക്കി. ഇതാണ് യേശു കണ്ട് അനുമോദിച്ച വിശ്വാസം. "പക്ഷവാതക്കാരനോട്, മകനെ ധൈര്യ

മായിരിക്ക.....എന്നു പറഞ്ഞു":—മകനെ=കുഞ്ഞേ! [illegible]ക്കു
ക്കുനെ വിളിക്കുന്ന സ്നേഹമുഴി ഇവിടെ രോഗിയെ ദൈവപ്പെട്ടുത്തുന്ന
തിനു കൂടുവു ഉപയോഗിക്കുനു. അവന്റെ മുഖ്യ രോഗശമനത്തെ കുറി
ച്ചുള്ള ആഗ്രഹംമാത്രമല്ല പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധവും അതിന്റെ മനോ
ഭാരവും അവനെ ക്ലേശിപ്പിക്കുന്നതായിട്ടു യേശു കണ്ടു. ഈ മനോഭാര
ത്തിൽനിന്നുള്ള വിടുതലയിരുനു രോഗിക്കു ആദ്യമായിട്ടു വേണ്ടിയിരുന്നതു്.
ഏതായാലും പാപവും രോഗവും തമ്മിൽ അന്ധബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ള യെഹൂദഭാ
രണ അനുസരിച്ചാണു യേശു പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് (യാക്കോ. 5:15). "തന്റെ
പാപങ്ങൾ ക്ഷമിക്കപ്പെട്ടാതെ രോഗശാന്തി ലഭിക്കുന്ന ഒരു രോഗിയുമില്ല"
എന്നു റബ്ബിമാർ പറയുനുണ്ടു്. സുവിശേഷം ആത്മാവിനു കൊടുക്കുന്ന
വലിയ ഭാഗത്തെ യേശു ഒന്നാമതായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുനു.

എന്നാൽ ശാസ്ത്രിമാരിൽ ചിലർ.....ഉള്ളം കൊണ്ടു
പറഞ്ഞു:—ഈ ശാസ്ത്രിമാർ യേശുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളും കൃത്യങ്ങളും
പരിശോധിക്കുന്നതിനും അവന്റെ ജനപ്രിയതയെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനുമായി
യെഹൂദ്യയിൽനിന്നും യെരുശലേമിൽനിന്നും ഗലീലയിലേക്കു വന്നവരായിരുന്നു. ദൈവത്തി
നല്ലാതെ മറ്റൊരുത്തനും പാപം മോചിപ്പിപ്പാൻ അധികാരമില്ല. ആരെ
ങ്കിലും ആ അധികാരമുള്ളവരായി സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവൻ ദൈവ
ത്തിന്റെ അധികാരത്തെ കവർന്നെടുക്കയാണു്. യേശു പക്ഷവാതക്കാരന്റെ
പാപമോചനം അറിയിച്ചപ്പോൾ ശാസ്ത്രിമാർ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവർ
പരസ്പരം നോക്കുകയും പിറുപിറുക്കയും ചെയ്തു. "ഇവൻ ദൈവദൂ
ഷണം പറയുന്നു":—യേശുവിന്റെ പ്രസ്താവന ദൈവദൂഷണം—ദൈവ
മഹത്വത്തിനു അനുരൂപമായ സംസാരമായിട്ടു് അവർ വിചാരിച്ചു. ദൈ
വനാമത്തിൽ പാപമോചനം കൊടുക്കുന്നതിനു് പ്രവാചകന്മാർക്കു് അധികാര
മുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ സ്വന്ത അധികാരത്തിൽ പാപങ്ങളെ മോചിക്കുന്ന
തിനു മശിഹായ്ക്കും അധികാരമുള്ളതായി യെഹൂദന്മാർ ധരിച്ചിരുന്നില്ല.

4. യേശുവോ, അവരുടെ നിരൂപണം ഗ്രഹിച്ചു.
"ആത്മാവു യേശുവിന്മേൽ അവസിച്ചിരുനു" (യെശ. 1:32-33). പ്രവാ
ചകന്മാർക്കു കൊടുക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വിവേചനാശക്തി തന്നിൽ ശക്തിയായി
വിളങ്ങിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു, മനുഷ്യരുടെ വിചാരങ്ങൾ ഒരു മറയും കൂടാതെ
പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ അവനു അറിയുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു.
ദൈവത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ അനുസരിക്കുന്ന മനുഷ്യനായിരുന്നതുകൊണ്ടു തന്റെ സ്വ
പൂർണ്ണമനുഷ്യത്വവും പ്രയോഗിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു തന്റെ സഹതാപം പോലെ
തന്നെ മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ വിശ്വസിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും യേശുവിൽ

അസാധാരണ നിലയിൽ കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. "നിങ്ങൾ ഹൃദയത്തിൽ ദോഷം നിരൂപിക്കുന്നതു് എന്തു്? അവർക്കു കിട്ടിയ വെളിച്ചം അവർ നിഷേധിച്ചതുകൊണ്ടു്, അതു് ഇരുളായി പോകുന്നതിനു സംഗതിയായി.

5. ഏതു എളുപ്പം? രോഗം സൌഖ്യമാക്കുന്നതും പാപം മോചിക്കുന്നതും ദൈവശക്തിയില്ലെങ്കിൽ അസാദ്ധ്യം. 'പാപം മോചിച്ചിരിക്കുന്നു'' എന്നു പറയുന്നതു് എളുപ്പമാണു്. അതു നടന്നോ എന്നു് നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു്, പുറമേ തെളിവൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ നിന്റെ രോഗം സുഖമാകട്ടെ, എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു നടന്നോ ഇല്ലയോ എന്നു് തൽക്ഷണം പ്രത്യക്ഷമാകും. പാപവും രോഗവും തമ്മിൽ സംബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ള യെഹൂദന്മാരുടെ സാധാരണവിശ്വാസം ശിഷ്യന്മാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു (യോഹ. 9:2). രോഗിക്കു സുഖം കിട്ടിയതിൽനിന്നു് അവന്റെ പാപവും മോചിക്കപ്പെട്ടു എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിനു അവർക്കു് പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു.

6. എങ്കിലും ഭൂമിയിൽ പാപങ്ങളെ മോചിപ്പാൻ മനുഷ്യപുത്രന്നു അധികാരമുണ്ടു്. ഭൂമിയിൽ:—''പാപമോചന കർത്താവു ദൈവമാകുന്നു. ദൈവം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വസിക്കുന്നു'' എന്നു റബ്ബിമാർ പറഞ്ഞുവന്നു. അതു ശരിതന്നെ; എങ്കിലും മനുഷ്യപുത്രൻ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി ആ അധികാരത്തെ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യരക്ഷക്കായി വിനിയോഗിക്കുന്നു (8-ാം വാക്യത്തിൽ മനുഷ്യർക്കു ഇങ്ങനെയുള്ള അധികാരം കൊടുത്ത ദൈവത്തെ പുരുഷാരം മഹത്വപ്പെടുത്തിയതായി പറയുന്നു). യേശുവിനു പാപം മോചിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരത്തെ അവർ ചോദ്യംചെയ്യുന്നു. തനിക്കു അതിനുള്ള അധികാരവും ദൈവശക്തിയും ഉണ്ടെന്നു് യേശു സ്ഥാപിക്കുന്നു.

9:9-13. മത്തായിയെ വിളിച്ചതു്. (മർക്കോ. 2:13-14; ലൂക്കോ 5:27-28). മത്തായി കപ്പന്നഹൂമിലുണ്ടായിരുന്ന ചുങ്കസ്ഥലത്തു ജോലിനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ യേശു ''തടാകത്തിന്റെ തീരത്തുകൂടെ'' ആ വഴി കടന്നുപോകയും അവനെ ശിഷ്യസ്ഥാനത്തേക്കു ക്ഷണിക്കയും ചെയ്തതായി മർക്കോസിൽ കാണുന്നു.

9. യേശു അവിടെ നിന്നു പോകുമ്പോൾ:—യെഹൂദ്യന്മാർക്കു യേശുവിനോടുണ്ടായ എതിർപ്പിനു രണ്ടുവശങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമതായിട്ടു യേശു പാപമോചനം കൊടുത്തതിൽ അവന്റെമേൽ ദൈവദൂഷണകുറ്റം ആരോപിച്ചു. രണ്ടാമതു് യേശു ചുങ്കക്കാരോടും പാപികളോടും സംസർഗ്ഗം ചെയ്തു. 'യാഗത്തിവല്ല, കരുണയിലത്രെ ദൈവം പ്രസാദിക്കുന്നതു്' എന്നുള്ള പ്രവാചകവാക്യം പരീശന്മാർ ത്യജിച്ചുകളഞ്ഞു.

ചുങ്കസ്ഥലത്തു ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു:—ദമസ്ക്കാസിൽനിന്നു മദ്ധ്യതരണ്യാഴി കടലിലേക്കുള്ള പബ്ളിക്ക്റോഡ്, തടാകത്തിന്റെ വടക്കേ അതൃത്തിയേ തൊട്ടിരുന്നു. ഫിലിപ്പോസിന്റെ സംസ്ഥാനത്തുനിന്നു അന്തിപ്പാസിന്റെ സംസ്ഥാനത്തിലേക്കു ചരക്കുകൾ പോകുന്നതു ഈ വഴി ആയിരുന്നു. ഈ അതൃത്തിയിൽ തീരുവ പിരിക്കുന്നതിനു ഒരു ചവുക്കയുണ്ടായിരുന്നു. റോമാക്കാർ തീരുവ ധനികന്മാർക്കു കുത്തകയ്ക്കു കൊടുക്കയും അവർ അതു പിരിക്കുന്നതിനു കാര്യസ്ഥന്മാരേ ഏല്പിക്കയും ചെയ്തുവന്നു. ഹേരോദാവെ പോലുള്ള അധീശരാജാക്കന്മാരും ഈ നടപടിതന്നെ അനുകരിച്ചു. മത്തായി അന്തിപ്പാസിന്റെ കീഴിലുള്ള ഒരു ചവുക്ക ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. ചവുക്ക ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പൊതുവെ പിടിച്ചുപറിക്കാരും പൊതുജനദ്രോഹികളുമായിരുന്നു. ജനങ്ങൾ ഇവരെ വ്യഭിചാരികളോടും ഏഷണിക്കാരോടും തുല്യരായി വിചാരിച്ചുവന്നു. ഇവക്കു പുറജാതികളുമായി നിരന്തരം ഇടപാടുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് യെഹൂദകർമ്മവിധികളെ നിഷ്ക്കർഷയായി ആചരിക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിഇല്ലായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം ഉല്പതിഷ്ണുക്കളായ പരീശന്മാർ അവരേ കഠിനമായി ദ്വേഷിച്ചു. യേശു ജനങ്ങളേ ഉപദേശിച്ചശേഷം വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി ഈ വഴിയായി കടൽക്കരയിൽ നടന്നു ചുങ്കസ്ഥലത്തു ചെന്നപ്പോൾ മത്തായിയെക്കണ്ടു. അവനെ തന്റെ ശിഷ്യനാകാൻ ക്ഷണിച്ചു. "അവൻ എഴുന്നേററു അവനെ അനുഗമിച്ചു":—ലൂക്കോസിൽ "അവൻ സകലവും ഉപേക്ഷിച്ചു", അവൻതന്റെ ഉദ്യോഗം വിട്ടുകളഞ്ഞു എന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. തന്റെ സകലസ്വത്തുക്കളും ഉപേക്ഷിച്ചുഎന്നു അർത്ഥമില്ല. ഇതു വളരെ അത്ഭുതകരമായി തോന്നാം. മത്തായി ചുങ്കക്കാരന്റെ ജോലി ചെയ്തതിൽനിന്നു് അവൻ ധനം സമ്പാദിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വളരെ തല്പരനായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ധനലാഭത്തിന്നായി സ്വജാതിക്കാരുടെ വിരോധവും നിന്ദയും അവൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ഇത്തരം മനസ്ഥിതി ഉണ്ടായിരുന്ന ആൾ യേശുവിന്റെ ക്ഷണനം കേട്ടമാത്രയിൽ സകലവുംവിട്ടു യേശുവിനെ അനുഗമിപ്പാൻ ഇടയായതു് എങ്ങനെയാണ്? നിശ്ചയമായിട്ടും അവൻ കപ്പർന്നഹൂമിൽ വെച്ചു യേശുവിന്റെ ഉപദേശം കേൾക്കയും അവന്റെ അതിശയപ്രവൃത്തികൾ കാണുകയും ചെയ്തിരിക്കണം. യേശുവിന്റെ കൃപനിറഞ്ഞ വാക്കുകളും സ്നേഹശുശ്രൂഷയും അവനേ ആകർഷിച്ചു. ആ മഹൽഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യനാകുന്നതിനു തനിക്കു യോഗ്യതയില്ലെന്നു് അവനു അറിയാമായിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹംതന്നെ ക്ഷണിക്കുമെന്നു് ആശിച്ചുകൊണ്ടു അവൻ കാത്തിരിക്കു ആയിരുന്നു എന്നു് വിചാരിക്കാം. യേശു അവന്റെ വാഞ്ഛയും യഥാർത്ഥമായ മാനസാന്തരവും ഗ്രഹിച്ചു് അവനെ തന്റെ ശിഷ്യസ്ഥാനത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചു. ചുങ്കക്കാരനായ മത്തായിയെ അപ്പോസ്തലനാക്കിയതു് യേശുവിന്റെ പരസ്യ

ലൂക്കൊസിൽ എതൃയും ശരിയായ ഒരു സംഗതി ആയിരുന്നു. അതു യെഹൂദമതപ്രമാണികൾക്കു വലിയ ഇടർച്ചയുണ്ടാക്കി എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഒരു പ്രവാചകനെന്നും റബ്ബി എന്നും അഭിമാനിക്കുന്ന ആരും നിന്ദ്യനും മഹാപാപിയുമായ ഒരുത്തനെ തന്റെ ശിഷ്യഗണത്തിൽ ചേർത്തു അവരുടെ വിരോധം വർദ്ധിക്കുന്നതിനു ഒരു കാരണമായിത്തീർന്നു. ഇതിൽനിന്നു കണ്ടുവു പഠിപ്പിക്കുന്നതു് തന്റെ നവസമുദായത്തിൽ ഒരംഗമാകുന്നതിനു ആത്മികയോഗ്യത ഒന്നുമാത്രമാണു ആവശ്യമുള്ളതു എന്നാണു്. ജാതിശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കും സാമൂഹ്യനിലയ്ക്കും അതിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല.

10-13. ചുങ്കക്കാരോടും പാപികളോടുംകൂടെ വിരുന്നു. (മർക്കോ 2:15-17; ലൂക്കോ. 5:29-32). ചുങ്കക്കാരോടും പാപികളോടും ഉള്ള യേശുവിന്റെ പെരുമാറ്റത്തെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതിനായിരിക്കണം മത്തായി ഈ സംഭവം ഇവിടെവിവരിക്കുന്നതു്.

10. അവൻ വീട്ടിൽ ഭക്ഷണത്തിനിരിക്കുമ്പോൾ:— ഈ വിരുന്നു നമ്മുടെ കർത്താവു തന്റെ സ്വന്തഭവനത്തിൽവെച്ചു മത്തായിയേയും അവന്റെ സ്നേഹിതന്മാരേയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി അവർക്കു കൊടുത്തതാണെന്നു ഈ സുവിശേഷം വായിച്ചാൽ തോന്നാവുന്നതാണു്. മർക്കോസിൽ ഇതു വ്യക്തമാക്കീട്ടില്ല. "യേശു തന്റെ വീട്ടിൽ അവനു ഒരു വലിയ വിരുന്നൊരുക്കി" എന്നു ലൂക്കോസിൽ മാത്രമായി പറയുന്നുണ്ടു്. (ലൂക്കോ 5:29). "യേശുവിനോടുകൂടെ ഭക്ഷണത്തിനിരുന്നു" എന്നു പറയുന്നതിൽ യേശു ആയിരുന്നു ഗൃഹസ്ഥൻ എന്നും മത്തായിയും സ്നേഹിതന്മാരും അതിഥികളായിരുന്നു എന്നും വിചാരിപ്പാൻ ഇടയുണ്ടു്. എന്നാൽ ലൂക്കോസു പറയുന്നതുപോലെ മത്തായി യേശുവിനെ തന്റെ സ്വന്ത ഭവനത്തിൽ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി സല്ക്കരിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതാണു് കൂടുതൽ യുക്തിപൂർവ്വമായിട്ടുള്ളതു്. ചുങ്കക്കാരും പാപികളും:—ചുങ്കക്കാർ അവരുടെ തൊഴിൽ നിമിത്തം ശപ്തരാണു് കണിശമായി ആചരിക്കുന്നതിനു തക്ക ദൈവഭക്തിയില്ലായിരുന്നു: (ഗ്രേക്കുവ്യാപാരികളും ശപ്തരിൽ അന്തർഭവിക്കുന്നതു സാധാരണ പതിവായിരുന്നു). ഏതെങ്കിലും ഒരു യെഹൂദൻ ചുങ്കംപിരിക്കുന്ന ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടാൽ അവനെ കൂടാരത്തിൽനിന്നു തള്ളിക്കളയണം എന്നു ഒരു ചട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ധനം കൊടുക്കൽവാങ്ങൽ സമ്പാദിച്ചതാണെന്നുള്ളകാരണത്തിന്മേൽ അവരുടെ സംഭാവന സ്വീകരിക്കുന്നതിനും അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. പാപികൾ:—ദുർമ്മാർഗ്ഗജീവിതക്കാരെമാത്രമല്ല, ന്യായപ്രമാണത്തിലെ വ്യവസ്ഥകളെ നിരുൽക്ഷ്യമായി ആചരിക്കാത്ത എല്ലാവരേയും പരിശുദ്ധമായ "പാപികൾ" എന്നു വിളിച്ചുവന്നു ന്യായപ്രമാണം അറിയാത്ത പുരുഷാരമോ ശപിക്കപ്പെട്ടവരാകുന്നു' (യോഹ. 7:49). യഹൂദ ചുങ്കക്കാരും

പാപികളും എന്നു പഠിയുന്നതിൽനിന്നു അൽപം ഈ പ്രവേശനസ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ഒരു സഭ ഒരുമിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു.

11. പരീശന്മാർ അതുകണ്ടു:—മർക്കോസിൽ പരീശന്മാരുടെ ശാസ്ത്രിമാർ എന്നും ലൂക്കോസിൽ "പരീശന്മാരും അവരുടെ ശാസ്ത്രിമാരും" എന്നാണു എഴുതിയിരിക്കുന്നതു. യെഹൂദമതം അതിന്റെ പ്രത്യേകതയെ സംരക്ഷിപ്പാനായിട്ടു മറ്റുമതങ്ങളിൽനിന്നും സമുദായങ്ങളിൽനിന്നും നിശ്ലേഷം വേർപെട്ടിരിക്കണം എന്നായിരുന്നു പരീശന്മാർ കൈക്കൊണ്ട നയം. യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷ മുമ്പോട്ടുപോയപ്പോൾ ഇവരുമായിട്ടു തന്റെ ഭിന്നിപ്പു വർദ്ധിച്ചു. ഒടുവിൽ യേശുവിന്റെ അന്തം വരുത്തുന്നതിനു ഇവരും ദൈവം ലയ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരും ഒന്നിച്ചു ചേർന്നതായിട്ടാണു കാണുന്നതു. പരീശന്മാർ ക്ഷണത്തിനു ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടവർ അല്ലായിരുന്നു. വിരുന്നിൽ പങ്കു കൊള്ളുന്നതിനു വന്നവരുമല്ല. യേശുവിന്റെ പ്രവൃത്തികളേയും ഒറവു നോക്കുന്നതിനു വന്നവരായിരിക്കണം. അവർ വീട്ടിന്നകത്തു കടന്നില്ല.

13. യാഗത്തിലല്ല.....പഠിപ്പിൻ:—ഈ വാക്യം ഹോശ. 6:6-ൽനിന്നു ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. 12:7 ലും യേശു ഈ വാക്കുകളെ വീണ്ടും ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു. മർക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും ഈ വാക്കുകളും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കാണുന്നില്ല. വേറൊരുസന്ദർഭത്തിൽ യേശു ഉച്ചരിച്ച മൊഴികളെ സുവിശേഷകൻ ഇവിടെ ചേർത്തതായിരിക്കണം. ഇവിടെ ഈ വാക്കുകളുടെ യുക്തി വ്യക്തമല്ല. രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതു ഒരു ദൈവജ്ഞന്റെ കടമ്മയാലക്ഷണമായിട്ടല്ല നാം കരുതുന്നതു. അതു ദൈവജ്ഞന്റെ ധർമ്മമാണു. "യാഗം" എന്ന പദത്തിൽ ന്യായപ്രമാണത്തെ അധാരമാക്കി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള സകല ആചാരങ്ങളും അന്തർഭവിക്കുമാണു. "പാപികളോടു" ള്ള സംസർഗ്ഗത്തെ തടഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ആചാരമാണു. ബലികളിലല്ല, സൽപ്രവൃത്തികളിലും; ബാഹ്യാചാരങ്ങളിലല്ല, സത്യദൈവഭക്തിയിലുമത്രെ ദൈവം പ്രസാദിക്കുന്നതു. 'ശപിക്കപ്പെട്ടവർ' എന്നും യെഹൂദമതപ്രമാണികൾ തള്ളപ്പെട്ടിരുന്ന സാധാരണ ജനങ്ങളോടുള്ള തന്റെ അനുകമ്പയെ താൻ ഇവിടെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു.

(9:14-17). ഉപവാസത്തെക്കുറിച്ചു ചോദ്യം (മർക്കോ. 2:18-20; ലൂക്കോ. 5:33-35).

14. യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാർ അവന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. മർക്കോസിൽ "യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാരും പരീശന്മാരും ഉപവസിക്കയായിരുന്നു" ("ഉപവസിച്ചുവന്നു" എന്നല്ല) എന്നാണു കാണുന്നതു. മത്തായിയുടെ വിരുന്നു പരീശന്മാരും യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാരും ഉപ

വാസം ആചരിച്ചുവന്ന തിങ്കളാഴ്ചയോ വ്യാഴാഴ്ചയോ ആയിരിക്കാം നടന്നതു്. യെഹൂദശാസ്ത്രിമാരും യോഹന്നാനും അനേക ഉപവാസദിവസങ്ങൾ ആചരിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ന്യായപ്രമാണത്തിൽ പാപപരിഹാര പെരുനാൾ മാത്രമേ ഉപവാസദിനമായി കല്പിച്ചിരുന്നൊള്ളു. എന്നാൽ റബ്ബിമാർ വേറേയും പല പരസ്യ ഉപവാസങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. ഇവ ഓരോന്നും യെഹൂദജാതിക്കു സംഭവിച്ച പല അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളുടെ സ്മരണ നിലനിർത്തുവാനായിട്ടു അധികാരികൾ ഏർപ്പെടുത്തിയതാണു്. എന്നാൽ ഇവിടെ വ്യക്തികൾ താനേ ആചരിച്ചുവന്ന രഹസ്യനോമ്പുകളെയാണു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. മതനിഷ്ഠരായ പരീശന്മാർ എല്ലാ തിങ്കളാഴ്ചയും വ്യാഴാഴ്ചയും ഉപവസിച്ചു. ഈ നോമ്പുകളുടെ ഉദ്ദേശം കാര്യലാഭമായിരുന്നു. പുണ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിനോ മനുഷ്യരിൽനിന്നു് പകർച്ച ലഭിക്കുന്നതിനോ അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും അദായം സിദ്ധിക്കുന്നതിനോവേണ്ടി ആയിരുന്നു പരീശന്മാർ നോമ്പാചരിച്ചതു്. ഈ വിധത്തിലുള്ള ഉപവാസം പരീശന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഭക്തിയുടെ ഒരു പ്രത്യക്ഷപത്രമായി ഗണിച്ചുവന്നു.

യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാർ. യോഹന്നാൻ അപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ചിലരെല്ലാം യേശുവിന്റെ സാക്ഷ്യം കേട്ടു് തന്റെ ശിഷ്യന്മാരായിത്തീർന്നു. അധികംപേരും ഒരു പ്രത്യേക കൂട്ടമായി വളരെക്കാലം നിലനിന്നു (അ. പ്ര. 19:3). ആചാരങ്ങളിൽ അവർ പരീശന്മാരെ അനുകരിച്ചു. ദിനംപ്രതി വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന യേശുവിന്റെ കീർത്തിയെപ്പററി അവർക്കു് അസൂയ ഉണ്ടായതായി യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവരുടെ ചോദ്യത്തിനു രണ്ടു കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. (1) യേശു യെഹൂദമതാചാരങ്ങളിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ച തീക്ഷ്ണതക്കുറവിനെ പൊതുജനങ്ങളെ കാണിച്ചു് അവർക്കു് അവനോടുള്ള ബഹുമാനത്തെ നശിപ്പിക്കുക. (2) യേശുവിനെയും യോഹന്നാനെയും തമ്മിൽ ഭിന്നിപ്പിക്കു. യേശുവിന്റെ കീർത്തിക്കു് പ്രധാന അടിസ്ഥാനം യോഹന്നാന്റെ സാക്ഷ്യമായിരുന്നു. യോഹന്നാനെ യേശു കുററപ്പെടുത്തിയാൽ അവർ തമ്മിൽ ഇടർച്ച ഉണ്ടാക്കാമെന്നു് പരീശന്മാർ വിചാരിച്ചുകാണും. യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ കൂട്ടുപിടിച്ചതു് ഈ ദുരുദ്ദേശത്തിൽനിന്നായിരിക്കണം. യേശു അവരുടെ കൌശലം ഗ്രഹിച്ചു. തന്റെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഉത്തരം അവരെ മിണ്ടാതാക്കി. യോഹന്നാൻ തന്നെ "മണവാളൻ" എന്നു് അഭിധാനം ചെയ്ത സംഗതി അവന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ യേശു അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. നിശ്ചയമായിട്ടും പരീശന്മാർതന്നെയും ഒരു കല്യാണവീട്ടിൽ വിരുന്നുകാർ ഉപവസിക്കുന്നുമെന്നു് ആവശ്യപ്പെടുകയില്ലല്ലോ. കല്യാണസദ്യ കഴിഞ്ഞിട്ടു

(മണവാളൻ ശത്രുക്കളാൽ പിടിക്കപ്പെട്ടശേഷം) അവർ വിലപിക്കയും ഉപവസിക്കയും ചെയ്യും. ഇതിനെത്തുടർന്ന് യേശു രണ്ട് ഉപമകൾകൊണ്ട് യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാരോടും തന്റെ ശിഷ്യന്മാരോടും നിലവിലെ നീതീകരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തെ ഉപമയിൽ യോഹന്നാന്റെ മതനിഷ്ഠകളെ ഒരു പഴയ വസ്ത്രത്തോടും തന്റെ മതത്തെ ഒരു പുതിയ വസ്ത്രത്തോടും സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുന്നു. തന്റെ നവീനമതത്തോട് പഴയ യെഹൂദമതാചാരങ്ങളെ സംയോജിപ്പിക്കുന്നതു് ബുദ്ധിശൂന്യമായിരിക്കും എന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പഴയ നിയമപ്രവാചകനായ യോഹന്നാനെ പഴയ നിയമലക്ഷ്യം വിട്ട് പുതിയ നിയമസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്ക് പ്രവേശിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. രണ്ടാമത്തെ ഉപമയിൽ യേശു തന്റെ നിലയെ വിശദമാക്കുന്നു. യോഹന്നാന്റെ വീഞ്ഞു (ഉപദേശങ്ങൾ) പഴയതാണ്. തന്റെ വീഞ്ഞു പുതിയതും ശക്തിയുള്ളതുമാണ്. അതു പകർന്നുവയ്ക്കുന്നതിനു പുതിയ തോൽക്കുടങ്ങൾ അവശ്യമാണ്. ചുരുക്കി പറഞ്ഞാൽ യെഹൂദമതത്തിന്റെയും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. അവയുടെ ആചാരങ്ങളും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നതാണ്. യോഹന്നാന്റെ പ്രാഥമിക മാനസാന്തരശുശ്രൂഷയിൽ ഉപവാസവും കരച്ചിലും ഉചിതമായിട്ടുള്ളതാണ്, എന്നാൽ ഇപ്പോൾ വിരുന്നിന്റെയും സന്തോഷത്തിന്റെയും കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കയാണ്.

15. മണവാളൻ കൂടെയുള്ളപ്പോൾ തോഴന്മാർക്ക് ദുഃഖിപ്പാൻ കഴിയുമോ? മത്തായിലും ലൂക്കോസിലും "ഉപവസിപ്പാൻ" എന്ന പദമാണ് പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. തോഴന്മാർ (മണവറയുടെ മക്കൾ), മണവാളന്റെ സ്നേഹിതന്മാരും ചാർച്ചക്കാരും. ഇവർ വിവാഹവിരുന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടു മണവാളനെ സംഗീതത്തോടും വാദ്യഘോഷത്തോടുംകൂടെ മണവറയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകും. വിവാഹ അടിയന്തിരം ഏഴു ദിവസം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ദിവസങ്ങളിൽ എല്ലാം (മണവാളൻ കൂടെയുള്ളപ്പോൾ) വിനോദങ്ങളും സദ്യയും ഉണ്ടായിരിക്കും (ഉല്പ. 29:27; ന്യായം 14:12). "മണവാളൻ" — യേശു ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി ഭൂമിയിൽ പാർത്തകാലത്തു തോഴർ മക്കളോടുകൂടെ താമസിക്കുന്ന മണവാളനോടു തന്നെ ഉപമിക്കുന്നു. പഴയ നിയമത്തിൽ യിസ്രായേലിനെ യഹോവയുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ച കന്യകയായും വിളിക്കുന്നുണ്ട് (ഹോശേ. 2:19; യെശ. 54:1-10). അതു യഹോവയും യിസ്രായേലും തമ്മിലുള്ള നിയമസംബന്ധം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ഉപമ തന്നെ സംബന്ധിച്ചു പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ തന്റെ മശിഹാസ്ഥാനം അനുസ്മരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ന്യായമുണ്ട് (വെളി. 19:7). മണവാളൻ പിരിഞ്ഞുപോകുന്ന നാൾ വരും. മത്തായിലും ലൂക്കോസിലും "അവരെ വിട്ടുപിരിയേണ്ടുന്ന" (= അവരിൽനിന്നു ബലമാ

യി നീക്കപ്പെടുന്നു) എന്ന വാക്കുകളാണ് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതു് യേശുവിന്റെ കഷ്ടാനുഭവത്തെ സംബന്ധിച്ച് മത്തായിയുടെ ഒന്നാമത്തെ സൂചനയാണെന്നാണ് സാമാന്യവ്യാഖ്യാനം. എന്നാൽ ഈ വാക്കുകളിൽ നിന്നു യേശുവിന് അകലേമരണം നേരിടുമെന്നു താൻ ആ സമയം മുന്നറിയിച്ചതായി അർത്ഥമാക്കേണമെന്നില്ല. ശിഷ്യന്മാർ അങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കിയതായും കാണുന്നില്ല. തന്റെ കഷ്ടാനുഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒന്നാമത്തെ വ്യക്തമായ മുന്നറിയിപ്പ് കൈസര്യാ ഫിലിപ്പിയായിൽവെച്ചായിരുന്നു (16:21). യോഹന്നാൻ അന്നു കാരാഗൃഹത്തിൽ ആയിരുന്നു എങ്കിൽ അവന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ഉപവസിച്ചതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. അപ്പോൾ അവർ ഉപവസിക്കും. കാലഭേദത്തിനനുസരണമായ ആചാരവ്യത്യാസങ്ങളും വരാതിരിക്കയില്ല. ഉപവാസം മതനിഷ്ഠയുടെ അനിവാര്യമായോ നിരന്തരമായോ ഉള്ള ഒരു കർമ്മമല്ല. എന്നാൽ അതിന് യുക്തവും പ്രയോജനകരവുമായ സന്ദർഭങ്ങളുണ്ട്. ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ഉപവാസം 'സുകൃതം സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമല്ല. അതിന്റെ ഉദ്ദേശം ആത്മിക അനുഗ്രഹം പ്രാപിക്കുന്നതാണ്. 'ജഡമോഹങ്ങളെ കീഴമർത്തുന്നതിനും ജഡത്തെ ആത്മാവിന്ന് അധീനപ്പെടുത്തുന്നതിനുമായിട്ടാണ് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിവർജ്ജനം ആചരിക്കേണ്ടതു്. ഉപവാസവും അതുപോലുള്ള ബാഹ്യാചാരങ്ങളും ആന്തരികമായ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു വെറും കപടഭക്തിയായിത്തീരുകയും ആത്മികജീവനെ ദൂഷിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

16-17. പഴയതും പുതിയതും. (മർക്കോ. 2:21-22; ലൂക്കോ. 5:36-39). യെഹൂദസമ്പ്രദായങ്ങൾ ജീർണ്ണിച്ചിരുന്നാലും നിശ്ശേഷം നിഷ്പ്രയോജനമല്ല. എന്നാൽ അവയോടു പുതിയ ആശയങ്ങളെ സംഘടിപ്പിക്കാൻ ആലോചിക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണ് (റോമ. 14:13-23; 1. കൊരി. 8:9-13). കോടി (നനയ്ക്കാത്ത പുതിയ) തുണികൊണ്ടു് ഒരു പഴയ വസ്ത്രത്തിന്റെ കീറൽ തൈയ്ച്ച് അതിനെ പുതുക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് ഏതുപ്രകാരം ബുദ്ധിശൂന്യമാണോ അതുപോലെയാണ് യേശുവിന്റെ പുതിയ സുവിശേഷ ജീവിതമാർഗ്ഗത്തെക്കൊണ്ടു് പഴയ യെഹൂദമതത്തിന്റെ കേടുപാടുകളെ നീക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതു്. പുതിയ പ്രവാചകൻ പഴയ മതത്തെ പരിഷ്കരിച്ചാൽ മതിയല്ലോ എന്നു യേശുവിന്റെ ശ്രോതാക്കളിൽ പലരും ചിന്തിച്ചിരിക്കണം.

17. പുതിയ വീഞ്ഞു. ഇതിന് പഴയ വീഞ്ഞിനേക്കാൾ മദ്യാംശം (ലഹരി) കൂടും (അപ്പോ. പ്ര. 2:13). പൂർവ്വരാജ്യങ്ങളിൽ വീഞ്ഞു നിറച്ചു വെക്കുന്നതു തോൽക്കുടങ്ങളിലാണ്, കണ്ണാടിക്കുപ്പികളിലല്ല.

ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ നവീന ആദർശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് ബലാൽക്കാരംചെയ്യുന്നതു് (ജീർണ്ണിച്ച യെഹൂദവ്യവസ്ഥകളെ) പഴയ തുരുത്തികളിൽ പുതിയ വീഞ്ഞു നിറയ്ക്കുന്നതുപോലെ ഭോഷത്വമായിരിക്കും.

9.18–26. ഒരു പെൺകുട്ടിയെ ഉയർപ്പിച്ചതും രക്തസ്രവമുള്ള സ്ത്രീയെ സൌഖ്യമാക്കിയതും (മക്കോ. 5:21–43; ലൂക്കോ. 8:40–56). ഈ സംഭവവർണ്ണനയിൽ മത്തായി മക്കോസിന്റെ വിവരണത്തെ ധാരാളം ചുരുക്കുന്നതു കൂടാതെ അതിന്റെ സന്ദർഭവും മാററിയിരിക്കുന്നു. മക്കോസിൽ യേശു ഗലീലക്കടൽത്തീരത്തു പുരുഷാരത്തേ ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ യായിറോസ് വന്നതായിട്ടാണു രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ഈ വിവരണത്തിൽ മക്കോസിൽ 155 വാക്കുകളും ലൂക്കോസിൽ 123 വാക്കുകളും ഉള്ളപ്പോൾ മത്തായിയിൽ 100 വാക്കുകൾ മാത്രം കാണുന്നു. മത്തായിയിലുള്ളതു് മുഴുവൻ മക്കോസിലുമുണ്ടു്. എന്നാൽ യായിറോസിന്റെ പേരു്, അതിശയം പ്രവൃത്തിച്ചപ്പോൾ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ശിഷ്യന്മാരുടെ പേരുകൾ, "ബാലേ, എഴുന്നേല്ക്കു" എന്ന വാക്കുകൾ, അതിശയം പ്രസിദ്ധമാക്കരുതു് എന്നുള്ള കല്പന—എന്നീ സംഗതികൾ ഒന്നാം സുവിശേഷത്തിൽ വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ലൂക്കോസും മക്കോസും തമ്മിൽ വളരെ യോജിപ്പു കാണുന്നുണ്ടു്.

18. അവൻ ഇങ്ങനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ .....നമസ്കരിച്ചു. ഒരു 'പ്രമാണി'—പള്ളിപ്രമാണികളിൽ ഒരുവൻ. പള്ളിആരാധന ക്രമീകരിക്കുന്നതിന് പ്രത്യേക ആളുകളുണ്ടായിരുന്നു. ഈ പ്രമാണിയുടെ പേർ 'യായിറോസു' എന്നായിരുന്നു (മക്കോ. 5:23). യായിറോസ്=യായീർ (ന്യായാധി. 10.3). യായിറോസു കപ്പർന്ന്ഹൂം സ്വദേശി ആയിരുന്നെങ്കിൽ, യേശുവിനോടു തന്റെ ഭൃത്യന്റെ കാര്യം ശുപാർശചെയ്യാൻ ശതാധിപൻ അയച്ച ദൂതന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു എന്നു വരാം. ഈ ഊഹം ശരിയാണെങ്കിൽ യായിറോസിന് യേശുവിന്റെ ശക്തിയെക്കുറിച്ച് അനുഭവത്തിൽനിന്നുള്ള അറിവുണ്ടായിരുന്നു. മക്കോസിൽ "എന്റെ കുഞ്ഞുമകൾ അത്യാസന്നത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു" എന്നാണു് പറയുന്നതു്. യേശു വീട്ടിൽ ചെല്ലുന്നതിനു മുമ്പെ ദൂതന്മാർ വന്നു യായിറോസിനെ മരണസംഗതി അറിയിച്ചതായും മക്കോസിൽനിന്നു കാണാം. രോഗികളുടെമേൽ കൈവെക്കുന്ന സമ്പ്രദായം യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു (അ. പ്ര. 9:17; 28:8).

20–22. രക്തസ്രവമുള്ള സ്ത്രീയുടെ സംഭവം. ഈ അതിശയത്തിന് രണ്ടു പ്രത്യേകതയുണ്ടു്. (1) അതു് ഒരു സംഭവത്തിനുള്ളിൽ വേറൊരു സംഭവമായിട്ടു് മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളും വർണ്ണിക്കുന്നു. (2) യേശു

വിന്റെ പ്രസ്പഷ്ടമായ സഹകരണംകൂടാതെയാണ് ഈ സ്ത്രീക്കു സൌഖ്യം ലഭിച്ചതു്. ഈമാതിരി രോഗം വളരെ ദുരിതകരമായിരുന്നു. രക്തസ്രവമുള്ള സ്ത്രീകളെ അശുദ്ധരായി ന്യായപ്രമാണം വിധിച്ചു (ലേവ്യ. 15:19).

21. യേശുവിന്റെ പിറകിൽ വന്നു് അവന്റെ വസ്ത്രത്തിന്റെ തൊങ്ങൽ തൊട്ടു. യേശുവിന്റെ ശക്തിയെപ്പററി അവൾ സംശയിച്ചില്ല. ആ ശക്തി മായാവിദ്യപോലെ ഫലിക്കും എന്നു് ഒരു ദുഷ്ടവിശ്വാസവും അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു (മക്കോ. 6:56). യെഹൂദന്മാരുടെ വസ്ത്രത്തിന്റെ കോൺതലയ്ക്കു് പൊടിപ്പു് കെട്ടണം എന്നു് ന്യായപ്രമാണത്തിൽ വിധിച്ചിരുന്നു (സംഖ്യ. 15:38; ആവ. 22:12). തന്റെ റോമാവായനക്കാർക്കു് ഈ സമ്പ്രദായം അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം മക്കോസു ഈ സംഗതി വിട്ടുകളഞ്ഞതു്.

22. യേശു തിരിഞ്ഞു.....സൌഖ്യം വന്നു. അവൾ തൊട്ടു ക്ഷണത്തിൽ അവൾക്കു സൌഖ്യംവന്നു എന്നു് മക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും പറയുന്നു. യേശു അവളോടു സംസാരിച്ചതിൽപിന്നീടാണു് അവൾ സൌഖ്യമായതു് എന്നു മത്തായിയിൽനിന്നു കാണുന്നു. നിന്റെ വിശ്വാസം നിന്നെ രക്ഷിച്ചു. മായവിദ്യയോ മന്ത്രവാദമോ അല്ല, അവളുടെ വിശ്വാസമാണു് സുഖത്തിനു കാരണം. ഈ വാക്കുകൾ യേശു മററു പല സന്ദർഭങ്ങളിലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'ആ നാഴികമുതൽ'—ഈ വാക്കുകൾ ഇതരസുവിശേഷങ്ങളിലില്ല. "നീക്കോദിമോസിന്റെ സുവിശേഷം" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ സ്ത്രീയുടെ പേരു 'വെറോനിക്കാ' എന്നായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നു. ഇവളെക്കുറിച്ചു യൂസൂബിയൂസു രസകരമായ ഒരു കഥ പറയുന്നുണ്ടു്. അവൾ പിലിപ്പോസിന്റെ കൈസയ്യക്കാരിയായ (പാനിയാസു്) ഒരു പുറജാതിസ്ത്രീ ആയിരുന്നു. അവളുടെ വീടിന്റെ പടിവാതില്ക്കൽ കർത്താവിന്റെ രൂപം കൊത്തീട്ടുള്ള ഒരു ശിലാസ്തംഭം നാട്ടീട്ടുണ്ടു്. ഇതു് ഒരു വെറും കഥ ആയിരിക്കാനേ തരമുള്ളു. അവൾ കപ്പർന്നഹൂംകാരിയായ ഒരു യെഹൂദസ്ത്രീ ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു് തർക്കമില്ല.

23. മരണവീട്ടിൽ കുഴൽ ഉൾതുന്നതു് ഒരു വെറും യെഹൂദമര്യാദ ആയിരുന്നു. ആ വിവരം മത്തായിയിൽ മാത്രം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യായിറോസു ആ സ്ഥലത്തെ ഒരു പ്രമാണി ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു വളരെ ആളുകൾ അവന്റെ വീട്ടിൽ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പുരാതന യെഹൂദ ശവസംസ്കാരത്തിൽ പാട്ടും സംഗീതവും പതിവായിരുന്നു. ഒരു യെഹൂദഗൃഹത്തിൽ മരണമുണ്ടായാൽ വലിയ ആൾകൂട്ടവും ആരവവും സാധാരണയായിരുന്നു. കൂലിക്കു കരയുന്ന വിലാപക്കാർ, വിലപിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ, ദുഃഖസൂചകമായ സംഗീതം—

ഇവയെക്കുറിച്ചെല്ലാം പഴയ നിയമത്തിൽ സൂചനകളുണ്ട് (സഭാ. പ്ര. 12:5; യെര. 9:17; ആമോ. 5:16; 2 ദിന. വൃത്താ. 35:25). പൌരസ്ത്യദിക്കുകളിലെ മരണവിലാപത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു സഞ്ചാരി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—"ഒരു വീട്ടിൽ മരണം ഉണ്ടായാൽ ഉടനെതന്നെ അതിലെ സ്ത്രീകൾ അത്യുച്ചവും ശ്രവണഭേദ്യവുമായ ഒരു കൂക്കുവിളി (കുരവ) കൊണ്ട് അയൽക്കാരെ വിവരം അറിയിക്കുന്നു. ഈ നിലവിളി മറ്റെല്ലാ ശബ്ദത്തേയും യുദ്ധത്തിന്റെ ധ്വനിയേക്കാളും അധികരിച്ചതാണ്" അടക്കത്തിന്റെ ചടങ്ങ് ഇങ്ങനെയാണ്. ശവശരീരം കുളിപ്പിച്ച് മോടിയുള്ള വസ്ത്രം ധരിപ്പിച്ച് മഞ്ചത്തിന്മേൽ വെക്കുന്നു. (കഴിവുള്ളവർ സുഗന്ധവർഗ്ഗം പൂശുന്നതും പതിവാണ്. അതിന്റെശേഷം അതു വഹിച്ചുകൊണ്ടു ശ്മശാനസ്ഥലത്തേക്ക് എല്ലാവരും പോകുന്നു. ഈ യാത്രയിൽ കുഴലൂത്തും സ്ത്രീകളുടെ രോദനവും കാണും. തീരെ പാവപ്പെട്ടവക്കും രണ്ടു കുഴലൂത്തുകാരും ഒരു വിലാപസ്ത്രീയും ഇല്ലാതിരുന്നാൽ അതു് ആക്ഷേപമായി കരുതിയിരുന്നു.

24. പിന്നെ യേശു പ്രമാണിയുടെ വീട്ടിൽ കടന്നു..... മാറിപ്പോകുവിൻ. വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ വലിയ ആരവം നടക്കുന്നതു കണ്ടു യേശു കുറെ നേരം മുറ്റത്തു നിന്നു. അവിടെ കൂടിയവരോടു "നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ആരവമുണ്ടാക്കുന്നതു എന്തിനു; ബാല മരിച്ചില്ലല്ലോ; ഉറങ്ങുകയത്രേ എന്നു പറഞ്ഞു" മരണത്തികൽ മനുഷ്യരുടെ അതിദാരുണമായ മുറവിളിയെക്കുറിച്ചു യേശു എങ്ങനെ വിചാരിച്ചു എന്ന് ഈ ചോദ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. "കുട്ടി മരിച്ചിട്ടില്ല; ബോധരഹിതയായി കിടക്കയാണ്" എന്നല്ല യേശുവിന്റെ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം. യേശു അതുവരെ അവളെ കാണാത്ത സ്ഥിതിക്ക് അങ്ങനെ പറയാൻ ഇടയില്ല. യേശുവിന്റെ വാക്കുകൾ അക്ഷരംപ്രതി വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതല്ല. താൻ മരണത്തെ ഉറക്കത്തോട് ഉപമിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. പഴയ നിയമത്തിൽ ഈ പ്രയോഗം അസാധാരണമല്ല. "ഞാൻ അവന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ ഉണരുമ്പോൾ തൃപ്തനാകും" (സങ്കീ. 17:15). "പൊടിയിൽ ഉറങ്ങുന്നവർ അനേകരും എഴുന്നേല്ക്കും" (ദാനി. 12:2, യോഹ. 11:11). നാം പ്രത്യാശ ഇല്ലാത്തവരെപ്പോലെ ദുഃഖിക്കുന്നതു നമ്മുടെ വിശ്വാസക്കുറവുകൊണ്ടാണ്. ദൈവം ജീവനുള്ളവരുടെ ദൈവമത്രേ. എല്ലാവരും (ജീവനുള്ളവരും മരിച്ചുപോയവരും) അവനു ജീവിക്കുന്നു എന്നു യേശു സദൂക്യരോടു പറഞ്ഞതിൽ നിന്നു താൻ മരണത്തെക്കുറിച്ച് എങ്ങനെ വിചാരിച്ചു എന്നു വ്യക്തമാണ്. ആരവവും നിലവിളിയും താൻ ഉദ്ദേശിച്ച പ്രവൃത്തിക്കു തടസ്സമായിരുന്നു. ബാല കിടന്ന മുറിയിൽ അവളുടെ അപ്പനേയും അമ്മയേയും തന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ മൂന്നുപേരേയും (പത്രോസു, യാക്കോബു, യോഹന്നാൻ) മാത്രമേ

കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയുള്ളൂ (ലൂക്കോ. 8.51). യേശു "തലിതാക്രമി" എന്ന വാക്കുകൾ ഉച്ചരിച്ചാണ് ബാലയെ ഉയർപ്പിച്ചതു് എന്നു മർക്കോസു പറയുന്നു. (ഈ വാക്ക് പത്രോസിൽനിന്നു മർക്കോസിനു ലഭിച്ചതായിരിക്കണം).

26. ബാല എഴുന്നേററു.....പരന്നു. ബാല എഴുന്നേററു നടന്നു. അവൾക്കു പന്ത്രണ്ടു വയസ്സു പ്രായം ഉണ്മായിരുന്നു എന്നു മർക്കോസിൽനിന്നു കാണുന്നു. "ഇതു് ആരും അറിയരുതു്" എന്നു് യേശു മുറിയിൽ നിന്നവരോടു പറഞ്ഞു എന്നും മർക്കോസു പറയുന്നു. എന്നാൽ ഇത്ര വലിയ ഒരു അതിശയപ്രവൃത്തി പ്രസിദ്ധമാകാതെ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇളക്കവും തന്റെ ശുശ്രൂഷയെ സംബന്ധിച്ചു തെററായ ധാരണകളും ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാൻ യേശു, തന്റെ അതിശയപ്രവൃത്തികളെ പ്രസിദ്ധമാക്കരുതു് എന്നു നിഷ്കർഷിച്ചുവന്നു.

9:27-31. രണ്ടു കുരുടന്മാരെ സൌഖ്യമാക്കിയതു്. ഇതും 32, 33 വാക്യങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന അതിശയവും മത്തായിക്കു പ്രത്യേകമാണു്. യേശു യെരിഹോവിൽനിന്നു് പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ വഴിയരികെ ഇരുന്ന രണ്ടു കുരുടന്മാരെ സൌഖ്യമാക്കിയതായിട്ടു മത്താ. 20.29-34-ൽ പറയുന്നുണ്ടു്. ഇവ രണ്ടും ഒരു സംഭവംതന്നെ ആവർത്തിച്ചതായിരിക്കണം എന്നു് ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. മർക്കോ. 8.22-26 ലും 10:46-52 ലും കർത്താവു കുരുടന്മാർക്കു് കാഴ്ചകൊടുത്തതായി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടു. മത്താ. 20.29-34-ൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന അതിശയം മർക്കോസിൽനിന്നു് ഉദ്ധരിച്ചതാണെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല. എന്നാൽ ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന അതിശയവും 20-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതും തമ്മിൽ പല വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടു്. ഇവിടെ ഈ രണ്ടു അതിശയങ്ങളും ചേർത്തിരിക്കുന്നതു സുവിശേഷകന്റെ പ്രത്യേക ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യത്തിന്നായിട്ടാണു. യേശുവിന്റെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന പ്രശസ്തിയെ സുവിശേഷകൻ വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അതു താൻ അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വർണ്ണിപ്പാൻ ആലോചിക്കുന്ന ശിഷ്യന്മാരുടെ മിഷനറിയാത്രയുടെ ഒരു മുഖവുരയാണെന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹമില്ല. എന്തുകൊണ്ടാണു രണ്ടു കുരുടന്മാരെ സൌഖ്യമാക്കിയതായി പറയുന്നതു്? 20:29-ൽനിന്നു ഉദ്ധരിച്ചതായിരിക്കുമോ? രണ്ടു കുരുടന്മാരെ രണ്ടുതവണയായിട്ടു് സൌഖ്യമാക്കിയതായി മർക്കോസു പറയുന്നുണ്ടു് (8:22-26; 10:40-52). ഇതിൽ ഒന്നു് മത്തായി വിട്ടുകളയുന്നുണ്ടു്. രണ്ടാമത്തെ അതിശയത്തിൽ മർക്കോസിൽ ഒരു കുരുടൻ മാത്രമേയുള്ളൂ. ഈ അതിശയം നടന്നതു കപ്പർന്നഹൂമിൽവെച്ചായിരിക്കണം. അവൻ വീട്ടിൽ എത്തിയപ്പോൾ 23-ാം വാക്യം

നോക്കുക). പത്രോസിന്റെ വീട് ആയിരിക്കാം. ഇതു ചെയ്യാൻ..... വിശ്വസിക്കുന്നവരാ മറ്റുള്ള അതിശയങ്ങളിലും എന്നപോലെ അവരുടെ വിശ്വാസത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനാണ് ഈ ചോദ്യം ചോദിച്ചതു്.

29. അവരുടെ കണ്ണു തൊട്ടു 20:34. നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസംപോലെ നിങ്ങൾക്കു ഭവിക്കട്ടെ 13:58;8:10.

9:32-34. ഒരു ഊമനായ ഭ്രതഗ്രസ്തനെ സൌഖ്യമാക്കിയതു്. ഈ അതിശയവും മത്തായിക്കു പ്രത്യേകമാണു്. ഇതുപോലെ ഒരതിശയം 12:22-ലും രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. ലൂക്കോ. 11:14;15-ൽ വിവരിക്കുന്ന അതിശയം ഇതുതന്നെ ആയിരിക്കാം. മത്താ 12:22-ലും ലൂക്കോസ 11:14,15-ലും വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന അതിശയം ബേൽസബൂലിനെ കുറിച്ചുള്ള സംഭാഷണത്തിന്റെ മുഖവുര അണു്. ഇവിടെയും 34 ം വാക്യത്തിലും യേശു ഭ്രതങ്ങളുടെ പ്രമാണിയേ കൊണ്ടാണു ഭ്രതങ്ങളെ പുറത്താക്കുന്നതു് എന്നു പരീശന്മാർ ആക്ഷേപിച്ചു എന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ ആക്ഷേപത്തിന്റെ മറുപടി 12:25-മതല്ലുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇവ സ്ഥിതിക്കു രേ അതിശയവും 12:22-24-ൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന അതിശയവും ഒന്നുതന്നെ ആണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. മൂന്നു അതിശയങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു സുവിശേഷകന്റെ ഉദ്ദേശം. അപ്രകാരം അനുസരിച്ചു് ഈ അതിശയം ഇവിടെ ചേർത്തതായിരിക്കണം.

32. അവർ പോകുമ്പോൾ. 'അവർ'— കുരുടന്മാരെ ആയിരിക്കാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. അല്ലെങ്കിൽ "യേശുവും ശിഷ്യന്മാരും വീട്ടിൽനിന്നു പോയപ്പോൾ" എന്നായിരിക്കാം അർത്ഥം. "ഊമൻ"— ഈ പദത്തിനു മൂലഭാഷയിൽ 'മാട്ടുമുള്ളവൻ' എന്നതത്രെ അർത്ഥം. ഊമരെയും ചെകിടരെയും വർണ്ണിക്കുന്നതിനു് ഈ പദം പ്രയോഗിക്കുന്നു. (മത്താ. 12:22; ലൂക്കോ. 11:14; മർക്കോ. 7:32,37;9:35)

33. യിസ്രായേലിൽ.....അതിശയിച്ചു. (മർക്കോ. 2:12). യേശുവിന്റെ അതിശയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പൊതുജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായമാണു് ഇതു്. പരീശന്മാർ അവയെക്കുറിച്ചു് എന്തഭിപ്രായമാണു പറഞ്ഞതു എന്നു വാ. 34 പറയുന്നു.

34. ഈ വാക്യം ഇരട്ടിപ്പാണു്. അതിന്റെ ശരിയായ സ്ഥാനം 12:22 (=ലൂക്കോ. 11:15) ആണു്. അതിശയപ്രവൃത്തികളും നടന്നില്ല എന്നു പറയുന്നതിനു യേശുവിന്റെ ശത്രുക്കൾക്കു നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു.

എന്നാൽ അവ സാത്താന്റെ സഹായത്താലാണു ചെയ്തതു് എന്നാണു് അവരുടെ വാദം. ഇതാണു മനസ്സാക്ഷിക്കു (പരിശുദ്ധാത്മാവിനു) വിരോധമായ പാപം.

9:35–38. ഈ ഭാഗവും 10:1–4–ം പന്ത്രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരുടെ മിഷനറിയാത്രയുടെ പ്രാരംഭമായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഈ ഭാഗം പല മൂലരേഖകളിൽനിന്നു സംഗ്രഹിച്ചതാണു്. 9:26=മക്കോ. 5:43–മക്കോ. 6:1–6 മത്തായിയിൽ 13:53-58–ൽ കാണുന്നു. 9:35–10:1=മക്കോ. 6:6–7. 9:37–38(=ലൂക്കോ 10:2) Q–ൽ നിന്നു് എടുത്തതായിരിക്കാം. 10:2–4=മക്കോ. 3:16–19. യേശു ഗലീലയിൽ സുവിശേഷം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു സഞ്ചരിച്ചു. ഈ യാത്രകളിൽനിന്നു ജനങ്ങളുടെ സാക്ഷാലുള്ള ആത്മികസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു തനിക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞു. അതു് ഒട്ടും തൃപ്തികരമല്ലായിരുന്നു. തനിക്കു സഹായികൾ ആവശ്യമായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം ശിഷ്യന്മാരെ മിഷനറിമാരായിട്ടു താൻ നിയോഗിച്ചു.

35. ഈ വാക്യത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം മക്കോ 6:6 ആണു്. ശേഷം ഭാഗം മത്താ. 4:23 ആവർത്തിക്കയാണു്.

36. ഇതുവരെയുള്ള വേലയുടെ സംക്ഷേപം ഇവിടെ കൊടുക്കുന്നു. കുഴഞ്ഞവർ=തളർന്നവരും വിശപ്പുകൊണ്ടു ക്ഷീണിച്ചവരും. "ചിന്നിയവർ":—ഇടയന്മാരുടെ അഗണ്യത മൂലമായിട്ടോ കൂലിക്കു ആട്ടിൻകൂട്ടത്തേ മേയിക്കുന്നവരുടെ നിർദ്ദാക്ഷണ്യംകൊണ്ടോ ചിതറി തളർന്നുപോയവർ. "ഇടയനില്ലാത്ത ആടുകൾ":—സംഖ്യ 27:16,17; 2 ദിനഃവൃ. 18:16 യെഹ. 34.

37. കൊയ്ത്തു വളരെയുണ്ടു്—സത്യം—ലൂക്കോസിൽ 10:2 ഈ വാക്കുകൾ എഴുപതു ശിഷ്യന്മാരേ അയച്ചപ്പോൾ പറഞ്ഞതായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. ജനങ്ങളുടെ ആത്മികവിശപ്പു മശിഹായുടെ വരവിനേ സംബന്ധിച്ചുള്ള വാഞ്ഛയുംകൊണ്ടു രാജ്യത്തിന്റെ സുവിശേഷദൂതു കേൾക്കാൻ അവർ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. 13:39–ലും മക്കോ 4:29 ലും കൊയ്ത്തു് അവസാന ന്യായവിധിയേയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ഈ വാക്കുകൾക്കു ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ ലക്ഷണമുണ്ടു്. അന്ത്യനാളിനെ കുറിച്ചുള്ള പഴയനിയമ പ്രവചനങ്ങളിലും (യോവേൽ 3:13; യെശ. 17:5–11) മററു പൂർവ്വഗ്രന്ഥങ്ങളിലും 'കൊയ്ത്തു' അന്ത്യന്യായവിധിയേ ആണു കുറിക്കുന്നതു്. പുതിയ നിയമത്തിലും ആ അർത്ഥത്തിലുള്ള പ്രയോഗമുണ്ടു്. (13:30 39; "കൊയ്ത്തുകാരനുമുമ്പു വേല ചെയ്തവരുടെ പ്രയത്നഫലത്തേ ശേഖരിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരത്തേയാണു കാണിക്കുന്നതു്.

38. കൊയ്ത്തിന്റെ യജമാനൻ:—ദൈവം. യിസ്രയേലിനെ പ്പോൻ ഇടയാക്കിയതു ദൈവമാണു. അതു നിഷ്ഫലമായിപ്പോകുന്നതിനു അവൻ സമ്മതിക്കയില്ല. "വേലക്കാരെ അയക്കുന്നതിനു യാചിപ്പിൻ":—'ഈ പ്രാർത്ഥന കഴിക്കുന്ന ആളും പോകാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കണം.

അദ്ധ്യായം 10.

10:1-4. അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ മിഷ്യനറിയാത്രാ വിവരണത്തിന്റെ പ്രാരംഭ ഖണ്ഡം.

(1). ഇവിടെ ഗ്രന്ഥകർത്താവു മർക്കോ. 6:7 ഉടനുള്ള.

അനന്തരം അവൻ തന്റെ പന്ത്രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരേയും അടുക്കൽ വിളിച്ചു:—മത്തായിയിൽ പന്ത്രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരേ ഒരു ഏകസംഘമായിട്ടു ആദ്യം ഈ വാക്യത്തിലാണു പറയുന്നതു. മർക്കോസിൽ അവരുടെ പേരുകൾ 3:13-ൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു. ഈ സുവിശേഷത്തിൽ അവരെ ഒരു കൂട്ടമായി 'പന്തിരുവർ" എന്ന അഭിധാനത്തിൽ പലപ്രാവശ്യമില്ലും പറയുന്നുണ്ടു. അവരെ ഇപ്രകാരമായി ആദ്യം എന്നു മത്തായിയിൽ കാണുന്നില്ല. "അശുദ്ധാത്മാക്കളെ പുറത്താക്കുവാനും":—അവരെ പുറത്താക്കുവാനുള്ള അധികാരം കൊടുത്തു" എന്നു മത്തായി എടുത്തു പറയുന്നു. 'അശുദ്ധാത്മാക്കൾ' എന്ന പദം മർക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും പല പ്രാവശ്യം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു. മത്തായിയിൽ 12:43-ൽ മാത്രമേ അതു ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളു. (സെഖ. 13:2). "സകലവിധ ദീനവും വ്യാധിയും":-(4:23; 9:35). യേശുവിന്റെ നാമത്തിലാണു അവർ ആ അധികാരം വിനിയോഗിച്ചതു. യേശുവിന്റെ അധികാരം തന്റെ പിതാവിൽനിന്നു ലഭിച്ചതായിരുന്നു (11:27). അശുദ്ധാത്മാക്കളെ പുറത്താക്കുന്നതിനു ഇതരരും യേശുവിന്റെ നാമം ഉപയോഗിച്ചതായി ലൂക്കോ 10:17, അപ്പോ. പ്ര. 19:13-ൽ നിന്നു കാണാം. ദൈവശക്തി പ്രയോഗികമാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം യേശു അറിയിച്ചതു. (അ. പ്ര. 3:6,16). ഏഴുപതു ശിഷ്യന്മാർ പ്രസംഗയാത്രകഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ "കർത്താവേ, നിന്റെ നാമത്തിൽ ഭൂതങ്ങളും ഞങ്ങൾക്കു കീഴടങ്ങുന്നു" എന്നു വിസ്മയത്തോടെ യേശുവിനെ അറി

യിച്ചു. അപ്പോസ്തലന്മാൎക്ക കൊടുത്ത മിഷ്യനറിസന്ദേശത്തിൽ രോഗികളെ സൌഖ്യമാക്കുന്നതിനുള്ള വരവും അവൎക്ക കൊടുത്തതായി മൎക്കോസും ലൂക്കോസും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്.

2-4. അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ പേരു വിവരം:—(മൎക്കോ 3:16-19; ലൂക്കോ. 6:14-16). പന്ത്രണ്ടു ശിഷ്യന്മാൎക്ക 'അപ്പോസ്തലന്മാർ'' എന്നു പേരു മത്തായിയിൽ ഇവിടെ മാത്രമേ കൊടുത്തിട്ടുള്ളു. തന്റെ ശിഷ്യസമൂഹത്തിൽനിന്നു യേശു പന്ത്രണ്ടുപേരെ ഒരു പ്രത്യേക സംഘമായി തിരഞ്ഞെടുത്തു എന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹമില്ല. അതിന്റെ മദ്ദേശം 3:14, 15-ൽ പറയുന്നു. "അപ്പോസ്തലന്മാർ":— എന്ന പദത്തിനു "തിരഞ്ഞെടുത്തു അയക്കപ്പെട്ടവർ'' എന്നാണു അൎത്ഥം. (യോഹ. 13:16) സിനോപ്ടിക്ക് സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഈ പദം രണ്ടൎത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. (i) സുവിശേഷ ഘോഷണത്തിന്നായി ഒരു പ്രത്യേക സന്ദർഭത്തിൽ അയക്കപ്പെട്ടവർ (മൎക്കോ 3:16; 6:30). (ii) സ്ഥിരമായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവർ. ലൂക്കോസിൽ മൂന്നു അൎത്ഥത്തിലുമുള്ള പ്രയോഗം കാണുന്നുണ്ട്. (i) ദൂതൻ (11:49); (ii) പ്രത്യേകമായി ഒരു അവസരത്തിൽ സുവിശേഷ ദൂതം കൊണ്ടു അയക്കപ്പെട്ടവൻ (6:13; 9:10); (iii) യേശുവിന്റെ സ്ഥിര പ്രതിനിധികൾ (17:5, 22:14; 24:10). പുതിയ നിയമത്തിൽ അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ പട്ടിക നാലു സ്ഥലത്തു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട് മൎത്താ 10:24; മൎക്കോ 3:16-19; ലൂക്കോ 6:14-16; അ. പ്ര. 1:13. അവയിൽ ഒന്നു രണ്ടുപേരുകൾക്കു വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാം ഒരേ അളുകളെയാണു മദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഓരോ പട്ടികയും മൂന്നായി വിഭജിക്കാം. ഓരോന്നിലും ആദ്യത്തെ വകുപ്പിൽ ഒന്നാമൻ പാത്രാസും രണ്ടാമത്തേതിൽ ഒന്നാമൻ പീലിപ്പോസും മൂന്നാമത്തേതിൽ ഒന്നാമൻ യാക്കോബുമാണ്. നാലു ലിസ്റ്റിലും ഒടുവിലത്തേ സ്ഥാനം യൂദാ ഇസ്ക്കൎയ്യോത്താവിനാണ്. നാലുലിസ്റ്റിലെയും ക്രമം താഴെ കാണിക്കുന്നു.

	മത്തായി.	മൎക്കോസു.	ലൂക്കോസു.	അ:പ്ര.
I	പത്രോസു	പത്രോസു	ശിമോൻ	പത്രോസു
	അന്ത്രയോസു	യാക്കോബു	അന്ത്രയോസു	യാക്കോബു
	യാക്കോബു	യോഹന്നാൻ	യാക്കോബു	യാക്കോബു
	യോഹന്നാൻ	അന്ത്രയോസു	യോഹന്നാൻ	അന്ത്രയോസു
II	ഫീലിപ്പോസു	ഫീലിപ്പോസു	പീലിപ്പോസു	ഫീലിപ്പോസു
	ബർതോല്മായി	ബർതോൽമായി	ബർതോൽമായി	ബർതോൽമായി
	തോമാസു	മത്തായി	തോമാസു	മത്തായി
	മത്തായി	തോമാസു	മത്തായി	തോമാസു

III.	യാക്കോബു	യാക്കോബു	യാക്കോബു	യാക്കോബു
	തദ്ദായി	തദ്ദായി	ശിമോൻ	ശിമോൻ
	ശിമോൻ	ശിമോൻ	യൂദാ	യൂദാ
	യൂദാ	യൂദാ	ഇസ്കര്യോത്തായൂദ	യൂദാ

അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പും നിയമനവും മർക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലൂക്കോസിൽ ഇവരുടെ നിയമനം പർവ്വതപ്രസംഗത്തിന്നു മുമ്പു നടന്നതായിട്ടു കാണുന്നു. ക്രിസ്തുസഭയുടെ അടിസ്ഥാനം അപ്പോസ്തലന്മാരാണ്. ഏതുപ്രകാരം പഴയ യിസ്രായേലിന്നു പന്ത്രണ്ടു ഗോത്രപിതാക്കന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ അതുപോലെതന്നെ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ നവീനസമുദായത്തിന്നും പന്ത്രണ്ടു നേതാക്കന്മാരാണുള്ളതു (മത്താ. 12:28; വെളി. 21:14). പുതിയതു പഴയതിന്റെ തുടർച്ചയാണെന്ന് ഇതു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. യേശു ഒരു ഗുരു മാത്രമല്ല, ഒരു നവീനസമുദായത്തിന്റെ സ്ഥാപകനുമാണ്.

2. ഒന്നാമൻ. മത്തായിയിൽ മാത്രം ക്രമത്തിൽ ഒന്നാമൻ എന്നല്ല, ഏററവും മുഖ്യൻ എന്നാണ് അർത്ഥം. പത്രോസിന്ന് ഒന്നാം സ്ഥാനം യേശുതന്നെയാണു കൊടുത്തതു്. ഫീലിപ്പോസിന്റെ കൈസയ്യയിൽ വെച്ചു പത്രോസു "നീ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനായ ക്രിസ്തു ആണ്" എന്നു യേശുവിനെ ഏററുപറഞ്ഞപ്പോളാണ് ഈ പ്രഥമസ്ഥാനം കത്താവു് അവന്നു കൊടുത്തതു്. പ്രഥമസുവിശേഷത്തിൽ പത്രോസിന്റെ ഈ സ്ഥാനത്തെ ശകതിപൂർവ്വം നിഷ്കർഷിക്കുന്നുണ്ട്. 'ശിമോൻ — ഇതു ശിമ്യോൻ എന്ന എബ്രായപദത്തിന്റെ ഗ്രേക്കരൂപമാണ്. 'പത്രോസു — (=പാറ; അരമിയാഭാഷയിൽ 'കേഫാ' എന്ന പദത്തിന്റെ ഗ്രേക്കതജ്ജമയാണ്. ഗലീലിയയിലുള്ള യെഹൂദന്മാർക്ക് ഒരു എബ്രായ (അഥവാ അരാമ്യ) പേരും ഒരു യവനപേരും ആ കാലത്തു സാധാരണ ആയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നുണ്ട്. പത്രോസു എന്ന പേരു കത്താവു ശിമോന്നു കൊടുത്തതിന്റെ സന്ദർഭം യോഹ. 1:40-ൽ കാണാം. 'പാറ', പത്രോസിന്റെ സ്വഭാവത്തെ ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ധൈര്യവും ഉറപ്പും (പാറയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ) പത്രോസിന്നു, ശേഷം അപ്പോസ്തലന്മാരേക്കാൾ കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ സഹോദരനു അന്ത്രയോസു. ശേഷം മൂന്നു പട്ടികകളിലും അന്ത്രയോസു നാലാമനാണ്. മററെ മൂവക്കും യേശുവിനോടു കൂടുതൽ സഖ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. യേരുശലേമിന്റെ നാശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ അന്ത്രയോസും അവരോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നതായി മർക്കോസു പറയുന്നു (13:3). പത്രോസിനെ ആദ്യം യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നതു് അന്ത്രയോസായിരുന്നു. അന്ത്രയോസും, ഫീലിപ്പോസു ഈ പേരു

കരം യവനപദങ്ങളാണ്. യവനന്മാർ യേശുവിനെ കാണാൻ വന്നപ്പോൾ ഇവരോടാണ് ആദ്യം സംസാരിച്ചത് (യോഹ. 12:22) ഫീലിപ്പോസും പത്രോസും അന്ത്രയോസും ബെത്സയിദയിൽനിന്നുള്ളവരായിരുന്നു (യോഹ. 1:44). ഇത് ഒരു യവനപട്ടണമായിരുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല പ്രസ്താവയോശുമാണ്. സെബദിയുടെ മകൻ യാക്കോബു, അവന്റെ സഹോദരൻ യോഹന്നാൻ. ഇവർക്ക് 'ഇടിമക്കൾ' (ബോവനർഗസ്സ്) എന്ന പേര് കൊടുക്കപ്പെട്ടു എന്നു മർക്കോസ് പറയുന്നു (3:17). ഇത് അവരുടെ ഉജ്വലസ്വഭാവത്തെ കാണിക്കുന്നു (മർക്കോ. 9:38; ലൂക്കോ. 9:54). അപ്പോസ്തലന്മാരിൽവെച്ച് ആദ്യം രക്തസാക്ഷിയായി മരിച്ചത് യാക്കോബായിരുന്നു (അ. പ്ര. 12:2). ഇവരുടെ മകനായ യോഹന്നാൻ സ്നേഹത്തിന്റെ അപ്പോസ്തലൻ ആയിത്തീർന്നു. 'ഫീലിപ്പോസ്'—ആദ്യത്തെ മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഫീലിപ്പോസിനെക്കുറിച്ച് ഒന്നും പറയുന്നില്ല. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ പല സൂചനകളുണ്ട്. അവനെ വിളിച്ചത് (യോഹ. 1:43). അവൻ നഥനയേലിനെ യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു (1:45). അഞ്ചപ്പത്തിന്റെ അത്ഭുതത്തിനു മുമ്പു യേശു അവനോടു സംസാരിക്കുന്നു (6:5,6). ഗ്രീക്കുകാർ ഫീലിപ്പോസിനെ കാണുന്നു (12:21). "കർത്താവേ, പിതാവിനെ ഞങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതരേണം" എന്നു യേശുവിനോടു അപേക്ഷിക്കുന്നു (14:8).

3. ബർത്തൊലോമായി (=തോൽമായിയുടെ മകൻ). ഈ അപ്പോസ്തലന്റെ പേരു യോഹന്നാൻ നഥനയേൽ എന്നാണ്. ബർത്തൊലോമായി എന്ന പേരു യോഹന്നാനിൽ ഇല്ല; സിനോപ്ടിക്ക സുവിശേഷങ്ങളിൽ നഥനയേൽ എന്ന പേരു കാണുന്നില്ല. ഇവൻ ഒരു "സാക്ഷാൽ യിസ്രായേല്യൻ" ആണെന്നു കർത്താവു അവനെക്കുറിച്ചു സാക്ഷ്യം പറയുന്നുണ്ട് (യോഹ. 1:47). 'തോമസ്—(ഭിദിമൂസ=ഇരട്ട). മത്തായിയിൽ തോമസിന്റെ പേരു ചേർന്നിട്ടു കാണുന്നില്ല. യോഹന്നാനിൽ പലയിടത്തുമുണ്ട് (11:16; 14:5; 20:24; 21:2). കർത്താവിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണശേഷം അപ്പോസ്തലസംഘത്തിൽ തോമസിനു കൂടുതൽ പ്രാമാണ്യം സിദ്ധിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കാം. (ബർത്തൊൽമായി, തോമസു, മത്തായി—മൂന്നും അറമയിക്കപേരുകളാണ്. ചുങ്കക്കാരൻ മത്തായി. ചുങ്കക്കാരൻ എന്ന പദത്തിനു ചുങ്കം പിരിക്കുന്നതിനു കൂലികൊടുത്തവൻ എന്നല്ല അർത്ഥം. കർത്തകക്കാർ ധനാഢ്യന്മാരായിരുന്നു. അവരുടെ കീഴിൽ പല ചുങ്കക്കാരുണ്ടായിരുന്നു. ചുങ്കദ്രവ്യങ്ങൾ ചുമത്തുന്നതിനും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവരിൽ ഒരുവനായിരുന്നു മത്തായി. അല്ഫായിയുടെ മകൻ യാക്കോബു. കൂടാതെ യാക്കോബിന്റെ മകനായ യൂദാ തദ്ദായിയുടെ മകൻ യൂദാ എന്നും ഇവനു പേരു

ന്നതു°. മത്തായിയുടെ അച്ഛന്റെ പേരും അല്പായി എന്നായിരുന്നു. ഇയാക്കോബും യോസയുടെ സഹോദരനും ക്ലോപ്പായുടെ ഭാര്യയായ മറിയയുടെ മകനുമായ "ചെറിയ യാക്കോബും" ഒരേയാളല്ല. (മർക്കോ. 15:40; യോഹ. 19:25). തദ്ദായി. ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'ലബ്ബായി'. ലൂക്കോ. 6:16-ലും അപ്പൊ. 1:13-ലും തദ്ദായി എന്ന പേരു കാണുന്നില്ല. അതിനു പകരം "യാക്കോബിന്റെ യൂദാ" (=ഇസ്കര്യോത്തല്ലാത്ത യൂദാ യോഹ. 14:22) എന്നാണു കാണുന്നതു°. ഈ രണ്ടു പിശ്ശിലും യൂദായുടെ പേരു കനാന്യനായ ശിമോന്റെ പിമ്പാണു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു°.

4. കനാന്യനായ ശിമോൻ. കനാന്യൻ ജാതിക്കാരനോ കാനാപട്ടണക്കാരനോ അല്ല. എബ്രായഭാഷയിൽ 'കാനാ' എന്ന പദത്തിനു 'തീക്ഷ്ണതയുള്ളവൻ' എന്നാണു° അർത്ഥം. ലൂക്കോസിലും അപ്പോ: പ്രവൃത്തിയിലും ഇവനെ "എരിവുകാരനായ" ശിമോൻ എന്നു വിളിക്കുന്നു. അക്കാലത്തു റോമക്കാർക്കെതിരെ യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ സെലോട്ടർ (zealots) എന്ന ഒരു കക്ഷി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ റോമാ കോയ്മയോടു° എതിർത്ത ഒരു വൈരാഗ്യകക്ഷി ആയിരുന്നു. ശിമോൻ അവരിൽ ഒരാളായിരിക്കാം. അല്ലെന്നു വരികിൽ അതു° അവന്റെ തീക്ഷ്ണതയുള്ള സ്വഭാവത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനു കൊടുത്തപ്പോസ്തലന്മാരോ കൊടുത്ത പേരായിരിക്കാം. ഒരുപക്ഷേ അവൻ ഉൽപതിഷ്ണുക്കളായ ശമ്മായിയുടെ ശിഷ്യഗണത്തിൽപെട്ടവനായിരുന്നു എന്നും വരാം. അവരെ കാണിച്ചുകൊടുത്ത ഇസ്കര്യോത്തയുദാ. ഇസ്കര്യോത്താ=കെരിയോത്തുകാരൻ. കെരിയോത്തു° എവിടെ ആയിരുന്നു എന്നു നിശ്ചയമില്ല. യോശുവാ 15:25-ൽ ഒരു കെരിയോത്തു°-ഹെസ്രോൻ (അഥവാ ഹാസോർ) എന്ന സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു. പല വേദപണ്ഡിതന്മാരും യൂദായുടെ സ്വദേശം ഇതായിരുന്നു എന്നു° അനുമാനിക്കുന്നു. ഏതായാലും അവൻ ശേഷം അപ്പോസ്തലന്മാരെപ്പോലെ ശമീലക്കാരനല്ലായിരുന്നു. യൂദായുടെ പേരു പറയുന്നിടത്തെല്ലാം അവന്റെ ദ്രോഹവുംകൂടെ എടുത്തു പറയുന്നുണ്ടു°. പത്രോസ് അപ്പോസ്തലന്മാരിൽ പത്രോസിനെയും യോഹന്നാനെയും സംബന്ധിച്ചു പല വിവരങ്ങളും സുവിശേഷങ്ങളിലും അപ്പൊ പ്രവൃത്തികളിലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു°. ഏഴു പേരെക്കുറിച്ചു — (സെബദി മകൻ യാക്കോബു°, അന്ത്രയോസു°, ഫിലിപ്പോസു°, ബർത്തൊൽമായി (നഥനയേൽ) തോമസു°, മത്തായി, ഇസ്കര്യോത്തയൂദാ) മൂന്നേ ചില പ്രസ്താവനകളുണ്ടു°. അല്പായിയുടെ മകൻ യാക്കോബു°, യാക്കോബിന്റെ മകൻ യൂദാ, കനാന്യനായ ശിമോൻ — എന്നിവരെക്കുറിച്ചു യാതൊരു സൂചനയും ഇല്ല.

5-42. അപ്പോസ്തലന്മാർക്കു കൊടുത്ത മിഷനറി നിർദ്ദേശങ്ങൾ. മർക്കോ. (6:7-13; ലൂക്കോ. 9:1-6). മത്തായിക്കു മാത്രം ഉപദേശം.

ഗ്രഹങ്ങൾ വിസ്താരമായി പ്രഥമസുവിശേഷത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽ ഇതു രണ്ടാമത്തേതാണ്. ഇതു് പന്ത്രണ്ടു അപ്പോസ്തലന്മാർക്കു കൊടുത്ത ഒരു മിഷനറിസന്ദേശമായിട്ടാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സുദീർഘമായ ഈ പ്രസംഗം പല മൂലരേഖകളിൽനിന്നു സമാഹരിച്ചതാണ്. ഒരു ഭാഗം മർക്കോസിൽ നിന്നും (6:7-11) ശേഷം Q-ൽനിന്നും എടുത്തതായിരിക്കാം. ലൂക്കോസിൽ ഈ രണ്ടു ഉല്പത്തികളും പ്രത്യേകമായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. മർക്കോ. 6:7-11=ലൂക്കോ. 9:1-5. എഴുപതു ശിഷ്യന്മാർക്കു കൊടുത്ത സന്ദേശം (10:1-16) Q-ൽനിന്നു് എടുത്തിരിക്കുന്നു. മത്തായി രണ്ടും ഒന്നിച്ചു ചേർക്കുന്നു. ഒന്നാമതായിട്ടു മർക്കോ. 6:7-11 ൽനിന്നും അതിന്റെശേഷം Q-ൽനിന്നും ഒടുവിൽ മർക്കോസിൽ അവസാനനാളുകളെക്കുറിച്ചുള്ള സംഭാഷണത്തിൽനിന്നും കൂട്ടിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു. (മത്താ. 10:17-22=മർക്കോ. 13:9-13). മത്തായിയുടെ അപ്പോകാലിപ്ടിക്ക് പ്രസംഗത്തിൽ മർക്കോസിൽ നിന്നു് ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ (ആദ്യത്തേയും ഒടുവിലത്തേയും വാക്യങ്ങൾ ഒഴിച്ചു) വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചില വാക്യങ്ങൾ മർക്കോസിലും Q-ലും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഉദാ. മത്താ. 10:19-20=ലൂക്കോ. 12:11-12=മർക്കോ. 13:11. ഈ സന്ദേശം നാലു ഖണ്ഡങ്ങളായി വിഭജിക്കാം. (i) 5-16. മിഷ്യനറിമാർക്കു കൊടുത്ത നിർദ്ദേശങ്ങൾ, (ii) 17-23. ഉപദ്രവങ്ങൾ ഉണ്ടാകും എന്നുള്ള മുന്നറിവു്. (iii) 24-39. ഉപദ്രവങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ. (iv) 40-42. ഉപസംഹാരം.

5, 6. അപ്പോസ്തലന്മാർ പുറജാതികളുടെ ഇടയിൽ ദൂതു് അറിയിക്കേണ്ടാ. ഇതു ലൂക്കോസിൽ കാണുന്നില്ല. ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം പുറജാതികളിൽനിന്നു ചേർന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു എഴുതിയതാകകൊണ്ടു് ഈ വാക്യങ്ങൾ കരുതിക്കൂട്ടി വിട്ടുകളഞ്ഞതായിരിക്കാം. അവർ യവനന്മാർ കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്ന ദെക്കഹോലീസിലും അതുപോലെയുള്ള മററു പട്ടണങ്ങളിലും പോകേണ്ടതില്ല. അവർ ഗലീലയിൽ മാത്രം സഞ്ചരിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കാം. യെഹൂദിയയിലെ ശാസ്ത്രികളോടോ പരിശന്മാരോടോ പ്രതിവാദിക്കുന്നതിനു അവർക്കു് അപ്പോൾ ശേഷി ഇല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവരെ യെഹൂദിയയിലോട്ടും അയച്ചില്ല. മശിഹായുടെ വരവു് യെഹൂദന്മാരുടെ ഉദ്ധാരണത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചതാണ് എന്നായിരുന്നു ആ കാലത്തു് അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ ധാരണ. ദൈവരാജ്യത്തിൽ പുറജാതികൾക്കും അവകാശമുണ്ടെന്നുള്ള സത്യം ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണശേഷം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രത്യേക വെളിപ്പാടുമൂലമാണ് അവർ ഗ്രഹിച്ചതു്. ശമയ്യരേയും പുറജാതികളേയും വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. മതനിഷ്ഠണ

തയ്യാറെയ്പ്പുകാരനെക്കുറിച്ച് യോഹന്നാൻ സ്നാപകനും യേശുവും ഒരേ സന്ദേശമാണ് പ്രസംഗിച്ചത്. 'മനസ്സുതിരിയുവിൻ' — അവർ അധികപ്രാധാന്യം വിശ്വസിച്ചിരുന്നത് അസ്സീറിയക്കാർ സമര്യ പിടിച്ചടക്കിയതിനുശേഷം യിസ്രായേലിനെ ബന്ധനസ്ഥരാക്കി അസ്സീറിയക്കു കൊണ്ടുപോകുകയും ബാബേൽ, കൂഥാ, അവ്വാ, ഹമാത്ത്, സെഫർവയീം, എന്നിവിടങ്ങളിൽനിന്നു് അന്യരെ വരുത്തി അവരെ പകരം സമര്യപട്ടണങ്ങളിൽ താമസിപ്പിക്കയും ചെയ്തു (രാജാ. 17:6,24,26,29; എസ്രാ. 4:9,10). എങ്കിലും ഒട്ടുവളരെ യെഹൂദന്മാരും ശേഷിച്ചിരുന്നു. ഇവർ തമ്മിൽ സമ്മിശ്രപ്പെട്ടു കാലക്രമം കൊണ്ടു് ഒരു മിശ്രജാതി ഉത്ഭവിച്ചു. അന്ത്യകാലത്തു് അവർ പുറജാതി ദേവന്മാരെ ഭജിച്ചുവന്നു എങ്കിലും നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കാലത്തു് അവർ യെഹൂദ ആരാധനയെ പൂർണ്ണമായി അനുകരിച്ചിരുന്നു. ശമര്യ, ചെറുനാളുകൾ, ചേലാകർമ്മം മുതലായ മതാചാരങ്ങളെ അവർ യെഹൂദന്മാരെപ്പോലെ തന്നെ നിഷ്കർഷയായി ആചരിച്ചു. പഴയ നിയമത്തിൽ അവർ ന്യായപ്രമാണപുസ്തകങ്ങൾ മാത്രം സ്വീകരിച്ചു. ഒരേവാലയം ഒരിടത്തു പർവ്വതത്തിൽ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ സിദ്ധാന്തം (യോഹ. 4:20).

6. യിസ്രായേൽ ഗൃഹത്തിലെ.....ചെല്ലുവിൻ. യേശുവിനു തന്റെ സ്വജാതിയോടുള്ള സ്നേഹവും അവരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രത്യാശയും ഈ വാക്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ദൈവപരിജ്ഞാനത്തിലേക്കു നടത്തുന്നതിനു നിയമിക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നു യിസ്രായേൽ ജാതി. അവരുടെ സ്ഥിതി അന്നു വളരെ ശോചനീയമായിരുന്നു സത്യ ഇടയനായ മശീഹായിലേക്കു് അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്നതായിരുന്നു കർത്താവു് അപ്പോസ്തലന്മാരെ ഒന്നാമതായി ഭരമേല്പിച്ച ചുമതല. യിസ്രായേലിനെ ബാധിച്ചിരുന്ന അലസതയിൽനിന്നു് അവരെ തട്ടി ഉണർത്തി അവരെക്കൊണ്ടു ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിക്കുമെന്നു കർത്താവു തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയുടെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ വിചാരിച്ചു (അപ്രവ. 3:19). ഒരു യെഹൂദറബ്ബി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "യിസ്രായേൽ ഒരാൾക്കു ദിവസത്തേക്കോ മാത്രം മാനസാന്തരപ്പെട്ടാൽ തൽക്ഷണം ലോകരക്ഷിതാവു (മശീഹാ) ആവിർഭവിക്കും."

7. നിങ്ങൾ പോകുമ്പോൾ.....ഘോഷിപ്പിൻ. ലൂക്കോസിൽ ഈ വാക്കുകൾ എഴുപതു ശിഷ്യന്മാരോടു് കല്പിച്ചതായിട്ടാണു പറയുന്നതു് (മത്താ. 10:7=ലൂക്കോ. 10:9 b; മത്താ 10:8=ലൂക്കോ. 10:9 a; 6:12).

8. "മരിച്ചവരെ ഉയിർപ്പിപ്പിൻ, കുഷ്ഠരോഗികളെ ശുദ്ധമാക്കുവിൻ" — ഈ വാക്കുകൾ ലൂക്കോസിൽ ഇല്ല. ശിഷ്യന്മാരുടെ ഒന്നാമത്തെ മിഷ്യ

നറിസഞ്ചാരത്തിൽ ഈ അധികാരങ്ങൾ അവർക്ക കൊടുത്തുകാണുകയില്ല. "മരിച്ചവരെ ഉയർപ്പിപ്പിൻ" എന്ന വാക്കുകൾ പല പഴയ പതിപ്പുകളിലും വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ പറയുന്ന അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളെല്ലാം സ്വർഗ്ഗ രാജ്യം വന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള അവരുടെ പ്രസംഗത്തിന്റെ സത്യത്തെ തെളിയിക്കുന്നു. രോഗികളെ സൌഖ്യമാക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി നിങ്ങൾക്ക സൌജന്യമായി ലഭിച്ചതുകൊണ്ടു പ്രതിഫലേച്ഛ അരുത്. എല്ലാ ക്രിസ്തീയ ശുശ്രൂഷയിലും വിളങ്ങേണ്ട ഒരു തത്വമാണിത് (1 കൊരി. 9). പ്രാചീന യെഹൂദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഈ തത്വം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. റബ്ബിമാരും വി: പൌലോസും ബോധനാസേവനത്തോടുകൂടി എന്തെങ്കിലും ഒരു കൈത്തൊഴിലും ചെയ്തുവന്നു. അപ്പോസ്തലൻ സുവിശേഷഘോഷണം ചെലവുകൂടാതെയാണു നടത്തിയത് (1 കൊരി. 9:18; 2 കൊരി. 12:14-18).

9-10. യാത്രയ്ക്ക് ഒരുക്കം ആവശ്യമില്ല. മർക്കോ. 6:8-9. (വടി, അപ്പം, പൊർക്കണം, പണം, ചെരിപ്പ്, രണ്ടു വസ്ത്രം) ലൂക്കോ. 9:3. മത്തായിയിൽ വേറൊരു ക്രമം കാണുന്നു. (പണം, പൊർക്കണം, രണ്ടുടുപ്പ്, ചെരിപ്പ, വടി). ലൂക്കോ. 9-3 (വടി, പൊർക്കണം, അപ്പം, പണം, രണ്ടുടുപ്പ്) ലൂക്കോ 10:4 (സഞ്ചി, പൊർക്കണം, ചെരിപ്പ). ഈ പ്രഥമമിഷ്യനറിയാത്രാരംഭത്തിൽ യേശു കൊടുത്ത നിർദ്ദേശങ്ങൾ മർക്കോസിലും ലൂക്കോസിലും ചുരുക്കമായും, മത്തായിയിൽ വിപുലമായും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

9 മടിശ്ശീലയിൽ പൊന്നും വെള്ളിയും ചെമ്പും. മടിശ്ശീല കോലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കി അരയിൽ കെട്ടിവന്നു. യാത്രയെ വിഘ്നപ്പെടുത്തുന്ന യാതൊരു ഭാരവും കൈയ്യിൽ എടുക്കരുത്. മത്തായിയിൽ വടിയും എടുക്കരുത് എന്നു പറയുന്നു. ലൂക്കോസിൽ 'വടിയും സഞ്ചിയും' വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. "വേണമെങ്കിൽ ഒരു വടി (യാത്രക്കാരന്റെ അടയാളം) എടുത്തുകൊള്ളാം, അതിൽ കൂടുതൽ ഒന്നും കരുതേണ്ടാ" എന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. 'പൊർക്കണം'— യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ ഭക്ഷണം കൊണ്ടുപോകുന്ന സഞ്ചി. ഒരു ദിവസത്തേക്കുള്ള ആഹാരം തോൽസഞ്ചിയിൽ കരുതിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. "ഒരു വീട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെടുമ്പോൾ അന്നത്തേക്കുള്ള ആഹാരം കൊടുത്തയയ്ക്കുന്നതിനു വീട്ടുകാർ ഒരുങ്ങിയേക്കാം. അതു സ്വീകരിക്കരുത്" എന്നാണു കർത്താവു പറയുന്നത്. "നിങ്ങൾ സല്ക്കാരം സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളേണം; എന്നാൽ ഭിക്ഷക്കാരെപ്പോലെ ആഹാരം സഞ്ചിയിൽ കരുതിക്കൊണ്ടുപോകരുത്. 'രണ്ടുടുപ്പ്'— യെഹൂദന്മാർ പുറങ്കുപ്പായത്തിന് അടിയിൽ ഒരു ഉടുപ്പു ധരിച്ചുവന്നു. മർക്കോസിൽ രണ്ടുടുപ്പു ധരിക്കരുത് എന്നാണു പറയുന്നത്. "ധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഉടുപ്പല്ലാതെ കൈ

ത്തിൽ വേറൊരു വടിപ്പുകൂടെ കൊണ്ടുപോകരുതു'' എന്നാണു് ഇവിടെയും ലൂക്കോസിലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. 'ചെരിപ്പും വടിയും'— ലൂക്കോ. 9-ൽ ചെരിപ്പിന്റെ കാര്യം പറയുന്നില്ല. മർക്കോ. 6:9-ൽ ചെരിപ്പു (വള്ളിചെരിപ്പു) ഇട്ടുകൊള്ളുന്നതിനു് അനുവാദമുണ്ടു്. ഇവിടെയും ലൂക്കോസു 9-ലും വടി എടുക്കുന്നതു വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു വടി എടുക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല എന്നു മർക്കോസു പറയുന്നു. വടി നടക്കുന്നതിനു സഹായമായിട്ടും ആയുധമായിട്ടും യാത്രക്കാർ കൊണ്ടുപോകുന്നതു പതിവായിരുന്നു. വേലക്കാരൻ തന്റെ ആഹാരത്തിനു യോഗ്യനല്ലോ. ഒരു മിഷ്യനറി തൻ അരുതെ ഇടയിൽ സേവനംചെയ്യുന്നവരോ അവരിൽ നിന്നു് ആഹാരം സ്വീകരിക്കും. 'ആഹാരം' എന്ന പദത്തിനു പകരം ''ക്രൂടി'' എന്ന പദമാണു ലൂക്കോസിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. തീമോ. 5:18, 1 കൊരി. 9:14.

11-16. യാത്രാപരിപാടി. 11-ം 14-ം വാക്യങ്ങൾ മർക്കോസിൽനിന്നാണു് (മർക്കോ. 6:10,11). ശേഷം Q-ൽനിന്നു് ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. മർക്കോസിൽ രണ്ടു നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു് നോക്കുക. വീട്ടിൽനിന്നു വീട്ടിലേക്കു പോകരുതു് (മർക്കോ. 6:10; ലൂക്കോ. 10:7). കൂടുതൽ സുഖസൗകര്യങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചു് ഒരു വീടുവിട്ടു മറ്റൊരു വീട്ടിൽ പാർപ്പാൻ പോകരുതു്. ഈ പ്രമാണം അദ്ധ്യസഭ പാലിച്ചുവന്നതായി ''ദിദഡാക്കെ'' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. ''മനുഷ്യരോടു നീതിപരമായ ഭാവനയും ദൈവത്തോടു ഭക്തിയും യിസ്രായേല്യരുടെ ഉദ്ധാരണത്തിനായി പ്രത്യാശയുമുള്ളവൻ ധനികന്മാർ ആരെന്നോ സ്വാധീനശക്തിയുള്ളവർ ആരെന്നോ അന്വേഷിച്ചു് അവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ പോകയില്ല.'' 'അവിടെ പാർക്ക'— ഈ യാത്രയിൽ അവർ ദൂരം അറിയിക്കേണ്ടതു ഭവനങ്ങളിലാണു്. പള്ളികളിലോ ജനങ്ങൾ കൂടിവരുന്ന ഇടങ്ങളിലോ അല്ല. സുവിശേഷവേലക്കാർ വിവേകത്തോടും ക്ഷമയോടും പെരുമാറണം എന്നു് ഈ വാക്കുകൾ പരിപ്പിക്കുന്നു.

12-13. (ലൂക്കോ. 10:5-6).

12. ആ വീട്ടുകാർ യോഗ്യരായാലും അയോഗ്യരായാലും ഈ സന്ദേശം അവർക്കു കൊടുക്കണം. അവർ നിങ്ങളെ നിരസിച്ചാൽ നിങ്ങളുടെ അഭിവന്ദനം അവർക്കു പ്രയോജനപ്പെടുകയില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സു ഇടിയുകയോ നിങ്ങൾ അക്ഷമരായിത്തീരുകയോ ചെയ്യരുതു്.

13. ലൂക്കോ. 10:5 ''ഒരു സമാധാനപുത്രൻ അവിടെ ഉണ്ടെങ്കിൽ'' പുരാതനകാലങ്ങളിൽ അനുഗ്രഹത്തിനും ശാപത്തിനും ഒരുതരം അദൃശ്യത്വം സങ്കല്പിച്ചിരുന്നു (യെശ. 45:23; 55:11; സെഖ. 5:3-4).

14. പൊടി കുടഞ്ഞുകളയുന്നതു രണ്ടുകൂട്ടരും തമ്മിലുള്ള പിരിച്ചിലിനെ കാണിക്കുന്നു (അ:പ്ര. 13.5). അയോഗ്യനായ വീട്ടുകാരനെ ഒരു പുറജാതിക്കാരനെപ്പോലെ ഗണിക്കണം. യെഹൂദന്മാർ പുറജാതിസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു സ്വന്ത ദിക്കിൽ കടക്കുമ്പോൾ കാലിലെ പൊടി തട്ടിക്കളയുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടായിരുന്നു. "നിങ്ങളെ കൈക്കൊള്ളുന്നവൻ എന്നെ കൈക്കൊള്ളുന്നു." കർത്താവിന്റെ ഈ വാക്കുകളത്രെ ആദ്യമിഷ്യനറിമാരെ ധൈര്യപ്പെടുത്തിയതു്.

15. ന്യായവിധിദിവസത്തിൽ. അവരേയും അവരുടെ ദൂതിനേയും നിരസിക്കുന്നതിന്റെ ഭവിഷ്യം അവസാനദിവസത്തിൽ വെളിപ്പെടും (11:22,24;12:36). മത്തായി ഭവനസന്ദർശനത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രം പറയുന്ന സ്ഥിതിക്കു 'പട്ടണത്തിന്റെ' ന്യായവിധിക്കു യോജിപ്പില്ല എന്നു ചില വേദപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതു 11:24-ന്റെ ഇരട്ടിപ്പും ലൂക്കോ. 10:24-നോടു യോജിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടു് ഇവിടെ ചേർത്തതാണെന്നുമാണു് അവരുടെ മതം. സോദോമ്യർക്കും ഗമോര്യർക്കും സഹിക്കാവതാകും. ലൂക്കോസിൽ 'സോദോമ്യർ' എന്നു മാത്രം കാണുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ദൂതിനെ അലക്ഷ്യമാക്കി തള്ളിക്കളഞ്ഞവർക്കു ദൈവം കൊടുത്ത ഭയങ്കരശിക്ഷയുടെ മാതൃകകളാണു സോദോമും ഗോമോറയും (ആമോ. 4:11; യെശ. 1:9; റോമ. 9:29; 2 പത്രോ. 3:6; യൂദാ 7).

16. ചെന്നായ്ക്കളുടെ നടുവിൽ ആടിനെപ്പോലെ. ലൂക്കോസിൽ ഇതു് എഴുപതു ശിഷ്യന്മാർക്കു കൊടുത്ത സന്ദേശത്തിന്റെ പ്രാരംഭവാക്യമാണു് (ലൂക്കോ 10:3). 16-ാം വാക്യം മിഷ്യനറി സന്ദേശത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗവും ഉത്തരഭാഗവും തമ്മിൽ ഘടിപ്പിക്കുന്നു. 'ഞാൻ' — നിങ്ങളെ സംരക്ഷിപ്പാൻ ശക്തിയുള്ളവൻ. ചെന്നായ്ക്കളുടെ വഞ്ചനയും ക്രൌര്യവുമാണു് ഈ ദുഷ്ടജന്തുക്കളുടെ സ്വഭാവം. ലോകമനുഷ്യരെ പൊതുവേ ചെന്നായ്ക്കളോടു് ഉപമിക്കുന്നു. ലോകശക്തികൾ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ശത്രുക്കളാണു്. ഈ ശക്തികളെ ദാനിയേൽ ഘോരമൃഗങ്ങളോടു് ഉപമിക്കുന്നു (7:3-7). സഭയുടെ ശൈശവകാലത്തു യെഹൂദ റോമാശക്തികൾ കഠിനമായ പീഡകൊണ്ടു് അതിനെ നിർമ്മൂലമാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ആടുകളെപ്പോലെ നിർദ്ദോഷികളും ശക്തിഹീനരുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ശത്രുക്കളുടെ ഇടയിൽ അവർ വിവേകത്തോടുകൂടി ജീവിക്കേണ്ടതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു. വിവേകവും സാമർത്ഥ്യവുമാണു പാമ്പിനുള്ള സ്വഭാവം. നിഷ്കളങ്കത, സൌമ്യത എന്നിവയാണു പ്രാവിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ. പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ പ്രാവി

നോട്ട് ഉപമിക്കുന്നു. യെഹൂദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ യിസ്രായേലിനെ അതിന്റെ സംപൂർണ്ണാവസ്ഥയിൽ പ്രാവിനോടു സാമ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

17-23. ഉപദ്രവങ്ങളെ മുന്നറിയിക്കുന്നു. (മക്കോ. 13: 9-13; ലൂക്കോ. 21:12-19). മക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ അവസാനകാലത്തെക്കുറിച്ചു കത്താവു പറഞ്ഞ ചില മൊഴികൾ (13) മത്തായി ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു. മത്താ. 24:9,13-ൽ (അവസാനകാലത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സംഭാഷണം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഭാഗത്തു) ഈ വാക്യങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തീട്ടില്ല. (19, 20 വാക്യങ്ങൾ=ലൂക്കോ. 12:11,12).

17. മനുഷ്യരെ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ. മക്കോസിൽ "നിങ്ങളെത്തന്നെ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ" എന്നാണ്. അവർ നിങ്ങളെ ന്യായാധിപസംഘങ്ങളിൽ.....യെഹൂദപള്ളികളോടു ചേർന്നു വിസ്താരസഭകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. യെഹൂദപട്ടണങ്ങളിലുള്ള കുററക്കാരെ വിസ്തരിക്കുന്നതിനും ശിക്ഷിക്കുന്നതിനും അവർക്ക് അധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ സുന്നഗോഗിലും സേവകൻ (ചാസ്സാൻ) എന്നു പേരുള്ള ഒരു കീഴുദ്യോഗസ്ഥൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പള്ളികളിൽ ശുശ്രൂഷകൾ ക്രമീകരിക്കയും വിസ്താരസഭയുടെ കല്പനകളെ നിർവഹിക്കയും ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ജോലി. വിസ്താരസഭയ്ക്കു കുററക്കാരെ ചമ്മട്ടികൊണ്ട് അടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരമുണ്ടായിരുന്നു (അ: പ്ര. 17:19; 2. കോരി. 11:24).

18. 'നാടുവാഴികൾ'— ഭരണാധികാരികൾ. (1 പത്രോ. 2:14). ഇവിടെ യെഹൂദ്യയിൽ ഭരിച്ചുവന്ന റോമാ നാടുവാഴികളെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. (പീലാത്തോസ്, ഫെലിക്സ്, ഫെസ്തുസ്). 'രാജാക്കന്മാർ'— കൈസർ, ഹേരോദ്യ ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ (അന്തിപ്പാസു; 14;9; അഗ്രിപ്പാ ഒന്നാമൻ; അപ്പോ: പ്ര. 12:1; അഗ്രിപ്പാ രണ്ടാമൻ, അ: പ്ര. 25:13) മുതലായവർ. അതു് അവർക്കും ജാതികൾക്കും.....ആയിരിക്കും. ന്യായവിസ്താരസമയത്തു യേശുവിനെപ്പററി സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതിന് അവർക്കു സൌകര്യം ലഭിക്കും. സ്തേഫാനോസു യെഹൂദസന്നിദ്രിമിന്റെ മുമ്പിൽ യേശുവിന്റെ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. പൌലോസു റോമാനാടുവാഴികളുടെയും ഹേരോദാവിന്റെയും കൈസരിന്റെയും മുമ്പാകെ സാക്ഷ്യം പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ ശിഷ്യന്മാരെ കുററക്കാരാക്കി വിസ്തരിക്കുമ്പോൾ അവർക്കു യെഹൂദന്മാരുടെയും പുറജാതികളുടെയും മുമ്പിൽ സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നതിനു സൌകര്യം ലഭിക്കും എന്ന് ഓർത്തു് അവർ ധൈര്യമുള്ളവരായിരിക്കണം. (2 തീമോ. 4:16). 'ജാതികൾക്കും എന്നു പറയുന്നതിൽനിന്നു പലസ്തീൻ രാജ്യത്തിനു പുറത്തുള്ള മിഷ്യനറിവേലയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

19–20 (=ലൂക്കോ. 13:11—ലൂക്കോ. 12:11-12; 21:14 മുതൽ നോക്കുക). വിശ്വാസവിഷയങ്ങളിൽ അവർക്ക് പ്രത്യേക സഹായം ദൈവത്തിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്നതാണ്.

20. പിതാവിന്റെ ആത്മാവ് ഒരു അസാധാരണ പ്രയോഗം. മത്തായിയിൽ "പരിശുദ്ധാത്മാവ്" എന്ന പദമാണ്. ലൂക്കോ. 12:2-ലും ആ പ്രയോഗംതന്നെ. പരിശുദ്ധാത്മദാനം നവയുഗത്തിന്റെ (മശിഹാക്കാലത്തിന്റെ) അടയാളമാണ്. (യോവേൽ 2:28; അപ്പ. 2:17). "പരിശുദ്ധാത്മാവ്" എന്ന പദം മത്തായി ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. "എന്റെ ദൂതനെ അറിയിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സ്വർഗ്ഗസ്ഥപിതാവിന്റെ സംരക്ഷണയിലാണ്. അവന്റെ ആത്മാവു നിങ്ങളെ സകല സത്യത്തിലും വഴിനടത്തും."

21. സഹോദരൻ സഹോദരനേയും.....കൊല്ലിക്കും. സാമൂഹ്യഛിദ്രം അവസാനനാളുകളുടെ ലക്ഷണമാണ് (അല്യാ. 24; മീഖാ. 7:6).

23. യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷവേല ചെയ്യുമ്പോൾ ഉപദ്രവങ്ങൾ ഉണ്ടായാലും അതിനെ സ്ഥിരോത്സാഹത്തോടുകൂടെ നിവർത്തിക്കണം എന്നു കർത്താവു ശിഷ്യന്മാരെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു. ആസന്നമായിരിക്കുന്ന മഹത്പ്രത്യക്ഷതയുടെ ആനന്ദം വിശ്വസ്തരായ ശുശ്രൂഷകന്മാർക്ക് പ്രതിഫലമായി ലഭിക്കും. ഈ വാക്കുകൾ പ്രഥമസുവിശേഷം എഴുതുമ്പോൾ പലസ്തീൻരാജ്യത്തു ക്രിസ്തീയസഭ അഭിമുഖീകരിച്ച പരിതഃസ്ഥിതിയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളും ആ കാലത്തു കഷ്ടങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇക്കൂട്ടരും കർത്താവിന്റെ മഹത്പ്രത്യക്ഷത അസന്നമായിരിക്കുന്നു എന്ന് ഓർത്തു ധീരതയോടെ സേവനംചെയ്യണമെന്ന് ആ കാലത്തു രചിക്കപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങളും സുവിശേഷങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ രക്തസാക്ഷിമരണത്തെ കാംക്ഷിക്കരുത്. ആദ്യസഭയിൽ ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ അങ്ങനെ ചെയ്തതായി നാം വായിക്കുന്നു. (ഉദാ. വി. ഇഗ്നാത്യോസ്). ഒരു പട്ടണത്തിൽ അവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നു എങ്കിൽ അവിടെ നിന്നു വേറൊരു പട്ടണത്തിലേക്ക് ഓടിപ്പോകണം. യെഹൂദ്യയിൽ പീഡ ഉണ്ടായപ്പോൾ അനേക ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവിടെനിന്ന് അന്യദിക്കുകളിലേക്ക് ചിതറിപ്പോയതായി അപ്പ. പ്രവൃത്തികൾ കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ ചിതറിയവർ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു സഞ്ചരിച്ചതുമൂലം ഈ പീഡ സുവിശേഷപ്രചാരത്തിനു വളരെ സഹായിച്ചു. മനുഷ്യപുത്രൻ വരുമ്പോൾ. മനുഷ്യപുത്രൻ യെഹൂദാജനതയുടെമേൽ ന്യായവിധി നടത്തുന്നതിനായിട്ട

പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന കാലത്തും നിങ്ങളുടെ പ്രസംഗസഞ്ചാരം തിൎന്നിരിക്കയില്ല. യെരുശലേമിന്റെ നാശംവരെ അപ്പോസ്തലന്മാർ മുഖ്യമായി പലസ്തീനിൽ വേലചൊയ്യണമെന്നു കൎത്താവു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതായി ഈ വാക്കുകളിൽനിന്നു അനുമാനിക്കാം. ആദ്യവിശ്വാസികളുടെ ജീവിതകാലത്തുതന്നെ ക്രിസ്തുവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വരവുണ്ടാകുമെന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു (1 തെസ്സ. 4:14). യെഹൂദമതനേതാക്കന്മാരുടെ വിരോധം വൎദ്ധിക്കുന്നതിനോടുകൂടെ കൎത്താവു് അവരുടെ ന്യായവിധിയേയും തെളിവായി പ്രസ്താവിച്ചു. ഉദാ: മത്താ. 10:23; 16.27; 24.30; 26.34 നോക്കുക.

10:24-39. ഉപദ്രവങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ വചനങ്ങൾ

24. ശിഷ്യൻ ഗുരുവിന്മീതേയല്ല; ദാസൻ യജമാനന്നുമീതേയുമല്ല. തന്റെ ഗുരു സഹിച്ച ഉപദ്രവങ്ങളിൽ ലഘുവായ അനുഭവം തനിക്കുണ്ടാകുമെന്നു ശിഷ്യൻ വിചാരിക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണു് (യോഹ. 15:10, ലൂക്കോ. 6.40).

25. ലൂക്കോസു 6: 40 b. ശിഷ്യന്നു ഗുരുവിന്റെ ആത്മിക അനുഭവം ലഭിക്കുന്നതാണു തന്റെ മുഖ്യ ആദൎശം. ഈ അനുഭവം വേണമെങ്കിൽ ഗുരുവിന്റെ കഷ്ടങ്ങളിലും സഹിഷ്ണുതയിലും അവൻ പങ്കുള്ളവനായിരിക്കണം. പുതിയ നിയമത്തിൽ 'ബെയൽ സബൂൽ' എന്നും 'ബെയൽ സബൂബു്' എന്നും രണ്ടു പദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. ബെയൽസബൂൽ = കൊട്ടാരത്തിന്റെ അധിപൻ. പുതിയ നിയമകാലത്തു് ഈ പദത്തിന്നു യെഹൂദന്മാർ "അധോലോകത്തിന്റെ നായകൻ" എന്നു് അൎത്ഥം കൊടുത്തു. 'ബെയൽ സബൂബു്'— (=ഈൎച്ചകളുടെ അധിപതി) ഇതു് എക്രോനിലെ ദേവനായിരുന്നു. ഇവിടെയും 12:27 ലും ബെയൽ സബൂൽ സാത്താന്റെ ഒരു അഭിധാനമായിട്ടാണു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. യേശു തന്റെ അതിശയങ്ങളെ സാത്താന്റെ സഹായംകൊണ്ടാണു ചെയ്യുന്നതു് എന്നു പരിശന്മാർ ആക്ഷേപിച്ചപ്പോൾ അവനെ "സാത്താൻ" എന്നു വിളിച്ചതായി വിചാരിക്കാം.

26 അതുകൊണ്ടു് അവരെ ഭയപ്പെടരുതു്. ലൂക്കോ. 12: 2-ൽ പരീശന്മാരുടെ കപടഭക്തിയിൽനിന്നു സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു ശിഷ്യന്മാരോടു് അഭ്യൎത്ഥിക്കുന്ന സന്ദൎഭത്തിലാണു് ഈ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മൎക്കോ. 4:22 (=ലൂക്കോ. 8: 7) ൽ ഇതുപോലെ ഒരു വാക്യം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ('ഉപമകളിലെ സത്യം മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു' എന്നാണു് അവിടെ പറയുന്നതു്). ഇവിടെ ഈ വാക്കുകളുടെ ചേൎച്ച സ്പഷ്ടമല്ല. പിൻവരുന്ന വാക്കുകളുമായി യോജിപ്പിച്ചു വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതാണെന്നു തോന്നുന്നു. "ധൈൎയ്യത്തോടെ പ്രസംഗിക്കു; എന്തെന്നാൽ ഞാൻ

ഇപ്പോൾ നിങ്ങളോടു രഹസ്യമായി പറയുന്നതു നിങ്ങൾ ലോകരോടു പരസ്യമായി പ്രസംഗിക്കേണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.'' 'ഭയപ്പെടരുതു്''- ഈ വാക്കു മൂന്നുപ്രാവശ്യം ഉച്ചരിക്കുന്നു (26,28,31).

27. ഞാൻ ഇരുട്ടത്തു നിങ്ങളോടു പറയുന്നതു്. ലൂക്കോ. 12:3-ൽ ''നിങ്ങൾ ഇരുട്ടത്തു പറഞ്ഞതെല്ലാം വെളിച്ചത്തു കേൾക്കും''. അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ മിഷ്യനറിവേല യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷയെക്കാൾ സഫലമുള്ളതായിരിക്കും. യേശു ഒരു ഉൾനാട്ടിൽ പ്രസംഗിച്ചു. തന്റെ പ്രസംഗത്തിനു പ്രത്യക്ഷമായ ഫലം ഉണ്ടായില്ല. ശിഷ്യന്മാർ അന്ത്യോഖ്യാ എഫേസൂസ്, കൊരിന്തു, റോമാ മുതലായ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ പ്രധാന പട്ടണങ്ങളിൽ സുവിശേഷം അറിയിക്കുകയും അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷമായ വിജയം ഉണ്ടാകയും ചെയ്തു. യെഹൂദവിദ്യാലയങ്ങളിൽ റബ്ബി കസേരയിൽ ഇരുന്നു് എബ്രായഭാഷയിൽ പരിഭാഷകന്റെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിക്കുന്നതു് അയാൾ ഉറക്കെ സാമാന്യഭാഷയിൽ ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്നതു പതിവായിരുന്നു. അതുപോലെ 'ഗലീലയുടെ ഒരു കോണിൽ ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നതു നിങ്ങൾ സർവ്വലോകരോടും ഘോഷിക്കണം'' എന്നാണു് കർത്താവു പറയുന്നതു്. 'പുരമുകളിൽ'— പലസ്തീൻ മുതലായ ദേശങ്ങളിൽ പരസ്യങ്ങൾ പുരയുടെ മുകളിൽനിന്നു വിളിച്ചുപറയുന്ന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിരുന്നു. മഹമ്മദീയപള്ളികളുടെ മുകളിൽനിന്നു പ്രാർത്ഥനസമയങ്ങൾ വിളിച്ചുപറയുന്നതു് ഇന്നും നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ഒരേർപ്പാടാണു് എബ്രാ. 12.29, ലൂക്കോ 12.4. 'ദേഹി'— പുതിയ നിയമത്തിൽ ഈ പദം പല അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. (a) മനുഷ്യർക്കും മൃഗങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെയുള്ള ജീവൻ; (മാർക്കോ. 3:4). (b) ബുദ്ധിയുടെയും വികാരങ്ങളുടെയും ഇരിപ്പിടം. (c) ഇവ രണ്ടിലും ശ്രേഷ്ഠവും അദൃശ്യവുമായ യഥാർത്ഥവ്യക്തി (real self). അതു മനുഷ്യനിലുള്ള ദൈവാംശമത്രെ (മത്താ. 16,26; ലൂക്കോ. 9:29). നശിപ്പിപ്പാൻ കഴിയുന്നവനേ. അതായതു ''നരകത്തിൽ തള്ളിക്കളവാൻ കഴിയുന്ന'' ദൈവത്തെ (ലൂക്കോ. 12:6). മത്താ. 5:29-ം യാക്കോ. 4:12-ം നോക്കുക. 'നരകത്തിൽ'— (5:27,29 നോക്കുക). ഗെഹന്നായിൽ. അന്ത്യശിക്ഷാവിധിസ്ഥലത്തിൽ.

29. ദൈവത്തിന്റെ സംപൂർണ്ണമായ സംരക്ഷണയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനഃ ''ഏററവും എളിയ സൃഷ്ടിയും നിങ്ങളുടെ പിതാവിന്റെ സംരക്ഷണയിലാണു്. അതിന്റെ മരണസമയത്തും പിതാവിന്റെ കൈത്താങ്ങലുണ്ടു്. 'കാശിന്നു രണ്ടു കുരികിലുകൾ'- യേരുശലേമിലും യോപ്പായിലുമുള്ള ചന്തകളിൽ ഇക്കാലത്തും കുരിയിൽ മുതലായ ചെറുപക്ഷികളെ ഭക്ഷണത്തിന്നായി വില്ക്കുന്നുണ്ടു്. 'കാശു്''- ഇതു ഏകദേശം അര അണ

വിലയുള്ള ഒരു നാണയമാണ്. അഞ്ചു കുരിയിലുകൾക്ക് രണ്ടു കാശുമാത്രം വില ഉണ്ടായിരുന്നു (ലൂക്കോ. 12:6). 'നിലത്തു വീഴുകയില്ല'— വിശപ്പുകൊണ്ടു തളർന്നോ, തണുപ്പുകൊണ്ടു മരവിച്ചോ വീഴുകയില്ല. ചെറുപക്ഷികൾക്കു നേരിടുന്ന അപകടങ്ങളും ദൈവദൃഷ്ടിയിൽനിന്നു മറഞ്ഞിരിക്കുന്നില്ല.

30. നിങ്ങളുടെ തലയിലെ ഓരോരോമവും എണ്ണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു'' എന്നാണു സുറിയാനിഗ്രന്ഥത്തിൽ.

31. എന്തു തന്നെ സംഭവിച്ചാലും (മരണം തന്നെ ആയാലും) അതു സിന്ധുസമാനമായ ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ പരിധിയ്ക്കു വെളിയിലല്ല. (6:26; 12:12).

32-33. 17-31-ൽ ''കഷ്ടതയിൽ സഹിഷ്ണത'' എന്ന വിഷയത്തെപ്പററിയാണു പ്രതിപാദിച്ചതു്. ഈ വാക്യങ്ങളിൽ ആ വിഷയം തന്നെ ആവർത്തിക്കുന്നു. (ലൂക്കോ 12:8,9). ന്യായവിധി ദിവസത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യന്റെ അനുഭവം ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള അവന്റെ നിലയേയും അവനോടുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ നിലയേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. യേശു ദൈവാവതാരമാണെന്നു് ഈ വാക്കുകൾ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്നു.

32. മനുഷ്യരുടെമുമ്പിൽ എന്നെ ഏററുപറയുന്ന ഏവനെയും: മനുഷ്യജീവിതത്തിന്മേൽ എനിക്കുള്ള കർത്തവ്യത്തെ സമ്മതിക്കയും സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തു. (റോമ. 10:9; 1 കോരി 12:3. വെളി. 3:5).

33. 2 തീമോ. 2:12

34-36. ലൂക്കോ 12:51-53. നവീന ഉപദേശംമൂലം യെഹൂദസമുദായത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അന്തഃഛിദ്രത്തെകുറിച്ചാണു ഈ വാക്യങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. വാ 21 ഇവിടെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു.

34. നിരൂപിക്കരുതു (5:17). മനുഷ്യാത്മാവിന്മേലും സകല ഐഹികസ്ഥാപനങ്ങളിന്മേലും സംപൂർണ്ണമായ കർത്തവ്യം നമ്മുടെ കർത്താവു ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഈ കർത്തവ്യം ശക്തിയായ എതിർപ്പുകൂടാതെ ലോകം വിട്ടുകൊടുക്കയില്ല. എന്നാൽ ദൈവത്തോടു നിരപ്പും മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ സമാധാനവും സ്ഥാപിക്കേണ്ടതിന്നു ഈ ഛിദ്രം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാകകൊണ്ടു അതിനെ അഭിമുഖീകരിക്കാതെ തരമില്ല. ''ഭൂമിയിൽ'':—യിസ്രായൽ രാജ്യത്തു്. ''വാൾ'':—വ്യക്തിപരമായും സാമുദായികമായും ഉള്ള ഛിദ്രത്തെക്കുറിക്കുന്നു. ലൂക്കോസിൽ ''ഛിദ്രം'' എന്ന പദമാണു ഉപയോഗിക്കുന്നതു്.

36. മീഖാ. 7:6; ലൂക്കോ 12152; മർക്കോ. 3:21.

37. ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടിയുള്ള ത്യാഗങ്ങൾ. (ലൂക്കോ 14:26-27) ലൂക്കോസിൽ അനുഗമിച്ചു പുരുഷാരത്തോടു തന്റെ സത്യ ശിഷ്യന്മാരിൽ കാണേണ്ട യോഗ്യതകൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു പറയുന്നു. ഇവിടെ ഉപദ്രവസമയത്തു പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ട ത്യാഗമനോഭാവത്തേക്കുറിച്ചു് പറയുന്നു.

37. എന്നെക്കാൾ അധികം അപ്പനേയോ.....എനിക്കു യോഗ്യനല്ല ലൂക്കോസിൽ "അപ്പനേയും അമ്മയേയും സ്വന്തജീവനേയും പകെക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നവൻ എന്റെ ശിഷ്യനായിരിപ്പാൻ കഴികയില്ല" എന്നാണു പറയുന്നതു് "കർത്താവിനോടുള്ള സ്നേഹവും അനുസരണവും സംപൂർണ്ണമായിരിക്കേണം; യാതൊരു മാനുഷിക സാബന്ധവും അതിനോടു തുല്യമായിരിപ്പാൻ പാടില്ല. ഭക്തി അതിനെ കവിയുന്നതായിരിക്കേണം എന്നു കർത്താവു പറയുന്നു.

38. തന്റെ ക്രൂശു എടുത്തുകൊണ്ടു.....എനിക്കു യോഗ്യനല്ല. യേശുവിന്റെ പേർക്കു കുടുംബബന്ധങ്ങൾ വിടുന്നതുമാത്രംപോരാ; ജീവനേ വെടിയുന്നതിനും ഘോരവും നികൃഷ്ടവുമായ മരണം സഹിക്കുന്നതിനും സന്നദ്ധനായിരിക്കേണം. ഇവിടെ പടിപടിയായി പീഡയുടെ കാഠിന്യത്തേ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

"തന്റെ ക്രൂശിനേ വഹിച്ചു എന്റെ പിന്നാലെ വരാത്തവനും എന്റെ ശിഷ്യനായിരിപ്പാൻ കഴികയില്ല" എന്നാണു ലൂക്കോസിൽ കാണുന്നതു്. ഈ വാക്കുകൾ മത്താ. 16:24-ലും (:മക്കോ 8:34; ലൂക്കോ 9:23) കാണുന്നതു ഇരട്ടിപ്പായിരിക്കാം. ക്രൂശു എടുക്ക. ക്രൂശു റോമരുടെ വധ ശിക്ഷയുടെ സമ്പ്രദായമായിരുന്നു. ക്രൂശു ശിക്ഷക്കു വിധിക്കപ്പെട്ടവൻ സ്വന്ത ക്രൂശിനേ ചുമന്നുകൊണ്ടു വധസ്ഥലത്തേക്കു പോകേണമെന്നായിരുന്നു ചട്ടം. (യോഹ 19:17). 'ക്രൂശു":—കഷ്ടതായയും അപമാനത്തേയും കുറിക്കുന്നു കർത്താവിന്റെ ശിഷ്യൻ പഴയസ്വയത്തിന്നു യാത്ര പറഞ്ഞു മരണചിഹ്നത്തെ ചുമലിൽ ദിനംതോഴം വഹിച്ചു അവനെ അനുഗമിക്കേണം് അവൻ അദൃശ്യനായ ദൈവത്തേ കാണുന്നവൻ (എബ്രാ 11:27) എന്നപോലെ ആയിരിക്കണം. ഈ വാക്കുകളിൽനിന്നു യേശുവിന്നു തന്റെ അകാലമരണത്തേക്കുറിച്ചും അതിന്റെ വിധം ഏതുപ്രകാരമായിരിക്കുമെന്നും മുന്നറിവുണ്ടായിരുന്നു എന്നു അനുമാനിക്കാം.

39. സ്വയത്യാഗ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ മൌലിക തത്വമാണു്. തന്റെ ജീവനെ കണ്ടെത്തിയവൻ.....കണ്ടെത്തും. (ലൂക്കോ 17:33) ഈ വാക്കുകൾ മത്താ 15:25 (:മക്കോ 8:35; ലൂക്കോ 9:24) കാണുന്നു. യോഹ. 12:25 "ജീവൻ":—തന്റെ

ജഡസംബന്ധമായ ജീവനേ രക്ഷീപ്പാനായിട്ടു രക്ത സാക്ഷിമരണം അഭിമുഖീകരിപ്പാൻ മനസ്സില്ലാത്തവൻ തന്റെ വിലതീരാത്ത ആത്മാവിനേ നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. "എന്റെ നിമിത്തം":—ഈ വാക്കുകൾ ലൂക്കോസിൽഇല്ല. മർക്കോസിൽ "എന്റെയും സുവിശേഷത്തിന്റെയും നിമിത്തം" എന്നാണു എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. ക്രിസ്തു നമ്മുടെ പ്രതിഷ്ഠയുടെയും ഭക്തിയുടെയും ആരാധനമൂർത്തിയാണു്. "കണ്ടെത്തും" അതായതു "നിത്യജീവൻ പ്രാപിക്കും". സ്വാർത്ഥപരമായ ജീവിതത്തെ പരിത്യജിക്കുന്നവൻ ഉന്നതവും ശ്രേഷ്ഠവുമായ ഒരു ജീവിതത്തെ പ്രാപിക്കും എന്നു കർത്താവു പഠിപ്പിക്കുന്നു.

40-42. മിഷ്യനറി സന്ദേശം ഉപസംഹരിക്കുന്നു (ലൂക്കോ 10:16; യോഹ 13:20 നോക്കുക. വാക്യം 42=ലൂക്കോ 9:41)

40. നിങ്ങളെ കൈക്കൊള്ളുന്നവൻ.....കൈക്കൊള്ളുന്നു. (യോഹ 13:20). അവൻ വിശിഷ്ടപ്രമാണങ്ങളെ ഉപദേശിച്ച ഒരു ഗുരുമാത്രമായിരുന്നില്ല. ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയും ദൈവത്തിങ്കലേക്കു നടത്തുന്ന സത്യവഴിയുംകൂടെയാണു്. (യോഹ 12:44,48; 13:20,)

41. പ്രവാചകൻ എന്നുവെച്ചു്.....പ്രതിഫലം ലഭിക്കും. ഈ വാക്യങ്ങൾ മററു സുവിശേഷങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ല. ഇതു എഴുതിയകാലത്തു ക്രിസ്തീയ പ്രവാചകന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാണു. (മത്താ 7:15). സഭ അപ്പോസ്തലന്മാരും പ്രവാചകന്മാരും എന്നു അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ പണിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു വി. പൌലോസു തന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു, (എഫെ. 2:20; വെളി 18:20). "കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ വരുന്ന ഏവനേയും സ്വീകരിപ്പിൻ" എന്നു ഡൈഡാക്കി എന്ന (ഒന്നാം നൂററാണ്ടിൽ രചിച്ച) ഒരു ക്രിസ്തീയഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു. "നീതിമാൻ എന്നു വെച്ചു".—പ്രവാചകസമൂഹത്തിൽ പെടാത്ത ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസികളേയും ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു. "ക്രിസ്തീയമിഷ്യനറിമാരെ കൈക്കൊള്ളുന്നവർ. അതായതു, അവരുടെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചു, ക്രിസ്ത്യാനികളായിത്തീരുന്നവർ മിഷ്യനറിമാർക്കു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രതിഫലത്തിനു യോഗ്യന്മാരായിരിക്കും. നിത്യജീവൻ ഒരു പ്രതിഫലമാണു്. (19:29).

42. (=മർക്കോ. 9:41) ക്രിസ്ത്യാനികൾ എല്ലാവരും പ്രവാചകന്മാരോ സിദ്ധിയുള്ള നീതിമാന്മാരോ ആയിരിക്കയില്ല. സാധാരണക്കാരായ അനേകവിശ്വാസികളുണ്ടു്. അവർ സഭയുടെ ശിശുക്കളാണു്. അവരേയും ഉൾപെടുത്തുന്നു.

അദ്ധ്യായം 11

11:2-ൽ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഒരു പുതിയ വിഭാഗം തുടങ്ങുന്നു.

11:1 അതിന്റെ മുഖവുര വാക്യമാണ്. (7:28). 10-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ച ചരിത്രത്തെ ഈ വാക്യം ഉപസംഹരിക്കുന്നു. മർക്കോ. 6:12, 13 (=ലൂക്കോ 9:6)ൽ ശിഷ്യന്മാർ പ്രസംഗയാത്രക്കു പുറപ്പെട്ട സംഗതിവിവരിക്കുന്നു. അവർ തിരിച്ചുവന്നതു മർക്കോ 6:30-ൽ (=ലൂക്കോ 10.) രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ തിരിച്ചുവരവിനെപ്പററി മത്തായി പറയുന്നില്ല. 12:1-ൽ അവരേ വീണ്ടും യേശുവിനോടു കൂടെ കാണുന്നു.

അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ പ്രസംഗയാത്ര യേശുവിന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയുടെ രണ്ടാമത്തെ പെസഹായ്ക്കു അഞ്ചാഴ്ച മുമ്പായിരുന്നു (ഏ. ഡി. 28). അവർ ഒരു മാസത്തോളം സഞ്ചരിച്ച ശിഷ്യന്മാരേ യാത്രഅയച്ചശേഷം യേശു ഗലീലപട്ടണങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു വേല ചെയ്തുകൾ മാർച്ചുമാസത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ യേരുശലേമിൽ പൂരിം ഉത്സവത്തിനു പോകയും ചെയ്തു (യോഹ 5). പെസഹായ്ക്കു മുമ്പു യേശുവും ശിഷ്യന്മാരും ഒന്നിച്ചു വന്നു (യോഹ 6:4). അതിന്റെശേഷം അഞ്ചപ്പം കൊണ്ടു അയ്യായിരം പേരെ പോഷിപ്പിച്ചു. (മർക്കോ 6:30; ലൂക്കോ 9:10). മത്തായിയിൽ ഈ സംഭവങ്ങൾ ക്രമത്തിനു വിവരിച്ചിട്ടില്ല.

11:2 15:39. സുവിശേഷത്തിന്റെ ഒരു പുതിയ വിഭാഗമാണ്: ഇതിൽ പലതരത്തിലുള്ള ആളുകൾ യേശുവിനോടു് അനുവർത്തിച്ച നില ഏതുപ്രകാരമായിരുന്നു എന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു വിശദമാക്കുന്നു. അ. 11-ൽ യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻ, സാമാന്യജനങ്ങൾ, സുവിശേഷകേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്ന ഗലീല പട്ടണങ്ങൾ—എന്നിവയുടെ നില എന്തായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു. അ. 12-ൽ പരീശന്മാരുടെ വിരോധം വർദ്ധിച്ചുവന്നതും തന്റെ കുടുംബത്തെ വിട്ടുപിരിയേണ്ടിവന്നതും വിവരിക്കുന്നു. അ. 13-ൽ യേശു ഒരു പുതിയ ഉപദേശരീതി ആരംഭിക്കുന്നു. അതായതു തന്റെ ദൂതിനോടു് അനുഭാവമുള്ളവർ ഗ്രഹിക്കത്തക്കവണ്ണവും, അനുഭാവമില്ലാത്തവർക്കു മറഞ്ഞിരിക്കത്തക്കവണ്ണവും തന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ ഉപമരൂപത്തിൽ ബോധനം ചെയ്യുന്നു. പിന്നീടു സുവിശേഷകൻ യേശുവിന്റെ സ്വന്തനഗരമായനസറേത്തിലെ ആളുകൾ തന്നെ തള്ളിക്കളഞ്ഞ സംഗതി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അ. 14-ൽ യേശുവിന്റെ കീർത്തി ഹേരോദാവിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവനുണ്ടായ ക്ഷോഭവും—അതോടുകൂടെ യോഹന്നാൻ സ്നാപകനോടു ഹേരോദാ ചെയ്ത കഠിനകൃത്യവും വിവരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെശേഷം യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂ

ഷയിൽ ഒരു മുഖ്യസംഭവമായ അഞ്ചപ്പത്തിന്റെ അതിശയം വർണ്ണിക്കുന്നു. (ഈ അതിശയം നാലു സുവിശേഷങ്ങളിലും വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.) ആ അതിശയത്തിന്റെശേഷം യേശു കടലിന്മേൽ നടന്ന സംഭവവും ഗനസറേത്തിൽ ചെയ്ത രോഗശാന്തിശുശ്രൂഷയും വർണ്ണിക്കുന്നു. അ. 15-ൽ കർമ്മസംബന്ധമായ ശുദ്ധിയെപ്പററി പരിശന്മാരുമായി നടന്ന വാദപ്രാദം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ സംഭവംനിമിത്തം കർത്താവും പരിശന്മാരും തമ്മിൽ കഠിനമായ ഭിന്നിപ്പുണ്ടായതായി കാണുന്നു. തൽകാരണത്താൽ യേശു ഗലീല വിട്ടു സീദോൻ, തുരോസ് ആദിയായ കനാന്യപട്ടണങ്ങളിലേക്കു പോയി. സീദോനിൽ വെച്ചു കനാന്യസ്ത്രീയുടെ മകളെ സൌഖ്യമാക്കുന്നു. തിരികെ കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ വന്ന് ഏഴപ്പംകൊണ്ടു നാലായിരംപേരെ പോഷിപ്പിച്ചു. ഇപ്പോഴും സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു യേശുവിനോടു രഞ്ജനയുണ്ടെങ്കിലും തന്റെ ആത്മിക ഉപദേശത്തോട് അവർ യാതൊരു അനുഭാവവും പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ല. യെഹൂദനേതാക്കന്മാരുടെ എതിർപ്പും ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിച്ചുവന്നു എങ്കിലും അതു് അന്നുവരെ മൂർദ്ധന്യനിലയിൽ എത്തിയില്ല.

11:2.6. യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ ദൂതു ലൂക്കോ. 7:18-23). ലൂക്കോസിൽ ഈ സംഭവം ശിഷ്യന്മാരുടെ പ്രസംഗയാത്രയ്ക്കു മുമ്പായിട്ടു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. മത്തായിയിൽ ഇതു് ഇവിടെ ചേർക്കുന്നതിനു കാരണമുണ്ട്. യോഹന്നാന്റെ ദൂതിനു യേശു കൊടുത്ത മറുപടിയിൽ തന്റെ രോഗശാന്തിപ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള അതിശയങ്ങൾ പലതും സുവിശേഷത്തിൽ വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. "ദരിദ്രന്മാർക്കു സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നു" എന്ന സംഗതി അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ പ്രസംഗയാത്രമൂലം സ്ഥാപിച്ചു. "ചന്തസ്ഥലങ്ങളിൽ കളിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ" കഥയിൽനിന്നു പരിശന്മാരുടെ എതിർപ്പിന്റെയും പ്രാതികൂല്യത്തിന്റെയും പരമാർത്ഥമില്ലായ്മയെ വിശദമാക്കുന്നു.

2. യോഹന്നാൻ കാരാഗൃഹത്തിൽവെച്ചു.....ശിഷ്യന്മാരെ അയച്ചു. യോഹന്നാനെ തടവിലാക്കിയ സംഗതി 4:12-ൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവന്റെ സങ്കടകരമായ അവസാനത്തെ 14:3-12-ൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മർക്കോസിന്റെ വിവരണം കൂടുതൽ വിപുലമാണ്. അതിൽ യോഹന്നാനെ തടവിൽ പാർപ്പിച്ച കാര്യം പറയുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ യേശുവിന്റെ അതിശയപ്രവൃത്തികളെ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചതായി പറയുന്നു. ഇതിൽനിന്നു കാരാഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു യോഹന്നാനെ കാണുന്നതിനു ശിഷ്യന്മാർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു് അനുമാനിക്കാം. ഹേരോദാവു യോഹന്നാൻ നീതിയും വിശുദ്ധിയുമുള്ള പുരുഷൻ എന്നു് അറിഞ്ഞു് അവനെ ഭയപ്പെട്ടു എന്നു മർക്കോസിൽ പറയുന്നു

(6:20). യോഹന്നാന്റെ കാരാഗൃഹം ചാവുകടലിന്റെ കിഴക്ക സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന മക്കീറസുകോട്ട ആയിരുന്നു എന്നു ജോസീഫസു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. യോഹന്നാൻ രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരെ അയച്ചു എന്നു ലൂക്കോസ് പറയുന്നു. യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ ദൂതന്മാരെ അയയ്ക്കുന്നതിനു യോഹന്നാനെ പ്രേരിപ്പിച്ച കാരണം എന്തായിരിക്കാം. യേശു വരുവാനുള്ള മശിഹാ ആണെന്ന് ഒന്നാമതായി ഗ്രഹിച്ചതും പ്രഖ്യാപനംചെയ്തതും അവനായിരുന്നു. തടവിൽ ഏകനായി ആകുലമാനസനായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയ സമയം മശിഹായുടെ ഘോഷയാത്രയുടെ ശബ്ദം കേൾപ്പാൻ അവൻ സദാ കൌതുകമുള്ളവനായിരുന്നു തനിക്ക് എന്തു സംഭവിച്ചാലും തരക്കേടില്ല; മശിഹായുടെ രാജത്വം സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണെന്ന് —ആ മഹാപുരുഷൻ വിചാരിച്ചു. "എന്നാൽ ഇത്രയും കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും യേശു രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ആരംഭിക്കപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഏതാനും ചില രോഗികളെ സൌഖ്യമാക്കുകയും ചില പിശാചുബാധിതർക്ക സ്വസ്ഥതയും സമാധാനവും പ്രദാനം ചെയ്തയുംചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്റെ പ്രത്യാശ അസ്ഥാനത്തിലാകുന്നുവോ" എന്നിങ്ങനെയുള്ള മനോഗതം തടവിൽ ഏകനായി കിടന്ന യോഹന്നാന്റെ ഉള്ളിൽ ഉദിച്ചിരിക്കാം. സംശയനിവാരണത്തിനാണു യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ ദൂതന്മാരെ അയച്ചതു്.

3. വരുവാനുള്ളവൻ നീയോ? "സീയോനിലേക്കു വീണ്ടെടുപ്പുകാരൻ വരും" (യെശ. 59:20) എന്ന് യെശയ്യാ പ്രവചിച്ചതു മശിഹായെക്കുറിച്ചാണെന്നു സുന്നഗോഗുകളിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചുവന്നു. മശിഹായുടെ മുന്നോടിയായ ഏലിയാവാണു "വരുവാനുള്ളവൻ" എന്നു ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. "എന്റെ പിന്നാലെ വരുന്നവൻ നിങ്ങളെ പരിശുദ്ധാത്മാവുകൊണ്ടും അഗ്നികൊണ്ടും സ്നാനപ്പെടുത്തും" എന്നു യോഹന്നാൻ പ്രസംഗിച്ചതു മശിഹായെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു "വരുവാനുള്ളവൻ നീയോ" എന്നു യോഹന്നാൻ ചോദിച്ചതിന്റെ അർത്ഥം "ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെ നീ മശിഹാതന്നെ ആണോ?" എന്നാണ്. മശിഹാ അവസാനകാലത്തു മഹത്വത്തോടു പ്രത്യക്ഷനായി ഭാഗ്യംനിറഞ്ഞ ഒരു കാലം ഭൂമിയിൽ സ്ഥാപിക്കും എന്നായിരുന്നു യോഹന്നാൻ ധരിച്ചിരുന്നതു്. ആ കാലത്തെ പൊതുജനധാരണയിൽനിന്ന് ഇതു വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല. മശിഹായുടെ രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മൂന്നുപേർക്ക പങ്കുണ്ടായിരിക്കും എന്നു യെഹൂദന്മാർ വിശ്വസിച്ചു. (യോഹ. 1:19 മുതൽ) —അതായതു (1) ഏലിയാവു്, (2) ആവ. 18:15-ൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന രണ്ടാം മോശ (3) മശിഹാ.

4. യേശു അവരോടു്.....യോഹന്നാന്റെ ചോദ്യത്തിനു വ്യക്തമായ ഒരു ഉത്തരം യേശു കൊടുക്കുന്നില്ല. തന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ

സ്വഭാവം ആലോചിച്ച് അവർതന്നെ തീരുമാനിച്ചുകൊള്ളണം എന്നാണ് യേശുവിന്റെ മറുപടിയുടെ സാരം. യേശു ഇതുവരെയും മശിഹാസ്ഥാനം പരസ്യമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. സാക്ഷാൽ മശിഹായുടെ ലക്ഷണങ്ങളും എന്തെല്ലാമാണെന്നു യേശു തന്റെ മറുപടിമൂലം യോഹന്നാനെ ധരിപ്പിക്കുന്നു.

5. കുരുടർ കാണുന്നു; മുടന്തർ നടക്കുന്നു. അങ്ങനെതരം രോഗികളെ യേശു സുഖപ്പെടുത്തിയതായിട്ട് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇതിൽ മുടന്തരേയും ചെകിടരേയും സൌഖ്യമാക്കിയ കാര്യമെവിടെയും മത്തായി ഇതുവരെ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടില്ല. എന്നാൽ സുവിശേഷങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടില്ലാത്ത അനേക അതിശയങ്ങളും യേശു പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ വിശ്വാസത്തെ ഉണർത്തുന്നതിനും യോഹന്നാനെ ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നതിനും വേണ്ടിട്ടു യേശു ആ സമയത്തു പല രോഗികളേയും സൌഖ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കാം (യെശ 35:3-6).

6. എന്നാൽ എന്നിൽ ഇടറിപ്പോകാത്തവൻ ഹല്ലാം ഭാഗ്യവാൻ. ഇതു യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാരോടു പറഞ്ഞതിന്റെ ഭാഗമാണ്. "എല്ലാ വിശ്വാസങ്ങളേയും അവഗണിച്ച് എന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ദൈവികസ്വഭാവം ഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ഭാഗ്യവാനത്രേ".

7-10. യോഹന്നാനെപ്പറ്റി യേശുവിനുള്ള മതിപ്പ്. (ലൂക്കോ. 7:24-28).

7. അവർ പോയശേഷം. യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാർ കേൾക്കെ യേശു അദ്ദേഹത്തെ സ്തുതിക്കുന്നില്ല. യോഹന്നാന്റെ ദൂതനെ സംബന്ധിച്ചു രണ്ടഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ കാലത്ത് അതിധീരനായിരുന്ന പ്രവാചകൻ അസ്ഥിരനോ? തന്റെ മുന്നോടിയെക്കുറിച്ചു യേശു എത്രയും മഹാമനസ്കതയോടെ സംസാരിക്കുന്നു. 'നിങ്ങൾ യോഹന്നാന്റെ പ്രസംഗം കേൾപ്പാൻ മരുഭൂമിയിൽ പോയല്ലോ. അവിടെ നിങ്ങൾ ഒരു അസ്ഥിരമനസ്കനെയാണോ കണ്ടത്?' 'കാട്- യോർദ്ദാൻ നദിയുടെ തീരത്തു ധാരാളം ഞാങ്ങണയുണ്ടായിരുന്നു. അവ കാറ്റത്ത് എപ്പോഴും ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. യോഹന്നാൻ ഈ ഞാങ്ങണയെപ്പോലെ അസ്ഥിരതയില്ലാത്ത ഒരാളായിരുന്നുവോ? യോഹന്നാൻ ജനപ്രീതിയെ തീരെ ഗണ്യമാക്കിയില്ല.

8. അല്ല, മാർദ്ദവവസ്ത്രം ധരിച്ച മനുഷ്യനോ? ധനവാനായ ഒരു രാജസഭയെയത്രെ നിങ്ങൾ കണ്ടത്.

9. പ്രവാചകനിലും മികച്ചവൻ. (1) അവൻ മശീഹായുടെ മുമ്പാകെ തന്റെ വഴി ഒരുക്കിയ മുന്നോടി ആയിരുന്നു. (2) അവൻ മശീഹയെ തന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചവൻ ആയിരുന്നു. (3) അവന്റെ ഉപദേശം യേശുവിന്റെ ഉപദേശത്തോട് ഏറ്റവും അടുത്തതായിരുന്നു. നിങ്ങൾ കണ്ട ആൾ ഒരു സാധാരണ പ്രവാചകനല്ലായിരുന്നു. അവൻ മശീഹയുടെ മുന്നോടി ആയി ദൈവത്താൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ദൂതനായിരുന്നു.

10. (മലാഖി. 3:1). ഇവിടെയും ലൂക്കോസിലും (മർക്കോ. 1,2). ഈ വാക്കുകൾ ദൈവം മശീഹയോട് അരുളിച്ചെയ്യുന്നതായിട്ടാണ് എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. മലാഖിയുടെ എബ്രായഗ്രന്ഥത്തിലും ഗ്രീക്കുതർജ്ജമയിലും "ഞാൻ എന്റെ ദൂതനെ എനിക്കു മുമ്പായി അയയ്ക്കുന്നു; അവൻ എന്റെ മുമ്പിൽ എന്റെ വഴി ഒരുക്കും" എന്നാണ് കാണുന്നത്. വരുന്ന ആൾ ദൈവമാണ്. തനിക്കു വഴി ഒരുക്കുവാനായിട്ട് ദൈവം തന്റെ ദൂതനെ അയയ്ക്കും എന്നാണ് മലാഖി പറയുന്നത്. സിനഗോഗ്പ്രസംഗികന്മാർ ഈ വാക്യം ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വാക്യമാലയിൽനിന്നു എടുത്തതായിരിക്കാം. ഈ വാക്യം 9 ം 11-ം തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ ബന്ധിക്കുന്നതിൽനിന്ന് അതു സുവിശേഷകന്മാരുടെ സ്വന്തമാണെന്നു അനുമാനിക്കാം.

11. സ്ത്രീകളിൽനിന്നു ജനിച്ചവരിൽ..... ഈ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതിനു രണ്ടു സംഗതികൾ ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. (1) ദൈവരാജ്യം മോശയിലുള്ളതാണ്. (2) യോഹന്നാൻ സകല പ്രവാചകന്മാരിലും ശ്രേഷ്ഠൻ ആയിരുന്നു എങ്കിലും അവനു ദൈവരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശനം ലഭിച്ചില്ല.

12-15. യോഹന്നാനെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ പ്രസ്താവനകൾ (ലൂക്കോ. 16:6). 14-ം വാക്യം മത്തായിക്കു പ്രത്യേകമാണ്. ലൂക്കോസിൽ അതിനു പകരം രണ്ടു വാക്യങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട് (7:29,30). ആ വാക്യങ്ങളിൽ ജനം മുഴുക്കെയും ചുങ്കക്കാരും യോഹന്നാന്റെ സ്നാനം ഏറ്റതായും, പരിശന്മാരും ന്യായശാസ്ത്രിമാരും അതിനെ തള്ളിക്കളഞ്ഞതായും പറയുന്നു. അതു ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ സ്വന്തവാക്കുകളാണ്.

12. വേറൊരു സന്ദർഭത്തിൽ ഉച്ചരിച്ച ഈ മൊഴി ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഇവിടെ ചേർത്തതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണ്? ഇതിന്റെ പ്രഥമ അർത്ഥം എന്തായിരുന്നു? ഈ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾക്കും സമാധാനം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. (a) 'ഇന്നുവരെ'- ഈ വാക്കുകൾ യേശുവിന്റെ മൊഴിയിലുള്ളതല്ല; അതു

മത്തായി സുവിശേഷം രചിച്ചകാലത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് എഴുതിയതാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അന്നു യോഹന്നാൻ മരിച്ചിട്ടു വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ലൂക്കോസിൽ "അന്നുമുതൽ" (യോഹന്നാന്റെ കാലംമുതൽ) എന്നാണു കാണുന്നതു. ഈ വാക്കുകൾക്കു മത്തായി ഉദ്ദേശിച്ച അർത്ഥം ഇപ്രകാരമായിരിക്കാം. —"യോഹന്നാൻ തന്റെ ദൂതു പ്രഖ്യാപനംചെയ്തശേഷം ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മുറവു കെട്ടപ്പെട്ടിരുന്ന വേലികളെല്ലാം പൊളിഞ്ഞുപോയി. തങ്ങൾ അബ്രാഹാമിന്റെ സന്തതികളാകയാൽ ദൈവരാജ്യത്തിനു പ്രത്യേക അവകാശമുണ്ടെന്നുള്ള മയപ്പെടന്മാരുടെ വാദത്തെ യോഹന്നാൻ പരിഷ്കരിച്ചു. തന്മൂലം യെഹൂദ ഉൽപതിഷ്ണുക്കളും പുറത്തു തള്ളിക്കളഞ്ഞിരുന്ന ചുങ്കക്കാരും വേശ്യമാരും ദൈവരാജ്യത്തിലേക്കു് ആത്മീയമായ തള്ളിക്കയറ്റമുണ്ടായി (21:31). (b) കത്താവു് ഉദ്ധരിച്ച വാക്കുകൾക്കു ഡാൽമാൻ എന്ന വേദപണ്ഡിതൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:—"യോഹന്നാന്റെ നാൾമുതൽ ഇന്നുവരെ സ്വർഗ്ഗരാജ്യം കയ്യേറ്റം സഹിക്കുന്നു. അക്രമികൾ അതിനെ ദ്രോഹിക്കുന്നു" യോഹന്നാന്റെ കാരാഗൃഹവാസംമുതൽ ഇന്നുവരെ (സുവിശേഷം രചിച്ച നാൾവരെ) ദൈവരാജ്യപ്രജകളെ ലോകത്തിന്റെ അധികാരികൾ പീഡിപ്പിക്കുന്നു എന്നാണു് ഈ പ്രയോഗം സ്വീകാര്യമാണെങ്കിൽ ധ്വനിക്കുന്ന അർത്ഥം.

13. സകല പ്രവാചകന്മാരും.....പ്രവചിച്ചു. പ്രവാചകന്മാരും ന്യായപ്രമാണവും വരാനിരുന്ന മശിഹാകാലത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. ആ രാജ്യം അടുത്തായി എന്നു് ആദ്യം പ്രഖ്യാപനംചെയ്തതു യോഹന്നാൻ ആയിരുന്നു. അവൻ പഴയ നിയമത്തേയും പുതിയ നിയമത്തേയും തമ്മിൽ സംബന്ധിപ്പിച്ചു. യോഹന്നാന്റെ നാൾവരെ ദൈവരാജ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സകല പ്രസ്താവനകളും പ്രവചനങ്ങളും ആയിരുന്നു. യോഹന്നാന്റെ കാലത്തു രാജ്യം യഥാർത്ഥമായിത്തീർന്നു.

14. നിങ്ങൾക്കു പരിഗ്രഹിപ്പാൻ മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ..... യോഹന്നാൻ "ഏലിയാവിന്റെ ആത്മാവിലും ശക്തിയിലും" വന്ന പ്രവാചകനാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതിനു തടസ്സമായിരിക്കുന്നതു് അവരുടെ മുൻവിധിയാണു് എന്നു കത്താവു പറയുന്നു. യോഹന്നാൻ, മലാഖി 4:5-ൽ പറയുന്ന 'ഏലിയാവു' ആണെന്നു യേശു ഇവിടെയും, 17:12-ലും തെളിവായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

11:16-19. ചന്തസ്ഥലത്തിൽ ഏറ്റപ്പറ്റിരുന്ന കുട്ടികളുടെ ഉപമ (ലൂക്കോ. 7:31-35). യേശു യോഹന്നാനെക്കുറിച്ചു പഠഞ്ഞശേഷം പരീശന്മാരുടെയും ശാസ്ത്രികളുടെയും നേരേ തിരിയുന്നു. അവൻ മശിഹാ ആയിരിപ്പാൻ പാടില്ല എന്നു് അവർ വിധിച്ചുകളഞ്ഞു. യേശു

അവരെ മതത്തിൽ കല്യാണങ്ങളും ശവസംസ്കാരങ്ങളും അഭിനയിക്കുന്ന കുട്ടികളോട് ഉപമിക്കുന്നു. മാർഗ്ഗം അവർക്ക് ഒരു നാടകമാണ്; അതിൽ യാതൊരു യഥാർത്ഥ്യവുമില്ല എന്നു് അവർ പറയുന്നു. യോഹന്നാനു് ഭ്രാന്തു് ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു് അവർ അവനെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. യേശു സന്തുഷ്ടവും സംപൂർണ്ണവുമായ സാമൂഹ്യജീവിതം നയിച്ചു. അതും അവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയില്ല.

16 ഈ തലമുറയെ. അന്നു ജീവിച്ചിരുന്ന തലമുറ—ഈ വാക്കുകൾ ആക്ഷേപസ്വരത്തിലാണു യേശു സാധാരണയായി പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. പഴയ നിയമത്തിൽ യിസ്രായേലിനെ "കോട്ടുവും വികടവും ഉള്ള തലമുറ" എന്നു വിളിക്കുന്നുണ്ടു് (ആവ. 32:5). യെഹൂദജാതിയെ എല്ലാം ഇവിടെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നില്ല. തന്റെ കേൾവിക്കാർ അക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന പ്രതിനിധികളായിട്ടു താൻ നിരൂപിക്കുന്നു. ലൂക്കോ. 7:29,30 ൽ നിന്നു പരിശേന്മാരേയും അതുണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് എന്നു കാണാം. ചന്തസ്ഥലങ്ങളിൽ ഇരുന്ന ചങ്ങാതിക്കൂട്ടം..... കുട്ടികൾ മതത്തിൽ കളിക്കുന്നതു് ഒരു സാധാരണ കാഴ്ചയാണു്. കുട്ടികൾ രണ്ടു കക്ഷികളായി പിരിഞ്ഞു് ഒരു നാടകം അഭിനയിക്കുന്നു. ഒരുകൂട്ടർ "ഞങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കായി കുഴൽ ഊതി, നിങ്ങൾ നൃത്തംചെയ്തില്ല" എന്നു പറയുമ്പോൾ മറ്റേ കൂട്ടർ "ഞങ്ങൾ വിലാപം പാടി നിങ്ങൾ മാറത്തടിച്ചില്ല" എന്നു പ്രതിവാക്യമായി ചെല്ലുന്നു. ഇതാണു് ഒരു വ്യാഖ്യാനം. ഈ അർത്ഥം സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം യേശു കുട്ടികളുടെ ഇടയിലുള്ള ഭേദം ചിത്രീകരിക്കയല്ല; അവരുടെ ഒരു കളി (അഭിനയം) വർണ്ണിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. വേറൊരു വ്യാഖ്യാനമുള്ളതു്—ഒരുകൂട്ടം കുട്ടികൾ നൃത്തംചെയ്വാൻ വിളിച്ചപ്പോൾ മറ്റേ കൂട്ടർ അതിൽ ചേരുകയില്ല; പിന്നീടു വിലാപം പാടി കളിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോഴും അതിനും അവർക്കു സമ്മതമല്ലായിരുന്നു. ഒരുവിധത്തിലുള്ള കളികളിലും ചില കുട്ടികൾ ചേരുകയില്ല. അതുപോലെയാണു് പരിശേന്മാർ—യോഹന്നാന്റെ ത്യാഗജീവിതത്തേയും യേശുവിന്റെ സന്തുഷ്ട ജീവിതത്തേയും ഒന്നുപോലെ അവർ ആക്ഷേപിച്ചു.

18. യോഹന്നാൻ തിന്നുകയും കുടിക്കയും.....ഭ്രാന്തുണ്ടെന്നു് അവർ പറയുന്നു (മർക്കോ. 3:30).

19. മനുഷ്യപുത്രൻ തിന്നും കുടിച്ചുംവന്നു (ഉല്പ. 8:15; 9:10; ലൂക്കോ. 10:7). യേശു മനുഷ്യരുടെ സുഖസന്തോഷങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കയും അവരോടു സമ്പർക്കം ചെയ്കയും ചെയ്തു. ഇതും പരിശേന്മാർ നീരസത്തോടെയാണു വീക്ഷിച്ചതു്. ജ്ഞാനമോ തന്റെ പ്രവൃത്തികളാൽ നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ലൂക്കോസിൽ 'പ്രവൃത്തികളാൽ'

എന്ന പദത്തിനു പകരം 'മക്കളാൽ' എന്ന പദമാണു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ മൊഴിക്കു പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളുണ്ടു്. അവയിൽ പ്രധാനമായവ താഴെ കുറിക്കുന്നു. (a) ജ്ഞാനം അവളുടെ മക്കൾക്കു വിരോധമായി സാക്ഷിനില്ക്കുന്നു. തങ്ങൾ ജ്ഞാനത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ പുത്രന്മാരാണെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന യെഹൂദശത്രുക്കളെയാണു് മക്കൾ' എന്നു് ഇവിടെ അഭിധാനംചെയ്യുന്നതു്. ജ്ഞാനം=ദൈവികജ്ഞാനം—സൃഷ്ടിചരാചരങ്ങളിൽക്കൂടെ പ്രകാശിക്കുന്ന ദൈവം. (b) ജ്ഞാനം തന്റെ സത്യമക്കളാൽ നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ദൈവവിളി ശ്രദ്ധിക്കുന്നവരാണു സാക്ഷാൽ 'മക്കൾ'. യോഹന്നാന്റെയും യേശുവിന്റെയും ജീവിതമാർഗ്ഗത്തെ അതിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ വിലമതിക്കുന്നവരാണു് ജ്ഞാനത്തിന്റെ സത്യമക്കൾ. ഈ തലമുറയിലെ ആളുകളുടെ ചപലവും സത്യവിരുദ്ധവുമായ വിധികളെ തെരുക്കളിൽ കളിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ ശബ്ദംപോലെ കരുതിയാൽ മതി. (c) ജ്ഞാനം=യോഹന്നാന്റെയും യേശുവിന്റെയും മാർഗ്ഗം. ജ്ഞാനത്തിന്റെ മക്കൾ=പരിശന്മാർ തള്ളിക്കളഞ്ഞ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലേക്കു് അത്യാർത്തിയോടു തള്ളിക്കയറുന്ന ശിഷ്യക്കൂട്ടം (വാ. 12-20). 'പ്രവൃത്തികളാൽ'=ക്രിസ്തുവിന്റെയും യോഹന്നാന്റെയും ശിഷ്യന്മാരുടെ പരിശുദ്ധമായ ജീവിതം. യേശുവിന്റെയും യോഹന്നാന്റെയും ശിഷ്യന്മാർ പരിശന്മാരെക്കാൾ സത്യഭക്തി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിൽനിന്നു് അവരുടെ മാർഗ്ഗം പരീശന്മാരുടെ മാർഗ്ഗത്തെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നു.

20-24. മനം തിരിയാത്ത ഗലീലപ്പട്ടണങ്ങളെപ്പററിയുള്ള പ്രലാപം (ലൂക്കോ. 10.12). ലൂക്കോസിൽ ഈ മൊഴികൾ എഴുപതു ശിഷ്യന്മാർക്കു കൊടുത്ത മിഷ്യനറിസന്ദേശത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അവയുടെ ശരിയായ സന്ദർഭം നിർണ്ണയിക്കാൻ നിവർത്തിയില്ല.

20. യേശു പാപികളോടു ദയയും മനസ്സലിവും ഉള്ളവനായിരുന്നു എങ്കിലും അവരുടെ ന്യായവിധി താൻ ശക്തിയോടെ പ്രസ്താവിച്ചു. തന്റെ വീര്യപ്രവൃത്തികൾ മിക്കതും നടന്ന പട്ടണങ്ങൾ. യേശുവിന്റെ ഗലീലശുശ്രൂഷ അവസാനിച്ചു എന്നു് ഈ വാക്കുകളിൽനിന്നു് അനുമാനിക്കാം. കൊരാസിനിലെ ശുശ്രൂഷയെപ്പററി സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഒന്നും പറയുന്നില്ല. 'കൊരാസിൻ' ഇപ്പോഴത്തെ ചെറാസോ ആണു്. ഈ പുരാതന പട്ടണത്തിന്റെ ശൂന്യശിഷ്ടങ്ങൾ തെൽഹൂമിനു (കപ്പർന്നഹൂം) രണ്ടു മൈൽ വടക്കുപടിഞ്ഞാറു് ഇപ്പോഴും കാണാനുണ്ടു്. 'ബെത്സയിദാ'—ഇതു ബെതസയിദാ യൂലിയൂസു ആയിരിക്കാം എന്നു ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ വിചാരിക്കുന്നു. ഈ പട്ടണം യോർദ്ദാൻ ഗലീലക്കടലിൽ ചേരുന്ന സ്ഥലത്തിനു് ഒരു നാഴിക വടക്കുകിഴക്കു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു. അഞ്ചപ്പംകൊണ്ടു്

അയ്യായിരംപേരെ പോഷിപ്പിച്ചത് ബെത്സയിദായിൽവെച്ചായിരുന്നു. ഇതല്ലാതെ വേറൊരു അത്ഭുതവും ഈ പട്ടണത്തിൽവെച്ചു ചെയ്തതായിട്ടു സുവിശേഷങ്ങളിൽ പറയുന്നില്ല. ബെത്സയിദാ യൂലിയൂസ് കൂടാതെ വേറൊരു ബെത്സയിദായെക്കുറിച്ചും സുവിശേഷങ്ങളിൽ പറയുന്നുണ്ട്. പത്രോസും അന്ത്രയോസും ഫീലിപ്പോസും ഈ പട്ടണത്തിൽനിന്നുള്ളവരായിരുന്നു (യോഹ. 1:44). അതു കപ്പർന്നഹൂമിൽനിന്നു അധികം വിട്ടരമല്ലായിരുന്നു. ഇവിടെ അയിരിക്കണം കർത്താവിന്റെ വീര്യപ്രവൃത്തികൾ നടന്നതു. ഗലീലിയാ നീരോനിലും- പലസ്തീൻ രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറെ കടൽത്തീരത്തു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന രണ്ടു ഫൊയ്നിക്യപട്ടണങ്ങളായിരുന്ന സോരും (തീരോസും) സീദോനും. പഴയ നിയമകാലത്തു പ്രവാചകന്മാർ ഈ പട്ടണങ്ങളെ കഠിനതാക്കീതുചെയ്തിട്ടുണ്ട് (യെശ. 23; യോഹ. 26-28). യേശുവിന്റെയും യോഹന്നാന്റെയും ശുശ്രൂഷ ഈ പട്ടണങ്ങളിൽ നടന്നിരുന്നു എങ്കിൽ അവർ യോനയുടെ പ്രസംഗത്തിങ്കൽ 'നിനവെ' പോലെ രട്ടിലും വെണ്ണീരിലും മാനസാന്തരപ്പെട്ടതുപോലെ രട്ടിലും വെണ്ണീരിലും മാനസാന്തരപ്പെട്ടവരായിരുന്നു (യെശ. 58:5).

22. എന്നാൽ ന്യായവിധിദിവസത്തിൽ അവർക്കു നിങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചതുപോലെയുള്ള അവസരം ലഭിക്കാഞ്ഞതുകൊണ്ടു അവരുടെ ശിക്ഷ നിങ്ങളുടെ ശിക്ഷയെക്കാൾ ലഘുവായിരിക്കും (10:15).

23. നീയോ കപ്പർന്നഹൂമേ! 'കപ്പർന്നഹൂം'- കർത്താവിന്റെ ഗലീലയിലെ ശുശ്രൂഷയുടെ കേന്ദ്രമായിരുന്നു. അവിടെ താൻ നിരന്തരമായി പ്രഭോധിക്കയും അനേക അത്ഭുതപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്കയും ചെയ്തു (അദ്ധ്യാ. 8). യെശ. 14:13,15-ൽ പ്രവാചകൻ ബാബിലോന്റെ വീഴ്ചയെക്കുറിച്ചു പ്രയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളും കർത്താവു് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. "ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കയറും..... എന്നല്ലോ നീ ഹൃദയത്തിൽ പറഞ്ഞതു. എന്നാൽ നീ പാതാളത്തിലേക്കു നാശകൂപത്തിന്റെ അടിയിലേക്കത്രെ വീഴും" ബാബിലോന്റെ പാപം, അതായതു, അഹങ്കാരം ആയിരുന്നു കപ്പർന്നഹൂമിനെയും ബാധിച്ചിരുന്നതു. അവരുടെ ഈ മനഃസ്ഥിതിനിമിത്തം അവർ യേശുവിന്റെ അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളെ നിസ്സാരമായി വിചാരിച്ചു. "നിഗളംകൊണ്ടു തല ഉയർത്തിയിരിക്കുന്ന പട്ടണം നിലംപരിശായ്പ്പോകും". കപ്പർന്നഹൂമിന്റെ ശൂന്യശിഷ്ടങ്ങൾ മാത്രമേ ഇപ്പോൾ കാണുവാനുള്ളൂ. എന്നാൽ പട്ടണത്തിന്റെ നാശത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രമല്ല കർത്താവു പറയുന്നതു. തന്നെ നിരസിച്ച കപ്പർന്നഹൂം നിവാസികൾക്കും ശിക്ഷാവിധി ഉണ്ടാകും എന്നും തന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ടു.

(a) 25-27. യേശു പിതാവിനെ സ്തുതിക്കുന്നു. (b) 28-30. ക്രിസ്തുവിന്റെ നുകം.

25-27. (ലൂക്കോ. 10:21,22). ലൂക്കോസിൽ ഈ പ്രാർത്ഥന എഴുപതു ശിഷ്യന്മാർ പ്രസംശയാത്ര കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ കർത്താവു് ഉച്ചരിച്ചതായിട്ടാണു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്.

25. ആ സമയത്തു്:— "ആ നാഴികയിൽ അവൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ ആനന്ദിച്ചു പറഞ്ഞതു്" (ലൂക്കോ. 10:21). പന്ത്രണ്ടു ശിഷ്യന്മാർ മിശ്യനറിയാത്ര കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്ന സമയം കർത്താവു് ഈ പ്രാർത്ഥന ഉച്ചരിച്ചതായിട്ടു മത്തായി സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കാം. പിതാവേ, സ്വർഗ്ഗത്തിന്നും ഭൂമിക്കും കർത്താവായുള്ളോവേ, ദൈവത്തെ ഈ വാക്കുകളിൽ ചില മയപ്പെടുപ്രാർത്ഥനകളിലും സംബോധനചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. യേശുവിനു ദൈവത്തോടുള്ള അടുപ്പസംബന്ധം ഈ സംബോധനയിൽകൂടെ പ്രകാശിക്കുന്നു. തൽസമയം ദൈവത്തിന്റെ അളവറ്റ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചും അവനു ബോധം ഉണ്ടായിരുന്നു. ദൈവം പ്രപഞ്ചകർത്താവും സർവ്വശക്തനും ആകകൊണ്ടുതന്നെ വിളിച്ചു പക്ഷിക്കുന്ന തന്റെ മക്കൾക്കു് അവൻ സമീപസ്ഥൻ അത്രേ. ഇതു:— കാനകിൽ ഗലീല ചട്ടണങ്ങളിൽ യേശു ചെയ്ത വീര്യപ്രവൃത്തികളിൽ അന്തർലീനമായിരുന്ന സത്യം. (താൻ ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിപ്പാനായിട്ടു് അയയ്ക്കപ്പെട്ട മശീഹാ ആണെന്നുള്ള സത്യം). അല്ലെങ്കിൽ- അപ്പോസ്തലന്മാർ പ്രസംഗിച്ച ദൂതിന്റെ മഹത്ത്വം—ആ ദൂതു പട്ടണങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും പാർത്തിരുന്ന വിദ്യാവിഹീനരായിരുന്ന സാധാരണ മനുഷ്യർ (ശിശുക്കൾ) സന്തോഷത്തോടുകൂടി സ്വീകരിച്ചു. എന്നാൽ ജ്ഞാനികളും വിവേകികളുമാകുന്ന സ്വയം അഭിമാനിച്ച ശാസ്ത്രിമാരും പരീശന്മാരും അതിനെ ഗ്രഹിക്കയോ കൈക്കൊള്ളുകയോ ചെയ്തില്ല. ജ്ഞാനികളും വിവേകികളും. അന്ധമായ പരിജ്ഞാനം ഉണ്ടെന്നു പ്രശംസിക്കുന്ന ശാസ്ത്രിമാരും പരീശന്മാരും (യെശ. 29:14). 'ശിശുക്കൾ'— അല്പബുദ്ധികളാണെന്നു തന്നെത്താൻ വിധിക്കുന്നവർ (സങ്കീ. 19:7; 119:13). 1 കൊരി. 1:18,19,27-ൽ പറയുന്ന വാക്യങ്ങളും കർത്താവിന്റെ വാക്കുകളുടെ വ്യാഖ്യാനമായി വിചാരിക്കാം.

27. എന്റെ പിതാവു സകലവും എന്നിൽ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു..... അറിയുന്നില്ല. "സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും സകല അധികാരവും എനിക്കു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു" എന്നു കർത്താവു തന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണസമയത്തു ശിഷ്യന്മാരോടു അരുളിച്ചെയ്തു (മത്താ 28:18). സകലവും എങ്കൽ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു:—പിതാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശവും പിതാവിനെ മനുഷ്യർക്കു് പൂർണ്ണമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും. യേശു ഇവിടെ ശിഷ്യന്മാർ കേൾക്കെ ധ്യാനിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ശിഷ്യന്മാരുടെ വിശ്വാസപരമായ പ്രസംശയവേളയെ സംബന്ധിച്ചു കർത്താവു ആനന്ദനിർഭരനായി

പിതാവിനെ വാഴ്ത്തുകയാണു ചെയ്തതു്. അവരുടെ വിജയത്തിൽ ദോഷശക്തികളുടെ തോൽവിയും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ആവിർഭാവവും കണ്ടുതായിരുന്നു യേശുവിന്റെ സന്തോഷത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഇതുപോലെ ഒരു ആത്മഗതഭാഷണം യവനന്മാരുടെ സന്ദർശനസമയം യേശു ചെയ്തതായിനാം വായിക്കുന്നു. (യോഹ. 12:27). അടുത്തവാക്യത്തിൽ യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ സാരാംശം മുഴുവനും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാം. ഒരു അഗാധവചനം; "യേശുവിന്റെ മൊഴികളിൽ ഒരുരത്നം" "യോഹന്നാന്റെ' ദീപ്തിയുള്ള അതിപാവനമായ ഒരു യഥാർത്ഥവചനം" എന്നിങ്ങിനെയെല്ലാം വേദപണ്ഡിതന്മാർ ഈ വാക്യത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു. യേശുവിന്നു മനുഷ്യജാതിയോടുള്ള സംബന്ധത്തെയാണു സിനോപ്ടിക്കു് സുവിശേഷകന്മാർ അധികമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ദൈവത്തോടുള്ള അവന്റെ അതുല്യപുത്രസംബദ്ധമാണു യോഹന്നാന്റെ പ്രധാനവിഷയം. മത്തായിയുടെ ഈ ഏകവാക്യത്തിൽ നാലാം സുവിശേഷത്തിന്റെ ഉപദേശം മുഴുവനും സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "പിതാവു തന്നെക്കുറിച്ചുള്ള പരിജ്ഞാനം മനുഷ്യക്കു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു "പുത്രനിൽ" കൂടെയാണു' എന്നാണു് ഈ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം. സിനോപ്ടിക്കു് സുവിശേഷങ്ങളുടെ ആധാരമായ പൂർവ്വതനഗ്രന്ഥത്തിൽ (Q) ഈ ഭാഗം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. യേശുവിന്റെ അതുല്യമായ പുത്രത്വത്തെ സംബന്ധിച്ചു യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിലും ഇതിനേക്കാൾ അഗാധമായ ഒരു പ്രസ്താവന കാണുന്നില്ല. ഈ വാക്യം ഇങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം:—"പിതാവെ, എന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ മൂലം ഈ സത്യങ്ങളെ ശിശുക്കൾക്കു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു നിനക്കു രിരുമനസ്സായതുകൊണ്ടു ഞാൻ നിന്നെവാഴ്ത്തുന്നു. ഈ വെളിപ്പാടുകൊടുപ്പാൻ എനിക്കുമാത്രം കഴിയും, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മുഴുസത്യവും എന്നെ മാത്രമാണു ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു; എനിക്കുള്ള പ്രത്യേകമായ പുത്രസംബന്ധം നിനക്കുമാത്രം അറിയാം, അതു നീ എനിക്കു വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നു. പിതാവായനിന്നെ അറിയുന്നതിനു പുത്രനായ എനിക്കല്ലാതെ മറ്റെയാതൊരുത്തനും കഴിയുന്നതല്ല. ഇപ്രകാരം ഈ രണ്ടുസത്യങ്ങളും എനിക്കു മനസ്സുള്ളവന്നു വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതാണു്."

28. എന്റെ പിതാവു സകലവും ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 25-ാം വാക്യത്തിൽ യേശു പിതാവിനെ 'സ്വർഗ്ഗത്തിന്നും ഭൂമിക്കും കർത്താവു' എന്നു അഭിസംബോധനം ചെയ്തശേഷം സർവ്വസൃഷ്ടിയിന്മേലും പിതാവിനുള്ള അധികാരം പിതാവിൻനിന്നു തനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു താൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഈ അധികാരത്തിന്റെ ഒരംശം തന്റെ ഐഹികജീവിത

കാലത്തും താൻ വെളിപ്പെടുത്തി. തന്റെ പുനരുത്ഥാനശേഷം അതു വീണ്ടും സമ്പൂർണ്ണ നിലയെപ്രാപിച്ചു (മത്താ 28:18). ഇപ്രകാരമുള്ള സർവ്വ ലോകാധികാരം യാതൊരു സൃഷ്ടിക്കും നല്കപ്പെടാവുന്നതല്ല. വിനയമൂർത്തിയായ ക്രിസ്തു ഈ അധികാരം തനിക്കു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ അവൻ നാലാംസുവിശേഷത്തിലും ലേഖനങ്ങളിലും പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നപ്രകാരം "സർവ്വസൃഷ്ടിക്കും കാരണഭൂതനും സകലത്തേയും തന്റെ ശക്തിയുള്ള വചനത്താൽ വഹിക്കുന്നവനും ആകുന്നു" എന്നു സമ്മതിക്കാതെതരമില്ല. "പിതാവല്ലാതെ ആരും പുത്രനേ അറിയുന്നില്ല":— സമ്പൂർണ്ണമായി അറിയുന്നില്ല, എന്നാണു അർത്ഥം. മനുഷ്യർക്കു മനുഷ്യരെ അറിയാം, എന്നാൽ യേശുവിനേ ദൈവത്തിനുമാത്രം അറിയാം. 'യേശുവിന്റെ ആളത്വത്തേയും അനുപമമായ പുത്രത്വത്തേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള അഗാധമർമ്മം സർവ്വശക്തനായ പിതാവിനല്ലാതെമററാർക്കും അറിയാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ക്രിസ്ത്യാനിമാർഗ്ഗം എന്തു" എന്നു ഹാർനാക്കു് എന്ന പണ്ഡിതൻ എഴുതിയഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:(1). ദൈവത്തേ ഇതുവരെ മററാരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ യേശുവിനു അറിയാം.(2). ദൈവത്തേകുറിച്ചുള്ള ഈ പരിജ്ഞാനവും എല്ലമനുഷ്യരും ദൈവമക്കളാണെന്നുള്ള സത്യവും വചനംമൂലവും പ്രവൃത്തിമൂലവും ലോകത്തിനു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതാണു തന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ സാദ്ധ്യം.

28-30. യേശുവിന്റെ നുകം—മററ സുവിശേഷങ്ങളിലില്ല. പാപഭാരത്താൽ വലയുകയും തങ്ങളുടെ ജീവിതം കഠിന അധ്വാനമായി തോന്നുകയും ചെയ്യുന്ന എല്ലാവരേയും യേശു തങ്കലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു. കർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെ മുക്തി പ്രാപിപ്പാൻ ശ്രമപ്പെടുന്നവരെ അവരുടെ നുകത്തിൽനിന്നു വിടുവിക്കയും അവരെ തന്നെപ്പോലെ വിനയവും സൌമ്യതയും ഉള്ളവരാക്കുകയും അവർക്കു പാപമോചനവും സമാധാനവും താൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെല്ലുവിൻ എന്നല്ല, എന്റെ അടുക്കൽ വരുവിൻ എന്നാണു് യേശു അരുളിച്ചെയ്യുന്നതു്. കൃപയുടെ ദാതാവും ഭക്തിയുടെ ആധാരവും താനാണെന്നു യേശു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പാപത്തിൽനിന്നുള്ള വിടുതലും ദൈവത്തോടു നിരപ്പും കൂട്ടായ്മയുംമൂലം ഉണ്ടാകുന്ന സമാധാനവും ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരും എന്നാണു കർത്താവു പറയുന്നതു്.

30. എന്റെ നുകം.....ആകുന്നു. ഉദു=ദയയും നന്മയും ഉള്ളതു്. "ക്രിസ്തുവിന്റെ സൌമ്യതയും ശാന്തതയും" (2 കൊരി 10:1). യേശു സൌമ്യനായിരിക്കുന്നതുപോലെ അവന്റെ നുകവും ഉദുവായിട്ടുള്ള

താണ്. ഈ വാക്യവും 5:20 10:38; 16:24-ം പരസ്പരവിരുദ്ധമല്ല. യെഹൂദകർമ്മാചാരങ്ങളും ബാഹ്യനിർബന്ധങ്ങളുമായിരുന്നു, അതായിരുന്നു അതിന്റെ ഭാരത്തിന്റെ ഹേതു. ക്രിസ്തുവിന്റെ 'നുകം' ബാഹ്യമായ കല്പന കളെ ശ്രമപ്പെട്ട് അനുസരിക്കേണ്ട ഒരു ചുമടല്ല. അതു ആത്മികമായ ഒരനുഭവമാണ്.

അദ്ധ്യായം 12.

12:1-8. യേശുവും ശിഷ്യന്മാരും വിളഭൂമിയിൽ—ശബ്ബതാചാരം (മത്താ. 12:23 28; ലൂക്കോ. 6:1-5). പരിശന്മാർക്കു യേശുവിനോടുള്ള വിരോധത്തിനു പലകാരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. (i) പാപം മോചിപ്പാൻ തനിക്കു അധികാരം ഉണ്ടെന്നു പഠിപ്പിച്ചു (ii) ചുങ്കക്കാരോടും പാപികളോടും കൂടെ സംസർഗ്ഗംചെയ്തു (iii) ഉപവാസത്തെ സംബന്ധിച്ച് അവന്റെ നിലയും അവർക്കു ക്ഷോഭകരണമായിരുന്നു. ഈ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ 45 വാക്യങ്ങളിൽ അവരുടെ കഠിനവിദ്വേഷത്തിന്റെ പ്രധാന കാരണം സുവിശേഷകർത്താവു വിശദമാക്കുന്നു. ഈ സംഭവങ്ങളും മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തുനിന്നു എടുത്തതാണ്. മത്തായി 9:17-ൽ, മാർക്കോ. 2:22 വരെ എത്തിയിരുന്നു. ഇവിടെ മർക്കോ. 2.23-28 ഭാഗം ഉല്പരിക്കുന്നു.

തന്റെയും പരീശന്മാരുടെയും നടപടികളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം തെളിവായി കാണുന്നതു ശബ്ബതാചാരസംഗതിയിലാണ്. ദൈവാരാധനയ്ക്കും ആത്മികസൗഖ്യത്തിനുവേണ്ടി ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ സുദിനം പരീശന്മാർ പാരമ്പര്യനിബന്ധനകളാൽ സകലർക്കും ഭാരവും ദുസ്സഹവുമാക്കിത്തീർത്തു. ഈ ഭാരമുള്ള നടപടിയെ യേശു നീക്കി ശബ്ബതിനെ സംബന്ധിച്ച ദൈവത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ ശബ്ബതാചാരവിഷയത്തിലാണു യേശുവും യെഹൂദമതനേതാക്കന്മാരും തമ്മിൽ കഠിനമായ ഭിന്നപ്പുണ്ടായതു. പാപമോചനത്തെ സംബന്ധിച്ച വാഗ്വാദത്തിൽ യേശുവിനെ ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ദൈവദൂഷണക്കാരൻ ആക്കുവാൻ ചെയ്ത പ്രയത്നം നിഷ്ഫലമായിപ്പോയി; അതുപോലെതന്നെ ഉപവാസത്തെക്കുറിച്ചും ചുങ്കക്കാരോടും പാപികളോടും കൂടെയുള്ള സംസർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചും ഉണ്ടായ വാദങ്ങളിൽ ശത്രുക്കളെ മടുക്കയാണു ചെയ്തതു. യേശു ചെയ്ത അതിശയങ്ങളെക്കുറിച്ചുണ്ടെങ്കിൽ അവ സാത്താന്റെ പ്രേരകശക്തിമൂലമാണു ചെയ്യുന്നതു എന്നു ഒരു അപവാദം അവർ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കി. എങ്കിലും

ഇതൊന്നുകൊണ്ടു യേശുവിന്റെ ജനപ്രീതിക്കു ഒരു കേടുംതട്ടിയില്ല. എന്നാൽ ശബ്ബതാചാരസംഗതിയിൽ യേശുവിനെ ദ്രോഹിപ്പാൻ ഒരു തക്ക അവസരം ലഭിച്ചതായി ശത്രുക്കൾ വിചാരിച്ചു. ഈ വാഗ്വാദത്തിന്റെ ഫലമായി യേശുവും പരിശന്മാരും തമ്മിലുള്ള ഭിന്നത അതിന്റെ മൂർദ്ധന്യാവസ്ഥയിൽ എത്തി. തന്നിമിത്തം യേശു അവരുമായിട്ടുള്ള പോരിൽ നിന്നു പിന്മാറി (15–16 വാ). ഇതിൽ യേശു തന്റെ സൌമ്യതയും വിനയവും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ഭാവിയിൽ അവൻ തന്റെ ശത്രുക്കളുടെ മേൽ ജയം പ്രാപിച്ചു ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതാണെന്നും സുവിശേഷകൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു (17–22).

1. ആ കാലത്തു്. പൂർവ്വചരിത്രവുമായി സംഘടിപ്പിക്കുന്ന വാക്കുകൾ (11:25). ഈ സംഭവം നടന്ന കാലം ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്നില്ല. മൂന്നാംസുവിശേഷത്തിന്റെ ചില പുരാതന ലിഖിതങ്ങളിൽ "ഒന്നാംശബ്ബതു കഴിഞ്ഞു രണ്ടാമത്തേതിൽ" എന്നു അവ്യക്തമായ പദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ പ്രയോഗം ശരിയാണെങ്കിൽ "പെസഹാഉത്സവത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ദിനം കൊയ്ത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ കററ നീരാജനം ചെയ്തതിന്റെ പിമ്പിലുള്ള രണ്ടാമത്തെ ശബ്ബതു" എന്നായിരിക്കാം അർത്ഥം (ലേവ്യ. 23: 1–15). പെസഹാ മുതൽ പെന്തക്കോസ്തുവരെയുള്ള ശബ്ബതുകൾക്കു ഈ ദിവസം മുതൽ പ്രത്യേക എണ്ണം കൊടുക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നതായി ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഇതു കൂടാതെയും മററു പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളുമുണ്ടു്. "സംവത്സരത്തിലെ മുഖ്യമായ രണ്ടാംശബ്ബതു്", "രണ്ടാംമാസത്തിലെ ഒന്നാംശബ്ബതു്" എന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങളുണ്ടു്. പുതിയ തർജ്ജമയിൽ "ഒരു ശബ്ബതിൽ" എന്ന വാക്കുകൾമാത്രം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സംഭവം നടന്നതു ശരൽകാലത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പെസഹാ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള വാരങ്ങളിൽ ഒന്നിലായിരിക്കണം. മൂന്നു സിനോപ്ടിക്കു സുവിശേഷങ്ങളിലും ഇതു അഞ്ചപ്പത്തിന്റെ അതിശയത്തിനു മുമ്പായിട്ടു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. പുരോഹിതൻ കററവീശുന്നതിനുമുമ്പെ കതിർ പറിച്ചതിനായിരിക്കണം ശിഷ്യന്മാരെ കുററപ്പെടുത്തിയതു് എന്നു യെഹൂദവിജ്ഞാനനിഘണ്ടുവിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. "ശിഷ്യന്മാർ വിശന്നിട്ടു" ഇതു മത്തായിമാത്രം പറയുന്നു. സുന്നഗോഗിലെ ദീർഘമായ ആരാധനകഴിഞ്ഞു തിരികെ പോകുമ്പോൾ ശിഷ്യന്മാർക്കു വിശന്നു. രാവിലെയുള്ള ആരാധനയ്ക്കുമുമ്പു യെഹൂദന്മാർ ഭക്ഷണം കഴിക്കയില്ല. "കതിർപറിച്ചു തിന്നു തുടങ്ങി". സാധാരണ ദിവസങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനു വിരോധമില്ലായിരുന്നു. "അയൽകാരന്റെ വിളഭൂമിയിൾകൂടെ പോകുമ്പോൾ നിനക്കു കൈകൊണ്ടു കതിർ പറിക്കാം" (ആവ. 23:25). ശബ്ബതിനെ സംബ

ന്ധിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളെ യെഹൂദാറബ്ബിമാർ പാരമ്പര്യച്ചട്ടങ്ങളാൽ ബലപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. പാരമ്പര്യച്ചട്ടപ്രകാരം കതിർ പറിക്കുന്നതു കൊയ്യുന്നതിനു തുല്യമായി ഗണിച്ചിരുന്നു. ശബ്ബത്തിൽ കൊയ്ത്തു വിരോധിച്ചിരുന്നു (പുറ. 34:21).

2. പരീശന്മാർ അതു കണ്ടിട്ടു:.... അവനോടു പറഞ്ഞു. അവരും ശബ്ബത്തു ലംഘിക്കുന്നു കഴിഞ്ഞു തിരികെപോകയായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. എന്നു തന്നേയല്ല, യേശുവിന്റെ കുറ്റംകണ്ടുപിടിക്കാൻ കാത്തു പരീശന്മാർ എപ്പോഴും തന്നെ അനുഗമിച്ചിരുന്നിരിക്കാം. ജീവഹാനിക്കു ഇടയാക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമേ ശബ്ബത്തു ലംഘിക്കാവു എന്നായിരുന്നു പരീശന്മാരുടെ പ്രമാണം.

3-4. ശിഷ്യന്മാർ ന്യായപ്രമാണത്തെ അല്ല, റബ്ബിമാർ കൂട്ടിച്ചേർത്ത പാരമ്പര്യങ്ങളെയാണു അവഗണിച്ചതു്. അതു ന്യായപ്രമാണലംഘനമല്ല എന്നു പറഞ്ഞു യേശുവിനു അവരെ നീതീകരിക്കുമായിരുന്നു. ദാവീദിന്റെ ലംഘനം (i) വിശുദ്ധസ്ഥലത്തു പ്രവേശിച്ചു. (ii) യഹോവയ്ക്കു പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട കാഴ്ചഅപ്പം ഭക്ഷിച്ചു (iii) ശബ്ബത്തു ലംഘിച്ചു. ദാവീദു ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ആവശ്യംപ്രമാണിച്ചു ചെയ്തതുകൊണ്ടു അവന്റെ പ്രവൃത്തിയേ നിങ്ങളും നീതീകരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ "എന്റെ ശിഷ്യന്മാരും വിശപ്പടക്കുന്നായി കതിർ പറിച്ചുതിന്നതു കുറ്റകരമല്ല". ഈ സംഭവം 1 ശമൂ 21-ാം അദ്ധ്യായത്തിലാണു് അതിൽ (i) ദാവീദു ദൈവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതായും (ii) അവന്റെ ബാല്യക്കാർ കാഴ്ച അപ്പം തിന്നതായും (iii) അവർ ശബ്ബത്തായിരുന്നതായും പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇവയൊക്കെയും അനുമാനിക്കാവുന്നതാണു്. ക്രൂരത്തിനകത്തു പാർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ദോവേഗ് ദാവീദിനെ കണ്ടതിൽനിന്നു ദാവീദു ദൈവാലയത്തിൽ കടന്നു എന്നു വരുന്നു. അവന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ബാല്യക്കാരുടെ അയിത്തസംഗതി 21.5-ൽ പറയുന്നതുകൊണ്ടു അവർക്കും കാഴ്ച അപ്പംകൊടുത്തു എന്നു അനുമാനിക്കാം. അന്നു പഴയ അപ്പംമാറി ചൂടുള്ള അപ്പം മേശമേൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു എന്നു വ. 6-ൽ പറയുന്നതിൽനിന്നു അന്നു ശബ്ബത്തായിരുന്നു എന്നും അനുമാനിക്കാം. പുതിയ അപ്പം മേശമേൽ വെക്കുന്നതു ശബ്ബതിലായിരുന്നു' ലേവ്യ 24:8.

5. അല്ല, ശബ്ബത്തിൽ പുരോഹിതന്മാർ.... ഈ വാദം മത്തായിയിൽ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ. ദൈവാലയത്തിൽ ശുശ്രൂഷിച്ച പുരോഹിതന്മാർ ശബ്ബതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ന്യായപ്രമാണ നിബന്ധനകളെ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചില്ല. എല്ലാ ശബ്ബതിലും അവർ കാഴ്ച അപ്പം മാറുകയും യാഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പല കൃത്യങ്ങളും ചെയ്യുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. അതുനിമിത്തം അവരെ ശബ്ബത്തു ലംഘനക്കാരായി ആരും കുറ്റപ്പെടുത്തിയില്ല. പുരോഹിത

ന്മാർ ദൈവാലയത്തിൽ ചെയ്യുന്ന വേലകൾ ന്യായപ്രമാണത്തിൽ നിഷ്ക്കർഷിച്ചിട്ടുള്ളതാണു; (ലേവ്യ 24:8; സംഖ്യ 28:8 നോക്കുക). ഈ പ്രമാണം ദിനംപ്രതിയുള്ള ജീതിതത്തിലും അനുകരിക്കാം എന്നാണു കർത്താവു പറയുന്നതിന്റെ സാരം. ഈ പ്രമാണം യെഹൂദറബ്ബിമാർ നിഷേധിച്ചു. മനുഷ്യരുടെ നിർബ്ബന്ധ ആവശ്യങ്ങളെ നിറവേററുന്നതിനുവേണ്ടി ശബ്ബതു നിയമങ്ങളെ അക്ഷരംപ്രതി ആചരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല എന്നായിരുന്നു യേശുവിന്റെ വാദം.

6. എന്നാൽ ദൈവാലയത്തേക്കാൾ വലിയവൻ ഇവിടെ ഉണ്ട്. യേശു തന്നെ ദൈവാലയത്തിൽ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്ന ഭൃത്യന്മാർ ശബ്ബതിൽ വേല ചെയ്താലും ശബ്ബതു ലംഘനക്കാരല്ലെങ്കിൽ ദൈവാലയത്തേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭൃത്യന്മാർക്കു ആ കാര്യത്തിൽ എത്ര അധികം സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ട്?

7. ഹോശ. 6:6 മത്താ 9:15 നോക്കുക. 'യാഗം' എന്നപദത്തിൽ ന്യായപ്രമാണത്തിൽ നിഷ്ക്കർഷിച്ചിരുന്ന സകലവിധമായ നിയമങ്ങളും ഉൾപെടും. ശബ്ബതുനാൾ ഏർപ്പെടുത്തിയതിന്റെ സാദ്ധ്യം അതു മനുഷ്യരുടെ ആത്മികജീവനു പ്രയോജനപ്പെടണമെന്നായിരുന്നു. മർക്കോ. 2:27.

8. മനുഷ്യപുത്രൻ ശബ്ബതിന്നു കർത്താവാകുന്നു: യേശു ദൈവാലയത്തേക്കാൾ വലിയവനാണ്. അവൻ ശബ്ബതിന്റെ കർത്താവായ 'മനുഷ്യപുത്രൻ'. ഈ വാക്കുകൾ മൂന്നു സിനോപ്ടിക്ക് സുവിശേഷങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ട്. ന്യായപ്രമാണനിയമങ്ങളെ പുതുക്കി അവയിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന ശാശ്വതതത്വങ്ങളെ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്നതിനുതനിക്കു അധികാരമുണ്ട്. 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്നു വെച്ചാൽ പൊതുവെ 'മനുഷ്യർ' എന്നാണു അർത്ഥം എന്നു ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ട്. "മനുഷ്യരുടെ നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു ശബ്ബതു ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു അവർ ശബ്ബതിന്റെ അടിമകളല്ല, അതിന്റെ കർത്താക്കന്മാരാണ്. അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി ശബ്ബതിനെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു ന്യായമാണ്." ഇങ്ങനെ ഒരർത്ഥം ന്യായമായി കൊടുക്കാമെങ്കിലും അതിനു ഇവിടെ പ്രസക്തിയില്ല. 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്ന പേരു പൊതുവെ 'മനുഷ്യർ' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ നമ്മുടെ കർത്താവു ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല.

9-14. യേശുവും ശബ്ബതാചാരവും. രണ്ടു കൈയ്യുള്ള മനുഷ്യനെ സൌഖ്യമാക്കിയതു (മർക്കോ 3:1-6; ലൂക്കോ. 6:6-11). മൂന്നു സിനോപ്ടിക്ക് സുവിശേഷങ്ങളിലും ഈ അതിശയം ശബ്ബതിൽ കതിരു പറിച്ചു തിന്നതിന്റെ പിന്നാലെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. മർക്കോസിൽ നിന്നും Q-ൽ നിന്നുമായിരിക്കാം. മത്തായി ഈ ഭാഗം രചിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

വാ 11 മർക്കോസിൽ കാണുന്നില്ല. ലൂക്കോ: 14:5-ൽ അതു മഹോദരമുള്ള മനുഷ്യനെ സൌഖ്യമാക്കിയ സന്ദർഭത്തിലാണ്. ശബ്ബതിൽ കതിരു പറിച്ചതിന്നതിനെപ്പററിയുള്ള വാദത്തിൽ ശബ്ബതാചാരം മനുഷ്യരുടെ ശാരിരികമായ അത്യാവശ്യങ്ങൾക്കു വഴിപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു കർത്താവു പഠിപ്പിച്ചു. ഇവിടെ ശബ്ബതിൽ കാരുണ്യ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതു തെററല്ലെന്നുമാത്രമല്ല, അവ ചെയ്യേണ്ടതു മുറയും കൂടെയാണെന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നു. ബാഹ്യാചാരങ്ങൾക്കു അടിമകളായിരുന്ന പരീശന്മാർ തന്മൂലം ഹൃദയങ്ങളിൽനിന്നു കരുണയെ അടച്ചുകളഞ്ഞു. ഇതിങ്കൽ യേശുവിന്റെ കോപം ജ്വലിച്ചതായി മർക്കോസു പറയുന്നു. (മർക്കോ 3:5)

9. അവൻ അവിടംവിട്ടു. (11:1-ം 5:29-ം നോക്കുക). ലൂക്കോസിൽ "മറെറാരു ശബ്ബതിൽ" എന്നാണു പറയുന്നതു്. അവരുടെ പള്ളിയിൽ: കപ്പർന്നഹൂമിലെ സുന്നഗോഗായിരിക്കാം കൈവരണ്ട ഒരു മനുഷ്യനേകണ്ടു. "വലങ്കൈവരണ്ടുള്ളോരു മനുഷ്യൻ' എന്നു ലൂക്കോസു പറയുന്നു. അവന്റെ കൈ പിറവിയിലേ ശോഷിച്ചതല്ലായിരുന്നു. എന്തോ രോഗംമൂലമോ അപകടംമൂലമോ വലത്തുകൈ ശോഷിച്ചുപോയതാണു.. ഏബ്രായരുടെ സുവിശേഷം' എന്ന പുരാതനഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇയാൾ ഒരു കല്പണിക്കാരൻ ആയിരുന്നു എന്നു് പറയുന്നു.

10. അവർ അവനിൽ കുററംചുമത്തേണ്ടതിന്നു..... ചോദിച്ചു. യെഹൂദപാരമ്പര്യപ്രകാരം ജീവന്നു അപായം നേരിടാവുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ ശബ്ബതു ലംഘിക്കുന്നതു തെററല്ലായിരുന്നു. ഈ ആളിന്റെ കാര്യത്തിൽ അങ്ങനെ ഒരു അത്യാവശ്യം ഇല്ലാർത്തുകൊണ്ടു ശബ്ബതു കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു സൌഖ്യമാക്കുന്നതു ന്യായപ്രമാണലംഘനമാണെന്നു ശാസ്ത്രിമാർ ശഠിച്ചു.

11. മർക്കോ 3:4 ൽ യേശു ചോദിച്ച ചോദ്യം ഇതല്ല. അവിടെ "എഴുന്നേററു നടുവിൽ നില്ക്കു" എന്നു കൈവരണ്ട മനുഷ്യനോടു കല്പിച്ച ശേഷം കർത്താവു ചോദിച്ചതു് 'ശബ്ബതിൽ നന്മചെയ്കയോ തിന്മചെയ്കയോ ജീവനെ രക്ഷിക്കയോ നശിപ്പിക്കയോ ഏതു വിഹിതം? ലൂക്കോസിലും ഈ ചോദ്യം ചോദിച്ചതായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. മർത്തായിയിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഈ ചോദ്യം ലൂക്കോ. 14:5 ൽ (മഹോദരമുള്ള മനുഷ്യന്റെ അതിശയം) മിക്കവാറും ഈ രൂപത്തിൽതന്നെ കാണുന്നു. കുഴിയിൽ വീഴുകയോ മററു വല്ല അപകടത്തിലും അകപ്പെട്ടു ജീവഹാനി വരത്തക്ക പതനത്തിൽ ഇരിക്കയോ ചെയ്യുന്ന ഒരു മൃഗത്തെ ശബ്ബതിലോ പെരുനാളുകളിലോ

രക്ഷപെടുത്തുന്നതു വിഹിതമാണെന്നു റബ്ബിമാർ സമ്മതിച്ചിരുന്നു. ഇതിനെപ്പററി അവർ പൊതുവേ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പ്രമാണം കഷ്ടത സഹിക്കുന്ന മൃഗത്തെ സഹായിക്കാതിരിക്കുന്നതു അധർമ്മമാണെന്നായിരുന്നു.

13. പിന്നെ ആ മനുഷ്യനോടു.....അതുമറ്റേതു പോലെ സൌഖ്യമായി. യേശു അവനെ തൊടുകപോലും ചെയ്തില്ല. ആ മനുഷ്യൻ സുഖപ്പെടുവാനുള്ള വഞ്ഛയോടും യേശുവിലുള്ള വിശ്വാസത്തോടും മുമ്പോട്ടുവന്നു. ആ പ്രത്യാശയും വിശ്വാസവും നിർജ്ജീവമായിരുന്ന അവന്റെ കൈയ്യെ നീട്ടുന്നതിനു അവനെ പ്രാപ്തിപ്പെടുത്തി.

14. പരിശന്മാരോ പുറപ്പെട്ടു.....ആലോചിച്ചു: യെഹൂദ പ്രമാണികളുടെ വിരോധം അതിന്റെ ഉച്ചസ്ഥാനത്തുഎത്തി. പരിശന്മാർ ചെന്നു ഹേരോദ്യരുമായി ആലോചന ചെയ്തു എന്നു മക്കോസു പറയുന്നു. ഹേരോദ്യരേകുറിച്ചു മത്തായി. 22:16-ൽ മാത്രമേ സൂചനയുള്ളു. മക്കോസിൽ "ഹേരോദാവിന്റെ പുളിച്ചമാവു" (8.15) എന്ന വാക്കുകൾക്കു പകരം മത്തായിയിൽ "സദൂക്യരുടെ പുളിച്ചമാവു' എന്ന പദങ്ങളാണു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു് (16.6). യേശുവിനു വിരോധമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ടിൽ മതഭ്രാന്തന്മാരായ ശമ്മായി റബ്ബിയുടെ ശിഷ്യന്മാരും സദൂക്യരും ആയിരുന്നു പ്രധാന കക്ഷികൾ എന്നു വിചാരിക്കാം. ആലോചനചെയ്തു. യെഹൂദപ്രമാണികളുടെ ഒരു ഔദ്യോഗികമായ പരസ്യ ആലോചന അല്ലായിരുന്നു ഇതു്. ഇങ്ങനെ ഒരു രഹസ്യമായ ആലോചനയും ഇതുവരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്റെ നടപടികൾകൊണ്ടു സമുദായത്തിൽ ഛിദ്രം ഉണ്ടാക്കാൻ വന്ന പുതിയ ഉപദേഷ്ടാവിനോടു എതിർക്കുന്നതിനായി അന്നുവരെ ശത്രുക്കളായിരുന്നവർ യോജിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു.

15-21. യേശു ശത്രുക്കളുടെ കൂട്ടുകെട്ടുനിമിത്തം അന്യസ്ഥലങ്ങളിലേക്കു മാറിപ്പോകുന്നു (മക്കോ. 3: 7-12).

മത്താ. 12:15-17-ൽ മക്കോ. 3:7-11 സംക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. 18-21-ൽ പഴയ നിയമത്തിൽനിന്നു മശിഹായുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ വിശദീകരിക്കുന്ന ചില വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. യേശു തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയുടെ ഒരു പുതിയ രംഗത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. ഇതുവരെക്കും തന്റെ പ്രവർത്തനം ഗലീലയിൽ മാത്രമായിരുന്നു. അവന്റെ പ്രസിദ്ധി പലസ്തീനിലും അയൽദിക്കുകളിലും പരന്നുവന്നു (മക്കോ. 3:7,8). ഇതോടുകൂടെ പരിശന്മാരുടെ വിരോധവും വർദ്ധിച്ചു. ഈ ഘട്ടം മുതൽ യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷയിൽ രണ്ടു വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണുന്നു (1) അവൻ യെഹൂദപള്ളികളെ വിട്ടു സകലർക്കും സുവിശേഷം കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം മരുഭൂ

മിയും കടല്ക്കരയും തന്റെ പ്രസംഗരംഗമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. (2) ഇതു വരെ താൻ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പ്രസംഗരീതി ഉപേക്ഷിച്ചു ഉപമകളാൽ ഉപദേശിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു ചിത്രമാണു മക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ നാം കാണുന്നതു്.

15. യേശു അതറിഞ്ഞിട്ടു അവിടം വിട്ടുപോയി. പ്രമാണികളുടെ കൂട്ടുകെട്ടു യേശുവിന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ അവനെ അറിയിച്ചു. അവരുടെ എതിർപ്പുമൂലം തന്റെ വേലക്കു വിഘ്നം വരാതിരിക്കേണ്ടതിന്നു് യേശു പിന്മാറുന്നു. അവരോടുള്ള വാഗ്വാദവും അകാലപ്രസിദ്ധിയും തന്റെ വേലക്കു ബാധകമായിരുന്നേനേ. ഇതു യേശുവിന്റെ സൌമ്യതയും വിനയവും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. ഇതുതന്നെയാണു് തന്റെ സാർവ്വത്രികമായ വിജയത്തിന്റെയും കാരണം. കരബലത്തെ കരബലത്താൽ എതിർക്കുന്ന നയം താൻ ഒരിക്കലും അനുകരിച്ചില്ല (5:39). വളരെപേർ പിന്നാലെ ചെന്നു (മക്കോ. 3.7,8). യേശുവിന്റെ കീർത്തി നാടെങ്ങും പരക്കുന്നതിനു ദീർഘകാലം വേണ്ടിയിരുന്നിരിക്കണം. ഇതിൽനിന്നു ഈ ശുശ്രൂഷഘട്ടത്തിന്റെ കാലയളവു മിക്കവാറും നിർണ്ണയിക്കാം. അവൻ അവരെ ഒക്കെയും സൌഖ്യമാക്കി (4:23, മക്കോ. 3:11,12). തന്നെ പ്രസിദ്ധമാക്കരുതെന്നു് ആജ്ഞകൊടുക്കുന്നതിനു രണ്ടു കാരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. (i) യേശു അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു മന്ത്രവാദിയാണെന്നുള്ള തെററിധാരണ ഉണ്ടാകാതിരിക്കേണ്ടതിന്നു് രോഗികളോടുള്ള ആർദ്രത ആയിരുന്നു അതിശയങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. എന്നാൽ ആത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുന്നതായിരുന്നു തന്റെ സർവ്വപ്രധാനമായ വേല. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വെറും കൌതുകം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുമൂലം തന്റെ ആത്മികവേലയ്ക്കു തടസ്സം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. (ii) അകാലമായ പ്രസിദ്ധിമൂലം തന്റെ ശത്രുക്കളുടെ വിരോധവും ഭയവും വർദ്ധിച്ചു. തന്മൂലം തന്റെ ശുശ്രൂഷ വിഘ്നപ്പെടും. തന്റെ സമയം നിവർത്തിആയപ്പോൾ ആഘോഷത്തോടെ യേരൂശലേമിൽ പ്രവേശിച്ചതായി നാം വായിക്കുന്നു.

17–21. ഈ വാക്യങ്ങൾ "സാക്ഷിവാക്യമാല" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു ഉദ്ധരിച്ചതായിരിക്കണം (1:22). യെശ. 42:1–4 ആണു മൂലവാക്യങ്ങൾ. അതിൽ കാണുന്ന 'ദാസൻ' യേശുവത്രെ. ഇതു മശിഹായേ കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രവചനമാണെന്നു യെഹൂദന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നു.

18. 'ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുത്ത എന്റെ ദാസൻ'— "താങ്ങുന്ന" എന്ന പദമാണു് എബ്രായയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. 'എന്റെ ദാസൻ'=മശിഹാ. അപ്പോസ്തലന്മാർ യേശുവിനെ ദൈവത്തിന്റെ

ദാസൻ എന്ന പേരിൽ സംബോധനചെയ്യുന്നുണ്ട് (അപ്പ. 3:13,26; 4:27,30). 'ഞാൻ എന്റെ ആത്മാവിനെ അവന്റെമേൽ ഇടുക്കും.' എബ്രായഭാഷയിൽ ''ഇടുക്കിരിക്കുന്നു'' എന്നാണ്. യഹോവയുടെ ദാസനു രണ്ടു വിശേഷങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. (1) അവൻ യഹോവയാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവനായിരുന്നു. (2) അവൻ യഹോവയുടെ ആത്മാവിനാൽ തന്റെ വേലയ്ക്കായി ശക്തീകരിക്കപ്പെട്ടവനായിരുന്നു. യേശുവിനു് ഈ രണ്ടു യോഗ്യതകളും സംപൂർണ്ണമായി ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ജാതികൾക്കു ന്യായവിധി അറിയിക്കും. എബ്രായഭാഷയിൽ ന്യായവിധി എന്ന പദത്തിനു 'മാർഗ്ഗപദ്ധതി' എന്നാണു് അർത്ഥം. ഇതുകൊണ്ടു വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ 'അടുത്തിരിക്കുന്ന ന്യായവിധി' എന്നാണു മത്തായി ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അർത്ഥം. പുറജാതികൾക്കു സുവിശേഷം അറിയിക്കുന്നതു യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷാപരിപാടിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതുണ്ടായിരുന്നില്ല എങ്കിലും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനു് അവർക്കു യേശുവിന്റെ കല്പന ഉണ്ടായിരുന്നു (28:19). 'അവൻ കലഹിക്കയില്ല' — എബ്രായയിൽ ''അവൻ നിലവിളിക്കയോ ശബ്ദം ഉയർത്തുകയോ ചെയ്കയില്ല'' എന്നാണ്. യേശു പരിശുദ്ധന്മാരുടെ ശത്രുതയോടു പരസ്യമായി എതിർപ്പെടുകയില്ലെന്നാണു മത്തായി സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ശക്തിയും ഒച്ചപ്പാടും സ്വഭാവവും അവനിൽ കാണപ്പെട്ടില്ല. അവൻ സൌമ്യനും ദയാലുവും മനുഷ്യസ്നേഹമുള്ളവനും ആയിരുന്നു.

19. ചതഞ്ഞ ഓട അവൻ ഒടിച്ചുകളകയില്ല.....

ചതഞ്ഞ ഓടകൊണ്ടു് ആൾക്കു ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. അതു നന്നാക്കുന്നതിനും അതും സമയം കളകയില്ല. ദുഃഖംകൊണ്ടും വ്യാകുലംകൊണ്ടും പാപംകൊണ്ടും മനസ്സു തകർന്നിരിക്കുന്ന പ്രാപിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യരെ യേശു ഉപേക്ഷിക്കയില്ല എന്നർത്ഥം. 'പുകയുന്ന തിരി' — എണ്ണയില്ലായ്കയാൽ മങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തിരി. ആത്മികജീവൻ മിക്കവാറും കെട്ടുപോയ മനുഷ്യർ. യെഹൂദമതപ്രമാണികൾ ഇങ്ങനെയുള്ളവരെ പരിഹാസ്യമായി പുറന്തള്ളിക്കളഞ്ഞു. അവരെക്കുറിച്ചു യേശുവിനു മനസ്സലിവും അവരുടെ വീണ്ടെടുപ്പിനെ സംബന്ധിച്ചു പ്രത്യാശയും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു സുവിശേഷകൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

20. അവൻ ന്യായവിധി ജയത്തോളം നടത്തും.....

എബ്രായയിൽ ''ജയത്തോളം'' എന്ന പദത്തിനു പകരം 'സത്യത്തിൽ' എന്നാണു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ദൈവനീതിയുടെ വിജയം സത്യത്തിന്റെ വിജയമാണു്. യേശുവും താനും സകലും പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്ന സത്യം ലോകത്തിൽ പ്രബലപ്പെടും.

21. അവൻെറ നാമത്തിൽ ജാതികൾ പ്രത്യാശവെക്കും. അവൻെറ നാമം=അവൻമൂലം മനുഷ്യൎക്ക വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട രക്ഷാവഴി. (യെശ. 42:4). എബ്രായയിൽ താഴെ കാണുന്ന നാലു ഉപവാക്യങ്ങളുണ്ടു :- അവൻ നീതിയിൽ ന്യായവിധിനടത്തും; അവൻ തളരുകയില്ല, അധൈൎയ്യപ്പെടുകയുമില്ല; ഭൂമിയിൽ ന്യായം സ്ഥാപിക്കുംവരെ ..... ദ്വീപുകൾ അവൻെറ ഉപദേശത്തിന്നായി കാത്തിരിക്കുന്നു. ന്യായവിധി മാത്രമല്ല, പ്രത്യാശയുടെ ഒരു ദൂതും ജാതികൾക്ക കൊടുക്കപ്പെടും എന്നാണു പ്രവചനം. 18-ാംവാക്യത്തിൽ ഈ ആദർശം സ്ഫുരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് അതു മത്തായി ആവൎത്തിക്കാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞതാണു്.

22-23. കുരുടനും ഊമനുമായ ഒരു ഭൂതഗ്രസ്ഥനെ സൌഖ്യമാക്കിയതു് (ലൂക്കോ. 11:14). യേശുവിനു ബുദ്ധിഭ്രമം ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു് അവൻെറ ചാർച്ചക്കാർ അവനെ പിടിപ്പാൻ വന്ന സംഭവം (മൎക്കോ. 3:20) മത്തായിയും ലൂക്കോസും വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനു പകരം ഭൂതഗ്രസ്ഥനെ സൌഖ്യമാക്കിയ അതിശയം അവർ Q-ൽനിന്നു് എടുത്തുചേൎത്തു. മത്താ. 9:32-33-ം ഇതും ഇരട്ടിപ്പല്ലയോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

22, 23. ഈ അതിശയം പരീശന്മാരുടെ അപവാദം വിവരിക്കുന്നതിനു മുഖവുര ആയിട്ടു് എഴുതിയിരിക്കയാണു്. 'പുരുഷാരം...വിസ്മയിച്ചു ...വിഭ്രാന്തരായി.' (ഇതു മൎക്കോ. 3:23-ൽ 'ബുദ്ധിഭ്രമം' എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പദംതന്നെയാണു്. ഇവൻ ദാവീദുപുത്രൻ ....=മശിഹാ യേശു അത്ഭുതങ്ങളെ പ്രവൎത്തിപ്പാൻ ശക്തനാണെങ്കിലും അവർ പ്രതിക്ഷിച്ചതുപോലെയുള്ള ആളല്ലായിരുന്നു. യേശു മശിഹാ ആണെന്നു ജനങ്ങൾ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നതിനാണു് പരീശന്മാർ അവൻെറ അതിശയങ്ങൾ ദുഷ്ടാത്മപ്രേരകങ്ങളാണെന്നു് അപവാദം പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയതു്.

12:24-30. പരീശന്മാരുടെ അപവാദവും യേശുവിൻെറ പ്രത്യുത്തരവും (മൎക്കോ. 3:22-27; ലൂക്കോ. 11:15-23).

24. മൎക്കോസിൽ "യേരൂശലേമിൽനിന്നു വന്ന ശാസ്ത്രിമാർ" എന്നാണു കാണുന്നതു്. ഒരുപക്ഷേ ഗലീലയിലുള്ള പരീശന്മാർ അവരെ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തിയതായിരിക്കാം. ലൂക്കോസിൽ "അവരിൽ ചിലർ" എന്ന വാക്കുകളാണു് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ അപവാദത്തിൽനിന്നു യേശു അതിശയങ്ങൾ പ്രവൎത്തിച്ചു എന്നു ശത്രുക്കളും സമ്മതിച്ചു എന്നു പ്രത്യക്ഷമാണു്. യഥാൎത്ഥത്തിൽ യേശുവിൻെറ അതിശയങ്ങൾ ദുഷ്ടാത്മ പ്രേരകമാണെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചതായി തോന്നുന്നില്ല. ഇവൻ ഭൂതങ്ങളുടെ തലവനായ ബേയൽ സബൂലിനെ.....9:34-ൻെറ വ്യാഖ്യാനം

നോക്കുക. യെഹൂദപുരാണകഥകളിൽ ഭൂതങ്ങളുടെ പ്രമാണിക്കു പല പേരുകൾ (അസ്മോദിയൂസു, മസ്തേമാ, അസാസേൽ, ശമായേൽ) കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. 'ബെയൽസബൂൽ' സാത്താന്റെ ഒരു പേരാണ്.

25. അവൻ അവരുടെ നിരൂപണം അറിഞ്ഞു..... പരീശന്മാർ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ യേശുവിനെ ദൂഷിച്ചു പ്രചരണവേലചെയ്തതായിട്ടാണു മർക്കോസിൽ പറയുന്നതു്. അവർ കണ്ണിൽ കണ്ണുനോക്കുന്നതും പിറുപിറുക്കുന്നതും യേശു കണ്ടു് അവരുടെ സംഭാഷണവിഷയം ഗ്രഹിച്ചു എന്നാണു മത്തായി സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. യേശുവിനു മനുഷ്യരുടെ അന്തർഗ്ഗതങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കാം.

26 ഒരു രാജ്യം.....നിലനില്ക്കയില്ല. മർക്കോസിൽ ഇതു ചോദ്യരൂപത്തിലാണു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. മത്തായിയിൽ പരീശന്മാരുടെ അപവാദത്തിന്റെ അർത്ഥശൂന്യത മൂന്നു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾകൊണ്ടു വിശദീകരിക്കുന്നു. അന്തഃഛിദ്രമുള്ള രാജ്യം, പട്ടണം, ഗൃഹം. വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഏതു ഗവർമ്മെന്റും സമുദായവും അന്തഃഛിദ്രംമൂലം അധഃപതിച്ചുപോകുമെന്നാണു കർത്താവു പറയുന്നതു്. യെഹൂദന്മാരുടെ രാഷ്ട്രീയചരിത്രംതന്നെ ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമായിരുന്നു. 'സാത്താൻ' —(=എതിരാളി) യെഹൂദഭാഷയിൽ ഈ പേരു ''ദൃഷ്ടതയുടെ മൂർത്തിയെ'' കുറിക്കുന്നു. പഴയ നിയമത്തിൽ ''സാത്താനേ''ക്കുറിച്ചുള്ള സൂചനകൾ കുറവാണു് (ഇയ്യോ. 1:6; സെഖ. 3:1,2). ഞാനും സാത്താനുംകൂടെ യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കയാണെങ്കിൽ സാത്താൻ തന്നത്താൻ നശിപ്പിക്കുകയാണെന്നുവരും. അതു യുക്തിയാണോ?

27–28. ഈ വാക്യങ്ങൾ (=ലൂക്കോ. 11:19,20) മർക്കോസിൽ ഇല്ല. ''നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽതന്നെ ബാധ ഒഴിക്കുന്നവരുണ്ടല്ലോ. അവർ സാത്താന്റെ സഹായത്തോടെയാണോ അതു ചെയ്യുന്നതു്? അതല്ലെങ്കിൽ ദൈവശക്തികൊണ്ടാണു ചെയ്യുന്നതു് എന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'നിങ്ങളുടെ മക്കൾ'— നിങ്ങളുടെ ശിഷ്യന്മാർ അഥവാ നിങ്ങളുടെ സഹൃദയന്മാർ. യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട മന്ത്രവാദികളുണ്ടായിരുന്നു. അവർ പിശാചുബാധ ഒഴിച്ചതു ദൈവനാമത്തിൽ ആണു് എന്നു് അവർ സമർത്ഥിച്ചു. ലൂക്കോ. 9:49–ൽ ഒരു യെഹൂദൻ യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ ഭൂതങ്ങളെ പുറത്താക്കിയതായി പറയുന്നു. സ്കേവാ എന്ന പുരോഹിതന്റെ മക്കൾ യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ ഭൂതം ഒഴിക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോളുണ്ടായ അനുഭവം അ.പ്ര. 19.13–ൽ വർണ്ണിക്കുന്നു. കുപ്രോസിലെ ദേശാധിപതിയുടെകൂടെ എലിമാസു എന്ന ഒരു യെഹൂദമന്ത്രവാദി ഉണ്ടായിരുന്നു (അ.പ്ര. 13:6). യെഹൂദമന്ത്രവാദം ശരിയോ തെറ്റോ എന്നു യേശു വിമർശിക്കുന്നില്ല. അവരുടെ പ്രയോഗങ്ങൾ ദൈവശക്തികൊണ്ടാണു നടക്കുന്നതു്

എന്നു താൻ സമ്മതിച്ചതായിട്ടും വരുന്നില്ല. അവൻ പരിശന്മാരുടെ ആക്ഷേപത്തെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതിനു പ്രയോഗിച്ച ഒരു യുക്തിവാദം മാത്രമാണ് ഇതു്. ഈ വാദത്തിന്നു സമാധാനം പറയുന്നതു പരീശന്മാർക്ക് ഏളുപ്പമല്ലായിരുന്നു. യേശു ഭൂതങ്ങളെ പുറത്താക്കുന്നതു സാത്താന്റെ സഹായത്തോടുകൂടെ ആണെങ്കിൽ അവരുടെ ഇടയിലുള്ള ആഭിചാരകന്മാരും അങ്ങനെതന്നെയാണു ചെയ്യുന്നതു് എന്നു വിധിക്കാതെ തരമില്ല. അല്ലെങ്കിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം എന്നു തെളിയിക്കണം. യെഹൂദമന്ത്രവാദികൾ ബാധേ ഒഴിച്ചതു മന്ത്രം ജപിച്ചും ചില പച്ചമരുന്നുകൾ ഉപയോഗിച്ചും ആയിരുന്നു. അപൂർവ്വം ചില രോഗികൾ സുഖപ്പെടുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ വലിയ ദൂഷ്യം ഒന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ യേശുവിന്റെ അതിശയങ്ങൾ വൈഭവത്തോടുകൂടിയവയും അവയുടെ ഫലം ശാശ്വതവും ആയിരുന്നു. ഇതു പരീശന്മാരിൽ അസൂയ ജനിപ്പിച്ചു.

28. ദൈവാത്മാവിനാൽ ഞാൻ ഭൂതങ്ങളെ പുറത്താക്കുന്നു എങ്കിൽ— ലൂക്കോസിൽ "ദൈവത്തിന്റെ വിരലുകൾ (ശക്തി) കൊണ്ടു്" എന്നാണു പ്രയോഗം. യേശു ഭൂതങ്ങളെ പുറത്താക്കിയതു ലോകചരിത്രത്തിൽ ഒരു നൂതനഘട്ടത്തെ ലക്ഷീകരിക്കുന്നു എന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നു. സാത്താന്റെ തോൽവിയും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ആഗമനവും യേശുവിന്റെ അതിശയങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്നു. അവയുടെ സ്വഭാവം, ശക്തി, വിവിധത്വം എന്നിവ പ്രവാചകന്മാർ മുന്നറിയിച്ച മശിഹാക്കാലം വന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുന്നു.

29. ബലവാനെ പിടിച്ചുകെട്ടീട്ടല്ലാതെ.....(മാർക്കാ. 3:27). ഭൂതങ്ങളുടെ തലവനായ സാത്താനെ ബന്ധിച്ചല്ലാതെ അവന്റെ അധീനതയിൽ കിടക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ ആത്മാക്കളേയും ശരീരങ്ങളേയും വിടുവിക്കുന്നതിനു സാധിക്കയില്ല. (യെശ. 49:24,25). ബലവാൻ സാത്താനാണ്. അവനേക്കാൾ ബലവാനാണു ക്രിസ്തു. യേശു സാത്താന്റെ ബന്ധുവല്ല. നേരെ മറിച്ച് അവനെ കവർച്ചചെയ്യുന്ന ശത്രു ആണ്. അവന്റെ പരീക്ഷയിങ്കൽ സാത്താനേ തോല്പിക്കയും ബന്ധിക്കയും ചെയ്തു.

30. എനിക്ക് അനുകൂലമല്ലാത്തവൻ എനിക്കു പ്രതിയോഗി ആകുന്നു. സാത്താനോടുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ പരീശന്മാർ യേശുവിനോടു സഹകരിക്കാത്തതു സാത്താന്റെ പക്ഷം ചേരുന്നതിനു തുല്യമാണ്. ഈ പോരാട്ടത്തിൽ നിഷ്പക്ഷനിലയ്ക്കു സ്ഥാനമില്ല. ആത്മിക കൊയ്ത്തിൽ കാറ ശേഖരിക്കുന്നതിന്നു് അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു ധാന്യം ദൈവത്തിന്റെ കളപ്പുരയിൽനിന്നു ചിതറിച്ചുകളയുന്നതുപോലെയാണ്. ഈ മൊഴിയുടെ എതിരുവശം മാർക്കാ. 9:40(=ലൂക്കോ. 9:50)-ൽ

കാണുന്നു. "എനിക്കു വിരോധിയല്ലാത്തവൻ എനിക്കു് അനുകൂലിയാണു്" അതു വേറൊരവസരത്തിൽ പറഞ്ഞതാണു്. രണ്ടിന്റെയും ആശയങ്ങൾ പ്രതികൂലമല്ല. ഒരാൾ ഒരു സമയം യേശുവിന്റെ പ്രതിയോഗിയും അവനോടു് അനുഭാവമുള്ളവനും ആയിരിക്കാൻ തരമില്ല; അതുപോലെതന്നെ അവന്റെ പ്രവൃത്തികളെ എപ്പോഴും വിമർശിച്ചു വീക്ഷിക്കയും അവന്റെ ആദർശങ്ങളെ നിഷേധിക്കയും ചെയ്യുന്നവർ അവന്റെ ശത്രുവിന്റെ പക്ഷക്കാരാണു്.

31–32. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്നു വിരോധമായുള്ള പാപം (മക്കോ. 3:28, 29; ലൂക്കോ. 12:10). വാ. 31 മക്കോസിൽനിന്നായിരിക്കാം. വാ. 32 അതിന്റെ ഇരട്ടിപ്പാണു്. അതു Q-ൽനിന്നു് എടുത്തതായിരിക്കാം. സകല പാപവും ദൂഷണവും=എല്ലാ തരത്തിലുള്ള പാപങ്ങളും. ദൂഷണം=വിദ്വേഷപരമായ സംസാരം. യേശുവിന്റെ കാരുണ്യപ്രവൃത്തികൾ ദോഷത്തിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചതാണെന്നു പരീശന്മാർ പറഞ്ഞതിനെയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്നു നേരേ പറഞ്ഞാലോ..... അവനോടു ക്ഷമിക്കയില്ല. 'സകലപാപവും ക്ഷമിക്കും' എന്നു പറഞ്ഞതിനു് ഒരു ഒഴിവുണ്ടു്. 'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്നു വിരോധമായ പാപം' എന്താണു്? ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ഇതു പരീശന്മാർ യേശുവിനെപ്പററി പറഞ്ഞ ദൂഷണത്തിന്റെ പ്രത്യേകസ്വഭാവത്തെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു എന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മററു ചിലർ ഈ വാക്കുകൾ ഒരു പ്രത്യേകതരം പാപത്തേ ഉദ്ദേശിച്ചാണു് എന്നു വിചാരിക്കുന്നു. യേശു ഇവിടെ പരിശന്മാരുടെ പാപത്തേ കുറിച്ചാണു പറയുന്നതു് എന്നു് അതിന്റെ സന്ദർഭംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കാം. യേശുവിന്റെ അതിശയങ്ങളിൽ പരിശുദ്ധവും ദൈവികവുമായ ഒരു ശക്തി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു പരീശന്മാർ കണ്ടു; എങ്കിലും അവർ തങ്ങൾക്കു കിട്ടിയ വെളിച്ചത്തേ അന്ധകാരമാക്കി അതിനെ മനഃപൂർവ്വം നിഷേധിച്ചുകളഞ്ഞു. പരിശുദ്ധാത്മശക്തിയാൽ ചെയ്ത അതിശയങ്ങളെ സാത്താന്റെമേൽ അവർ ചുമത്തി. അതിന്റെ കാരണം യേശുവിനോടും അവന്റെ ഉപദേശത്തോടും പ്രവൃത്തികളോടുമുള്ള വിദ്വേഷം ആയിരുന്നു. ഇതു് അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രകാശിച്ച വെളിച്ചത്തിന്നു വിരോധമായുള്ള പാപമായിരുന്നു. മനുഷ്യരിലും അവരുടെ പ്രവൃത്തികളിലും പ്രകാശിക്കുന്ന സത്യം നമുക്കു ഗോചരമാകുന്നതു പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ആകകൊണ്ടു് അറിയപ്പെട്ട വെളിച്ചത്തേ ധിക്കരിക്കുന്നതു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്നു വിരോധമായ പാപമാണു്. യെശ. 5:20-നോക്കിയാൽ ഇതു് വ്യക്തമാകും. പരീശന്മാരുടെ പാപവും ഇതുതന്നെ ആയിരുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവു് ഒരുവനെ പാപത്തെക്കുറിച്ചും നീതിയെക്കുറിച്ചും ന്യായവിധിയെക്കുറിച്ചും ബോധം വരുത്തിയശേഷം മനഃപൂർവ്വമായി അവന്റെ പ്രേരണകളെ നിഷേധിച്ചു മനസ്സാക്ഷിയോടു മറുതലിക്കയും

"തിന്മയേ, നീ എനിക്കു നന്മ ആയിരിക്കു" എന്നു പറകയും ചെയ്യുന്നവൻ ദൈവത്തിങ്കൽനിന്നു പാപക്ഷമ ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള മനഃസ്ഥിതി—അഥവാ അനുതാപത്തിനുള്ള—വഴി തന്നത്താൻ അടച്ചുകളകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. പരീശന്മാരുടെ പാപവും നികുവാറും ഇതുപോലെ ആയിരുന്നു എന്നു കത്തോവു പറയുന്നു. സ്വരാജ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമിടുകയും തന്റെ നീരവിനാൽ യേശുവിനെ അഭിഷേകംചെയ്കയും ചെയ്ത ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ദുഷ്ടരുടെ അത്മാവു് എന്നു വിധിക്കയും സ്വാർത്ഥാഭിലാഷത്തെ വെടിഞ്ഞ സാധുജനങ്ങളുടെ ദുഃഖങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കയും അവക്കു് ഒരു സുവർണ്ണ ഭാവിയെ സൃഷ്ടിക്കയും സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ വാതിൽ തുറന്നുകൊടുക്കയും ചെയ്ത യേശുവിനെ സാത്താന്റെ ദൂതൻ എന്നു ഭക്ഷിച്ചതു മനഃപൂർവ്വമായി മനഃസാക്ഷിയെ ചവുട്ടി കളയുക അയിരുന്നു. അവനെ നശിപ്പിപ്പാൻ അവർ വട്ടംകൂട്ടിയതു വെളിച്ചത്തെ അതിന്റെ ഉത്ഭവത്തിൽതന്നെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു തുല്യമായിരുന്നു. ഈ പാപം എന്തുകൊണ്ടാണു ക്ഷമിച്ചുകൂടാത്തതു്? വെളിച്ചത്തിനു പ്രതികൂലമായി നിരന്തരം പ്രവർത്തിക്കുന്നവനു വെളിച്ചത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി കാലാന്തരത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകും; എന്നു തന്നെയല്ല, വെളിച്ചത്തിന്റെ അത്മാവിനു പകരം ഇരുളിന്റെ ആത്മാവു് അവനിൽ സ്ഥിരവാസംചെയ്കയും ചെയ്യും. അവൻ മാനസാന്തരപ്പെട്ടാൽ ദൈവം ക്ഷമിക്കയില്ല എന്നല്ല കത്തോവു പറയുന്നതിന്റെ സാരം. അവന്റെ ഹൃദയം കഠിനപ്പെട്ടുപോയതുകൊണ്ടു മാനസാന്തരത്തിലേക്കു വരുന്നതു് അവനു് അസാദ്ധ്യമാണെന്നാണു പറയുന്നതു്. ഈ ലോകത്തിലും വരുവാനുള്ള ലോകത്തിലും. "ഒരുനാളും" എന്നു് മാർക്കോസു്. ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ മാത്രമല്ല, യുഗത്തിന്റെ അന്തംവരെ എന്നാണു് അർത്ഥം (പുറ. 20:6; 40:15). 'വരുവാനുള്ള ലോകം'— ഈ വാക്കുകൊണ്ടു യെഹൂദന്മാർ രണ്ടു അർത്ഥം കൊടുത്തുവന്നു. (i) മരിച്ചവരുടെ പുനരുത്ഥാനത്തോടു് ആരംഭിക്കുന്ന മശീഹാകാലം. (ii) മരിച്ചുപോയ ആത്മാക്കളുടെ സ്ഥിതി. മനുഷ്യൻ ഈ ലോകം വിട്ടുപിരിയുമ്പോൾ വരുവാനുള്ള ലോകം ആരംഭിച്ചു എന്നു് അവർ വിശ്വസിച്ചു. ഇവിടെ രണ്ടാമത്തെ അർത്ഥമാണു് യോജിക്കുന്നതു്. പരിശുദ്ധാത്മാവിനു വിരോധമായ പാപം ഒരു മനുഷ്യന്റെ ഈ ലോകജീവിതകാലത്തും മരണശേഷവും ക്ഷമിക്കപ്പെട്ടുകയില്ല എന്നാണു് അർത്ഥം. ആ പാപം നിത്യമായതുകൊണ്ടു് അതിനുള്ള ശിക്ഷയ്ക്കും കാല അളവില്ല. ഒരു മനുഷ്യൻ ദുഷ്ടതയിൽ വേരോടുപോയാൽ അവനു മാനസാന്തരം അസാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നു. അവന്റെ ഹൃദയം കഠിനപ്പെട്ട സ്വഭാവം ഭക്ഷിച്ചുപോകുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക പാപത്തെക്കുറിച്ചല്ല കത്തോവു പറയുന്നതു്. പാപത്തെ മനസ്സോടെ ആശ്ലേഷിച്ചു് അതിൽ രസിക്കുന്ന മനഃസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചാണു്. ചില കഠോരപാപങ്ങൾക്കു നിത്യശിക്ഷ ഉണ്ടായി

രിക്കും എന്നു പഴയ നിയമത്തിൽ ചില ഭാഗങ്ങളിലും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട് (സംഖ്യ. 15:30;–ശമു. 3:13,14).

12:33–35. സ്വഭാവത്തിന്റെ തെളിവുകൾ (ലൂക്കോ. 6:43–45).

33. ഒന്നുകിൽ വൃക്ഷം നല്ലതു (മത്താ. 7:17–18). എന്തെങ്കിലും ഒന്നു യുക്തിപൂർവ്വം തീരുമാനിക്കുക. ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു നന്മപ്രവൃത്തിയാണെങ്കിൽ അതു ചെയ്യുന്ന ഞാൻ നല്ലവനാണെന്നു സമ്മതിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ദോഷവും അതു ചെയ്യുന്ന ഞാൻ ദോഷിയുമാണെന്നു വിധിക്കുക. വൃക്ഷവും ഫലവും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കാവുന്നതല്ല. മനുഷ്യസ്വഭാവം പ്രവൃത്തികളാൽ വിധിക്കേണ്ടതത്രെ.

34. സർപ്പസന്തതികളെ, നിങ്ങൾ ദുഷ്ടരായിരിക്കെ..... (മത്തായിയിൽ മാത്രം) 3:7, യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ പ്രസംഗം; 23:33). യേശു ഈ കഠിനവാക്കുകൾ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പറഞ്ഞതാണോ എന്നു ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ സംശയിക്കുന്നു. "ദുഷ്ടസംസാരം ദുഷ്ടഹൃദയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നു. ഒരു മനുഷ്യനെ അവന്റെ വാക്കുകൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. എനിക്കു ദുരാത്മാവുണ്ടെന്നും മററുമുള്ള നിങ്ങളുടെ വിഷംകലർന്ന വാക്കുകൾ നിങ്ങൾ യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻ പറഞ്ഞതുപോലെ സർപ്പസന്തതികളാണെന്നു തെളിയിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ വെറുംവാക്കു പറക ആയിരുന്നു എന്നുള്ള ഒഴികഴിവു ന്യായവിധിനാളിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല."

36–37. വെറും വാക്കുകളേയും വിധിക്കും. മററു സുവിശേഷങ്ങളിൽ ഇല്ല. നിസ്സാരവാക്കുകൾക്കും കണക്കു കൊടുക്കേണ്ടിവരും. എഫെ. 4–29 വായിക്കുക. സംസാരം ഹൃദയത്തിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. (യാക്കോ. 3 നോക്കുക).

12:38–42. പരീശന്മാർ അടയാളം ചോദിക്കുന്നു (ലൂക്കോ. 11:29–32). (മർക്കോ. 8:11,12=മത്താ. 16:1,2,4). ലൂക്കോ. 11:16–ൽ ജനങ്ങളിൽ ചിലർ യേശു ഒരു അടയാളംചെയ്തുകാണാൻ ആഗ്രഹിച്ചതായി പറയുന്നു. യേശു രോഗികളുടെ ആശ്വാസത്തിന്നായി ചെയ്ത അതിശയങ്ങളെ അടയാളങ്ങളായി പരീശന്മാർ നിരൂപിച്ചില്ല. (യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ അതിശയങ്ങളെ "അടയാളങ്ങൾ" എന്നു നാമകരണംചെയ്യുന്നു). പരീശന്മാരും ശാസ്ത്രിമാരും ആവശ്യപ്പെട്ട അടയാളം യേശുവിന്റെ അഭൂതപൂർവ്വമായ അവകാശവാദത്തെ സാക്ഷീകരിക്കുന്ന ഒരു ആകാശലക്ഷ്യമായിരുന്നു. യെഹൂദമതനേതാക്കന്മാർ യേശുവിനെ ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ നിസ്സാരനാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ഒരു ശബ്ദമോ, ആകാശത്തിൽ ഒരു വെളിച്ചമോ ഒരു ഇടിവാളോ സ്വരൂപമോ — ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ലക്ഷ്യമായിരുന്നു അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടതു. ചില

പ്രത്യേക ഘട്ടങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടത്രെ. യൂലിയൂസ് കൈസരിനെ വധിച്ചതിന്റെ തലേരാത്രിയിൽ ആകാശത്തു യുദ്ധം നടന്നതായും അവിടെനിന്നു രക്തം വർഷിച്ചതായും ചിലർ പ്രസ്താവിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ യേശുശലേം ദൈവാലയത്തിന്റെ നാശത്തിനു മുമ്പെ "നമുക്കു ഈ സ്ഥലംവിട്ടു പോകാം" എന്നു് ഒരു ഗംഭീരശബ്ദം കേട്ടതായി ജോസീഫ്സ് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അടയാളം യേശു കൊടുക്കയില്ല. തന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നവരിൽ കാണേണ്ടതായ സ്വഭാവം തന്നോടു നിഷ്കളങ്കമായ സ്നേഹവും തന്റെ ആദർശങ്ങളോടു് അനുഭാവവുമായിരുന്നു ഇതൊന്നും അത്ഭുതകാഴ്ചകളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതല്ല.

39. ദോഷവും വ്യഭിചാരവുമുള്ള തലമുറ (16:4). സത്യമാർഗ്ഗത്തെ യഹോവയോടുള്ള വിവാഹസംബന്ധത്തോടും ബിംബാരാധനയെ (അഥവാ യഹോവയിൽനിന്നുള്ള പിന്മാറ്റത്തെ) വ്യഭിചാരത്തോടും പ്രവാചകന്മാർ ഉപമിച്ചു. ഹോശയാ യിസ്രായേലിനെ അവിശ്വസ്തയായ ഭാര്യയോടു സാമ്യപ്പെടുത്തി. യോന പ്രവാചകന്റെ അടയാളമല്ലാതെ അതിന്നു് അടയാളം ലഭിക്കയില്ല. അവിശ്വാസികൾക്കു യോനയുടെ അടയാളംമാത്രം കൊടുക്കപ്പെടും. യോന നിനവക്കാർക്കു് അടയാളമായിരുന്നതുപോലെ മനുഷ്യപുത്രനും ഈ തലമുറയ്ക്കു് അടയാളമായിരിക്കും. യോനാ പെട്ടെന്നു നിനവയിൽ കാണപ്പെട്ടു; അതുപോലെതന്നെ യേശുവും സ്വർഗ്ഗീയമഹിഹാ ആയിട്ടു മഹത്വത്തോടെ ഭൂമിയിൽ പ്രത്യക്ഷനാകും. ഇതാണു് ഒരു വ്യാഖ്യാനം. ഇതു യേശുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തെപ്പറ്റി ഒരു മുൻ സൂചനയാണെന്നാണു വേറൊരു വ്യാഖ്യാനം. കർത്താവിന്റെ പ്രസംഗത്തേയാണു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് എന്നു മററു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതു യേശുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തെ കുറിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ല.

40. മൂന്നു പകലും, മൂന്നു രാവും. യേശു ഒരു പകലും രണ്ടു രാത്രിയും മാത്രമേ ശവക്കല്ലറയിൽ കിടന്നൊള്ളു. യെഹൂദന്മാർ മൂന്നു ദിവസങ്ങളുടെ ഭാഗത്തെ മൂന്നു മുഴുദിവസമായി കണക്കാക്കിവന്നു. യേശു അറമെയിക്കു് ഭാഷയിൽ 'ഓന' എന്ന പദമായിരിക്കാം പ്രയോഗിച്ചതു്. ഈ പദത്തിന്നു് "ഒരു പകലും ഒരു രാത്രിയും" എന്നാണു് അർത്ഥം. 'ഓന'യുടെ ഒരു വിഭാഗത്തേയും മുഴുവനായിട്ടു കണക്കാക്കിവന്നു. മൂന്നു 'ഓന' എന്നു പറഞ്ഞാൽ 'മൂന്നു പകലും മൂന്നു രാത്രിയും' എന്നു് അർത്ഥമാകാം. അതിന്റെ ഒരു വിഭാഗവും ആയിരിക്കാം. "ഭൂമിയുടെ ഉള്ളിൽ"— അതായതു പാതാളത്തിൽ (ശവക്കല്ലറയിൽ എന്നല്ല). പാതാളം ഭൂമിയുടെ അടിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു എന്നു യെഹൂദന്മാർ വിചാരിച്ചു.

41. നിനെവെക്കാർ ന്യായവിധിയിൽ.....ഇതാ, ഇവിടെ യോനയിലും വലിയവൻ. നിനെവെയിലെ ജനങ്ങൾ യോനയുടെ പ്രസംഗംമൂലം മാനസാന്തരപ്പെട്ടു. ഈ തലമുറയോ യോനായെക്കാൾ വലിയവനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രസംഗം കേട്ടിട്ടു മാനസാന്തരപ്പെട്ടില്ല.

42. തെക്കേരാജ്ഞി.....ഇവിടെ ഇതാ ശലോമോനിലും വലിയവൻ. തെക്കേരാജ്ഞി—ശേബായിലെ രാജ്ഞി. (1 രാജാ, 10:1.) തെക്കുപടിഞ്ഞാറെ അറബിയായിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന യിമൻ (=തെക്ക) എന്ന സ്ഥലത്തെയാണു ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് എന്നു ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. ഇവൾ എജിപ്തിന്റെയും എത്യോഫ്യയുടേയും രാജ്ഞി ആയിരുന്നു എന്നു ജൊസീഫ്സ് പറയുന്നു.

43-45—അശുദ്ധാത്മാവിന്റെ തിരിച്ചുവരവ് (ലൂക്കോ. 11:-24-26) ലൂക്കോസിൽ ഈ വാക്കുകൾ ഭൂതങ്ങളെ പുറത്താക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ വാദത്തിന്റെ ശേഷമാണു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ഈ ഉപമയിൽ കർത്താവു് യെഹൂദന്മാരുടെ ഭയങ്കരമായ ആത്മികസ്ഥിതിയെ വർണ്ണിക്കുന്നു.

കർത്താവിന്റെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന യെഹൂദന്മാരെ പിശാചു കുടിപാർത്തിരുന്ന ഒരു ഭവനത്തോടു (അഥവാ മനുഷ്യഹൃദയത്തോടു) സാമ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അവരിൽനിന്നു അശുദ്ധാത്മാവു പുറപ്പെട്ടുപോയി; അതായതു യോഹന്നാന്റെ മാനസാന്തരപ്രസംഗം കേട്ടപ്പോൾ താല്ക്കാലികമായ ഒരു ഉണർവ് അവർക്കുണ്ടായി. യേശുവിന്റെ ശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭകാലത്തു അവർ അവന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ സാന്താഷപൂർവം ശ്രദ്ധിച്ചു; എങ്കിലും അവരുടെ സ്വഭാവത്തിനു ആഴമായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായില്ല. അവരുടെ ഹൃദയം അടിച്ചുവാരി അലങ്കരിച്ച ഒരു വീട്ടിനോടു തുല്യമായിരുന്നു. അശുദ്ധാത്മാവു് തല്ക്കാലം പുറപ്പെട്ടുപോയെങ്കിലും ഭവനം ആൾപാർപ്പില്ലാതെ കിടന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവു അതിൽ അധിവാസംചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ അശുദ്ധാത്മാവിനു വീണ്ടും ഇടം കിട്ടുകയില്ലായിരുന്നു. അശുദ്ധാത്മാവു തന്നെക്കാൾ ദുഷ്ടതയേറിയ ഏഴു ആത്മാക്കളോടുകൂടെ തിരികെവന്നു് യെഹൂദജാതിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവരുടെ ഹൃദയം കഠിനപ്പെടുകയും യേശുവിനെ അവസാനമായി തള്ളിക്കളകയും ചെയ്തു. പരീശന്മാരുടെ ദൈവദൂഷണവും അവർ അടയാളം ചോദിച്ചതും അവരുടെ ഭയങ്കരമായ ആത്മികനിലയെ വെളിപ്പെടുത്തി.

ഈ ഉപമ യെതു യെഹൂദജാതിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു പറഞ്ഞതാണെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തിയെ സംബന്ധിച്ചും സത്യമാണു്. ഒരു മനുഷ്യാത്മാവിനു പാപത്തിൽനിന്നു വിടുതൽകിട്ടേണമെങ്കിൽ ഒന്നാമതായിട്ടു പരിപൂർണ്ണമായ മാനസാന്തരം ആവശ്യമാണു്. എന്നാൽ അതുമാത്രം പോരാ. അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ദുഷ്ടതയുടെ ആത്മാവിനു പകരം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അധിവാസം ആവശ്യമാണു്. പരിപൂർണ്ണമായി ദൈവത്തിനു കീഴ്പ്പെടാത്ത

ഹൃദയത്തിൽ ദൂരാത്മാവിന്നു വീണ്ടും പ്രവേശിപ്പാൻ സൌകര്യം ഉണ്ടായിരിക്കും. അവൻ ഉപേക്ഷിച്ചു തന്റെ ദോഷവഴികളിലേക്കു വീണ്ടും കൂടുതലയ ഉന്മേഷത്തോടെ തിരിയും. ഇതു നാം സാധാരണയായി കണ്ടുവരുന്ന ഒരു കാഴ്ചയാണ്. എത്രപേർക്കു ഉണർവ്വുപ്രസംഗങ്ങളിൽ താല്ക്കാലികമായ മാനസാന്തരം ഉണ്ടായിട്ടു പിന്നീടു അവർ പണ്ടത്തേതിൽ അധികം ദുഷ്ടന്മാരായിത്തീരുന്നു. അവരുടെ മാനസാന്തരം വെറും ഇളക്കംമാത്രമായിരുന്നു. അതു ആഴമായി അവരുടെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ചില്ല. അവർ അവരുടെ അന്തഃകരണത്തെ മുഴുവനായി ദൈവത്തിനു കീഴ്പെടുത്തായ്കനിമിത്തം അവരുടെ പഴയ തഴക്കങ്ങൾ കൂടുതൽ ശക്തിയോടെ അവരെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നു. ഇങ്ങനെ അവരുടെ അവസാനസ്ഥിതി മുമ്പിലത്തേതിലും ശോചനീയമാകുന്നു.

43. പിശാചുക്കൾ മരുഭൂമിയിലും ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന വീടുകളിലും താമസിക്കുന്നതിനു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്നുള്ളതു ആ കാലത്തു ഒരു സാധാരണ വിശ്വാസമായിരുന്നു. (യെശ-13: 21; 34: 14) ഒഴിഞ്ഞതു—പഴയതും ഉപയോഗമില്ലാത്തതുമായ സാമാനങ്ങൾ മാററിയതു—അടിച്ചുവാരി പൊടിയും ചുക്കിലിയും തൂത്തു വൃത്തിയാക്കി അലംകരിച്ചതു—നല്ല സാമാനങ്ങൾ ഇട്ടു മോടിപിടിപ്പിച്ചതു. എന്റെ വീട്ടിലേക്കു. ഇവിടെ യെഹൂദജാതി. യോഹന്നാന്റെ പ്രസംഗംമൂലം യെഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ താല്ക്കാലികമായ അനുതാപം ഉണ്ടായി എങ്കിലും അവരുടെ സ്വയപ്രശംസയ്ക്കും വേഷഭക്തിക്കും ഒരു മാററവും വന്നില്ല.

45. ഏഴു ആത്മാക്കളെ—ഏഴു = ഒട്ടുവളരെ. ഏഴുപേരെക്കൂടെ കൊണ്ടുവന്നതു താമസം ഭദ്രമാക്കുന്നതായിരുന്നു. "ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ എട്ടുപേരുണ്ടു. ഇനിയു. ഞങ്ങളെ പുറത്താക്കുന്നതിനു സാധിക്കുകയില്ല" എന്നു പിശാചു പറയുന്നു. പിന്നത്തെ സ്ഥിതി 2 പത്രൊ. 2:10)

46. അവൻ പുരുഷാരത്തോടു സംസാരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കയാൽ.... പുറത്തുനിന്നു—യേശുകപ്പർന്നഹൂമിൽ ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു ആയിരുന്നു എന്നു മർക്കോസു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. യേശുവിന്റെ ചുററും വലിയ ആൾകൂട്ടം "ഇരുന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു അവർ വന്നവിവരം പറഞ്ഞയച്ചു. അവന്റെ സഹോദരന്മാരും അവനിൽ വിശ്വസിച്ചില്ല" എന്നു യോഹന്നാൻ പറയുന്നു (യോഹ 7. 5 മക്കോ. 3: 31-35 ലൂക്കോ. 8: 19-21.) അമ്മയും സഹോദരന്മാരും. യേശുവിനു നാലു സഹോദരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. യാക്കോബു, യോസി (യോസേപ്പു.) ശിമോൻ, യുദാ. യേശുവിനു ഒന്നിൽ അധികം സഹോദരിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. യേശുവിന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയുടെ കാലത്തു അവർ നന്ത്രേത്തിൽ അവരുടെ ഭർത്തൃഗൃഹങ്ങളിൽ താമസിക്കു ആയിരുന്നു (മത്താ 13: 56 മക്കോ. 6: 3). അവരെക്കുറിച്ചു പുതിയനിയമത്തിൽ വേറെ സൂചനഇല്ല. യേശുവിന്റെ സഹോദരിമാർക്കു യേശുവുമായിട്ടുള്ള ചാർച്ചയെ കുറിച്ചു പല

അഭിപ്രായങ്ങളുമുണ്ടു്. അവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടു മൂന്നു അഭിപ്രായങ്ങളാണു ള്ളതു. അവ എന്തെന്നാൽ (1) അവർ വി: കന്യകമറിയയുടെ സഹോദരി മറിയയുടേയും ക്ലോയോപ്പായുടേയും മക്കൾ ആയിരുന്നു (വി: യൊറാം) (2) യോസേപ്പിനു വി. കന്യക മറിയക്കു മുമ്പു വേറൊരു ഭാര്യ ഉണ്ടായിരുന്നു. സഹോദരന്മാർ ഈ ഒന്നാം വിവാഹത്തിലെ മക്കളാണു. (വി. എഫിഫാനസ്സ് ഇതാണു പെഴുസ്ത്യസഭകളുടെ വിശ്വാസം) (3) യേശുവിന്റെ ഇളയ സഹോദരന്മാർ. യേശുവിന്റെ ശേഷം യോസേപ്പിനു മറിയയിൽ ജനിച്ച മക്കൾ (ഹെൽവിസിയൂസ്). യേശുവിന്റെ സഹോദരന്മാരെ കുറിച്ചു് പുതിയ നിയമത്തിൽനിന്നു താഴെ പറയുന്ന സംഗതികൾ നിശ്ചയമായിട്ടു പറയാം (1) അവർ വി. കന്യകമറിയയുടെ കൂടെയാണു പാർത്തതു്. അവരെ നസ്രത്തുകാർ ആ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളായിട്ടു വിചാരിച്ചു, (മത്താ. 12:46; 13: 54; മാർക്കാ. 6; 3. ലൂക്കോ 8: 19; യോഹ. 2: 12; 7-3) (2) അവർ യേശുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിനുമുമ്പു അവനിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. (മാർക്കാ 3:21; 6: 4; യോഹ. 7:5) (3) അവരിൽ ആരും പന്ത്രണ്ടു അപ്പോസ്തലന്മാരിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. (4) പുനരുത്ഥാനശേഷം കർത്താവു യാക്കോബിനു പ്രത്യക്ഷനായി (1 കോരി. 15 7). ഇതിന്റെ ശേഷം അവൻ വിശ്വസിച്ചു (അ.പ്ര. 1:14). അവൻ യേരൂശലേമിലെ ക്രസ്തീയ സഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹമാണു് യാക്കോബിന്റെ ലേഖനത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥകർത്താവു, ലേഖനമെഴുതിയ യൂദാ യാക്കോബിന്റെ സഹോദരനായിരുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്നു. യെറോമിന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു ഇപ്പോൾ അനുകൂലികളില്ല. എഫിഫാനൂസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു താഴെപ്പറയുന്ന യുക്തികൾ അനുകൂലമായിട്ടുണ്ടു്. (1) അതു രണ്ടാംനൂററാണ്ടിൽ പലസ്തീനിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന അതിപുരാതനമായ പരമ്പര്യം ആയിരുന്നു. (2) വി. കന്യകയ്ക്കു യാക്കോബിനെപ്പോലെ പ്രശസ്തനായ ഒരു പുത്രനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവൾ നിത്യകന്യക ആയിരുന്നു എന്നു ഒരു ഐതിഹ്യം ഉണ്ടാകയില്ലായിരുന്നു. (3) നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ അമ്മയ്ക്കു വേറെ മക്കൾ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതാണു് കൂടുതൽ ഭക്തികരമായിട്ടുള്ളതു്. (4) യേശുവിന്റെ ജനനത്തിനുമുമ്പേതന്നെ വി. മറിയ ഭർത്താവിന്റെ സമ്മതത്തോടെ കന്യകാവൃതം അനുഷ്ഠിച്ചു എന്നു ലൂക്കോ 1:26-38-ൽനിന്നു ഊഹിക്കാം. (5) യേശുവിനു നാലു സഹോദരന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ തന്റെ മരണസമയത്തു അമ്മയെ യോഹന്നാന്റെ സംരക്ഷണത്തിനു ഭരമേല്പിക്കയില്ലായിരുന്നു

ഹെൽവിഡിയൂസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിനുള്ള തെളിവുകൾ.

(1) പുരാതനസഭയിൽ പ്രത്യേകിച്ചു ഗ്രേക്കുവിഭാഗങ്ങളിൽ കജ്യകത്വം പരിശുദ്ധമാണെന്നും ഭർത്തൃസംസർഗ്ഗം ജഡമാലിന്യം കലർന്നതാണെന്നും പരക്കെ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു മറിയയ്ക്കു യേശുവിനെകൂടാതെ

ക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിനു മടി ഉണ്ടായിരുന്നു. (2) ലൂക്കാ 2: 7-ൽ "അവർ ആദ്യജാതനായ മകനെ പ്രസവിച്ചു" എന്നു പറയുന്നതിൽനിന്നു വേറെ മക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. (3) യേശുവിന്റെ ജനനശേഷം യോസേഫും മറിയയും ഒരു സാധാരണ വിവാഹജീവിതം ജീവിച്ചു എന്നു മത്താ 1:25-ൽനിന്നു (മകനെ പ്രസവിക്കുവരെ അവൻ അവളെ പരിഗ്രഹിച്ചില്ല") ഊഹിക്കാം.

(4) സഹോദരന്മാർ. എന്ന പദത്തിനു സാധാരണ അർത്ഥം കൊടുക്കേണ്ടതാണു. ഗ്രന്ഥകാരൻ ആ പദത്തിനു ഒരു പ്രത്യേക അർത്ഥം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അതു വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കയില്ലായിരുന്നു. യേശുവിന്റെ സഹോദരന്മാർ മറിയയുടെ മക്കളല്ലായിരുന്നു എന്നുള്ള വാദത്തിന്റെ അടിയിൽ കന്യകാവ്രതം വിവാഹജീവിതത്തേക്കാൾ പരിശുദ്ധമാണെന്നുള്ള ഒരു ധാരണയാണു കിടക്കുന്നതു. യേശുദന്മാർ ഈ അഭിപ്രായക്കാരല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ സഭയ്ക്കുള്ളിൽ പ്രചരിപ്പെട്ടതിനുശേഷമാണു ഇങ്ങനെ ഒരു അഭിപ്രായത്തിനു പ്രസക്തിയുണ്ടായി. ഇതു യഥാർത്ഥത്തിൽ അടിസ്ഥാനരഹിതമാണു. യേശു മറ്റു മനുഷ്യരെപ്പോലെ ഒരു സാധാരണ കുടുംബജീവിതം അതിന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങളോടുകൂടി നിർവ്വഹിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ എന്താക്ഷേപമാണുള്ളതു? വിവാഹജീവിതം പരിശുദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു യേശുതന്നെ ഉപദേശിക്കുകയുടെ ആരംഭത്തിൽതന്നെ സ്പഷ്ടമായികാണിച്ചു. എന്നാൽ ക്രൂശിക്കപ്പെടുവാൻ തന്റെ അമ്മയെ യോഹന്നാനെ ഏല്പിച്ചതിനു കാരണം എന്തായിരിക്കാം എന്നാണു മതമായിട്ടു, യേശുവിന്റെ സഹോദരന്മാർ വിവാഹം ചെയ്തു അവരുടെ വേണ്ടപ്പെട്ടവർ തന്നെ അവളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതായിരുന്നിരിക്കാം. അവർ കൈത്തൊഴിൽ ചെയ്തുണ്ടാക്കി ഉപജീവനം നടത്തിയിരുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു അമ്മയെ സംരക്ഷിക്കുന്നതു അവർക്കു ഒരു ഭാരമായിരുന്നതുമല്ല. യോഹന്നാൻ അവിവാഹിതനായതുകൊണ്ടു ഏകജീവനം ആയിരുന്നു. രണ്ടാമതായിട്ടു യേശുവിന്റെ സഹോദരന്മാർക്കു അവന്റെ ആദർശങ്ങളോടു അത്രത്തോളം ഐക്യമോ ഇല്ലായിരുന്നു. മറിയയും യോഹന്നാനുംചേർന്നുള്ള യേശുവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവരുമായിരുന്നു. അതുനിമിത്തം മറിയയെ യോഹന്നാന്റെ കൂടെ താമസിക്കുന്നതു കൂടുതൽ അനുരൂപകരമായിരുന്നിരിക്കണം. മൂന്നാമതായിട്ടു ഗ്രഹകൃത്യങ്ങളിൽ ഒരു മേൽനോട്ടം കർത്തവ്യം യോഹന്നാനെ ഭരമേൽപ്പിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കാം.

43-50 അവർ വന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം യേശുവിനു മനസ്സിലായി. നേരോടുള്ള ആത്മസംബന്ധത്തെപ്പറ്റി പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു ഈ അവസരം യേശു ഉപയോഗിച്ചു. ആത്മസംബന്ധം എല്ലാ രക്തസംബന്ധത്തേയും കവിഞ്ഞതാണു. ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുന്നവരാണു തന്റെ സാക്ഷാൽ ബന്ധുക്കൾ. ഒരിക്കൽ പുരുഷാരത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീ തന്നെ പ്രസവിച്ചു മുലകൊടുത്തു എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ അതിനു "അല്ല ദൈവത്തിന്റെ വചനം കേട്ടു പ്രമാണിക്കുന്നവരത്രേ ഭാഗ്യവാന്മാർ" എന്നു കർത്താവു മറുപടി കൊടുത്തു.

ഒന്നാംഭാഗം സമാപ്തം.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

KOTTAYAM

Cl. No. 200 Acc. No. 13051

This book should be returned on or before the date last stamped below.

27 APR 2010		

If the book is not returned on due date
a fine of 20 Ps. per day will be charged

200
GEO-V

13051

ജോർജ്ജ് . കെ.

വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. 200 Acc. No. 13051

Author GEO-V
ജോർജ്ജ് ഒ.

Title [illegible]

Indic Digital Archive Foundation

gpura.org